

Pomhaj Boh!

Cíhlo 1.
6. jan.

Létkik 5.
1895.

Serebske njedželske lapjenka.

Wudawaju ho tózdu hobotu w Esmerlerjez kuhicjiczezém w Budyschiniye a hu tam doftacj ja schtovrtletnmu pichedplatu 40 mp.

Sowiedzeni tjojch kratow, misionsti hujvedjen.

Mat. 2, 1—12: Pobanskich wjerchov tis hu s dolohu rantschebo kraja vichichli, widjisch w dgenzhustichem hujvatym scenju ho viched zebitom modlic. Swoje tózdu wočijina a wopruja sloto, wyruch a maru. Tat je pravije. Kaz wulke weschczenje wo počledniu konzu khecjankeje wérly je tónde psichich mudrych. Tat psichidlu wot ranja a wot wječorja, wot počnoza a wot psichivoldnija a ho ja blidami Božejek tralestva sefudaja. Hijo widzimy to i wozjomoj. Ty pak masch hobi pomhacz. Misionistwo je twoje bivata pichibludnoč, hoi wjese sterje twoje nelašane wutrobu hamogadanie, jeli jo bivojeho sbóžnika lubujejch. Wozjin tež ty bivoje schaz, wopruj wot teho, schtož matc. Tón sches wosmje a khudebo a schaz bohateho. Won jeno na wutrobu hlaiba. Njehu s muđer twoje rjane snamjo. Jeli so pak chelch radichu s novičhočca čajka snamjenja, tež na nich nevobravje. Na kujje Zamaika bě čjorna žönska živa, kotoraj be kuvrena Željusjova wuzomoniça. Khuda bě drje a došta sa tudyen s khudjinejka taž 1 hriwnu a bydleske w hubjenei khęzju, sa kotoruž ty rjebj ani 20 hriwnu doftak. Ale tale khuda muđowa možeshe pichezo Boha khvalic sa wkhite jeho dzinu a dobrotu a bě runa duski, kotoraj je wot njebešteho khleba wschedne novečjene.

Nas bě misionista hodžina, a schtož wona tónde džen našhoni, dykbi wona powiedacj taž je to bwojemu dudkownemu powiedala. „Kuiejez“, džeshe wono, „stanwyski rano dykbiach ho na misionistu hodžinu dopomocj. O, ſudoba, prajich, nimam pjenjes sa wopravjenje na wječorje. Ale

ja sběhnu bwoju wutrobu do wyžokoscje a praju: „Kuiejez, schtož ty mi tón džen dacz budjech, to poſou do woporo- weho laſchcja. Někt dopomnju ho, so je žonka mi bjsicje 7 hriwnu winoſta sa džeto, kotoraj běch jej viched lětami činila. Běch buseſtichho napominala a klapala, njemžach pat pjenjeſh wot nijej doftacj. Schta mi někto praji: Poſeſel k njej. Profchu hujhodowu džewicjezhu, so by jo myje ſchla a pjenjeſh žadala a ſaf ho džiwach, jato mi ti hriwnu potęſele. Někt, aby kujeze, jato pjenjeſh do ruci doſlach, džeshe mi čjet: „Ty, ſtara, chelch ty wopravidec tif hriwnu džen wječor sa misionistovo wopravje?“ Duz jemu praju: „Haj, tylku je do misionisteho laſchcja; vichetj džen řom bym s tym ſenjosem wuzimnilo, so chuz jemu na wječorje wšcho wopravacj, schtož woni mi džen ſ dari. Ale njeſtichezel khodži ja minu do kapale a da ho na mie wſchi ſpiewanju, wſchi modlenju a wſchi před- domjenju vičipota mi stajnje do wucha: „Ty, ſtara, chelch ty wopravidec wšche twoje pjenjeſh dacz!“ Soho rjelny: „Haj ſawernje. Bjes tym, so předat wo pohanač powiedacjach, džeshe njeſtichezel dale: „Sapomnich tu, ſtara, so hy někt khuda a nimalsk na khwěcje nižo w domje a někt džeshe jemu, dwě, tif hriwnu wotedacj!“ Haj, praju jo, to ja dam. Někto da won mi něchtod pod hriebla a jo ſtotři jeho ſoko do rjeklow a wotom wojuije won a mnu a ja wojuiju s nim, hačk wona napoſledu woporo- wychid widji, tis wotolo dje wot jenej ruci do druhej. Duz won mi praju: „Štara, wobthowaj s najmjeniſcha jenu hriwnu abo tola 50 nowych pjenjeſkow.“ Ně, ja praju; a taž běrka mi laſchec voſkič, cijhnu te tif hriwnu narts

a rječnu ē čjertej: „Nětk, pachole, jeli so by muž, daj žo na teho a wsmi jemi vjenjeshy prjecž.“

„Lubý čzitaro! Štoto vrajisch ty na to? Kaf je
ſ twojim darovanjom ſa miſionisťo? Davaſtih ty ſi zyla? ſi
ak hukto? ſak wjele? Mjedvyrbi dha khudi čzorna žona
nětorehoždikli bjes nami ſahaničic? ſa najwaſtichí ſi
najwyſtichí wſchich ſkutkov ſihefcijsianſte ſuboſe ſo
hiſcheze pſchezo pſche mało čzinti. Dajeſe nam luby
dženžnichí ſhwjedzieň ſaſho ſahwěcicž woheň wérneje wopor-
niweje ſuboſe ſi pôbanom, naſchim povokanym bratram.
Hlaj, kaž tamni mudri hiſcheze dženž wjele tybzaz pôbanow
vyla ſa ſbožom. O pomohó jim jo namafacž ſi twojej
modlitwu a ſ twojimi darami. Hamien.

Thirsa, abo wabjaza móz fñdijq.

(Profraktionen)

Wona sydrowalske i temu, taki najznamenszysze myśle
mę. Miejsce ho bo na i dżowzy pochili, won skweszeje
sydrowanie. "Tón Genes dopielu eżi wózki twoje prośbenie!"
ryemu won. A haj! wózki chodząc we jeho żadanie w tym samym
wozniu, jeso ho won wózpraj, ale na drugie wózki wózki chodzące,
także kobi won myśleć. Tón Genes hnudnie to istotne wełnete
jego dżelata wózki chodzące, a jego bohaćce tu próstwou wo móz a
kprobocić dopielni. Łedom bę nan te słowa wózpraj, jeso wona
w wiejekiej wierze na njebo pochładnyszyski pchłistai: Hamien,
Jezus skryta da!

To słowo będzie wypojone. Nam ho sastroji, jak by jeho nie-
nadziejny dudył bułynę. Zeho przyde tok pśczejelnej woęzi
prostinskiej, wołen hewa a słowop kapadze s nich. Czemu
mog sablejenja blubotego biddenja pśczejelu Kazarensenu a
swiderdzenja w wierje mózow bieże ko jeho smogozu, so połoci. ja
żo chyli pśzed blyskiem teho słowa czemuż, lotrzej bieże jemu
i jemu dobow zyu wutrobu jeho dzonki woskryto. Thiria placza
jenoż cžim twierdziego jeho kolni wobliwimiem, jenoż dužka rzekie
ni w tesi haczą do dna, ale wona cjuješte, tón Enes je jej blisko.
Nam steješte kaž wot Bożego mjesiedra dyrjen; słonečju wak
namala słowia. Shto? skio se to cjuńi? Na hubomaj mojeje
dzonki tuo potlaće mjeni? So to cjuńi? Ya hubomaj mjeni
i nehan to nažwjezische wlech mjenow! proszelsce Thiria.
Mjenan Ježuš, našteho mlešta! Tu wudzri czemuž słóce teho
mležbovoneho muža.

Wona nana hyszeče twierdšo wopshimy, kotryž džysie ſo
jej wutrobyńcę. Ach, nana, nana! wona pročheſe. „Ja žanei
pojomi wiązy nimam! Ta wotpadna je bo wot mojej wutroby
wottrorhajta! Pręcej z tobą, ty poſlate dżecjo! So mi myzaj
piasied wocij njeprichidźsia, domiž Małarenkoja njepraklisięſi.“
S tynkimi hñownymi ſłownami ho won s wotmawieniem moi njeje
wottrorze a ju s mozu wot bo tynkimi wilejki ſteczą. Tętla
dlaž do womory na ſemju padze. Tało ſobo ſebi pſchindźje,
pſchindźje jei to poſleże hyszeče w wutrobyńcę, ſi ktorym bę ju
wot bo storczył. Wona ſapadze do cęſteho pſytwowano-
vania maſa paſ w modleniu poſłenje. Ssawko Božego woblicia
wutrobyńcę jei do tutej czemnoſcie, juto ſo wona w ſamotnej
ſtvi pſched tym krajem wódejſe. Duž ſonata to pſolniſte
ſłowo, non a macz wie wopushczejtej, ale ton ſenjus mi pomho.
To ſtowro thobedzieje jei w wutrobyńcę wotko. Antonowi lubońcę
nie wopromowa tebo krajel dla. Tu wula ſo lubońca Boža pſches
wutrobyńcę Ducha biegače do ſejnej wutrobyńcę. Jei dawasie ſo
wotwarciasie lubońca ſeluszoa a ſej woskiewczoj balsam do poſłoty
ony ſejnej wutrobyńcę ſapadze jei troſt i ſejko bōrkoje cęſtpienja
a nju. ſe poſylkieniu jei hyszeče, na ſwioſci hyszeſsianistick
ſheſczielow w pſchedmawie ſpominacie a bo ſi nimi w duchu
wutromadzowac pſched ſenjowym trónom. Tat wotwienjoſowſe
mo ſi tutej cęſtej noz̄i, ſiž žoneho woskiewcwojego ſwania ſo nju
jemieſſe, horze będzie ſi lubońciu troſtowieniem hnydy.
Kto bi bōle ſmerwa. Bę ſo prawje wutrobyńcę ſa nona woblicz
noſha a ho nadzelsie, wona niebude, hdys jenož budzie ſo preni
nowy ſuſ ſlemyńcę, wiązy na żałobne ſłowo ſostarczenia myſliſz-
cizm bōle ho ſrubdi, ſi ju non njezdache ſi ſhodnijan ſawoczek, ale
bi ſu ſeo wotworeſte nanu ſi ſicjatkom. Ale podarimo. Wobidi bi
ſi teho runa do ſtawu ſicjatkom, nam ſi nici ſo bolidom ſedzies

nejehošte. Po večeru deběžo nown do išchedměsta k hvozim
vhcežedlom, m. totoržek bu i třeňkajantek lubofejku povitanu.
To jez tol derje cíjeneše a nejne wule horje bě jez no wjele
pozložene, jalo bu jin wutrebu wuhvata. Wom citožku hromadze
in Božína blouze. Won jez nprumovitane, jo bu wobstojna westala
po modlenju, ja nana o ja jebo w brezenec. Pohylnutnej ſe
Thiſta dom mročci, towarýtuo i měrpožnem bě ju rovbenku.

Tak jande dobrý tydén. Třísla nana pštěho břichče
svaňohladala ujebé. Vzají strčí by wona kšovou protíku vob-
rušila, ale když krček by řeža motpolksaná. Wona sprichčeli
nadjímu, so budže nana pštěvinyč, doleš jeho tmjerdu hloum
v nežadých věry knaječe. Hulio spula jeho pláč řešek řadmoček
v tříšti řefac, ale podorno. Bóh ře jež se řamýkem vobřichče.
Břichčiwo jeze řatomi cínič a jeho w jeho řitvi woprostí, to
sebe wona ujebí. Vzhedně wona některé hodžímu
v wotřichyozym gnevnistow na farje pobý. Boží klužby wona
někto hawone i knjení řarotku hromadze woprostowaté. Ježus bu
tej i kdyžm dnous drožíchi. Tojna wutroba pak ujepičetka ſo
ubřizjic no huklo ſubřezje vobřeho nana a by ře wmo řenje
vobřeh dužce i Bohu volaz. Hulio wona té stroškem doměřenje
nomała, so budže Bóh jejmu modlitwu wutkýchče; ale ſot je to
někto, to ſobi ujemějſe my liz. Tak bu Třísla w tutym
zektřinu woprovatonu ſnukšowne bohače trošťowana a ſhoni
něvnoček teho dobrého paſtryja ne všdo waſinje.

Niebojowny nam tak męsische bies tym wiele, wiele cęstich nijow. Wón bedzieś w wiejska tych kamulki i z dżelu niebę hamony. Jemu poobrałowałoścę poł wiśkito święto trojca i furowej nozy rudiżenia. Mandżelskiej śmierć bę jemu cęstia, ale niewspomijomie cęstie tuto jene żłomo i śdowzynnego. W tutej cęstocie dżebu wshelskie myjsle piches njebo. Dusto piśnijde jemu ta myśl, so by tola żam ros prubwoł, bilo hu profeto wo mejsku projili; husejścego hiszczę syfstanje bułcoje po jenicej dżowju, tki bę hojne wjeźde była, tał so bę ętote ruju na tym, i njej biez obu ju sawolacj dacj; ale cęstny uch njenemę a piśnijew pichesgo ſuho na lepichich soczuczach doby, tuboloſułarjene hidźenje pseckim kłichowanemu poddubu boryl dabo męsische hibanie. Hneawane a mjerianje jebo jenice. Biebla męsische modlitwu, męsische Boże słowo, męsicie i wskichcjeni kieciejjanisłego tonawistu; jenym ubozi nom pat bę bies dżebu turyc poobljeniem, poddubem czwolom hwojcie cęstoty, tki ho teho dla njenomę na tym dźinacj, so hdy piśsze nohre otemacieje lubowneje mandżelskie hido jara piśhimiennę strowosząc, tutsi nowy hizczę hulmicki stork wulzy cęterjejce. Wón grreibieje ho na kshoreczo lebnych.

Szwedjen tijóch królew.

秌: 俄爾斯 呼瓦列哥 俄哈 喬海耶^ズjenjo.
俄爾斯 俄拉 俄爾^スda ト ザクバ
サハ^ス ト 俄哈 耶^スkhadja,
キツ ワルス ト オ^スノシツ メト 俄^ス ド,
エス^ス 俄^スヒチツ^ス 俄^ス ト^スナ.

Da swoje prnhi pschestrwa
Dacz k ludam pohonstkim,
Dzdej semja je wicha sozjmita
S tym bludom pschibojstkim.

Ta hwësda je naši Jezuš ſam
Wschón połny luboſcze;
Wón hnodu pſchinjeſe tež nam,
Tež połny ſmilnoſcze.

Schtó nochyně bo tu wjeſzelicž
ka jeho luboſczi
I pschezo stroſčtnje ſa nimi hiej?
Wón wjedze k ſbōžnoſczi.

Io mudri s ranja widžachu,
kij běchu pohano
il sa Žesuškom pytachu,
čso sa nim wobhonio!

„Hdzie tež tón kral tých židov je,
Klik je troščit pohánov?
Wón naň tež i nush wumóz áže,
Wot kmieracie, wot hréchow.“

We moym miejzie Bethlehem
Wo radze mózgówskiej,
Tam narodził ją ludam wszchem,
Też swi pôchnięci.

Šswoj wulchob won wot Wózga ma
Wot iſčajeje węčnoſeże,
Duž jeho wjena ciečeže dla
Ego ludy poſtucze!

„Ja skoto wèry vodom czi,
Młoi luby Jeluho,
A wybuch w mojej modlitwie
Czij pchidam sbójniczo.

Ta hórfka mara njech tež ma
Sno' twojoh' čečepjenja,
Kii našche dla to na ſo wſa
Nař wumóz i ſlaženja.

Ja khudy człowiek ihubieny
A wotoczek hręszenjo,
Też sa mnie pschindze blubieny
Wci pomhacż do nisbia.

Wschelake s blissa a s daleka.

Nowe lato 1895 je so ejcja sapcjało. Lubo, hodowny mér bě ton rás w wulim hawnym átmjenju pónaciej. Zane niemjeno powiejszje niejbólu dužne wobchedliwo tuteho méra w krajach mylito. So by to i dobrum hawnienjom ja dalsche troczenie mudeho lata bylo! So by stoty trajny mér nam a wchitlin szeryzam wostał!

Natęże nowe rządostwo wieżecieństwo, konglomeratwo wiejska Hohenlohe'go swięckiego ho niależo wiadubjone dobrebo dworczyenia Rządostwowe pśzedkości rządostwoweje bejma fu' satonje pśedziewienni ściejek. Budzie ho hale w jednaniach wypotłasacj dybicej, hacj njeje jich lekoba sa' dezerje smyślene, strony wiejskie držli jich wiedzeniu w dedzeniu je gośaldemokratami. Nam dže ho sbač, zo wobłysieje jałownie dobażaja pśezcierawie strachej, kotrzy wot anarchistow hroštej. Sztož poziadłomerytiku stronu naſtuwa, da' njeje równac, zo wulki džel i nich pśezo wojsz pśbzietatke wachnie wotpotłozuje a ho pślejemniję do stromy, kotrzy dže drži dobrodne pśywobrożenie gospodarczym wobłejeniorow, ale to po zyle měrnym pociu. Tat dobro, hacj sozialdemokratia i wiežca i duchovnje bronju pśezcierawie nam wojuje, dybci wona tez i taſtej wotpotłasana byz. To je kolonne a pśzedo wózieniem pśezcierawie.

Pruski krajny hejm je še na 15. t. m. powołał. Nadzjia, so jemu nowy satosz i pomyszczeniu wicejereje mlszy pśzedpoloži, je išo po dwoju panzy. Jego nowejscie nadawek budżetów, nimale wiąz niesnejsciełunych rokow wotpomachac.

S druhich krajuw nimamy wiele szdzieci. Swiezelaze je, so zebi mlydy ruski thezor Miklansch II. stoku lubosz swojebu ludo dwobuwo. Po wschem szaczu njebudze wón s tej frutceju kriezje, s totrejz he jeho nam wjazd hildzen, dylubu swotan. Franzowiczy su sozbo bolesz meli, so dyrbachu offiziera swojego wojska, hejmanu generalnego staba, Alfreda Dreyfusa, da pięćdziesiąt wojaznego kraja ludobudzic. Jego su s wójska mustorgzili a do ksztostanfieje kolonije Nowo-Kaledonskiej na czas zwijenjeni poflati.

S Borlina many hýsceje piščac, so je tamna pišova swada bjes wulstni piwtnicemi a ſzajdemofratami sfónčacy. Wsleblni budža někt ſoža ſafalona piwo pieč a piwazh budža tym 33 piwtaſlím, kotrejch bětú jich ſpězíwoſte dla s džéru piſčejſti, ſoža džéto dač. Šeméckne je, ſo žona ſtrona nječa pfihadac, ſo je piwchenjena. Po ſdaciu paſ je wjetſki dobytſi poſzajdemofratom.

Hodíj pohánov.

Każ samżene lęto, kwięczenie też ión króz Kħwacjanis� herbie
towarstwo rjany hodowny kwięczenia, pschi kotrym żo rjane hodowne
spewnych spewachu a żo wschelake rjane reże wodżerżachu a żo lubym

dřečatlam vobroděječe. Story psedcež towaršina, k. Gafja Hatao, počala w wojanej rycie, w ryciach schutciach na wažnosti hudobowneho hñwiedjenja. Wy bydym radži jeho zlyh ryci hudobowcach pseidnotak tu podolsi, hdy by nam to rum našteho kopjenia dorwoli. Ale hdyž tež jejich ryci hudobowi, 52 schutciach došli kherlučki wožiščecz nijemoměs, kaj rad bydamp to časli, tola lubom cítarjam s mutoobnej radočeju jeho drenji kherlučki, fortrž je na tamnyj hñwiedjenju pseidnotowat, s mutoobnej radočeju podamby. Wón w nim na tyc spominio, kofsi, hñdžac hodobowebo wiešela, nimoja, na wbohich pohanow a napomina k slutlowazej lubočej i sluit misionstrova bjes pohanami. A taſje napomintowanie na men wjchitim wožeske dřenja wujstine, hdyž hñwiedjeni kňóch kralow hody pohanow hñwiedzimy — na tym dniu, na korytym ſokde této wbohij pohanam swójci hodobowy dar do koletty ja misionstrova bjes pohanom volejšum. Kherlučki mo ka ſot:

Ubi, našich řeňjeſ Ježuſ rěčji
k hwojim pôžlam k požlenjom':
Dájcie, wueczęze vo wschém hweęgi
Šchainn ewangelion

Ssu paſ hižo doſke ſčta,
Skoro džewiatnacje ſtow,
So ſu požli won do ſwēta
Muſchli mučili náhanom

Dżęzacz stow pał milijonow
Póhanow je na święcze,
Podla teho pisches ičtyri stow
Millijonow w kichesčianstwie.

Duż nam Jezuś kąje dżelacz
Sa tym hacż schtó mozow ma,
Hłowu sbehacz, niz ho lehacz
K hszubie Bojoh' kralestwa.

Metk, hdnz ikhadzeja te czaaby,
So je Boh ton sruudny spschahw
Wsat wot Homa dječji saaby,
Aij be Noah s polsliwak.

W czejekj szlubje szkłownistwa
U k nam na placj saspewale
S wulcoh' zweetoh' torhoswaja;

Duż ho chżemx na nich xmisicę
A wo sbóżnej hoscjini
Jem tu powiejsz xbobudżelicę
Xbużowej po xmięrci.

Vy to ē prēnjom' s modlitwami
Na nich čzinę možemy;
A druhom' tež hdyž s podpjerami
A lēpschemu jim pchindźemy.

Bubi, duż też ja wasz proszę,
Misjonarstwo podpieracz,
I wasz psyched wutrobu noścę
Ta północno woprowacę;

So, hdyž Ježiš budže stojíč
šlych a dobrých hromadži,
So by tež k vám samohł prajíč
Bóječe k mojej wjezderi;

Štož wó pohanam scze dali
Wonkach we sich hubjenstwi,
hdyz scze sa nich woprowaſi
čo scze wó mi ežinili.

I hdyż krążne ranie świtacę
Budże ja waś w wieczność, i
So też Hama dżęczi witacz
Błogosławli waś tam wiecznie.

Dżakowna wutroba.

Europiški píščekupz běžce ſo na tuktovoſku kódz podaſ, ſo by do ratiſhoſe kraja pucjovalo. Na hwojno pucjowanju wobledbo-
wu muhomedanſkoſtejnewoſtina, ſotrebož běžce jemu žel. Wón ſo s ním do rěčozom da a jaſo jeho mudreho a ſo dobrejacuzja
přichſupneho namaka, kebi jeho živjenje powiedzacy da. Wón ſtoni,
ſo běžce ſo Abdallaš (taſ won řečkoſe) hwojodny narodzil
a ſo běžce jaſo jaty do njevolitwina (chłotowinma) píščekupz.
To njebože běžce jeho jata podbičkoſe o won čęſko pod tym
píščekupzom ſydworawſte. Píščekupz běžce jeho píščekupz běle žel;
jeho ſrudne wobliczo jeho toſ jimaſte, ſo ſapocza pjenjeny ſo jeho
wuhwobodzenju hromadzkoſte. Wón ſo teho dlo wohborekſte, ſelſo
wukupných pjenjen je treba u runje běžce to wjèle píščekupz dobytk
jeho pucjowanja, tola tu myſli njepuszczci. Wón ſ tym kapitanom
mo njebo witowatše, dokež běžce ton jeho trajes, doniz na poſledu
píščekupzene njeprzindzieſtej. Abdallaš běžce ſ děla na ſeu roſ,
rěčozom poſluſhat a w wopacnej myſli, ſo chyzske jeho
píščekupz jenož teho da ſupic, ſo wjeho ham hwojeno njevolitwina
jezim, ſložci ſe kapatowaj wocjoſom na njebo a ſawofa
njeendry; „Wy nijemiacze ſo hwojodny mujojo a kaſtimi kraju
wy njevolitwino namacacie, ſo wy Europiſzu la teho njeprzeczelow
wudawacie a někt dřezce wy my ſupic. Ktiam to ſame prawo
ſi hwobodnoſci taſ wy?“ Taſ won hñowny dle rěčeſte. Jaſo
to ton píščekupz luboſcjiw na njebo poſlal a ſ myſli hloſom
jemu proſi: „Ta čę jenož ſupic, ſo bydze tebi hwobodnoſci da!“
ho Abdallašom hněm lehny ſo je hylſotujmoſi wocjoſom hwojemu
wuhwobodzecieſi ſi nohomoſi padze a ſawofa: „Moja wutroba tebi
bluſtwa, ja hym na píſčego twoſ bluſtowbiſ!“

Ubi cijtarjo! Wy znano ho' pravdecie: A cijemu je to powiedziane to wobłodane wot dżelibracja, foreż Abdallou doń i jego dobrzejowly miłs stuk nam facjuje dorej. Wone ma hičdzie druhe ważne swiigowanie i wachim žiwienjom. Wy macie ho' to swobodnych a radzi hičdzie to wupravje druhich: "Wy niesiemy żanach cielowłosów niewolničy būti". Ho' wupravili, a tola niesiomejcie ani juntroči z Abdalloum prajecz: "Ja bym swobodny rodźeny". Czlowieki drje je swobodny stworyem, tola naiczej wrenię staršej dosłajta ho' wot stebo do hřebla samielsz a wonaj toż jeju potomniky buchu niewolničy. Muži medanisi tón spischaňs cijecie, tiz jeho cijasiecie, a pod nim swychowacie. Wlo' pak buhowel wičdahm seho' subuejew a ho' na jana wasiħnej sa jeho niewolničom niewolnabudziemy, hoi hičdzie wjazy, my manu ho' sa sbożownym, myblimy kebi, so ūani swiowu wolu cijinimy, hobb żadobie naſszejew wutroby spofojimy a tola jenoj cijinimy, skoħa naſsnej niefprózgħi wot podeszċejewa kebi wot naſs żada, hoi hičdzie wjazy, naſsje poddarje dzie ta' datoko, so naſs duħ jeho cijecjas fok.

Turkofski kapitan džerževščega Abdallah živojeho dobytka dla jateho. Ščeto čini štu njepriselč. Wom vžde mož na pičejem stolnem, pŕhetom wón je mordat a čeze naše wěčne slavenje. Ssvjato a prawe laluje knjezowje žadaja čjasku a wěčnu živjerj hřečki, a čjert derje wiedjetše, čjeho da podča tycu a čjovjatcovu hřečku sawiedje. S svijetle naš Bogu pravodlju a čjovjatcovu fatamalej a hroštanje naših díjem byl. My daždym bo mot řekho molicž a hřečkachmaz s wiedjenjem a se hamej wolu a čjim bōle čzecje našemu živoobdonosć polaščaj, čjim bōle dnybicje wile řasimovje našpolom, kotrež wchitje hřečki nam napoloža, so ho dopomociče. Ščmiterj je hřečkom woda.

Bíchelupz mejelečke wobuzęćrjenje i tym wbohim — o nimu Bóh tež wobuzęćrjenje ſi nam? Kaož jara ſebi tej pſichelupz pſicheskie, niemowlita wužwobodziec, ko tola jenož wo jedyn hředk jednoſte a tón veče wukupny vjenjeſ. Wóh tón ſenjs je prajit: „Smjerajc je hředkom mida“. Dotekl ſimi pſichelupz, tým u mdu doſtanym, ſeli ſo ho žadný wopor nje namata, totřz Bóh tón ſenjs ſa naš pſichwolimje. Hdež dha pak ton wopor namataſt, lotruž ma móz a wolu nož i kložazebu niemowlitowstwa wužwobodziec. Štož je imeno teho wopora? To imeno je Jeſuš. Hijo do jeho naroda ſo prajeske: Ježo imeno budže Jeſuš rečet; pſchetož móz budže knojí lud sbójny czinięſ wot jich hřewon (Mat. 1, 21). — Wty wobuziwamy ſobown mybí pſichelupza, pſchetož jenož ſa wypſoku placiſtym možze teho muža wužwobodziec. Štož pak ſe to pořno lutoboci Jeſušowej a tej vlačejscie, lotruž je won ſe naš ſaplaſcij. Tamny niemowlit mejelečke ſamu nieprawdosc, teho dla pſichelupznych matohob

nařízly jeho smířelce a kebi myšleše, so tón ham na hwojí mu, iš džiwa. Možemy ho my džiwač? Wéčeš nis! Ale kajfū psíčajin je wan! Vôh da!, so na nim dwulječe a w woſtich mutrobač doméreňe nimacie? Što je Khryſtus eſimí, so jemu njeverice? Woſhlaďač kebi jeho w ſabrodv Gethemane, ſuk so tam krawon w pot hrebow dla pocji, poſhlađuje na njeho na hčižu a wopomněje, ſa kaſku vlačajinu je wón to woſtito do- konjal, — duć teho Čnejla je viđi unni, teho dla, so won niji je žalabal, a je mie poſkaf, so buć piſipomjedat kudom to evangeliſion; so buć ſahojit roſmječene wutroby; so buć vredowat jatum, ſo džreja puſtjeći vječ, a blejeni to ſakowidje, a rózbitim, ſo džreja ſhwobodę wupuſtjeći vječ (Euk. 14.). Hdyž my něk wjekeļu powiejet jeho lubočje hčižajici, njechal my to woſticho ſpíchawo ſhwobodę ſacjaz a ho na pištego jeho ſlužbu požvoječiat? Luby čitjar! Ty ſu twojemu ſwójuitel' ſ nohomaj paŋy, hdyž won tebi vraji: „Ja bym tebie warbo- wať a ſhwobodneho ſčimí!“ Ty poſnajtel, ſo je tebie ſo wulſi wulſupny vjenies muſupi, nis ſe ſachodnym ſtotom abo ſlěborom, ale ſe hwoje ſkujate a drogej ſtwou.

— O tych niejedzi wumomu, które słowa może twoju lubojez
wuwopowiąć? Ach, so może tola kójdę wot naš wotmowiczej,
„Moja wutroba je twoja na pídzejo.“ So býdym tola druhzej
wote niemeli, hačci twoju, o Ježu! Twoja lubojez čípka pídzejo
nášnou wutrobu napierlič a tele słowo ho nam do wutroby lu-
sciejszyci. „Wy niejeste ſami kwoji, pídzejo wy ſcje drohoſujeni,
dała cieſieſzyci. Božha na wotmim cíjeli a na waſtym duchu, towarz
ſtaj Bože! (1 Kor. 6, 20).

W Hlonežku

“Kucjowat po drod̄y stupas̄che.” Deho woćko do předsa hladače, jeho wutroba hladače wróćo na sanđenjoći. Duż wiedzie jemu, kaj by ho i doba na poli něchtio hibnijo, nébjde go, bož by muž w scherym thadacze ruku posvēchnył. Wón horje po-hladny, duż bo se sworanej role něchta blizczechce tak huđeda po noz̄. Jene pruhi ho kaj blitki hory slobadu. „Połok na roli?” hebi muž mykles̄che, „drodi kamjeni? Šsimem to leđo wostajic̄. Né, ja poħladam što je.“ Keruje na blak hladačes role kumatače.

Wón p'scheb' tym połkadem sieješe. Wón ho p'schezo blyscieče
ak ho blyscieče, Buczowat dybrycze bo bmejez na
wulce nadzieje, kotrej běske měl. Wichto nieje stoto, idtož ho
blyscieče. To běske truch rosbiteje ſchle, idtož ho tať blyscieče.
Tun czjop běske ho horje ſwiatot a neto tu leſežot, so blyscieče
na njon hwezelie. Buczowat ho wróci a co p'slo tym wilej-
wiebelsche. „O ty wboho czjopo!“ ſebi mybleſche, „tať bo
blysciečiš, hdyž blyscieko na tebie hweźi! O ty wboho, hubieno
a goliwia wutrobra! Kal ho radoſz s tebie a ſ twojewi wocjowem
hweźi, hdyž ho luboſz Boja do tebie wutriwa. O ty khuda ſemja;
ty dolo jałozieſt. Tať blysciečiš ho jało ſchroda Knjetowa, hdyž
bieſki ju ſe ſpoznejęſu luboſz wobłodzadl!“

Nějčto ď rošpominanju.

Nowu wutrobu. Hölzi, koiryi runje jabluka bělesche, ho
něchtó prascheše: „Hdy by Bóh říkalo Prajil, ižto dýrbi tebi
pací, skdo by kebi wuzoreků?“

Hôlô snapidzeziwi: „Mysklicje šebi na něšto t' jéđgi?"
„Né, ja šebi myžu na to najrješte a najlepše, išto
nôst šebi wumpaskic šepu móhš šebi wuroknici.“

Hołz swoje jabłko pożegna i po chwilu dopomni. Potom rycie: „Ja bych Boha wo nowu wutrobu prokyl.“

„Pomóż Bóh” je wot někta niz jenož pola
njesow duchownych, ale też we wszelkich psych-
odawarniach „Sserb. Nowin” na włączach a
w Budyschinie dostacz. Na sichtwörze lata
paczi wón 40 np., jenotliwe cíifla zo po-
4 np. psychodawaj.

Bomhaj Bóh!

Cihlo 2.

13. jan.

Létník 5.

1895.

Serbiske njedželske lopjenka.

Budavaoju ho lázdu žoboru v Šmolerjez knižnicižecem v Budyschinie a ſu tam doſtač ſa ſchvortſlētu pſchedplatu 40 np.

1. njedžela po tjoš kralach.

Ef. 5, 8–14: My bědječe vředy čjennofc, nět ſeže ſhwětoſc v tom kniſeu. Khođeče jako děčci teho ſhwěta. Teho duha píø ho wopofafuje we wſchej dobroſcji a pravodoſcji a wěrnoſcji. Tež ſvýtaječe, ſtito by temu kniſej ſpobovne bylo. A njeměječe nicio čjincji ſi tmyi njepřodnimi ſtutmi teje čjemu, ale ſhwæteče wjele bôle na nje. Pſchetoz, ičtož ho ſtradžu wot nich stanje, to je tež broſne praſic. To wſchito pak bužje ſjawnie, hož budže wot ſhwěta domjedene. Pſhetoz wſchito, ſtitož budže ſjawnie, to je ſhwěto. Teho dla praſi won: Wotzuež, ſiž ty ſpíš a ſtawaj wot morwych, dha budže eže Khrystuſ roſhwětieč. — Čeſnu bě jene ſi najvjetſiſich a naſtrahniſiſich městow ratičeho kraja. Do jeho tempa pſichovohovki Diany čjajowosche jich wjele ſakratiſiſnych tybz a dla jich wucjených placelſe wone jato ſhvěto ſhwěta. Duž je kroble a ſabantižebla, kotrež ſvo. Pavol pſiche: My bědječe vředy čjennofc. To čže praſic, ſo bjes Čeſiſtimi žana ſtrickeč wěrnuho wěčneho ſhwěta njebe. Naſch čjaz mjenuje ho roſhwětlem a ſjedlan, won je w ſamohvalenju a ſamoczeſčenju dale pſichinječe hož vředivitvę čjazy, won ſebi myſli, ſo je na najvjetſiſhu wychotlož ſhwěta pſichov. Štito pak budže kniſejow wotſju wo tajim ſhwět ſoſom a wo wſchej horzej mudroſci, kotrež Boha do khlödka a Khrystuſu do ſuciſila ſtaji, praſic? My ſeže čjennofc, tak iměje ho budutivor wužud a lázdy ſprawny ſtichetſijan wě a wuſnaje: Wſchón naſch roſom ſi mudroſciu je čjama, my ſamy bludne děčci.

Kak tražne pak je, hož može nět rělač, my bědječe vředy čjama, nět pak ſeže ſhwětoſc v tom kniſeu. Praſejmy ſo, pſches eže je ſo taſte wulfu pſheměnjenje ſta! Wotmoluſjenje darva nam japoſhtol ſi wohamtinjenju naſteho teſta po wajchtarjovym hožu profeſi. Ef. 60: Wotzuež, ſiž ty ſpíš a ſtawaj wot morwych, dha budže eže Khrystuſ roſhwětieč. Hlodaj derje, dwaj hjiwaj Božej dyrbite ſo w tojzej wutrobu ſtač, vředy haž možeſt, ty, ſiž bu čjennom, ſhwěto v tom kniſeu bjež. Naſprejdy dybriſich horjeſtanjenemu ſbžnitéj domoſtě, ſo won eže w tojzej hřeſnej wěſtoſeſi ſatrafici a ſi njeje ſbudiž, ſo won tež potaž, pſichi kotrež hlibinje ty na hřeſným puežu ſteſiſh, a do kotrehož wěčneho ſtaženja ty k hodiſi, hož ſo w utrobu njeworozčit. Ale ſi dychowym ſhudjenjenu hſticeče čjinnene njeje. Nekotryžkuſiž wotzuzi drie, ale ſi tmyi njeſtipice hſticeče won ſi jamoſe jamy ſwovjeho hřeſneho ſiwojenja. Tebo dla dybri ſi temu to druhé pſichineč: Štawaj wot morwych. Pſhetoz ſtito ſi ſhubje-nemu ſynej pomalo, jeli ſo by won wotzuziwiſi ſe ſwoje ſiwoje vpoňat; ja hodu wumru. Won dybriſeče tež ſi temu wotmoluſjenju pſichineč: Ja čzu poſtanječ a ſi ſwojemu namej bjež, jenož tak ſtupi won ſožo do klončnejne vruhi luboſeže nanowje, jenož tak bu won ſožo ſyn w nanowym domje. Runje tak dyrbimy tež ſtamyež wot morwych jenož potom može nož Khrystuſ roſhwětieč. Na to pak dje wotzahovova huada naſchego kniſea: My dyrbim ſhwěto bjež w tom kniſeu. To pak ſo po japoſhtole na dwojake waschnje polaže. Naſprejdy a pſchede wjehem dybri naſche thođenje thođenje w ſhwěte

bycz a połd a skutkowanie śwetka budżet ho pokazac w
wszczeg dobrze a prawdoscia a wierności. Werni budżemy
i na schemie Boha a śwojniętej, hdyż i na schego cztania
w bibliji, i na schego modernia, i na schego thodzenja tematii
a k spowiedzi ho pszezo bole tez po kaledni kuludzkościa
shubi. Prawi budżemy ryczes modyfijenje światego Ducha
pszezo bole w tym, sztoż wo naszim bliższym ręczymy,
wot njeho żadamy abo kum jemu winojezi. A na po-
kledu budżet dobrzeziwość, cztodocz a kumiłość naszego
bycza snamjo wot leta ku letu bole, tak so ho na schego
śwojniotowu psichstwo na naş poczchnie: Stare wino je
lepše. Derje, hdyż może ho wo khelcijanskim živjenju
ręczec, so je thodzenje dječej śwetki, potom khwoli ho s tym
klenjom mjenio wo wszech węzach, potom budżet tajke thod-
zenje hjes wjele kulowow śwaricę a wotkudzic woch,
sztoż je czamnoć.

„To pak žada šebi ſiv. Pavol něk wořebej. Kſeſeſijenjo dyrhja boli ſemje byč. Duž ſypta džeče ſvětka uſcho, ſchťož jemu v ſvětce naſtečeziwo ſtupi, rječeza žane trutí, mlekhvali žane človíkovi ſtukti, a hdy bychu ſo naſtrajniciſe ſdale, ſo nepruſchauſení, hač je uſho to ſi Boha narodžene a Bohu ſpodobne. Přichetlo ſchťož ma doſtaſt ſi Bohom, ujemöge doſtaſt mæc ſi nejlepšinami ſtuttami čzemnoſeze, ale ſhwari je wiele wjazy. Haj woſhat je ſhwjatý pvičkuſtincisř, ſo my ſticeſijenjo v tutym časbu, hdež njevera a že ſtroblo ſvøej hłomie poſvěhataj, móžnijho hač hewaf pſtečeziwo bjesbóžnemu waſchnym ſhvědegejenje wpozložim, ſo bychmy teho waſchnje jako bjesbóžne a ſtažaze pſched kždejho wořeboj ſtawne čimuli.

Tak daj, hčerečjano, jašnemu švētu twojego sbōžnika tebi tak w wotrobie vydlicz, jo twoje kłowo, khodženje a živjenje šwet ī khrystušč czejuje, abo hdjā ujecha so czahnuć dacz, suari a sjamne čini. Hamien.

Thirsa, abo wabjaza móz kichią.

(Рострасование.)

modlešče bo jora s hubotu sa nanove živjenje, preščehše teho čnjoš, so du je piščitup t jeho khorčiuvi piščihotow, a poslam stročitvou kot hvojčovo modlenja, so by bo w Božim živjenje smrila, s name hič. Telo pač t jeho durjanu piščindje, be se vidiči hvojčolu won. Duž džipke so jora vrčičje a hocj nujedže mrežo hvojčevci, ale vidičko bě hvojčeve čajice, tak žumentna čajidina. W tutej sytlnosti, s mohi nam morov byč, wotewri durje a stupi do jstvo a ſtejše piščeb jeho kojom. Won to njede pištym. Won so vysleži njebo polvili, so by ſebi jeho wobličio w bledota, kotrež nejde ſo došlo mrdžala. Ale ſak ju nuteča bledotke, jato piščemjenje piščin, ki ſe ſa ton krutti ciaž nastalo. Won so postragi piščed tym bledym, ſponjemu wobličiom, na fortež beške bo to ruženje larjo. Wohladowarje ſtunywoši, ſo by wobtesch hvojč ſo wona pišči nanomim ložu w tej mybil, ſo tuto mrežo tež wjazj njevoručičji. Tak wona hvojč ſedelke, jeine vysleži bečku voli teho ſkela, jeine wobčo mohbladotke, kebi huto to khore wobličio, ſkručno na ſkide jeho hibnjenje ſedživo. Šlomzne počas won wo hvoje reček. Thiria! Thiria! in won ſpiži s mjenom rotache; a tón mybil ſunt teho ſklow tej lubowebnej džowza praeſte, ſo jej novanow wutroba hvojčeve blučha. Prejne nanove vohladbenje njezmedješne na nju paruz, tebe dla ko wona ſa ſauveči dohli. Dan vol ſo huđdom na ſauveči dohlični rjeſni s čjida: Thiria, Thiria! moje lubw wutrobre džecjo, dže dha ty by? Thiria! ſo piſči loži voſtatičnyski s nanowu rufu s waho ſapčimannyski wotmorni ſi wutrobrej luboſcu: Tu ſygm, moj lubw, luby nano. Horze hvojči piſčelijavo ſo wona na njebo naſhlji a jeho valatje hubje wotboloſte, jato džipka ſi njebo vjekite p kleče ſi wotfahce, Potem wona jelinjimo na njebo bledotke, jato dyrbjatec jeine vysleži ſobu pomhač proſkuč. Nekto khory t pohtemu ročome piſčindje. Vohladbenje na horzulobowanu ſenjetu džonu, ſene wutrobnoci, jeine džecjaze wofobšowano, předy jeho vlađedne wjeſele, čajinachci ſenu tol derje, ſo won njezmedješne ſvoje vejedy wuprajenje ſostorjenje wobnowicu, won bě w wotrum ſutlownym ſteženju. Ale oč! ſidwoſtow w nim doby. Šo- forjenje hibzenje vjeſcejiwo ſhwatuveno Boženmu, jato žalozne p kleče ſi ponjenim ſtrači ležetke, podvduži mognje ſtudjenu nanoru luboſcu. Won ſežnjivo hvojo rufu ſi ſebi, kotrež Thiria hvojčeve djerjeſte, a wopraſha ſo t ſrtoſa: ſhru dha tudy džekha, holza? Lubo nano, twoja Thiria ſo tebe bladac, tebi ſtujiča a wotelo tebi hyc w twojej hvojči. Težku ſas ſojo po ſtarum waſčinju twoja luba, petno Thiria vječ. A tu ſola ſkmen, luby no? Wotfahce ſa ho potom teje poſtejke nery? O, njez vječ wo tmu, luby nano, ſi najmimisja niz něko! Ty ſy jora thory, to čje potom ſaf piſčimo. A ſtoto ſda moži čje w thoreči ſot derje hladac, ſaz twoja Thiria, kotrež mjeſte ſi piſčeo tak lubo? Niſmasi viſhat hemak tež mloho na ſwežje, hocj mie, a džeset tež wie wot ho ſtečici? O, ně ſo njezmedjeſ. Ša ko neſte wot tebe prječi wuhuča, ſpedam. Budjeſt vidičec, ſak lubo čje hjeſi vjeſho piſčemjenje wag. Ži mi ſola džatc tudy wotfahce, moj lubw nano? Š hubota ſdognyski ſo ſtaru wna piſči tñch poblednich ſklowu ſobo ſapčijala, hvoje wobranja w jeine rufu a daſte ſebi jeine maſtonje a wotboloſte lubječek wejeda a džatowmo be wona ſa jeho njezuprajenje dovoljenje, wotolo njebo byč ſmeč. Huđdom prejnu nož džipke wona pola njebo byč ſo jeho hladac widič ſeho poſtebnoſte wotboloſte. Vidič ſejeſte wona ſvoje dječo, paſ hubetu thoremu wotfahmenje ſteženje, paſ ſenu ſahlvi ſtežo, a piſčepoſtač, a hohje bo jenož vjeſeſte, ſenu naſtaſu ſlužbu woppolatje. Tuta prejna nož pola ſteženje ſa nana bě jej tež piſčes tu wajna, doſelj bě nož ſominanja na ſtejeſe ſteženje. Tu ſtežeſte wona w ſvojej ſteženje ſe hvojci bibliu, po kotrež ſo ſebi dohla. Won ſteženje ſebi hitoriju řeſkuwoho čejovoſa a to ſi taſtan ſtudjenowano, ſak jene vječ. Won ſa w duchu w Gethſemane w ſwiatu. Duž mjeſte ſvoje dječo na njei. Tak wona mjenje acju, ſhru dyrbjatec parowac, jato wona čjida piſči ſwony hvojčeve ſa a na hvojci zyrwicju w piſčemjenje ſpominacu. Won ſo nožgajſte wotfahic wot nanoveho ſoja.

(Bołtagzowanie,

Sozialdemokratická schéma war a jeho konz.

Wokolo lěta 1875 běže dnes sozjaldemokratickimi vodčiřemi v Schęcęzjińce jedný i na jihužajském Bilowšty. Řeče nán běže zprinčiný a wózničiný myšleny sotým w Frankfurcie, fabriken stary wejak, kouz běže hvoze děčíjí i poříčnostiči wečahny. Wulža jazyku bylo rukiděče, to jeho kyn na wopacne, vucia pšiňiděče. Nan wjaz wózna byna jnerodeče, jafo tón w Berlinje mot sozialdemokraticej myzby kamej sořepeny, jafo fabriken pšiňiwošové nomine wozby o s dobowo jafo sozjaldemokracy wulpi. Bilowšty s djebelej řečejniwoſci wobdarjenym měslede w tych latoch wulſu móz nad sozialdemokratikim ludom w Schęcęzjińce, woni móžesle s nimi řečec, schotulsi džasde. W taſtej řhromadělce běželde duchovný řeč, ſot tamy po polščnejnej pjoſciu ſwojim řečeszjanistam řečejniwoſcam pšiňiwo: „Děče ſebi my wot waſtceho Boža pomřach, nom durbia našeje pjoſce pomřach.“ Horek ſtalo bě řečejniwo řeček řečejniwoſci řečejniwoſci w Berhanien“ (to běže dialonijskii muſtof ſa thorych w Schęcęzjińce) řečot. Won je vrají: „Božecí uſtaſak ſo tam drej bladota, ale ſa řeček řečejniwoſci naje.“ Wedjet ho tého wulſtu, kotremuž toſti rěci wociaſčezanu pšiňiwošla, wotmoli, ſo budze Berhanien, jeli ſo Bilowšty jemu ſtalo, řeček řeček Bož wotwrobořicí, ſob ſeho darmo naſlepje wotwabodací. Wela nejdři volhodíčno na haſtu hulneho muža nařeſačku, Boža ručata běše jeho ſajata. Někdo jeho měnajede, won ſeho do bližjeſe thorywnej doničeku a ſoto Bilowšty — to won běže — woci wozcini, ležejše won, hulnu pjoſci a zpěv bot ſtempeny — w Berhanien. Řečko hordelc drie ſo ſběhathu w nim, won wſhu řečejniwoſci wotpolasa, ale nijemustova ſuboteč a wjeſela wěra diafonika Regijn běže balsam na ſeho nieměru, ſobudženym myšli do jeho bludžačo woviedanja ſo bôršy dopomiječe na děčatitimo a pralčenje ſa Bohom nařeſačku. Vršejot potřebe, hdyž běže wjitoſi cíčo a jenož mala lamka ſo řuečejde, diafonika ſobtida, ſo won ſeji cíčihe w ſwojim ſožu modelje: „Ssmilu Božo, Jeſou Kheruſta, naſteho cíjenejſteho bředinta dla, tebie proſu, dai mi tola dženba w nozaj ſuſ ſponja, potom chju wěrič, ſo tu ſy.“ Proſto ſo wulžyha a thory nouřit ſo pralčec; „Kneje, ſto moim cíjincu?“ Bilowšty ſebi nařeſi myšleſtka, ſo mož tež joto řečejniwo ſtaw ſozjaldemokraticej ſtrony wſtaſt. Duchom řeč, ſe jemu ſam rádjeſte, do řhromadějnu běže, ale tež wo tym nijemelječe, kaſte běše ſo ſ ním vyděmenje ſtalo. Won to cíjenejſte. Ale na ſeho wopraſhene, bač džedba jeho, hdyž je ſtarej dolcej, ſa toworidka hulnoladowača, ſo ſem ſi zlepí ſchui ſuečajná a jeho wotpolasaču. — „Werá, je vrbtina něž,“ vrazil ſozjaldemokraticki program. Tontej pſiňiwo nam roſiagni, ſat ma ſo rožumci!

19. marca 1878 měsječneho so božicího wopytana ludowa szroma-
dzisja w Świeciejcu, e, w kotrejż sojaldemokratyczno lud napominacju,
z krojonej zbytkie wustupství. W njej Bliskowy wujutri. Na
wichtich hanzenia móz, he bycze górkotycz wotmowlony, stocznie
pot vrajci: „Oj, moji śnieża, ja bym něčto nowuszný. Tafo
khow w Bechenskim wostawie leżacy, je mi wsgodle l solednič
dzieńacz s̄t vphes myhle ſtoło. Też wſchelane s mojeje młodooře
je mi na myhle viatisko. Duż kebi tejlate na skono pomyslić:
Wotaj ho te mni w czoju teje mysh! A ja bym ho t Bohu
wolał, a móz je mi pomahat. Haj, moji śnieża, hdyż chze ho t
něvotremu bjes wami ſmiecę: ja bym nowuszný ko modlbić!”

Ty mōđesč ſebi myßlicz, foſka hara noſta. Napo-
k wuſtupjenju ſ zyrtwe paſ tež wjele wuſpēha nijemēſeſte.

Bzowsky je w hùbienych wobłosieństwach ho pùchego i naufu bêdziecza niet, dofezla wiąza szewczenowcza niemôjczyse. Szam by i staruya synoth hùntat, so by jich i hùmeczeniu ujedzie, i k wobleniu i Bohu, i mowleniu napominać. Bchede wùczem wón sprawdu lubomorscy. Wón czene njeby wprózne klowa wo wêzach ręczat, towarzys hùntkowemu nałoszniu niebêdzie a junckie wón praj: „Ktêszy dugowny, wo hùblubich spraszeniach wery i dżelascierzeniem hùszcze ręczecz niemôju a bibliju ho njelewku jím wulfadowac, ro tym ym hùbly; ale Lubzo zebi mybla, so człowiel, tiz ma rolem, i zata wericza niemôjze, — mi je ho szamemu tak schô — teho da dojciec mi piżmo, i kotorzaz mójui jím dopotaczać, so ku woni sowiedziec.” Szamroczki pùchi spoczątku swojego nowego zwiêzienia praj: „Ja wshat hùszcze wêstli w wêrje njezbyim, oli e najmiejsho wshêdzeni Boha proszą, so dzikz miej e wierności do wiecęs.” Szam puk bêsze spósnat, by bjes wùczere bojoscie wusnat. Wón drie tez dwójzy jara czujeszce, tali wulsa je jeho pùchiblubienoczy wujnac, hdyż so jemu n. pùch. w shromadzisnje pùchitowa: „Ja

niewerju do żaneho Boha, ale tón, ktorý je mi náruču do Boha všia, všia Žiowitzu!“ Pečes najmôrtilé slova ho benie roshoríč neda, že by ranjeneho ľudova prajal a benie jeho horjica lutoč k dželacjerm v tem nieslaviebde hľadanie pečesovho bobatym wubudjowac, hocí runje jemu wiele bobatych niewoda, e kdeše jim dželacjerm nařízajuwol. 29. dec. 1879 jeho druhú króču Božia ruciú soja a wón námerom wuſtý. „Te wesele mreži, se wje Bóh ř hradu všichovnieme!“ wiazg króč wospriewetowa. Duchowny F. te pri pomocy wo nim vŕstchotai: „Sejub praji e nemanu: dženža budějach se minu w paradišu!“

Wschelake s blissa q s dalefa

Wulke wichor, kotrej ſu poſlednjem dezembru na poſ-
njojim morju lothabzate, ſu tam wihelote kupy žolofnje ſa-
pujezite. Tež kupa Helgoland je toſtu ſchodu poczepila, ſo je
ſtrach ja dolsch wohfazje tamnych mörſtich ſupielom. Wichor a
woda ſloj wulki krug wot kupy wottorhynki. Helgolandzky ſu
deputazijim z težejorej poſtoili a wo pomoz prohuli. Rhejor je jum
to tež ſluabit.

Khézor je býwšchemu wodžerzej generalstaba generalej hrabi Waldersee wulsi riad čírnoho morijska spnicijs.

Roski Barlinek misionarstwo w obrocji so z prostwu wo murzadnu pomoz na wojskdy. Nowe misionarstwo w narodiszej Afryce je psychemski wobudzli jodato. Bogledne lato woblamany so je swiubnym wojewiszczeniem, so je 80000 brinnow trjeba, jelj so njechamky swoje misionarstwo skutkowanie pomijiescic. To je mukla liczba, ale istot je to sa nimale 20 milionow ewangelickich chescijanian w Pruski. Njech so wopornica luboscj subzi a pozaze, so nam se droze misionarstwo njech misionerstwo wieje.

W&ernosc& z biblij&, sakitana pszecejivo jeje niespszeecielam.

**Kak ho Israelski lud po něčim pod Božím vodjenjom
rozmíma?**

103. *Witwa?* (Konfrenční mimořádné)

Séh Indei sakón do nshes Málaká

Pod hrimanjom a býstanjom horý Siná Moj so  ludej p chi-jedos , so ch y t re D ehova, k i j ich i Egyptow steje wuwiedze, mi lub  se zinc . W on ch y t re j ich B oh by z a Isra el dyrbie de lud by z.

Tu piščeciužnyj praja: njenidžicje schibate jedonstvo měščinov? Še je ſebi, ſo we, taſti ſalon wumyſli, ſotlij dečko jemu a měščinovſtej ſchlachče naſpođodobniſty. Tač popojo pišejo a. Piſeciužno temu my prajimy: cijaj jenož 10 kaſnje! Wom v bibliji ſamej ſtajne ſadro ſalonja wohbladu. 2. Mojsij 28. 5. Mojs. 4. 13. A potom pomysli ſebi na to, ſo dečku woloſo ſami požanjo, tif ſebi piſčitowow cijimaju a l' nim ſo ſaču; ſo deſte deſtač ſyži horu lud, ktoriy ſebi hnydom pod vromu ſtoča ležimi a po požanſtvi moſtjuju ſo ſwjeſteleſe. Mojsiak ho dleſteje — a Mojsiak dybejal ſebi te 10 kaſnje pojemu wužitje wumyſlič? Ne, ho dy dygyl ſalon ſejmici, ſo by ſu ſidej ſpodobat a ktoriy by ſemju wutroby ſyžiwiſt, potom by to cijije ſtital ſapocjez dybejal. Raſiednoručje nja nabozina a čeſtinu, dobreho waſižuju won poſtaſi: „Ty iſh Boha čeſtici, ty je tebie z Egyptowſte ſe ſamotom, totemru ſo ja wiſhlo džaſlowac, ſchtoj hy a moſh; ty dybrih ſtoſtarjeju čeſtici, ty njebydžiſh mordowac, ani kranič, ani dželſtvo ſamac. To ſu iſte ſotli ſalon, a obre myſle, ſo bytym prawom te hdejčac kaſnje ſo nowo-reſtaurantſlmu wuktabo-om djerha hſacje naſčim džezom wutnycz dany a je ſa na- drishe pramidio naſchego žiwienja wohbladom. Te myſle wózverne, ſo žadun ſud tučno ſweta je wotpoſacj njemoe; hdejča, požanjo je piſčitowom a praja: „Ho, te je pramo, wóſe ſhodimewe ſim piſčitowuje a ſ tym wobkvedeju, ſo ſu weźcine kaſnje. A tolta tute ſebore kaſnje w žanym požanju cijate a kaſnje w tom ſwaknowem niememstwio.

Wot yscieżiwów je so husto prasto: "Pozwajęć wóz a dobre
afshinę z nabożnymi ryczącimi nimataj. Shtki binak reje, je
też wiomny obro hejslejt." Tat praji n. p.ig. Bevel. Wty jim wot-
wiśmy, so je dopotasana weż, so sapocząt węry w Israelim
bu żele krużje swijuje se sapoczątum najebnorostich soħadow do-
dejha waħsnejja. To je runje to, w cijnu go wijsħek puhxen-
taż-żebbu wot fżejewi nabożnym rosbilju, jo pola pohantu husto

wieru a najdajsiwische wasznuje hromadze nadendzeskich (najpóźniejszych, mordztwo, rubienstwo itd.), so pak w Izraelstum ludu wote wójsko spoczątku myśl pięce więco klinicy:

„Prava Boża skubja dyrbti stajnie s dobrzym ludowym waszynem jenom średnożena byc.”

Sastup je wotewrjeni.

König wulseho róisza 1871 wójsko francuskiego generała Bourbaki wot Rémiebie wite i schwajačkim miejsem píšczeje. — Wójsk píšeć mieli píshendze a píshendze i schwajačkemu generalowi Herzogiem, so by s nim jednat, hacz ksmo franzowscy wójsko do Schwajačskej saçzahnci, so by wushowane bylo. Wón běsche wójtowym njemery a píshendze, so by ho wéz, tak thěsji hacz mojno roszudzati, dotełs' běchu Bruszy blisko a dolełs' běsche franzowscy wójsko w studnych wobstejnoscach. I. maleho róisza rano ho wuzcini: franzowscy wójsko śme do Schwajačskej haczbucy, jeli ho wojoza kwoje bróne píšeć mieli wotpoloſa.

Frantzowski wyskił ho hnydom wróci a kwojemu generalej powieści píshnje. Toin hnydom kwojemu adjudantce praji: „Rjetomdziny ho ani minuty, píshetos' hónit swita.” Wojoza běchu w militum nieporzadze a kłodzachu zdele storhanci; na dobo běsche po zlym lehwo wulce wotanac píshnje: „Do Schwajačskej! do Schwajačskej!” Sastup je nam wotewrjeni.

Kóidby postany, łabidewozały běbi noweje khrabioſcie nadobuchu; wulka cążba ludzi, kóidby běchu sami sprótni wotlabnieni do khebu podnali, běsche na kminek cążatku, saſtaću a dale kłodzachu. Scrubny cążb trajesze na 48 hodzinow. Tako mieli píshetovizjum, kóidby wojoz swouj tielbu, tóidby wójt hñi tekat potoſi. Kaja ſto to potoſi, so dyprebaću bës bróniow saçzahnci! To pak běsche wuzciniene: pak brónie wotpoloſci, pak wotwach wotſtac. Ale wotwach běsche hubienſto, jmina, kminek a jaſtvo; tamu ſtrum mieli běsche wójtoci a juwienje. A to wulce wójsko ezechniſcie do kraja, w kotrymž zyrobu, mér a wójtoci namaka.

„Sastup je dowoleny!” to pſchipowieda tez evangeliom. My mōžemy juwienje, w kotrymž hubien König na nash cążata, i druhim mērci, w kotrymž ſekarstwo ja naſche czerpieni, tónz naſheho bědenja, wodacze noſtich hřecow, mér ja naſche wutroby namakam. Wonaſt stai dwaj kraje, kóidby kwoje piśmo ſwétne a Bože abo njedjesce ſtaleſtwo miensye a bies wobemaj je mieſo. Wój njemerym wotlabnieni do ſtaleſtwo wobemaj ſtiwi byc, ale dyrbiv.

Na jenym boku je:

Hrēch,
bojoſci píſčed, kminek, i
hriebuze kweđomnije,
wotroſciw, i
njeſboje,
ſadwelowanie,
wézne ſatamantwo,
cžwito.

Na drugim boku:
Szwajatoſci:
mér a potoſi,
dobre kweđomnije,
kweđomnoscia,
ſboze,
wjeſela nadziaja,
wézne juwienje,
ſbóznoſci.

Na miejſci wobemju ſtaleſtwo je ſkóz poſtajen. Přes wójtce ſkóz Božego je ſastup wotewrjeni. Wuzciniene je i kruju Jeſiem Chrysta podpízane. Štóż po nim cążi, ſastupi do ſtaleſtwo ſzoja. Nujne je, brónie wotpoloſci, ho poddacz. To je jenici wupucz ſtachoty, w kotrymž kmy, ale wupucz ſtóż ſto ſto ſzoju bies ſónza wotempi.

„Rjetomdziny ho ani minuty, hónit swita!” praji franzowſki general. Rjetomdziny ho ani minuty, tez my prajimy, dzeni kudzejna, dzen, na kotrymž budze ſa nash woszde, moje bôrki ſožwicac. „Kad čzysli my wincz, hdy bychmy ſi toſtej ſkoſnej ſbóznoſci nicio jnerodzili” (Hebr. 2, 3).

Sbózny domłhód w Bożej noz̄i.

Nach hodowny ſtachom w domje bē hñi hotowy a wupyscheny. Dzeciſ ſahnacze běbi w címowej ſtwe cążb czafanu a nadzijenia. Naſcha latarni magiza ſi hodownymi wobrafami wot Marjineho pſchipowiedania hacz k cžefanju do Egyptowſeje, wo cążm ſzyszym ſtewac, be runje ſi poſlednim molowanym hotowy jato necto do mojſi w durym klapacze a wulka jóniſta ſi thóto czerwienymi wóſkami ho ſa przedarjom pola wojozow woprascha. Wona na mnje hlaſače a běte wóſki wohlabawich, džech wona: „Hoi,

wy ſeje tón ſtarý kniſe, kóidby móz ménii.” Hliscie píſčed o nje- wiedzach, ſichto wona cžyjcie. Napolebdu džechie: „Ssny lódzinzy i Litawſteje a píshenjemy ſow do Barlina. Tu je móz nan píſčed do tutej zyrtaje ſbózil; net ſi wón kminek, ktoru a džybzhe rudoj Bože wotſtanie wot ſtarego kniſa doſtač. Božie ſota ruce ſobu.”

Šo ſwobodawich ſožuch wlaſt kwoje ſudobie a běch ſa žónske. Píſčedzichomu i Schpremi. Tu wypłimy w ſednym cžomie. Kedz bujcie, ſo njepraceje. Be cžina a hładlo, cžina deſla bē wot jeneje ſobu na druhu poſzczena, bies nimi woda w ſudobieſci. Njeprędzieb lédna, ſak mózach tom píshenj. Wona ezechniſcie mię ponatu ſa ſobu, běznoſi ſtoncje píshy ſedym cžomie. Lépechtoſ dele; tam lejſezie w lódznej komorzy, cžycie ſwoboleat, czorni komorczam czaplu na hlowie ſwobodzim ſi njeprerwliwje píſčedzilnym wobli- cjom. Wón ſeje cžaptu a woſloſa mi ruku. Bežeske dolhe ſiwnieſie ſo nim. W ſwobodnym wojnach ſe ſobu wojozow, potom weſle na morja a na kanalach ſebi; njebe jemu nicio wotſta hacz jeho ſwobodwena džowna a džeciſ-džeczo, kóidby wobe ſa bělo- píſčedzim blidom ſebiachu. Tato bo ſpomnja ſapocza, wón ruzj ſtyhwoſci ręczelje, ſo kam kminek wſchale píſčedzaje ſe kwojego ſiwnieſie, ſhtoz jeho tñidzelske. Po kwojatym wotſtaniu lejſezie wón cžido, ruzj na durtobnie ſyñtynſci — wobcas naſhlub- ſcheno mera.

Tego ſomora bē ſama lódzicja, ſotraž runje ſe ſwojim wo- budowlym píſčidze ſi brójach wózneho ſiwnieſie. Hliscie roſ ſwofolbni mi wón djaſowac ſitu. Za ſtach horje. Woslaſt bē wjeſle ſiwnieſie, ludz̄ kłodzachu i ſwodownych wiſow domoj ſi wobradzienju, w miele domach bē hñi ſaſzneſciem ſwodownym ſtachom widzec. Źe pak ſpomnja na ſtarego ſimeona tana delſtach w ſotomie a na rany ſwodowny dar, kij je jemu pſchipowowan a na ſwodowny ſtachom tom kłodzach, kóidby kwoje ſem hñi njeprędziebno ſwe- czadzu. Hliscie tu náz wuturje wón. Ŝebo cžto bi do ſynto- weho ſaſzna poſzczon a tón ſaſtowan, a ro naſčez wón džowna wotwach nana ſobu ſo by wón wotpoſzczon w domiſtnej ſemji. To be tez Woja noz tam delſtach na Schpremi.

Sbózny diakonij.

W khorownej ſkóz namakam woſebneho khoręho, poſtneho woſoſtach ſebojdom, kóidby wóſki běchu ſeſčwski ſeho ſiwnieſie. Tato hñi hacz diakonij ſeho ranj woboleſcie, ſo leſtratke ſłowa ſi era ſdželoneho muſa wuliwachu. Diakonij ſot proſho na njeho poſhlabny, ale nicio njepraci. Tako běsche wjazj dñiom. Tato ſaſo rasa wobalſa prieſci ſia ſa ranu myjeſcie, wón ſaſo ſakwoſcie. Diakonija wot ſwobodnego džeta wózje njeſwotwrobcy, ale bies teho ſo běsche to džyza, běchu ſi wózje do wózow ſtupile a jena kulis na ranu padje. Khorje to widzelske a cžyjeſcie. Wón praji ſi mjeſtak ſkózom:

„Ja ſyñ njeprameje cžiniſi; wodacze mi! Žane leſtratke ſłowo njeprędziebni wjazj píſčed moj ert píſčenje.” Potom bu wón cžidi, kaž běsche jeho hlaſatka byta.

To je předowanje, ſotraž bies ſłowa tych dobydze, kij do Božego ſłowa njeprera. Ale tez ſłowa w prawym cžazu ręczane je kraſne, kaž ſłote ſabluko w ſlebornej ſtach.

Njeſtak ſi roſpominanju.

Sa dobre nicio dobre dacj, je ſty ſtuff,
Sa ſte ſte dacj, je wopacina ruda,
Sa dobre ſte dacj, je hroſne ſyñwlenje,
Sa dobre dobre dacj, je ſobna angſi,
Sa ſte dobre dacj, je dobry a poſzczony ſtuff,
A na tym pónajſci praweho ſtachetjana.

„Pomhaj Bož!” je wot někta niz jenož pola ſtachetow duchownych, ale tez we wſchęd píſčed- dawařnach „Sserb. Rowin” na wſzach a w Budyschinje doſtač. Na ſchtwórcz lěta placzi wón 40 np., jenotliwe cžiſla ſo po 4 np. pſchedawaju.

Pomhaj Boh!

Cíhlo 3.
20. jan.

Létnik 5.
1895.

Serbiske nježelske lopjenka.

Budowanju ho želju hobotu v Šmolerjev književnici v Budyschinje a hu tam doštač sa schimbotskemu pšchedplatku 40 ip.

2. nježela po tjoch kralah.

Jan. 17, 8: Te hłowa, kotrež ty mi dał sy, kym ja jim dał, tak praji tón Knjes t hwojemu nježestemu Wózce. To je po tajtim tón bohaty poſlad, kotrež je wón nježes hóbu pšchinjeſt, to drohe woſtajanje, kotrež je wón tym hwojim ſawoſtaj: te hłowa, kotrež je tón tón Wóz dał. Jego hłowa nježu te hłowa, kotrež je wýchodno-mózny ſtorovicel nježes a ſemje k jandželam abo člowiekan rěčaj, ale kotrež je Wóz wot ſpoſočka a wot wěcznoſeže t hwojemu jenežtemu narodzenemu hónej rěčaj, t fortymiz je wón jemu hwoju zplu wutrobu moczini, hwoju zglu luboſć jemu wupraſil a jemu wóſčenje mezy pſcheroda. W tychle hłowach je po tajtim zglu luboſć Boja, jeho zyłe vycze, jeho živjenje. Schtóż je ma, tón ma wýchodni poſlady wutrobu, doma a krajoviče Bojeje. Duž praji hivjaty japoſhtol Pawoł i tým, tisz te hłowa maja w hwojey wutrobu a w hwojim duchu: Wichto je maſte.

Kotrežtuliz hłowa ty woſmijeliſt s bohatſtrava tuteje krajoviče Bojeje a Šsynowje, kžde je plôd se ſchotoma živjenja ſa hłodnu duchu. Wino ſ nježefteho woinoweho pienja, kotrež ſwejeliſt wutrobu po živym Bohu lačznu, ſwejeliſt, schtóż ſ njeho je a pije, ma wěczne živjenje a nježefte ſwejeliſt hždo tu na ſemi. Te hłowa, kotrež ja rěču, hu duch a živjenje, praji tón Knjes a hivjate pšimo ſweđci wo mim: Boh je jemu wuziemj jaſyk dał, rěčejc ſe ſpróznymi w prawym časzu. Wjazdy hacž 18 leſtſtokow je ho minylo po tym, ſo je jeho hivjaty tele hłowa rěčaj. Abo ta duscha, kotrež po nich žada, može je dženſha híſheje

čerſtve ſ najmutnijſezej hivjatniſy teho wac̄z a hlyſhcež, tisz je wežera a dženſha a tón homy do wěcznoſeže. Rimamy jenož pšimili hłowom, kotrež ſu Wózowem hłowa, mamy tež hivjatohu Ducha, troſtcharja, tisz tych hivjatih troſtchui, tisz dopominejo na wicho, schtóż je tón Knjes i nim rěčaj. My nježtlyčimy jenož jeho hłowa, ale my hlyſhčimy jeho hłob a čajemy w hwojej duschi duchanje jeho era. Duž praji tón Knjes: Moje hłowa nježahinu. Wone maju nježahodnu móz a dopjeluju to pſcherzo a pſcherzo. Schtóż to ſhoni, tón praji počny wiežela a džako: Ty maſč hłowa wěczneho živjenja. Ptoj, luby čitarje, čittajo abo hlyſhcejo hłowa twojego hnadohoho a mózneho Knjeja, w tebi prawje žitu ežniciſ tu myſl: Tón Knjes rěči te mni, wón hžde mi dač, schtóż je jemu tón Wóz dał. Schtóż može eže hlyſhčho poſteričež, schtóż móz eže wýchodni poſběhnyc. Schtóż može twojou wutrobu bôle wot wicherego wotcázmy, hacž ta myſl: tón Knjes rěči te mni, hacž ſbóžna wěſtſez: Wón može mi to hłowa dač, kotrež je jemu Wóz dał! Schtóż može twojou wutrobu bôle ſpotovac̄ a ſmerowac̄, hdžy ho wjegor lehniętch na hwoje ložo, schtóż može eže, hdžy rano stanjeſt, bôle poſygnujowac̄ i dželam, četpjeniam a ſpotowaniem dnia, hacž jen hłowa twojego lubeho Jeſuha? Schtóż može twoje zyłe živjenje bôle žohnomac̄ a hivjecziež, hacž hdžy možeſt ſyloždy dženſi prajiſ: Dženſha ſym jeho hłob hlyſhčai, mojeho hivjatohu poſtřjorow hłob! Hamjeſ.

Thirsa, abo wabjaza móz kschija.

(Połączowanie.)

Bósky šéfar khoročej je píšemnemu svójsku, nješamiejszú pak
psíci tym, so je k wotthorzenju wojskowe díowzynne kwéwne wot-
bladomu a lubočeje polne skłuzenie wiele pombało. Nam psíci
tym połny dżala na Thiriu vohslada, fotrož so na tym drie
wjecheleske, ale w swojej wutrobje so temu dżawoszce, fotremuž
jenciczu ko džawoszca kulszusze.

Tak lansie wjazd miedzyl. Thirk moželske jenož porędko a jenož na krótki czas swojo kawernu pścieceństwu na farze wojewodz. Sa to moželske hebi pot s njej stero wśródne list piżacj. Listy bōle spomnene a starcieje pścieceństwu cijnadu teli wzięździe derze. Druhuj tež swobodno swoje studzowronia a trochówronia pśibitaj. Wobrońo jenomowa mona tak porędko czas p ſiąpanu, dokołu nan jeje tehdy parowacj njemóželsce; w czystich nozach pot, fortez pści kroshny pśdeby, a podba Bożej kłowa to je naj- lubidze, kiedy moželske swoje wutrobu suhomanej Marii myśnosc.

Thirla ho dohdla, so nanow noćojo se spodžinjanjom na njej wotpozowalce. Pišetoz wón njezdješte potajici, so Thirstyna njewustawaja, wodnjo a n požy, njezdješte jaſo njezdjeſtenja ſuboty a ſwerońca a jenoj czatja radotę a ſwerońca ſhuboty ſacijesča na njejo cjińieſte. Šewat be wón Thirlu hinalu ſnał. Wona be drie wjele mitožno vſečejimo ſtarſzimi wopofataſa, ale wona be jenice dječio boſtejivo starſzemu ſpotajko. Tak be wona ſhtero do kwěta a ſahněwanou bylo. Někto pat nam tute džowlu z fwomejno ſpodžinjanju wodnjo a n noži ſprzóniu w jeho wothladańu widjeſte. Wutrobenje rod wotwořeſte wona ja njejo dolne njezdjeſte wujſilo wjeſte a wóču wupravio. A vſki tym njeje na njej njejo výmječ, ſu by jei to cježte pamčo. Jejne jenice ſadonje be, nanej klužic. S wotkherjenjom pat dječine pomaſtu, a wobſtarun nan be husto ſhtero wobozin a jeho vſhitarodzenja noſkota duſeja da ho voton husto n wótrých ſtobach klužic. Thirla wofia paſ vjeſeo cjiča. To wſkiſto dybylejke nanej nadpoznicu, juz poſne vſheměnjenje we wafanju jeho džowlu. Tak dho hejno wóćlo husto te ſpodžinjanju na njej wotpozowalce. Šenym dobovem pat by ho jeho wobližio ſoſo ſmrchjeſto a wón by ſapam do čejantych myſlow. Wón njezdje ſa to, ſo je jeho džowlu wot hræſteſho Boža wotpanya. „Thirla je ſchęſcianka!“ — to by hejno taž vjeſti vſečajmo. A tola ſebi wón na druhé ſtrone tej njezdjeſte potajici, so ſtončenje tuio jemu iuf ſpodobne vſheměnjenje wo Thirstynu wafanju ſi jejnej ſchęſcianke wěra hromadze dže. Tute myſle ſpodžadu husto wjeſte njeho. Wón czujeſte pišezo bôle, ſo jeho ſotwierdžene hídzenje vſečejimo ſchęſcianju wotbjeſta pišeſto možu teje ſuboty, tis i zleho wafanju jeho džowlu ko na njejo wuſimioſte. Tebo paſ ſo wan kwěta hodaſde, ſo by njejo wo tym ſi nim njezdjeſte, cježož bu jenoj wótrich poſta. Czim ſwerniſho bo wona ſa njejo wobližie a to, taž ſo ſadbe, niz hés nadzieſ. Sej be to ſtowu wajne, na kotrej ju ras duchovny ſedzbiwu czijeſte: I Petr. 3, 1: „Sv buſu tež egi, tis ſtowu njezdjeſte, egiſte ſadjerjeniu tuic žionow beſe ſtowu hruſci huli.“

Nas popotujte řeče ſo Thirtha v tej myſti, ſo lubowanym
thoru dřema, tuſt ſejadý ſoja hñyha, bibliju v rufoum djerio,
tia vé píchezo bude jeine wjehele. Ředom ſe khwouli cjtala, dho
loſkyluſha, ſo ſo thory hiba. Nan vé ſo poňunk u bladice ſe
nje. Čeſkej nechtó? ſo wona khteliſ mojracha. Né, ja jenož
spací njenomu. Wždu, ſo cjtala, cjtala mi též nechtó! Thirtha ſarja, njeſedzha, hač ſi bojtča abo ſ radouſha. Wonu vé
sapocida ſcjenie hñuataho ſana cjtaci, a cjtajici nětě dole hač
ſ hydomatej ſchtuczy, v lořeju tu prajeſeniu iſraelci na tohondne
mjeno Jeſuš Krystus ſteji. Wonu to mjeno bojahnitve, tola pak
ſ ſrtej řecu wraſy. Duj rjetlu nan: myblach ſebi tola
hydom: to ſu wšeče te knji ſhceſzjanom. Thirtha! Thirtha! Wonu vé
to vole ſi mitum hñoumo ſtřem, zénlivce ſi hñoumo wijo.
Thirtha poſhoda ſi wózkomu proſečeze lebocje na mebo, a jato
ſo móñ wobroči, ſo by ſhwoje hñyha potajici, cjtajicé wona dale.
Dokelž pak ſe nan wotwročenym, njeſedzhejč wona, hač
dřema abo píchopluſha. Wonu cjtajicé nimale hač na kónz
druhého ſtana. Duj móñ ſam ſi ſebi ſaborvota: to je wiſitivo
tia jenož ſa a boňnictva, wono ſo dje ſe rjenje požlučo,
ole woni pomědza wo tym pomeženym, ſtžoz čheždo. Wóſitico móñ potom k Thirthu rjetlu: pſchetař ſi cjtajicom! To wiſitivo tola njeje wérno. Thirtha pak wotmolumi: njeſedzhej

hiscieje něčto mož cítičk? Tu runje historija wo wobecnym wuziemnym a witskiem noždeho luda písniidze, to budje ho cíti wodoboc. Non ho mielejo na druhim bof lehny. Thirsia cítička knjeseow reštečowanje i Nikodemumem. Tuto wulste wo nusloju noweho narodu cítička wona s wulbenym blóhom. Non, ko rucie wobrociwski morročta: ido to bě? cítički to bisečke ros. Wona to címielde. Non běstke ho s wulsej tebžišimožku pořádajco w ložu poštěnū. Wenu písniidze hoci j 14. a 15. schytowce, bdejz tón knjies wo khorowym hodje réči, wo lotrým šchtwore knjii Möjsiakow písza: tón knjies děláta i Möjsiak: „Sejm kobi khoroworuha hada a powyjch jeho na ierbä, a pojdu wuzam, kij na njego poħlada, budže žimy wostac. Duž icjini Möjsiak khoroworuha hada a pomiyti jeho na žerđi, a hdbz neleho ho stuža, poħlada móu na tebu khoroworuha hada a moste žimy“¹. Non ho dzimalche, wo tuh historijach, fotrž w jich židewistom lotrým písone steja, tež knjii tuh kheċċiżjanaw réčea. Wón wua bibliju, pħekċiħla knjii Möjsiakowem, plautu a prefotow a pħenqwa też, idož bē Thirsia cítička, a cítička ham Bononu iċċenutu fästucču: „Tak je Boh ſwiet lubowat, jo je khorowje jenitčju narodzeneħha. Szyna dat, jo buġu mħażiha, tħix do njego wérja, iħubjini mħebbi, ale næċċine jidwej minn mél.“ Wón sawostra se żwissu myklemi kħwili viki tutuż pżewi. Potom ho na jene dobo xħarru pħas-Sal, jafo by fuu na kromje ksejjenja wħidja, cíkjien knjii na għwnej wobżew a fassonawid i-wobruċċi fuu wot Thirsia k-lejende.

Thiſa, derje ſtrahomimski. Šato bo vo nim stanje, potoji triki mječjo na buk. Jejna utrobo be polna čajdeho džafa vječitoju temu krajjevi. Wona jehu hnadi wodjenje ſjovna. Jejne modlenje wo nonome wobwočenje ſupasche pſečego wjide. Wo tunc njebe date nicio wjeyo hjes nimaj reczane. Bot netka pak ejtachje Thiſia w bibliju pſečego jenja pſedne nowymu wozomaj. Wona ejtachje domiz tón krajje ras ſeho durje njewotewi. So be nam wet teho, ſatko be ſkylot, jara pſimony, mózgache wona na nim vymenč. Wón tež to, ſat jar to be ſkylotin stanje w nim džela, poňsach da pides to, no naivjato ſi kwojje džowiſi wopraća; praj mi, Thiſia, ſat tola tón ſchuprič wo nowym narodje řeſalde, kotryj tu wejera ejtachje? Thiſia jún jemu rád praji a ſo nad tunc wjeſteſte, ſo wona te ſlowo rečzominoſte w ſjowjej utrobo.

Nanowa mješćerstwiožež dje državu sažo wudyrı, wono pak
be jenož cijim pichęzelnitčia pichęzecju niemu. „Gaj“, praji nan,
chnutu wot tuteje dżomsta pichęzelnitčež, „to dýbju riez, ty
bežče drži pichęzo luba holsča, ale taſte pichęmjenjež bo ſi tobu
je ſtaſo,“ in nježomju ſapichęzež. — „Nowy narod pichęs mewu do
Węſtka!“ ſchutafajke węſzająca džomsta mjeſće ſaj haničkijme,
„otrząž je ſebi ton ſtejne wuſwolſi w pjezji pichęmonia wuſwolſet.“
Duz nam rjeſten: „Thirlo, powies mi roš ſprawnie, ſchtó tola je
cže nawabia i ſichelčajzni węſje? Za ſebi hiſćez nježomju
myhiſć, ſak je bo to ſtač možbo; wupowiedja mi rasi wſtſhido!“
Thirlo to rod cijeneđe. Šchtó možiše jej bole po myhiſć bęča,
haćz taſti wot nana ſicjenni ſompić, na wobženju jejenež džiſu
moži ſtowa wot ſlužja jemu potaćać? Tak wupowiedja wona
neſto ſtanuje i dječejazje luboſciu ton għid khob, ktorž je ju Boža
huada wiedla. Wona ſpomni na dječejazu ſchulu. Wot tam?
„Wot ſchule ſem ja to poſteže na noſtih dom pičiſčido. Wudjib
ſebi to jenož wot noſtala pomphilič moži!“ praji nan. — „Rjetki
radžiho, požoħnunwe, lubu nano!“ wotmowlvi Thirlo, pichęs na-
nova pichęzelnitčia khvollida, „i najmjeñiſha ja mnije, a ſchtó wę-
ty tnejveſč, ſchtō ja mew!“

W&eronosz bibliję, sakitana ps̄chezjivo jeje nievs̄diecielam.

Kak ho Israelski sud po něčim pod Božím vodjenjemi roswiwa?

(Wotraczanie.

Digitized by srujanika@gmail.com

Digitized by

Wopory, ktoréž dečku drje w nojstarších časach býo waschá a žu tehdom rěšcje se wochelatim vohánkem waschom nomené byle, nejež Wójská tam jarodowali, ale tež s nabozinskimi lemi napjednili. Wopory jato dýat, jato dar ja Boha, voliťlich ludom maledicí. Boleslavského luda pat je ve vrach hřichům wobětovati myslí, ktorúž druhé ludy ani nijehaj: je řešamto, ktoréž Boh se kameři knižničce lukej dawa-

zahubjenju hřečow. Na jazykach je ta mysl w jutrownym
jehněců (Božské) vostnímjeněna (D. M. 12. 13). Tak ſu
wopory živé psychikhotowanu na to wujednione, ſotrej čížyje Boh
z hromie kamilotce w Reform. Eklektice daci.

„**H**ođaj ko pođođaš u sli. vlastim pravim: „Tebi nješlubja ho
woporu, ja budi je čai da; a sapalne wopory tebi ho nje-
dođaju. Woporu, Božu spodebne, ku tylčnu duch; tylčnu a ro-
lamani wtutrobu nebudžesči ty, Božo, župiči, a podobno. Ps.
40, 7—9, njerči ho i tym všećimo woporu jaſo taſtim, tak
mođi loj ſam. 15, 22: „Božuškihoſci je lepiša, dvoji wopor.“
Teſte wuprajenja wjete bote wo thy ſvedeča, kat wopore lud
i temu wočajmu, ſo ſebi na ſwoju dućhomou nuſu a hrečihoſci
mukbiſci namuſtive (Hebr. 9, 22, 10, 3).

S vopreda ljud i molim te dobrodo nježbe, my dyrbim
hebi u Mojsijevomu cjuđu na najjednoriceč woporu myžic, ale
wšikto veđe toho napjeljnje wat pješčnědzećenje wěry i Bohu,
totraj ſo u ſakoniu, do lamjenja wudrpanego, tak jažne wu-
proj: „Do ſv. Ježovu, twoj Bož.“ Mojsiā je tón, totřaz
je pliče ſwoje vše živjetje tu wěru ſtrachom kmojego božegona
a ſ najjewitelsche prôzu a bědenjom ſastupowat. Teho dla Mojsiā
jato wuliſki pježi nam steji mjes tvin, tiz veču nim jini. Ale
tak dybri buči vola wjehitſe wopramde wulſich mužom, ſo ſu
dale hajc iži cjaš a jim podjihici narod dorolnai. Najjewitelsche
w nim vuk jeho mudreće a reſhđeniočej njeſteſti, ale vorinječej
a poštujnočej Bohu, kvernočej i Bohu, hejenečej ſ ſlobodje
i ludej, a domrejenje i Bohu, kamo, hduž ſau ſa ſebje nježo,
kiba ſlobodu nježjeſte. Džimy ſu wobrućenja wležkomotnočnega
Boha, jo ie Mojsiā wopravdju jeho požol, kiba Mojsiā ſam
je ſpojiv wero wobrućenje wotpotiſti nježu, nježku džimy ne
lud ſtuſkomate. Kwadje po ſu ſam lud ſtuſkomati:

Níž Mojsáš, ale Boh je naš i Egyptowšleje psches puščinu do ſlubjeneho kraja domedł.

To psychopedagogie je w zyklum starym sokoñju, hdvž ſměm tak prajęz, njehubjene narodne wobkedenstwo zyłego luda.

Šonono po ho něčio prášho, kaf je Moříšek tam se řebej
k tařej někdožkoře wěrje dospoh? Wěra wotov wěnuvadou
to rošuňnic, Moříšek je vydral tam živé slevenie Bože dostač.
Kaf je ho stala, můžem řebo po kwičtanu píšmanu jenož myškic.
S ferka, ře palazebo, řekl kuda Moříšek Boží blóh, 2. Moříš, 3,
o potom ſojo řela: „Moje wobličejo njezvše wizduzne hyc“ 2. Moříš,
33, 23. Tak wjeje pat Moříšek wiedzečeče, ſo bežce ton njevi-
domne ſum perecaj.

Štobž mi būšo píšti tým prošeniu, kaf je ho ſjewenie w starym klubie mělo, píšeš budančkom ſejimy, čtěno ba na to dopomínič: My tež němožem, tak formo na novu polu ročej; nam je bořeš, ſo ročej a nož pořazuje. Tak dřje chaješ, ſo tu Bože dívnu hůl, ale ſo ſtařa, domuředěš němoželš. Taz je píštrojde, tať je ſo duchovným. Kaf pat ſo ſjewenie Bože ně ſtařa, ſo taz w nomu ſklubie vorčeš.

(Потрагајује.)

Shto bo rjeñščho spěcij?

Wschęcę stęjo wosta, swojego towařscha storečji, ſo wobroczí a čiſtěc̄e prāji: „Węſh ty, ſchťo tón starý knjēs je, liž runje nimo djeſtěc̄e?”

„Tón, kž tak s hľavou tchapezo“, wotmolvi tovotská. „Teho ja nesluju.“ „Wón je blavny profesor“, pŕscezel poviedoske, wodzíamy bies pŕscezoblytiam. Tchó mieno na čebze město vše wedomostnych dželach. Tón muž ma ročebity dor ja pŕscezoblytanie roštinom. Wón hubenie widži, kome pŕscez novozvý. Wój pŕscezel Hanďrij powiedaske, so ſo zuly na ſemj lehčine, vodža roštinu, hdyž ja narofila, pŕscezvuje. Ale ſi wodčekom hľavu jehočne ducha wón jora derie widži. Haj, ton muž možo ſo vjeſtelic. Wón podarivo žiemy byť njeje. Tchó mieno a hľavia na potomníkov ſtehto. Wón ſo po ſumierci hľičeže taž huéšda v tom ſmeči, pŕscezel je dofonia.

Továřich kluví mjelečké; potom wotmolwi: „To ja pschiam. Ale nějto by ho hrdloče rjeního hvečkó, hdy by jemu bylo, s̄ by jo cítič moži. Hrdloče rjeního by ho hvečkito, aby by tu a tam se žněkem luboče řežušovou řanč moži do noz u hujeného, wopushčeného, labýteho, lanjerodědeneho, sa-welovězeho člověku dějetka a by jo troščitomac a vounom-uh, hdež to nějto widžat nějby řiba Boh. Sboujny by taři-kuſt by, hdy by wózko a wortku řukudeho hřejzniſe wobracjí ꝑswetu teho ſweta. Kafsa to buſa nějbieho ſokněn-

człowiek wo tym niewiedział ani nieroźniak! Kajke by to
dwieki było na tutym czemnym świecie, hdys by won w jeniczkiej
duszy, kotaż Chrystuska niesnajesche, horzaju lubosęć k temu wu-
mojniecej sponieć mocht.

Pomhai Bóh!

Haj „Pomaj Bóh!” Tak sbehám hlož
Vches zlze Eszterbov strony,
Hdyž nowe léto haswonja
Nam s Božich domov swony.

Sylvestra nóż je spłochnyła
Tu w szyszach, tam we rejach,
Pak w spanju a pak w modlitwach.
Pak w knieissich drzdomdiejach.

Je stare lěto spluwało
Do cžasow wulck' morja;
Je swostajało sa żobu
Pym radości, wonnym herią.

Šso nowy časť ſ tam wustupi
S tej hľou ſawodžetej;
Vla ném̄ ert a njeawi
Schto njeke ſ nowom' lētej.

Shto chze? Hačz trasch se šměřkanjom
Nam cžočka swivenzuje?
Hačz s blédej rukú feliškow
Nam hórlíck sporiedzuje?

Ujech njeje strach, hdyž samrōčja
Sso njebo s khmurom rožo!
Kam w ranskich serjach porodža
Sso s Boha mlode ſvožo.

Wschak syja lubi jandželjo
nam s milej ruku sytow. —
ju zohnui, Wótcze, s mikotka,
ll scjedry budz nam s krytow.

Daj hýlsam spojoj, hýdej hýlýb,
Wschém hýorým wóczestwienje!
Spojcz bludnym hýwielo, i dýelu móz
I prógam poradzienje!

I nahony sezel i roskacjam
I i nakaſanskim ſpeham,
I wodatk ſkiej ſbožnjath
Wſhem poſuczonym hrécham!

oj „Pomhaj Boh!“ Haj „Pomhaj Boh!“
Vschem našchim lubym Ššerbam!
Boń sejní, tří lětka wuczahnu.
Vsčech l wjerschnoh' raja herbam!

*

Wschelake s blisska a s daloka.

Wulka 5 dnjow trajaja bitwa w kłęzostwownym sejmie wo konku psciegowie psciegowieje je stocznia. Nekt je ho saten 28-letniem komisji i dalszemu wurdzienju psciegow. Sa njen noz konserwatorni a nationalliberalni. We wsciegich drubich strojach ku saton wak do połonie facjist, pak ho wupracoji, so budzic i drubim merym stronom a z wak satowici swobodzie schwodzic, i so ho wak njeplsemeni. Woprowadze njebudza sozialdemokratow wscieg njeustoli anarchistom a sa tyleje njeplsemyslne blisko wolnolitwic jezycni waz. We wyleje swobodz dybri ho jin prawoce. Teg w schancie samożycia a dziedzictwa je grozne a throske przewanie mandatelswa namalac. A nitomu do myslow njechodzi, to wobedzenstwo, któreby hebit ich wele na bursz jaścju, sa kujate dżerzejek. We rejezach zapolskianow ho hulczychgo senowaczu nowe wot 1. wulkuho rojta wukhodzje nowiny farazja zwumanna: „Domo”. Zaraz Raumont je lavorzony pscigiel hulczyho muza a je w swojich nowinach mogne bitwa wo nujnym obnizaniu niefoska ludomoscia i inicjata o me delaminiowaniem, pscigiel

Pomhaj Boh!

Cílisko 4.
27. jan.

Létko 5.
1895.

Szerbske njedželske lapjenka.

Budanaju ho týždu kóbotu w Sámolejz truhcejsibezetnu w Budžtchine a šu tam doštač ſa ſchvörleſetu vychedplatnu 40 mp.

• 3. njedžela po tých kralach jalo na khéjorowu narodny džen.

Př. 125: Kotisík k temu Knjezej nadžiju maja, cíji njebudža ho hneč, ale wěčnji wostacj, jalo hora Zionka. Wotolo Jerusalema ſu hory a tón Knjez je woloło ſwojeho luda, wot někt hácž dž wěčnosće. Přchetoz ſzeptat tých khéjorovych njebudže ſavostacj na hromadze tých prawnych, jo bychu pravti ſwoju ruku ujeprichtiteli k njeprandoži. Knjez, cíjiu dobrotnu dobrym a ſhvérnym vutrobanem. Kotisík pat ho vróčja na ſwoje ſchitne puzce, tých budže tón Knjez wotěhnacj ſe ſlňtinkami, ale měr budže na Izraelu. — S tutymi vſalmovymi ſtowanimi ſtupimy dženba vſichkтиček tralon a wutroby ſebi hnodu ſa ſwojeho lubowaneho khéjora a krala, hnodu a Bož zožnovenije ſa jeho dom a ſa jeho trón, ſa jeho ludi a ſa naſch wotzimy kraj. Na naſchih Hohenzollernschičk wježbach je ho týždy cíjok ſlowo ſhwatohu psalmista jalo wěrne wopofaſalo: „Kotisík k temu Knjezej nadžiju maja, cíji njebudža ho hneč, ale wěčnji wostacj, jalo hora Zionka.“ Viele wichorow je woloło ſhwatohu města Jerusalema a woloło tuteje ſhwatohu hory horwito, až Zionka hora hštež někt ſteji a nicio nje-móže ju ſobitou cíjinic. Tež nad naſchim wotzimy krajom je na poſledních ſteſtſtach myje njevidrom cžahylo a hore ſedženje je ho husto ſtačo wokoło Hohenzollernschičk tróna, ale týždy a njekabav, kaž Zionka hora, ſteji někt khéjorowu trón w naſchim wotzimy kraju. Přchetoz wěra a bohabojaſnoſć je naſchich Hohenzollernschičk stare maſhniſe a kotisík k temu Knjezej nadžiju maja,

cíji njebudža ho hneč. A ſo naſch lubowanym khéjor a kral žanu ſročzel wot maſhniſia ſwojich pobožnych přejewonitom, kaž wot pucja ſchelcijansje wěra a bohabojaſnoſće njevoſtupi, to je won ſjatovje wopofaſal, jako wón na reformistini ſhwidženju w ležci 1892 w Wittenbergu w požohnowanej hradowej ſzvrti pſched ſwojim Bohom w prochu ležech a ſvorne wulnače woteda: „Jedyn tujerdy hrad je naſch Boh ſam“. Podla njeho vuk woſhladam ſubu, pobožni ſhejzku, jeho mandjeſtu. Wobaj ſtaj nam woprawdze dobre ſnamjo a pýataj pſches ſwój dobry pſchitak bohabojaſnoſć a ſchelcijansku wěru jato naſchego živjenja móž a ſhvérnoſć, jato naſchego luda ſvoje a ſhvérnoſć w naſchim ludu pſchisporječ. To pak dawa nam ſa pſchitidne časbu dobre myſle a wježelu nadžiju. Přchetoz tak doho hácž Hohenzollernschičk wěra a bohabojaſnoſć wostanje, tak doho, to ho nadžijamy, ſteji tež Hohenzollernschičk trón, kaž ſtaſa w morju, kaž Zionka hora; pſchetoz kotisík k temu Knjezej nadžiju maja, cíji njebudža ho hneč. A hdyž wižimy, kaje čejze a kaje wžne nadanki ma naſch lubowanym khéjor wujneſec, my to tež wěmy: Kotisík na teho Knjeza čajala, doſtanu nowu móž, ſo ſi ſchidlamy hore ſecž, jalo hodlet, ſo beža a njevenjuſtu, no khoda a njevoſlabu.

To druhé pak, ſchtož je hácž dotal Hohenzollernschičk trón njebo ſatitao, je naſchego lude ſhvérnoſć a luboſć. Wotolo Jerusalema ſu hory, Wolisowa hora a druhé hory wobdawaja město Jerusalem a ſatitao jo pſched ſtrajchnymi wěrami a njevidromi a pſched jeho njeſchczęzelemi; kaž tež hory Jerusalém, tak ſatita ſvérne

lub tvój królewski trón. Wódź je nědze jedyn lub je hwojno
królewskim domem píches ſwoje a ujeſzda, píches ſrudne a wieleſe
czaję w luboſci a w hwojnoſci lub hwojnoſciem był, ſią naſz lud? Tale ludownia luboſez a hwojnoſez h wojskuem ſtrale ſę a je a
woſtanje jato žwa murja woſtoſu naſteho woſtneho wojskaſa a ſto
wojerz ſabot ſtralonego tróna. Czim bōle tu hwojnowaniam, czim
ſtrudniſcie woſhaladamy džerza, na uardomniach naſteho lubowaneho
hkoſza, na ſkrobie črjödu naſteho luda, hkoſez ho tuta luboſez
a hwojnoſez ſabotacjue, na ujeſzczelou naſteho hkoſza
bjes uafshim ludom a w naſtym kraju, ſia ujeſzczelou widoſce
wot hwojnoſcie, wot Woſe poſlanciem, tyl džedza na
rečenj i ſamieku ſtron a woſtoſ ſhabawaj czajęz. Obyt kuch
tula tuſci ſabotacjui píches naſpojenia přejduwacjich czajow ſo
roſtowacjich daſz džapli, ſia mo ſwoje ſlawu prawu ſi wazj: „Duch
hwojnoſci hwojnoſci hwojnoſci na hwojnoſce tych prawych;
fotſi pat ſia woſtoſa na ſwoje ſhünwe pieczę, tych ludzie ton dñies
woſtehoſc ſo ſtoſinami!”. Prawodzic poſywieſa lub, ale hreć
je ludzi ſtaſzenie.“ Ton kñies je woſtoſ ſwojego luda netka hac̄
do weſczoſcie.“

Daj mame jako žvérni podanjo dženja dvojaku próbytu k načemuž nejbeſtení krále horje pořádaz; jemu sa načežeho lubovaneho kňozora a nošeniu lubu kňozetu a ja jeho zlyh dom a tia je: „Knejze, ejm dobroru doberum a žvérni wutroban;“ druhé pak sa načih lubomant wotzijn kraj, a to je: „měr budž na řadu!“ Daj, měr budž nad nami w načemž lubovaneum wotzijnym kraju! Řamjer!

Thirsa, abo wabjaza móz kschija.

(Postracjowanie.)

"Poviedaj jenož dale!" A Thirtha powiedział dale wożębcy połasowiąc na 53. stanu poła Zesłania, na czóz y wóz tarcze pożwari, ja wona jenož nieważna holża ho nijemce wiażcze, tańo a profetoro wulkadomówcz chycz, to je jenož wez wuziemnych; a czi ſiąde hinal wulkadomowali. S tym chuzieje jej wón wierstošie jezule wóz pomalič. Na to ho jemu Thirthi samoluvieješe; ja hym daje nieniemiežna holża a nieniedomina w tańczej wezach. Ale, nano, to czi piſched Bohon wobrzedęciu, jo ręczu, iſtchó hym ſhoniła. Do jenejo ja wón: mi hu wiſtje moje hređhi wodate, a tón Kríes Ježiš je mój a ja hym jeho. S. luby, luby nano, hdy by je to wola tvá na twojej wutrobie ſhoni, koſcie to wóznožit! Ach, se by ta wola ras Božia wrobił, jo by czi won wózni wożni! Nan ju piſhetorze, kž ho daſie, s hruwom, ale won bě wej jenjich ſklawow hnuty a kaſafide jej no, ſohu, dale ręczęc. Wona piſhničce hač s tym ſklawom, tži bećhu ju tehdź u Božim domie tał żelaznię uafirōzat, tži pat bećhu jei někto jako ſkława żuhożwanja woſkiwianym baſaninu. Naijte je wona wupreji: Žebo truci piſhnička na tak a na naidzie dzęz! Schto bě w tamnym przedwojeniu ho tał hukubo do jejneje wutroby jarcho, to wiſhito wona z hukubem ſacjużcom nanej wupromieda, a roſteſta jemu, tańio bołotę jej to čimlo, hdyż je běbi inu to poſteſce pomysliła, tži na njej a na nannie je u lubi hižo piſched Boži had powolanie maćeczy wotpozruje. Tało wona na macz ſpomini, fleča nan i hukubem

S wothkorenjom thoreho dječje pomati do pređka, dotelž wón zancho pravche mera njezinske namasć. Thira h jevel po novou wobroženje mudičke, njepristne pač istinacije, nim wo tju rečež. Hukčischa pač h tola ita, zo dyrhice venu čišće; haj roš wón tež Yamu krenut do ruti wja, vetrov pač potom kaž i bojotču jahō na vok položi. Tak hē vone kjepon hukčetzo Zana i thivelen nanej pižečestata. Vodječe tež ras, jača liji jejenje pižečestata Marje u jejenje rupa vodječe, ko h am pravča a heli potom historiju hvojeje vodječe dale pomjedec da. Wohelje čimjedje na njeho sačinjevčetkož jemu Thira wo luhvjan, pobuzvjan taratječ čloušetomju pomjedec. Lutječ Thiru haja mitane, zo možeće wot netla na tari pižac, tak hujto hačz ažuzhe a jo hvoje wognju na tarje ujetrežedelu wjazg pižen nanou potajč. Haj hamo, budiž hukčevi nježdalu do Božeho doma hič, prati to hawnjie. Mat oren želitnoje se ujeh hladasthe.

pojmanowacze a wujnawacze. Wszechzjivo temu żo w nim je wiejsi
możu fortisiejsza hamoprandowac pjećzowacze, pjećzot wón
w hwojce dobrzejsiejsza i zdobniotys potym dobrzych statow. Tak
wojownicze w nim pichtor pjećzjivo hodoje, a cym boli zdowinow
w nim pjećzhtowacze cym boli jeho twierdzina w nim thabtacze.
cym boli ho wón pjećzjivo prandze bedziethe.

(Potrażżowanje.)

Slaj, ja steju pshed durjemi a klapam.

Siem. Jan. 3, 20.

Slaj, tak śbōjnik cijike khodzi
S wiejsnymi plażdżom wodżen,
— Walo jich, tif wo njo roži —
Wot cijlowjetow lažpiti:
Cijlowiſti ſony nam narodżem,
Kludzi a wleħat boħba,
Rima żanob' mēta kħmanoh'
A też żanec' podpjet:
Tať nachi kħvernij parlyi kħam
Khodzi ho hwejże tu a tam.

Ja, chaz vytac'h hubjenego",
Brai mieli śbōjnik nam,
"Ja chaz dawnejc' hubjenego
K mojoh' Bötz tronje tam,
Sabtuhem wozny wodżiż,
Napuz iħożha potlačiż,
S nimi k śbōnej patjuje khodżiż,
Żivej' wodżi napicż daċċi,
K podobnoſci hwojci pħażi
Sniori ham wiejsal cijlowjetow."

Steju ludżom pshed durjemi!
Wo klapamje njeridbja.
Għadniż dżu, niz wietkej żenje,
Haxi ho durje woterwja;
Hoxi pak ħi wienum pożadjanom
Witħroby ho potvoda,
Dżu ja s-hadjinu żebuwanjom
Nits iż-żejj i-nnejha teħha dia,
So by fuwi kifid l-ożi njeħħi
K wotpożiniet do njeħħej."

Pshed tei cixxjed mōljejsi dżeċċi
Śbōjnik rady jaftanje,
Wszechzelju ham k nim reċċi
I je wiejsi żohnej,
So jum jahe we mutrobje
Sso joh' inamro kajċezzi;
Ssoj kreatieju jum libe,
Boże herbitu k śbōjnoj;
Duż też cżiżwiej njeħażu
Jone dżeżu w mitħoġiż.

Durje mi toħi cżemmoh' rowa
Sekħodżiż wjazzu minnōha,
Wiesi nie mjei moj' śbōjnik wola
Do Bożej kreatieju;
S durjemi se kħwixi' rowa
Wjistoju nejħi śbōjnik dże,
K ġiwxix herbitu wón naħi khowa;
Wleħaq naħi l-Wobon jidher ja,
Duż ja wekku jaħsejnej,
So mjei i rowa powieżej.

A tħix wieħbiż wrotu jaħse
Cjoni tam woterwnejne fuu,
Wiesi dol cżemm u dżejha krafne
K wieżżiżon iħbżżon wiegħi,
Tħim, tif jenu kħvernij beħdu
Tħim wón meħla shotuje,
A pod hħiżom ja nim dżeħu
K Bożej wieċżej dominijsi;
Tam iż-żejj pħażi a feidoba,
Tam maħbi ġiwxix' Jeiħiha.

Klapam ja, moj Seħu pħiċċiż dha,
Ja cże żadha i-wutrobu!
Klapaj ty, tam, hħożżej! je twierda
Wutroba pħiċċes njeħħi,
Hħoż też rujej njeħħi bħomu,
So tif te nni jaħbiex minn,
Wiedaj wutrobie kien pröbdnej,
Sejjin hej du njei runn puċċi,
Hħoż ty b'didliji w-wutrobi.
Dha kżym soħiġi pħiċċi tebi.

E. H.

Wernosej biblije, salitana p'szechzjivo jeje nejpsečżelam.

Kak ho israeli lu p nożiżi pod Bożim wodjenjom
rosniwa?

(Potrażżomanie.)

Li ihi hu dñi u l-kun.

Knisi fuqidni hu pħiċċi to woħejej ważjien, dofeż nam
nnts pohħadaxx dadja id lu ludwnej wobtejnejjew, jafo bejje
ħanġan jafo dobte. Israeli lu pħiċċe minn xsmadniż
ista, ale wone jenotliwie fslabu, hei jenotliwie fuqibbi;
Id-diskutiejs jei biċċeż-żi u, haj druhu kamo njeċċiż wiejsi
fnejj; li uħażżej lu wiċċie minn-xo p'sekħiżx tħalli
Böħi luu Israela wobħallidu, ale i-żgħiex fuu k-pħanxiet wieħi
ċejżej (Sudni, 17 a 18). Poddha pak nadiebnejk jaġid pōjnejas,
io, iei Böħi jenitki kien kura (Sudni, 8, 23). Tu je jaħnej
potħaliż; Kieniżx hewiex Bożebbe jei jaħsejha do ludwnej
i-piċċevi a l-avopżiex jaħbiex, wón skutluu wot nsejji
i-piċċevi p'sekħiżx.

Hħoż p'sekħiżiżi praja: „Historija israelijskhu l-ida je -ros-
wiwanje“ wot naqibiduristiku ħaċċiha nu kien kritiġi —
po taqti c-żewġi staf, wniż-żewġi pħiċċi minn i-żonopprej
jewnejha u kva fuu (Mat. 13, 31-33) ġenje iż-żonqillu njeħħi,
oni, iei żenja. Woħiġdjanu, li Bożi kieniżx pħiċċi pħiċċi rosni-
wanje fram. Woħiġdjanu hawni cżiżewiż dorżżaw lu nsej?“

Samuel, Saul a David.

To fu ċiż-żejju mużoja, kien dobru krożżi do pħedka kroċja.
Woni fu ġi Israelskhu l-ida jaġiżidawhom stat leż-żenja, kieniż
mōżejhe woktum pħoħanti luu, wħiġi pħiċċiżu stax. Ale tu
i-nnora pōjnejas, jo tien luu njei pħiċċi cżiżi mōž, ale pħiċċi
Bożi huudi miti. Saul bejje ryegħiżi mōž, wot kroċċiż
mōžiżi kien ho neħċċo wixxat. Ale jaħol wien kien hwoje
puċċi khodżiżie město teħha, li u Bożi tħajnej pħoħiżi, bii
bu jaċċejjem. 1. Sam. 19 a 22. David, kieniż bejje
wotħodżiex w-lejje ġejx-piċċevi, wotħodżiex, na jeho
město tħalli. Jeku hrekk ho njeħomnejeli; mużoja biblije żonje
„ħiġiex“ njeħħi, woni fu b'reżżej cijlowjetu kieniż, ale ta-p-
ħiġiex fu David pħed Böħom a wħodda, jafo Nathan
ienu ġidużiex minn-wi. Kien tħalli jidher ja, kien iż-żenja
i-wiċċi, kien iż-żonqillu wixxu, kien iż-żonqillu noma fu
i-piċċevi. Ps. 51: „Boże, bidżi mi ġuandu fu mojjez dobroże!“
Ps. 52: „Derj temu, kieniżi pħiċċiżu jei hjudżiex.“ Kien
jei to mħiżi? Ie, tie mōž duċċa Bożebbe, kieniż israeli lu
wotħodżi, kieniż in idheri, kieniż iż-żonqillu, kieniż jaħsejha
i-hwidomju wixxuha, pħiċċi jaħsejha.

Hħoż hixxix pħiċċiżiżi wadha tħalli hħidjez malo nadieb-
nejha. So mjeħbiż David iż-żejju żon, pħoħiżha iż-żenja. Ale to
jei też jaħnej saħżejk, li uħożu ja tħalli, cijon, jaħsejha
pħiċċi Böħom prav, kien derje to mħoġi.

Hħoż hiżżejj israelijskhu luu kħiġiżiżi wobħallidu, je tu
muħiġi wixxel. David jaħoxti jaħbi Israel jaġiż idherawhom
(Potrażżomanie.)

Wjihelak s-bliska a s-dalok.

L-ekċiċċi wobstnejnejse fuu fu ja evangelijsk duchowhom
w-rififi baltiżiż trajżżi p'presidenti, pħiċċi kieniż, a proġi potne
iż-żonqillu kieniż, li tħalli, kieniż jaħsejha na manoldejnej hwojje
i-maddejnej, kieniż, li ho wo jekk jidher jaħsejha.

W-franzożiżi je presidenta Cajmisi Perier po kroċ-
7 mēszaż trajżżi p'presidenti hwojje ġejże, a proġi potne
iż-żonqillu kieniż, li tħalli, kieniż jaħsejha na manoldejnej hwojje
i-maddejnej, kieniż, li ho wo jekk jidher jaħsejha.

tež jemu sa živjenjom staje. Še jeho načelnika bu Félix Faure mušovlem, miž ſi nista, kiž je prijed i priborjan buk a ſebi psches ſjuvo putoſč a kvoje krute vajčnji ministerovno ſtojivoju dobyl, ſi torehož bu něk na preſidenti ſtet povolany. Daj Boh, ſo ži jemu poradji, njemerni franzoviſki lud vujinac.

Несколько слов о психологии.

"Ty pochlubaj, hukhodze", sahrodnik k wojnarcej prozi, "kaf
ky se hwojci nowej huklujobnej holzu spfojom? Wohlodat wchaf
ju priyedi niejby, ale ky hebi ju na hame dobre wopiszna pięci-
staj. Czini tez to hwoje w dziale?"

"Dotal ho wjehelu, ſu ju man", wotmolni wojska, "a wona je mi tež někto ſobni vjeſnječka, ſeklo je mi wobiegi lubo. Jejni předaníku ſuježu fu jei, to ſobni dali; ja dyržu tebi i temu ſtač ſužobę! Isto mi ſtajdou holza ton da pični-jeſe, běch wložon hnuty, na to ſoznaj ſobno jukrčoč, ſeklo je prawe žwonejeny a ſeklo je duščka w žwonejeny."

"To dyrbi tola drohotuy dar byes", p'schiphomui sahrodnik; "k'mem iou wohladac?"

„Widżecz miz, huzvodče, jenož huzvachę”, wotmolwi wojsnaé.

„Ja bym jen též jenoz hýdral. Holz jen myje v kúpej
korbé houbu píčivnejštu, ale w wutrobie, a jen též wobkhovou,
kamo hač k kouzle živějca. Ja ko jeje myneníž přem všečeř
taq nádola pravidla, kafe běže na předvídavého krabice i haje-
nou říšebejského živějca bylo, wona zde živie, kaž by jej
to jara možné bylo, wotunbvi: „D v tym džerečektaj noš
a mačz wona ménějke i tym kúpejci křížek, třik ho tak myno-
z dachu“ kruze. My dýbkažnou kúpeni temších hodyž. Do
jedze ho blidové pacetce mynebachu a naři by ho hysto rano
pravidla, hač hou keč na náspelichu píčevecta w myobojach po-
myhlili. Hdyž by někta skladnož byla, by namani denchou na
poli abo v brázdu kultivu napomnijeme danal, haj kamo druhou
wopramednou rečz džerat. Vóni dřej i nami dřej myklože a
my jeho lnbwachny.“ Ssuhodže, taq wona povídalaže a ja ko
říšeje w kúpejci wutrobie temi křížeku džatou mi ſu ſu, da-
hač bych i s nim jena wutroba w tym křížku říšebejského byl.
Hertha, jej i ja prajach, to wobzítko dýbkažnou polu nař meč:
Haj to chemy i Božej pomozu piluse dare všečeř.

+ Shto je wéra?

Chęczę się to wiedzieć, dajeże żeby to wot mójego Hinduskiego projektu:

Wón běže muž w wyhōsich lētach, na 70 lēt starý, lotrýs
hřichče w hwojne starobí njerowym pšichōjstvja spōsna a do Ježu
wěrješč. Žeho ženitceré hodźina doněje. Na misjonarow
przejęcie, hací je na ženitceré pšichōtowaný, wón wotmowlí: „Ja
steju pšichō njebjesskimi durjemi a čzakam. S tym hwtom bym
hotowy.“

"Ali nimash ty bojosege", praschetshe so misionar dale, "so tebe ton knjeg stonanje i kobi njemojne? A shto potom?"

"Shto?" jawola starz a po vsejhe ho za s' mleodostnej
kvul'sceni na svoyim soju, "mje niz k'ebi wiac?" Riejsk mje
niedbyvajat k'ebi wiac? Za budu jeho twestreje dz'erzecj a nje-
pucluchicj. Bych by mje starozrcicj chydz, bych jeho noly wa-
pluchimai a p'ejed nim lejal a wotencj ja jemu niedbam. Za vys-
meni prajit! Riejsk ty do kveta p'sichidro mje vyslach a svobodo
cjinic? Na hodo dyrhau ko hemok spuschej, bacz na tebie?
Hdje dyrhau ko mobrociiez? Riejskym ja hejzenit? — Ne, luby
svobodo, tebie mlydy na nichdy njepruschezu, tu dyrhau mje svobod-
no cjinic."

Wokłubnijeny wot teho napinania swjeje ho sošo na swjeje lešwo, swojej ruz̄y na kſchij poſoži a hiſčeže junkróz̄ praji: „Ne, prječ tebi njeſdam.“ — To je wera!

Lubosz ho wſdheho nadjiſa.

W lécje 1892 bě hjes hořejšemi, kž tón wot fararja Eversa w Varlinje saložený „Erbolungshaus“ všich Wernerigrožbě v Hřazu wophysatču též sozialdemóratou. Po 8 dnjach pak dějsče wón pštchedstějazej knjení, so čtce wón přeječ, so naječ jemu možno, dleje

wostacj „Czeho dla? Czeho wam pobraczuj? Mielubi ho tu wam?” dzejce psczeczelinie psczeczelista. „Nee, nieniomo jo sniejszej, tlebo luboscje miej soduszy!” dzejce muž a wotetdzie priez. — W nasczju 1909 go ſta, ſe bu farat Evers w Barlinek i khowremu wosan. Wón teho czejco lhorjenego fa tamnejo sozialdemokratka ſwina, kiz jemu powiedzalce ſe byslami, ſak ta w Darzyn lhorjenia luboscje jeho po tym wojaz wyczelicza nijej. Ton Kenes, kiz mo taistich klużonitow, dyrbci prawy Kenes bycz a dzejce muž to wén ſobzni hrešcianow namakał. Sso dzialowatoci farajec psczeczelie: wón chapt jemu i kwojnej modlitwim pomilci, ſo by wón jaſe prawe dzejce Boże wumrieſz moſt. A to je ſo ſtalo psczeczelis. Boju wulku ſmiliuſz. — Druk nieniome luboscje, ktoraz po wchode nadzija, bies klywou bycz, ale jeye byſly ſu nadzije, ſo wernocę napofledu tola dobywa; jeye nadzija dzejce do wterocze. Duž wona mejzudzi a njeſatama, ale w wieſi do mozy, czejca a bndy wona nieſteſtowa pročz ſe ſabudzeniem a ſubieniem, a ſo nimi khowiec ſe ſcierplimoczu, hacj runje ſej tegi e ſmiliuſzom ſelkau a hacj runje ſtefane ſymio, korez wona wuszy, ſeno pomata ſrat.

Rozprawa.

— S Budyschyna. Na połiedniowej stronie kromadziszcze Maćcicy Serbskiej wyprowadziło niektóre holsutów Maćciją picrońce, że by ho po rzeczywistym wojrjad Maćciją kogo wobniwni. Taże picrońce kujesie, karat Zmijich tebyh kultu dojwiedźnicię a rzeczywistym wojrjad z nową aho jatożec. Wicherowicem wot kujesa Zmijich kromadziszcze ho 2. wulsczej róža s kujesie w tomowej Rekawczug (Zbiernanej) zastawozaj, hdyż ho rzeczywistym wojrjad z nową jatoż. Kujesie Zmijich w powietrzu reča na ty powni, iżto je pierś połiedniowej stronie kromadziszcze Maćciją kultu, a watożo, kai kromadziszcze je w przedawszych latach rzeczywistym wojrjad statutował a herbstem kromadziszcza wshelatwo pieczę potrafował. Wobniwienje rafelsko wojrjad je wujutne, haj nujne, iżto je ho do herbstem rafensko wujewie wshelatwoje a wopacznoje dobyły; pieczętnojez w piżanju dozpręć, te hdyż hlyom nadawat z nowa jatożowniczy wojrjad. Po dledej, rozmawując wot kujesa Zmijichowych kłosów prasiejskich ho t. Zmijich pichtomim, hdyż chęda hdyż holsutowym rzeczywistym wojrjad. Wichtyż ho swolniwi wyprowadzi. Wedłu g pichtomu it. lie. Zmijich, dr. Mikuł, farat Gólczy wyczer emer. Bartoł, redaktor Smoleń, wieczę Sommer a farat Szala. Dalej maja ho t. sajtowcej do wojrjada pichesproży t. scholasticus Luskejski, farat Teusz, dr. Sella, jenomnici wujichy wieczę, wieczę, administrator Lubich, kapitan Kęral, te hdyżce drugi herbsty pishowaczelci, a che kujes Zmijich to wobstaraci. Hdyż be wojrjad tutym z nowa jatożem, wujichowemu pichtomu ja hebo pichedzbyju wieczę lie. Zmijich, za mójwspomiedzduje kujesa dr. Mikuł a ja mójwspomiedzduje kujesa farata Szala. Też ho hlydom woblastniom a ma wojrjad se leto 4 połedzjenia wobycz a to w jutrownych, wulscich, Michałkach a hodowymy prośdowitam. — Hlydom pichy utym pŕemiu połedzjeniu rečekaz ho pichtomu, jo chęda wot marta w piżanju dozlednie tutto wobledzbować;

- a) Ws bławymy hadach wiemy **verbum finitum** albo **prädicat** jeno muriadźe wo pożyciaſt hady stojacej, w relacjowym hadach pek wohejcie pomożec pioniejszo (**verbum auxiliare**) ſzczęne w konz.

b) W drugiej konjugacji pięćmam **particip.**, **perf.**, **act.**, **nauwutnyk**, nauwutka, nauwutko atd., to placzy wo bławymyhadach, lotrychjz dwojt ſo mieniońci na hanomony.

c) **Genitiv.** dual. ſłowa dżęſce ſo: dżęſcezow.

d) Pięćmam dwajczki, próž (niz dwajczki, próž), t. j. ja twierdzymi pięćmam město e: **я**.

e) **Са** m. = male pięćmam: **хр.** = hriona.

f) Pięćmam: widżat, niz widżi.

g) Pięćmam: **кайзэр**, niz kajzor (græſſi Kaisar).

h) Trzejkami prononcja je ja neutr. sing., je ja neutr. plur.

i) Dwórbu padmich, padmii, padmivosty dany saho spadnijc, a pięćmam powidliſkownje: ja padmij, padmii, padmivosty.

Złonejcie ſo woſamam, ſo moja ko roſzramy wo ręczekimywo wtordzicie ſzcz wiaſtaj ſindowymy czekowymyſtach woſiſtejcie, ſo by ſo my pięćmienocj pięćmam doſpoła.

Pomhaj Boh!

Cílko 5.
3. feb.

Létnik 5.
1895.

Særbiske njedželske lapjenka.

Wudawaju šo hýdu hobotu w Ssmolerjev knihcihcjetku w Budyschiu a ſu tam doftacj ſa ſchwartlētmu
þchedplatu 40 np.

4. njedjela po tñjoh krach.

Ef. 5, 1. 2.: Činice teho dla po Bohu, jato lube džecji, a thodjeze w luboſezi, jato tež Khrystus naš je luboval a je ſo ham ſa naš podal, ſa dar a wopor, Bohu t hłodkemu wonjenju.

Je hijo wulka wêz, hdyž rěla w liseže na Hebrejskich (13, 17): Pojkluchajice wasich wucjerow a činice po nich. Přetož ſtis njecejuje, ſo je ečežko thodžicj ſa stopami tuch, tiz ſu nam w wucjbje a w živjenju ſnamjenja. Hishčje wylischje je kónz wotylnjem, hdyž ſwiaty Pawol (Fil. 3, 17) nam vſchívova: Thodžicj ſa mnu, lubi bratſta! Přetož idto by chýz ſo ſwajicj, tež jenož ſebi na to myslit, ſo možemy Pawolej, wuſwolenemu gracie, runi bycz. Wobozie pak thodženje ſa wuczem našich wucjerow a na woječtich ſjeſtacj Pawolowych, ſádne je to vorujo napomianuju našeho tefta: Činice abo thodžeze po Bohu! Šso niemožno ſda, ſo vychym po Bohu thodžicj móhli. Wón je wœźny, my ſamy vrach, wón je ſwiaty, my ſamy hrečiniq. A tola dyrbimy a možemy thodžerjo ſa Bohom bcz. Přetož hijo w ſvojcu ſtorovi Boh tui ſenjes člowejta po ſwojim ſnamjenju a tón ſenjes Jefuš je vſchisq, ſo by wón ſhubiene ſnamjo Bože w naš wobnowiv. Duz našich ſbóznik praji: Schtz, chze moj wuczomnik bycz, tón thodž ſa mnu; a w thodženju ſa Khrystušom, fotrež je tež thodženje ſa Bohom, wobſteji naſiche zpět hchciſzijanje ſzivenje. Jenož ſelto ſamy na Boha podobni, telfo ſamy wérni hchciſzijenjo. So pak njebychmy na nje wêzje liezili, ale wêzje wiedzeli, w czim mamy po ſwojim Bohy činiež, vſchistaji ſwj. Pawol

po naſchim teſeje: Činice po Bohu jato lube džecji. Schto wón ſ tym méní? Hdyž nan praji: Ja mam lube džecji, dža dyrbí to tak wjèle rělač, ſo ma wón dobre džecji. Wopomnimyli to, čežbo dla ju won ſa lube, dobre džecji, dža pojnaſem vózhy: Teho dla, dokež ſu wot nana w luboſezi wotecženjene a ſi luboſezi wobdarjene. Runje tak to Pawol mén. Šsmy wot Boha lubowane džecji. Nam je ſo ſunilnoſc doſtala, fotrež hódní njeſhmy, pſetoz wiſhat njece ničo hač ſuta luboſezi, fotraž Bohu wutrobu napjelni. A tale jeho wœźna bóſta luboſezi je ſo w jeho ſenjetim narodženym ſsmy Jefušu Khrystušu ſewila. Přetož ſchtó je tónle našich ſbóznik ſa naš činim?

Wón je naš luboval a je ſo ham ſa naš podal ſa dor a wopor Bohu t hłodkemu wonjenju. Wiſhak wémny, ſat ſuň vičes ſwój hreč pſches Bohom hróſa, ſak mieno hrečinikolov pſched tym kniejom ſmjerdzi a ſak tón ſenjes vičes protetu praji: Da nočnau pomučaz do wajſteje ſhromadžiſtym. Nekť pak dyrbí bycz, kaž viči Roachowym woporū: Boh tui ſenjes dyrbí činim, hłodle wonjenje, ſo ſamy my ſi hrečiniq ſaſo luboſezi pſched nim a ſo ſuněmy ſa ſwerač. Boh ma na naš ſpodobanie. Do ſo ſtanje, hdyž našich luby ſenjes Jefuš da mi hchciſu ſwój drobi krej ſa naš pſhlecej. Tale hchciſowan luboſezi, fotraž naši Bohu ſpodobnych činim, ſteji vičes ſwedeſenje ſwiatobele Duchu, pſches predowonanie evangeliſa, vičes ſygel ſakramențow, w džeczajez wérje japoſhiaſta, ſwéčza ſvihed naſichej duschu. Kaž ſwětka joſhu, čoplu ſkóncznu pruhu do ſebě nute piſe, pak pijemy my w wérje a moſtivje wolkſchwoſaze pruh ſbóznitowejſe luboſeze do ſwojeje wutroby.

Alle tak něk hovětla u svojoj působivé barbje dostatek světlo mu
hovězí, tak nějdeby naše životev v khodženjí po Bohu něco
druhého vobříjeděte a žadnou druhu plod nějdech hach luhováč v nechim
bratram. Khodžeč v lubočej, to je blouma wež v khodženjí po
Bohu. Přichodží Boh je lubočej a řečtě ma jeho luboč, kdy je ho
po Bohu naradil a řečtěz v lubočej khodži, tón činu Boží fajmuj
pravim stuit. Zd tak zebi pravimy: v lubočej khodženj, to mje
řečna dějvina lubočaw a jutje khodžej dějvina bláhovědo nějde
a jutje seho vobříjeděz ale řečtěz v lubočej khodži, tón nějehož
nějde won do hovězí bjes swata, Kotrež na bláhovědo vobříjeděz dobré
wibši a namata, bjes mucha, Kotrež vobříjeděz vorněcij vobříjeděz, bjes
ramjenja, Kotrež ka řeči vobříjeděz khodženj khili, bjes ruti,
je hotova, khodženj pombač a klesice. Ž krotka lubočej
je Božich děječi breu, u Kotrež wonne khodža, jich vobříjeděz
a puez životev, po Kotrež frčecí ja trocťou sa svojom Bohom
a řečnoum vobříjeděz hovězim a pomedomějicim khodža.

Uboješ, ty by ſi mije dala
Do ſmijereže ſo we čežku;
Uboješ, ſbójučeſz mije mała,
Kotruž ja netk doſtanu.
Uboješ, ja fu poddom eži,
Ebz uži wóſcię wobſtajnie.

Theresa, aho wabjasa més kifiisa.

Frage zuwende.)

W taſtum jnvhjeleriu wón na hwoje ſubto na kreji pichndzé. Brénja róz, forez tam píſebo, bě jara jménem. Wón nje mjeſčelé žátečho ſpanja nomacáz. Doho myſle khdžachu tam a hem, fuz njeneméne morio. Jeze hšlowo wón njenomjeſčelé wtbyčz, forez bě, jato be jemu Thiria poſteň rass i biblio cítačka, no jemu i multej možu na wntrobu lehmylo. To bě to hšlowo. „Wón budža wižecz, toho ſi telal.“ To hšlowo jemu píſebo píſes myſle khdžaché. Pak ſpominatce wón na Želajkove cízperje a bě je hwojimi myſljení na Golgatha pod tříkžom. Pak pichndzeli jemu do myſle jeho khdžaze rečeř o Kleča pichndzeli ſchijonanemu. Wón pohna ſo jara njebojmohovo člověčka. Ticho budže ſněl po jeho džowym prajíc, a jeho wo mimo prajíc byli jen wón tež ſi ſchijonanmu wobročil, tu vido ſebi wón píſemníkowatce. A temu pichndzeli jeho ſpominaní na luku mandželitu a na jemu poſteň ſtowa. Wón bu zyle ſatorhjemen a hčivéjche po jeho, je bě pichndzeli hwoje džowym tak mjeſčeli byl a její wopruhjeſt, ſoň píſed njeho ſtrajc a wo Razarejskam i njuem rečeřez. Na ranje ſapadze wón do njeneméneho drémajma a do píſeh ſponov.

Zało wón wotwózha, hñwéččiekie hñlonzo wjehelohó naletelohó dñja jahnje do jeho tñwó. Ale wó jeho wutroloho nječe žana hñlonzua jahnecie. Denim ho dołsze, zo w pôdlańczej tñwój wjowu hñzonu hñjchjí; hñwéččiekie jenni taž modlenje. Staniswiši ho wón dwójni domażni hñtuny wobłecze a dñečce k njej. Taž wjehelohó hñbi myňkli, taž ke. Wón namafa. Ðeñru m naletenach w mode- niu. Wóna bë wñcha wjehelohó parçtu. Kjane naletenje ranje vje- jie wjehelohó hñchjé bôle poštehnylo. Czjñce k bë naowenemu toju pñdñtupla, a jafo bë pyntu, zo wón hñchjé spí, bëleše zo w pôdlańczej tñwój zo wjowu „Narvym Deltawentom“ pojmyňta. Zutromu historiju wo Marii Madleni w Zejewowem sahodze bë hebi wjehelohóta a merny pojtron živého kñjeja w hñwój wutro- lómu. Staniswje bë kaž vieden tñm kñjejtom i modljeniu połatlańska a zo wožejce sa hñwójemu nana modlni, zo by ho stanizyja k wérje wjehelohózat. Tu wón ujenabízhy jaſtuji a namala ju na toletanu. Wjefela jenni wóna hñwo dobre ranje w dñečcej lubožci waptehñczej wjehelohó a jeho potom zo stol- hñzji. Hñydom pot ho na jeho hñwójcejene wobłecie dołsza; až, taž rad budziszke wutrolobie lubowonju nanej to hñzne hñwójcej wjehelohó, kotrej jenni wutrolobo wjehelohó. Wón stupi- so k nim i bldni. Wón pñjimun ja wotwózjeniu kñjim. To- plo, taž ke jeho w noži tyčito, podže jenni hñydom do wózowj. Wón budza wñdečz, toho kažli. Wón bu hñuty. Ñuda Tñrja, njenjedz, ičto ho w jeho hñutswonu taž, wotwózjeniu uno i zjeli hñwójce lubožci a tñjku w hñwójce wérje jenni do wózowj hñadaj: Neje mernu, lubu nano, w wérje tež do tutego hñwójcejeneho Zejwu? Tuto preahenje podže taž wožejtowanu skftra na poler. Hñydom strasheje plomjo myndy. Hñwójemu nam- dzonu i wotmazdom wot ho ičtorej, pñjimun sa tu wožejtowanu papierku a wutorze jeho, cžtymu tñwó fu ſtre a tñdjeptijsce a- zymum cęſe. Na naſtejšiem Tñrju wón i hñutym wotom po-

bládny, jeho hřebce řešetej. Potom méní řešivočke: „Poštate
mě inženýra...“ a v tém pádu na řešení, jato budouče je
Bože všechny inženýry žatavý. Všes všechny wónu tě
na normové řešetej. A Dlura — taře řešovne nařešovne bě to
a nju! Všes i řešovných inženýrů, kři ſej na tak nařešovne mořidlo
enu nojnárodním nadřízeným a rodovým. Nařešovna wona gote
všetka řešetej. Ale jato man píšeň řešovnou wořemají na moř
wona řeši pádu, be ho tři v řeši mezu řešata o tož v womo
řeše ſe ſo wona do hromadu řešen a to na nana. Wona ſo jato
tanova moředka wobřešovnouče a ſebi ſkou inženýry řešovnouče
vysvětovat, i řeštej je taře inženýry nařešovne. Všes řeſat
za řešovnou řešen, kři ſej řešenou řešen wintreho polopřichodu
v mořidlo řešovna wona vlečitnu řešen řešen řešen.

Nět hladatice Thříka nana, foreček, bědu do koža doničkili
až i novou běgu něforeb hodžim mjes tyň jahle. Čížidlo
zdejšedče Thříka píšti luhom khoruy. Dejme myšle dřežnu na to,
ktož bě ho vodato. Hnuta jej bě jato by možitko jenoz česká,
žež hon bylo. Vě řej, jato by fanjež i mutovky byl, když
můjčejše něto větovky, je v thorym hřežděny wjedzenje a hnoj-
vje. Náježdějše myšl bě řej bož, že je nan, wot Božje rucički
čajah, je zatloučenou píšečinou temu kníječi na hubonaj do
vežnivoječe píched Boži když staješ a my je wona na tyň w wonje.
Když píshovate wěčto bědu he na teho kníječi wobecové
noračebo. Kníječ, cíeho dla? cíeho dla? Něto bě jmenovitka
wona můjčejše i tym kníječinu wot tyň rěčež a ſejce předvídavé
trápce bědu ko řechnite. Štěto je ří i narom italo, myšmědlo

zbi vutočju, a to jej hrdječe češju na vrutroje ležje. Ta hrdječje Thiria do myšljenja ponosljeno, pidi namovnu kožu. Hrsto by jej vodje potne lubejce a staroje na dremaljko počladnjo, pomak uón votočju, hubje ho počeštejte hitrač. Thiria je k njemu poštli, hac̄ neslo požada. Schlož možete prehodnici, že jej jivježje. Vona hrdječje te kłowa: "Bozo! - moje brež - mehlažo. Potom Janoža s hrbotinu sydjevniom: osh! ja vjazg hradu namatač njenomžu! - podže, podže Thirja džatovnische ho temu kmečej a mješteje stratičnische ponosljencej k jeho hradje.

Wérnoscj biblije, sakitana pszczewo jeje
mierszecielam.

Geekko itraesski sud po vechim pod Bojim medieniem

rosmima?

Sofracção

Salomé.

Ze Salomonem królewią w Izraelu skontynuje w najwyszczególniejszej krajobrazie tezy. Wymieniona już rozwinięta a wyżej przedstawiona Salomonowa mądrość znana po wczesnych raniach temu. Wśród niej są tu wyciągnięcia tezy mądrościowe wobec ludzi, ktorzy marnują swoje życie, pustkowiącach, w predaniu o wyrobnach therapeutycznych Salomonowym⁴. W tym przypadku skoncentrowanej jest na wyciągnięciu z tez Salomona, że marnująca życie, pustkowiąca w wczesnych pustkowiących skutkach.

ale hýž je tu výjekť všovnosťe trážnosti dozvity, tež
hýž soch i horu dče. **Božího vobdarjení Salomo po do-
zadovaniejho žinjenia teodomajich kniežejov ťabudži.** 1. Krat. 11.
Po nim ho kráľovite dželi. **Vo polnočnej kráľovite** ho jedyn
krájan po deňom v krápečelezom na trón pošle, v polodníchym
kráju nimo netočeho bjesbôžneho tež netoči bohabojanu kniežejov
stampej. **Wobej kráľovite tiež kňovate pišmo hýži, kňov
hýž, bohače ťabujúci píches hrebi kráton a ludom.** Do spomozný
po joknje potajie, ſe drie moje statny poriad tež spomozný
vnež z Bože kráľovite, ſo ho pat le statnym ťabujom Bože
kráľovite mnozis viemete ole ťenni i Božim kľowom.

Projectip

moja po tym volu Božímu hřebeč. Tu doručenou je starý řeckové
k rozhodujícemu rozebrávání i nejprve zcelou biblie, dležet všem
že hwojim dotalum píšečejiemuron něco dozvili nějich, ſu vnitřku
řečeſte novou puec naftupit; všem mjenemuz ſ rokta praja, ſo vnitřku,
dotalum řeſomněniem wež i žola bylo nějich. ſo eži mužio, vno
dotalum řečem, ſun hec dotal řečel, ſun vši byli nejpiš, abo ſe

historie viches naměňchané když městskou taf výchovnoubrozíli, io žadný člověk v nich pohněv něměl, když je město a řecko už všude mjenovaný Štaubertich tak činil: když ho jemu nějchodí, ale odtločí ho dobreho wo muzach staroch řekou wuprati, ja výchovněmu mudařu, a když ho jemu hodí, tento plácí zde. Přeberouc všechny „wdomostě“ neje hodo hľavoučka projed, a důz- jím též měrem jich trudnoucí se výchovné wstějniny. Druhdy ho wopradouče zde, tak bydu po tucí tnejtoho žamí řeče wuměňcho- moli a — tuch, řík řím to měria.

Ud pat něto i tem vodžeté píštihžemži, wo totrijnž
vichženjum žam̄ píštihžemži, že je wěrna hifijora. To fu c̄i
profetojo. Schto pat won wo profetach prajat? Štandardnich prajat
wo Ženimah: „Zeho dohločne ſtutkowanje bjes ludom měřej-
muſta nadzjazam, nad ludom tež do píštihžemži. Wón ſpredovanje píše-
cijou nadzjazam, woſeſie tých mluſtich, a píšeſzivo ſhamopra-
doſeſi. Dofez mjeſe i wopalym woporem a ſwjetzenjutim rotapom
ale dobre činuč, pravodl hlabac, podlēkemym pomhač
Boža ſlužbu.“ (St. 1, 11 - 18.) Wón wo Ženimah dale prajat, že
je jedin i najvýjedčnej hebrejskich ſpihozecelom. „Zeho wostníme
výhauje a jaſne, zeho nadzjaz dže na Mečiāja.
„Deonimah je najvýjedčnej tých profetow, woſeſie ſe ſhvorej ro-
bladoviciu. Tzch wón ſwotowne vbljedzat wopom ſaciſtive a
dohle poſpěchene zpeloženje. Štutkowanje Žeremiaho ſhauje
je hnutſtovnne ſaſonatovwanje luda. Dofez bjes bojotče ſa-
jeſte uahlady wintuji, bu woſ měřejmuto naſath a ſedu ſunreſi
jeſte, totaz ſe jmen hujzickeho držeſe.“

Widząc myśmy na przejęcie tóz wobros wo skutkowaniu profetów i zielej mitytnego pśbienia, runięż mćemy hińcze něktore wažne dopyty pśbienia, kdeždy pśtci tym wobrogiem swojskim, dopytyjmy praję: runięż tóz profetoiu kto to najwyżejte a najważniejsze, kti wjełczyt starego hľuba. Tuto wnijsiężenta weziemy profetom, totaz najszczególnie pśbienia, jwontownej mojej bliskości murytujuje, totaz kdeždy bojodze werniokej ręči, po- runięerc a jastwa ujebojo, kž pśbieno skutkuje na nowe po- święcenie luda w wieńc nadziji pomocy zhōvku Boha — to je ujewiemie Boże w starym klubie.

(Enfractionnement)

Shéieren wusas na móisse.

Pięć o dwuznaczny rok, ho dopomijajęce dym wulfeje wojny wróżęcia, kotaż je wózgnemu kraju pichiniowana a po dobycieach bjez runiecia kthalabolusne stłoczenia, żadanie nieniszczego luda dygiejnisza a jaſo najfrakusznego miudu ſią woporty w kluwie jeho dywertych a narodow nieskaſzalni jaſot jeho wulfeja a derelicta faworka.

Š hnutie vytvára kvalitu hradu. Všeobecného, že je vón
najčiernej brod po tajnej merie živopisat. S džbáromom spomínu
na tých, ktorí sú v wojskovej výbójne: ťa najčiernej česká a kom-
plastické výzreje živopisce podali a nupravili kvôj džbar
v nová vzhľadom tým ktorí sú k dozviedaniu tietoho konzisťu hovori-

W. Borsigie. 17. Januar 1895.

Willems

Wschelaka s. blissa a. s. dolosa

Tak mjenovaný řádový píštežitovo povrátěje je ho tomuž i v uradženju: psíchepoda. So živ vón píštiwolnoj, je akce niewěste. Snaty započala a wobředej wulfich podstopek, zwobodny tñies je Stunim, bě w hřegorostwym nejmje možnij na ewangelisch duchowannym knarci, kti w dñeckozemskich tomotisnach kromě zdužin

wobezjeneho lida jačtujuja. Někto njeje jenž farář Kaumann v Frankfurcie u. M. ale těz wulka lidomu švrenadžinu v Bar-ruje je pod wobzenjomu bývalého dvorského ečararia Štötera a prokofra Wagneru jemu tak vnotomluví, kaj i žeži jačtuje.

Хришћењима који је ишао до теба ћовил, то јој је Земитојо по Ремону још врбоза. То је, јата јудеје, чистоје рад католичким хришћанима, мада борбен, али љубавље плаћанијама испрвостанома, евангелству мора да јој врбоза, је малије, да је то малије вјештство. Питеш мију љубота мада је тек, јој је љубав љубашња. Године Ј. је земитојеје истром доволји, најчешћа љубашња људија. Јапатерја "јапатерја" меновач. То је веас до мобицја, унутрој јапатеје евангелској традицији, тј. је под вједомјема хришћана, ако љубота допомогује његовој унапређености грађа. Вождје заједничеји вјештстви; то по утицаје вјеси воларане ћејтрејс.

Wspomnemu hejzorinowemu kanclerji Bismarckej chodziła też schlebuske žom i jeho 80-letniemu narodnemu duiję do lubońca a przede pidiętej. Duż hromadzują neteż też pola nas. Moja myśl, jemu frakm, w schlebuskich fabrykach dźelam tepitš baricę i wiataną sa skude žom a holzy latońc, tż Bismarckowe mjenno pośtanie.

W Francovskiej je bjes tym wilka hara byla. Sozialdemo-

... možnost písemnou návštěvu využít. Ve svobodného popisujícího
češi je však hovorové využití, kdy by naší češi bylo, kdy by hovor
míz v nejvhodnějším možném řadu využit. Za nového přej-
tance byl dotačný ministerstva vzdělávání využit. V tom reči ře-
čame a je 53 let starý.

zomne wobenę, tóni bymě že jeno prawje napieczę. To je netko
księcia jednaqua niched nischwózimy budom w dwieiszykowia wpełzio

98 *Erasmusia* Stachia mucaria Léveillé 1787

Wschodnoscze narodz. wyczerp. | leta 105.
da wercju do jeneho Boha, 5. Włosj. 6, 4. Pojluchoj, Hracio.
Wózka, Szyna a kwiatach' Ducha: Mat. 28, 19.
Boh stwore i wczelby zply kwest, Hebr. 11, 3.
Teho dla dleje a
Pches wercu.

Złomień bę Boża podomnież
I mordujesz męcę święta doież;
Badachzajesz jom pójmienięż, Je, Rom. 5, 12. Tego dla runę.
Zso cęrtę maniąc ciniętce, Mat. 23, 33. Bądź hadzi, wp.

To žel bě Bohu věčnýsče,
kam hvojohj hyma pôžhal je,
to je Boh, člověk Ježíš ham
z jeho hvođa sbôžuj nam. Jer. 31, 3. Tón knjeg je ho mi.
Gal. 4, 4. Zato pak tón čas.
1. Tim. 2, 5. 6. Bichetož jedyn.
Mat. 1, 23. Hlaj knjegia budže.

Bón nječe načinu mislu iščahu, Jan. 1, 29. Na drugi dnevn. Izbjivoval pšesce hmrceče na fčizn 1. Petr. 1, 19. Ni tež drohej. Bot hrčkoh, hmrceče, hleskej čzmy, Hebr. 1, 14. Dolež hleb dla to. Še hčenani o slavnici svom Rom. 5, 10. Wszechz. hčni mn.

Duch swiaty wskijstwem pichikala: 1. Kor. 12, 3. Tebo dla dan ja.
Wskes hlawo a kramtajem 1. Kor. 6, 11. A tajz hru nětoti.
Mam krytijus ibze pichimyjejt je; Jan. 6, 14. Hdyž tebo dla czi.
Tom' daci, kž joh' ujsazji. Jan. 1, 12. Kaj, wiele pak Tom.

Kž krytejte wérja s posluta, Mark. 16, 16. Sichtob wéri.
Hac̄ f konci křevni mostanu, Mark. 13, 13. A budzecje křivzeni.
Szu džesji Bože, Boh Wóz jem je; 2. Kor. 6, 17, 18. Tebo dla.
Hdyž wunetu, ſobozje k mjebiu hze. Žew. Jan. 14, 13. A ja křivitach.

Sichtob, pak je duchej pichesjnym, Zap. řut. 7, 51. Wy ſafatli.
Tebo w prečach bje wskes potom, Phil. 3, 18, 19. Pichetob jich wjele.
Hlaj tóni je džesji diabola, Jan. 8, 44. Wy jeje wot Wóz.
Hdyž wunrie helu ja mdu ma. Luf. 16, 23. A jato wón na hebi.

Ach Ježi ja to džak budz czi. Eph. 1, 3. Křvalenty budz Boh.
Spozek tu tu prawy wénu mi. Eph. 3, 14—19. Tebo dla ſibinu.
Dha budz czijsz wot hečhow 1. Jan. 1, 7. Ježi wot wóz všetci.
A jemu ſobozji tam a jow. Rom. 8, 24. Pichetob my hze.

Lubi ſobozjejenje a ſitarjo! To wěnčovaniacze stareho
ſpěvareho muzera na ſpědej wo prýponuji tuteho muža,
hebi roštačenje ſuwocje wérja s pravcovo žota, i bětlije čerwienje
po ſuwocje wém wém řečiměz ja čas, wojowaniacze pichesjivo
pichesjivom, a ſo ſzichtom džetom w komorzy na po pichetob-
wac, jo by nadzira trajm mela ſalož. Taſje putanie w ſuwocju
přimělo řada hebi "Boh tón řečes, wón řečela, jo buchu czi jebo
jeno je eton i njemu ho pohnali, ale jo by wera pichesjivo
wtrubky byla a hnteskova Boža móz, ktoruž k poboziemu ſuwocje
nju wabi. Duto wěnčovaniacze, ktoruž ho ta lubom ſerbam
a ſitarjanu naſeho "Pomhaj Boh" w herbě řeči poda, mjech
jich těž wabi, jo buchu czi hebi wěstojez wérja w ſuwocju pihmje
potali a hujerdje itali we wšichni nabobčovanju ſuwocju a hebi
dobyjea wěceji byli těž w poſledním bědzenju a w poſlednici
muj.

E. H.

Luboſeje polna džowka.

Gnitał III. Šchwedski král jehoſe jemu ujezmaty piches
wjeſ. Młoda kuraſa holza, kž je ſtudnje wodn čerwieni, jemu
nadpadej. Dejne zto wochsne ſewi, ſo beſte dobra duchna holza.
Duz ju wo wodn proſtejke, ſo by ſe napil. „Dara rad“, bě
woſtowlenje w tym, jo jemu wodu poda, „ale donwaleje mi, ja
křivatam, pichetob ja njemžu ruce dojez pola mojeje maceře
hebz.“

„Ehco dla tak křwataich?“ ho král wopraſha.
„Wloža macz je thora a mitojo nuna, kž by ja hſadat, kiba
mje“, wotmolu wona.

„Dovjedz, mje ſ tvozej maceři, ktoruž tak lubo masch, ja
chazu j tujeſac.“ prají král.

Wón i ſonja ſteči a džedče ſ njei.
„D, ja lubiju moju manž i ſteči dñiſku, kdy bych jeno tak
ſbožowam byla, ſo možla ſej to tak pravje poſtečac“, holza dñiſu
po puciu pomjedjeſe. Wanaj do křidobneje thékli ſujiuſtřajje,
i fortejz bětše ſouhōwanje křiches. Na buhjem ſloume
lejčeſe tam stará žona wot boleszowu čiwiłowane. Holza k njei
ſtupi a prají: „Luba macz, tu je ſtaje, tón chze wón wohladac.“

„Wloža žona“, prají král, „ja wóz wobſarju.“
„Ach!“ wotmolu thora, „ja mije by hřiches křibjeſtlu bylo,
kdy by mi Boh tón ſtaje tali dobru džowu ujeda, kž mi na
wěch wachne moje čerwienja poſtečez ſpota. Wona wodnju a
w noži džela, jo by mi ſewiňa. Boh chzil ju ſo to zahnoucaž!“
je ſyljam ſchitaj.

Král Gnitał na to prají: „Tu wjmeſte tu mjeſte!“ Za
jnym wach ſral, wach Wóz; ja ſo ſraduju, jo man hjes
podbanuſu taſje ſwerte dñiſku.“ „Gňu ſal dale!“ prají t tej
holzy. Eddy bětše král do ſtocholma pichetob, wniſaij maceři
a jeſe džowu na čas ſuwocju ſpotaře. Tež ſo pichetob ſtate
pichetobenje ſo poſtaře. A ta džowu wobſtowa tež wo ſuwocju
poſzenjenju tutu ſtarobinek umři ſa ſuwocju macz.

Cir. 3, 5. Schidz ſhuju macz čekz, tón ſhromadži hebi
dobr poſtař.

Nieſhwat w hněwje.

Szej hantla injeſte trampic.
Tom w holi pod hóru,
A do džeku wchě placjata
Jeſe rjeſte ſpěvachu.

To bě to rjane holicjo,
Wichem wo wóz lubulcile;
Hlej miſkočne miſkicli
Szej w duſzachy hajſeſe.

A ſ ſeje hubli čerwienjeſ
Tat dželche ſ mila wicho,
A rjane erzil nejuſtřeſ
Niz křowcja hroſneho. —

W tej hórz ludki vydlaču
Te ſtotom bohate;
Tom' holicju darcz drohi dat
Szo bětch ſrēzale.

„Sa ſtotu ſhantlu pichetobem
Niz dethu ſidzau;
Tón ſonje do traek ſloženy
Jeſi hui ſo ja ruezu.“

„Ta nita ſem ju powjedze,
Tón ſtad ſej volafe,
A tón ju ſcini ſe wſichlik
A najlubſdzej nejuſeleſe.“

„Rad poſcjovalſe džezu nam,
Hdyž křečea vjeſtym,
A w mložy jaſtom ſtajſeſe
Nam nôznej mobradyl!“ —

Tat bětch ſebi ſradžile
Te ludki džatowne,
A ſtrobz ſ horti ſukachu
Na holtz ſ ſněate.

Te nič ſo Hanzy ſawiny
Sa poſtečit wotolo,
A wottorhneny ſ nowa ſaſ
Jeſi wobwinaſe ſo.

A picheto ſaſ a picheto ſaſ
Wón pichimajſe ſo ſej;
Hac̄ poſtečit wona ſori ſo
We duſchi ſhnevarnej.

Tón erzil heba ſemjachy
Szo puſtſic ſaſwarzio:
„Mi dži ty heſti njerdeſe,
Ty džazne niežiſlo!“

Tu ſtřeſte ſe ptacjata
Wich ſdowom ſuemiſu.
A ludki ſejtu ſcurojo
Do ſpodoſ pod ſemju.

A hui ta nite miny ſo,
A hórtla ſhromota,
A kraſna ſhainta ſtacjana
We preč do hřejedna.

„Pomhaj Boh“ je wot nětka niz jenož pola
knjeſow duchownych, ale tež we wſichel pichetob
dawařných, „Sſerb. Nowin“ na wſach a
w Budyschijnje doſtač. Ma ſichtworek leta
plačzi wón 40 np., jenotliwe čiſtla ſo po
4 np. pichetobawaju.

Pomhaj Boh!

Cihla 6
10 feb.

Četvrtik 5.
1895.

Serbske njedželske lopjenka.

Budanjuj ho tāždu šobotu v Smolerjez hničejščizēru v Budyschinje a še tam došteč sa schivovljetnu pichedplatu 40 np.

Njedžela Septuagešima.

1 stor. 10, 12: "Komuj ho ſda, ſo ſteji, tón ho hladaj, ſo njepanje."

Kao v tyme ſchrupčku, tak napomina nož husto živjate pišmo na nojtkutniſče wotſchne poſched wonjerodenjem a ſtomženjem tebo, ſtožo duſdow ſtožnjeſt naſtupa. Djež, ſtožo maſč, praji tón ſenjeſ ham kždemu, mjenjujž wero a bohabojaſnoſč, a ſoſo: Woujice wo to, ſo hyschje poſches te ežeňne wrota nus ſchl (Euk. 13, 14); hyschje a modležje Bo, ſo hyschje do ſpotovanja nje-pangli; vichetoz Duch je hotony, ale ežejo je ſloše (Mark. 14. 38). Teho runja napomina nož Voži Duch vides japoſčitolem husto kžtutne, ſo hyschmy rojominje khodžili jaſo eži mudri a už jaſo eži njemudri (Ef. 5, 15), a id hyschmy derje hlabali, ſo njehuđmy woſt wero a bohabojaſnoſče wotpanyl. Wſchaf je jara trjeba, tak napominc, vichetoz to je ſnate, ſo ſtanat, a njevohtajna je naſcha ſamkna wutroba a ſat loſto ho wona i ſtemu, na ſotrež je ſama ſhilenia, wobrčezje a ſawjeſč je. Wěny, ſo in nož, to je in noſhni ežeň mejo dobreho njehuđi, ale hreč; duž može ho uho ſtadnoſč namakač, totraž ſo ſtajenje wutrobi lubi a viſeſ ſotrež ho ſanjeſč da, ſo iwoſi do hrečha a eželjnym žadofečam ſluži, ſotrež viſeči ſimo duſchi woujija. K temu piſčinide, ſo ſtan na jenož jaſo ruijazi law wotelo khodži a pyta, kotrež by požrejet, ale ſo woſt duſhdy tež do ſwetelnj jandžela piſčemēni a ſe ſpacjom luboſč a piſčejſliwoſč pyta, ſo možl nož woſt piuča bohabojaſnoſče wotpanyl; woſt njeſkač ſož po ežmje, ale wužiwa ſhano tež bleduńieku a wopacju

hwetko, ſo by piučowarjow woſt praveho piuča do hujoz ſowiedi. K temu pomha tež ſwet po wſchej možnoſči. Wón ſrudži, hani a piſčejſča bohabojaſne wutroby; wón ſo tím liſčej, jinu piſčejſliwoſč poſteča a ſhvali jin ſheroti piuč po totrym wjele ſwob khodži, tak ſo njemoža hinal hač piſches ſhvajete Ducha hyslun a woſebite pod-vejeranje taſte piſčejſliwoſč njeſpiſčejſliwoſč a piſčejſtodečenj jěp poſhaz a ſaprevac. Duž ma mjeřaja duſchi ſtajne wojojace a jeſi je piſchi tym ežim wjazg wobhladniwoſči ſedbliwoſči trjeba, dotež duſchi hijo viſes te hreči, ſotrež ma ſwet ſa male, wulſtu ſchodus ežepi. S wjele mađih trjeptow budje wulſta woda a ſ male ſe rang naſtanje husto ſmjernta rana a njeſabojomna ſhokdu. To dajeje nam piſčego wopominc a ſ ſaujetičeſti staroſču ſa tym ſtač, ſo hyschmy Vožu wolu dofoneli a ju tež ani in najmejſtih wezach njeſpiſčestupili. Wěroža duſchi woujije, hlađ, ſo wottal ſtrah piſčinide a wobaruji ſenjeſče ſlowo ſo njehy piſčezivo njemu ſhreſčila. Wona id, ſo dybci wſchudžom a tāždu ežas piſched jeho na-živjeſtihimai wojezomai khodžic, tak ſe njedyhjala wona tebo dla ho hlabac?

Lđedžitovne móćeo je na kompoſ, dježekove móćeo na nanove wobličio a bohabojaſne duſchi na Vož ſlowo na Vožu wolu ſložene. So by wona jeho ſlowo ſhvala a po jeho woli živa byla, to je jeho najnutritiſče ſabdanje. Duž mo ſo jeje modlitwa taſ: Poſož mi, ſenjeſ, tvoři piuč, ſo bych khodži w twojej wernoſči. Šdžerž moju wutrobu piſhi tym jenym, ſo bych ſo twojego mjenja bojal. Šamjej.

Thirsa, abo wabjaza móz kschija.

(Škoničenje.)

— Někto nai počne wotucja, kłaby hřeče ale wiđomije po-
jedlom. Thříra ſo píšečežnij na njeho pojměnětěmbe o
praj, jeho ſo ruti píšečežnij. Bohu buž džat ſo jeho hnada
hnadu! Ach, Thříra, ja mne žana hnada mije! — Šenoz číšche,
lubu tmy! — wotomoví Thříra tročitkujo — njezec něto we
tym. Knieš doftor je poruciť ſo džrbiš ſo číšche ſodjerzječ
Ran kluvílu mjelečežne, by pat w tym pat na Thříru pat horje
ſtřešne pohladovať. Potom pak wón mražo: ja jsem hřbjentu
ja hym hřbujem. Thříra jeho na hnada ſo mije?

— Ze dha hřeče hnada ſo mije? že wón w hřbukom duchownym
ſtřuji wopražení. Thříra, ho poštřívňochi na tutym pračenju
njeeda jemu žaneho wotinuwojenja, ale napomnětice jeho ſenoz
ſfmeňořeži. Wón pat číšche ſunje wotinuwojenje na hřbujem
pračenje měz. Wona rčežež ſej njezu wó tym, ſiž je píšečkoh
brečhjuniton ſožnych čínič — poſata jeho na te ječno Bože
forez ſveta hřeče ſuje ſe v rękyni: ach, ſo by tu jenou wěrci
moſt do teho hřizhaweneho! — O! njepraj mi wó tym nježo
teho hym tak hanit a ſlatat, tón mje njezodži, wotomoví wón
ſtřižne ruzu hanou. Thříra jeho doporuči na modlenje hřizhawen
neho ſo jeho mordarow: Bótež, wodaj ſim, píšečko wón mje
mječža, ſichto čínič! Wona powiedaſte ſenu wó Šantu, hanje
nja a píšečežnajm Knieježne gnečni. Wona jeho píšečežne
lo ſo by jenoz ſtrubhe ſužat ſa ſun wodac: Žen, ja jsem
Davitow, jum ſo nade minu! Wan běže ſo ſe ſezje wobrčeſte
Thříra ſo číšche ſa njezo modlechne. Wona mjeſteče po číauč
je ſo ja nara něto prawa hodźina píšečka. Wutſež ſebi
wona jeho píšečežnjenje njezemže, njezmjeſte ſo hebi te
dale ſo tym, ale wjeſteče ſo wutrobuje na ſtejewym ſtřuň
fortuž mjeſteče tu píšečko wozčomaj.

Szto bo jej tu hřebečz dařehe? S pořechněním maj rukou
maj počta nai wotací: Jeju, tu jemu Davitow, jinil kai nad
mum! Tu přeňi krož to mjeno, na kotrejž wischita hřebo
teli, píches jeho hubz píčnudc. S kafim hručonu Thriku te
hřebeče, to ho jenemž wupraješ. Wena padže píchi manowym
kožu na živoj tolenje a jejne čelovatnouje ho řucička i manowym
wotanjem. Nejebiežnací be wjechale na hřebečnou, tis bě hubjem
byl a bě něčto wot hřebožta hřebečnou namakau.

Někto vědě, že jí našou pýchem a moudrostí. Všichni bylo rostlano, aby ho hradu provozovaly bránu, když se v tvoři všechno života jednalo o myšlenku a o načasování, jež tu nemávala význam, nežže je této hradu v přemístění způsobeném všemi Thiria podavávána jemu, tak derivačka rovnouž všechny, evangelij wždy hrdce Boží v tom, když buď se někdo potřeboval, říká, že by někdo potřeboval všechno.

Naajatra psychindze no knjeni karatu list wot Thirshy, a wos po knjega karatja. W kiseze stejeische:

"Wiedzieć ką so minu pŕtej dźiwnej hradu Henieowej! Nasz
wan hebi wutrobyje żadó, i kreszom farajom ręczęz a je tu wóz
po njebo wóztał. Pichwietraj so hem tak rucze hačz móżno
Moja wutroba hebi żadó pa kwernej pichczelniuż, so bych ja
i maja wiejszka na dźiwach hradu."

'Božj' sedžeshtaj fararej čłowjesci w moju. S czjichim
modleniem biechtaj ho wouj na tuto sedženje pichotowatow
Duz' woss jaśnja a Thiria pichoteliu wutrobowe pojtrewo. Wone
jimaj wupowojeda, chto je po statu. Rani ke nauwjezor neschet
wijay mera manalač, ke pak pichotzo hincze tak myslim, jo je
njebla zjana hundu wijay mjeje. Rani ke wón Thiria tis pichot
jeho Ložu hobszecze, riest: Schtoha menich? Hocz by pobojz
farai, twój pichotzel ke mui pichotol, hdźby bych k njemu poštata
Thiria be to ja dober iwpomata a bjes tomdżenje do metra
poštata. Rani bu jara hundu, jato Thiria duchownyki f jehan
kozej wjedzecze. Ale roscerezowanie bu bohače żohnowane
Swierniemu žukubonitej kłowu wot hichza ke wjele wutrobowe
knadu date, taifaz be tudy tez nista, a tón knies ho f myšowjeniu
istomi pösna. Wożekie żohnowatke tho knies tu mobilitow
i koſtej farat tuto pręcje roscerezowanie wobamtym. Pichot dziele
možnoscie wóz slubieč, wskiedniu, je-li možno, swój wopy
mohowac.

Rajch starý řeckého dyrbječe tež českého běženje všechny iténožne pak tež jemu hřeblo pravodleží itabudou. Všon i k vjezdové věci a k trojčetí hecduvadou a všechny sdejdaře žádajové vopryt, všechny totéžké jeho jeho mandžestra i vjezdové všechny vedeče, buchu běží k vopomoci vjezdu Božského hřeblo načezen. Všechno te běžit na a dovrství blíže v pravdu k hřebdování.

roswieżenaj. Wona bieżtaj móznie natwierdzenaj w hwojej wierje. Wołebje stieżesze staremu naiet wobhōjowanje w hwiatym pŕjmu, prójdeżtianje Stareho Testamenta a w hveče Nowego

Dofelj nanove vodstvovanje něto tež vješće kvalitacie, běchu ſo Thiriu luboje dny pichidče, ſajež njebe ženje inata. Nač bi jej je hjererež ſohu data a wona nane. Raſti hjeradje hjerociežne něto jeju wutroby. Husto, hdyž bědaj ſo hronadje modlitby, abo w utrobnym rozečkovanju khdaji, vjeſtaj na jeboječku mačz ſpominko, tři jinaj něto čim běle poobrazeſe. Dofelj nanove hjerociežne nam dýjou ſez, tať je ſo pichz macerzej nej hjererež něto. Poſlednju nôz je vjele w bludje řežala wo ſauvojeho mahanje dráze a ſauvojim mařanym rufomaj a potom: Thiriu ſe řežule pichidchedi ſpěva: „Ta frej Žeſom Khrystia, teho Šsyna Božeho, vucieži nař wot vjeſtice ſrečha. Ranje je to jare napředzovno bylo, woſtej, dofelej je mačz hudo ſo hdy tak prajta. Won wutroba teho dla vjeſticec wot jejenho koža a hronadje ſdovnje modlitby nad meřejací. Ne to bě mačz na hruškové ſpanja pamyla, piched hjererež ſo hjeſeze ras wečko wožnína a, na ſauvojeho miřa vohladnivici ſi wuraonu prajita: Ta frej Žeſom Khrystia, teho Šsyna Božeho, vucieži nař wot vjeſtice ſrečha a ſi hym ſumrakta. To bě wožněm luboſn tvorbi, i tutelo vnuhača ſtuk Božej rotajeje hnady vnuhač ſpěva ſtuklo Božej ſtouva ſo ho piches džekomací ſi do macerzejene wutroby donutje a ihadžeče něto pichz macerzejne hjerereži. — Tak janže nejčto njeđel, nanej bu ſtowoz ſohu data, won mježdej ſohu ſauvojeho vodstvovanja hlaďac. Ře ſauvojim ūtředjenjem do města pač hdyžke won ſauvoj vnuhač ſi temi kniježi Khrystiſce hjerociež. To vjeſe nař hjeſeze ras do Božeho domu w pichedmeře. Bulli ſo je w nim ſtromadlje. Na thore ſlečitaj Thiria a jejim nam ſo hjeſet ſpavu ſtichézni uži dořitaj. Duchovní ſe predowon ſi ſeby ſtouva: Žebo frej vježdži na nař a na naře džecí! Thiria pa jo nět hjeſeze ſenje ſab ſtouva žohvovanja. Wobet ſpavu něru vjeſe piched Bohom ſi piched ſtichézianje gnejne vnuhačat a dořitajet v ſtichézianje Bože woſhodwedenje ſhoniene hnady. Ran dořita inuenio Dan, dýjoula inuenio Maria. Wonaj khdaji, i ſtichézna jato: Da ſpou ſi Khrystiſcu ſtichézowan. Da ſpou pat tola ſpou, niz pat ja, ale Khrystiſk je ſpou ne miti; a i ſtichéz nět ſpou ſpou w cíle, to ſpou ſpou w merje do teho Šsyna Božeho, tři njeje luboſn a ſo ſam ſa mitje dat. Gal. 2, 19. 20.

Wérnoscj biblije, sakitana yšhecziwo jeje nieyšhecielam.

Kak ho iſraelski sud po učjim pod Božim vodjenjom roſwima?

Siemianie Mała w Starym Lubiu

My podam ujedno ijeprivezješće wprawjenje, i fotymż ſo psched ujecho čajom kulturowe profetow wopisa: "Na napomianie jwójnych profetow, starzych taz nowych, fotyſi ſebi wypłczeniem jwieniącym wot nich zadania, tóni ujeſtciom lub ujepoſkutachicę, ale wewnątrzistko a cılıwoszko iść".

и се прескочават и извадяват по-малко.

abo Jez. 40 abo Jez. 31.
So ſu taſte kinię ſe ſwioej wyſloje, duchownej wěru do
Boha, ſe piover ſwiatęſi kulturowej, ſe ſwioej nieſpłczenienniejcej
luboſęzi k wmużeniu lada a jo ſu te kinię hjes dwieka w žydomuſkim
ludu naſtaje, je dźin, toteru nicto nieroſzajni, fiz do hwenjenia
Bożego iherewi. S wotſal naſio to eji muždjo? Nieſpłczenienni
proja: wet Babylonliſkih a Perſiſkih. Tola w piątkach tutwych
judow anci podwojno ujenomalaſi, ale hamek pichibójſtwa. Duż
dyrbi ſo nieſpłczenienni jaſo wormałowliwiec. Perſiſki a Babylonliſki
dyrbi ſidam tu wěru do Boha dač, toteru tueſi poħajno, kaž

Předede vichém pak: jeli so moja tammi profetovo právo, so dýrbi so žvaricé na „vějniczomny lud“, kótryž na profetovu nje

poaklıuchaję, cęzeho dla woni żami na tón hłóz prosetow ije-
poaklıucha? Woni žu najmóżniżchi hwědko wo Chrystužu?

zajmowiczy gospodziny chemiczny, zo njezyczelco byes duchu profetowic woszebie Hohen Boela pichimaja, doleżel mataj wosajaj mleczniutu jatou i ważny, wo krotymż ho pozbawioho voręczi. Woszczek Donańu S. przej: "Sekcjażenje malecho powiedziałażca mych słownie myje, myjskieża je zgle duchina: wobroćenie, iż jańczenie hreščonika je hatožinu myje. Tak sekhażo wiesles wobroćeniej wot dotalinu puzca Donańci, kaž tež mleču Rzeczy ſuże." Wyszta kłonja juw itajmy, doleżel runje Zonahonke kñihi ko najbolej wot njezyczelceſtej strony pichimaja, w tych kłonach pak ho S. možne a nubażniutu myjsle tutych kñihow wot picheskiwnika prawej pichybićhowa.

Ale hysze s jenecy psichijimy su nam prostejte knihi ważne. Psichijowny proja: Abraham, Izaak, Efraim, Mojżesz ad. Bieżej jeno byli. Profetoty pat w kwiacjach kniha na nich miedzio połataju: Dzieciak mieniue husto Jafuba, Abrahama a Noacha. Dwie pomina na Izakowym narod, na jego wędrze w Egyptowym lenu i jego eksplanie do Srofitej, it. 12, na wyciechnieniu i Egyptowitej it. 11, 1, 12, 14, na Hadanowym tredz 6, 7. Amos, "prem idomiu spiszywa", taz S. goło mieniue, reczy wo wyciechnieniu i Egyptowitej 3, 1, wo Ewanowym sunfletu, wo wobchanieniach wo niewtom Sodom a Gomorrah 4, 11. Micha mieniue Mojżesza a Aranu 6, 4, pomina też na wyciechnieniu i Egyptowitej skrzta, hdy hysze daleko pojęcie hysze mowprawdzie tak male weny hode hyle, taz tamu proja, tute hysze mowprawdzie profetow wostanu, kis nam pořaka, taz bieżej gdy lud je starcji podawaniach i natu, psichotz k fannemu mufundowanju taz wo něčim zplet natym, iktóz kózde djeżo w zlym ludu miedzich, profetow psich sladnawoz i kwiacjach predowianach wo tutych hystoriach poręcza.

Mischelata s. blatta a. s. delecta

Schtoż ſu lubi gitario ſzanno druhdy ſkłſceli wo wutroby hnujazym ſrudnym podawnu na morju, podawany jen tu ſe ſłowami Serbskich Powir:

Bulke kôzjne njebož je šo na morju 47 mil daloko vot jendželsko ratiščeho mörsteho vrabha 30. januara stató. Spôjchna parna lôžz „Vobjo“, tovaruhov potrožno-nemščem Slovje bluždaja je do jendželske lôžze „Cratice“ hrabja a ho bôrž po tym na morjove duò ponurita. Ra „Vobjo“ ve 240 pucžorvarom a 160 mužstvom, po tačkam hromadje 400 vojskow. S inči je ho pječja jenzo 20 vojskowih vutrohvalo, vutroch druh fu he typi. Vobz „Cratice“ je ho všihi hrabjeni teho runja čežlo vobstvudžia a fu murjo do Rotterdama vutrohvala. Wo njebožku ho všeč: Spôjchna parna lôžz „Vobjo“ ve 29. januara v Rotterdamem votila. Žežba bê do 6 hodin 30. januara bies plehetohrnjenja byla. Potom fu satrâckym michtor ſteže, jolmy ho veža vojsko vobčadu a „Vobjo“ mortolo finušad, jote ſatřekanju fullu. Ranje večenne. Dok a dyb beču kôzjny druhim lôžzom vobježi. Vobjo i klasomni roketi mitseli, ho dešum lôžzom ponizali ažec živu.

blisloži dalo. В 6 годжнах мы на вуыладзе виджехе, ю ѿ
јена парна лодžи близ. Далехи рефы ю вуыладчу, на лотрэ пат
шца парна лодžи ніжедзюваче, але дала напідхеџе „Ложи“
јежехе. Потом ѻе сатрачны врєсток фіхтеже, і вулсе дзечу,
но болу лодžи воронежа, ка ѹолмы ніта ліхажа и маціюнину їа
ніелоте вомоти пецихечу. Ніжэложнна лодžи па поща хувон
нічеч. Ручевато, тоғыз стогі віштіжы падум, дөлж да віштіж
німін нікто на луби вұтрач іеміжесде, ю хімірж віштіжанда
на луби езідегача. Подааро ѿ офицероjo прôзваниху, до мі-
жнеречи мінчеган воряж пішінніек.

Jedyni i w uchowanym, puczował Hofmann, niejakoże tątakie w opisowanych:

Дваја членови ја љубов најдотојајујат, а третији во једну љубовју помиру; с познавачите тешко същта ќе јесте ближна Гана Вокерез до јенечо дртвије същта мифхова. За 20 мицентими, мјес тун, ја ќе зонти а дјечки до ѕочинот љадачин, а "Воби" помиру. Мифхованији ѕодат с 20 мифхованији ќе с ветром в ѕодији дошто там а ќем ближеле и ќе съдовејије љубовкото същта „Вилховера“ ѕ крајот вѣтрење.

Домстанји џентиљаните во Небратија во појужната Америка, који са бјешти меѓузи по плаќливините во Ренџис на западните риди, ѓа до Америка, мјесец мартинија, ѓе се донесат а кога ќе

вр, кој је у амбицији високо поштеле. Једно јона и јено хујот, којај јаско ће птичију тештију, јено писевод-богатија. Дописо-вараје једноделски новин "Central News" јасно пониждаће: "Стечај у чолимје и хујовију јуна у туги држава, ће првоју, јо ћећи јони да јефана помагат, људи тапитат птичија, то држава ће јони да ћеци на дечију страну каде писевеније. Јасо то једно матројо ја чолима музежећи и јо па на метеји јећи јуна и манджелитеље ћећи. Тонде ѡолим ће једна страџа јуна, то јећи једни тобимје јећезор таси, торти џе ће птичијају височији тобимје штетама. Понижавај, јо борећи ће ѡолим писевенија, дечејија имједре нимјеринијаја јасо камеј, а матројоја дубрајачија хелере нимјејијаја је разногајија.

Po nových povídkačích buchu hřeček říká Dendzelsteho bratra
Lóže k rytání taříky vyspřeň, když buchu ho znano vymohali.
Tale ujed meču namácač; tež žane povorostu poteyjenie kdež
výsebem uždeč. Vinnu na tym njeboštu ma po dotalmém vše
vypratana jenždřebi kapitán lóže „Cratice“. Ten je po vyspřeň
vysunut plach tóži. „Lobiv“ nimo děl chapt. Hací je větro, wo žmán,
kožaž wón prají, wo vokanju njebožovomých meču hřeček nječe a
jo moželče wón wětří, jo ho nječe žane njebož, kato, to vše
vypratany vijagam. Vobzakrumpne wovort mjezoža zo všeč do
woučic. Tale ſa vymohuň hýlo vyspřeňom ruli moterovia, ſo
vyskuhu ſovorostem, wožebje hřeček lóžem řadili, ſi fu wo živjenje
přichlečeli, pomholi. — Poživjeteli ſhvalbu řafuzli tež spravni

Škola je psána dlečin českou, jo by byly hudební skladby ve Schlesischen síních i nyní rovněž uvozeny, všechny jiné písmenky i postojeniny došly, i když ho mnoho na rozdíl od vlastních v tlači a na polepšení trochu množí. Dokáže je k tomu dobrý i nápad dozvít, že řečer je také žádoucí i novou 45 000 hrávoucí.

Še Rulje pščindže povjećj wo ſmjerči stareho ministrata Giersa. Giers je još wodj hrvatsowtich valožnjeſcivim ſwojim ſtimječejam hrvati klužit. Wón bě ſi wutrobu ptečežel nemšteho ſkoritwita, býmeč dvebičke napoflebiť ptečed ſranzowtum ptečem železnom hawtonjanom v Petróbrože zatrac.

Budíčce nadaní

Budžet pôvodný.
V ťažidzomu leščivu, jalo bie východzie hýbeče robota, via
veľkotubef jenčiu džouvu muža s lepkavým vobstejnečom, ktoréž
je pat' temu hýbeľi pichličkou, k vobstaranju najmizkejch sťužkov
do hýbeľovho domu. Podarilo ňudnej starickej temu hýbeľi multu
iščasť viacnež pošteneckej, aby bie juž džecio pod tých frumtich
obchoplachomučokom, mohojahol. Temu hýbeľi pat' běžne vjazal no
veľkotubef, ktoráčik vyskočila, keďže vyskočila, ktoráčik vyskočila.

Wóhojé staréjé dyrbjeſtaj ſo do myſtichéje wole namatácej. Wó hromzí hofam. María frutu ſtukbi naſuſi a přem rám i eſteſi tñvhoſtji po bědžech. Wona bědže wot domu muháčiho lepíše říkaje ſuweček, píčeſto jejeſi ſomozití staréjé říkaje ſu ſtorečnémie woſahamkej. Důj myſtichéje hrube dželto frutu perajd a žadna jéz̄ halzu lejtoldáček. Dafo pat djen djen ſun tiges wobohu holzu matéči píčeſtobada ſia jaru ujmuſi o tež pothoſte, wona to díleč jenec ſimbožicke - wona řečím.

"Ваџи, нао!" јавоља вона, јадо донује пчелице а ће
дјиновјумјај стачинија да јишију струју. „ја ијеномајките дјеле вунац
За пола ваги војштама а јана љубите мозје вјажи не руњеје
тиљо ијечијије. За ёху ћа љхомац, ћо мје иштото ије
намата.“

Bohabojalna mačz město teho, že by žo na džowzajmum domovjuřeženju myječejzí pragi khatunje: „Maje dževčo, to ho uje žo dževčo, že dydžajloj moj tebi pomozou bweč, pšečežino Bohumilu kahnjom bréčejzí. Mjevjetz ty, že ſu vřanou ſtej: „Kóždu budž
poddam tej myječejzí, kotač mož nad nim ma. Přebotz žane
myječejzí kubza, wot Boho“ (Mat. 13, 1). Maje nam tež
myječejzí teho i. Petc, 18 ſauhuj prajene: „By wotročzy kubz
me tež džowzí budžež poddam vrahčin ſuečzin ſe wotbez bojeřeženju
jen jeno dobrým a mětym, ale tež kym“ — ? Po taſtinu mlu-
jeni dobrózajmum ale tež wobozajmum ſuečzin dževčum poddam
bweč. Ždi, poš, khatuatajch chyzen k twozim ſuečzin hic, ſe řekni
mžedži, že je nam z načajm ſtečeřižanou khatunje, c
že my Bohu wopraždze ani jen z načejm našubou ſuečzin.

Blagoj poštujšačje Marija na rojotun reč, povejte načerke
ale jalo poštuj, a poštujša džoula nježnosti bělo njež na
předjeznu prájet, a ho krudna hotovostne žabu běc. Duzi po-
puči troščotuvačke a napominačke ju mač a ju k temu dovedječ
ju všečku východnje použiva a hovinuva živojemu knjetvou
klučev ant běti wajay na čekanje výběr.

„Tejny knižec hō mało miedźiūjaché jakó čečkujena dżowka - je
hwojej maczjerju dobrówlinje sašo vichnūdze a zo fajc wo wodacę
proscheſtche.

Jato běžež řebi wón wot Marije dał dopovijedacz a mnoha pod wjese hlasem wu napomnianach hýwiecie macjerce věčnostiho božestva když ho wón namaloše dřívatcze nad bohobojovici a pravomocem všechnoje žony. Hlasy hladostě na macz a džomku a sfonem zvýrají: „Sa ho watrboje vjeschelu nad wosztymu myčetymu wobecem kdeždovšantym wobstřežebu pravce a jato janujo myčetymu vichu pohničacea Marii niz jenož khotilauje hýwicen, ale dom jež wot nečka na wichu vichu hýwicu myčodobojowek wot wjeho robočansteje blýzky.

"Schtó doropisjche wjezhele wobšvoženju! S džaktnymi žylšami
tujeſej ruku mažeſtej a potom wjezhej domoj czehnjeſtej.

Wocjincje wokna!

Hydz wojebie pola skidjich ludzi a w tym samym czasu do jutroj lastipicu, w kotez hory leza, mozy piched tużym; hujesz mym powetrem, taz je tam mitsch, waz ecknejs. A hydz w prachyech: "Czecho dla wotwa njezwoziniecz, zo mozy czerstwy powet mits pichnicye," wotmowlenie dostanej: "Wlo, jany wejeli, hydz je czaplo; drezno a wihlo ju drohe, my njezdemy rianej czopkoze z wotwom won puchcjez dasz. Zato juju w hydow mym czasu hory wotwoty, kotez czepryech na labowcje pluzonu a mejetche wulku hozu, ho w tej krajce jutni istrejle puchcje. Tam bejece dzekhina hozota — ale wotwa wozcinek ludzki njechadu. A wola je czerstwy powet hysto ktemu wizitnichyka haec drohe leczeniu.

Wozijnjene wofna trjebanu tež w dennej myslji, mjenjujaji
k jrowości dižice. Wo taſiſt wozijnjene wofnach ejtanu
w kruhach Danielowych (6): „Daniel, mjejte na hwoſej lubi
wotewrjenje wotku k Jeſuhalnej a won ſo wicędnie iſi trček
poſtałljenijski na hwoſich kolennach modliſe, kruhatche a džato
wachy ſo hwoſiemu Božu.”

Ważysz ty też takie woźnijene wózno k Jeruzalemie, k temu
Jeruzalemie horkach. Padniesz też wob dżen trójzy na twoje
kolena, modlisch xo, khvalisch a dżakujesz xo typieniu Bohu?

Na dobrých dňach ľudzo jara lošto ne kwojeho Boha
sabýdžia. Šolenia po vjazí uječibuju a modlitva wotujskeltnej
Chzeich ty čzakacž, domž Boh i kjom frudebý tebi ſolenia

rošljama a žam wotna wočjuni, jo s' nimi hladac̄i napou-
njen je tým horami, wat körvich pomuž pýchidžje, ja Žeru-
alemom bordach? Dý njevých, kahž jmeječ potom hlydeče
khuile ē potuče. Hdyž jsi mi na ſuviči, w hlydečných
dnyach ſeboha domyptajia namafach a jeho hruadlo nothomítej.
Wočjinec wotna namafach na dohľazovac̄i nařimitej njebedzi
w ſtvo koreho rymjeſhnička, kis na hukuečunu čerjivo pomatu
hjeneč.

"Přchi tajfim wětſiku a deſchcziku wočzinjene wočna, mischtrje?"

„Daj, dženča je wježđorom wěstit a k temu nježđela, dženča djevđja wotna wočinjenje vježđ. Wot teho čaja, ko wojas temiški khodžic i njenuju, wotno wočebje rad pščihici a nježđeli je mi, taž vježđa mi predromanje džeržat. Hdyž ho temiški woni, ko tež u dučni temiški hotuju a ja čjedne knovoj vošči hlužbu džeržu. Hdyž popoldnju kichčenči juóni ſahovni, hebi mi knovoj tječenjima pomysli a hdyž mi hlužbe jutročoz povodnju ſe wjekhtimju juónami woni, ja wěm, ko podrožnju k bi poſlednjem wotpogježđenje pichewmoža – a ja hebi na knovoj wunječeje myšlu. Tež wježđenim dženči pali rančevim, pichewmoždijim a wježđorom juónenju nam knovoje čjedne myšle. Teda dla man wofno rad wočinjenje, wočebje nježđela a wježđelu ho, hdyž wěstit i wježđoru dije, dokež tehdon ſkali ſwonim najzajmivše te mui klinčja.

Eschecijanski dželatniki poriad.

W Württembergie je pobojnji garbarski miestchr. Won je
hebelskijanji dželatni parjad, iyo hvojnih dželacjeriou napisal.
Domjicu porjad a dželansku prawidla. Moj je nadavk,
so ho moji pomorsnji a dželacjerio nabozhno wachtnia so živjenje
džerja. Pridjeti blaj: Bojoj teho Anjeja je spoznat undrošec
a leho ho wostajez, to je volom. Tat je bilo ſtivo piched tli
vlyhajc letam prajit a idtihc je ſtivo Boje, t. r. lubotc Boju
nam glosowjanem na hebi nastnosti ton budje zo wobhudečej
dyrbječ, zo žadnij lepešci puec k živjenju njece, haec jeno Boje
ſtivo. — Za wočzatiju teho dla vot hvojnih dželacjeriou:

1. Šo woni Bože štunžy nježelju porjadne wopytaja.
 2. Šo ho woni nježelju faž wýchedny dzeń tak ſadžerža, faž ſo ſtečenjanej ſaleži.
 3. Šo ſo wopříſta woſtaja, do žaných hubjených towařitvov nježeljou. Do ſotřech ſo tež ſozialdemokratie liežu.
 4. Hdyž módru výrobců cíniua abo hradb hješ výbicežim iž džeta přeřez woſlani, ſo iž džeta výbiceža, hdyž ſo to wořijet ſtanje.
 5. Maſch dom ſo nježelju wječor w 10 h., wýchedny dzeń w 1/2 9 h. ſamta.
 6. Do předka ſo žanemu myda njeplacži, teho dla lutuj i ſákov, potom iniečich w myd!

Samuel Weis, archäologische Münzen im Schorndorfer

Dale tam tēta: Živjetiće pravida a jatožne hody ja
fishežijanov po Božjim hlowje: Božješ šio Boža! Čežice krala!
Měj hwoje svodobanu na tym klenju, tuh budže tebi dacej jatož
tvoja vnitroba požada. By wtroczaž budješe požadujanu
hwojim čelonym kniežim niz je bluzbu píched wożemju, so by šo
člowjow svodobat ale i jedovne wtrobou a i bohobojotzju.
Njezdješe mimoju ničjo wnojaz! Njezdješe hlyduje rečam
i waſheho ta hięz ale sehto wuzjeſte je k polepszenju! Njezdubiv
spanje, so by tħudy njebz, nięczej stej twójej wożci teždżiwszej,
potom nięcjeſtli xħelsa dożej! Ħęt ja naprečinnejce a man
hrobiſči nad nim, ale twoje ſafonje ja lutuju. — Za hym tħu
puż, ta wtenož a to živjenje; niętqo nięspikħidżek i Włotċi kibla
píched miej:

Как поймать молодежь по чистым признакам?

Hdyż żo wón dżerži po twojich žłowach.

Pomhaj Boh!

Cjelko 7.
17. feb.

Četvrtnik 5.
1895.

H. GÖTTSCHE

Svetiške njedželske lopjenka.

Budavaju ho kôzdu hobotu v Smolerjez kuhinjskem v Budušnini a su tam doštaž sa schtvortletnu pšchedplatu 40 np.

Njedžela Texagesima.

Joel 2, 12: Vobročje ſo te mni ſ zyloj wutrobu.

So bjes spravnje a wérneje polutu žane nadijja wodawjanja njeje, to wucje naš hujave píjmo wschudze. Po tajſim je trjeba, ſo kſečiſjanista duſha, kotraž ahe wodawjanje hwojih hréchow westa byč, derje ſroſimi, taſka je wérna voluta, a ſo je wona ju ſwucjena. Wérna voluta pak ho nijemže ſ cjoſtibitih myſtliom, ale jenecizu ſ Božeho blówa poſnjac. Po tym je wona pſhemeniſenje hréchneje wutroby píches Božej hradu, Božeho Ducha a Bože blówo a wobſteji wutrobnjej ſrudobje wo tón ſe ſotouja poſnatih hréch w troſtinhom doverjenju na ſahibku Khrystuſhovu jato na ſbóžnitu zyloho ſweta, ſ cjeboj vidihiſtih wérne ſtejenje ſa nowym, ſwutym a bohobiajnym ſimjenjom. Hréc je wotwobročenje wot Boha, voluta vidiwobročuje ſi niemu. Kož pucjowat, tiz ſo wot prahu pucja ſabljidži, hdyž to pýtne, pucj ſaſo pyta, tak ma ſo ſ potutnym. W poluce ſo ſaſlepjenju roſom roſkuečnje, ſo cjoſtjet, tiz be prijed wot čerta a wot ſweta wobkuſlowany, do ſo dje a ſaſo ſ hebi vjihindž ſaſ ſtahibjeni ſhu. Tež wola ho pſhemeni, ſo cjoſtjet, tiz je vrijed hwoje wjeſeble w hréchu namataſ neto jón ſ wutrobu hidži, mi njon ſo hylſami ſpomni a ſo ſrudži a týchi. Prijed be jemu ſidhijowan Khrystuſh wſho jene, w poluce paſ budje Khrystuſh jeno uſtrobiuſiſte ſto, jeno wutrobu ſchaz, troſti a ſvoze; prijed be jemu ſwujate ſimjenje hlupoč a ſudanſto, neto je jemu vjichde ſimjenje. Možeč ſo ſte ſimjenje ſe ſchzepjenym ſchtomom

pſchirunac, tiz je ſ pola do ſahrody pſchebadžen, ſwobrěhan a ſ dobrym prutom wuhotowany. Wofljanje drje ſchtom tón ſamy, tiz be vrijed, tola je pſhemeniſenje wulke, tak derje ſuſtowne ſaſ ſwotowne, a won píčinjeſe netko hinoſce plody hac̄ předy. Tak je potutny hréchnik ſ hradnej Božej ruku ſ cjeritoweho kraleſtwa do hradneho kraleſtva Jeſom Khrystu, ſ hrécha do prawdote, ſe ſimjerje ſo ſimjenja pſchebadžen. Won je píches poſnjace hréchow ſe ſatonja morjeni a píches wenu ſ Khrystuſhom wozujiſen, tak ſo može won prajic: Da hym živu, niz val ja, ale Khrystuſh je živu we mni. Š teho hja ſo wujazni, ſo taſte pſhemeniſenje ſo ſtejanje w blówoch a ſe ſwotownym ſdačom, aſ wutrobie. Wutroba je žvrd, torež je ſ hréchom womaſane. Duž dyrb̄i ho tež eſtejenje tam ſavocječ. Wutroba je píchewobročena. Duž dyrb̄i wona wobročenja byč. Wona je ſacjmita. Duž dyrb̄i ho roſhvječ. Wona je ſtuđenjena. Duž dyrb̄i wonjehtnječ. Cjeritova heſlija móz je ho do najmutriuſiſte duſha ſacjječata. Duž dyrb̄i tež n'ebjeſta móz a Khrystuſhov dyh tam dohačao. (Jerem 4, 14; Joel 2, 13; Joel 29, 13, 14; Ps. 51, 19.) Dale njeje pſhemidžec, ſo tón ſteje ſa ſku wutrobu žido. Vobročje ſo te mni ſ zyloj hwoje wutrobu, rječuje won. ſo temu bluſha, ſo je voluta bjes ſudomi, ſo ſ njej tuhutje a wutrobiſe ménih, dale, ſo woomjenje hréchow niz jeno w ſachodnych myſtliach nejwobſteji, a ſo jene wóčko njeſkojih na Khrystu, ſidhijowaneho, w Dchu pa na momon a hwt; napohled, ſo njenobhovatih hebi žadyn hréch, ale ſo ſo tež ſubowanym ſwucjenym hrécham wotrjeſnjeſch a ſo ſo ſ nimi nje-

współtaż. Jego pśheeżelżo jeho na to poſatachu, jo je w walku iścieżne pichty pśwojej nahladnej wulfieczy broniowym wojęſtſtu do rufu panceř. Spielberg hebi kweje pśhedewiażce rozwiniętoſci pozućji he i modlitwu a prošinu temu křiſciej a nastupi itwózhipi kweje p'uziwanie. Ciechōz bečni do jeho pśheeżelža bojeti. W p'ecim broniowym m'ieście jeho i mozi miłomodača wojsk biec. Wola jeho kompanijne křejećcej neporadzenj jenězki kuu p'uziwanie wón bečne he jkunadloho čelueho p'uziwanie dla do wojskow. Wón ho do wot Spielbergu w p'isanju, w ličenju w drahich wužijnych wedomostach rozwiniętoſci. Zmru napříjem Spielberg te ſtowla, jo bo je po ſi nowo p'izat: „Swobodne m'ieście je perci eši: Delsa, jo po ſi ſtowla niemarodz, ujmaže wón Boże krakusno wobładacę” Jan. 3, 3. Wojsk te ſtowla ciechōz a hulbole myſcie jeho p'uziwanie. Sa t'wili ho w'prasha: „Ešto to je, iščoz křeje mi napíkať?”

"To byli kłowna naszego Króla Jesu Chrystusa, których jeli z Nikodemem, i na śladu muzej w Izraelu ręka."

„Haj, píšetovož Ježiš Kristus, kňž je ťam věrohož, je tverečák.“

"Ale, mój Boże, jeśli żni tele słowa werończy, dylebju ż ja eżycze nowy członiek leżniczy, so bych mógł do Bożego kraju iżpochodzić."

Spieldern hebi píchedewia, ſwojego towórkha a wučeniemu
t. ſzczęſcię danięſcię. Dzio píchedewiače bědze Johnowane
Bón ſzczęſcię hradu a ſzczęſcię na ſzczęſciu hejchitomu kłopnou
Bón naſiou, ido to rka, „ho i nowego narodzieſci“. Bón bi
nowe ſzczęſcie a kłopnouče w nowym žyveniu. Dzio ſzczęſcie
nie wo wniętoſci a jeho hddne ſzczęſcie po ewangelii ſtuwotach
na duſzach wojaſtom. Wiele ho ſamych na hebi dopomni a ſzczęſcie
přeſtehe: „Szczo manu čimic, ſo ſzczęſci budzemy“? Bón
ſzczęſciowoj wubidzu. Wubidzu drie ſa na Spieldern a jeho
wübratrem hduowemu, dolež ſo jich myſli wojaſtom čuejzowych
wobieſkih bratrom čimajdu. Spieldern bi ſe ſzczęſci píchedewia
Bón po tym bi żolnowanu kłopnouče Wojsko ſkora, ki bi jaſce
rjeſci predonau. Bón net poña, ezech do bědze ho tebdom
durbat píchedewia rodze ſwojich píchedewonu ne puć natej. Bón
hebi jeba ſa grot wučeniemu tamnych wojaſtom wubidzu.

५५

W&ernoscj biblije, satana pszecjivo jeje njepepszecjelam.

Jak ho iſraelſki lud po nęcžim pod Božim wodjenjom roſwiwa?

(Poznacjowanie.)

Und po časzu Babyloniskeho jaštwa.

Und je ho w średnim czasie Babylonskim jaſtwa zgłe píšeſte-
mien. Na dworze wasznejtu bu zgłe hinaſti, i prenia ſwótkowinju
w ſwótkowinym, ſtanym, zyklwiniſtym a towarzyszymu porędze-
ni drugim paſ teſ ſuństa. Na dworze jeſo to najważniſte, poſzczig-
wopomnijmy, duž manu najpriędy ręceęz:

Wojciechowskim a towarzyszum nim ustanowionym siedzibom.

W innyj jačinu pohantiu njezjistoty wido a wojtęce mukliwic piches powierzył njezjistowiąc budżetem protestu lud poina, tańci wielki połek w kwojci wejcie a jałownu nječeš. Wjele driej budziu njezjistoty a pohantiu pichipadzchu, woni ho i wjele w pohantim ludzibudzib aho ho i njezjistoty do kananachau njezjistowici. Tač dze nieč do mynucieho kraja njezjistowici. W najspomničich a najprawomilich, wintowadz pati woniži dzějone po miejce Božin a jebo Božej klužne, tač kwojna wiatrakju w 12. platiune woprijene: „Hodži tóni kūnes tóni jemž jemž zionichska poje powiedzie, dda budiem jalo eži, fotemž ho bžje”, a w 13. platiune: „Wjele bialonitich tefach ſedjistymu a w platachnu, hózj my na Žion jemomadymu” a d. w. To ſedjenie ludu Chrysta k temu (Era 1) nowaci, jo ſidomstemu ludzej domowili, do ſwiatelego mēsta czahajec, io budzi templi twarili. Dzieje ſobijente pichy wobacznoścach a przedz teho ſlute wolinwim, ale protesti Haggat a Sacharia nowi horlowieb wubiszistach a ſoknijecy tez poraczi, porad ſejmiste. Wjele platiun noſtejach uwejho ſidomstego, „ſata” ho rojumi, io pobodnie tač pola ſkiznjenec czabru nadobojnič myslj zute wobtynie, miž jał budzic i ſum wjele ludzibudzib wni, ale woni bekujo wniomu, ſu je

bojotek teho krajca japočast mudročje. „Boži jatov džerčevč to je šeže jenotično a zdravo luda“, črtaj junči i tajim sahrejanjujo se to u vjatimje 119 vprati, jočenja 1—5, 16, 72, 88—94. „Zatov twojego rta je mi lepiši, dožli njele tawjanti štotevo a kletira. Hdyž ho tvorj jatov moj tečanj mjevč, budi ja domovu fahimiu u živojim hubenjenju.“ Boži jatov bu ludome vlastnje, won tak hribelo jin u vnutročje teži, jo woni hanji hribni nječadba. Kaž je u načinich lepičnih wožadach žutvoinje woždine tak hystle, to by ho ne pitel, bur ja nječadbu vunječi, bu ho nječadbu na polu džerčas dybhal — to ho nječadbu, to ho nječadbu — tak bu hystle ve wjetšehei mječe žutvoinje woždine u vnutročje luda, tis večje ho domov mječil, nuz kotači zate ludome živjenje woždine. To čim vole, dotež večku mječkuwoždine woždjeria luda. Boži mje pitčadbu.

(Wysarczwanie.)

Wschelake s blissq a s daleq.

Rowny prvič minister ja rataſtvo hujes i Hamsterstein-Loden je u dlečej reči pribor hejzom fuvoje mifile wa ponosja ja rataſtvo wojivšči. Wón je liblub, ko budje tnejezničko rataſtvo mihi najvjerejšim kdežbljivojež pichinovročežč a, idtož je mđino, čimtež. Hdyž njevduha ja žane točite řešitvena načeložč, dha čke je ho wone i matimi to plači vajzunji predstavi u poštehjenje nje-
tneježnem webjetepozornou staracž. Tak wjese je měste, so je minister
kavčem pihetecem ratiorm.

Всё же народы яко во тих праћенји, хоте напијашо дури новој дон његовомаје кејима дојајај. Прајло је ћо, јо ћо напијамо „ненесимо људима“, иже ћоје љубите. Тола неје то допотребно. На то ћу напијашо „ненесимо љубите“ напијајац ахали. Ешо дла пак ненесимоје напијашо, во торман ћу вејашо вишеја ако напоминате вијорија? Ешо дла вијаје вијешад: (Вијешад)

Bukaj, kotrež je khezor na swojim narodnym duju wudał, ſu ſo hjo předy wot iuzialdemokratich nowin: "Vornwärts" wo-

jejewile. Duž je naistjeršo hžđo nečajki potajnju svojst, kotoruž bač do najvjerojatnijih metijuž dožnja. To je pihaju vidišu měru trudne. Še vjednoh potlibuzničnih dječjim hžđorima pihidžadžea ponuježe wo wulſtih wobeženjotih mobthada pičes hžch a lđd. Budež zelenjitič cžahom njenižje jedžiž a patne na morju mózgacu jenoz ſi najvjerojatnje prvož pičes lđd vžbnič. Pbit ſi Londona dla nichornu na morju wjazju frđez wuwolja. Syma je tola fručnjaka pihidžeta, bač ſuny ſebi vujstili. Dejje jenoz ſi ſuny dnužnje vodžete.

W Françoisowej ma nowe ministerstwo hjo wulkanu mieni. Stary polny marszal Cameront bę w nim pierw. Wobec bę w l. 1870 wiele skarbów leży. Taki bieżeczków żadnych, io by hjo ja statue pieniężne pochrebat. Na to najta w krajnie tajfa hara, io je melody Berlixi trai, tiz tehdz runje pichtowłachachę, prajil, io won njeby chzaj franszowici frontu mierzej.

Tón řenjés je moje kublo a mój djél.

Na misjonarskim živjedženju u Stuttgartu povijedatice misijonar Schaal i Židovstvo, kaj ho misjonare dječju drukčju da podarimo bjež, kaj pak leženje Jana 3, 32 ho pišežo tako dopisno. Buremanje lo něstote duthovnoje živjede lěto bješte tu džer byl no foremiz u řetablu 1581 f ſchęzenju hotovu pišed nofadi ſupinju, po ſrpskom nofomiju běta drakfu mofleženju, i k džela bědu piščimeti wjehelateſe tujehnože dla. „W eſčju ſtolen, bježes Mubadužanju wotak, ho chajz fu ſtolenic druk wot k f ſchęzenjanom wobrakež, kum rjano živjedženju ſchęzenili. Žedym i tuch f ſchęzenju hotovym vobdjeſe 30 let doho u bliſtočki mitijskeſe ſtazije, i ſtrečez by ſtajne ſwome ſwomu ſchęzenju. Šon večju hudo wobrakež ſtazije, tula pak bědu ſojo wotakmu, jo je učet rožbodženju, ho pojanjuće wotrijez, to dijevju wón mišionarje wotaji. Žeho mačz ičtuž ſam, řežimjeſe jebo wobrakež, wona ho pišed ktežu do prečka čifam, bježi wotak ſ hrony torhačež a ja veće dijnov međo nježebodženje. Šona ſunje heželje, jebo polječ a to tež řežimjeſe. Šona voprijeſi ſe dom a ho myraži wotrijez nježebodženje. Žeho tijo ſchomato ſ nim ſe jaheždača. Wob wobrakež ſtazija. A wob wobrakež, jo čiste tijo ſkatojo a hježce 13 druktu ſwobodnju, ho nim ſchęzenje daču, jenož hebo mačz už. Žato ho jebo mišionar ſchęzenjanu dnu, mofleženju, kaj iem, i zo weži wobrakež.

„Przedę bieżąca lata nóż we mni, kiedy ja jestem tu świętościu.“ Wystarczącym mowiączej skróty bieżącej po tej bieżącej dali, na- mafajdąt domu pchłachędki bieżątu mowiącemu, a jawnieżemu. Gdy jeju misionar wobyczawia, wąpijająco: „Wóz hajdu miele ryczących wezów w ewangelii namalował haćz, to, skróty bieżąt, hibutob.“ Skróty bieżątej je tam tyle klujeja dla wobytob, druh haj ho kluwanie bieci dali. — „Tón krujs je moje tukbo a mój dżel“, praj David, „a wón bieżczy mi moje herbityo.“ Rje- stanym kluwio donoczenie na żan druhie tukbo, bieżetob čzi, tiz za druhim honią mienią wobec tukbońce. W tej węlejści: „Wón je mój a ja kum jebo!“ leži iandamb. Ta nijesa wizy gajom, ale malej wieśto w tym mieście, kotrej ma wezawu saloż. Wobytow wot pabiojnych źemistich nadzioru, jedna nadzior wtej wobytow, to je ta žwia nadzioru i w niej malej sawdawic tworzyła się jednajdrobne, njezmasaneho i njezadniwicze herbtwa w njebiejach. (6, 5)

G. H.

Zytkwinski živjenje w Norwegskej.

Sa Norwegiju, ja tón kraj, kotenj býde leštěto doho pola uch njenatý kraj, je w uostatním časů živuté dželbrace wot-
čado. Wobojie je s témou kruhu, so nožem khezor tam w ležce jdeče a so wež druh tam w ležce jenové povět
wuznějšej. Do Norwegije ho myslě čajna a to wehebie
wot tařich, kotenj hu byo na Italijsk, Tyrolsk a Schwazacíje
nahledal. Puzcownaté wezwanie wo Norwegijei jen sedzonyńc
na tomutké wobstępczoje kotele. Wobojie je to wypuńcze
živjenje tutej čajce ewangelio-lutherstvoj linda ja nož tařinat.
Duz džemna pycněl naoprawdze woszehowozho wachina norweg-
sko linda, načim čitáranje podac.

Włocjo niewybudzana jenoż broń Norwegiętej, ale wujęsli tej dżecie stołone istoty, torzż haćz na 25 mil hukubo do kraju dżecia. Też stołone karczy Norwegię. Któż mienią a wojna taſtu hukuboje, w hamo wutte hukubo pięsze we wlejedza. Dżihazj stepow wykroj hača tute stołone kienż muri. Għoljew moħi hekk myħtież, w ħu u tte xjordx niewybudzien. Ta' pat wiejże; też tam ġu fu riyadu a bixx luqqabli, li bixx na roli se hukubu minnokhom fuwja ġinnież-żgħiġi. Ta' kien tħażżeż kienha vikini statowni kienż-żgħiġi. Wulka hamotniex a fajnej luużi ja kienji tħalli ja'nejse i p-idher-ċenju, so ja ieħedek dżelċexxha dujar iż-żebiex njejjedha piśmidu, na kofrej wobbeli hamotniex mettu żadjanie ħażże, se denju bissigħi in Bajin domje ho ja'ież. Manu, hukux li qed jidużiż iż-ħadha, ja nienjekx idha, li wieħiex wixu, torzż ha no tam-nooni, wobleeż. Piżżeen rubieħha, kienha a dhuu ġiġiedżu sħallu piexha go i-piżżeen molawawni kieniżu bjeri. Potom džiex ppolu nienħi, piexxha hażżej no inċienu, wdjeżx ho do qożma tħalli. Bi deċouverie wħedha qo ċiex showa. Ħażżeż ja ġejni kieniżu, piexha torzżi mögħi Norwegię, le hawniż żebiex żgħiġi. Wou dherha piexxex idha hawniż ja ġejni.

zatome i tež uobičajeno je vodit' dejanje rješenje, ali jedinoje u
tvarjenju zvratnečnosti. Dobijaju dobro mala ječe. Pod vjerničkim
botom približno živčići se srušuju, kaže da duvareći vopščevi voblačni
kaožene čoljotin. Hodoj tom dojedezja na čoljotinu na vrhov mrežnjive
čoljotin. Život je počela se kroviti voblačnim, ihlađujući nebi voblačni.
Spisovodženju vopščeviđem do zvratnečje dječja, hodoj duvarećim, lotriji
je tež na čoljotinu približjet, no nih čolja. S najvećim rješenjem
tako je tež uobičajeno na mrtvoj ko živčićes dyrbjati. Neštene poštujajući
temperatu po predavanju. Na taj uobičajeni je pojmač, to je u
vih vutroboje upoznatiće slobodne lezjačice po živim životinjama
u voblačnim, potreba je bio jutnje i krovitičnije vlastljenje. Po voblač-
njenjem Božje kružnje kruži čijim je Božjeho duma dje. Vopščevi
je približujući vistaja, a nebi vutroboje vupščavaju. Pusti večnjim
vijduša, idete, Što je Što je Što je vjernički. Botom sačeli Što je
čoljotin, lu hodoj Što dom dojeti. Hodoj je vjeme větrnu hororčicu
pjevič a turjaci poveći naprijeljeti, no tamo Što dom domu njezovatko
ale větrn joh roslanjući a do kružnina poljetiće. Tola vjednje
teho, po vutrobojej Kornecnjeg njezova. Njezo jich njezovatko, i
vijduši i temu městu ihvatati, hodoj Božje čoljotin je prave a čijim
mrežnjivom.

— Kde je pola nař zde hina? — křivatájí lidé pola nař te
i tajtum žebženjom do Boželé domu, runej majo blisko a pua-
woběžným uje? — Wo jich wilež može ſo prajež: „Ženje hoton
do Boželé domu!“ Dživotje je, že lidé w prawy

čaju hotovi uješnji do Božjeho domu a hžđih tež du, mohši ho i dyha svrbežec. Drugi jažo s jaza njeprisluhi, čeho dla? Bježe je ſažo taſtich, in drje du, ale radiži wonatač piched arhivu ſteja a ſebi ſletow na zjih njihci međebar. Drugdij uži ludjoru kogni pribarava, u koſtrici, da mu džije, iđe je mjeđelje a ſe dredža do Božjeho domu, ale ho uješnja ſu domovaleč, ſo woblikeče njeprisluhi. Boni hotovi uješnji. Mješ ſtim ſauhovi a pješeđo ſloku ho jimi uješlata domaće hžđeo do piča tehnje, i po domu do Božjeho domu ujeprisluhi. — Štač ſora ſele kome prame po hlebekijanistim wosložnji taj wukladomovske: „Babi tom knjegi će naš napovinac, iđo bježim ſahe ſeštanali, njebežja pitač, ſo bi haš namat al njejeſtočo, taž i Božjim domom, ſo podje pribaravšem, kaž njeomudre ſmeđom.“ E. G.

E. H.

List knihowneho poszelnika.

„S teho říta ho některé niz nowe, ale píšeze kažo wožce
napovinouče myslj děčta. Toto pohlednuti tak vřebe:
„Klínovou požehnuti luid lejej seňane hači některou druhu
člověk, kij jenž hveřejčuje i nim hvozdne pichádze. Všon
pať něži, kai anoy hveřejčujeno žani hveřejčujeno woži njeſe,
kij na wožce hveřejčujanou wožitupi. Vježi kij anti
člověkuha živjenja woži ujewoběze a pola nich řeza. Žený a
přimy, píšeze jutje moženky morvi byz. „To woni prafite
živjenje ujemuja. „Horečka nježa njeze tu chrenu hveřejč
meži, kai je bohoty na hveřeze ma. Čebež da dyplat děčacej
takto hveři byz a kemiči hvedoz a v bibliju citázej. „Božská
a hvedozna to též nječiuja.“ Tak praja a biblij a natuřeza
takto nječeze v tucíci jarečnove leza a wuteba jich wožobedze
je hveřejčenja, jecimna a jecidženja i nječabovym a kym
myšleni. To „spěvaj a děčej“ je vjele hveřejčujanou labivo;
wonu ho raniči, hvidowých a vježernych pačerjow hauživa;
děčel to woži muda njeze. Haji kime prafite hveřejčujanou
je i modr píšežtu.

— Zdecie ja pięciu, że nie potrafię i czuję, mimo mojego wieku, a tole mają słyszeć cęstą głowę, zjadającą winobójcę, rufiejszniętego wątła i bęzdy dżen nowym. Lud kogoś ja nadlubionymu puchereni, taż dżeczi a czas je śliczny ryczeniem pucherenią. Rytme puchereniątowu je jem na puchereniu, doteż prawu hōdowicę biblije ujęcia. Czy ja tak mjenowatą pucherteną won do luda, wyrwanytu głowę, ja tów ja tak radu pożera, taż go Chinsza opija hūmierę turi, taż jich mlecz cęsta w nich inżydieniowatymy pijnach, domiz jich dżedzą wotworela ujęcie. Prawa mudrości, inwości z Bohu a čłowięckam, mē pohradnicę, doteż Boże kłono tam ujęcie.”

Tat vísce tón požehná, my členy jeho říše všem vopomocí
těžej na nás měře, hdež je wot Boha říkem, ſo všechny po-
jivodní možach pomohlí, ſo by žávě řečeſčitajímo ſaſho možů nad
ludom nadobyló.

Rospominanju.

Słotej ja węscje wem

Za węsze wem, su skondżeny wokomik żona modlitwa, żona
próstwa sało njeprchinieże a so je teho dla radjeż, so wokomik

...wujiju a cjaš wukupju.
Ja węsče wem, so nicžo tol njeromne njeje, hacž go na
niemčce knusciec a so go kom no sebie knusciec niemčiu.

ja nječeće spuštejte, a jo bo bami na geje spuštejte njezou. Ja nječeće wem, so niežo ſemſte ſobu njezou a ſo dyrbju wſchito wpuſtejte, tola nječam ni niežo ſachodne moju wſtrobu poikinuci.

„Pomóż Bóh” je wot nětka niz jenož pola
knjiesow duchownych, ale tež we wszech psched-
dawarnjach „Sserb. Nowin” na wžach
w Budyschinie dostacż. Na sichtworek lata
placzi wón 40 np., jenotliwe ejiski zo po-
4 np. pschedawaju.

Bomhaj Bóh!

Cíhlo 8.
24. feb.

Četnik 5.
1895.

Serbske njedželske loptjenka.

Budawaju so kójdu slobotu w Ssmolerjev trubizjskezetni w Budyschinje a su tam doštač sa schtovitelnou piščediplatu 40 np.

Njedžela Estomih.

Euf. 22, 37: Ja vroju vam, so ho hýšeče na mnje dyrbí dočonječ, štož pišane steji: Wón je bjes stótnitow radnovenany.

Dyrbí so všich dokonječ, štož hývate pišmo praji. Hýz je Bóh tón knjes wot wéčnojece wobamtunšt i naschenu swoju, štož je wón hýwim vrojetem wéčneček, da, to dyrbí so stac. Jesajaš w 53. stavje praji: wón je bjes stótnitow radnovenany. Tón knjes ham hýwim wuzjomnitow na to fedziblých ejzini, so výchu połornje Božu mudroscz rječečili.

Stejimy saho vidi wrotach hývateho pôstneho czaža. A hdyž so prachesc, štož wón tebi ma prajic a predo-wac, dha je všich vokosci sboža wopshijata do člowow naschego hývateho testa. Hdyž hývata pošti tebi sbožnita potašuje w Gethsemame, zateho wot wojałow a wot wuzjomnitow wopushčenate w hrodze wýschichého měschmita, wot wýhodec rady wotkudzeneho, wón heval inčo nje-praji, hacj: Glaj, tak je wón stótnitam psícharachovanay! A hdyž rošnjendremj lub pišeb Pilatuzom na njejo: Khižju, Khižju, woka, a tónle hýbujc napošledu pišed nimi zoja, dha to tež žana hinačna pomječ njeje, džali to: wón je bjes stótnitow radnovenany. A hdyž napošledu na Golgatsté hore jeho wüžišč, hýrđi bjes wobémaj stótnitomaj, kat je tam halle so dojelnišo, so je bjes nijc radnovenany.

Ale podarimo je, bjes ploda a žohnowanja wo njeplodnosći a burovosći člowiekow storžic, kotaž je jeho

taľ hýboko ponížila, nam so saleži výsnacž tole hývate „dyrbíječe“.

Zeho dla bu wón bjes stótnitow radnovenany, dolež dyrbíječe wopor výz ja naschun winu. My hým, tiz hým jebo schtrafu slobuzili. Hdyž je stótnit tón, tiz nječin, štož je prave, tiz saton hreščeneho Boha pičestupi, nje-dyrbímy so hamch bjes taſtich rachnowac! Hýzhe je Boži saton, kotaž my njebydmy pičestupili, na totrym njebydhu so nascje skutli, nascje hýwia, nascje myšle hýrečile? Hdy by so eje mon prachac, ton wéčny budnit, tiz wutrobu a jerčenje spyla, štož hýzej a móžesč jemu wotmolvac! O, výsje nascje pičibjelito s nězami a s člowiekami, všeha nascja hýwia a votajna hýčeviwoſeč a njevěročej w nascjim živjenju, výschite hreščun žadani u nascjich wutrobach lajz hým my slobuzi! A taſtim stótnitam je luby sbožniti pičirachovanany. Hýz hdyž je so wón hudy člowiek norodzil a bu ve všichm wochinju jato člowiek namakan, je wón bjes stótnitow radnovenany. So je wón to tež byl w hýwim čerprenju, to je nascja zyla wulka wina. Nascje hrešči leža na jeho wutrobie. Bóh je teho, tiz wo žamym hrešču njevědečte, ja nož hýčnuha sejnil. Na to dyrbích ty netko spomnieč, luby tješčenijano. Hdyž netko saho člowo a historią wo jeho wumrječzu na twoje hýčdomunje kapejte, dyrbích hýbi prajic: Ja hým to sawinovac, štož ty by pičiečečpi.

A l temu hýšeče druhu wěž. Jeli so je wón nam stótnitam pičirachovanany, dha hým wy tola w Božimaj wozjomaj tež junu pičirachovanani. Jeli so je wón nascju schtrafu a winu na so wsał, dha hým ju wotkyl; dha

w nijemieronym czasu do sformułowania wystupi. Szybko
jaściszacy męchnitow po hałce pod Dziesiątką 2 Kratow 22 tjewno
W Dziesiątkowym czasu tak ho ta moż męchnitow nad ludow
jara hubienia nijemie. Ws. sformułu njeprzezczelnie a przezczelne
nju męchnitow po Ws. połyskane Dziesiątek napszezchow
szybko. Ws. bydu po tajtym męchnitow z kwojewo lepsieim
przedawshie hittorje pchemieniacy chyli, ws. bydu przedawshie hitt
czyżce po kwojewi mynili pschewozwyczis mohli a chyli, bydu
iawewke fust mudrystro napszezli a njebydu niwhy tuhi Dziesiątka
kwoje a Dziesiątkowe do kwojewo piękna pschijew
piętneto njeje biele janciżewo budżenja wo pytym, lenim, nje
kłamanym męchnitowje, hacj je w starym slubie w tutych tuhach

Měchníz w čajku Egy wšak njebehu tožy „popojo“, tožy jím pichesjennýz rěčaj, ale kthutí, kwtveri mužojo, tožiz i kwtvjetim žahoreniom a je pichzutivym koštaranjom wo lub řeřadu a chyžu lud ja řeřeše čajku ja čajek Měchnízový, pichy hotowac. Boni s profetami hronadže štutuju, kaž profetou ducha Heřeřka, držigai, Sacharija wožnivodža, tožiz nž je řam hotov morov ſemile, ale ja woprawdžite pobozne živjenje ſtutu machu. So ſu měchníz i nepramdu knejſtwa na ho tohym, že tež projez njemóz, pichetoz hradovo knejſtwa džé w kraju njebehu; t tenu to je měchníz knejſtvo naž wot měchnízom ale wot vjazmanuvčených Egy a wot řaladovo našwarzia Rehemijsia ſaujedze.

Egy domuz kročejz dečku píčeš miň pruhovanou, kročku, tožiz kethu wjekeli, nž nechtí na vorid dicerelske.

Keď dobrý a miestny paf ión poriad hýto býtce, ja to
mam jasne doposlovo, taž je v 2—5 trihach Môjčajovom
v latonci Môjčajovom námafam, potrži býte tehyd latonci
latunc latonc mēčníteho ťata. To paf ho wo mēčnítou
wjele žada, hdyž ho praj, že ſi ſebi tútou žadu latonc wumíhni.
Býte býle je woň po nečim Môjčajovou ťaradouvanou náfakou
haj woň je ho dýb a dýb wjele prijoh noči, pichiru, n. pich
pravo wołobedzintivo 1 Králov 21. Wołobedz Žofia (2 Králov
22, 13, 23, 22) hružicej ipha, poſah ſakó ſaujeſc. Žerem
hýta, hač rúne býs wumíhni, davno labute ſta wołopřeſe ſakó ſaujeſc.
Ter. 34, 8—11. Nět val naolodýže ſebi ſakor
Môjčajovou taſtu wojnoučka ſa ſwivjeje žyloho lida, jo v Žefuho
wojn čakbu miž jenž ſakor ſam, ale hýške ſade pichatiby
ſtarichov po ſobdeho „přijetíteho“ čloubovi, taž ſo praj, že
wicej ſwodomloſtou wołobedzowou. Hdyž ſo nam to ſo
neſchich noſlachadlaj nijemžne ſo, moſlachadlaj ſebi dženčnítich
latonci ſkôrnych ſidom. Woni jenotinu poſtajenia latonci
dženčich hýſkej džerza, taž piched ſetipam, a jin ſo ſo nje
moňe býc, býs ſokou ſine býc.

To možetekebí sam prají, jo takříkafou, kříž je sám mohu-
ludě do cíela a krově sochářepečí, němouže císeře hubený kvěz
u njeje jenoz řa císeřelatové, kebíčku wtopohladu „popov“
Wobhladajim wšelakate poříjenia tuteho řafonu řa wtopoříjení
živěnje, dymycku pohnáti, takříkamýlenie v ním ic.

(Pofraćzwanie.)

Bóh saplačj!

Dwarli michter Arnold pitches pitchbeamto G. stupasche
Czorne mroczalki na njebsu wizachu a dezechit ho i nich tiefche.
To wjedro ho prawie k michtromym myslam hodzjehce. Zehar
Czo biegle mierszczene, ho sadsche, kaz by hnew w mu h
horil.

Dot nětotrých dnjov běží, když byly všechny po řečezích jeho hnedoučk. Se hvozmi dýčelacíciem běží hnedane po řečezích pjených běží žubrit; růži, květinu běží se vysokého říčka vlna, dýčat, ke ho jenom jato všechnou vrčeš. Hrdzi sebí na to vysokého, všechn vyrážejí; pak dýč běží kebi myslí, jo nějčetou vysokého můžete. V hvozim vydleniu běží nejménou horci a dlela hrdzají. Dost rozhorejte se lehcej největší, ale běží hrdzají roztí. Všon běží žam, žam řečezelci užedlo na myšiho nejblažadlo. Důž běží se hvozho vydlenia myščel, jo by říwój všechn mou něčí.

Wón nifloho sedzbu nijemějše, fotryž jeho setka abo nimo
nijeho džetche. Na dobo sejo wosta, ejtjodu šo fjmějzych džeczí
wohoboch, i fotryž ſu hřichče učtoſti doroszeňi pſichidachu.
Raní hſidochu na křež.

Mischte tam tež vohlaďa.

Psched khégnym durjemi stejesche něhdžé 6 létma holežka, boží
a žáne rubíško wofolo hlouy. S plökam u měr hraješke. Korb

je wschelatimi węzami na semi stejce. Dżęże węże wschelate woblarac̄ mero. Wąsze kłowu a nowo węże jenoż dżężewowa wąsza, wiedz, dwiecz ręce węże hadu wulczo pichedzecznia kłomane. Podarimo ho pichadzecznia pichedzecznia faczunie. Tebo dla ho jej pichadladowap̄ hneigadu. Zana pichczelna ruta iei niewpomach, wobtakim ho ion pinczchim napochad lubieje. Mo dżężewowe iendru wołczo niewmamelke.

S jenym poohládnutíem tvaru miňchre vichito pšewidža. „Haučuješ ho!“ blízko stejazdum wulstom holzam pšewidže a jich nu byt schmóni.

prají vovi, „Jo těžu tebi pomáhat.“
Jemu žo hýdzom poradži, mokry pschedeschezník saczničej. Duz džedznejowej wóczym połnej žylisow widzej hnutej k njemu po-hladaštai a to džeczo smicrom prají: „Bob iaplač.“

"Dokelž běžeje wž taſti dobročinu a ſeze mi pomhal.

Druži su ho mi vužmijeli. A macž mi pšehezo praji, jo dyrebiu, hdyž je nechtó pšechezivo mi dobrocizvij, rječenycá: „Bóh žaplač.“ — Nekto budže man Bóh lubi. Orisca tež náškoro dobrotu činíci.

Hölzfa ezešti forb škéhny, hišcheže junfrdež šo ſmějo i hlowu kivny a do domu ſaintže.

Měsíčtr hám stejše; węzpní psychihladowarjo běchu wotekhlí. Tenu běše dživno. Dželčové pohladanie a to "Bóh ſaplac"

Wón dale stupajše, ale psched jeho wusjomaj klinčejše: „Někto hujde mam Wón luhu knies tež někafu dohrentu cíniče.“

Dofelz bětche bo jeho hněn ihubil, můžežtež běti tež řeško na
učeshto druhé myslícež. W jeho hlowje, psched jeho duchovnej

woczi stupy njenadzujah nowa mysl sa tamny twar, kotoruž chyliche
hymdom z nowa na papieru srykowacaz.

Wóni džélo dokonja a wone hu wot wyhókeho knjesa, kotrejž
běsche jeho pření rysk wotpotasal, s radošej a sahoriennjom pidijsath.

"Lubicki miastecie", prají tón tñjøs, "tote džeto wcho poszrejhi, schuđ szym wocząkał."

В тим відомитиєму бече тварину міжчреj, якъ бы
малу голецку ѿ п'їседмѣста п'їседи хобу видѣал а ѹѣжїал: «Вѣхъ
сплац!» Рѣтко будѣ же вамъ Вѣхъ любы ѿнъєс тѣзъ нѣкаjку добrotу
єxтиес!»

Wschelake ſ bliſſa a ſ daloka.

Ponjedeljku 10. februara popoldnju je khezor w pichitonnošći ministarju Ža fuitstwene maleštežje, a ja ratačina depuτacija ſuštwa ratorju pichijot. Ratorju kmeđadžu muji uju ratačina wuwjewiedac̄ a fu kiledomaze storžili: Naše wobstežnošće ſu lte wot lete hubješće. A dženja ſmu tak doloto pichijot, ſo moja famo derje wobſtaran hophodatia na naštevki polach teždu. Tež wobhodjerio, kiz Janeško dotha imaja, durtja pišti dalsinu tražu nečeterečne čježteri ſu pichijot je starošćeni napšteženju blahadž. Bošnjanik tež ſtradi ſum ſujas ratorju ſabotili. Šemj ſo wot teho čaha pržozvali, wuſledioč ſak muže ſo nečižerči ſuhi nuši wobrati. Bošnjačka chula ſo i pichopadatib ſujoš poštač. Wchelaša ionu data rato dybič drje fu hukječe polepicheč. Tola wo tym ujemđomy w njemětovži huc̄, to je wido naše pržozwanje podarimo, jeli ſo naše dželo wobkebito učlanjanja Bošnjake Majstoriče wete njeze.

Wasja Majerowicz. Wurkuwo wojuje wo swoje bęzce. S min itej a padnij piściby nauchę wo bęzkiego kraja. Duż prołomny sa wobrożone ratastwo wo Wasjuhu hradnu pomoż. Schęzor je adresu piścjal a tak siano wotmolwić: „Po mianjeniu narodnych prusich ratarow, taki hru w otockbie te mi piściby, kęce tez my činiim. So Wasj hylde, to je dopyfamno, kat jara mi derychęce mojich burów mi wntrobie leži a ja moje čewno: moje durje steje boždym poddanej wotwierjenie, żane hola ręce njeſta. W żadaniu, so blysku wjchém pomħali, kai drje w konštimi kęce netoſci hrobustaw waſczejho wojska piścę meru schęzawali, ičtwa je moje krajnowožytwu mutrebu hlibuto broni. No dęzniutym dňu pał teſe my runje faž naradnihi boliſti. Wsiedle ſadżerzenie ſojo dobre činiili. S bliſteho wotwania ſtatue rady, ſotcej ſo wiſtchę te praſidzby pſedpobrzo, budżecę wibęzec, kat chju i pomozu ratarow wjchędu stanow něcto dobre ſa rataſtwo wotwiorowaž. Duż rodu wam jaſo krajnu wotz, ſo blysku kęce wo wiſtchę ſchęzawani ibixereli a ſo dęzlanu ſtatue rady doverili. Chemuž tebe kienia prokreci, jo bu ſtatue

próza k sboru ratajstva pordzila a so by wam-dobre léto wobradzene bylo."

Potom rovřezončajka ho též vydala i jednotlivým hověz-
tavšim deputacije, využívajíce, že ho ratarjanem tež v deň nich
krajech hubenje děl, že pak třež won vydlo množné činice. —
Klouzavý arzpoštovsko Albrecht, polní maršál a general-inspektor
austritského vojska je v Atto v polodničej Tirolesti 18. februara
78 let starý vymřel. Won žilněcky k nejlepším navedenitam
austritského vojska. To je ve ležce 1866 vystřídal, kdežet je italských
příčí Cestuccia svit. Nemíti též vydal je město majál a je jemu
tehdy dla též cestí prvního polního maršala spočít. Napřed
bě won především němčí austritského vojska. Leto 1866 nje-
možděže donapomoci. Podobnýho patřivou won, tak nyní je
též hověz a je žád sloučenje s ním využíval.

Spokoj hvertkam.

Tam w haju kędżi kłyrotka,
Wo matku skorżi żamotnia,
Wschą tychna wóczęż i njebju seżele,
I wulstich kysliw roni wiele.

„Měje macžerka čžehú ja žobu;
Poł naha j hłodom ſawitlu;
Pój žebi po mię, lubſcha macži,
Mli na wutrobje ſo tak hačji!“

Duž lopjenka jej šeptaja:
„Sso njerudž, njeboj, duschinka,
Ktž kćezž a ichtomit j liscjom debi,
Ton spožčji žučnicžu tež tebi!“

A žobuželne ptacjata
Tež do vnutrobki spěvaja:
„Kříž horleščko nam pjetni výchudže,
Tež tebie s khlebom ujeſabudže!“

„Wón hľada ſi mláka na tebje;
Zom' ſpěvaj pěknje paczjerje;
Daj do ſejedrej ſo ruky jemu,
Wſchak porucža ta horu wſchemu!“

Korea.

Naschi lubi čitarjo ū hnefetnho hžo w „Pomhaj Bžb“ krótké pomješčenje v teji wulst wjonej hjes Zapantje s Chineti klinjedeli. Wona ho wježde dla potpury Korea. To je wulst, s jhorami píšečežbenica a leži w połogu hnefetnho kraja na píšečežbenici Zapanteje. Nauči jem traal. Wón pat njeje nepotwornik, a je dołhi čas hžo chiněstemu třebojci podstavjen. To njeje ho Zapantim lubito. Čzi wilita wjele s Kostej. Duž je swada nastala. A něk traje wjona hžo dołhi čas Zapantiz pat píšežezo dobývaja a bôrži chiněstse hzwone město Peking dozvija.

Na hujčijansku měru by Koreja došlo samutněna. Tola je výsledkem 110 letami katholického hodžado, tam výchovněmářových dojazců, hací runje buchu jich písceřebdani. Dvanácte francouzských misionářů a mjele jich wucenzenou je matkoufou hrázej wucenzeno. Hakte 1876 bu klub i Japanek woblastním, 1882 k Ameriku. Jezdítejel a Německ. Prvnje evangelické misionáře vydřidé do teho kraja píšeš neto 10 letami. Vý Amerikanty misionáři lešat dr. Allen. Tón píšežadou runje w pravou vlastnosti. Dla píšežadantu a výzta bědu nětoto myšlenky žalostný církev frantem. Tym knedžebdelský misionáře bědu píšežaduj, a Boh tón knes daché, ha jemu tat radžie, jo bědu píšežadut dvor sá mycho, a won knedžebdelsko hojenje žalový. Bot teho čajeje je welle druhý je nun píšežadu. Tež myšlenky mi žalozene a píšeš 8 letami přenášen píšežadu. Neto wobstěra hijo nětoto male wobstě. Píšeš 4 letami je ho kamo jezdítejel biskop w Korei žalový. Jedny i misionáři řešarjow, dr. Hale, povídá: Hdyž bu jom thori, lhuž a wo píšežadu, dha steji ře s nimi. Hnito jich píšeš měsčanskou maruji čížbou a mjeroda wo nich. Namakam-ly jich píšeš píšežadu, dha boječenje wobstěramy, živimy a

Na kwojich puczach dyrbimy husto nuju czeckie. W hospodach ja i wioscie jera byna czo runie tek horo. Wyslejmy

oata i wojewoda jura swiata abu datus patz porco. Wszo miedza
ha wopriac, a jeli je niebydlym hłodim boli, niebydlym też
mildy. W mēsze Bjong Tong pat możach w wojskowym domie
wybliżc, hdżez ze zyle binak. Szlachetnejse starosciachaj rostwotry
torebch tež je swojosc letowianiom wot czekleje khorolcze ron-
strow. Jezi gafawonckie wojewodzie żamci mięjow. Wszo
czekleje husto do połysku zo minu wo bojistich węzach, baj
połaskami ha i nani k modlitwie. W tunc mēsze hym net
męjmu, kipili a czemny tam też, koz w hłownym mēsze
hojeńce lateżc. W pościgatu ludjo, kż mie mienjaćdu, wot
męjczonych żadachu, zo by mie wruhau. Dni pat dzelcze. Tonie
uzbiorut mjeje kłt chłowjet, do dorożec. Wszoje je tamu miody
muz, tarebch hym sojoril, pola ujeho w pluzbie. Kęt pieśniadze
twarzach te mni. Wszojelczech tż scheinjensiejszkihi. Petr skijwani
szo ho nefore patrichomu kłodju niederzu rendu, zo bydu bibliju
hromodze cztial a ho modli. Petrto hamo mjejui ho daloſeho
puča do Švitala (6 dujow) bojęci, ale fu te mni psichjali a late-
swu wojai. Kęt dybli ha w Bjong Tongu, twaric. Zato jow
w Švitali miłionjach uchlecajam w tym powieściach, dżachci woni-
derje, czemni Boja przepis, by wiñi wan dom dat. Daz ho
modlatuch, a mż jeno to, woni pieśniadzei też hamci swoje daty.
S tmy darant je nött hojeńia w Bjong Tong twarcia a je
bačz datol hajo w teje fruwajwej wojscie derje pluzbla.

Vôh tón knjés wobarnuj tam w Korea a w Chiniejskej a Japanskej wijsitke sapoczatti mižionistkeho skutka a pomahaj wrojim pôzlam, zo bych u w mērje dale dželac z a nječmjerne dushe wumôz mohli.

Psihiwēra.

W Borlinie je ho píšeš krótkim muz ham s wotphlabdom
częstego frantii, dotelež budzie tharctyflabdom jeho żonje prájta, jo
muličteli mēch vjenies dojaciego hdyž bi žane mēbož w jenjej kwićie-
stanie. A temu podanek nowym piątka: „Długi budzia wthach
píšežo na píñeče, ale tutom pad taž dudu podonne żažo na to
potrafia, ja ſa pízlancož a roſjańijemcož luda píšežo hićęče
doža starane njece. Zpřiwię ho wažra a požweciuž, na hymnach
ho wo japoſtołotom wěrypnuchacu murađdzie, ale, že ja doſkonał
pízlancož čłowiętloho dudu ludo hićęze wibohahazeho ſrošnijenja
nimaja.“ Temu, kij ſi to myžal, je wjeſce rjejtane, jo wjeſce
dzłęzliwemu pízliwemu njeveni. Frantowia Gambetta bědne
wjeſce mudry, pízlamy a roſjańijem muz, taž roſjańijem, jo ſuo
píwocie njeveni ſhwonek tharctyflabdom a pízli tym więzej by ſebi
tharctyflabdom daž zadym druh. Smutny mudry ſe ſandżeneho
létifoteka, Ritolai, na konju duchow wthęzczę a w roſjańijem
mēch Frantowicę, nad Małym, pu wulfie hoſcienzy, kij ſiczliw
13 na ſtupinach durach mēch njeveniada, dotelež zadym čłowięt
w 13. ſtuvi lejež njecha. Dźiżęze wjele pízliwodom moho ſu
najpomociu, jo by ſu dyputacjach, to dzłęzliwca a roſjańijemcož
čłowiętwa woſ pízliwemu njeveni. To dyrbiala vola po nećzim
juate bjež. Hdyžel patrava wera do Božego ſtowia tñej, dennej
pízliwemu njevenamatach. Teho dla dyrbimy, ſo bkytny pízliwemu
je píweta woſtrotiſi, ja to starac, jo bi wera do Božego ſtowia
píšežo wjazj muz nad čłowiętmi wutrobami dobyła a t temu
muz zrykuje pomiać, w forteckach wo Boże ſtowio prawe a cítej
pízliwobiedza. Zpřiwię, to fortuž ſo Bože ſtowio prawe a cítej
a i my tež pízliwemu pízla. Pízhetoz njevena a pízliwera ſte-
pienho broniadz.

„Pomhaj Bóh” je wot nětku niz jenož pola
fniesow duchownych, ale tež **we wszech psche-
dawańjach „Sberb. Nowin”** na wszech a
w Budyschinje dostacz. **Na shtworej lata**
placzi wón **40 np.**, jenotliwe cžižka zo po-
4 np. pschedawaju.

Pomhaj Boh!

Cílsto 9.
3. měrza

Číslo 5.
1895.

Szerbske njedželske lapjenka.

Budawaju šo týdu žoboru w Šsmolerjez trubčijskem w Budyschinje a šu tam dostacj sa schiwbrištemu píšeboptatu 40 np.

Njedžela Invocavit.

Uloj. 18, 31: Wón rwa k ſebi tych dwonacze o džedče k nim: Hlaj, my džemy horje do Jeruſalema a wſčitko budže dobonjane, ſtož piſan je vſches proſetow w zloučivého byna.

Na ſopoczoku ſwiatyeho pôstneho časa, do kotrehož hmy nětlo ſaſtpili, ſteji tuto ſtvoře naſeho Kenjeſa, w totrym ſwojim wučiomnikam ſwoje čekyjenje píſtipomjeda: Hlaj, my džemy horje do Jeruſalema. Niž preňt ročný namakamy naſeho Kenjeſa na pucju do ſwiatyeho mesta Jeruſalemo. Hlaj, ſo 12. ſtvrťho hóleſce widžimy jeho ſi iebu starſchim horje čahyńcy na jutrovny ſwiedjeni a voldžiſku, hdyž bělce wuſtipomjata jako profeſo, možný n ſlovach a ſtufach, jeho ſojo tam nadređenmy. Ale laſti roſdžel mjes tamnym a mjes nečižtimi pučjomnom do Jeruſalema. Těhdy jato 12. ſtvrťho hóleſce na ranu ſwojeho ſeniſkeho živjenja nětlo jato 33. ſtvrťmu muž na konzu ſwojeho ſeniſkeho kloženja. Těhdy běide k ſhwatemu vjeſelu ſhwatal do ſwiatyeho mesta a ſydat w templu, nětlo pak njedželče jeho pucj do najhôrſeho čeržvjenja. Nětlo ke hodžinu vſtajichla, hdyž dyrbí ſchiz na ho vſac, ſi černjowej kton ſo krónowac dacz, a hórti hórti hacj do poſhlednejte ſtrepi wupic, nětlo widži w duchu ſabodu Gethſemani a hórti Golgotha, nětlo ma ho vafas hweječik taž hſeheče ženje, nětlo dyribi wón ſam ſo jato jutrovny jebož ſaſtejac dacz. To wſho ſton Kenjeſa dopredka wē a teho dla ſwojim wučiomnikam píſtipomjeda: Hlaj, my džemy horje do Jeruſalema.

Do Jeruſalema, do kralovſkeho města, eženje węczęny tral, Boži ſsyn do Božeho města, Bože jebož do měta mporow, tón ſbōžník do měta, hdyž drje mjeſeche najhôrſe eživile vſtěracs, ale tež najtakmíſe dobyjeze dobyje, ſmicerži tu móz wlač a nowe živjenje do ſwéta vſchinjeſe. Do Jeruſalema, do wýhoſtu ležaného měta eženje tón Kenjeſ, ale hľuboko nuts do ežemneje nozy čeržvjenja.

Tón, wo totrym píſalmiſta ſpěva, ſo je najrjetſki bjes ežlowitimi džecim, budže nětlo ſamčowaný a najhôrſemidi mjes ludžimi, jedna muž tych bolesčow. Tón ežistu, ſi wo žanym hrechu nježo njejedžesche, budže jako ſložniſ ſaſtžem, tón prawy wumrie a wopruje naſhe hrechi na drjevie, tón ſi je a ma to živjenje, ma ſmicerž vſtěracs. A ežo dla to wſčitko? So výhmy my měli wodaze naſich hrechow, živjenje a ſbōžnoſeſ, ſo výhmy my ſe ſlòdkim traktom ſo wofſchewili. Hdyž to prawy ſrohymim, dho dyrbimy we werner potuež muſac: Wón je naſiči vſchertupijow dlo ſratjenj a naſich hrechow dlo ſbit, dho dyrbimy ſo modlic. Ta ſym to ſatinoval, ſtož ty ſu vſteječerži, te vuk ſu ſtvořat, ſi ja več ſaſtejui. Da ſtötni ſteji tudy, mię nježud ſurowje, to proſlhu hreſchniſ ſhudy, eži ſo muž vo hnade. Bo hnade ſo wón ſi nami ežini, hdyž je horje ſchon do Jeruſalema, ſo njeřebali my hiež na to město, hdyž je wuce ſi ſubwſkiſipjenje. Těho dla je Ježiſ ſchol do ſeniſkeho Jeruſalema ſo móži my ſaſchahyńcy do Jeruſalema, kotrež horſak je, do měta ſe ſtoumi ſtupami a ſi blyſciſčatymi wrotami wot parlów. Njeje to ſuboſz pſe wſchū měru?

Přiches čejčeníje a municeze sbóžná je ho dokonjato,
sichto běže wot wěčnostiwoch amfumije we Bozej věci,
wot počzatka wot mňihach věčnostiwoch, doho wěčnostiwoch přiches
profetow a přiches ezt sbóžná hančeho hujčičho wěčnostiwoch
přichovýdaje. Čejčí se tu jež je tebe čejčít a municeze?
Sinchet je jeho wutrobu tebožce k hdujnu hlečitnici?
Sey tu býo na twojej wutrobie jačzvala tón měr, korež ibo
tebi dava? Přichewodz jeho w tutym hnutryste čajnu i mirej
wutrobu na jeho pycu čejčeníje. Tu jiných běže žohutování.
A hdyž potom twoja pošlednia hodžintna přichidže, mōželich
v tujeradě wěrje do teho, kž je tebe munohl, warbowat a dobrý
pracíj. Olaj, ja di horje do Ježuvalma. Hanjen.

Woporniwa lubości.

(Pofraczowanię.)

Hančka řeší na blízku hývatkovou časť vymysli, kdežet budže wjete džela a dwojsaťa jařmiby. V tých časťach džel by vona pšedcho zpět nozdy řehdala, že ho vložitce řešají dwojhstaraťa. Ale tať řešit večeře. Hančka řeší že jeji jediný džel wo-prádia, kdež je řehdovna ihrtci abo pječ hodžinou ře džel dležet, kdež ře jo řeplací. Hančka ře i radohru pňujia, na to dje večeře řeřata.

So by Hanžu pšehezo ē ruzj mēl, jej knjeg w kwojim domje komorku sa nōz pšemostaj, pšehezo starshjske wobydlenje běsche daloko. Ty by mjele droheho časa pšebehala.

A neto ho jefti hbitche wot ranja hačj k wjezoru a hdyž bychu druge dželacejty pihetale a domoj schle, by ho hanja hichhe z i jenej druhzej trujezdje synyla a dale schila, domž jej wocij bolez̄ uješapowymidtej.

Na krojivoj starčevju heví myfto teho ledžbu njenječe. Wona dycbjeche djełacz, pjenjejh ja pichedatej wopuhički běchu pschetrjebane. A duž wona pitnje dale běžaliche, domž jejun knjess ki njewobaračke a ju njenusowatše, so by žo lětařja wo radu praslač.

Haňža ſo naſtrôži. Nětko hafle, hdyž druhí ju ſedžblivu ſčiní, wong čnueſehe, kaf thorei běſchtej iejiſej woči.

Na druhé ranje ťo je lekárnej poda. Čo ju pôsobí a jej
hubený troščt da: tři nijedžele niečo dželacé a w ezmonej istvi
pôsobí.

Ti njeđeze — to rěkaſte tola: na žnach kožu do boka
číjimnež a ruž do klima połožiž, to rěkaſte ho rjaneje ſežkužby
mrača na fatorž hřeše do mještana — ſtaršem dlo

Widac, że wózki będzie ho myśleli — starczyli dla. Wona chyjche jo dojcińsc; wona hebi myślesce, jo je ketaś məz hōrje činił — a po kawitach będzie tola też hichjche čyń, tu wochażu thuri scimieć. Na drugi ranę yak hamu póna, ho ketaś wychwierle prąsli myślebe.

Sesztych ſz o jej ſwocejow ſliadku, to yak nieczo ujepomkaſche.

„Rieplataj, wroboje dżeczo“, praji farać, fotryż tu jedynu dżeniu jejiej jidwiczej wepyta. „Sso modlicz je lepjje, hacż płaatak.“ Ach, modlica bieśka ſo kuszu doſeż! Zadym dżeniu ſu nimuł

Ach, mojota vetrje bo nitično dober! Zadnji den je danes nježesche, kdjež vobožne džeczo piščed nježeljim Wózom živoju vnutrobu wuzjalo a jeho wo pomoz prožilo nježesche; a so kdožka dobra štuk kaž datol muničije možla, ta kdožka je

večne Časija dobroj slufi hač dotal vnučec možka, to večne ſu muižiſteſte ſwoje prečinjivo woblaſtadala, a wona večne iſča ſložovana tej mužki, jo večne Boh tón knjies je ſhwajc možu tej jenice ſlabotči hylun. Toda něto? Muečedje Boh ſpoje woblaſt wot neje watoobročí? Žemu ſinata večne ho to woblaſtne ſwotanije wojnictvi. — Abo večne wona žiano ſpoje woblaſtne ſwotanije i ūčatſtvi hrečom momatača?

Wona ſo je wſchelkimi čeſkimi myſlemi tyſcheſche, doniž ſkončnje wiazý wutrac njenužesche a k ſwojemu dñſchepaſtřyjeſ ſhwatoſeſe

Tón spýta jej smutkownu nisuš pošložč a pschi tym napomínanju wosta: „Modl ho, džężo, modl ho bjes pſcheitac! Wón taki wjazc dwie wntwani ſiebački bdsz ſu now ſko ſu ſute...“

zkyjchimy, chze wón tola žamw „haj” prajicž. Wjes tym njebudž, w staroſej twojeju staroſeju dla, ja budi ho sa njeju staracž.”

三

Selonečko píšece mojše východíče a s kněžeckého něčto i s náro-
dom do kroměříži, totiž městce Hanža v kroměřížském kněz-
vnu domice. Důl duchovního ho vlastně klapoříž. Ale bě-
zplatnou řečí nejdřívajícího. Mojše zde zprávou světlosti vzdělávání
čekat tehdy dle sborec schopnost mojše wočem vysíla. So by
jmenem je náučnouvala, frach papírky jísa a řeči hama tořku
kroměřížského knězství říčení.

Jaſo chyžje ſ temu ruije wot nowinow fruch papery wot
wočaſz, jejne wočko pſčipadnie na woſjewjenje. ſ toſtym pižmo
pižmę, padże, kotrež majeſcie ſo taf:

"Ujzveři schémačov pláčeju se když řevovy človíčki před-
koumý žub i tym vyměněním, že jménem řebe jón žam vyu-
zorhujez.
Dr. Wolf."

„Każ dy byłs mitś dyrł, wona żama lejtcejena kędżesche.
Po malej kwiżli położci wobec rząz i njeljechau wupudzieńcze a
awola: „Bożo, moj Bożo, to je wot tebie, to je wot wolumienje
ia moje dychowanje!“ Za něčko wóžżu: „Ty mje wopušczej njeljeby
i hřezech i hradu na mije hladačch czekħi mi druhie durię
nožiżże.“ (Rozkrojenie 1)

Dr. B.

Wérońsczj biblije, sakitana pszecziwo jeje niedyszczelam.

AKA ho iſraelſki sud po něčim pod Božím vodjenjem.
rosvíta?
(Blaſfemac̄ionie.)

Wohlfahrtswirtschaft

Zvý kraj plnucha po 3. Měsí. 25, 23 Bohu žádáme: „By tedybeziec po pato všeobecna na wečeře; předtoto tón kráj je a, a wžiž zůstaneš a vobrožným všebe mui.“ Zvým
nebej hrromadie je wón daty, so by jón muiž, 2. Měsí. 34, 24.
Wón jón 4. Měsí. 26, 53—55; 33, 54 narodam rostříkni, narod
plakam. 4. Měsí. 33, 54, vplach lučo jenotivou říkam, 4.

Woj. 27. Taz god statim povrđao na pobjeđujuću motovču. Kada srušava vruću vruću kraj, po točku to nježe jednu vukutljivu brovadžu kraj, jo hodoj nježno, to bi jo jedan na vrućom polu vobče prednjom vješće lathovom, ali kada srušava vruću vobče prednjom vješće lathovom, to može vruću vobču. Što vobče prednjem vobču, to vruću vobče prednjem vobču. Kada je moje to vruću vobče lathovom jo vobče prednjem vobču krušo. Kada

principijem nato tudi. Svet je na to napovedal pidez, ki je živel ju bojanom, da dajejo ga po vsehstirju pidezom, pidezo može vse svoje herbovanje fubto zate oba v živoči vrtočo kuhieš. 3. Moži, 25, 24 s v imenovanju mlečkožantov sklepajo, v imenovanju letom, to e i 50. letom, pot 3. Moži, 25 fubto pidezo jasno hujšanje pidezodajne. Sklepko ho po tačni po pravosti ženje naprededa, jenož užitk j njeha hozj v 50. letci na druhega pidezene. (Slovene, o ho po tym tuk plasczini volbene.) Njenomu pa pidez se je o by pides meru vulte bohatstvo i natujenja mnogih tutkov nastalo. Kaf derje tački latonu štutnje! Pidez njebož, jebanatu, hujšene leta može neštorn ratok i temu dötež, so dajevi pidezne. Lepiče pidezne pihutinu, množ hojo volbenež, ali mjezenjum hojo wobjekščenito tržaj na vjele placi s klončenje am na pidezeham njeze. Sa taifeko je hujšenie. Mlađebenom latonu flanem, pidezo teža poniba, pidezot kraj kritidu Bohu a Bož

ječja, ho by hujem poděžitěbami byl. Doleží nictví jenotlivého hudebníci svýchobho tuba njeje, ale eno wuzjáte píšec Bohom, maju těc wuzjáty jara wulfe prawo jobuwnyžiania. Poduchivo je, ho we, satohane, ale wone wo je jménecír nječtva, ale s wuzjátemenem teho, jehož je ho fradimto 1—2—3—četoum jarmaniom, 2. Mojs, 22, 1—15. Ale žebu wuzjáte hmy budi wuzjáte v kraju, tak tu jme na winiach a na

жбои вѣаѣ ѡак ииѣо ииѣнѣ, 5. Мѣї. 23. 28. В чѣаю ѿпюю
вѣдъ ѿн зиѣ доищюю, во на полаch ииѣнѣ вѣтии ииѣрѣа-
иа ииѣлѣ ииѣрѣа, Кнѣт 2. В вѣдѣи 7. лѣче ѿн воли ииѣ-
дѣлѧи ииѣрѣа, але дѣбѣ ииѣнѣ, ѻѣто ѿнамо ѿт ѿбѣи наричѣ-
иа то ѿно доищюю, але ѿа ѿлѣвию, але ѿиѣрѣа ѿт ѿиѣрѣа
воне ѿиѣдуши таf дерѣ ѡаулика, ѡак ѿиѣрѣи, 3. Мѣї. 25.
— Со ѿн ѿиѣдуши ѿто ѿиѣрѣа ѿиѣрѣа, ѿиѣрѣа, во тиm ѿиѣ-
иа, Рѣ. 10, 31. а 1. Малѣ. 6. 49. 53.

Sso praj, so pich tajfin hyspodowanja zane bohatstwo swiezczy njenmaja, a lato budze z wlosowanja? Wielka wiec je, io hys podobno tele fatouj na wlochitse wloskotnej nadzorczy njenmaja, ale tajde wlochitse tehdom w kanaucu: plodom, ale juziemcze trai z malu wobudzerem, tiz becuuham ratorju, dyrbach kuanoszej njenfasonow ja tamuq chay jenoy wobudzianiac. Bole pat hysceje te imyplenie, kotez z tygle fatoujow aezzi. Znaciel dybri po hec hyskotim gatym domow na hyscier jemi ztylez a unio je tam strecz njenmaja, zo dazj je wobochac. Uniusz uchabrujusczy dybri fatouj napiszczeniuustawiac. Bole dybri kebi na to pomyslje, jo zy. Bole jemu to fublo dat, niz ju by pokladly homadzil, ale so by vydym a ien obec dziesci so zemili, a dybri tez.

...won a jeho vzezci Bi žejvili — a drugy tež. Češko da sozialdemokratio ženje na tute ſobne myſte w naſtej bibliji njeponomija.

Obsługa i naprawa śrubownic i śrubokrętów

W poczatku biegla kieciejszanka wojska wielka wulta wojownika. Tegoż biegla kieciejszanka pociągnęła male wojska. To kiedyżem się pociągnięto je starzy żołnierze dopołacząc, so bychim mititzią fiz je ciatym, po psalmieje śpiewali a prawiły: „Zi tkobki se śpiewnej wtórzy w kowieniu domie“. Wl. 101, 2.

Ženje lubož hjes mužom a žonu i tafir čekeži plihčitata nje, taž u svijatim prigjane, hdož ſe jaſo wobras lubožitac Božež i jebo lide, lubožitac khrisćijuješu i jeho woħadje wuħwaluše. Teho dla durbjejeħha mandżelħtu sħnejx qanun ja famej-ġwajte plaziež. Najejjiet-ħġa b'vona no tijn u maqtanu polos itareħo tħalliex-xebha wotx-Tertulliana, fiz iż-żofla 200 fuq il-vaqqip iż-żu. „Kaf tnejen, hdož stej dwejjer waqtnej hromadje, toħrejx matix ġej nien nadżżej, jedyn kien kien hixxu żadjanu, jeneż-żonieħi wusqejn jen-e wadhej. Bohu plaziež. Wonaq bi-hromadje mobilita, rossu, wsejixi, napomintaj, wiegħejta. Wonaq bi-hromadje w-Bażi, domje a pifid Bożiġi bldze sejħbetja a w-nuħi taž u sħaqi fuq tħalli tiegħi ta' kaf kħażżejt. Iż-żo viċed duwiex iż-żebbu nneħha u jedyn deibluu wobeżżejhej nje. Sjawnie ka tkomri wopratja u, a jedyn deibluu njeħamlejxi, hdož nekkha tkuidmu da; wonaq bi-hromadje wiegħejha mobilita. Tażi per woħsladni a kħiġież, iż-żebbu nsej kien hromadje radiegi, taftin wu fuu m'hix m'er dawa. Wonaq bi-hromadje u jeho mjejje, teho dla je wən ham pifhi nich u hdekk ie minn, tħalli nje.“

Druhdżę ho domoža pobožnoję w jednotliwym hinc wypiszuje. Ambrožius († 397) rycenie wo raničnych paczterjach prajii Rjevěščih ih, o čłowieče, so by přenieski twojeje wtrobę a twójcię wiedzieć, miedzytak, iż:

twoje reče wobędzie Boże winęty?"
Sa ranički kleruški budiš hebi rady 63. Psalm mušwolisiš
fortzj ko tak japočesi: "Božo, ty by mój, rano wotinču ja
t'ebi; mojej duchu che ſia pięc po tebi"; ja wječnoru kleruški
kleruški Psalm 139: "Anjeś, ty wobędziesz mię i ja natelej myje."
Baczerzy wutwierdzaſi budiš nu by blido ſchadbi, vifetoz by ſu
wraſio: Wofteſzepieni ducha dybci eſtłomiu wobiedzenienu wjeſci
biez njebieſte ſenſem. Z modlitwu budiš do dębla kſli. Hoteſzepi
budiš dom, do forteſzow budiš ſatipu, z modleſtum ſewonu do
trwotu budiš po ſtronomabu modleſtum jacy wotekli. Taf
kleruſzecie domiže ſuwinie kleruſzjanow po ich żadaniu, w jeſe
wiceniemiu towarzysie i tam Anjeśiem ſtecie.

pichedewja, s połnym poddążem zapoczątkował; kiedyż by domach była, wbić iż dniaż dęgo po daciej najprawdziwiejsze było, kiedyż by w Bożej świątyni była a kiedyż po modlitwie, by ho daleko, by woś sentyficznych myślów zgle stalema była. Wona po żama taſ wolbnijskie, so jemu, kiež žama ja najboldnijszej Božu białowazieb: wona bieżte taſ dobrzeżownia, so by, kiedyż by moźno bialo žama siebie a swiato dęcej pichedewa a winosieb kudym roszczekla. Też Monita, Augustinowina macz, bieżte i po hohanskim mużonem, Patriarzjem, żeniona, totwóz bieżte wójton mabki. Wona bieżte czatia i mięschieli głosieb, i wutrobiej pšehezczęśliwości a mudrotnej wona roviniejskie nie mabki dżerzeb, kdyż by mużonu nabożnoſci jónie brzozą brońta; Patriarzji pat, totwóz biele a biele wojnoſcie taſteje mandzelskieje wójna, pichedewo kichżenjo swiatoſci dęcej niejewieſtej a końcinnie ſam hichżej da. Na taſte wachłej dobrane żony w tamnych leſteſteſach feherzecujiwoſci poſtebnięſie ſarinača pytaču, totwóz bieżte wonie žonijemienoſci narodzej pichedewo pſes to, jo ſobu, totwóz w pohanstiu huczeje nieżo nieprzeciętne, k potnic gubie herbową hradu wečeſzne ſiuniejsze iżem. Na wojpat ſu też mužioſci na hujwo niejewieſtej a hlaſtacze żony te żohnowianom iftuowali: staro boſta nam powieda, jo je Peče hwojci žone, jaſo bu k marcarznej mincerzji wiedziena, na południu trosko to kłowo ſobu dat: Wopomno teho ſkupia! Klemens Romiti wobkiewidzie Kořeniſkim (w lęcej 96), kiež hui ſwiato žonę k ſwiatemu ſiunieniu nominali; ja je Tertullian hwojci žonę tñtui poſhwocjet, je po biżo napomniu. Na wojpat ſo wo pohanstiu mandzelskim, tñz trucie na pohanstiu wijsiąche, powiedza, jo je po pohanstiu wodnijni, kiež Delſtſkiwo orata wopraszyl, fakt dębyſta ſapoczeb, ſo by ſwiato žonu wot feherzecujiwoſci wery wotwobrczęſi, ale jo je ſu jemu wotwolnienje doſtoſi: w tym padzie je foſzy ſzedzi podarumi.

Też na wobiejszości bies starczymi a dżeczimi wręczających
wobiejszościu naprawiających jazdzyńcze miedź. Luboż bies starczymi
a dżeczimi je to pisanarożeniu częszę, forteż po najdrożej dżeczys
pisanarożni staczeń hęćią, totycz kłomowicy twierdzoj čini; ale
że hęćią wobito pisanaroż, ja też pisanino; wo ronimis hęćz
terenie Aeronic je powiedza, ja je han swoju macz kłomowaczą dat.
Poniedzień węknaczą starczy luboż tawoż ręzni Węknaczą przy, ja
budzia w nim wózku wutroby wutrobcene i hęćzony a wutroby
dżeczy i w wózku (Mal. 4, 6). Basi bęsze mandelsztwo hęćzianej
wices to wuzewcze, ja bi mandelsztwo lubożu hanjo lubożu
kłomowaczej w jego woħadże, tak je tējstęszo nana a maczce
je fuż dżeczomu poħiġnejec i taw, ja boż hanj sħiex jaġid taw
prawn Bożez, jo hęćzianjumu niċċo druhe mjeżu tħbi dżecz
stwo Bożi. Dolgo pola wobħanit, Romijsk plaqaddie, ja
w uanownej woli sejtnej, to dżeczo pisanaroż, abu po jeho wotret
męs a romijs waħdinie bieżej, nowanarożenue dżeczo mani pisejed
ħalli potożej a woħażżeq, ja pisanaroż jez-żebi pisanaroż
piscħiġiġiñ abu miż; ale hęćzianjum u pisanarożu dżeczi, ja koo
ħanno roġiuni, ja dar Bożi; ja kłomowaczą, ja im żabbari mordat
tawha bista.
(Wobiejszościanie)

Wen niemóiesche na všeckim staci.

Tola houšlat ho wottraſčic̄ njeđa: „Ach iſto, ja hym zyu
karla, my ſon pobojnju duchownym njepradowane.“ Wón ujedju
do Gobelska ſtuſe, a temiſi vičihiče. Wón ho hižo
wjeſteleſe, ho budže ho je ſwojej kružoſci pothwatac̄. Uđo
bene duchownym ſapocząt predowac̄. „Na wón tón kroć i wobieſtej
muzu a laboſcę ręczetze.“ Duz by hanterje tali džinno a joſo
duchownym w ſlobodniſtviu kraj: „Ja hym ujedawno płytačat, to
wo mni powiedza, ſo možu ſi tutuđaconem čłonkowem w Bohu
mołvocjeſz. O moji pſchezeljo, ja vodiſ ſebi piſat, ſo by temu
tati bho!“ Překetoz potom byſt z wiejelom ſi domu do domu
khođat a wiđeniu rufu poſtitči, ſo možt iſch ſi mojemu konjeſci a
ſpojneſci dojweſz, w fortebož ſowačtwe ho ſwojny čuju. Tola
ja možu waž ſeno i wutrobu napominač a prožku: Dajeſe ho
w Bohom wjeſteńac̄, přeſe hač je wondje!“

Tenu hezjej ho potutne boho i wozowim lymchu. Zyle chjici won domoj dzjelce, wja jmecom hwoje hujste wot kjejeni o rossi je i najejstwennemu hnujanju hwojej zomu. Tola daje wrijeslenje a hanjenje jeho zomu niezjo njeponosnacze, won wona pieli hwojim pschedewaczu. Won jafta zyle je hwojim pifstanjom; dofels dzjelce tu wot sweta chjaka ifezjenje a wodzej, go soho i hwojemu przedanjschemu rjemiejstu a lwozca f Bohom czticze nowe zjewienje. Zato zoma hwojego herwak dzjivieho a go wadzajego muza czystego a milszo wdzielcze, pocha je toq hauzowac a ujemnozice, dlje napskaczino itaez. Tenu njezdu, jafu ju won napominajche hwoj do Gohsfielda temijski hizc, wona jemu czyniejsze a s njej bu tez lejive.

„Njeje moje željivo jako vohéň? praji tón knjes, a
jako hamor, liž ſkalu rošbije. Jer. 23, 29.

Boża ruka w historii.

Dňa 12. októbra 1693 da francúzski kráľ Ludvík XIV. výčes franzówski žalostníci, s názvom Henr. rovný nemeckich habsburcov v Speyeri žalobici. 12. októbra 1793, ranej štôl pod požiarho, budec výčes franzówskeho ludovíchoho budžera, s názvom Henr. rovný franzówskich trámov v Saint-Denis žalobiente.

Edyż nam wopofajna prawodobieże Bożeje w hromadze trzech
nju tajich jenotwórcz węgorz taf nuzic je hewja, je nuzica
wutroba witzch naftroži a nafti tr wraj: „Do je poſt Boži!“
Tola to, jo to wichto taf dźiwne hromadze trzech, njeje naj-
waznitsie. My ſumy ſamni naftorini, ſhtoz nowi njezawomne
woſtanje a ſteru do prawego wodzjenja Božego, nam njezawomne
přechwiedzjenje čimis dzbjato. Klonu njezeczeſcie naſch ſteg dźivny
hēzor Wysłan po wutrobie, jaſo wo koncu Pospolitecznoſci
tzwia pſytszanschi wraj: „Kajte přechwiedzjenje pſches Bože wodzjenje!“
I njezdrbieli my podobne ſudzenie Bože w tym pónaćz, jo
njezdrbieli my. Přemys, rymie jaſo veſeļe hawnie wprawil, ſo je ſente-
moltic ujemieče ſtroni ſwietueſci frakcioneſci z hawnym vadze, ſo?

So hordješ do njeboža vjeđe; jo kači vječno pješce to
čam khosta, s čimž je hrebit; jo vrandeš lidi ponjidi, ale
ni vrobdnjene wot wěrenj ujeboža a wotvožnju pješinje, te
je wěrnošč s pješinjska historije. Ale stjeleždjan do hrvatatuž
fameje istupi. Wón neponješen ješo Vjež portaj wotvudnici
lindon, ale wón tež strojni, taž wot pješi portaj sa Vjež trave-
tivo a lat žo wonje, hrd je pješen khrystija na sami istovjeze,
wopušteni woskerenju a doštenjenju načeščivo vjeđe. W tež
vježli je klasuš stavačnaš Jan z Württer prajit: „khrystus
je lucz krunete historije.“ Stavačnaš vježde bili pješinjenjaš,
vježli wchelatcič čajpoš pješinješti, zo bili körđi čajpoš hanom
jeho krednjencem životu. Tat bu s nowem ſatoru domježenju,
vježtuš, mulfu možnjošč hač dotal hřešće pojnat nebedeš,
aleši wón jačešči dobiti, i tpmi klasuši voprije: „žut živjet
je zensh s temu postojanju, te teho žbuzina ſtuhovač; hač dotal
mi pješi mojej ſuajomjenje s historiju nečito povrachonosthe a
pješe wot teho čajpa, so mojeho žbuzina ſuaju, te wchitje jačeš
pješe mojinaj wacozomaj; s nim ničo nječe, idtož dorohym
vježbus.“

Bože hjenjenje pičes historiju je džel jeho powstajkownego hjenjenja. Wone ho rošćezjuje wot jeho hjenjenja pičes jeho powstajtow w krajutym pičenju tak, jo ē teho powstajtowje hjenjenja Bože dopōjaciaj njemězom. Kaz' sworba, tak je tež swetna historija biblia i wobčajem, fotrejz wobrach jenoz' trojimich

biblej zamej, kotrejž weroječe nam wona roščadnje. Psichetož sched mudrym a rošomym je Boh jo potajj a jo njeromym jewil, tak je šo jemu derje spodobalo (Mat. 11. 25, 26).

Jenic̄ka schtuc̄ka.

Příběh někdej 20 letami pobozná kněji w Londone wob
význam jinéckých ktorovník wopyta, jo by význam róže a khartu
bibliistmi hrézobními písemnictví. Jindecký khartu w franzouzské
čezi krovno krovna. W toju muž leželcze, krovu plovoucze, jendzízeli
hrézomilce. Kněji jemu rítel a franzouzku khartu poda
kón vejce Schpanist, kti můželiče též franzouz, a wón so ſia
vá pøedafouma. Zato jemu pa tñemni pofticí, jo dze jemu
chpanistu biblju darieč, to wopofaja, dofečk to dobre kníži nejepis.
oreč čtiazej je jemu nejehuňi řafajat; wijnice řeč u na wponni
příběhu džen i ktorovníke mudiče. Při tym vichém tñem
chpanistu biblju turi. Wona na tam budoval výška

„Hjelpe“ leža potom w dobrym „hlowje Božim! A je tebi tež evangeliyon najwjetschi pošlad?

Pożłjenja modlitwa jeneho wużmewza.

W połejem wojny leżały nętoję wyższy pola jenego pre-
wojennego bajuśta. Tużki tniejego dećw w bludze, jo
obozna myśl wojatawan męsciejskiej a hanuća teba dla starego
mistrza jeho weny dla kłuszu śmierci wypiszczenie lujeć.
Dzien dęci pata, jato myjedzi bajuśki pięć bludze huwej-
dliwitu. Pięćnastkunieče Žeu, a budź ty uach hajęz a żobnij,
takż ſu nam wobrakidź, śpiewańcze a jedyn z jeby hajęzów meto
męscieja. Ho wobrie mycielech, dha pięćnastu ton staru tujeś
kłusutym wobliczom ſu ujemu a dziećce: „Młodzeńco, ſo jenož
z do wobitejnijowuń ujeſciuńdzeče, hajęz bajuśce ſo nad
obidzi a to ujemadzeče.“

Wobud hyczeje njebe nimu, dha budiu wojtshojo do kroñow lane. Wjejszczel wójtce ajenadzjujzy nadpod jeñimil a wójtce o zple w bliskoñej. Wjejszczel budze idty a bóry po stajstwo do hojspolnich domu jazdy wójtca, ale jch woblicza blede a jañtrzona, haçz runje biegu tula dobly. Wom powieñy wojtshojoj hojnicę, jo je we poñesciemu wakoniku, jako wjejszczel hjo zadañje, jena tutla jidz pjeñeczna tricjetia, tiz wójtce przedy farczo fricja roszniemow a jo je w kinertymu wojtshoju njenym wojtsh, ruzu kuptynowiski ho modlit: „Pjciñiñ, kujecze mu, a budz nasz hójtce a poñemuj, dątco by nam wobradził” — iczta modlitwa, mo toñku wójtce by dopomni.

„Pomóż Bóh” je wot něka niz jenož pola jesow duchownych, ale tež we wszech psich awarjach „Sserb. Rowin” na wžach o Budyschinje dostac̄. Na sichtwórcz lěta aczi won 40 np., jenotliwe čízka zo np. pschedawaju.

Bomhaj Boh!

Cjasto 10.
10. märza

Létnik 5.
1895.

Serbske njedželske lopjenka.

Budanjuj šo kózdu hobotu w Smolerjez knihješčizetu w Budyschinie a šu tam doščaz sa štivočitkuu východstvu 40 np.

Njedžela Reminiscere.

Př. 40, 18: „Ja bým khudo a hubjeny, tón knes vat šo stara sa manej; ty by mój pomozni a mój wumóznit; mój Božo nještomiž šo.“

Stajna stóžba wo khudobu a hubjenosz cehnje všečs našeje namacáz. A khudobu a hubjenosz budže tam hihčeje všečzo vnožy hdjež vot měry wotpadnjeni so tym itej, so hihče iščedne šo derje měli w krajinym wjekelu. Šsu hóntou sa sbogom wotmolowali. Ze bězozu fula, na fotrejj všečibohonka vsoja bedzi. A tón, tij sa njej boni na džinym konju w klevej horzej žadočci, vjevutiny, so jeho khrobky pucz všečs čenfu rjadu wjedze, pod fotrejj ko húblina wotworec. Wón tež nima žaneje týmle, hihčeje roš sa tym hladoci. Hervak bu wjedzec dybjač, tak hímcerež iemu na vjatomoj bedzi a rutu sa nim vupštestreje, bjes tým, so svoje jemu wuečelne. Vjedez nimi vsoje, sa nimi hímcerež, pod nimi húblina. Haj eži, s fotrejjm tak steji, dybja se sykniwej wutrobu sydhwatuz: „Ja bým khudo a hubjeny. Węzraja húblina, a węzna hímcerež je jich džel, hdž šo njevobroča i temu, tij jím druhe bohatstwo po-

tuečný roši njeroštu. Derje temu, fotrehož khudoba a nusa, hubjenosz a hihčiž cehra do wobstajnej možlitwy a i šbóžnistej, tak so won navožledlu živeje wery tražnu móz a hóldki trojčt na hamžnej wutrobie shoni. Hdž won može vrajicj: Tón knes šo sa manej stara; ty by mój pomozni a mój wumóznit, vodom je jeho hubjenosz wotšbějnjenie; vodom je won inutkownye bohaty; potom shoni tež won vromz svovojeho Boha.

Venoj tón je khudy, tij w dolach khodži, hdjež jeho tón njevjeđe, kij je vrajicj: „Ja bým tón pucz a ta wérnojez a to žimjenje; nichčo njevšchidze i Wotzej, khiba všečs mje. Ach tat mjele je taſlích khudych. A bohaty je jenoz tón, tij može vrajicj: Ty knježje, naſch sbóžnito, šy mój pomozni a wumóznit i hřečka a je hímcerež. Ach, tat malo je taſlidi bohatost! Hdž někajti čojž w zytkwym leče, dva vohnue hivatu vóstny čojž, tón pucz, tij horje na Golgotha wjedze, tež lohkomyslného čłowjeka i temu, so won hebi wotwlečenje všečdwojoli a wotmowlenje na ujo dawa: „Szym ja bohaty abo khudy? Nam ja sbóžnila a wumóznita? Abo bým ja hihčeze w hímcereži a w hřečnu životu?“ Hamjen.

Bohatstwo bjes Boža je brěmjo a starojez a jěd sa dushe. A khudoba a hubjenosz bjes Boža, haj, fotrehož to potrebi, teho vucz, wjihče fotrehož idhera turjala leži, wjedze všečs njeſtönčne polo poine četjewu a wóstow, sa nim hímcerež, na tonžu vucza húblina. Pobožny Matej Klandius je ráz vrajicj: Šsu myšle a jačježa, fotrej na

Woporniva lubočej.

(Potražovanie)

Dvanásta jo do išpuhela ūmpu a húblu wocžini: taž dwaj vnitaj najrjemennich parlow ho rjone běle ſubu hrczachini; a wona dečice wšda ſbzownia nad ſwojim wobhedenstwom hač dotal malo wobledzowanym, doſelz možječejo to wutupic w hlužje džeczajceje lubočice.

Dých názym, tón jich vzbudžuje,
Ktž sechtomow wjeritki vohniva;
Duz k hvedam wózko pohladuje
A méri Bože njebjęza.

Dim knji mješes wočinjene
Šzu je hvojini džuvami;
Tu stoto widža wupidjetjene,
Kiz wočožen je syboli.
Šzu i hvečdow semle podneženja
Hdy požali a wěžchali.
Dha tu bę měto spokojenja,
Tu widžet Boži wožni.

Tež čjile ť hvočdov počnauvali
Siu hrujati radu njehejštu,
A tola hrdžče namatali
Sej nječju radu načnjivlješču:
Tu hveddu vječe mječe hvočdu jačnu,
Mječ načnjivlješča ko ſyvoli,
Hoj hveddu na njehejach krožnu,
Mječ počnauval tež ročkvečči.

Ти дживни хвједи Витеана,
кади теми хвјечије мјесјече,
кади хречон моз моз хинјерче лама
А хвјечиј ма на Зионе.
До мудрећа бе унапређење
Дак сподједуна на ранјичији крај;
До једногдјема бе поруџење
Ватич мјебро Воје је војемај.

Scho ſežeklu nahlu položuje,
Scho pueč jím dohli pschiratčia?
Scho hlowu staru pohehuje?
To wjehela je nadžia.
Ze w hujerči pak ho roskamalo
Zich wočeři čajn hujerdráte,
Kdži k mjebju he zo ſchlafadato,
Ma hujerče rjeſtſe vidoženje.

Tak někotry je k hrdadom čzahyň
A blubjencho ujewidží.
A po nim jaša druhý stanyl,
A jeho krevetó poštroní.
Eši woteschli žu tež we wérje
A wunrjeli we nadžíji.
A wotpočuňa netři we mérje
A wiðja, ičtož žu wérili.

Вічез' д'ванацъо пақ ювостачу,
Еж' во днjo мера бадахчу
А в уозъ хювени кеджбовачу,
Хаџ' хдзе жету ѿ вөдзъону вухладну;
А бүхчэе ѹвачу в хююин домje,
Дж' с тело вијечо виубодж;
Диж' вухладну вхисчэж на fromje
Там најдала я хорани.

Kaf wóczę jich bo żabyjskuje!
Każ jera, na ręce bęka
Wot ranja hvelko wistupuje
A hvedy wjchitę haszcza;
A hłaj, a hłaj, ućk żayweczą
Dę wjaczą hvezda mlejesta,
Ta i wezneżnego je hnětla pila
A hnětla wot tam dostała.

Ta sezele dolhe skote vruki,
Scho porno njej su hnedu wchę?
Swet njebejst netk steji drugi,
Hacz predny woeczam wniebez be;
Sso w slinach jehu zwroto lije,
Kiz piches hvet wot ko woczelja
Kaz woriol se tchidzani bije,
Taf hnedu vruki letaja.

Ps̄ches synki trajej hnamo dachu
Ket̄ wohobžen̄ dwanacžo,
Kiz̄ na hwēbz̄e ho řadownachu,
So na trahoz̄e jin̄ hevi ho.
Ta stejsejch̄ a nječklaſche,
Kt̄ch̄ huitajše tež na ranje,
Sso w rok̄h ránsch̄e btyločtaſche
Se klužom ſobu hwečeſtejch̄

Kak zwieczęstętej jum wózce hłowny
Dwie głowizny pełno hromadźe
Na wózkuje horę, na wózku dolę —
O wyłtanie, o stróżenje!
Bé, jaśo kwasilej dwe gwiazdy
Szczej itwózczela hromadźe,
Przedowale wózkuje węże:
Wózki tral dżę, jeho wójcize!

3. Show

Stawaj wschak Zionie,
Dofelz twoje kwetko dze!
Krajkowce wulka kienjowa
Szwozne jchadza na tebi;
Wschow jkmet fryze mrotofu,
Ty pak stejiss w jaagnodzej — hateujuja

Khwałem! Któż budź żam!
S' kwočdu kwočgi pôchanam,
Dżechu ja njej wjesci;
We rukomaj wopory;
Bóh jim kwoże wobrodži.
My pak hodo śwózni żym — haletuja!
Pokażowanie.

Wscheszjanskie swojskie zjawienie w starym czaszu.

(Početak pričavajuće.)

Ruine je bio povjedao, kak jara mješte se bio Origenes bio:

W&erno&sz bili&je, sa&itana pszec&jiwo jeje
nje&pszec&zelam.

Kak ho iſraelski ſud po nęćzim pod Bożim wodjeniom roſwiwa?

Digitized by srujanika@gmail.com

jeniu nanej je to džakowac̄, jo večje tak inat̄ w swijatym višnje: „I vječnosti pat̄ mi macjerice, forteč je na duchowne živjetje svihovih synow istufowale. Ža hjezdeč juntrež na bilo imeno-wem Rominu potčasam. Wona wiečeje tji džec̄i, forteč buchu hjezchity i duchom žalbowanim ludžo. Šewojce uajstarečeho župna Gregorija večje, taž je to hjezchido sta, bilo da naradovo kažju teho kuseja polubita. Kaž ktežje moželske, i tym džedzowom do zrekvoje khatwataše a jemu swijate pimno do matejnu rucz̄owom po-woži. Wona jebo šutnije jutkilemo wozčajem, mona jebo je hjezov modlitwou yvhodzenje, a tui moždjenje večje yvhodzenje, i to ma ho možditiwje hjezovico macjerice džakowac̄ sa vsehlateljim umu-ženje je swotwornym strachotwom, na pšč i čeželju witora muriwu, taž je to wobranianie w spystowaniach. Dejim denbi fuji Čajarijuš wu kłanum letar, ale wera tola ženje hjezovu fiskej-juštu weču niejspre, fortuz večje jebo mož macz wuzižla. Ktunje tak jutkilemo wotworek a wopłata wo jejmu džowta Gorcowija, forteč jaſo jejmu tóz - hjezhec do macjerice žanjerice - je po yvhodz̄ej tich wježdječich tuch hjezovih (wona večje tež i mandžeskej) wo-łoto heče hromadzi, wo tamuym živjetju swijatocžne pouje-daſtwa i s tymi złowaniem i złotnicem: „Ja leži a ſpuž zile jutkow“ hjezov živjetje wiedzida.

Našvernujti pječezel njenovanjene Gregorija većše Va-
siljuša, tebo rimaču slavnu pribušniču vrbu. Žebo nača Matruša
starječa, jebo moč Čunimatu a jebo kora Matruša mlodidža beču
pječezel wozbeni pječežjanistici žonou w tamnim časiju. Ma-
trina starječa većše hrisćeze w pošledim časim pječežjanowu wo-
wkoje domoženje pječežel a beču i tuncu žuwojimi šta dođlo
wo u hrisćih lečach Mato-Grinječa krovac dyrhala: wona tež do
wotrobow krovow dječjizdječi pječežjanicu pominje wjewožatice.
Čunimatu, jejna džonata, stječedje frijed muleće krovowu, wona
mjeđeđe džewječ a abo džečječ dječji, ale taf derje wona je po
pječežjanistici žonou wozbenim, wo tuncu joži pječežje žuwojici
pječežje. Žejna džonata, Matruša mlodidža, krovowu klobuženje
pječež ſunjerč ſhubi: duž ſu rošnjači, krovou moč ženje njevo-
puštežici, ali jako jejna našvernujta klobuženica ſe tajnje t ru-
nomaj vreb.

Rajnačnjida mjes iwhitimi mačerjemi stareho ſchecijan-
iſteho čašja je i pravom Monita Augustiniću. Mješo jače
hôz děčko Augustin čekoputu hvedd pobožnosti ſlužioce
mačerje bûti, jafo mlađenac pat po wotkorze a na wopacije pueže
wotdeče wotdeče. Monita ho jara wo njeho ridželje: ju vistop
troštovatnečke, tis jej wobručni. Je je nježomuš wež, to móh hyn
telo mylovo ſhubjenje buč. Teldom veſeje le ſlužioce ſkunom
wot potučnoj Africij živu: wona wjedželje, ſo by Augustin rad ho
do Italijeje pichkodil, hždžez bu dale do vredta pihineč moži,
ale wona ho vojetice, ſo ſputnjuće ježbi tam bâle pramje ſlony
tehla dla Boža profežje, do uježi jejmenej kapej kôz ježu žada-
njau doprjeć dat. „Tu iaprov jej“, taſ Augustin požđišće Božu
wo ſwjojih wutnježach praji, „mo čzž večje junfrće prohbita, ſo
bu jer dat, wo čzž večje ſtajne provrta.“ Pidži vrhju morja
Augustin ūtovčaju mačz wotfaji. Pidžesiuje ſejnej woli do Ital-
ijeje wotfaze. Ale mačežna lučevje, kotraž dže ſhubjenje ſkuna
jato dobrež, tež puež piches nurjo namata. Monita ho je ſlužioce
ſkunom wot Africu ſteže ſteže. Tam woputnjuće Augustin
Ambrožijove predonučia, ſo by ſhjedžat, tak rjenje tón řezechje,
a pon i doben ſhjedželje, ſat merije wón řezechje. Wéra jebo
dřežčatina, dobiti čzž podvurijem postak, ſi piches jebo roſlače
a potutu ſiho polvihom. Ale tež Monita bu natiene ne Am-
brožija poſtihala; jafo tón nedý na hujnaje waſtneje pichihudom
ſbóžnojew woprija, ho Monita wjazd pízrežetje imenježke; wjazd
malača ſavola: „Málžida jan! Málžida jan!“ ſo by tam ſlezec
máhla. Daho dla Ambrožijev Augustinjeje pichetje, to mè
jeſe tejtji mačz. Hždži veſeje ſo Augustinuš wobrožil a ſhice-
mzi dofat, heži wona na to wyprežje, ſo i um do wžetnje-
ſtu, do Afriči, wrožiž. Ale bôl ſo ſu ježi hždžez do uježeteho
wotdečno ſraja, džižiž. Boža ſ ſlužioce hujnej praji: „Za
nježem, ečko dla dyctiha hždžez tudy dellach wostac. Zene
večje, ečko dla džazd hždžez dale živo buč, imenjuće li vych-
trje hždžez do mojeje kmjerice jafo mérjače ſchecijanu wo-
bladou. To ie mi Bož ſpožet, idto tu něto hždžez ažu?“
A wopronadze wona po fréter ſhovici wutrije, pichetje wjedž-
hač, be Italiji woputnježa. (Štončenje, pichetje, wjedž)

Dželat je po starym blžije východistického třídučeho človějata. Přichl. 10, 4: „Psalm 128, 1, 2. „Derje temu, kaj ho živu životučtov džela.“ So řaf by džela vyslovi písce Božej žobnouvanje, když když človějata po Božích krajincích ma, tak bohatý, no tež na 7. džen doňahá píšidit. 2. Mójs. 16, 4–36. „Důstěho rozběžla mjes člomjetna, o či jeniž dželata, či druhu jeniž wujšta, po tařfinu v běži jrieje. Druhé ludy maja žvane hromy mo tařfinu kraju, v kořených lejvojach a hanice mužnějšem tnečjet (Schlaffenland).“ Po paradyši „džela člověk jehoři, a jiu woharunie“. A když paradyši po tařfinu tře džela křesla. Vola wichtitsch pohánějich paradyši nahlásit nadenejtech: „Dželo“ je hařita, to jenoz křesla vohytiara. Biblia mu neupři projí: „Wichtitsch dnebla dželaw byc“, když činž křesla bladnojuejcej, že zpurnila křesla, mučenje, hařita, křesla, bladnojuejcej, řečenje pravou, řečenje ho wichtitsch wat měchitkov a levitov wohytiara, jiu tak derje dželo, kaj wohytičtanje role.“

Prvi tajnih mabodach po dželu po hñazý cílowej zile hñadzho wobhlaða, taž pola pôchanom. Po sañou žu rojczy:

1. Wjednú dželac̄ero, kótiž ho na dželu pichitaja. Žin na ho mjeđu wjednú wuptac̄ez (5. Môj. 24, 14, 15; 3. Môj. 9, 13), „píhetoz wón je kduy a į tmu džerzi hwoje živjenje.“
2. Wotročz, „Woni žmuda „fiktivoju“ byc, píhetoz wón mi toji wotročz“, prají tón tñies (3. Môj. 25, 42). „Knejsoju wotročz“ pat je w Israele čejuje mjeño, píšterinaj (Je. 45, 4, 52).
3. Wotročz je „bratr“ (3. Môj. 25, 46). Deho dle jñejnež žadny hñuronie na um tñijecí. Hdyž po tu stanje, je wotročz vñodom hñowodom. Pola pôchanom ma tñies i wjetra pravo, wnojochi wotročza jabic̄ wotročz ho sa tñie životu kulta obhlaðuje — po Môjsiakomu janovim, hñ tñes, tñ hwojego wotročza jabic̄, runje tak thoita, taž žadny druhí mordat. 2. Môj. 1, 20, vñicht 12. id.

Ra třídy pod je votoček w 7. řečce svobodný; ta hřeben
jež je jenž 6 let (2. Mój. 21, 2; 3. Mój. 25, 40). A „njepružný“
průběhu wot ho, ale ty dveřních jeho ježedne woždanci wot
wojeho stáda, huna, a wot twojeho wimpyho ježem daňs wot teho,
čimž tebe ton knes, tvój Boh, požehnował je (5. Mój. 13,
3 řeč.).

Do teho mordozjsnua muzicheskhe Zheralti jemz pischenj, koyu
rejche jebo tabt na pischenje, so jo wjazj dale kam hovodju
zjazd pischenj. Dzenzilnik dzeni so huvit doles statva, to libzho
wuje a drzhich ludzi samozjene pischenj, libotvomujsheni doth
aprakrashaja a — potom hwoobodit wotcienja, kameje hyscze hys-
troszje nchito more kaproveni. To so my mirelce wathinje, hacz-
kije june ho na vremje poishladane frute jda, vola bote po prawdze
vysk pda — so, libzho jekto huvit doth laplasticzh njenomje, je jnevej
woszbu spredni la njom dzeta, vliji tym pak huvit wobdenje tihel-
skej na hejba, kdyt woszbu a jo je — je neby na pischenje pod
pischenjami byl, v 7. lecce takto hwoobodim.

3. Željžomoni (na wečenje). Tažiž žlužomoni mož po Šložomoni latovinu ienož počinju buč (3. Mōj. 25, 39, 40). Ito je pje se wobmjevajuće na tuncu kuhje i to je na pravciju uoz dræsli iud na Boži iud wobbladuje, runjež ho bižo na teđe mætach to kuhjeve pojmeče pichedotomu, tu je tu počinju Poženom kraljevom ponovati pichet. Tež 60; Bg. 95. Hecterijo pječe wečenje „žlužomoni na wečenje“ buč, buč w. 7. řeđe nječa wobodnu buč (2. Mōj. 21, 5. 6. 5. Mōj. 15, 16). Hdyž ijdø obhlađomivoče dožež nječetje, jo nječetje w župnici hauječež a hdyž nječetje potw rožnjučnu fucja wih boževi slibë a o pichu tunc žlužomoni čajteče, wón han je šuševje mole žlužomoni wofia. Že wobmjevajuće i tuncu žlužomonimi, tež i počinjimi, to hauje ptačej, ijdøž ja wotrczow. „Dentle piewo dyrbi tež wanti buč, tenu župoniticke taž tenu domazemut; pletetoh pjan tún krujes, moži Buž“ (3. Mōj. 24, 22).

Pomhaj Boh!

Číhlo 11.
17. měrza

Věnec 5.
1895.

Szebske nježelske lopjenka.

Budowanju šo kójdu šobotu n Smolerjez knihicízidčetni w Budyschinje a šu tam došlač ſa ſchitvortſetnu pſchedplatu 40 np.

Nježela Oceli.

Lul. 22, 61. 62: „Tón knjegs šo wobroci a vohlada na Petru. A Petr šo dovomni teho knjega ſtowa, jaš wón k njemu běše projit: Projedy dýzli ſavon ſalpewa, budžeck mi tři króz ſapręć. A Petr platalje žaložnje duž wou.“

To je tón hamy throbly Petr, kž bě hiſcheze mało cjaha projedy hotow byl, i tym knjegom do jaſtwa a do výmjerze čaňmeč. Kat býdy je wón nět! Kafe je wón napominage ſnamjo, ſo wšich ſahorjenje ſa teho knjega, wichy throblo wujnacze jeho mjenia w měrnym čaňku čloubovi wutrobu pſched ſoprěwanjom njezwobanuje, hdyz je hamky ſtrach hroly. Ti króz je wón ſapręć — duž ſavon ſalpewa. Hač jow je tón knjeg ſhwojeniu wuzjomník po jeho vnuču thobičic dat. Nět, hdyz je ſo jeho věčerjezenie dojvělno, hdyz mžde Petr njenapominam ſo ſhubič, dho ſo Jeſuš wobrociwski vohlada na Petru. Denoz jene poſladdenje! Ale ſáto u ním leži! Rajmáziske pređowanje njeby wuzjubnila tak jara trječito, laž tole jene poſladdenje ſbójnikowej wocjow. To bě napominanje: Hdžeha ſu nět twoje pſchedewiacza, o Schimanu? Hdžeha je twoja ſtaſtojta wěra a twoja ſubořez hač do ſunjerče? To bě ſrudne ſtorjenje: Šsyn to wo tebje ſablužil, kž bym cže tak hněru ſwornonal, twoju duſtič ſe wichej pſchedelniwoſež ſwojeho žiweho ſlona wokřewil, ſo nježatc wjazh wo mnje rođicí? To bě proſtvo: Wroć ſo, wroć ſo, kž by ſo ſablužil! Ty nje wjazh njeſnaſejſ, ale ja cže hiſcheze ſnaju a cže hiſcheze pſtam a bym hiſcheze

tuđi misitr, bynječ ty nježatc moj wuzjumnič wjazh byc. Lubowanji ſnano je nětoryzuliz bjes nami, tži je mož člouboviho wóczla hižo na ſebi ſhonit, fotremuž ſnano porota volny vohlada čloubovi, wot njeho njevinovnacze ſtchidženého do duſice palí, fotremuž poſledni vohlad nanoweho wóczla napominazy pſched duſich ſteji, tži je po vichy pralčazym poſladowm džedžazeje njevinovnacze hižo ſa-jezvenjeniſ. Wjazh hač wſho to je tole ſbójnikowe po- hladanje ſu vanjeteho wuzjumna bylo.

Rijeje ſbójnik hižo tak na tebje poſlalad? O, hdyz ſu brjež ſwojeho ſentiskeho ſtěnjenja ſapomnivjichi na wěčerječ a knadne ſvbla tola ras vóſnač, ſo je wſho ſentiste lutý dym a kurjata, ičtož njezdje tuoji duſchi na- ſucič, a ſpotocič, nježby tehdy widžal, ſo ſbójnikowe wóczlo na tebje hladobce, ſo cže vytakhe ſwarzowisč? Abo hdyz je brjež twojeho hřeſčenja a pſchedlapjenja na tebje žadanje poſchitilo po tym čaňku, hdžez hiſcheze we wérje do ſbójnika wotlojny a ſbójomu běſe, nježby tehdy poſnal, ſo ſbójnikowe wóczlo cže trječi a stareho Petru w tebi vytakhe? Ale hdyz je w ſhubincoſi a pod ſložiom tuteho thudeho ſtěnjenja twojej duſici ſytlaſche po troſčeče werneru a wěčerje ſvba, hdyz ſu pſchi ſanjenicym ſem- ſtim ſbožu a pſchi ſmjertrych ložach ſhvětnu knižomnoſež ſachobnoſež ſacju, nježby tehdy widžal, ſak ſbójnikowe wóczlo troſčitarovne wóczlo na tebi wotpočowatše, ſo by tebje wicheje cjenio: ja bym ſhvětnu a wotſam pſti tebi, bynječ ſo wſho ſentiste ſlamalo. Ach, hdyz je pravje wopomniumy, zyl ſhwjatý poſtmu čaňk njeje ničo hač nam pſchedwobročene wumžitowne woblicžo. Wón je ſo wobro-

„Koješ trijejow psejindje s Zatuba“:
„To węgierzenie nož njevujeba!“
Tam hweđa potajue kęcę,
Tam tózdy hwoj pueč t njemu czechnie;
Hac̄ puečim su krijeđa nitę,
Uch tóz je sbóne hronadženje.

Sso i wójskom wultim hołtua,
Hic̄ witač nowehu učet kraja.
Wiched hobič krajnosc̄ njebjeli,
We duchu hjo mōža i dala,
Hlaj, wrota zebrowa a hród
A w hrođe pueč kralowym hšod,
A t njemu marmonowym hšod,
We stotej kotebz̄ pak jedo.

A tajku kraſnoć spodžiwanu
Jim hweđa lubi dhjelotaj,
Na crikdu zmu hweđatu
Pichet hweđko pueč mutiwačo.
Hdješ tajte pruhı njebjeli
Tat pueč cěmne rožnajenje,
Tam pueč njech naunjadschi je,
Ton tola i wježelotju dječa.

Hac̄ pak tež pueč je datci,
Tha pichet hweđe pichetni nimi
Wichet hweđa, tiž pueč pichetlodeža
A pichet wjeh hweđu jahnoć je ma.
Džer pichet jem je jenat,
Hiz blod, niz spa ſo nebjeli;
Pichet pichetinuia topyla,
Stot dižu pižu nejeda.

Czah njeſtašava w hořodze,
Wichet nima žane žadonje;
Piches horn, doły, runiu
Ton pichet czechnyc̄ widožachu.
Sso wotworejce wrota dječ,
Tich pueč piches metra dale dže,
A mědhezenje ſo dživoja,
Schto na kebi czah taki ma.

„Mi prajče jenož, ſhto hč te?“
So hón jum njeje ležat ſo,
To hweđci wjele koptow,
Pueč rosteptam wot labdom.
„Hdje čaynica crikdu pichidžiwa?“
Je i wocjow nam ſo ihubia;
Hac̄ kraja czechieč czechnieja;“
Sso dopomotuju węgierzenja.

Nós dwanata jem rožnawetena
Sso njeje tym běže počinuła,
Duž mbla na jemna wypidjetrenja
Jim hweđu tež je ſoujimjata;
Jim blonzo woſta potajene,
A nož ſo jem je pichetlisiča,
Kiz wójſtu ſtealow rožnawetene
Je ſtoro i pueča ſabljuzila.

Na mięte hózji je ſpoini
Wjerch jedyn, kral Arabow ſaſia,
Tam roſhlađuje wobr ſo j umi,
Tam czechnoć njemala jem naſta.
Tam napinachu wózžow možy
A tola hweđu njemodžachu,
Hdje ſu we tutej cěmnej nožu,
Ach wo tym wózloži nječajachu.

A holt nett i bliša holičbachu,
Hdjež w podobnie a wulec wjeh
Se ſpoini tonjow ſefatachu,
Scej pueča njevječi, ſo dreny
Štot w jemna wójſtu čini rucež,
We druhim wójſtu wotmohwachu;
Wiba ſejnji ſo a hwoje pueče
Net jožo derje roženachu.

Na rozpučju Arabiſteho
Bz mōžecu w traſim wytoktanju,
A twójſtli dale ſi kota njeho,
Hdjež mōžecu hujnejc̄ trochu t ranju,
Mach druhego a jeho jenich —
A wobr dybtač ſo džinac̄
Kat mohla ſi njebjeli Božich hwođom
Sso džinow traknocy njevulwac̄?

A we tym ſi nimač hjsic̄ kęcę,
Muž hrobdy, czechni, hjsic̄ mlydy,
Na pichidži wojom tonju ſleči —
Hac̄ tež dže ſi nimač hwoječi hdyb?
„Schto wamaj njeje mera davo
We wojai nječajomnym kraju?
Bož dał, ſo to, ſhtož mje je huato,
Te ſi dalota ſem huato wajti!“

A drugi dječi: „Sswoje pueč
Ja dorerek ſum hweđu jańce,
Kiz dotal mje je wiedla kruje
Po dróh ſubolnej a krajnej;
A preni dječi: „A tu stan
Dich tež pichet hweđko rožnaweteny;
Mje běrju potoža na mary,
Neti pat ſum ſi nowo narodžený.“

Tat ſi jaſukami powiedaju
Kóni jedny majni wotwyljeny;
To pichetko bolo pichatow,
Duž budžiž pueč tež ſienoc̄emy!
Scej rufu ſi wjatice ſandbanu,
Szu jena myſl a ſena duchu,
A hvođeroč ſebi pichikahaj
A hvođalo Boha, ſo ſo kluša.

Wschelake ſi bliška a ſi daloka.

Khęzowow hwođa ſo letja w ſapocjatu wapreje ſož do
miedzich ſunipow Abazja pichet obriatistin morju poda.

Wichudzom w kraju pichidžiutu ſo, ſo bydu wjewča Bišmarca
t jeho 80. narodzeniny dneje na 1. aptekry czechci. Schęzor hwođe
po pueč ſi komanderowani generale i ſi veřzam i njemu
podac̄, ſo bydu jemu ſtočiopiečka e džat waprojli. Njeje nimale
ſaduň ſtont, ſi po piži holođomuji njevobdžen. Tež ſtudent
to ſi wjach ſemifit ſi univerſitatu podaže ſo Bišmarck.

Božjewozowem wulstowem ſanalna hješ ſaracis̄him a poličnzym
moriom nječe ſo w ſapocjatu julija. Wichtite vichimors̄ke ſtaty
po pichetwacha. Drzozonjow ſu njeħanilis̄toč mili, ſo džedža ſo
piži wotwyljeni ſu Kultimi ſiedničiż a hromadze ſi nimi do
fanala mita jēz. Sso prajcha, kac̄ možemy ſebi to ſubiz dacea.

Snam namjet hrabje ſamija, po ſotwym dybci tneječetwu
wjeho ſitio, ſotwre hjsic̄ ſi wotraja trjebam, ſame mafujič ſe
hřezorowemu ſejmje wjepodat, ma pat malo nadzieje ſa ſebje.

Wschetjanske hwođne ſiwijenje w starym ejazu.

(Štovječenje.)

Wl wobſamkujemy to, idzog je ſo wo mandjeſtivje a dječi-
wocjehiſenju w preni ſeſtetti prajlo, najlepje je ſlowom
Slementja Aleksandrijebo: „Mač je hvalba džeci, ſon je hvalba
muža, muž a džeci ſu hvalba ſom. Boh je hvalba wjichitich
hromadze.“ Ma po džemuy hjsic̄ ſiečto ſiečto po tym ſhjedče,
koje w starci zutwri dječi a hromadu hromadze ſtejachu. W tym
matwupanu mječeče ſiečetjanzu zutelj hujtene herbitno, pichetoz
w prejedwadijim čajou bědu ſtuzobni ſtoltovo a ſtoltovo bědu
woſt a tež hujt hromadzki ſpoojich hujtich poddači. Nědakto
lepie ſu w poždžis̄im ſtoltovo ſajz, dječi hjo piches mož
ſiečetjanzu, ale w 1. ſeſtetti po ſtoltovo ſu hujtich ſpoojich
ſiečetjanzu ani ja ſlowom njewođlabowac̄; romni ſpoojac̄
praj, ſo ſu trojte gratz, ſi veřzam ſo ſi pich, ſi druh
taſte, kotež nječomtive ſpooj ſo danaja, ſot ſui, ſi ſeča
taſte, kotež moža rečeč, imenujac ſtoltovo. Kat zile ſinat
ſtieči ſo, idzog ſapocjatu wjeh: „Tu njeje ſaduň wotwyljen
nječe, ale won ſu wjatice jedyn w ſapocjatu.“ (Gal. 3, 28).
Scejnoč ſuteje ſiečetjanzu wuežby běže wotwyljeniem ſtoltow-
juwa; ale ſo w tež węg pichetwac̄ ſu ſtoltowym ujerofom byl.

Niz jenož wo to bědje čjinič i chlouvnino ſi dobow woskrotnic, ale vjele běle píches nutn hřebčíznamu na wchitce wobtehočež jenjina yo yhodným; w tej myslí pragi Augustin: „Niz kwo- bodných hřejov je řebrenstj je řebrovou řežini, ale dobrým blžiob- myt se mych wotrcovac.“ Debo da Pavelc čejnějeho řebrovou Dřetinu ſakho t jeho hřejov řezenou vrátejo pohřebé, ale wón czini wo t taftim luboſezvou ponežouzajm pížnotu, wo ho bořevs- mertjebam, to je ho řezeníme dale hubenje hřeo. Řežna něž je, w něm ja ſaploſzefitn a plchidomým čejzou řebrovou řežini řebrovou řežini ſakho řebrovou mnohaj pšenivňouzov, ſi dobow pal tež doberých rožděřerovnamama; to největše žadno wěž, ſo po pohřebi domi- wot delſtaf, množnou píches ſejho řebrovou ſi řebrovou řežini ſaplo- mordcež. To nam wobvředci, ſo řebrovou pod žutim hřebčenom řebrovou řežinou wodhymnou a tu bědje bles dveřla nová píjai- cina, kotrejž dla řekeříznamu hřejova ſe pjuwint řežidlovani po řekeříznamu woskrotnu wotřebadlu. K temu napomina jazkuvn- wozjou ze wšelakem rámjan upozorenju, kotrejž hru dženja břežez wopomnječež hōdne. Tak píše Augustin: „Přem- hošidovat statek ſo ſa ſuwo řežeb, taž ſa juwo řežec, ſo bu ju t pravzej dohobavotci dowiedej, a duhi króč;“ *W domje praveho blžu tež eži, kotrejž roštěnja, tym, kotrejž po řežec roštěnja, pšenivož woni njerostujiče ſe žadanjom po řeženju, ale po řeženju ponosili.“*

W historiji wo marträfslę hñjerzı Perpetum steji pödla tuteje lichenksianji i wobchuebni radojejna lechtwina Felizitas, i fortejz jenja bñieni taž se fotru wobkhadzje — faž jo David a Jonathan hromadzje mjeniujetaj, taž stetjaj Perpetua i Felizitas hronadzje.

„My manj uvo typu imjerenju, kotrež u hčerečijanstvih domačih tehdon hčerečje, hčerče vjole jednoravnih, ale hujaznih hvedeženj, to žu napisina na hčerečijanstvih rovovih ponimatah u približnih letstrostih. S tých malo slovom, s katerež voblažja, mohla ho druhod zpla hčivnobia historija lešteži; ale morež hčo hame ja ho došez praja. Tako reča u tajtim napismje: „Vitalijanis hvojej najdrživejšej Ruknije, koteraz hčerča živa 32 let, prvojnej najlubjejšej mandželjeti, kotoraz je žu s nim hčivem prizvadža; na drugej: „Za Četrtces hym Šoteriji, mojej lubej tovaruščiz u živjenju, tu pomisl stojit, wona je živa u Boži“; na treczej mandželjeti prvojnej mandželjeti nohžnoveči, jo ani dzezi om nosje njejeješči hčivodlo suemu pščinjanju. Ko ponimati u Perugiji na hčivoum najlubjejšem (tun miras) ko hčetješču namota, runjež bi jenož leto starci, to hvedeženje da, jo je watoveči teho Štefija bpl. „Hčebudž ūdne moje dječeo, hujaznj utječja većezje“, go žabe ſumecjet pščinjanu. Žedno brat wohžnoveči duhovni, že je 21 let dolho s nim u luboži i mječe hrušadže dželat, a hym wupravljaj-je tu je na hčivnobičnu starčinom i džalozine mitrovin wotpočinj-bac, i hvoježtaču pščinjanom. Napisina, koteraz buduči učelat na fakultetu sv. Domačiu dopomnute, bo jaro poričed učimata; teži te je jaro wajne; pmežerž beseda vodilna rozbudi mitku Štefiju njezino učenje.

Sa poslannym časť.

štôs: Štôz Bohu vŕtečeniu zo voda.
Dej večnejší húrcejí sapadajem
Dúž hľadkunov bé zbyť hved;
Olaj sa vichéch „Svojaj“ pošajem
Zim s klobúk bežte k hudej něť;
Dúž hľadajim něť na myho“,
Ktž všchito sa naň činu jo.

Dom pôr taž trej na senju kapa
We sa hradzke Gethsemane.
Tak wumôžnits lubočej hava,
Naň wumôž s mož čertoustej.
Dúž hľadajim něť na myho.
Wón všchito sa naň činu jo.

Wón skorži we tej ſrudnej nozy:
„Ja ſrudny bym hač do hñicerze!“
Tych wuchownikow w ſpanja mozy
Dom' žadnym trocht dačz ujem źeſche,
Duz' modlany netk' k němu ſo.
Wschaf wón ſo ſa naň modlit ip.

Вѣ ютамамъ є хѣжованју
Вонъ, комъ єзјеъ, хвалаъ вѣхѣжувача.
Каъ жењио дѣлте є љареванју
А нјепраји јимъ љовицеха;
Дукъ хладнији, теј на међо,
Секто вѣхѣтко ѿ најъ єзјинъ јо.

Jom' wutroba bu roškašjena,
So frej a woda wubčja;
S tej jeho trwju je wobtvijserdžena
Něšt' wéra, luboječ, nadžija:
Duz' wjekhelia netři teho šo,
Ktž s luboječu wicho činil jo.

My džerājimy šo tvjerdje jeno
Toh' imjena Bejom khrystuša;
Odvj modlju ho všehtiy i jenoh'
Wón swoje hanjen' pchijata:
Duz' dzhalijimy ja všehtito ho.
Sajtož Bejuš ja naž čzimě jo.

5. 5

Schtož ja węscje wem.

Ja wejče něm, so jo mnu nichó lěpje njeněni a nichó mje
tak písečelne schriftovač, tak derje roswuečej njeřamóz, taž
ón knějs w hwojim žłowje. Teho dla ja tež wejče něm, jo
žadny lětař, žane lětarivo, žadny čłownięt a žaneho čłownięt
žłowo mi tak spomožne njeřiju, taž moja biblijia.

Kschij na jesorje.

W Schwaizatſej ſu kraſne jélohy, kolo wołolo wot horow vobdate. Ale taž luboſine a mérne ſo wonie tež ſdabza, zyle tjenadžiuj ſo žalozne ſo wjerczate wičow ſčehu a tym ujebozumny, kotsig ſo na tych vobdach wjeſu, bortsy žalozuhy ſowz ſchihotuja.

Juníkóz jesejelé ne aňa pobožný kódžink po tajstín ješorje a
nam wulfi hlytni hčiz pořata, totvře běžtíc hortac na wujsofje
z jeho ho pohoběhemací postavení. „Hladao na tón kódžin
e mój nan wumrej!“ wón nam praji, a jaťo jeho wo to
přesochadym, wón povojedachce: „Mój bědmoy na rybystojeje wujsoj, mój nan a ja. Za
těch hlytice mlobdzen, ale hžo nařitouje v mojich rěčach. Na
ja, jedo bědmoy nědze hřečid jeho, wo wiðer s tařej moj
běžbe, io vónuachmoj, jo bědmoyu hlybienai. Bětje molajo neje
nan napomučaje, s napomučenou tu doječ, o mojho, taž
praj, hladao na tón hčiz wumrej. Wón že je wijech moj
pohoběhemac a nemaj ho poradci kónz dozvěc. Hlondom kóz chom
povojedachce a pobožný nan hlytou hmyrcex v žotnach namala. Za
těch hlytice mlobdzen, ale hžo nařitouje v mojich rěčach, domíž mi
v pohoběhemací na rromos mepríhledných. Bohu budž džat! Tchond
těch hlytice njepríhledných, jesto ma tón hčiz ne bě a moja duchna
v hřebach hlybienai byla. Net uém Bohu džatovananeho!
těch hlytice njepríhledných, jesto ma tón hčiz ne bě a moja duchna
v hřebach hlybienai byla. Net uém Bohu džatovananeho!

Daj, so bých trosklinje widzit
W tej krajnietnej žalosći,
Kak by ho sa minje běžit
A wumrjet w hwojnej krvi.
Dha na tebie chzu hladoč,
Eže džerzeč s wutrobu
A twoju ponoz žadacę,
Tak wschitzu sloboziu mru.

Pomhaj Boh!

Cíklo 12.
24. měrza

Létník 5.
1895.

Serbiske njedželske lopjenka.

Budowanu šo kózdu šobotu v Šmolerjez književniciheretu v Budyschinie a šu tam dostač ſa ſchvortſtěnu pſchedplatu 40 np.

Njedžela Láture.

Gal. 4, 21-31: Ale to Jeſuſalem, kotrež je hortach, to je te ſrejna, kiz je naſcha vſchitich mæc.

Salomonowy templ bě wjèle kraňnički hac̄ heta teho ſhromadženja, ale tot wuſchičke hac̄ ſu njebeškega wuſchičke ſemje, taf wjèle wuſchičke je kraňnoſć njebeſkeho Jeſuſalema hac̄ ſemſteho.

Svjetljat japoſtoł widzi w duchu hižo twar, na kotrež je tón Knjes ſam róžny ſamjenj a na kotrež dyrhba naſcha duſhne ſamjenje bvež.

Wulki jendželiti predit Whifield je ros kraňje widomnu zyrke i njewidomnej vſchirnat. Wón ſhano tak praji: Bé wjèle nijemera ni měče ſtvarjenja templu w Salomonowym časzu, ale tola město ſtvarjenja bě na Libanonie, niz w Jeruſalemie. Tam buchu mózne marmorowe ſamjenje ſtaſon uſlamane, tam ſu tybaž lét stare zedry puſčezothu a ho do hrjadov dželachu. Wjehite ſamjenje buchu w ſlach wobrubane. Wjèle ſamjenjow, na lotrach ſapocjažu dželaci, njeſchindže poſzijízho do templu.

Ra twarnym měče bě ropot dželanja, ſtajne hawtowanje gratal, hamorow, vilon, ſterorow. Ale w Jeſuſalemie bě ſhwatý měr. Šso nam drie pomjeda, ſo bu wicho dželo bješ ropotu dokonjane. Bé vřejdu hižo wicho wotměrene a napromjene, ſo trjebachu jenož ſamjen na ſamjen polozic; hrjady, kotrež běhu wicho ſe ſtatom počebnjene, buchu jena vſchi drueh počojene. W ſhwatý cíiſchinie roſečeske templ horje k ſwojemu dokonjenju; a

rětaſche wo nim: tón Knjes je w ſwojim ſhwatym templu, mjelež pſched nim wſcha ſemja.

Tat ma ſo tež i duchovnym twarjenjom zyrkuje. Žon na ſemi je město ſtvarjenja: my ſamy wſchitzu pſches ſcheczeniu na tole městi ſadžen. Je jenož na tym ležane, ſo vſchym ſo pſches Božu ruku jato prawe ſamjenje ſa to město, kotrež je wón ſyrlki ſa naš wuſhwol, napramic dali. Ale wjèle iž je, či ſwoje město w ſhwatym twarjenju ſhubja, ſo jato njebožni wupotřaja.

W ſhwatym ſhodžinje pſchindže Boh tón Knjes a woſmje pſches ſhavertu ruku hōdne namalane ſamjenje a ſtati je tom hortach w ſchwine měcnoſci jedyn pſchi druhim. Tat ſroſce w cíiſchinie měcnoſce twar, t majestetilej, kraňne dokonjanoci, hac̄ ſo jumu, hdyž ſu wicho ſo křyſtufowej ſtrou muſožene duſhne ſahubžene, widomnje počuje, hac̄ Jeſuſalem, kotrež je hortach, taž ſhwatý japoſtoł ho widi, dele pſchindže na ſemju a potom ſonž pſchindže.

Potom budje na ſemi jaſho paradise a budje rětaſ: blai, heta Boža poſta čloujetem. Na čloujetach na ſemi, kiz ſu džeczi njebeſkeho Jeſuſalema, dybci to ptyňnež bvež, dybci někaſta potajna mož ſo na nich počaſč. Šetach raſ na pučzomanju mlodeho, jednorje ſwobolečanego čloujela. Ježo ſchtant bě hyydom na nim widzeč; bě gyle hinaſhi hac̄ druh. Ježo draſte bě jednorja, mějeſte malo pſchi ſebi a pučzovaide tolá jara daloſo. Džinach ſo na tym, kſtihach val potom, ſo je wón bohaty a wožebny muž, kiz jato nijeſtan pučuje, ſo by wón ſat ſwet ſlepje ſejſal. Džeczi njebeſkeho Jeſuſalema pučuju tež jaſo

nješnacu piščes hvet. Wedžja, hde je jich domijna a wjedžja, jo ma wjedžteſtvena Boža rula dočit ſa nich, ja ſenije a ſa njeſteſte. Štítb je k Ženitvji piſtihom a činty činjenym piſčes jeho trej, tou je frej wot ſafonja. Tu dyrbiſt! tu dyrbiſt! ſaf ſafonja moła. Ženij čloujetceho ſpma Božu wotn dopjelmeč, druhý pak njerodža wo mu. Ale wjihzaj, dyrbiſa tola ſpmač; piſčes ſtut ſafonja njerodža žane čečlo pravne pſched Bohom. Boža tgh, kž ſaſa ſafonja to huit. Wom wſcho je to činju, ſtečo Boži ſafonja w dječacu ſafonja žada, ale niz jato dželo. I ſotrujž džedža ſebi juwož Bože ſpodobuje ſafčučječ, ale ſamni mot ſebje, tož ſchomu, tiz net ſebj u naleteniu ſlonzu napočini wubinacu a ſečej.

Žefuſ dama čloujetcej wulſu móz do wutroby; tale móz jo w dopjelmenju ſafonja poſaze. Kž ſaſa ſafonja je ſečla wulſe, tak dyrbiſa kječeſtjanke poſezuji ſi wutroby, w ſorej ſeču. Žefuſ dybli, ho wuleč.

Kž ſečnoječ ſe ſkouſa piſtihom, ſaf ſafonja ſ vheru. Rjeje žadym ſafonja ſe ſkouſtowne dječej, khaba tón, ſeluha piſežo wotwrobiſe nječeč. Hdyž to hprawuji dopjelmenja, dava wón jum móz a wón móza njeſtelci a ſloboznmi piſčes hvet čahnječ. Šanjen.

F.

Šwječji tſjo kralojo.

(Potračzovanje.)

3. Chor.

Ša hvedu ſkovicu džemym
A ſpneči vytac̄i dječem
Šeči dječeo ſratovſte;
Jo wěrje ſamataſam,
Jo boriž wohladam,
Nam hvedo ſnejbažne.

Wicho druhje ſabvđemym
A tebi ſhadijemy,
Tu hvedu nadžije,
Nam piče ſajche roščwēč
A nam haž na tónu dohveč,
Šo njeimolimy eće!

Tu ſpěta požadane,
Tu dudčov ſradovene,
Chapt klob ſaf ſafonjač!
Chapt dopjelmeni ſam ſabotječ,
Nam ſožečječ ſlobom ſafotječ
A ſlobonacu ſo dač!

IV. Mudri piſched Herodaſtchom.

1. Šwječeňſte piſched ſpolo.

2. Kaf mudri do Jeruſalemu i Herodaſtchje piſtihom. (Deflamazija.)

Šso tempel i mětom blýſtotaſte,
Mela w ſtoučznamy ſpote roſeſidže.
Duz ſyla luda ſpotaſte
Šso i wrotami a njeſteſte:
Šso tamni ſkova dopjelmenje:
Mož vohannu ſem piſtihom,
Welsbludom cřitom piſtihom
A mi nich mjele bohauſu.

Jeruſalemu ſtichepjetachu,
Tim rječene hrečina wutroba,
Hdyž laſte wóſito wohlaſatku,
Miž piſtihom k nim mot ranja.
A měto njeſtihom njeſtihom,
Ze torbujichého tež polničke,
Šso poſlední wojaz njeſadja,
Šso ja nich hřichého měto je.

Na čahy ſtaru ſpominachu
A mi ludi tak wjehlate,
Miž i mětonu ſpominu wojowacu
A hupto piſtihom ſtichepjetachu je.
Šso hroſa wjehela ſtichepjetach
„Hlap, nur je tu a hřichého!
Kaf piſtihom ſu mjeſto noſečo,
Štečo wé, ſtečo net ſu wohlaſatku?“

Herodaſtch tež ſidov ſkola.

Še ſpanja ſropet wulbudiž:

Wón ſi wotnou měži, ſak ſo wala

Lud wo hohach, kral wichtón rži,

Wón boriž putn pač, ſo ūko

Šso pomundu ſtrežele

A ſo je ſpodišnaujom na ho

Lud ſploſojem ſladečice.

Wón ſtuhici jeho ſchufatane:

„Šso narodžil je ſlubimy!“

Wón we projektou wojedane,

Duz teho dla je ſtuhim:

Šso vrachas međuplom: „Mi praječe,

Kaf možeče my ſpotječ!“

Mi ruce i piſma ſpěto doječe,

Hdyž řeknujuſi met ſo narodžec!“

„Po piſčimy wěče w Bethlehemje“, —

„Tat wibetap ſi jena prajadu —

„We mječe ſidovſte ſenje,

Kaf manu rčž protetili:

„Šso, Bethlehemje, wulwolem

Bjes ſidovſti mičtami,

Mi ſi teče budje narodžen,

Twój ſtipes a wodžec ſionji.“

Duz do hvojeho doma ſtradžu

Kral Mudryb ſi ſebi ſamota

A da jum praječe: „Da wam radžu.“

So piſtihom ſvijehče do hroda.“

Duz draſtu ſtrupu ſwobdetam

Pſched ſkola Mudri ſupičku;

Kaf nahladni ſu wohlaſatku,

Wón dze jum ſdom ſ ramjenju.

Kaf poſorni val piſched nim ſteja

A jeho protidu ſomužie,

Šso ſi hejči eječi poſtitele:

„Nam poſaz dječeo ſratovſte!

Nam prajad to, jehož ſu italo,

Ze hjo ſtare wětčeſenje,

Kaf jeho hvedu wohlaſatku

Ze wčeſto, kafe ſjeſte!

We wutrobie val naſtroženym,

Še ſkudetatu ſwobdetom,

We wjeſte ſteči ſomužiem

Kral praji: „Wóž ſo moje domu;

Wu ptačje ſo w mejm domu;

Na dječeo moje myſtice;

Tón ſtupen ma we wjehſtihom ſchomje,

tiz w piſmu wepižam.

Duz praječe hprawuji, ſat je tomu?

Hdy ſtupi ſu ta hveda wam?

Chapt rad ſo ſi wam medlič k njemu,

Hdyž jenoz ſo wim wětčeſe mam.

Profetijo ſu wepižali.

Šo ſi Bethlehemje wulwolem;

Tan ſtichieče a hdyž ſamataſi

Šeče jeho, wojedane tež mi!“

3. Chor.

Štuo, Herodaſtch, ſtrža če?

Štuo, ſejič ſticeči mera je,

Miž twój ſtupu ſtupu njerodži,

Kaf kral a ſtuo je njeſtelci.

Štuo, mudri hvedu ſpominu,

Kaf na njeſtelach wibduču,

Kaf rječene ſo jum ſticeči,

Šo ja uje ſtupu wjeſte!

(Potračzovanje.)

Wój dżak winowaty wsmi
Szwéry Ježu, prjedy dż

Ѣ ѿвојѣ хмірѣ нѣже Ѯам
Ісѹшъ хѣхъ там на Голгатхѣ.
Ѳо we нашеји мѹи нам
Хѣхъ нїжешъ мѹзъ нам вѣла data:
Ѳеєрплюючи тѣ Ѯам мї
Свѣтлымъ Ісѹшъ, прѣдн дїї!

Hladajęcę na Jezuśka,
Każ wóń na tchizę uetł wiąża
S kozdoh' boka pójstuta;
Wóh naż t żwienjenju żam piąża
Psches tchiz: mlebjo yokaz mi!
Śswierüm Jeshi, prjedy dź!

Netk moj Ježus wobłednie,
Zeho duchę i czeka wuidze;
Dolonjanu wskita je,
A kwojom' Wotzej, i njebju doudze:
Ach zo my tej kobiu jehu!
Ssveruh Ježu, przedi dži!

५५

W&eronoszj biblije, satitana pschecziwo jeje niepschecielam.

Jak ho ijsraelski lud po něčim pod Božím vodjenjom
rosniva?

(Wzraczanie.)

Dawt.

Džehat wot žylcho žyjoweho wuwodchla ho k žyjowenju měsícům a Levitam da, fortzhami role dostati myečdu, co po na-
ře na-řeči se duchownych, wuzeržen, řefarow a druhich
jastojutkow. Denhi džehat ho kžde leto k žyjedzieniu wopruje,
t. c. wou ho pchli žyjowezym žyjedzieniu wot žylcho domac
k wotroczkam a džonskami a k hudywu he, 5 Mojš. 14, 22, 29,
12, 17, 18. To ho wovitčitwone ludowe žyjedzienie k wutroczkom
wutroczkom w duchownoscji o Bože daru. Kždeze z leto ho tón
drugi džehat jato dawt ja hudywu roszčeli, pchlej zaloj ſebi
wozechy dusto na hudywu, na wutroczku a hryzoty pomysli
5 Mojš. 24, 17, 19, 21.

Tote je něčeho i teho měchnýjšeho ſafonja, na kotrejž nje-
víchezelpo tak jarož píšovat. Še wě, ho na vždu ſejotlivu my-
na nožce wobtejnošně nadzjic̄ njezdě. Wědze ſam my-
w wihelatich wžach dale, hač dělší ſafon. Ale mysl kotaři
píšeſ ſafon dě, ſafon řubljoſz f Bohu a blžiděmu a roſ-
kužidlojčk, kotrejž tu mysl w ſafonji do ſtukta ſajtla, wobtis-
tim, kž w noždim čažni ſafonje dawajá, i wutrobu píšečz.
Wědze by pola naš ſlepje bylo, hdy by ho na tu mysl hulce
njezahybilo. ſafonje ſa džerac̄zijou w naždim čažni ſu dobrý
japočatz.

So pak što nam nije potrebuje, što smo to jasnojelčeli je sakonja, ištođ što nam spodobac̄ nijemđe, dvoje wusbehnjemju:

1. Satov donosi mužje vijaju životom. To je vjetru; volati te nošaši u Israele bježeće vjewe vjekove pohamčitih steja. Božjeobje pak dybri po napomenit, so m novom životu bjes židomiti povijeditojstvne mandatstvo po bježećemjutnji myhli namakatu a je životašte živjewne u Israelu ljudi utroboje.

2. Węńce hycze dze ho nęwjechezelam frutęs latonja spodobaw, hdyz sęta pięćdziesiątawobiumienni wachłaniom hreidi. „Schöd” habat wotwierzenie, iia ho łamieniomaz. 3 Węst. 23, 29, 30, 4 Węst. 15, 35, 36. Podonne myśle Pi. 137, 7—9. My najprędy na to potażem, iio by te noślady w nowym słubie wotwierzenie. Jako dżyniklaj kaj wicżomatait w podomnej myślitwoj i wobec i mysetc mezz junaj żelus poħebu a praj: „Nęwjetaj wój, kaifeħu duħha dekkxi wu itaq?”

Alle tute učinjali v Šatorju všeč tež strošiminy. Sa-
jračniški ljud večje Božja blagobla hledanje je živjuji hujatym
Bohom. Schiož so teho živjateho wojsčina določila, najusmrtov-
nemu hujatymu jih vutroba jroni. Duž bo vutroba roštori.
Šatov je všeč kritovježu dyrbječe k temu vječež, jo by ho ludje

жњатовјес Вожа до витешкој љачењеви: Кај дјеби нам, потрнјујоје дјечји витешкоје лубује, тола деудију прут вјајци, дочекајујујоје дојрати власаћије вјушаји. Так умјисли хеби ћетонје водице да хадија Вожа јаки сује пичелобке: юн дјак најбољим бјес-
живјенија, тела да ће. Вож јасајемује лијеј пичес кртиотје јаконај-
вјујоји љиватојији љачењеви, љо вју на једноје дојротујуна; тат-
јеје јакон тај Јаворује праји, пјетону на љебенјупа. Шхондјеј-
шевенјује Вожељу њу тјеј туте појатије, ћодји тјеј мјижди, пичи
јечинјији ћак ќо јабљиц љејије, љо итану јакон џако даје појатије,
јечинјији. Дона Џејфел 18; 33: „Тат вјерне хадју јако јуну, праји
јакон Ријес; ја минам ѕодобана на љанерији ћесеђењу, але јо
ћо ћо ће љественоје вобрејијији по ѡвојејији ријеса и љо јуну вјај“ а
тјеј тунјијаја поља пичејелја неједнитуја поља љефетела.

(Połączowanie.)

S Bohom.

„To klepotanje mani štye!“ praji žena na želešnizy k hvojemu mužčej.

"„Za teho hřiché je zála řekou měl nejíspom“, vtomto mi říká. „Míto hřichové hřiché je v uchovnoucí knize tu vnotřebováno, korekční bárovnou před, jeho hřich je kojeňa džonku tu do vosa řidyma a vosa ho je i myš rožzhynou. Míto je runje říká, že ta žona hřiché tu píchi řužové džonky byla a jenž po všecké botěcké, po duchu pak tu myšovala. Zálo něžíce: ta holka máme nejdřív: wona ježovánkem řužovou mačetou. Váš vobarnuj tebe, moje dřežová!“ prají mož píšti dželčenky. „Vón chýz mi tebe saho řešou domou píčivýsek! A nejíspom džihýsek! Sbývají se!“ Dí větch, říkto ja mení. Ty větch, říkto ja tebe pomýšli!

"За днівною під часою якою на ту болю похладаєш. Ми є, таї
всю твою відбою твою біднечко відбою. А болю ходжі
так і міром таї в хамчих хамчих, хамчихицьких чимлях а минав
під часою і відомину вони хліада. Вона хебі не то хміль, таї хебі
наїздила на ній хміль. Вона в днівну фіано ю мацхеру блода.
Софія таї під часою пото і ліх до вікна днівної фіано, а хіджечу таї від
місцею відомине а до тіло тонзур похлада. Хіджеч є цах віріт.
Вона виділа а хіджеч таї хебі мац на ній хміль; інічеву
і похладанням і вони а і модібіні ю хівою дібечо. Таї дерje
маю ю то дібечо? Таї яхшю ю ю риц, ю по ботримп таїфа мац
хіджеч! Вона діє ю Воном. Відже ю таї хамчі а хіджеч
істочні хіджеч. Таїфе відомину ю відомине ю Вонеї відомину, а до
таїсею істочні хіамчі ю хіво неібільше місцею дібечет."

Reichte f. rosaveminanum.

Ja derje wěm, so ja psched Bohom to njeříkam, jehož žnano-
psched ludžini pláču a ja žane hěbanje hórdice nješe hacž řamo-
hěbanje, teho dla žadám řebi po něrnočeši.

W hymnych nozach hweđy * ho uajazmusho hweđa, tak ho tež
jewenjenja Bożej nejskrasnejše hoadža, hdyż se jwiliow, cęmnych
hodbiow, horej hladamy t' jwieniu Bobu, t' wjehochomdujemi
wtoriczej a jwierceniu Wótzej, cęm hamotnijski ho nam hweđ
da a cęm jawnijski.

* * *
Słutniwoſek wobitej je ſamowięrcęza, jo wo člowieck někajſeho
wjeſkela woſtai ja pſečitomu čož k wuzitju ja pichichod.
Dioz lutowac je runje taſ wejle taſ vjenecu lutowac. —
Słutniwoſek woſtai ho wičebo teho, ſichtož jenož wózni kluwatec
wejleko woſieč, iſtož pa traſago woſitju nim; wón mimo
ujetrjebañwic̄i ujemuda; pſchetož ujetrjebañwic̄a wéz je droha.

„Pomóż Bóh” je wot někta niz jenož pola
knjiesow duchownych, ale też we wszelkich psych-
dawarniach „Sserb. Nowin” na wzbach a
w Budyschinje doftacz. Na shtworecz lěta
placzi wón 40 np., jenotliwe čízka zo po
4 np. psychedawaju.

Pomhaj Boh!

Cjistlo 13.
Sl. mera

Petnik 5.
1895.

Szerbske njedželske lopjenka.

Wudawaju ho wždu hobotu w Smolerjez kuhiejskijetni w Budyschinje a su tam doštač sa schwórtlenu píchedplatu 40 mp.

Njedjela Judica.

Gf. 2, 13: Někt vot seže wy we Khrystuho Ježušu, tiz nědžy dalozý seže byli, bližzy scjenjeni vſches tu krej Khrystušonu.

Někt pat! To klinči, kaž naletni dych po ežekim krušym symškim čaju, kaž měrno powieczę po dolhym kravawnym wojowanju, kaž horjeſtacę po czemnej šmjernej nozy. Někt pat! To dava ducham, fotrež běchu všechno state ho nadžicej, novu krohočicę, pošlad do vjeſteho, sbějneho a větſeho vřichodu! To soudí wužinejeneho ducha, kromadži samplene myſle a všecheza a ſouji jim wěſty lóuz, to rokhlui, iaho ſtanyc, vytacę ſouma thodžic w Bojezi mozy Někt pat! Komu hulchaſte wjeſeta, wokhienjajo, ſbudzaja vovjeſek?

Kiž ſeže we Khrystuho Ježušu Njedyrbisch niz jenož wo Ježušu klyſtecz bycę. Njedyrbisch wo nim niz jenož historice vſnuacę mēcz abo knano jenož druhji artilel wěry wjedzeč. Njedyrbisch tež niz jenož hwoſtne ſzreću blusheč abo ho, taž wjeſe ſudatow ejini, jenož vo ſwiczenym woſtowu i Božemiu ſtorou a i Božemiu bližu džereč; ne, dyrbisjach k Knejci Ježuſeu parochiony ſadžerzenie doſtač, dyrbisjach do njeho plodženy a ſaſheče-vjemy bycę. Dybreži wěrońči vola naň bycę, ſo ſmy ho w ſuji. Khechenižu Ježuška wobletteli, vſches wěru, taž haflo do winoñem vjeſka ſaſhečejeni, taž ſim stavu ſi nim, ſi hlowu ſwiasane. Svóžnik praji: Da we waš, wy we mni! To dyrbí ſo vola naň vſches Božiu hnadi, vſches wěrońči vola naň bycę. Potom vlačzi nam

ſnamjo nadžije a wjeſeſoče: Někt vot. A ſchto ſmy ſi tym doſtali, ſo ſmy w Khrystuho Ježušu vſches wěru ſakorjeneni a ſaſhejeni?

Nědžy ſeže dalozý byli a nětko bližy ſcjenjeni. Daloti drje njemöže Boh wot člomjetow bycę. Píchedoty Boh njeje Boh, tiz moži daloti bycę, ale Boh, tiz je bliški. Njemöže ho nicto ſak ſtradžu vſched tym Knejcem khowacj, ſo by won jeho njemidž, njemöže nicto ſi kſhodlami ratičich ſeron ſak daloto ežeknyc, ſo by ſinjelove wědož jebo njemidžalo a jebo ruka jeho nje-dohabuňka. Píchedoty tón Knejes, tón wěčny Boh, je wichém kwojim ſkutkam a woſebje wichém člomjetam bliški a vřichodom. Tola wot Božejie hnadi, wot Božejie wutroby a luboſeče može ſo člomjet runje ſak ſdalaſowac, taž ſhu-bjeni ſun, kdo won wot nane daloto vſches kraj eženjeſe. Je doſez člomjetow, kiaž ho w Božej bliſtoci ſak voja, taž hofstni, hduž móu verža ſetfa. Šsu duchne, kiaž hdyž hloš wěnočneſe ſim do wuda klinči, to ežuja, jakو by ſim ſwonoček hudyček hřečinuſow na vpuču ſak wotvra-jenju ſwonu. Duž tež ſak ežeknu, hdyž ho tón Knejes ſim vřichibliz; duž ežeknu wot Božeho ſtorou a ſi Božeho doma a jím ho jenož tam ſubi, hdyž ſu daloto wot Boha. Haj roſchal, kiaž hde člomjet mēcz, taž budže ſem potom. Čheze-li člomjet daloti bycę wot Boha, wot jeho hnadi a mera, dha tón Knejes kwoju hnadi nitomu nejschinuſuje. Won pak ju tym woſtici, kiaž ſu ſi daloto piſiſčili; won ſim ruku dawa a poſehele ſim powieczę, ſo won ſim kwoju wutrobu wotcini a žada, iich dučku joſo kwoje wobheden-ſtuvo wobhedečec. To woſebje tym placzi, k kotrymž

kvijathj japošchtoł w naſchim tefſeže ręčni, pôhanam, tiž vechu dalozu wot Božeho ſlubjenja.

Tak blisko chzymy ho tez my k njemu stajesz a jemu ho
pichezo bhole pchiblizic pches wero w modlitwoje a pchitupic
haez hmy zyle blizy a wiezne pola njeho.

Ja chju rad tebje doštač,
Ach! idžerz nje pišti hebi,
Ja pišti tebi chju wotiač,
Idžuz ho eži roštočzi.
Twoja wutroba w tym čeli,
Idžuz dušcha we hñjerzzi
Sso i čelom rójno dželi,
Mi budžesla w wutrobi.
Haničej.

Свјечји тјо кралојо.

(Połączwanie.)
V. Do Bethlehemia.

1. Dwojoj spěv
So by ēže namakali,
D džēzgo královské,
A tebje povitali,
Wobž našte kroczele!
Po tebi duchha žada,
Po tebi wóćzko žlada,
D sbóžnito, poj, poj!

Vješ pažtýrja tu běchny,
Dúž nam bo ſewi ty;
Sa hveſdu twojej džehný,
Schto wo hmečk rodzachný?
Šso poču, ſudzej náhy,
A wotmuj naſlech padý,
O ſběžníku, pój, pój!

Sso wjekselimy nětko,
So ja taf krótki ččas,
O wulki hnady — hvoedko,
Ssy k žebi dorvječt noč,
So ja bratra čče manu,
Čči rutu woschamny,
O bōžnitsu, vój, vój!

2. Kaf ſwjeczi tijo kralojo de Bethlehema pſchinđechu
(Deflamožija)

Kak seljenja ho pojtnu pôdne,
Hôjčej pucj do Bethlema dje!
Kak jebhaja ho hótki mûdne,
Kao dol bjes wustajanja tónz!
Zón jmnja njeprajdi, niz trupn,
Zón u lečež hónzo njeispali.
Kaz rjenje tekeja mörte fupy,
Dob wub ho skainim seleni.

Přes hona kralojo tam ežahnu,
Sso blíži hžo k wjedzoru;
Duz na traj widža wupózlanu
Nětž žahlotu fmaroždomu.

*Sso hoty kumpaju w jloče,
Sso ręčki hvečja nařdala,
Sso hwozo khova na wchém stocže,
Sso sunčeda leša vafaj.*

Дјенг јујајче ј сих тројељем
А дјечје вићехо приједу мич,
Кај хвједије ће таиничејијеми,
Дхјез вејште виљудијеја јих,
Кај тужел гјебније хвојијији
Вићех влажне єјорне мједеље.
Зат хвједија јих вићех хвојејије прети
Вијуз хлјубим јих дјечјим виљудијеје.

Sso ſ hórkí piſehejéraja hona,
Tam leží hýta patlyrška,
Dich wubudžia pak ſe hona
Te hwečha nanaſteknitja,
So wobliežu hý jaŋnoček měle
A běchu zpěle hwečzate,
Než hýto běchu hwečzí běle
Na ſtadlo wopuzon dřenagare.

350 králov wójsko pochaję
A pałtryco ho wéhajū.
Wjazd Tarczji ho wychiblizaje
Na spichlonym bóstwem twiniu:
„Stron Boh wań, dżęzzi iraelscie!
Wy pałtryco, ho niebezpiecze!“
Wy niebezpiecze wójsko niebezpieczeſſe,
suk' itaqiż wójsk nikt wychiblizje je.“

¶ nim schēdžiū ūstu staročiūvys:
„Wy mózni ūjezo, kaf ho ma?
Tu ū nam wulfe Božie džiūv,
Tu ū, tam hwdū ūkijewonu.
Kaf njeſtrža pak podauk žyž,
Žle jajnūčia wožčanu nječiū;
Wlach wižali ūjamy Boži hylę,
Štukt Boži ūkazym njeheſti.

„My hladachmy hej stada noſeče
Něk píched třinače nozami.
Sso žvělkoži ſi nebjes wulwiače,
Naž jahnoži Voža wobkvěči.
Tchto rumbleda něk wóčko naſeče?
Be žvětel dráčeže mlobzenza —
Sso paříži nebjeli byč ūdache,
Kiz řete wozniči napowa.

„Ja pichipowjedam“, tak wón dječihe,
„Vam dženja wulce wjehele,
Až po kluče ho pichiblječe;
Wajch wojnij uwođit ho je;
Rječit to ja inamjo prawe macže,
To dječjeg jare lužboje,
We žlobje ležo namakače
A i petujščani ponite.“

A hyla wójska njehojskeho
Tam hnydom vola njeho bę.
Ta kwasiejsze we ktorje jeho —
A sat tu jeho kwasicze wę!
My pak ſę rjeniu modlęs dżechmy,
We węrje jeho cęſęjachmy;
Sat ſwójni wo nim tón dżeri bęchmy!
Sat ſwójni hysiejsze dżenja hmy!
(Wokalny unisono.)

Wsporniwa luboscia.

(Bzořečník.)

Skončanje wón postan, wacjuni wokno a do lubošnejne nozy
won pohlada. Po njebjach cjaħaqi běle mrežaqi, piches nje
ħodžieze pħiċċejetnej kmejtnej mħażi u ġej jaġi kien idha
ħadha kien idha minn-oħra strumenti deilex na d-dramma kien. Mèr a

potřejí i vnitrobě tež na vnitrobě hmotného muže sfotoválaší, je děla na vodženju statnje kōže. Ale hřešče dženja je jeho bu jnatslouživé měniči. Ženu bu mješko vokolo vnitrobě a mjenou nejčerpajíce a ujetřajícíce donacu v wóznyku kraju a do jeho wozčon dobyváček ho dve hřely. Hřešče dženja bija pschy tuncem mjenje

Zem u běže, taž by synki kberlišča, cížku, kwižku hudžbu, kwižčka, fotraž w nim jaktinča.

Wón wot wofna pŕječi jupi a ūebi lampu ūohweči. Dotslo
pŕječi wobrasion žomu ūořečie, kotož na ūežene wychje jeho pulta
wychječe: pŕječi wobrasion ūwocze ūebobeho mařecje a wón i
wychje nutreněžu na nja hlađade. To běžeč tež žona, dobrý
jandžel ūčenja ūvjenja — a ſat běžeč wón tařteſtejemy a ūje-
vramy hruč wychi i ūej ūent ūefižionni widitše ūonke ūatačan-

Wón stónejše kweju hajmę a ho k méréj poda, ale ipaue njepečihmž. Hafle na rauje wñym a jalo jeho potom stóneče budziejche, džéché píches jeho dñichu dopomineče na jón, fornž wñutrobu je říkotěj radotízhu pjetnijesche a jeho woli poředim nošterf k rošiněj da.

V

„Wo durje čežele Joničha še klapajše, a hdyž še votvola, vožebnij knjeg je štoupi navočemti jaštuji. „Pomhaj Boh! Žsym tu pravje vola čežele Joničha?“

"Tak je, lubi hýjele!" nechtio se stola wotmowlci. "S kym
mam chtej?" — Rjedzivnajeze, jo hebzo wojsku, mojej wóz —"
"Derje, derje!" projí zvým býem tym, jo jeho woči pruhnujo
piches jistou hývatadloje. "Ja hym letat a chzu sa wami hladacz,
dofeksz hym w wachce horoscí hývadla."

Bohuňov nedorozlým na zádeho pohleda. „Sáměm ře-
práťtež, i když je vám to právit.“

"To je všechno jene", řekl džeséche. "Dosež, ja nem, jo řekl stejne pomoz potřebající — jo řeče jeje dolho dojet parowá."
"To je pravé," řekl muž, když se vracel.

"To je prawie, pojawiaje się bowiem. "Wol' ręce czarne, ją pokładającą na których są mniej więcej wąsy nieplecaczki, hebi wot żaneho lekarza żadac' nienożu, ją i chyrici i kiedy wyjako to mui khodzi." "

"Pefarjo i kliniki (darmotny wiztar sa shudych thorych) darmio shodza", zyli wotmowlu.

Bhāṣīvēt bṛhmaṇī parīchayi īanīkō

प्रतिज्ञान लाभित्वे

„Kotra Hanža?“

„Maju džiovka.“

„Tak! Kdje wona je a ičto čini?“
„Wona žonjaze klobuci wischiva.“
„Ma dobru ičkužbu?“

„S haj, pamá ſa ſo by pſcheléjč moňa, ale ſivojeju starieju ſobov lejpičov, raf dalco ujednočia. Druž drebjejč tež wot naſutowomph tolervor bracę, a bdyž kečni wjeſe, je ſamo pſchelos noz̄ dželala. Šeo wě, na iſčodu ſivojeju wořeku, pſchelos po starym woſchijnu ſo hiſčeje ujehodjejče, wořukti ujebějčej hiſčejčem.“

"Mužo!" — Že porokuju i loža životu. "Ty to tola prajieš nejhmēšč, wona je tebi jałafala!"

„Shto je ūčaša?“ Žao knjeg woprascha. „Wjekat nježo ujeprave nješe.“

„Dobří hráči, naše hračky a nejlepší přepravce činíme.“
Radscho by řekl vůršt wotrubla“, Jonichova prají.
„Ně, duž mi směrem říkatej“, pravštejše zušy. „Ta dje to
nikomu nijepřaju.“

"Bóu to tak s mutroby wupraji, jo wona ja njeprawe mjeſeche, jemu nějšto jamejležec̄. A dñz dba praji: „Hdviž dhceče je ham ja h̄y štwarz, dhzi wam praję. Wona mjeſeche taſte rjam dothe wloſhy. Hdviž jepna ſachlužba wjazn dohafček mjeſačke a nalutwane běže ko tez minido, iſkeb woprušti wotřela a píchedola.“

Zújú najsprièdy na žomu a potom na miuža pohľadu východným píšteľskapieny, potom prají môj: "A potom je k druhemu ťabla a

"Rěčko říká též staré člověků všechny džívachy, kteří na to
vídají." (Schourenje.)

đešta na nobjemenu statnje iđože. Ale hajšeće dženja je jeho mjenio načinjeneđe a načinjeneđe domaćih u vlastnjem kraju a vlastljiv u vlastraju. Hajšeće dženja biva ptiči tuvina mjenje vjerojato mutorbo svihkih vodećenjow. Vježat njevježom je japočnicu, išto je u vđu ja nošl udž ejim. Hajeće mōjno, to jow i ſrđotu donuvipravac. Ž tevju a i nobjenjem je mōu način jednotu hronotude itbunov. Mōžut je bojanja pola vježbej njevježenjem je vđu način vlastju fraj ejim. Žak dobro hač wón hajšeće

votežti vyhodoleje politik u rámci džerževske, ve dojez. jenov jeho meno ujemenečna a nejpravděpodobně neoperační. Vybírámej i na bohatostních duchem, s výstřely rozmou, s nejpravděpodobnějším působením cílovou skupinu, s možnou reakcí na to, různou tak Bohu podávat a blbostu vedených tak hrobovým předek členovémi, lubočej hoden, mith a dobročinnou u vobchadu pichu všecky režimového vlastivenského pořízení; tak i teď všon nam vyděl využívají u všecky džaromírových vnitřek. Nejdřívejším dojez. dře je wón met a ma jich hrdce djen. Zato ponímat našívorky haňby o nejpravděpodobnějším nejdéla na potomkovou výstřelu vobchadu funkci nejčetnějšeho životačového krajina, totiž je řapoření z jemu i narodeniny dneje když se všecky vrací. Nachal ludo řeřep je všecky Bismarck na tele haušte všechny hynout telegramom:

Ważnej wyzwoleńci wyprowadzić swoje najgłubsze rośnięcia do
nocy na runie psychiatry wobla skamienieniu tężorowca hejma.
To same je dośćpój napieczętowane jasneżem w wsech němckich
wiejskich a iich ludom.

Daž tak šlo na ma. Teži naših luhu herbsti lud ujebudje ſo
pičeski dene čežek mōz ſajtjim ujezdannym ſapjerjemi Bišmarck-
meho ſtutta. Veda nam, ſo drebjačom tafki hejm uidečez
w 25. ležce woblača ſjednočeſenje kćorinu. Čim ſtoli
ujeprječeſelju ſo maja, čim možrčko a leže chemy my te
wajtow ſkazom, wjetčej ſimov nojiutreniſki draf wupratec.
Tež herbsti lud we, ſo može jenož woblač a lečeſ ſromodje
jujebož ſo možrčko ſkazom. Obziv budje zyla Rikom 1. hape
ži Bohu dzafonaw, ſo je wón nam taſteho myja datci, ſtoli
budje tóle džen pola nož ſao multi naradu džen juječeſem,
džyži budža je wlečeh džetow ſenje pičečeſlo ſkazomova wojne
datci, kwoje pičeče a pröftwy ſa ſjednočeſenja Bišmarcka pičnijetse,
duha mjecha herbsti lud tež ſatč. Še ſahorjemni wutro-
bami ujebletim ſa tež taſteho ſnjeſa a prophyng Boha Knejta
wo měrm wotrhod živjenja, wo ſbžny nutrthod do tamnega
živjenja ſa naſteho mjepramnitcho Bišmarck. Wjedje ſtoli
dajeſe nam na tutym diju ſo wobmowic ſi k'vneri ſubjeſ
ſi wotmzeni ſtefej. Mjech je a woſtjan nam Bišmarck ſtote na-
pišmo ſhvernoje ſi k'vndim wjetčen, ſubocé a pojkutjanojeſ
ſi načim ſtefej. Maž pola mjech ſaf ſtež ūta vola naſ:
Wobtjan ſaj wobt ſi wjeſho. Bon je wa naſich ſubfutrajatach
neđu ſtrage želono prajit. Mjech je wěrene a ſo wot naſi wjeſh
nanopřevnemtcho doprijeti:

Всевозможні й європейські підприємства, та вибачте, що ви
залишили місто, яке ви відвідали.

Bismarckowij konfirmanziski schpruch.

Narodninan mještja Bišmarck dže runje tak wažnij dženj u jehu živjenju prijeđu, 31. měrza, na formužu ku tehdji Ōta ſi Bišmarck vječed neć 65 letani ſotvjetnikom. Na Bišmarckom konfirmaciju ſtupnici ponjeda ſuperintendant Pont u Lipi, prijeđu na zravni ſuviante Trojčić u Barlincu, ſklođevo: „Kao u javečatru keta 1880 prati mi ſtečorov tanzer, jo je u jutru ſuviante Trojčić ſuvi hibčenjik klub mobuonit. Što jebo wro-
pratjach hač, wón hibčenje ſkuvi konfirmacija ihpreču ne. „Aja, wón wotmohu, iſtečo wón činjeće, to činjeće teme ſkujeći a mač
člowjetam.“ Njeje verno, leđipe ſtuwu njeponjedan mi hobi
datu bječ. — Domad u ſuviante ſtaremu ſhibetarevi ponjedan. Ton pitalče u starich ſapirach konfirmandu a namada tam wra-
prawđe mjevno: „Ôta ſi Bišmarck a džiečje: „Biſchöfdom 31. měrza
je ſu ſuviante 50 let minulo; duž dybrelj u pravom Bišmarck
jubilejti konfirmacija ſtupnici mihač; iſtečo neć, hač ma wón
hibčenje ton ſtarci. Pragene, činjeće. Konfirmanjite wopisivo ku
napisane, horlač na nim. Schleiermaherow wobeač, to te predat,
tži je ſuho konfirmator, pođu ſtupnici Kel. 3, 23: „A wižiš,
iſtečo činjeće, to činjeće radži u wutrobu, jato teme ſkujeći a už
jato člowjetam.“ Namko 31. měrza jo ſtečočina ſanzericej u
blido polozu. Wona mi potom ponjedan, ſtečo hibčenjatim thut-
nim doponjenju na tóne džen, na kotrežož 50 letim utročen-

Bismarckowe narodniny.

Vjekh Bismark, saločet nemškeho hežoritva, stvortičel němčiny jednoty, mózgu, vježerí vodícer nářich politické naležnosti svých tisíc let, mobeňdže 1. haprile t. l. v krajovém hýdle v říšedříckém houži 80 lety narodny děčí. Nět drje je ho wón na vumjenek podal a nima vjazg žaneho.

ko wón nječe na žare wajhunje dopomniť. Čakó některý čož po
tym vjerčej Bože woklananje dach, vjerčejše wón my po životnej
wořeži k žwoueniu píspamennu blidu, na fotymž be konfimacijst.
Schrypnutj stajentj a džeſeje: „Ma tola nědítia na ſebi, hdyž ma
jednou ſebi praciž: 50 let je po minuto po tym, id fu piched
Božejm woklarnym ſchrypnuti ſlub wobnowiť. Ale tón ſchrypnutj
dybci moja ſhodža byvde dyč.

W&eronoszj biblije, satitana p&schecjiwo jeje njepe&scheczelam.

(Potragšomnie.)

Historija iſraelskeho luda wot wręczenia f Babylskeho jostwa hacz do časza Achrystuszowego.

Węz hym pónali, nat dobrej bieżce zapoczątk; ale konz w Chrystusowym cząstku bieżce tów, źe w ludzi prostej zatwierdzenie, mówiąc błądzenie, mówiąc herodzję a pôda wumiejszczenie bojaźliwości w powstaniu wobłeskowaniu Jezusza tola zle druhie imiężenie, hać lubiołs' f Bohu a f bûlizchemu, ktoruž Jezus žada. Mat. 23, 23. Łuk. 14, 1-6. To pîszeñenie je jara ponawiajace w wobłesk cząstki. Po tajtum kamo nasłejstwem porządz zatrudnionego žniżenia, naślejstwem naprawienia wobłeskich chłostkowych wobitejnoścę w szóstu członieku mierwodziahah, mierwodziahah, to maturba f mœści dozdroj. Dena mysl' teba dla feto a bôle pîszego herodzkiego ho hori w zytniu ludu:

Nadžija na Mekijańg.

Radnja, jo Bbh sam pišimče a na ludu žo hvalili (Ezech. 34, 11; Mat. 3, 1; Sach. 14, 9; Jes. 54, 5; Hoja 2, 19), io wón hwojego „žabwawneho“ (po hebrejsku) ręci Chrystusa) pożele, to běže wot czasa projektu najeprawdzie žedjenju mylboho Israela luda. Tzdy lud Wejchá z tej mylký píšešce jene: „wředy lepje myebudje, domž Wejchá njeplýmje.“ Štym je starožitnoscí vytvořenje a rozwinięcie i kwestiu konczej píšimčtu. Hdyž Grichio a Monizzi hami na hwojowym píšimčtově řadověloučnu a mych duchownym bartronem řečaču, běže Bbh tola myslci lud píšešce letištekti dobre woženje i temu wiedzej, so woni wónu že w jenej myslí sa najwyjściachco a jeniceko píšimčtovaje a wot ujeho řečiho řečiho woženja wočačtia. Swonowne píšimčtovo ho w Israelu mylboz myemžo a tisž w Bohu přet, bydu ja hwojego měli (Ps. 14, 1). Ale wſak wola člowěkow itej, hač džedža inuštowinę Božej myslí píšimčec a obz. Iz. Do je měz kswodow — Bbh woženje, ale najejmjo. Smutkowne roškudźenie stóčuje zyle w člowěkſej ruzi leži. A džz ho wulfa hronadu luda pod woženjom jich najwyjazd mečtchnikow je ſenite a zahdine roškudźenie. Uchowano a hlučne myslí Božej ſo zyle s boha wojtaja. Woni čatajta na krata, kti by ſi běstej wichehomozu myhotowanym „njeplýčečelow“ ſit, „hwoj lud“ pak i wulstwu ſwoju dowiedje. Že když džedža o hebi žadaju. Lubi čiatrjo roškudźia, jak woni myraj hłosowaj „njeplýčečečelow“ „lud Boži“ zyle druhu roškudźenia podbiunu, hač maja bewak w hwojowym píšimču. — Tzuta čekla nadzja na Wejchá, tutu wumyſlenu wero do powyskiwoneho Jeſieňsko ſwoja bjez inuštowneho woženja mylboz mylbozach a lud a k temu wiedzej, ſo ho tzn. wot hwojatego píšma hłubjem Wejchá Boži, jato píšimčtuce, ſaczącze a lažduj.

Alle tola nijeje Božje wozzehnjenje na ludu bjes ploda wostalo. Wo tym psychichodniye.

{Pořadováníje.}

Вісіме жініхад?

Нјеверјају миј, потрјуј Вож кљово љазинијаче, дјечјеје јуну
нјечјелу до Вожеју дому, љу ћи рјане преванеје љубичје. Вож
ћијавије до предвјадаја љаја џи џе Вожеју дома ватенеј.
Але дјечје већијајије. Дјај дјечјеје ќо љајо Ѥумеј. Со
пак Вож кљово љубичјат љеби, њеби ѕи Ѡобенамај рутомај вужди
дјечјеје.

Dív' ho jemu mucha na nôj sydže a jašo ju ſíruku přejč
honječe, runje ſí klečti hlowa hlyſcheče: „Schlöz ma wuschi
t poſluchauji, tón poſluchaj!“ Dív' ho jemu džnouſi dždche, taž
po ſí ja njeho præjene bylo. Wón tež druhu rutu wot wucha
præjec' wa. A wón poſluchatice a poſluchacie a hlyſcheče

hrimanje žatouja a wjekselu powiejsz evangelija a predowanje
emu tak f mutohj džesche, jo bu drugi čłowjel.
Wjekse to pichipad, so ho jemu mutha na noh byny?

Sačtojím i kraja, kňažne ženě řeckého hrdosti, měřejce roš
niedžel v měřejce kiel něčíto moštarcaž. Woſoto 2 hōz, popo-
duju jeho pueč nimo zprávky, i dřívou žatvou, ſtameneho
predvara řekla Žofie, měřejelci a runje ſo threter dežejci
hřec ſapozja. Bón věčne nařídanou, do zprávy ſatiňteč, io by
i naříjenou řeklo pod ſuchim byl. Minuje Žofine ředovouč ſapozja.
Zuň poříčnoučide; dežejci pícheſta, ale móz dle někdyňoučide.
Pícheſta blíže ſo i řetko žitňoučide a na predovanou hřec do
touga poříčnoučide. Řečevoučka věče ſariutu a měřejci dežejci
řeklo won; a móz kebi date na moštarcaž ujemnyčleſte, ale ſo
domo ſudo a kebi pícheſta, už dřeži člonovou bueč.

Woſoto ta něčidno, ſo ſu ſuria, ſobru, dřežejci, dřežejci,

Welsche wischela fersche zufa (Wallachia d'éschec) wa wischel wiedast.

„Slovo, vječnoj srećnosti vam! Uzgođe i vječje i većoj mirobit-
noj ravnociži našegoslovačkoj pobjedljivoj do dječjama. Tam ju stara
duhovitka žena jefta o životu: „Daj, kujenicišta, jeno i vječnu
životu helja bila!“ To slovo bi Boži hrvat ja ještu diničku a
premje naštof k vobozvaniju.

pad, so wona runie to słowo ręczę się? Ujedz, ją mieniącą pchędem mieniącemu, my dwórkiemu przedarjęc
Jezusimelę pchędobojanym, fiz przej, so mje druhu pchędem, kibie
Wo, we kofrymż Mat. 6, 33 pifane steji: „Pytajęc najpriedy
Woże fraklestož a jeho prawodobiež; dha budze wam to wchito
pchédacie.”

Na pucj hotowy.

Zato rješit Jan Huniadeš Korvinus k živojemu kónzej he blizjej, jeho duchomu napomina, ſi by ſvoboj dom woharství k vóznomu kónzej po hotovat. Korvinus wotmohví: „To je hukhem, njeroyomny človjek, kotryž chze hebi to hač k živojemu kónzej ihnovat, kdež jemu kúperstva mala dantce khlive wjazk i temu njevarost. Bohužiž džat, do taſtich njerodnyh ja nje-ſtejnjam! Rajwjetnejši džel mojeho živjenja pýchebnych w kúpertimy strachach, teho dla ſym ſo hýzo daruvu na mynu poſlednu hožjini pýchotušta!

Wosjewjenje.

S hlučno hruetj wotrobu man wičem lubym píšečeželam
nachich týpienku wojsziczu, jo 1. kapitlec i. l. dle píjivojho píše-
čeželjenja do Meran-wo w Dyršiczu jadlo farac tamneje ewangelieſej
wohodby janowitku redakciju ſožu. Szym ho i wilej wjehelovje
na tutu ſtuktu wobbezél i a jeniežaz to wotpładlajne mle, jo
by i týpienku ſtehleſtu ludu to date bylo, ſchó denk hiž
dawno maja: pobozne, pomuzaze a ſwielazje wjedzieſte nowiny.
Bohu temi křesieſti budz džat, io je ho ſtuktej poradzieſ dat!
Redakciju wot netta tujes farac **Götz** w Budynku na ho
woliny a ſi ūkrojeſzne ſluſtienym ponahom ſtuktem ſtarozar-
henczi w Wochſbach a **Wroſla** w Myslowicze dale powiedze.
Duz božemje, wo wičitaj lubi píšečeželjo! Woſtanieſe ſwieri
při ſwojim lubym ſcerbowiſe a při ſwojí ſtaſej ſtehleſi
wohodźiſt. Šso nadžiu, to budu ſi daloſteho podnja lubym
Šcerbanu tu druhý tež ſhiceſe wo tym a tamnym píſečaz a tak
wiaſat, ſi naſ ſhodnoſi, ſhicerzeſ mōz. Bod luſki křesieſti roſkweſ
ſtajnie píſečež ſwuje woſtobie nad lubowonym ſtehleſtu ludom!

Dr. A. Selle, fará.

„Pomóż Bóh” je mot nětka niz jenož pola knjiesow duchownych, ale tež we wšichcch psche-dawařnjač „Sserb. Nowin” na wſach a v Budyschinje dostacż. Na schtwarz lěta placzi won 40 np., jenotliwe cízila ſo po 4 np. pschedawaju.

Samolwity redaktor: dr. T. Sella, farać w Krybi; szobierredaktor: farać Góleż w Budyschku.

Číjchę́z a naklad Smolerjez knihicžischčeńje w Budyschinje

Pomhaj Boh!

Cíblo 14.

Èètník 5.
1895.

Serbske njedželske kopjenka.

Wudawaju še kóždu žobotu w Sémolerjez križicjachézni w Budyšinie a ſu tam doſtač ſa ſchvortſlētu vſchedplatu 40 np.

Balmarum.

Luk. 23, 28: „Jesuś ho wobrocił nim, a dżesie: Wy dżowli s̄ Jerusalema, ujepiączęcie psiche mnie, ale placzące żalme na ho, a na hwoje dżecie.”

„Nepłataj!” tak głęboko ton Knies wobrowie w Rainje, torz wo hwojego jenicyego hymu żarowiące. „Nepłataj! S tym trochowazym słowom wychodząc sprzątny a wobeczejem duchów ba pitibliują. A hózż je wraj, to boje słowo a hubienę trochę nijęje, ale wonie wychodząc ba basianu na wutrebu a słyśn wotewra. Jenicy fręzje ton Knies prajti: „Placząc.” Do je w najdum ręczce

S Jersualema tebo hózniuka na Golgatha wiedu. Jego głowa je wot czersztojte król roskalana. Wón tischevo pod cęzim kłichiom. Duż něčito jowor wohlaba. Wone krawo'bitchi muža derje swaja. Přetoż wón je 3 leta po kraju wofoko czabnū a jum mjeła dobratwo ejim. Sznano je jum też w khorocij pomahajtch dęćzatka na klinie pomęc. Něčto wón czepi — a tut ejszise. Duż je hóznielnoż sapščinnie, wone plafajt.

— W hodżynach stwierdza a my, byłów o żarowaniu nam hołubjelnośc druhich derje čini. Wona taž blózne hołubjelnośc mrežakši ho pñedvíži ſlabe možu jahdo po bylu. Ssylk hołubjelnośc we wozjomaj pñieczęcia nam lubojuščego napieczęciwo hołubča hač hñedý i njebla. Wone hu mëže tež Ježuški derje činiute. I hñieždženja čeřipjenje a wumrječe našteho knjela Ježuška wiele byłów hołubjelnośc namata. Raſke hñieždži historiju jedo čeřipjenja se ſtuduje wutrobu hñesla, wone plataja. Wiele čłomjetow w čeřipjeniu Ježušowym ponischtikow.

częstypje c̄łowieska a swoje horjo woplatuje. Wj̄chito-
taſte żarowanie je dobre a my bo tajtih b̄ysly haſib-
wac̄ ujetrjebamy; ale prowe b̄ysly hiſcze njeſku. Ta-
moja b̄ysly b̄yę, totež h̄ydom wuſthuu, hd̄yż soſh ſkłoneczko
ſelihadza.

Tak tón Kenes tež býval žonov wobhladuje. „By džovovi s Jeruzalemu,“ jím vichimola, „njeplacacie všich mnje! „Plačacie hame na bo, a na hvoje džecži!“ Te bývali wón tež wot naš žabu, kichž na Golgathu do života hladuje. To jeho Vozé na nim vichy. Podajecže ho, my lubi třešteřejino, do jeho wopominenia! A hdyž wař hmyje, potom njeplataje jeno píše winu člouzečstva, njeplacacie jenož všechn mož siho na živote, platajce wjele bôle píše mož stebo we wami a platajce píše we wi nu wařich wutrobow. Njeplacacie jenož píše píše radjenje Židovachovo, ale tež tež wotkaž njeplacenie na píšežiwo temu Kenesovi. Njeplatajce jenož píše správe Pétrovo, ale tež píše, Žo iže evangelijom tak husto všechn životem řaveli. Njeplacacie píše thablaž lud, ale píše votožnočej a livočej našich wutrobow. Platajce býval pokuty, býval teho žonuha, býval Marie Madleny Ženichomymaj nohomaj, býval řubovy Vozje, totaz nažinu i žvôžnočej řelene, wo totaz nkonu žel njeje. A temu žonuhu nam tón Kenes ſwiaty poštui čas, Žo bychu naše inzerde wutroby pod řichžom Žo ſmječkate a naše wozci bývalou žólkou byle, woplakawacie našich a našeho záležeho luda bréh. Žamieni.

Sōwiecji tsto krato.

(Postrzozwanie.)

3. Solo i khoram.

W Pobje poidze dżeczatko,
Widzich dñubich dječzji wodomstwo,
Sso bñicjemu jeho woblicja
Pat bñbñcnu pñwilejcz njeruma.
Ty, kniejeze Jesujo,
Be tuco dżeczatko.

Wici żlobje kniejeza itejecze,
Hdze žana jeje runja je?
To mac, be lube dżeczowra,
Kaf rojom tole jasvidhja?
Ty, kniejeze Jesujo,
Be tuco dżeczatko.

Na poli byla jondželska
We khorec rjenje kápewna:
Czelsi Bohu kniejez kózdy czah!
Nek czlowietwo ho w mierje pañ?
Ty, kniejeze Jesujo,
Be tuco dżeczatko.

VI. W Bethlehemje.

1. thor.

Do Bethlehemma khwata
Mi lubołez wutrobina,
Wat požadania hñata,
Bych pola dżeczatka.

Mój kniejeze a mój Božo,
Ty moje żadanje,
Ty wiechego khweta żbožo,
Kaf dyreln witač cze?

Kiž by pches wischitc lëta,
Tu lejich w khudowni,
Ty favoricjelo khweta,
Ty kniejeze tražnostke!

2. Kaf mudri dżeczatko namakału o ho k ujemu modlačku.

(Delamazjum.)

Wiced Bethlehemom jaſta czah,
Wtbo je ſtoto bu i wotklad wanę,
Schio žane kublow krajnich ma,
A do runla wtsch ſetajone;
A krata ſemje powitač
Sso kratowią nict wobleskaču.
Schio jadu nich be wohladacz?
Dich wójska tam ho ſetupachu.

Kral Melchior, wchón w żomożę
Ma preñi widszcz krajnich Božu,
Rajtitarchi prýden wiedzith dje,
Sso mózko jeho puerz w żbožu.
A draſta nomodo bñyložač
Sso Bartholomej t celiu lëha.
A je ſtota kaf i wohena
Mir kaijar żnowju kłowin ſebeha.

Tak i cijcha czahmu pches městko
Do miñklow zule ponureni,
Nek maju jeho wobliczō
We wieje widszcz ſiedrczieni.
Mir miñk jenž khabla po,
Bych wutrobu tež cijje i dobom,
Ach uñek njevē kralcino
Wón hebi ſjenowicjuz ſe żlobom.

A hñeda, krajmu wodżerfa,
Zim pichego żobżunu wostrofiez dawa,
Ta steji uñko njeħnuta,
Bych tolle dha je khjøza prawa?

Hlaj tsečha ſtar žłomjana
Sso woi nich tu je wihladała,
Kród kratowu bycz tole ma?
Tak hñeda jin je poſafata.

A rucje ródz tak khudownia
Ze woi nich wiesztich wobliwipjena
I i darani hacj do wječha
Tež kóz zule navjedljena;
A hñeda jnueči piches ſejem,
A kratowu ho poſoracjja,
Móz nowu čjaja piches žly
A hñowu i ſeni poſtejja.

Schtó to pak mûže wureczęz,
Schtó wlobo fu nicto wohladali?
Bych rojom mûže jaſpichali?
Do idęči by woni namafali?
Ach wočko njemžidhe inječ
Wtbo wulku kratowu wohladanja,
Nek dawali fu Bohu ţeječ,
Szej ſpoſojeli požadanja.

We dožeržanym twarjenju
A podla wohola a wola
Dan žonſte ſedzi piči dżeczju,
Sso i foſhom dótsa jeho čhola.
Ježi poſladajcze do wočza,
Ta Bohu je ho ſpobodała,
Ze kniejeza cijja wozjewna,
Kiž muža je ho ſbalowala.

A tola Ssyn to jejun je.
Dñk jeho hei je wobpichjala,
Móz naſwajtichichho we hñadze
Ta džunwe ju je wobliuków wata.
Do cijja jejna wntroba
A we njei radujc kujwata Boža
Dan i Božim żłomowm wobliwiedzja,
To wureczęz nam njeſamūza.

Nis draſtoni wischelich ſpêdżatych,
Nis ſtóm wona niepotrjeba,
Nis wychow wischelich ſuchođnych,
Schtó i člowietwom ho bohu hřeja.
Nek tutu Boža njevjeſta
Wniz bely wotko ma żlowy,
A to jejna njevina;
A hñeda bñylož jej dawa nowy.

Do róžoſteho woblicza
Pak hñeda džeczju miltje hñecj,
Kiž na maczettym klinie ma
Ssoñi poſož, je, faj druhé džeczj;
Tam leži jara lubopje,
Tam na nje bu ho ſahladali;
Tam mur ma wočko werażje,
Tam kolena ju ſhibowali.

Sso dorow ſtore ſabli
Pches taſtu krajnich picheslavjeni;
Schtó kližobni miñ poſoži,
Rajtibzħie, wiachu poſtrzeni;
Szej uñčto ſtota kariđija
Se żwnejc rufu iħedżju starę,
Kral dñub wa hei myruča,
Kral kieči horſtejz poſ poñu matbhy.

Sso ſnejne iħila džafowna
K jidz pichedzatim drahim daran,
Duch jejna poñm poſož
Tak reči: „Schtó fu bñylož ſtaram?
Hlaj ſtoto kralej pichisluha
A wñruh paciż bñiſtwa jeho,
A marħu ſnejce do rowa
Klajeż lubołez dżatna na morweho.“

Šimonea a Ham Luk. 1. a 2. a pola vichitich, kofiz na wumnoženje, na trocht Šmavleni czakachu. Čítaj jeno Luk. 1. 46-55 a 68-79: „Mkvalenim budz ton knejes, ton Bóh Šmavelski píchetož wón je donia pytač a wumod žyvoli klenet.“

Čak je doprijeljeni, pribijatovanje končane, won pribijanje
tak pribinje ma, na kotrehož hu svotzojo čakali, na kotrehož zlaka
istorija Hræsleško luda poskuša: "Jehuš, Khrystuš, Boži Štuš."
(Rofracijskowate.)

Djerž ho tſchija.

ХІІІ: Ієніза ю нієпнічезу
Вот хітіжа ю нієпнічезу,
Вічи хітіжу ѿм якбовану,
Лубоїз праї на хітіжу:
"Воте муне ху вобітаран!"
За ю юнні доверю,
Вот хітіжа ю нієпнічезу.

Wat kchjiza ja ujepishezu,
Pod kchjizom ho modlicz wutku,
Na kchjiz wočji ſložju.
Dowěrje pſched Bohu ſtupju:
Dejsh moja nadžija!
Na twoj kchjiz je ſpitchezam ja

Wat kchjza ja njepuschju,
Sbójna je ta kchjzna gmejua;
Hdyž jej mož pobrachnu,
Pscheczelu ma řenješa, hweru
Wočzi k njemu pošběhnje,
Hdyž ju s kchjzom troštuje.

Wat kchjža ja njeručkežu,
Pod kchjkom chju ja tež štědimež,
Hnž mi woeži wiščanži,
Sa kchjž možu ja ho pščimunyež:
Teži, moja lubojež wjcha,
Twój kchjž džerži twjerdze ja.

Bot kchjžja ja ujepuñtežju,
Moje dobyče mam i kchjžom,
K hrætoſej žo piſečejſežju,
Pod kchjžom ja widz̄ hižom:
Hdyž džen žadny nařava,
Dha du i kchjžom do njebia.

५

§ confirmation.

Daj, že by jena řečena byla!

W Zielonohu w wózku na kraju leżeli stara małżeńska 86 lat stara na koniczce wózka. Wózka da duchownemu janowice żałobę hebi Boże wózkanie a żałobowanie na pieczę do nieważki domnię. Terje Juanita w zwijanym piśmie a katechizmu jasnejście pięk a leżeli w czystym sufitowym dole a czyniście pięk tamu komornik "wijkętu swojego dobra". Dato ju w duchownym i wojewodzie miastu przedsięwiet, tak je tajsej żółtej nadzialej pichniala powiedziedzie jemu leżebawie: "Na tym koniczce t mój dożyciemu duchownemu Janowi Abramowici Strauhu na paczce ręku dojdąta a budi wet myeho konfitemowania. Nasz bóstwo mianie pieszczęchaż paczczęchaż dęćci". Wón wraji na konia swojego reče: "Ah koniczce, tich je runie pieszczęchaż - to je wsele, ale daj, wózku miękie pieszczęchaż wózku byte! Zeli pat je pichniala wózku tej żadane, daj wózku potęzia żózna byta - pieżż a dwajęgiem ale to je żadno też hajszcza myse: ah, jens dwianaczo! o schodju ja przeju! - daj wózku żadny jens żózna byta. Hanjciec! To ja nijecmabu żałobę moją, tujes duchownym. To dęćciem w piches wntrobu, jafo piched wołtarjom fleżach, hym Bohu głubiąc "Ah dżii, leżeli-Boh, ta jens buez. To je mi pieżż ztyle žałobenie szkło o netz dżii po teho nadzecie, zo też ta bidżce żaloben do konza mojego žałobenia a jo mżdu potom mojnemu starzeniem duchowniem w iniebętach wrajeż: "Ktines duchownym, jena je tole żózna - Starzy duchowni Strauh bóstwo na ichleżebęchaż le-

morwy, wón bějše wumrjet a bějše tola živý a jeho Abrahá-
mowa modlitwa njevufázchena njevošta.

Kschiż Chrystusowy

Ludwik XII., franzowski król, mijałsze do czasu swojego kralowania jazdy wojciechowiczów, ktorzy jadą półcego na półcejewo skutkowali. Zato na tronu siedzi, da imieniem swoim wicekróla baronów napisał a iady królewszczyzny siedzibę leżącą. Zato bu to znac, że ujeprzeczeżliwo roszczętachu, doleżeli siedzibę na tyle pichedzianio wojskowadztwa a jasno bojadli, so sypierę na nich czata. Ale król, kij to kryje się, da jacy wrożojo wojska, juz huadni lubią a siem, so je teba dla siedziby pśtawiać, so by ho pōdla siedziba skrytujujadowo dopomieć a po jedu pichitadze cżinił, fornix je wot siedziba je swojich ujeprzeczeżelom wrożby a praj! „Wrożby, wodaj jum; pichetox woni ujeprzecza, idto czina!” Po imięż bębi też pichetox na kijach na Golgathę, bies kotwioż pje możeli szbowiżtaw zwoń bieg a jwóziny umierają a iżciż iady mieniom twojego ujeprzeczeżelou siedzibę na napiskom: „Wodat”.

Rospominanju

Budź dżęsej w Jezuśkow, potom budżejch s nim na miedroścji psychibieracj.

Morvíjího hacž morvy njemžíjech bycz, a morvých kleníjích živých čzim. S tým by njebohí Hořáček týšeňe wutroby trošťtowál.

"Njeboj ſo." To ſłowo ſteji 300 króz w bibliji.

* * *
Wéra je wóczę, i kotrej * na Źenija bladomy; bluse a
szyskoje wóczę je też wóczę. Wéra je rufa, i kotrej źlyzniuha
pachimennye; tichegopta rufa je też rufa. Wéra je ta noha,
kotra noh k Źeniju dounieja; thora noha je też noha; schtož
pomalku pchidźe, też pchidźe. —

Rečebježjan w swojej wérę* nieszme bladach na to „kaf?” ale na to „idto?” Štoto dżerži twoja wera? Ježuha. Kaf jeho dżerži? Sztabje. Kiczo w to, jenož je Ježuha dżerži? Ježuš swojsznej wice potolko do twojego pchimyjenja, ale do teho pchimyjenieho, fortuž je ktrynijus. W peti sy w pchcez bladby, w ktrynijus pat stajnie bym. —

Wera ho tam zapoezjuje, hdzex rojom p'chestauje a rady nieweč. —

Boženinje

Wężeče cajanju po myślci wiaduktach lubych čitatiorow a pšechezcelow
našeho „Pomahaj Bohu”, hdyž lubemiu našejseri i do datelumu
samolitewitem redaktorej našehoho lojenja, ſuiejeſ fararej dr. Šelli,
naich najvputrobiujiſi džat ja jeho luboživje ſravjanje, i formuž
je w luboſci ja naich luby herbliſ ſud džetel na tutym ſpřiju,
fotuſ chke naich lud hřezech ſrombaž w poboznojeſ a ſkebzujan-
tim živjeniu, prejeſ. „Lubu bratje! mi je ſel, ſo durybū ſo
wot Tebie dželieſ pſici naui mazijnym džele, hdyž je něčto naſeho
„lojenjo” do pjateho ſtetuſta ſaripito, ale byz dyrebi. Tous
krijes ſohum Tebe tež daſ ſo nowym poli twojeſt ſtutowanju
w datolim kraju! Boſtai našenemu „Pomahaj Bohu” w datolickiſ
blisko ſe ſuivejſ ſtebliſt wutrobu, jo móbi ſo ſ radoſeju pramej-
kujo na ylodi twojeſt dućju date natwariſ! Bojenje!”

J. Gólez, farar w Budyschinie

„Pomóż Wób” je wot někta niz jenož polskiejsow duchownych, ale też we wszelkich psich dawańnach „Sserb. Nowin” na włącz w Budyschinje dośćacz. Ma sichtwórcz lata placzi wón 40 np., jenotliwe czisza gó po 4 np. pschedawaju.

Pomhaj Boh!

Cílko 15.
14. čapteje.

Četnik 5.
1895.

Serbiske njedželske lopjenka.

Budavaju ho kójdu hobotu v Esmolerjev knjigicischemeti v Budyschinje a su tam dostacj so schwörtletnu pšchedipatu 40 np.

Intry.

Mart. 16, 4: „A jalo tam pochladochu, pštymchu wone, so tón tamjev wotwalem bě.“

Zutrowne wježele dženja v wutroboch wjehitich wjerajzach knjegicijanow býdti. Wježele knjenga-jutrowne swony, wježele spěvaja jutrowne khélusiche, wježele pščipovězajutrowne khélusiche, bai kamo swobéba ho hobotu wježeli, ptački ho t nam vrdečiwiši hwoje rjane khélusichti sanosuju.

Tež my, moji lubi khelcijenjo, džemey bo wježelicje. Pščejze, džimy s voboznymi žonkimi t wrojej horještanjenego a býlchnu wulcu dobyčežetu powiejsi férčich živjenja: „Skmjerč je vózrijeto do dobyčeza. Skmjerč, hdje je twoje žahdlo! Hela, hdje je twoje dobyčeze?“ My njerjebovam wojnyzych mězow natkunowac a čejlo teho knjega žalbowac, všehtoz wón je živý a tneži do wěčnoſte. My ho tež bojsoji taž tamne vrastevčej njerjebam: „Schtó budže nom tón tamjev wot rowowych durjow wotwaleč?“ Pščetoz tamjev je býdo wotwalem. Tón hylmisch je rybel kmjereče rošlamat a durje wuběkni. Wobhladajmy ſebi tón wotwalem tamjev v hwtile jutrowneho hłonečka.

Wón je pomnik Božeho wodženja. Čejci vjatku mychlachu ſebi eži ujeſčerježlo, ſo maja dobyčeze. Tón knjeg běſe na tichih pščibity, wón beſe wumrjeſ a leželje ſe w romje. A na jeho rov běhu čejci tamjev polozili a jón salygłorvali a wojaſow tam na straži ſtajti. Wěrmolež beſe po řeči počiſčenja, prawdosež po hrjebania. Ale hlaſ, taſte jutrowne dobyčeze knjegowej!

Semja ſarži, ſugel ho rošlemi, tamjev na hok ſlečji a wojozy ho wšehe naſtrójia a k ſemi padni. Tón knjeg Jeſuš pat wondre jato ſerichta živjenja. Wóz je hyna ſwidit. Dživne wodženje Bože! Hlebajo na motwalmu tamjev ho jemi tež ſe naſch čas býverju. Dženka drje ho tež ſda, taž býhnu knjegovi ujeſčerježlo dobyčeze doſtačz mohli. Wjeli luda je jim pščipadymo. Wome je žalohna mučiba, kořaz člomjeta ſkiejo a věru a hwođomane baſtu čini. Pščezo bóle a bóle ho w naſchim časbu čini. S dalota je býdo hrimanje hłoneček. Schto budže? Wotwalmu tamjev wot Jeſušoweho rowa nam praſi. W hwođim časbu tón knjeg ſam tu na bitwitschju býdze. A ſchtókuſilj pščerživo njemu rěča a činja, niežo jím ujevno. Tón knjeg wostanje dobrečet.

Wotwalem tamjev wot rowa Jeſušoweho je poſledni tamjev na twar dokonjanego horjeſtača. My něrimy, ſo je naš knjeg Jeſuš wot bředow wumohł. Hdby ho pak w rowe wostat, ſchtó by nam móz dale rječaj hřechu rošlamacz? Chrystus níž, všehtoz wón by ſam wopor bředja byl. Wón potom njebyl to jehno Bože, totrež hřechi ſwěta njeſe. Wón potom njebyl naſch hřednut a wjehi ſmeſhnut. Jebo krej naš potom njeſtmo wumyž wot naſcheje hřechue wimy, všehtoz wona byyla ſama krej člomjelovo martrarja. Ale neto je hřechi ſtajtanek wot morwych. Neto je naſche wumyženje doſtačz. Neto mamy wujednanje ſa naſche hřechi, totrež je Boh pščijat. To wobhředuje wotwalem tamjev. Pščetoz wón je poſledni tamjev na twar naſcheho wumyženja.

A won je rožkny fanjeū zyrtwe. Preči ūčebčijanik ſtej, da vyske rowa krytijuskeho krajinu zvete natvorči a ſtej, že ſtej ſvijateho rowa marjetin. Ale ſtej ūčebčijanik ſtej, že moje mějo druhé, libka zvete ſvijateho rowa. Tón fanjeū, totydruhu řečeno ſejnili, je ho rožkny fanjeū ſejnili. Pohlaďovat ſtej, aby ſejnili, je jich toſtiſi imunžitých ſejnili? Myſlilce ſtej, jeho, jena wuzča, myſl, myſlječe ſebi, ſo by taſta ſvjet pidevinyla? Abo myſlječe ſebi, jo buchu ſo eži mužojo ſo ſtejduowac a moriči dali? Abo myſlječe ſebi, ſo by naſa ſyretne děnuha hřebeče ſtejata, hož na ſchidomu poſložtu ſtejata, hož by ne plet natvareni ſubla, ſotraň ſu nětoři jevelatu hřebeče ſubla, nožci čiſtili. Dosej i tím: Želj ūčebči, je worandje horie ſtejat. Tón měnu podavat ſu hřebeče ſajvořitku kož ſubla ſtejat, do ſchumajaceho lidoveneho moria čiſtili. Schóž ſo wo nýo ſtejat, tom budže ho roſtrajec, na ſoboz ſo won padne, teho budze ſoboz ſo won roſtrajec. Tat je, tom budze hoč ſo wona dijim.

Stočnježje je wotwalemy fanjem ſaſačkym fanjem naſcheh wobudwjenja. Šerjeda w kraju hñereze je móz wečnego žwierja. Du. By w historii zypteče woſhadołek. Kac hñiſi bu zpetej wotkuworeje žwierczej mozy hñawana. Ale tózdy fróz w jacy budzawu móz rowomu mbelo a ręczaj roſutym i s'nowej metodznej mozy poſtańce. Du móz poſuńczej w ſtuffach, forteč ſci ſiebečzijem. Ma nera a lubioč doſonajeſ. Du poſtajach ju w ſmietkach, w poniſteſi diaſonim. Wlyhach ſebi hñawie, to by taſta žwierczejka móz i wterý do neſu kroho mwořejo ſlējnež mobla? Ne, žwiercježje woſhadołka jenož wotkuworeje. Podaj ho, lubi ſiebečzianu, i čłonu a djędu do ſiebečzianu. Źelja ſiebečzianu a hlađa, hač tež mozy wečnego žwierczej w hebi ujeſańcze. Du ho moſliſ, a wón w tebi bliſto a dawac tebi hñroložek i woſjowanju priečewno hñrej. Za hñyjich ſebi hñawia, a wutroba ho tebi hori w luboſcie, w nutruoježi a radečce. Du plakach, a wón ho ſebi vychiblizuje a fuſly hñotwóra a tebi troſtigež. Du chajesz, moži ſinjerz ſebi bliſto a ſola ja ho ſetiony i wunirejež. Du chajesz, moži ſinjerz ſebi bliſto. Wotwalemy fanjem ſaſačkym fanjem twojego wobudwjenja i žwierczeniu templetu. Dutru hu! Komień je pieſej? Tón kunes je herjeſtam! Halteſuja. Wiekel ſko, wiekel ſci ſiebečzianum

Szwecji tjo kralojo.

1. fbr.

Schto, Marja, nahle sběhajch šo,
Na ruzy hwjate džčzatko?
Schto pódla stupaich, Bojese,
Schto bjes sajtacza ezeri eže?

D eżkojtaj do zuſoby,
Węcej tuſy ſaka ſzurowy!
Wſchak jandžel wamaj praſit je:
„Sſo w nozy na pucz podaječe!”

Přes horu, dolu k hvatatěj,
To dožahujloj záhy kraj
A vutkovačo džezatko
Sa zále hréšne čłowięstwo.

2. Keď Žošef s džesčom a s Marju cžéka
(Deslomazie)

Čeští ruže do Egyptské!'
Tam vystoupí, duž cíže nijenovám!
Vymí matc a dceře žobu kej!
Herdových chze jo moricž wam.
A bojej kryz jantžela
Tež stejo wiždi pličej žobu,
A tu mejčež tež woutčen,
A i Matci žadž cílešou.

Я є рідзею відьма, вовхедка
І буйезін ходжі на ясіху,
Деј штоя таюю хобот уса
І буйает Ваде дзечею.
Ліж на маціємумінініиши, хі,
Воні відьми вічіє ю худи;
Одувійлона раних іспечеї,
Дха ледуніхізя вічес мієн.

odyn Joze běže s děcizou cestuň.
Tso hlyh herte pcheluvaja,
kaz by protela Boži rjetim.
A maczerej ho naplašaja:
Svatej sborž kwoje dřeče chlcha,
Duz na rivotaj jim jo moeja,
S kdyz mlokom jeho trvej ſo mečha
A vrontech ſi volne hroja.

Я хдз бѣ ѿнте пѣхоруѣхѣне?
Так лубеине хаэц на инѣ хлада,
Ви хот иих міечъ юхуибене
Я ѿнте пѣхоруѣхѣне хлада.
А друнѣ бладою на нана
Мла южкъ скрою вовчайану;
Теъ на ние подѣє хуярима рана,
Міечъ зъ јехо труни бы вовчайан.

Na horach hłosz bū iżtłkijanym
A wiele ifrieżan, wiele płaczą,
Duch Nekobelu najszczególny
Po horach jara sztukm trącza.
Dacz trochtowacęs bō nochę wo nje,
Tę jaħbadżu fu wjittimi;
Doch dżejxom mojim, fuġġerim swojen!
Ach won je s' minn, won je i nju!

Seu žaloznje pak bivozvali
Herodotovi bliznjivni,
Vježat prave nježnje namatači,
Dim i rufom čezljivo je ipuž:
Vjež mješoje we tutym šeže
Wat njezračantom pshepuježene:
Sa druge čezljeno a ureže
Bu tout dječe woženje.

3. fhor

Psich ſo ſenja ſelena,
Břeſchti pak ſo pothlejeze,
Jeleno ſo prahlejicez,
Hladeč, iſto tu vichthadža!
Kwetli kheclci roſputajze,
Woſi najrijetliu vicherzajze,
Nečejeze, fejejeze, radonež nečejeze!
Mačer wam ſo bliži s děčkou.

Ptački v haju jelemym,
Schrawaječe ſchididlekſtami,
Šapewaječe i jondželkanti
S hlojom frusnje tlinčatym!
Welski pak poduwaječe,
S halozvani ferzkom hracie,.
S laha dujejo, ličjo hrujejo!
Mlačej i džekom sečebne nimo.

Ptacík, schotomu, většinu,
Pořádajíče říjelenjemí,
Čečeče rjenje ří kherlýchemi
Džezgo hemak wotueči!
Spěvý pat jo ſolebajá,
Svový džezgo čečečež maja;
Šestamajíče řawýsfaječe
Džezgu netk na jeho pucňu!

(Poznaczenie.)

Wón wumrje ſa naž.

Młody muż wąkując pches jkoto Kalifornii teho ho na pch-
naftaj, ty bi w wuthwalemieniu kraju pwoje iwoje iwytał; wózna-
r, pwoje mułdu mandżesku a pwoje jenike dżężo wóz wó-
puńczeż a hačz runie bi jemu eżekzo, ho wot pwojewin lubec-
dżelisz, po tola nadźijskie, ho mózetał boryż po nim do bohatej-
tejra zo nim pchibyż, hóz, wózka namatał, iżtoż pwożę. Ma-
hla, njeżele, haj iżpazjo ho minnych a wonaj donach podarunia-
na wożczatamu pwojewic czatastie; won boryż ho w pwoje nadźi-
jebał, — tola stonując po dżelis gataniu iżt dóbdeż. „Wichitzy
lai!“ Szymbon wotjeżdżesktaj do dalekego kraju: wonaj taj na-
tóż mi, tżż jezu tam wieje. Majowieski dżel pucza. „Wichitzy horja-
na tóz hwyataja. Wichitzy ho próżnia, wózni hajtceż, tola
podarun!“ Wicheń haj dale roszczyr, kiedy je eżim wjetjci, dokoń-
je pówże na tózji a ja fratti eżoj durbli wózekt i jeniu dżedz —
a potom dypri tóz rozbuchmeż. Czolny ho dale puchężeja, je-
bychn ludzi z brójnej domiętke. Wichitzy haj do nich eżekzo, ale
wone haj tola mate a iżta jenoz maty dżel tózli faboż wiaz-
Zedzo eżtmi po druhim wotjeżde a ho soło wrożi a hnydom hu-
żko potne, a tola hajtceż wichitzy wuthwoni njeżju. Szadki
pchibyż — o taj dethu traże tma wobłom na tózji eżoj, pmoż-
hačz ho eżtmi soło wrożi. A tola też tón tréz wichitzy rumu-
nienamataja — pośledni eżtmi wotjeżde, iżtaktoż wjetjci hny-
dybi tóz rozbuchmeż. Zona i tózli lawota;

„Budžež ſmilni, wſmijež hřečče mje a moje džecjo ſkobi!“
„To móžno ujeje“, ſo wotmowlvi.

Wona wola, przyku,

"**L**e myh hîscej jeneho!" jeho praja, "ale jenož jeneho."
"Díž wona kuvje dřečo hîscej juntreč v wotrobie stěboči,
jo wotroba a je do čzotina poda prajo: „Moj' kuno, hóni! k two-
jemu nanej píchňužekh, praj jemu, jo kym ja ta tebie wumijela!“
Čzotin wotředje, wón hîscej daloto wot lodiče mjeje
žalostni hrinut — kuvěna maceréne wutrobu wiača něklaava.

Odrys je bizo hreščenje člownjega Lubočja tajka mulka, kat wjele wjetšcha je Lubočje ſwjatjego Šsyna Božeho, jako ja naž wimurje, runjež wo žamnu hrešču nježo njewedzejše.

Tutte.

Syngęże swoim horjestača!
Klinęże kherl'jche jutrowne!
Semju jute'na roža macža,
Jeſuš živij ſ rowa dže.

Horjesta mle dobyčeži,
Rještežela polil je,
Swoje ſvože vujednati,
Dava ſvovini pſchezeljne.

Pročitaće psječe vjeho člowljike pdače
Božnjovanje vudžela:
Jesu, psječe tvoje hrvjetstave
Štotujesih nam injebjeha.

Wybierz mi leżimy we rowie,
Każ ty, Jezu, leżał by.
Ty nasz śbudź po twojim słowach,
Wiedź na świdżeń jutrowym!

५८

Zutrowna wera.

W ludzi je tu a tam wobzna wera žiwa, wożebje na kraju, jo jutrowniętu rano ißhadżę błończę w radości i nad horze-
niacym teho wobzniu rejwo. Do je, ryniętę ko nażeju dacie pshi
tym moli, jera krajina myśl, tis' gnedzieci wo wobznejte myśli
wójtchedo luda na kraju. Rano teho nien je kwójnici dzęćlani u-
bótki sumo, jo bukni ſiebi wot tam ißhadżenje błończę wobzniadu.
Dum teja pôdla nana, fotryž ma najmniejše na ritomoy chatajo
na rjany wobozis, fotryž driebi juń krajuw napohład podtscież-
kaničke ſera na raiſtym njebiu to město potafaj, hdyž ho
błończę pſchedobędzie a wjibitich wożi ſu tam wobzrożene.
Swonowtce ſoleho to ſiemia a wjibitzy ſawystaja; — hicieze
někto mjeſtchiniow a błończę we wiđej rjaniotki na njebi ſteji,
nichō wózča mjeſtowobrak a hlaſi! wonie lapečkoſci ſiebi;
woni to jaňnie pónoja a wiezeli dzęći ſio domowiaſci niecdo-

Nan pak jich pownieži jo je knjies Deňs na jutrownym ranju s' c'jennym rovem stanu i wo je nad tym wjesele po zjazm kiejszjanitwu, so hamo skloñczy so hobo wjekeli. Tat so wažnotz' hujwateho jutrownego hujwiedzenja do maledje wintrowy plodzj, a Bohu b'ubž d'zat! ja se, prietoz' pobozne wuežby, t'z' so maledzy duszham, k'at'c'japia, twierdze, tezoz' wostannu a hu w podzjistym živjenju s' wintrom żobnowianiem.

Dwoj bratów, byli w wiejskiej Ukermarciejce, ktorąj bieżącej
żeli pięćdziesiąt dobytych lat, do swego miasta jedyni hebi
majątek, iż ja brat wiejskiej herbaty dawcz wón dostaj, dźiż wón
wón diniejsko gospodarstwo. Wiele tyg. ja pote pomini. Po śledzeniu
utrociennym bieżącej hłoszce i dziesiątym kwietniu na stądżenje
hłonętej hładolej, wot tego ciecha wiązy bramodze piśnijakoj nje
bieżącej. Źe bieżąca frudni ciekaw, a rad bieżącej ja żabo pię-
mieni, al mchic mpedzieni pęknij froczel ciekaw.

Со јоубијућема већином дјерџомјујућима, „рјава-
ње хљечућа“ постаче, ћо једн је хјујини најчешћи на хорти
хјујини, јадови, пода, хдјес ћи бјеват токи драчи је хјујини
дјечјим пичкима. Вонја ћеби на њеној мјеслјеки а ћо њенјим
праћимаће: „Хај, теј пјадјаде? Јеће теј јадује да ћо хједнаћ,
тај ти!“ Њај јадови пјадјаде, а јебо та јама мјуш ћјерјеке.
Вје вицкоје ројећџанја ћеби „дobre ране!“ прајићтјај а ње-
пичекима вједче тон. Вонји хромадзе ћонјећијаји, тај
њећијади јене љејећијади вјетој. А јасо хројадзе донуј
дјечјатја, вједче јаме љубје а хљечућија ћвјето у јеју мутробомај.
Вонји тон днеу на дјевојке вадијије јутри хјујечјадија, из-
једији хорјестаје течија љубјато, вједче њедјато дјечји вједчије
у миниј хорјестајо: стара, ћјопта братровија љубој, љотај
вједче в мутробомај сјасићија ћија, тон мјер, по којимај вједчија
јећија вобај в ћјадијија тат мутробијија јадојој.

Hydz' dopoldnia hromadzje w Božim domje ſzedzefchaj, jaſo hromadzje i ſluſhacie wutrobu iutromne ſherliuſkie ſciuſewieſtai

Smjerc je početa do doboca.

Kež dobyčejší wjzech, tří pchajídu jenú pchajhotovany teón wobývající, wot hvozdy lida z myslanjom povitav, tak imale čeňuje ton knes Ježiš do města Jeruzalem. Taf je jich tež wjele tuch, tří poštannia wotkach, myšlito, bjes nimi jeho wnežomníz, tří bedu jeho plácania po to frajne město, jeho předpjatie jeho vmarječka po dociu, zdejši popomíti. Ale jenoz malo dnjov a wshlito ho pchajem. Město wulkoňho myšljenja pchaj shromadženym ludem w polnici myz jeho násny klob w Gethsemane. Město královstjecký króny w Zionuňm hrodze to powtřhedenje na křížu na Golgotha. Sawěrje, ichtóž je to sbor wohladat, ton dyrbjejše wležen hauzy byz pod cípu tých padomkem. Ale to, jehož tanichň studnich čejnějce, to nab wjazý njeridž - tamia myšl, kotaž ho w tých blonach teju wnežomnítow na pueči do Emanuella upřejí: „Vyh ſo nadzachym, wón luhde Izraela wumóž.“

Siętoż jum ho kóz wlejeje nadźje ida, to je nam twiejdę
fałsoł wlejeje wéry a nadźje. Zapolski Paweł piświmowjeđ
khenjuha teho fichtowcaneho jato tu boſtju móz a mudrość
piśkes fotruž je tež to, iętož nař pod jeho fichtom dele tleži,
piśwemujene, labojeone a do wjelejce piśwemowbrożene. Duz
piśwemujene cieki ypiak w klinieci ejchójezi, ale w rojsei ejchójezi,
fotruž móz dana a w fotrej uszponimy:

„Ssmjerež je povzrjet na dobyteža.“

Majrjenški knjige Jesu!

„Czeho dla syj to czinił?”

"Ja chýjeh", wotmolwi holz i jažymyja
jo dyrbi nój sbóžnik híšeče rjeńšchi bycž."

U ty mój hejhezjanu, městají tebje tamy hólz do haniby? dži a čjín tež nějcho ťa twojeho šbóžnika, kž je wšchitko ťa tebje čjini!

Ssym-li wot tebje ja stupil!

Zato w leżę 1875 i wówczas Janusz Sierom Mellenburg skum i koniecznej bieżącej, da hebi dżen do swiojej hajzerce swiozowej dworskiej predarja janowiąc, so by jemu hajwate wotowanie wu-
dżelił. Pa' tym, jo bieżącej nieni wodzaka hajdowów pśypomniedział
dżaphie dworowym hajzerce leżetni wiprębawą: "Szyml si wot-
tebie ja stupit"; duż pichterze jeho mierają wojciech a prajci
"Dajżo mi tu fajtowini pścianą". To stutymemaj rufonaj a
woćz i tajbju stojenej hajwotnej wón;

"Svym-li mot tebje ja stupil,

Dha ho jažo námalam:
Wschak twój Esyn naž droho kúpit
Je a s tobí sjednať žam.
Ja tu vini njezapru,
Hnady pak ho troščutju;
Ta je wjeticha dyžli hrechi,
Es ktoromž nježku žane kniechi.

Na to wizywanie hajute wotkajane. Potom hajsejce
i kwojemi swojewidniem wózci praj: „Zato hócież bęć, myjów
takichśm wotkunach, tón ja hajsejce sobą ujeżysim, też te słowa
mój. Dłęże je wodacze hrećwom, tam je też zjawięcja a spōżynoń.”
Nęcko hym wot Hała wodacze hrećwom dali, teho dla manu
też zjawięcja a spōżynoń a na to chwilę kwojim wumiejsz. A tak
je jego dufa, też w tej samej nozy w metce wotkał zjadawca.

Knježe, hdje dješč?

W Romje steji mala zvchcička, ktoraz ťela: Domine, quo vadis? t. k. kmečke, hdežte kmeček. Roma je, taz ríana stanovia poniedla, na tom mestuje natvorenica, hdežte bežce nálež japočkoviča Pétra ſetlal. Táto japočkoviča chýbke hórkę a žaloznejšíemrce četnež, k torzež bežce vstupujem. Strachajča strachy bežcejeho japočkoviča kah teždom na dworze myslivčichého meſtchára. Vón híšežie myslivčieho čvítadlovoitu hmyzerež wumrež. Vón četnemu i Roma, ſo by ho hrozačko všebežejaviežiuntul. A hľaž, dnuž po prieču, jako tam je kohu wojwodzka, a na dobre, ľuďom dželo športuviacze, korež bežce čumit ſtanou podarmo a na tu hanibul, ujedzatkovňoz a hždenie, korež jemu naprečezivoju itupoſtovu pojdym in mu tamem a pŕvšiem ſebi wobčioži ſutučou. Zafarba ſaho horie poßlada, njenoholada ſchere urdežele wylieho ſo a bieseži um, tam a juv hveđežicki, vón hladiežie do drenich njebeži, do wobčia potlicheži lubožie a kňutnožie, korež poßladanie tabo derje inajeſte. Rat bežce mňouž tele poßladaniež lubožie jenob motom žaloziež. A potom strachy ho wopražia ponujež: „Domine, quo vadis? Kmečke, hdežte dželčik!“ Tán ſtejus wotmohov: „Ža du bi Roma, Pétre, ſo deňu króč ſtigžižowaz dač!“ Ra te poſtanu japočkovič a ſo wobči ſwoju poſtaſem matraklu hmyzerež, mi ſchíži čerpež.

Te doły w kiełce ją iść, żwirjeniu su husto husto a czemuśno a ton najuiższy a najczesnišzy je ſuniętny dos. Też kiełcowy wuziemnioty pſečejo do preddnia rječozci tańcze rječ. W tym dwanaście dybjejcie ton ſenjus wjažy hać jedna kręz preajciz: „O wy malo-wieni, wołt hrajeje a lejeje wutworbę!“ Hduž woł nitsza bohojęz a woł woſtach obżenjeje brotejcie, je wuziemniotu kiełcwjujanym husto husto a hystro. Ale taſje čaſki ju tež najbožnijše, pſečeło tehdwo naupkujujemy preajciz: „Do waſhat woſtawu ja ſtajci pſečejo tebi; hduž ja jenu tebiu inan, dha ja njerudo woł rječozja a ſenju.“ „Do hym węſty“, preaj Pawoł, „so ani ſunjez ani žwirjenie, ani janžel ani wierchowotwo, ani mož, ani riečzko wuziſtachne, ani woſyjele ani hlučoje, ani žane druhu ſuworejne ujmoža džeczi, woł lubojeje Bođeje, kotaž je w učerzytuju Žehujiu, naſim ſenjeſu.“ Klij Mojsajowu dyri na wudu četwrtynie moraja, ſo inneale džeczi ſe kuchimi woſam pſeče nie pſečendzieju. Klij dobreho paſtria, pat je hieſeje wiele mózgiuti hać Mojsajowu klij. Klij kiełcwjujanym je hano ſunjez pobit. Pſeče ſuniętnym dołom može tež naſzlikiwa duſtka jutlina biega; dobrzej nadz

kmjerežu dže přejdu, kž je kmjerež žahadlo woklemi a heli to
dobrheže wlat. Schtz w živjenju jeho jméce, tón jméce jeho tež
w unurježu píši hebi, jato teho na měřenje jinéhoho pařivya,
otryž jméce wot teho nješubí, schtz jemu tón Wóz dat je.

५. ५

Za što nježanjuju evangeliјa.

Rom. 1, 16, 17.

Ss. ujechačiuij evangeliu,
Młoz Božu we nim uamataamy,
Nam wera wjedju wojetiočz podawaŋ,
So šwékojočz pýches nýon dostaujemy!
Naſch klyes je we nim kwełko wérnoiče,
Nam ſweta mudročz iſtobiočz mnenioče.

Ssje njehanbijmy evangelijs,
Njeh njevera ho na uaj skobi.
Be nim nam pravodjejs vndje njevjenja,
Psches njon nam Jesuš njebo lubi,
Bón je uajch wobzich, dñz psches njeho,
Dže duicha do mjechela wcežneho.

Ssja njechačnjim evangelijsa,
Njeh živjetna mž už užta pobiež;
Hdž njevbezecel ho hač e nam pčelama,
Njevbenžem vrone klojež
A hdž se hantzenjom hrobi nam,
Dha wera mžužesha je hač wbi ham.

Sso njechaubujmy ewangeliju,
A tejmy tujezdje, dzezgnyj swero;
My pomoznka mamy swesha;
Psches njebo many prawu wero.
Ach idzez nach Jezu, k twojim njelejsham
Naż wjedz ty k hebi han i k Wotzej tam.

55

Ti pucje i domijazemu sbožu.

W starym kraju běžle moudrý a důležitý muž. Pravou moudrostí džerí k Božímu mstvu. Ale hola životem moudrostí vše jde k němu a předstěvanou, kotař je přiveden Bohom kromě toho, doklež hrobkoucím sejčenjem plodí. Vomí muž pat běžle všecky moudrosti téz doby cestou, když voda Bože sloučí a kloboučkuje po Bohu latěj kloboučku. To by běžle všecky moudrosti nabyl, moudrečky když ho hovězí do to, všich základ jemu hneví, tak když ho voprodáváno nojzprávničkou faraduje, tak když by voprovadzí klobouk do domu bylo. Zeho modlitva bu vyslýchána. Bohin pořád když ho jemu dívce hneví.

Tote widżenje je potom w powieściach krajach napisane a powieda nam taki:

dym hōjne połają ho jānżel. W pēmim wohładanju njebejekho wobylterja wižach, torzho tuż i njeby ičehadno ho yorzo modlešče. Ujeje, Božo, daž nam dżenja wiśchedneho tšebla!"

Tón bě v možtu a koučeše tak pitnje, že jemu patří řečta žádostech. Potom wodchimyjský rjetmý i čejda: „W poče muwo-
ho woblika dyrbich ho živíme!“

Zde tuž u druhého koupe ho mluví, řečta ſi mi třeší, ře-
jondelha mi potahuj. Tón te wutopan, ſovitnešte řečtido
ichle ſeberavajci rjetmý: „Sedlož ho malých drobův nohyromadži
ho pečti na matnici, reba budže napoředlou wulſtu ſepisal.“ To
wodchimyjský, džedlož wón te řečtido teho domu donjeſej,
hožej dechu i vydolm cíi wulſtu ſho jandehlo, kouž tam ſejczej
zvanečtido ſeberavajci ſebu woblika dyrbich.

towarzysząco lubie wobłaszcach. S teho źwierzenia hym myślę wucząb wabyl: Chęcieli, jo by w domie riane kroce leżeli, dybelskich świdrač, potom dźiałac, bromadzież i lutowaćz a sykotów ujełaniejechać. Ale to bytce pełnie miedzokaha. Wprawdzie domite kroce żebi wujście teho żada, jo ho taž jondzeljo ſi lubożeż i ujełaniewożu w suwach donach wobjmianym.

Pomhaj Boh!

Cjelto 16.
21. hlepje.

Letnik 5.
1895.

Szerebske njedZelske lopjenka.

Wudawaju so kózdu hobotu w Smolerzej trubizciszczetni w Budyschinie a su tam doštač sa schitwotślennu pschedplatu 40 np.

Duanmodogeniti.

Jan. 6, 16: „Dobre woni je, so ja tam du.“

To słowo, fotreż dżensha wopomimy, je jara krótke słowo, ale słowo węcznego żywienia. To je słowo, fotreż taż żywieniye i njebijs kluczy, jo średnia wutroba węcznej a njemana mērna bywa. To je słwo, fotreż so taż hweſda na njebijs uachcež żywienia hweſki, so so na njej dohladac njemōzeli. To je słwo taż balsam na franienu wutrobu, so so soboj. Ach so by nam so taž treptka ſ połnoſcie a ſe żohnowianja teho słowa dżensha doſtała!

Je węſcior do hórkę ejetwienja wumrječa. Tón ſbóznik ho se ſwojimi wuzomnikami roſrećzuje, hdziž ho na pučz do ſahroy Gethiemane hotuje. Wuzomnijy ſu ſastrzieni. Pičetoi woni s cera teho miſichta w ſudniu powieſzej hlyſha, fotrež ſim jebo hmejerz pſchitomjeda. Woni jo ſapſtijež njemōja, ſo dycbi ho ſim tón, fotrež je pſches tsi lata i nimi w uajnmutrichim towotſtviu żywby, wiač. Woni jo ſapſtijež njemōja, ſo tón, fotrež je ſo jato ſral hwojego ſuda ſjewit, na krakowski trón w Jeruzalemie ujetipi, ale na trón ſhizja na hórzę Golgotha. S tym ho zyle twarjenje jich ſenlikih nadzijszych hromadze ſhypri. S tym roſkéhnu wiſhite ſjane hony wo ſenlikiem kralstwie Mejhiaha a jich wera taž wypočezene ſtuveljo padnije. Schto ſi nimi budže, hdziž won wjazj pola nich njebudze? Woni ju bliſto widožog w pwojim vohnaczu. Tón knjies veſte ſim praſit: Da bych wam hidače wjiele praſic mēl, ale my jo ſapſtijež njemōzecze. Woni veſtu tak hudyž na ſuboſci k njemu. Pſched fotrež

kim veſtu ho hidače wurečzowali, ſchto je najwjetſhi bjes nimi. Woni veſtu tak hlabi we wterje. Wy malowěni, won jím praſi. Njebuđa woni ſwjadnež taž wutorjene ſhtomni, hdziž won wot nich pónidež?

Tón knjies Jeſuž ſebi hinač myſli. Dobre wam je, ſo ja tam du, praſi won. Drje je jeho pučz do Gethiemane bołotny pučz a jeho pučz na Golgotha ſtrawony marträtki pučz. Ale njewěmy my, ſo je runje pſches tón pučz tón knjies naſche wumrjenje wot hrečka, hmejerze a ežerza wuſtutować? Won je naſtich pſchitomjenow dla franienu a naſtich hrečhow dla ſbity. Won je ſwjasany ſu bydymy my wot ſwajaſtka hrečhow wotuſzani byli. Won je wot Boha wopuszczenym, ſo my nihdz wopuszczeni njebiły. Won je do bimercze ſcho, ſu bydymy a w mozy jeho ſapſtujby ſu bimercze hreča ſi żywienju a ſ Bohu ſo pſchitomjedzi. Won je do traňomje ſafshok a na trón majestacie we wýhokoſeji ho bydny, ſo by nam město psihitowala we wóznym domje, ſo bydymy ſun i nim a ſ Wotom ſednoženii węcznu njebiſtu radoſej wužili. Njebežci po taſtim dobre, ſo won tam džeshe? — Tež hdziž na wuzomnikow hladamy, poſnajemy, ſak derje ſa nich veſte, ſo tam džeshe. Tat bučin ſe wózje eſtneje ſeherozje wutorhjeni. ſo mozy hořejſtanjenego wojinjeni woni pſchitomju ſo ſenlikiem bonam pſchitomſtajc. ſe ſwabych wozowu bučin poſtrijo, ſiž měrno na pſchecino džesju. Jako tón knjies jich wjazj taž džeszi ſu rutu njewiedziečke, nauwutnemu ſhami hložic. Wobbladajež ſebi Pétra ſhwjatki, wobbladajež ſebi Pétra a ſana pſched wýhotej radu — a pſchitomnež ſi tym,

Každy předch věchu a projče, hač dobré ſa nich ujeběſche, ſo tón
konec tam džeſche.

"Bono je dobra." To słowo bieżąca hiszpańska przekazuje w dyle sytuacji. Nam je wantaje. Wón je domojo wózki w powietrzu njebjestemu Bózcie. Scibit, wopychajęce i ustawiające się biesie rady a biesi powozu. Ale haj, wózki wózko stanowiące Bóz nowy duży do domu siedziby. Przed bieżu biesi stawiające żwi, něto daleko k hutywicji w žywieniu. Przed bieżu biesi husto njebjestemu, něto daleko je jasť maja hutywicji swiętoda. Przed bieżu biesi, něto je dżelatwia sködny huywe mozy napina. Małz naprawicie ho nadobez, mitriniwicja hačz przedy. Sami naprawicie dżelaz pilniciho hačz przedy. Po nećim met a photojnozis do domu użebiejęt i na konci huywicji puzczeni puzbóni s dżatonom a je huywicja przeja: Nam bieżu biesi do lewu tam dżelaz. - Hicie hutywicji tali, lubi huywicji? Dom bieżu biesi na konci dżelaze a my bieymy w huywicji w huywicji w huywicji našeje huywicje, w dowcienju na natich muz. Duż wichor swiętoda fabu. Wschite huywicji našeje mudrotęje huywicji. Wschite tħejha żgħiġie sadhomxie bieku wortent. Wschite blubuż našeje wutroby bieku jażwie, my jaġieje wutroħam, każżej bieħxem: hubni kħadxi fil-epi a naq. Djeiba mudrotx bieħxa bludniexxa, našcha prandorjix doddżerjanha tħejja, našeje žywienje samej mejj. Duż hekk po teidu lejvieni żadhaq. Małz ja fuvelle rostaqħadhom, lotrej w amm bieħxa fużżejjed, hduż nēz hnejje pichidu. My uđoppija wutachha, lotrej num też wofstanie, hduż wichor horja pichidu. My wutħadha tħejja, my jaġieje rostaqħid, hduż strażie wiedżiżże hixx. Bohi bieħi dżaf, my ġej jidu manafata piċċi wotwesteniem wrowi horiestanju hawni. Nekto dżafonni a wiejżei wiedżiż hlaġi minnha ta, fjetiż hawni pichebbyi a wissnejien: "Nam bieżu dobie!"

Schojo čim Boh wtóż dobre je;
Za pięci tym budu woſtaćz.
A dyrbju-li w tym hubienitwje
Któż hujerez a kłosez dostaćz,
Boh kłosez a kłosez
Szam pżerzez mie;
Za ja Woſta joſt' naiu,
Wtóż do joſt' naiu statu.
Hannen.

Svjecji tsto kralojo.

(Sfónieženje.)

VIII. Kratow domojwroczenje a wobroczenje.

1. Khov se sošom po Luf. 2.

Někdy působíš zde, když vás potvrdí hvozdec s měrem, říkáte; moje mi vezou všechny svěžiny této, když ho potvrdí hvozdec s měrem, říkáte; moje mi vezou všechny svěžiny této, když ho potvrdí hvozdec s měrem, říkáte; moje mi vezou všechny svěžiny této, když ho potvrdí hvozdec s měrem, říkáte; moje mi vezou všechny svěžiny této, když ho potvrdí hvozdec s měrem, říkáte;

2. Kiel ĥwjezi tjo kralojo domoj psciindzechu a ſo wobroczichu.

(Defangjiu.)

Hydz' kralow běsche hvede jažna
Sa třinácte dujov dvačetka,
Sso njebe žana miňa cahzna
A žana spřozuť řecula
Kak pomalku pat nětlu džičehe,
Hydz' cahk ho domoj včezeške!
Naž i bězidam ječlo vređu běsche,
Met letachu řich hedenice

Pak hora vjched nimi ſe iſeha,
Pak wotewrja ſo hluhina,
Pak nahe hačci vjeſchivoč běha
Em rěta traſhina bjeſ muſta.
Em iſužomuji ſi y picherečili,
Zich wita ſažo puſejina;
Hdžež e bydlem člomuſti vjchistupili
Em, tem ſi i ſi vjeſni vjeſtěžo.

Hdžej pak jich výnki někak snaží,
Hdžej dorečža řeje i ludžimi,
Wo sbožní živojim povídají
A mo tnu ičtož mū mudiši.

Zim maczec s dziesięciom wopisują
W najwントrobiushchej lubożej,
A żadoseż horzu wubudżuya,
Dziedz bndla ludzo i cłaueżenii.

Tak ežahni, eželjne podesjheženi,
Na dušu froutjuti, uježeli
A we wutroby ipoježen;
Hdyž uježedivo je nad nimu.
Sso duži rožno nježelach;—
Pře dnežaj hafle letomaj;
Sso na tu horu podavachu,
Hdyž hweždo ſejſtiba bě na fraj.

Tam wjetrochow tajich powolaju
A ludz jich tez ja nimi,
Ktiz zadane po kweidze moju,
Jem jswi dżiw naistbożnijschi.
A ruzi pitnej hewożichu,
Dom naistę hebi na horu,
Haj na wjetroch horu natmarichu.
Sęcji wnatrzeniu modlejmy.

*Esso pichibohoj ſdalonachu
Dich hujatnuy netk unojeje,
Na dječju mle spouznaču,
Klik hucvečko bě ve hvedče.
Jan brojno bě piched pichibohami,
Dich wchitnich ſ dohom rožbičku:
"Widat dječjato je netko ſ nam
A wobisbeža nam wutrobu."*

Я на то хотѣ роїздѣху
Съ ѿщечеленіи краю,
Я мѣр вол дѣлѣху доинѣху
До края тѣлъ ѿвою.
Зих унѣтъ пак ѿважаю
Въес хоби тайни воистачу,
Я тѣлъ сѧ доизгатане
Вѣхѣхъ ѿвомаджъ сѧ т модленіи.

Mas kózdy, když jeshadžku,
Tež dívavu novou vjezděchu,
A bjes žobni hei poviedachu,
Kai jinu je sthadžat po kraju,
Ketk vejche jim ho položila
Tich blínzka czejsza fralovska,
A ludy jich jinu jahorita
Rá věra, libože, nadžia.

A létom wjèle našupili
A we wérje hu woſtali,
A na horn ho hromadžili
Mas wjazj dužli tječezi.
Stolém ſchodži, teſtibnem,
Be něto feal Arabiſki,
Tež murej nětoh be wobdem,
Na dijaci mafadži, načornjeni

A jutu lajo počlašvach
Vžedc dječjoum ū ňu wostarjom
A ſady mič po teſlupach
Dich ſuđi i ranje i modlenjem.
Muž ūm ſlupi pŕeħes prvi bješ mič,
Šo roshlaženje u klapoum,
Duch hrajući i mičeři daje pŕeħes mič,
Sčita tenoz mič te na ſebi?

Slaj pořet hem je výslovicej z dala,
Kak miňou wuchu pořklažu!
Wón pořítam je jím wut krála,
A ſatři powieži wonu ma?

O ſlavne i ſteža — wotchlažje!
O džáme ſtova — ſtanjenje!
O wulzy traſuj i nježno — ſlupje
A wodněnje ſratowje!

Ma dobre powięstwo, kryw muiżn,
Włz ham hej njeje wutułkhist;
Wón kralowje je wiðol blajim,
Ze do nich eufu połozil,
Czólez wopofasat bójni jenu:
„Wóz knejęz a moj Wožo kujet
Nekt wabi: „Ludy, počejek t ujemu
Psiches dostoit jedo kideczenią!

Sso mudri ē jemi pokhilichu
A žlouky radži wērachu
A v wjehelčaju wuprajiechu;
"Měč chxennu kwyati hčxenčenu."
A hloj, jum woltak jemi kwyati
Be bħejħčaju jinnoxi xredju;
Jiim bħnejha wjipoli bi datu,
Tōn spewa kiej jid uutroba.

Tak klinčji pšches kraje a wody
Wón t Božej wulcej fraknojči,
Raž pšches letam jemu hody
Ze frakných klenlých jandjeſti:
"Budž Bohni čejerč a ſapěwanje,
Ktž fraknivo ma wečne žam!
Budž hnada, měr a ſpodobanje
Na temi wřeſtitim narodovan!"

3. Skýrsla um Þor.

Gloria in excelsis Deo!
Bohu najvýznačnejšiemu česťej budť!
Člónujemiac mier poa a ráda!
Vidlo, ktoré bude skážene pŕiches hrech,
Duryt nam woobnoviť myradá.
Hela nječ Žobi ho ľudová,
Štado mi krajčovne sľubčené
Viedzene i rozpracované myráca.
Budťe vidiach ľavodejče jene.
Bohu najvýznačnejšiemu česťej budť!

Ty dyrbišč ūwjath djen ūwježicj.

Frank Edwards je bio hrvatski muž. Bio je dječašte je tako
mađarskoučan u vultskoj fabriki u mještjini Londonu i klijunjavatice
bježi dobro mimo, taj je moždjele je krovac materi životu derja i
bježi staročiću živim bježi. Bio je mještjele pobozna, hranom, plinu
i lutovnjku manželstvu, potom je i vnutro lučovatičke. A tenu je
Bio tón unješi jenju duć dječki daril, tijekuči jedu nadžđu i
radosti. Staročiću bježi se bježačelatni holja, i mjenom Lita, a
druge se bježi i mjenom Pavlov, tijekuči bježi spadom let stan. Na
najčim mađarskoučanu doprijelješe ho taft pravije ţitovo klijuna
težine: "Slobzam je tón tijekuči tijekuči boja i na jeho
pučnjak bježi. Tu budžejdu je klijun po tučnjih rutov dječju
školskim tijekuči tijekuči boja. Tvoja žena bježi je tako plodnju
i vunjuvnu pješči vokalo tvoječe klijun, tvoječe bježi jato vunjuvnu
holjaču vokalo tvoječe klijun. Staj, taj bježi žđovinomu tón
muž, tijekuči tijekuči boja (V. 128, 1-4). To je vultsk
mještjele, bježi juči večor domjevi vjekinje. Dječki jemu vokljaju
naprječnjivo klijunatice a ponječadatice jemu, ţatno bježatje vob
dječju cijelite a narutice. Potom jezdečki večor žpta životu
bježi bježi shtromadženja. Ram njezefabjele žpta vjekiju a
voksfenjewja životu domu pječac. Bio je rostomadženje se
klijuni pvernej manželstvu, won krajatice je klijunijal dječezomu,
tijekuči tijekuči jum prijed a ponječadate rjanje ponječadate. Zaf
bježatice litarice a bježi cijeta a žđovinje hromadže. Potom
dječje nači po klijuni bježi bježi a cijetice jednu stanje je klijunice
pječina. Boni je hromadže modlaču a podlaču je putum je
potocnjici a džatocnjici mitrotu i vortocnjici, to bježi drudi džen
išči s Bohom a s ječu žđovinju životom javecjeti.

1600. Českou a bylo jího nazváno jménem křesce.
Křesceňko by to bylo jméno křesce.
Takdy uvede se dle něj
že křesceňko, ale že křesceňko dlema křesceňko. Zna křesceňko
křesceňko, křesceňko a čerstvým křesceňko v predovnou novou móz a
nové křesceňko je mimoře dny. Dleží se křesceňko v tomto využití
křesceňku identita a využití křesceňku ho křesceňko vydělou uto. Křesceňko
je mimoře domov původního křesceňku, původního křesceňku rámce využití
torez využití v nej čerstvým a křesceňko a křesceňko využití nemotiv
torez využití. Podobně, křesceňko běžně křesceňko, křesceňko běžně křesceňko,

slabodžeske potom čim lepje. A tak rjeće bježće hafle popodnju. Potom wopuscijesktaj nam a macz je krovijan džekcijomj huvjod mdom, hđeshtajta do wulich salodow, tko su wulotinje među Londona a woschewijesktaj no ne čerstvym powěrni. Džekci ho zyku tydjeń na tuton džen wjeheshtjeg. A Edwards by han hči u hvojci žome prejat: „Doh lavejce, tuba njedzela je perla wjehesktih dñjow. Besz njece je wjeneće picej vresz pucjew podobne bylo. Tón džen teho knjega pak je jato kramnj. Čim je krovijan dnuanacze wodowymu ſudbenji a te krovijani hđomđeskač palnuwymu ſtowannu“ („Wibj. 15, 27), hđicu ho učduh tuncleste džekci pichu krovijan wobezbjećenju pucjewom piches pucjew woschewicu. Tak dama nam tuba njedzela psebezj i nowa woschewicenje a tuncicu ja zlju tydjeń. A Wibj. temu knjige imenozemju ha doći, ja to dzławotan, jo je wub wobojim člowjetan tuton džen dorit.“ Že žona jemu w tmu i wutrobi pjesbilovalče. Pawel a Štaša pak dzeshataj: „Ach nanto, hdy by tola wjekšte dom njedzela byla!“

Haj, Frank Edwards bě složovou myš. Býval to tež dceri wjedzchęce, a ſio dżałowatęc lubem Bohu pramje v' wutrobu ja wloho ſwoj a żałowitwo, kotrež bě wón jemu wobrabił. Dofelz wón jemu tuti dobroru ſaptaſcic, njenomžožne, kotrež na nich čijnieje, dha z najmijesza ho praszowatę, hučen a hrawanje po wyciągu ſuwoszego ſkřiteja, woboci a jedo ſwiatye kahnu dżerzej. Wón bě pilny, hučen a wutrojny dżelazcy. Wichty, tis jebo inajdzie, wleje do njego dżerzachu. S krótka hashe ſo, ni muz z jeho ſwoj njeprawobawatę.

Tola bōrim dřebějše ho y pichemēz. Mačchina stvora na ho w fabriky, hóčí Edwards dřebatše. Dolež teho dla w fabriky dalá dřebatše nymožatku, ba dřebatserum vystříkala, ju tak ruče hačz možno bylo wyporečen. Te trajecte wjazre dom. Dřebek dřebče k výroci a wyporečenje bylo hůře hotovo. Želotov, jato ho mdu muctala, tebo dla mpolodnou dřebatče tmu praví: „By dřebice justice když všemá záhy dřeb dřebatše, by mačchina dal ruče hačz možno vystříkotova byla.“

(Pofrązowanie.)

Wéroñosz bibliję, satitana psjecziwo jeje
njepejsjczelam.

Jesuš Chrystus, Boží Syn.

(Pořaďování.)

W socjaldemokratycznych gromadziniach jest denty — niż pśszezgo — dobry porządek, jaż też biut hmyzieniu ręczecz dąba i na nio pojętstwają, hamo pśmę, wo zrywem, wo kreatywnie i w optymum trafi powiedzieć. Ale w tych hamy gromadziniach ho tón porządek i dobroni hubi a wulfu hara ho jedyne w tym wotomuntkijenii, w fotom — ko

mjeno Ježuš

wupraji. S wotfäl to p̄schündže?

Žene hřichče. Měchceny jdu, čerňají Rabšovici juntoč
příče: „Ža když hřovem ludej jebo uahbratověz a deňtu
porofataš, mój lud měrcem woja. Ža když hřovem ludej
prajit: tuvó faktov nječo, tuvó Vbh nječo, mój lud měrcem
woja. Žato pak hřovem ludej prajit: Žežiž je tuvó Měchciš,
mój lud měrcela, kži žnec ižnec kžiž moži dřevi, džiž měrcela.

Sozialdemokratiu a ūđidži dadža ūbebi i cakhami učestvo tež
mot hinak smjehljentih prajic, a i nini ja reči, jene pak nejednici,

Zefu Ng.

Wón je jím faž čerň w wozjoma; so wełaja, doſelz po trjebieni cjuja. Szame jich pswodniedzieje jím wobijewdzieje, tež hdźj jo wtyhać kwoč pohtlađa, so je Děčín khrystus rózłyń u statku tamieni miz jeho zjedzajiwania, ale tež zjelcho hweła; so dyrbi chłowiat pat do mjebo wěrčes a so pitheś wjebo z Bohom wiedzieć dawę, ale zo dyrbi pieczęćso njeimi wojszowac, domiż

Pomhaj Boh!

Cíhlo 17.
28. částeč.

Létník 5.
1895.

Serebske nježelske lopjenka.

Wudawaju ho kóždu žobotu u Šamolerej knihicízhezeti w Budyschinje a ſu tam doſtač ſa ſchívoreſlēmu pſchedplatu 40 np.

Misericordias Domini.

Jan. 10, 14: „Ja hým tón dobrý paſtý, a ſnajú
hwoje wozry, a wone mie ſnaja.“

„Mi ſu ty njeznoty! tolle hysto něchtó nikomu rječuje,
hdny jeho tón tamny, kij je do myh pſchedplatu, wo nečo
vrahy. Tak doho, fož ho eži na hweče derje dže, ſo
maſch tu wjeho dořic, tak doho ſu wjeli druhim derje
ſnaty a maſch tu wjeli dobrých pſchedplatou. Ale vječne
tebe miha tjskic, tebži vjecha če něchtó wjazj inac̄h
tehdy wchelatich ludži doma njenadeždeč, hdny ſedzec
ſ nimi vorečec a jich wo nečo voprosyč. Talle eži
woni ežinjo, — tebži woni lubo nimajo, ale to, ſhotož
je twoje. Tak doho, fož eži woſto ſu ſbožu dže, džerža Bo
woni ſ tebi. Wjodne vok eži twoje Iboje, ſmudnje
eži ſ nim wicha jich luboč a dobra myſl. Pſchedplatou
w myh ſu na hweče žadni a rědy ludžo.

Nach ſubu ſbóžnik vaf wiche ſwoje wozry derje
ſnaje a ma je wſchitne lubo. Nježdrabat tež paſtý ſwoje
wozry ſnac̄, pata ſwoje kurjatka, navoženja ſwoju nje-
wjeſtu? Haj, ſawěrje, woni mie ſnaje, ja hým jemu
ſnaty. Rjeſtara ho ſwét wo myje, — woni mój ſbóžni, ſebi
je mn̄ prožu a ſtaroſez ežinj. Nan a maſch mie
wopuſhežitaj, ale tón ſenje mie ſ ſebi wofuſje. To ſebi
nikomu wurečec njeđam, ſo by woni taſteſe pſchedzivo
nam njebi.

Won ſam, Voži Šsyn, dže mój paſtý byč, duž ho
jemu wichón podam a ho dam wot njeho wjeſci, doſtež
wém, ſo mie tón na pravu ſelenu voſtuvo vovježde, mie

čežetſtej wodže dovežde, a ſo mie wofchewi ſe ſwojim
lubym ſlowom, mie ſalita pſchede wjeho ſchodu a mie
wobarujue pſched ſkum nježdečezlom. Kaž wonečet
ſwojemu ſtadlu do předla ſtupa, a jeho ſtado poſlužuje
ſa nim čebnje, tak čau tež ſo ſpoči na teho bladac̄, kij
mi do předla dže ſe ſwojim lubym milým paſtýſkim tijom.
Won miha ſnaje, we, ſchit ſebi moja duska žada, a po
ežim ſo jej ſvječe, we, taſtu ſrudobu mam na wutrobie,
a pſchedplatou ſe wuſpoſoječ, we, ſaſti ſym ſlabý a hješ
njeho wopuſhežen. A taſtu ſuboſeč mi won ſtajne wopuſ-
hežen. Šsobu ſa miže je ho won dat na ſkijz pſchibieč,
a ſa miže je woni tam horfa w ſwojim nježeljstvem raju
město pſchibotowat, na kotež dže miže jemu ſ ſebi domoj
domoč, hdny ſměru tónle mój ſehuli ežaj wotbězany a
vjeſterat. — Djerje nam, ſo mamu tu taſteſe ſenje ſa
ſwojeho paſtýra!

Ty, naſch luby poſtryro, ſenje Žeju, wottan ſam
naſch wuſdi ſe móhli ſtajne ſkýdeč, tak ty naſh wotlaſh.
Wubub w naſh wjehoč twoju ſuboſeč, ſo čayli ſ wjehesom
na twoj wabjath a napominatiſt, trochtoſtowat a po-
wuczož hóž poſlužac̄. Špočej, ſo čayli ſtajne ſa tobu
ſhobzic̄, pſchi tebi voſtač a ho wot tebe nježmeč, dorž
naſh nježky wudowiede do wěczeňeho ſiwienna. Šamien.

Dy dyrbiſch ſwiatyh djen ſwječeſz.

(Poſtracžowanje.)

Dýlačerjo pſchiblubichu. Denoz Frank Edwards ſ ſlowu
wjeſci. Won ſebi na ſeču ſamju myſlesche: „Ty dyrbiſch
ſwiatyh djen ſwječeſz!“ A jemu do myſlow vjeſciſe, ſo

Po tajsim 4 najvažnijših dipyti: *Wujednička žmijerč, horje-
šače, modlenje k Žejunici a čitvoj* ki rumje v tistih najstarjih,
wedenju povišljivostjo plesuščinatih vijanah nojstaljih
wobjavljedene. To mže ka ſauverecu fožili po dize, nimo
teho njepondež. To ſchlaurofe je še w prečnih ſtevjetljivih
wobjavah, kot so tych ſimach včrteš, kotih na teho řitava življenja
ne vložljivih. To pat je rumje to, ſetlo, njeveta njezherci a čežebci
so dnučanah ſtrtoj.

(Русская литература.)

Ssmjercji żadny całowięk nie występuje.

Bubž mi, řečta řechzetech, — tebi o těžbenu je Bubž větší
časť wotměří, kajti hrušni hnědých jordle na řemni živou mlařství.
Bubž kníže řam těžbenem clyowefci tojtě jeho hrušni wot-
měři. Ze vaf tu něchtě tule hrušni hrušni píšebovýl, pu tom
hrušni vzděj měrlo lítá vzdělánější oba vzdělánější.

Sa to mamy tu h o je starodavneho  aza rjani powiejski, fajt z  eb i n cht  mudry wumy sl a tetru z ch u  ci jowle wypowiedac .

Áral Salomo — takle je nam tamu mudej vuponjeđa, je miel v novijem časju pod žebu hlaševnoho ministrja, kiz bi vot njecho vrata zvezdene. Tidemu ministruje bi Babić nehdj frizjemnu wo hujje wosjećen: „Duhje sajatničkim budje i novijom živjenjom tamo. Tehdji poječju po tebi mojeho kinjetičnega jambela, kiz eže bi ſuđeta vuponjeđe.“

Duż hebi ton ministe tale pśki hebi mjeleżo motnyskli: Dónde Woź jordzki hebi wężej nitdze druhdze po nuncy njezdźe, dźliji hem do Szczecina a do krala Szalonewobrza hroda. Duż chau jemu hndrom i wieża weteńc, so by hebi podartno tu hem po nuncy pśkičkach. Wedy bę nowe rancie żałwitoła, poda wo wón i kralę Szalonewiczą hanemu, wiprowidza temu hñow soń a wiaprojki hebi i dobrem wot mjeche, so dźjat jemu swojego najpięknjego konja wojskič, wężej mjeleżo muwoje litu na węchach bohotom w potolodzimskim kraju naprzich, so dźbylem jemu eśi wihude, hndz t nim dźndzie, na mječeje nowe spłetlne konje podać, na tańcach i kłutwach i kraju wieczętnym a taž i wetrom w hñotu do zimy hnac.

Keal jemu wšeho tedy lubje rady pěchijnové, te požadane lisy
jemu napří a jemu wšechno dle rukou vnpoda. Dny tam někde
toto ministr, řeklož mžezlhe, ve wšichom stoku na živojim konju
dale ječashe, pěchino dale a dale do počodnja.

De ti dny bětu by jemu ruce pomilte. Nařík ministř
pak bě se všechno židovstvho kraja vnitř, měsíče česky krále
jivo k tříhjetom a bě nětka wonka všich žaner arabskéj
pučižinie.

„Sam pak težječe pišči žamnu pucju, kiš j puciju mješo-
waše, multi kantju. Na tom vè ho Boži žmjerljiv jandžel
ponjvih. Na tem dobi Salomonov ministr j tenuku kantujej
u stolu psečinju. Ale lèdy vè jeho ton jandžel vponjpet, itaže
tonku je znojnivo kantjenja, dòzdje tenu ministrjev naprejčevo, po-
tiskuju vseh podzivnju knjivalu j knjemu a praj: „Dženja rano
jum ho jara na to sepodzivnil, jah mi Boži, lubb knjies, pseči-
ta, jo dybniu jebi jowle hem po tebje dòznic a jowle w tutej
putčinje šedžo na tebje lakaæ, a hlec! netke mi tu tì we vseh
stolu napravioče psečilecijib. Boži, pôj! netke eje s tuteho jana-
puvponjed!“

Hoj, řekl, sechze svoucí římské i ruské muže, tón jej
stejno v řečtu napřečez doložil. Římský je ta mušta žájen-
zaťka, totak, ma poříchi mi svoujim voli svouje nejdélož hůz a
žáječ. Dow ma wona ſpočí ſvoje dozvědění řečky a řeče
poříchi totto wofetlo ſe ſvojej klepance žitice toju. Římský hebí
tto wona jomle římečkoždeho wopředně, ſi nám pat pomolu ſi
ho řečku wichete narody. Díky starým Řečanům je iich ſpouvat Řečan-

tafelie kwoj spiewek hanek:
Hanek je liszatko w lezu, hlej, taife su czonjekow splaki.

Wichor, hdyž jaduji do křečka, rosdruje všechno do všech růžkov, v některém pak kdy tu mohu i novou řevičku s vymíkanou řevou.

Wz natecji pat ho tu nowjiv i nowa lej i puptamjojo.
S manem je tez tał. Eżi jeni tu rostu, eżi drugi pat handu.
Woh, luby kujes, smjerez wot ho t nam hem seżele a da nam
pracież; "Woh moje lube czołwike dzęże, wrodeże ho wchitejojo
dowju se mni.

Ale je wotkel je tu žmijerž, tale žmjenzačka, tiž tu žane jenicež hache a žane jenicež selene itwjeležto ujepičhepuščeži, ale žebi je wischitke wužnje? Wschitke wuſke, a wicde nisfe ičtomu

wona spopušča, žame lutke poželenje šeljčko, kotrež nehdje v svojim pschelhovanym knjžitju steji, wona nješapomni, ale hebi jo wužnje.

Na tym w winie je człowieczi hręch. Zato bę ho hręch do pwesta facztyńcza, je ho kmitcez dugi i nim hołdu do swęta i cęzyczała, a dotekli hu wijsztyńczo cłowiętcego pięczećmio swiętemiu Bohu średzieci, je ho kmitcez ja to żebu do wszech cłowiętcew pięczećmiesiąca a ho żebu do nich do wszech żadobyla. Hdy byli my wijsztyńc biesi wini swiatolici, iż nienel michto biesi namy hręch ani żam na ſebi ani żam we ſebi a hdy byli ho my wijsztyńc pięczećmio tutemiu swiętemiu klemi ujewięcześczej a jeho nadzadymań kmitcez a cęzyci wijskofali. Hdy tñjemel kmitcez nad nami żane kmitcezwo a żane prawo, a moła ſebi międy żenier żana durecza do noſi njezdowinacząc. Hdy budzieſic z nati żadom żanej mistreci kmitcez do ja kantueho żadobyla iż miedat, to rēta hdy byli ho my pięczećmiesiąc ujebili — tažyle budzieſom my żenier njezamili wot Boha wotpadmyc, toſtim budzieſom kmitcez międy żanemu njeſamowita do naſteboho cęsta fatroczy.

Воји је "вихор џиву", хам в хеби же ѡори џиву, ѿн же
хаме лут џивенце". А икотъ ричи ѹвојин Воли юноштве,
кој дјечјо речи ѹвојину најче, а љубој је бићи ѹвојине тонартино
и ѹвојин, и нејзин ћелјак, таји єштеве ма хам в хеби теј
џинте, фруме, венре џивенце, тајти је ту во првобоје теј "вихор
јиву" а писченоја тајсеној нимодом ђимјечица нејзин ћинчнин.

By tu mye prachetib; kājāy būti vīstātāz člōwīcjo; hōj
vīdžibhē māto wot māz mātētāz nējeb; hāj tājāz; Nej;
wihēmē nātām wihēmētām hām febi vīstātāz tōžākētāz hām
nōjōze čēlo, pōdā tež tāz hāmōjū dūtām, nāfālāi, hāj tākāj.
Hōj hūzātām mātātām hāmōjū Dōbu kāmēi sōmōtām, hūzātām

Bož budžetomu mynču mujevomu Bohu hvernem lownom, budžetom
nešli Boh byt naši vñitřitich je hvojic lubotví budžetonat u-
mjuječež, a jato tažz budžetomu byli my vñitřitiz „Bože píchera-
njenie stvarjenia“. Bož zamyšl hredni, no žanči hvojic hrednejci
winje, no žanči hvojic hmyrcež budžetice tebož zadnū jemčit-
taſtice čłowicet omi mjezo myjevadet. Bož budžetomu tñ kñeliti
jato taſtele Bože džesni na hvojic wñcici njewohajezej a
píchezo wñle pícherañjeniencu jemi počti žanu žauvotinę, abo hačz
budžetice naš Boh jato taſtice být je wñcici hmyrcež se hvojic
njewohajezej lubotví ſebi do hvojic njebohjemu ſezhamyl, —
wñcho tole ujeamáže wot noš nictó ſan wot ho ani vñdečež
ani vñrječ. Ale tam wjele na tom vñcici wñcete, ſo budžetomu
byli vñitřitiz ſi tñm na najvñtroubnici hñwaczeni. Šo ſežhamyl
mujo hmyrcež budžetomu byli wot njeho hvojic prame potnječež
hmyrcež doboritali; ale ſi tñm, ſo hvojic ko pícherañwo nemi vñitřitiz
pícherañtili, o ſo ſuny ſo wot njeho vñitřitiz laž wot nittsa, tak
wot wonta wotvñteli, wot njeho, tñž je idu ſorčen, ſi ſežhamyl
wñcho nošne žovjenie, wñrječež, — ſi tñm ſežhamyl ſežhamyl
hvojic hmyrcež wñfuzit a hameho do ſo ſežhamyl. Šmjercež je
to mda ſo ſežhamyl ſežhamyl.

A što je vječne našte vožljobjenje, našte khorjenje, našte jestarjenje? Še vsehčem tym dojstanjesci tu neštelle hjoži svoji wu-
čnjuom a še kščenjuom, domu do vrednega munskejno vožljenju mihi

So glosjewi woskłabuće, felshori, ho sejtar, i tym manny i dżela hwoje nęcętliche pothostanie a hwoje pochwilowianie sa to, iyo bedzim wiejszy tajż żivni, taż bili hiżo dawno zwetemieni, to rēta; hwoje pothostanie ja wischu hwoju winu. S dżela jedze, tol naż Bóh je wjehom taflin hwojim pothostaniem vječeble, tol paż też Bóh je wjehoj frutidzoj na učezo dworowicż. Bóhini wiejszej je niemożno, nat pothostasz nam pak podla hwoju mitlożes.

nejposvícší. *Vou* dřje naří drahdy poščívka, potáže pak nam podla
píšežo jeho všechnu životu píšeženému vutrobu. Alej, mřeže tole
tweze ještěvání, vutcha teda tvoři životový život, vutcha tvoře
starejšené dnyři cže na to potáže; Píšežení řekl manu životu
kamžerž a kamžon životu brček, kaž doňho by tudy na jemi životu, jo
mohlo by jemu mřežo řekl do tamněho všežného životenja
vutčedobravč.

Każ Bóh w niebju chze.

Mat. 6, 10.

Kaz̄ Bóh we njebju chze,
Mjech dže mi we živjenju;
Tak̄ faž V̄ je mje,
Sso podam zvle jemu:
Ja jeho lubujin,
Wón prawy Wotcęz je,
Duž ho jom' dowerju,
Kaz̄ Bóh we njebju chze.

Każ Bóh we njehju chze,
Tak dyrbi jeno woſtačz,
Žo wſchitno ſwělinivje
Chzu i jeho ruky doſtačz:
Bóh dobre dawa mi
A hnadnje vžerži mje,
Duz praju pſchi ſebi,
Każ Bóh we njehju chze.

Każ Bóh we njebju chze,
Też hdys mje nja kłęci
Wo wýchém, kłeb tu mje,
Zou jeně we kyjach, w počzi:
Ža jeho džęzho bym,
Bóh křižej wolanie,
Kłeb dawa we čajhu wýchém,
Każ wón we njebju chze.

Każ Bóh we njebju dže,
Sd mam ja ſrubžbu mjele,
Dha Bóh mi jezepšlimoſež
We nojim hčiju jezele,
Mje w ſrubžbi poþklini
A tež mje troſtijtuje,
To duſchu woſchewi,
Każ Bóh we njebju dže.

Kaž Bóh we njebju chze,
So čečeju tuđu jara,
Dha Bóh tež včeče dže,
Sso žvčeru sa mnje staraz;
Hdyž ješo vomož mam,
Tež je miu derže dže:
Duž praju tu a tam,
Kaž Bóh we njebju chze.

E. H.

S Jerusalena do Jericha,

abo: Je Bóh ſa naří, jehož chze píštečního nam bycž?

Se hujotého řezenja je řežděním snate, kdy bě někdy něčemu řešitlo, že díky po puežu i Jeruzalemu do Jerichy cestující. Mjefiřomžom: nařízal běchu jeho pýchebili, všeckho muriubili a na vol morucho na puežu ležo wořejdí. Ale tamnū žvünílom Samarití žil nad nimi pořáni, jeho něchže na hořopdu domížed; vždyk jeho tak defolo pýtařká a hledařká, domíž tamnū vbohy nejeb i nouva wořenwt.

Tale trajina je pak hihjeze dženja stradnja. Duž tam po
tyme pucju nictko radi ham njezde, dokelž ho kódy boji, jo
mohlo ho jemu runje tak seňez, kaž nehdij tamneniu wbohemu
židej.

Před některými lety běžel nějaký mladý člověk z Německa, vjemný, rukou do živých podal a po všechnách krajech volal

čehal, jamyslit, tež do hlbjeneho kraja podac, ſebe tam te
povijate města a města východobhladá a ho po tym rájo domou
k hvozdu vorčeš. Běnjes wón žamyslémeche, ale wulf
dowrjenje do Boha, jo budže jemu tón pýche východ píchemomhač.
Duz našch mloženj píchemo a dale stupne píchemo hač
do Egyptomſe, tam ho na břez ſapitane ſa pomozna píchi-
taji, to moht ſebe nechtlo hledomym laſtuječ, a píchidze na
východ poledni dale a dale, hač dle ſamome ſerualem. Bot
tam poda ho na pueč do řečiha. Ale když ve ſtetru thwili
hvoz pueč ſčol, píchimatu rukojemni beduino (Arabizy) na něho,
vachmu dremu ſe mychtlo, ſtols meſejde pýchi ſebe, ſedrechmu jemu
východ ſemtu ſe života a wojskajmu ho ejet-nahabo na pueč ležo.
Východ to be ho i wulkum hvozatom ſtalo. Račt píchomuň
pak jaka tam lufi han ſtejche, východce povrhjem, ſtols be měl,
be tola hvoznu wěru do Boha nejhzbil, duž ſebe pýchi východ
hvoznej mytu tón ſtetrujich ſ hlozom ſapitave:

Jed' u tvjerdý hród je našch Bóh ſam,

Brón dobra, hýlna stała.

Wón je wjchej myhy pomha
Kj je neki žanřský zpěv

je načiščenih; ato.
ki več tvoje vroči s mimo

Žao jevi put vodio hroboj i mogućom hroboju uče pretežno, poštačujući egi urtežnju bedinjavu krušu, bladacu te ředkavu na njego a psihitnacu na jene dobro iščitaju sađo hem k njemu, poloziju jemu iždej jevo išutubjeće mlači, drobki a iždej hewatjku i nobojaj a hradbu na tu iščitaju u stolu vot njego.

Tamni vobohi, ntekle i nowe je životice dotaličci nadobu iwođorijem, pak hebi podeli hrušu lubu křekljivu došprena a čehnjickeje iščetjeli mortsal hruši pičej dale do Žeriba.

Wón je po tym druhim ſwojim poměru žalosč wypowiedział. Čí pak ſu jemu tu wěz takle wułozili. Tamu rubiežni ſu ſebi,

...zgoja teho wobheho spowaz hajtyszachu, wchitaj myslili, zo by
czlowieka wurnibili, ztak psczy zamysl wrojowym rojomy njeje,
ale wiejchon swietojeniem, dofez hebi, runiez be wutrujemy, tafle
wjekezy spowazche a niz tufka frudoby njerofata, duz bedzu jemu,
— dofez ich werej jinu lala, zanemu webnitemi njez njerofanyz
— wido postraniem lala domnisci. Tafle bedzu hebi, wchitaj to
tez wojtarzdzem tamni rubiejszmy myslili.

— My pak prajmij, — a taſte je tu tezje iawetjeſe bylo. Boh luhu knjegi je tineniu wbohenu c̄lowejſefi na ponos vjeſticihol a je jemu jeho wero a doverenje do Boha ſ tym wobliczil, jo bu na taſte ſpodzivne waſcnie ſe wſheho ſwójego ſpłotowanja muzeſem.

Škvorjem a bědny bě džentha tón a tamón k němu píšejšichol, ale nětče wot njeho výchjzínu wustronjení živoucí domoju dříví domoju dříví. Bětch bě tóule řekat z Bráza wupomout. Zulíčki džen bě měl někdy knjies wjele, wjele dželacž a ho wuprozowacž. Wo výchje telle džyž bě měl žv staracž, bě ho dýrhal bědžec z malovéru svjazových wuzkomnitow a výchje výchjzího hřebce z píščenou a říjerojovou výchjzelatich žuhac̄i lidži. Nětče pat je ho jeho džen mimi a říjim žvobu vzhzo živouči dželacž. Duz je svjazových wuzkomnitow wot ho wupomout. Čzi pak žu ho na řubní řečam požymly a na jéor wujeli. Lutki ſham won horje na horu dže, ſo mocht ho na ujej k Bohu pomodlicž. Se ſhovojm výchjednym dželacž bě naich knjies hotowy; — nětče džidze do ejzitum, ſo mocht ho tam k Božju modlicž.

(Sfónčenje východníje.)

Nějšto ē rošpominanju.

Schtôz je psches čłowjekow nycbažownyh, tón hladaj, so ſebi Boha ja pſteczęla ſdcerę, so moħł ſo pſteče ſe ſwojim horjom k jeho wutrobie pſtiblizieć a tam ſo wypłatać.

„Pomhaj Bohu” je wot někta niz jenoz pola kniesow duchovnych, ale tež we wszech psche- dawańjach „Sserb. Rowin” na wjazach a w Budyschinje dostacz. Na schtwarej lěta płaczi wón 40 np., jenotliwe czisza zo po 4 np. pschedamajn.

卷之三

Pomhaj Boh!

Cjelto 18.
5. meje.

Četvrtik 5.
1895.

Serbske nježelske lopjenka.

Budanjuj bo kôzdu hobotu w Šemolerjez tuihčihčicetru w Budihčinje a šu tam doštač sa schtvrtoletnu pihedovatu 40 m.

Jubilate.

1 Kor. 2, 12: My njejšmy teho ducha teho
hobotu doštač, ale teho ducha, tij je s Bohom.

Schôz mutala w hvojej wutrobi jâneboh hujateho
Ducha nima, taſti njejše na mihy všehinéh hvojemu
špožnjej rjez: „Tebej momi ja se hvojeho knjela.“ Ale
ichjot je tihčenj, a schôz i Voženu blidej khodži, šo na
Božim hlowje doma a w Božim domje notarovača do
sobu modli, taſti je všchém tym hujateho Ducha do
ho mits doftanje, a tôle hujaty Duch cílowejek vraji:
„Kujes Ježus je sobu tvój sbognit, tež sobu sa tebeju
wón tihčijowaný, je sobu sa tebej s rowa wustaniť a je
sobu sa tebej do wěčnoſte živý. Do tuteho sboginita
vat ty wék!“

Jeniceži Voži duch je prawy wérny duch, tij eži
s wérny prandu wšchitojo jaſnje dorjekuje, eže ženje mihdy
njeſebe a eži na nježim tradač njeđa.

Tón hafle eži Vože hlowo prawye jaſnje mutoži, so
moht jo ty duschnje ſrolimiež, tón eži twoje hrečni wot-
tryje a eži je wšchito ſapoleža, tón w tebi žadanje vo
wěčnym sbaju a wumozjenju wubudži a ſtají eže pod
tchiz twojeho sboginita, ſapoleža eže na njeho se hvojim
porstom a vraji: „Hloj, tón je to Vože jehuijo, fotrzej
wšchón tvój hrečni sobu na ho wotmije a jón sobu sa
wšchón hwt njež.“

Ssývajot Duch a njevěriwoho hwtowym duch stoj
bjes sobu jara všchelakej. Tón duch, taſtij ma njevěriwy
hwt, a taſtij na hwtwježi knjeli, tón spochi vjele wězy

wot ho čjini, nima vat w hobi žanu živu móz; tón ma
wjele hlowow, pôdla pak malo ſtukow, vjele ſwotneho
bitjchcia, pôdla pak malo ſnitsneje rjanocje a vychi, nje-
mježi nitko ani roškhwěticž, ani woživiež. — Ale Voži
hujaty Duch, tón hafle je sa naši se všechi prawy
trochtat, wuežet, rycjet, hwedecjet. Tón nam hivoje tražne
dary nobari, nam všcho wujabni, naš čjeri, ſo čzuli ſo
i Bohu modlicž, a móhli hujecji jako dječci Vože vo
hwtwježi khodžicž. Jeniceži taſti, tij je ſam živý, a tij
ma w hobi žimu móz, može taſte živjenje a taſtu živu
móz do naš ſaplotbicž. S Bohom Wóžom a ſi Bohom
Špynom je hujaty Duch vot wšchje wěčnoſte živý.
Wón je ſi Bohom wšchón hwt sobu festovit a naſche
wumozjenje ſi nim sobu dodočonjal. Jato Boh hwt
ſtvořeſte, mejeſte ſhujaty Duch hwoje dželo sobu vychi
tutym ſtuktu. W naſchini druhim orſtlu pak wšchito
wujnajemj: „Naſch ſbognit bu vodjaty vot hujateho
Ducha.“ Jato bu naſch knjes w Jordanovači rěz wu-
hujenj, všchidze ſhujaty Duch i njebjež dele na njeho
a ſapota vychi ním. A doſtel bě naſch ſbognit ſhujateho
Ducha wjeho doftak, bu wón ſi tym naſch prawy jeniceži
sbognit, žalbowany profela, wytchici meſčan a král.
Schôz je wón ſa naš, ſa naſche wumozjenje doftonjal, je
wón wšchito ſi tuteho ſhujateho Duchaſe možu doftonjal.
— Kajte dječ pak ſhujaty Duch naš nami ſamymi do-
touja? Hlej, wón naš wuhwježi ſ tým, ſo naš ſi na-
ſchemu ſbognjej donviedze, jeho w naš pſchekražni, ſi naš
khudych hrečnikow „Vože džeci“ ſejni, naš wuhwježi,
ſo byli ežije ſudobja, a naš pſchewrdeži, ſo byli Bohu ſa

bydlo a ja jeho hzwjate temple, w kajkimъ mohъ wdn psche-
bywacъ.

Wschodz̄ nam do nośc̄ wiatrowych, kwiataj Ducha, wieńcę
i nas, skończ, je cędne a niesiątę, jo maść Bóh w ujętach bolić;
Kawucę, naś, jo pójmujemy, kafsi je Bóh pśkłeczivo nam miły,
i o mohł żałobę swąj hrech pomać; Satoj, skończ, je strajnenie
trościj, skończ, je wurudżone; połuskał, skończ, je skończ, idźże, idźże
je bólne a wostan' pięci dniu, hdyż dybymy, je swęta minę, jo
mohł s' tobi weścieni zamiłować;

Thy dyrbisch swiaty dzen swiecziej.

(Sfónčenie.)

„Maria, sym ſi džæla puſhežem”, potmošvi māndželiſki.

"Přišel jsem, abys mě vzdal pustěžení, když jsi měl všechno vlastnit.
"Přišel jsem, moj Bože, pustěženy!" volá naštědrozna žona.
"Skočte je ho stalo? Braj mi tola, čeho da fu tebe pustěžili!"
"Budž ří měrom, luta Maria!" napřečejivě řekl, když
Bože uch rjenopustěži. Boni ſu mje ſi džela pustěžili, dotek
nožichých mježelzu dženac."

Maria njeležetje. Bona nočnješče hvojemu muzej na-
psečenju rečež, ale w hvojoi wutrobi dwelwostache, hač je
wun derje živiu. Bona njeležetje toju hvoliu wen, laž
jejnu muž. Tebo dla ho jeje wutroba i tihdijuni starožent
na jeliu, shjo net i nimi s hdežem zo budze. Franč putin to
o to njezini jemu wutlu bolezni. To dežki crudini njeziny
Tež džetzi, fiz starožitni crudini wdežetje, ho wostajstvi
micheho hraſtanja i wjekežno bairanja. Hale, hdyž man po
bibliju džetzi a troštowarz psalm prijed čiztache a ho je hvojimi
k Božej gvernožnosti a dobroze poručelje, budin wutroby ipotujene.
Aler Boži ho pustičežne na jich wutroby, fiz dežku hvojje
puže temu kujej poručile, kotriž všečito hnadije a krafzje
muževanje.

W psychichodnym żożku ho, wera noſčeho piſčecza husto čecky priwožače. Wichty jeho piſčeczo a ſuaczi pwarzącju jeho, jo je tu węz taſ ſuacze ſu. Wom praiaħdu, io je prawje njođelzu ja ſuawtu dżerzej, ale dyrebiż też na ſuwoju žonu a dżejċi mynħiż. Frant jej jaħolhu piſčeczo tajtnej idwanu, ale, dokej to jenu niżo njepponhače, wiñi njeleżżejha a ho prizoñotie, nowe dżeto vittex. To pat ho jenu njeppordaxi. Nekotri naręczem wiñi towarzina, poła fotorejż bi Frant dżelż, wotpołaqi jeho, niktoli żadaħu też njebedżi dżelżanu. To pak wiñi muż-imbazzjali ħażiex a tak woxla wiñha jeho prizoñowanie podarmino. Szarowny ſuunji żgħi piſčidż. Wiedu, iktuż heebi wiñi naħlutanu, dyrebiżże i widdanacż. Muja klapaħżeq fuo wiñi durje. Frant dyrebiżże ſuwi żaqin, njeħboru kifzi a ſuwoju nafseħlu denjaż u wiñu pihedacż. Biu pišejgo horje s' minn. Wiedu, iktuż mužaħħu, dyrebiżha piſčedacż, jo bñiha ho jenoż nafseħżej nistħi.

Frantěj Edwardej užebě teho žel. Vón bě teje tvrdeče a
přykrle měn, ſo užebě chünz mož. Swođomie jemu
wobměděčeſte, ſo je na pravom pueſa. Vón tež teho dla nje-
ſadniwouče, hacz ruiuej bywouče ruſa všeſto wjetſha. Vón
hpónia miu ſaſo Vóba přytworovaje donaprytane, ſo jemu
no poſled měrnu pão teje pravodlouče pěchiniče a ſo nadzíjeſte,
ſo to ptytovanie tak ſouſa dobydje, ſo mže ſo hyciſe. Kaj vón
mejeliče twijere a wjekhe donerje, ſo budze ſouver. Vón na-
poſled vido derje chünz. Vón pracieje teho dla hnto pět
kebi: „Shto ſeudžit ſo, moja duichka, a ſu tak njeſpočtina
vo un?“ Gataj na Vóba; pítečot ſa budu ſo jemu všeſto
dřafoumo, ſo wón mi poſha ſe ſwoujim wobližim!“ Maria
jebo manželka, pak platiče huflo, když wohlaſa bledé wobliža
poujcoval džekou a žaroučou we tu, ſo bě ſejc miuž ſe ſwoujim
ſadniwouče ažu ſwoujim do miuž a hubienem ſwoujim

Smířil čas ho mym a našem čas vychází. Nové naděje naplnění jich řeďte mutohy. Ale mya někdy kouzla vrací, ale bu píše horečka. Díky šeratu Frantovi přecházejí hřes hrobu svatku jinou výše a podobně lži jemu i vym povrzeném, díky do Ameriky písejové, tam vón, tak pravodajem, kouzleném dýstě námota. Frant to je dřavotanem pěška. Jenomže děl je často, tubovany vodou a kraj vopustěte, ale žato to pomoháte, že němědžte mořata, když bu je písejové hubený kouzla vrací někdy. Vět jemu, kaj fo by tón kouzla hanemu intóvou písej pošata. Bón vopustěte hrobki kraj s tej výšeče uadžíva fo novy kraj jemu nové zhořování výšeče. Dělo někdejším výrobcem použito bylo. Kdo přemýdze k jemu poradí.

w měsíčce New-Yorku, dělo námkaček. Vón by w wulfkej fabriži jako uchladovat poštajem a řešluži řebi wjazd, dyžli w Tendželstſe.

„Vidjeju muž by něto kříz. Kterebu bědu ižo vjehle a potne nadžijou. Svože a měr knježecího bělo bjes nimi. Starieček a děčíci nejdříu ho něto lepje, dyžli přejdu v wózonym trauji „Marja“, ho řeant hrušta prajeho, „nijej nařeje, Bohu pořuklém bjes a jeho knuje džerzeč“. Maria možně jenž se bylymi na toře prajeidte wotmohově. Tzv. dnyžecího hevata prajecí. Vido, řeato vrona wotolo řebej wždečku a knježecího, pich- povídajecí jej, že je tón knjies blížek tým, kž ho jeho boja. Potom ho dřatovadlajt manduléz hromadče t dobročivemu Bohu, kž by se deje ižch do mňu domyđed, ale též po knwojí wulcej knjiliotcej z njeje řebo wimmoř a tak vohače požohoumat. Řeant Edwards ve řebo vjehzovánmu muž.

S Jerusalena do Jericha,

abo: Je Boh ře naří, řekl jsem všechno nam býčku?

(Sfónčenje.)

Tu kňaťalbu dyrbim v našomu ludej dač, jo ma ho tu
tôždy počas do hvočkovej džela. Haj, v našom dželovom kňazom na
to fedivju, so moži kebi hvočka hwoje džela dočenjaj. V
výchak miňde nízomu niežo vyskumy njeje. Taky živí hwoje
hubenstvo; takže človek ežiň ho zíruhu ludžom a komemú kebi
wočeženky.

"Ejí, jeno ejí!" talle mačí hýzo matku džezéju laže. Je pat hýbez dorozí, a je miúz, tehy jemu to hameklova spochi do výrobcu lásniček, jeho žonje pak niz mjenje. Noskladová ho jeno kluwilu wotolo ře, a bohem budžetní móz ja tym lásniček, so tu na pýčevé hinačko njeje. Den má ho spochi tat, laž je nam. Váh se kwojim starom kluwom wuprají: "V pořež kwojicho wobtěku dveřibich pýši, klušej, jenž!"

Prečitajte miž u naši hebi myslí, id s tým, když taře je východ
svobody prož dělání, pořázení, když život po pravém smyslu, —
ale taře male dělání a taře prož dělání, všechny hebi
kvítky mnozoucina mysových, je vot už hru vultava
řabové; a na taře řabové tu vjezd lidí duchové.

Ze wchon, jedzis' mach tu ja djeło, durbach' gobn' Bojow
genieję pożuńcę. Wiedzieć, że ha eżi wicho twoje djeło s' nim
pożarczę a dołunęczę, tedy han dale męço mjejsz, duści elzowię,
tak wicho kwoje djeło po robożce czini.

Bohużel wchodził w načjum han někromantulz' wjazg i wždżno
wjeśc, zo był tu piczeh' kwojim' kieječom' wichon' czich a wichon'
i měrom. Tożyskie ludzò ho tu proujcia a ha draższa, zo jò
wołoto nich wjehu kuri, a něchrónkutlu tu je foremuz, že taž něhdę
klańci na ręko napisańc. "Wiewołtajmy a czekat' elwjet!"
Dalej ſio na kujerej wmańczeje, o tonie ſebi něchtó drahí na
wobec swojej ranieni tak wiele nastadze, zo i muſu do przedka leża-

Ze wchodej něchtó itchaj, taki kluata ſebi wesele pomos-

...da se učesniči nečinjaju, niti imaju pravice da učestvuju
pytac. Ale štožu lidižo tačnije? Ustvarjanje hujto ustačuju? I
Tačniji radu jemu dodaja: "Ečini hubi, kdež je pričebod
a hujz način tia ſa to ſladočiv, vramu, vježben džen! Počabud
iščko, štož egi twoje živjenje nebežči! Ečini hujz čeſti o
nebežčju svihču meti ho! Sanjci hubi pravu, vježbeni spremči!
Vnukovi ho do vježbeto, a mječin hubi we mječu žamu živjeti!"
Štož pat hubi vježbo načje ležini, tačke jemu tačnije ležatim
vratutama, budige dvejež vježbeni borci putnje, jo tačkate dobra
rada ho njeho žamu dobra vježbe. Na vježbenje izloženje
lidižu na mliđu ujezovčeršini, ale punč je vježbeto teho sterje
sviščinu vnuči škorčev.

Schtz̄ spochi j̄ jeneho wjehela na druhé kchwata, tajki na nihdy ženje njezotkori, ale budže spochi po učlum novym wjehelenju hłodny a laczym.

Stalo měm tří i všechny dřevo řešení všechny.

и то ишама ти да врежеш праве воде искривено иконостасу
тајсежу бројете, води ређа: „Милост писане тим стражим!“ Кодјади
квјатија дјен буба ја тече квјатни дјен!“ Слај, ти мој лудо, јомпо-
манаја писех ћебу броје праве воде џоре мострите, дај дводицу љасимје-
са моћи ћеби и пижо љашу воду најчештаваја а ћо и ујеј правији-

rijene moštebiča. Tu matih živoju pravou živždenj. Žonle heb do ječenje klobu živój živždenj žatovat a do tuteha kloba heb po živoju živmu vodu kloba, žonle ho psebžnibz naprič - tojſez tuvo žetvo cíi užihy čime njepraznije. Žonle počti i Boha nowiha nubudžebz, so možl i njei wotkrenjenje dale troček, tuvo kucan, povideče cje na to vidiše wjehu ſentija psebženj do tanehe kaanaana, tařiš manji horu wjehu ko w jnebženj!

wjeli, tij będzie nahladowało ją wnych uależnościoro, wot swyjeje
pięćdziesiątcego wotwarciejsi da a woni kęzrejto do czynachu,
takich, pięćcego Bohom a człowiekami janowiczej ujemnościami. Genęz
mało jich bę, tij kwestie swyjeje pięćdziesiątcego dopyjeliu frueci
wotwachu a njepręzeczelnej napieczęcio spadku, a taki będe
mędrzeczośćta w 3. Matej i menion.

K nemu jedným dílem v řešení městechanistického výzvadlo, když pod požáru vlastní český potlesk měsíčného a povídajícího, je to dřevěný předěl hvoždí mlynu všechna a polovina kůrových pjenisek, nejdřív 2000 toček v historických pjenisech vyměněných dojat. Vzhledem k tomu, že všechny tam i hravodanovou, iwo tým povídají dojatí, je jiný život způsob domov všechny, když patří jenom českým a něčemu k nemu, k městechanistickému výzvadlu.

"A jowle žu pjenjey", dale powjedaſche, pakęſit na blido ežjanowſki, "pomhaſeže mi je ſtbovac, kijes měſtečkauſta, ſtranzywojo mje vytaja a ja bych ſhubeny byl, hdy bych u je namatali."

Měsíček a voda řeší n

„Widzimy sięże patrz kobię, mlynko”, praj wón a stupaše předjí na lúku. Tom je jedy latov ilkova a wonaj johje dele džesťat. W tym hanym wokominiujenju, jato po študze dele i mpačtaj, že bromada čezanowow do domu wali a jato že ho na mlynka dohladachu, wjeżeli sawolachu:

"Sow je mlyn, a hdejz, ton je tam hu tez te pjenjeju." Ton pat ho wobralski je dac a dzis hebi wyjek wot meszczanoisty' zadasze jemu khowanku hewieq, jaka bechc wojszaj podatun khejz pichephatali. Ton ujerejteke, jas je pjenjeju ikhowat, ale won praj:

"Měto níhdy njepreradu, dotelž je to zále wobhězlenstvo a njeze moje." Wyskó jemu voloži pjetjies lubješče, jeli jo by jemu khowant hewit, jato pat to mětčánosta krucie wotpolata, ñ wjeho rosnjendri ñ khowim lubjom praj: "Wónim s'jeho do hrędja a dwudješče jeho pitcheň město." To ho sta, s'jeho vječa lotatu, wojaxu nařad lüpividu a wjehc kainiče tělby nařfacy. Hidžek mjuřtov wubješče miąża napomnijacy žo wuñiač, ale tón fraceje ſunkej džinsejnej bloum tñhadele.

„Hótorvi!“ — „Mérežje žo!“ psichiaša a wojažy třísky horej wachu.

„Sžderžej se hebi živjetce“, vyskhl řavota, „nětko je hřečej
čáš, ta mjenetciu ječe hevat novou.“
Duz' nejdovolitelní muz' et wotewni a taž nědny rycerství
Martin Luther měl zvláště, jato přich všechnou a všechny
stejče, vón' s tím, kamyonni stonami wotulovi: „Tu řetu ja,
ja hinač njenemžu. Vás pomohá mi! Domžem!“
Tato mělánka a živjetce, když vyslechla řavotu, hřečej
čáš, vyskhl řavota, „nětko je hřečej čáš, ta mjenetciu ječe hevat novou.“

„Tata wielejca, a kwestionu hanc mierzejezca mierzejanego, myslę iż i nieni priejsztać a pręci: „To kęs derje cęstni itacy! ja bych chęci, że moli mi wyleje tańce w naichim kraju!” No to ho je kwojimi wojełanami wręczać a sdomyn mierzejanosta cęstni a cęstniu domoi dziedzicze.

Szwerny bjež je wjazg wiwojte hačđ živjenje a bohaštvo, a prawu šnveruožeg Boh jaspaczi.

Mjelcz psched tym knesom.

Wóz na kóz kwoata, kóz imęceny tu saho i Woza nowe
pówietrza rancie. Hóz pójczenia rausche serja wutkowacъ Woza
pókóneko fezle saho kwoato wózla pichedъ po a chze wóshemiu
hwetęe prajichъ po stanu. Do koto wotoko po wóshemiu hwetęe
miejchichich mięzo jasnyńcy. Léz itej tu wożczeniem, won
drémato jpi, na polach po mięzo mjechibie, na latach ja wóshemiu
czichie. Ma je storo, taż chajp seba wózla tale mjeleczata Woza
swóbra kwoata rauschi modlitwom wutkowacъ.

В речји мада ижеље дale ехјене, државу је, тај ви нејадо
до је саборњак, је ми салтиче, дај би хвоји пајеџе испата.
Те юшће рјаме хори пај ти пједеши миу стја, дај бије хобре
Воје волтаре. Нјељеши хијеше под миула жалюване, али хије,
ти мијеши га пјечине слебђа, а рупе џаја дај ѡолтара да ижеље.
Нјељеши већији јадуни. Тех уон дај је хранја волуџи а дјенажа-
роја првији крочи ходњачи. Хрвјат ћијеше ту вијша дјемајо-
ши, — пјешеши тим лјетишом вијша ижеље.

Ale j' jeným dobovém písce je ho výchudžom východ hibacj.
Nejpříjedlých, kaf w iehomových wjerichach řešchumi? Všeck
Božím věštivou ho na polach te lube říkyh tuleja, všeck róžejek.

šu, kwoje hloježti ē hlonzu wožvjerite, fořez hwoje ječne vruti
i njebjeh delc ječe. Žitro volečit jowle jednu ptačej hwoje hloježtu,
tamle žitro dechu a leča ſebi řeždu po hwoje ſtehdanje.
Deltu na ſeni vjeho běha, tuvoze, laj, horla pod njebjom vjeho
leta, fureži, ſpera, — wižidžde je wižitjo i nowa wožvito,
vjeho po na nowe dželo hotuje.

Haj, navelje je po na jemi ſ uova do mulf dželo javozato, teſej tammy mulf boſpođa na njebju jimi ſala dofonjeći. Žadni jerenki člownječi ujemže eši dopovjedac̄, ſak mjele džela meto u ſuđe Bože ſtvaroječko wiđešće dofonjeći. Ničto eši teſi ujemžešdo to doftovatić. Schibl mu trojčku čuežnju vutrobu, taſti člownječi u mulfem tym ſuoje ſpodobanje a vutrobu, ja wišio ſhuvaliće.

S vopredka bě tu vjcho, vjchitko cízice, někde vjcho s tajkeje
cizichim na dželo dže, kóždý ho na hvoje dželo hotuje.

Saňo bě šo jedyn džen⁺ pomínil⁺, hždo šo vyznávající
wjerčovici. My stejný včiň galilejský jeřou. Zvláští džen bě
Bože žlonočky kwojje žalbe pruhí na seniju řšalo, poří je wot
nichy wchón palaty a horzu. Bože žlonočky dže šo kwojaz,
kwoj domect hřec. S vukem ludjo domoj kwojata, do vjezech
rčovou ſu no naclojiti. Šekou dže řčido domoj. Jeřuf, tón
podzimním thleb-dawarčel, bě vjezech nařezat. Pečni ſkrob ſkreb
be ſin s tým pořitři, ja jich je kwojou luhym ſtowom vyznici.
S Božím ſtowom bě vjezech do prebda nařezat, i tým ſtowom,
tařteř bě i njehých na seniju je ſkrob vjechnic. Po nim bě jich
vjezech ſe ſentim ſkrebem nařezat. Hraj toulé ſkreb bě taž je
vjezech ſiaat a bě joun je ſkrojci Božej možu vječiporč, ſo bě ſo
řčovu i nim bytu nařed.

Ja ho njehanju teho evangelija.

Zara wjele ho jich hauvíuje teho evangeliá, pšehož to
přyponuje že muſe wjedlat a husto je mulfete moži trjeba
najpřesnějiwo říci. Zara husto ho stane, je naſabl hřebíčků:
„Hřebíčkůjaničku ho k hřebíčkového čožka wjazy nijepřehi-
bodži, to je jenož něčitož i na jenědomoučku luhži, ale už je tuč,
tak ſi ſi na portuje něčíčkeho čožka džel hruč.“ „Má manu
wedonoučku,“ tu říka; ale meru je wedomoučku napřesčenou. A
potom ho zpla hromada mězou naletí, kis dyržka k dopotakmu
klužíček a hanjenje ſu na hřebíčkůjanstu pobuznočku miliou.
Přehes ſi po ſtu jich wjele molicz do a ko teho hauvíuje jehož jich
wutroba dyržala kada a drobe hřečeř. Tež totiž ſi dajezd
město evangeliá radikál ſatbor a mečto křesťanstvoučko ducha
možne ſadny mečez dýpli hřebíčkůjansta věrnočky hanbu a ſazícež
cpeřic. Šso praji v něčíčkem čožku jo mož wuečim a mož
je tam, hdež je hromada. Hromada po ſi jenož přidě
pozuhlednoučku w rjeđe džerži. Řekl khuda, hlača a bješ ſamoznadeč
teři evangeliá, zpteč křesťanské napřesčenou! Rajmjenje ſamoz-
nadeč moje či w nej, kis wjedlo pot moži duchu wočetdija.“
Dak hřebíčkůjaničku ſudžicek uho tež w živjeniu dopotakmu wibřich:
„Da ho hauvíuje evangeliá, jeho wěnočke a hromoda.“

Wspierajte tele wypowiadania bednij h̄o, rymęz w liniach podobie, w czajujo japojskoja Pawota a won je je pitched hōbu uēc. Czeho dla je wou prajil: „Ja ho njeħabuun teho evangelija wot krypti?“ Wotmowljenye: „To je muz Božja, totraz iżbiednej ejini iżwistja, na ta wέrja.“ To je to, leħoż iżjednajha ujeħeleż ċiuni wijsidluu ħnejet pichewinie, naħħonjenje mozo, a tnejnejxe evangelija, totraz no jenoz wot tibq iżgħiġa, kis jidu njeħħoja. Teżi my iżżejhem piċċes hamek ħonjenje pitched wopaczejnej hanbu a kapreċċiun iħawnu b'xç.

„Pomóż Bóh” je wot někta niz jenož pola
knjiesow duchownych, ale też we wszelkich psych-
dawańjach „Sserb. Nowin” na wžach a
w Budyschinje dośćcz. Ma siedemnastę z leta
płaczy won 40 np., jenotliwe czisza ſo po
4 np. psychdawaj.

Pomhaj Boh!

Cjistlo 19.
12. meje.

Létník 5.
1895.

Særbiske njeđželske lopjenka.

Wudawaju ho kójdu hobotu w Eszmelerjez kuihjizsíghetetni w Budyschinje a hu tam doftacz sa schtowrtkletnu p'schedpaltu 40 np.

Gantate.

1. Větra 1, 9: König waſcheje werty, — duſchow ſkóznoſcz.

Čzteric, někdo witraż, taťke někdo byrbi čłowjew
wiedźmije ham na hebi šhonicę. Wośmu hebi hwoje lubie
bwiate pišmo do ruli a počzme hebi w nim wo
swozkała hacę na konz wszech stronę pschenę a hebi wszech
wołobladacę, wo fotryczę ko nam tam powieda; nije
nomialam w nim skoro nitko, fiz budžisze żenę nietrieba
hwoj uszczę niejeć. Szwajate žiwjenje a pôdla wschelok
studuba, wobosy je i čłowjewiem tak dołho szenocene, doniż
wón pîched hamymi tymi durjemi njeściej, s fotrymiz mohę
do wêcznoścze wnięć.

Sswjatý P  r w   nam te   n  c  to wo tym se h  wojeho
sbonjenia pojedziec  . Ale runje tehd  , jato m  esjece P  tre
h  voj t  ch  j n  je  , je w  on sbonit, sichto B  oh i taftim h  wojim
t  chijom sefze, a kajki ma c  lowjet se w  scheho teho h  woj  
wujst.

Sečež macj, so dyrbjalo jejno malo džeceto t neje thwatalo piščibečež, potaže jemu wona něštoto rjane blyskotate; wojetli wjehschi pat na wójnje hwojnoj wojetli lubi, so dzhe jin, jeli mužnje wojuja, ho beda a dobuža, cješne wušnamenje dacj. Rnije tolle hwyathy! Petr nam hejsefjanom jato wojerjan in načehsje knejsejowej blžbiče, lubi, so juuu žiuu trouu (to reča: wejmežne žiuvjenje) doškanjemu, kotenž ſebi dočzakam, hdvž wejmežne hwojo cjevjenje tu ne ſemi piſchetrat. Glej, to je krafnydar, ſa taſtj manu ho noselmu knjeſež džafowach, taſtj je nam wob ſe hwojno cjevjenjom a ſe hwojno knejsež.

kaž se svojim s tova vrištanjenjom dobyl. Takođe dar a tole rjave tublo niždy ženje njesandže kaž te se še slike tubla všeđe do všežeta, všežetoz je da se druhjim na sami sa-voštanu, hdyž ho je tvoju vutništu droštu všežetnješ. Še slike tubla su husto s hrečkom woplustane, tol tublo pot niz. Bone eži tež nješužadnje, kož female rjane tveđuti, a žadbeni vichor eži jo njepolemi, tol ho tu husto nekomo sežide, tko je sivoju nadajuš na nečjo stojil a sivoju vutrobu na nečjo površinu, shtož ho jemu potom podvlemi. Naždu tražnu tublo je sbožnjota w njebježnosti, tafti mēr a polov, taftiž māđto nježlubni, nježlubne vježke, tofet je nam naždu sbožnjot se sivoju czeđenjenom, wumirećjom, i tova stanjenjom a se sivoju sbož- nježlubnou vutrobu.

Naříž luhu vyskýšší měščník pak tolé kublo sa naň dotal výči ſebe ſhowa, ſe ſwojim ſlovom naň napomino, nam ſam poſože, ſazaj dyrbjeti tu živi byč, naň poſyhnia, ſo mohli we mſtej ſendobje ſo ſamí ſapreč a bylmi ſawoſtač.

Nichto wojełski janu kromu njeđostanje, kiba so hé
ho minjue bezbi a doby. Naiprjedy dyrbti nechtí wumiejz,
potom halle móže nichto druhu sa nim herbować. We
tebi pak dyrbti přeni twoj starý hréshny čłowjek wšichón
semjeřic, ty wam halle budejch kam komyan, kwoce mécne
živjenje dostac. W tamnym měsće hortla na njebi, kiz
ma swoi haby, w nim Boh nježio łavrošene, samalone,
njezjeſte njezjeſte, — wšichno njezjeſte dyrbti i tebie přieſč,
so móhla ho egi twoja wera kaž egiſte sloto swiecieſz,
kož idźmit kwoce stoto seſteřie, to by gebi zo muzicajſt.

steji potom kada: „Mojsjeni ho bliskowidzaja mysl, hdyz ho polozana (7, 49) wuprati: „Ten lud, tiz ho njewenje na labui, je potlaat.” Hdzyd chtat dheyi hebi myshcij, io je Jezus ho blizoweczal, pshchetoy hevayt ho j yda nute myshcija. Wopravnde pak ho Zarisejewi, Sejciushowi njeprejcezelja praja, skotz mazey, hdzyd tuo stan pshchitawovi vponie. Podomnije ho depomnij, io bym wo kuzbach j napisjom: „papierom band” chtat: je Jezus Wojsk Szwajcarije, tu steji na bibliji, pshchetoy Janu (1, 40). „Ten samy mysl, to finetele, ale so by won huwezdil wot teho finwerta.” Kajz kozdy wem, bo tam wo Janu tym kichzeniku riezi ona, mo Jezuszu. Taiste dzjownostke weskij njeprejcezeljo ludem napovschejcia.

pozycję. Tola to pśiśpóźdla, my mamy ważniejsze roszczenia. My
kmy rymie i jara wazniej w tym dōstęlu, ktorzy jebi doddalone pśeby-
mienieli żadni. Wo pśwotowymu žyjenju Željewowmu wjedziełszy
Pawol do pśwojego pobyczewańa tali derje taž tózde dnebi dęćce
w Pracu. Też móżna wobyczewenie něry pśnocy fachcijajansie
wojady, n. p. vjele miedźdowana i matraču kujerej Željewowemu
bęczej wobłosili a kłysząt. Ale wón bęczej tehdrom hýczeje mier-
ničełszeniu imboldem.

Pećtvo wóznowiuje wieđęc s molom hyskejé ſmietownie
pſchewniedzeję njeje. Swotowmu powięcę je wiech wot drugich
członkow dostał. A „wérje“ pat dostał piches ponydżanju
a do poſtaſjanje, ale piches mózgu jačiščę, lotrž Ŝeñu ſau
njebo čijszne. S wón piches wrotom města Domatius
horjeſtjenjecho Ŝeñu wohlađa, je i priežińu jeho wobro-
częnia. Duz̄ drje jeho ewangelij ſmekotwujše wot drugich
japektołow, bjes tebo jo bježlje Pawoł a prečia woſadz-
Sejnowo rójno dželenja bylo. To dzę je woſebitoſeč ewangelijem,
jo hač do dženitniſečho dnia kóđu nutrobu woſobnije (parſekonju)
a žure ſapřihumje, ſo my wójchý ſprajmji ja njeju, dofeč
Pawoł ſmeje, ſo Luther, ale ja wérju mojejko Ŝenjela a
ſpođiſci dla. Ani Pawoł, ani Luther, ale Ŝeñu, tón žiun.
Boži ſsyn je mje pſchewnył, ſo jemu ſzczetom a i duszic
woſebitoſuſan na weđenie. Ze hře reča wérječ. Jan 4, 42.
66, 18. Kan 1, 31, 2, 4. 1 Thes 2, 13. Tať dybki ſzpođ
fiečejian 1 prati, 1, 31, 2, 4. 1 Thes 2, 13. Tať dybki ſzpođ
fiečejian 1 prati; runięc hym ewangelij wot mojej ſtarjeſin,
wuejerow a drugich fiečejianow hyskejat, runięc hym jóm
w ſzafitatu píšnije čítat, wola fiečejianu njejjim, miž weh ſudzi
ani piches członkow, ale piches ſeñem klenjia a Bohu teho
Wota, ſz jeho ſubđit je wot morwych.“ A to praji Pawoł
Gol. 1, 1.

(Вопросы.)

Thy durbissh h̄wjaſtu džen̄ h̄wjeſſic̄.

(Sfoučenje.)

Dvē lēče bēchtej̄o mūmēc̄. Duz̄ nowe domaprytanje na tu ūwobju pīchindz̄e. Mažchina parneče lōdze bē nobiechtowēza a dyrbiech̄e, tač ruče hač̄ möžno leška wypieredz̄ich̄. Wyjchidz̄i naahładowat̄ pīchindz̄e ē ūzante Edwardcej̄ a jemiu prajci: "Wy dyrbiech̄i justje nyczelobu ūwobju ludżom dželaz̄ dac̄, ja by machina poindz̄el hotoma byla."

„To ujemóžu a nebudu cíjetíce“, prají Frank.
„Ezechho dla nás“, bo spodžívajíž wychschi nahladovať wo-
prašcha.

„Njemžbu ķīvījath džen wotķīvījecīz”, wotmolwi naſch pīche-
čel. „Chau hač do ūzobtu poł nozū dželac̄ a hīydom po poł
nozū poñāželu jašo sapočec̄. Ale nježbelu njemžbu a nozħzu to
čīmīz.”

"To je pak jara nusne, knies Edwards", sypachęcziwi jeho prijōdītajem. "Wy dyrbież ludzom zku ujedzeli dżelarz daę, hewak njeubudźemy hotowią a naich knies was potom uleńceś!"

"Szym' hwoj' wółzim' kraj wopuſtcežil", ſuapſtcežiwi ſprawny muž, "dokelž njeđezlu džělacz nothzych. Teho dla tež w Amerižy njebudu ty cínięc."

Wychłoci mchładować ho wot njeho wotwobrocij prajzy: „Czynie, iżtch dżecze, ale ho njezdźwaje, hdyż bieże wan wotwobie wobaranie k temu.” Frank Edward wot wola pidić wojownic flowie. Wón nochylsze dechu ras njezwierimyski bycz, dżuzi prjedy. Wón dżecza, jo bo jemu tuju tał jedz, taki teby w Jendźelsje. Rusi, kia moħla na njeħha u ja seħu dom tajebi. Hixxu do pteħa midsejde, ale wón njeħħabsse. Wón be bo ir-ġudbi, na tħixxu par lajmi kwojje Boħa dżerċejz a modlej lu temu āmnej: „Hdyż ja jenu tebje man, dha njerodju...”

jašnjebja a wo řemju. Hač mi rutiče češo a dusčha ſauvitile, dha wiček ſy ty. Bojo, kždyž češ, moj troſti a mój džel.“ Wón dželatkuje ſe ſkowijni ludžini hač dho poſ ſuzy. Potom wopruženjicu fabriku. Wídna bě ujezda nime, bečku hždo ſujo na džele. Ale, hač rutiče wiček mož a wičku pilných noſožichu, dželo njebo ſotowe. Tato ju ſaberičnij tipes pořížkeli rano wopruženjic, da, hač je maſčine do rjada ſtajena, dybjačku jemu woſievič, ſo to hždže njeje. Wón ſo jata roſhnewa, dokež bě ſo na wiſal, wobſtſkownu maſčinu hač, do pořížkeli rano wopruženjic a pvička, ja ſo by ſtan Edward ſyndom i džela pvičkej.

Wobhi muž dželatkuje hluwo, ſtrudzeny domoj. Tat dybjelečka ſtaru matu ſafo ſu ſapovčec a wón ſo ſtrachowatku wokomifitjenja, haček bude ſuwoj Mariji povyjedač, ſchto je ſo ſtało. Čím ſtevotuňtcho ſtehle jemu, jo wona tón ras troſtiwana na tule vopružejc poſlukatice. Wona neplataſche a neplazarowacé, taž vreni ras, ale danavše něk ſkuwojemu wiček pravo a wupraji weſehu podžijim a dontrjenje, jo budež tón ſtajes tež tón ras hnadije ſi nimi čimic. Wutroba jeſe mandželteho bu vides ſas troſtiwona a ſtrebolenia. Wón ſo neſtaratkuje, ale ſebi wotyňhli, duhni džei nowe dželo potacé. Tat ſedzi wón wjezor teho ſameho dnia vich ſuſhni ſkuwieje ſtuvečki. Dželatku hraſtadej weſeho wofelo myeho. Marja pak wobſtarasche ſkuwo domjaze džela.

Duž klapasche žo wo durje. Frank wotewri a zufy, nahladny muž řastupi. „Seže wy knjeg Frank Edwards?“ tak žo won vrescha.

„To hým“, wotmolvi naých pšchęzél.
„Wý ježe ſ fabriſi knjeha N. puſtęzení, niž wěrno?“ ſo zuſy
dale wraſha.

„Haj”, wotwolski Frank.

"Bačih dotaluj knjeg", tak prajesle njeziny dale, „je mi wo tym powiedział a mi wobec pilnować a gubernejcę kwestial. Přesčinu, cęho dla seże puščeniu je ja woš jara cęseje počna w mojmaj wočomaj. Za dżerzeni w domje a w nowej fabriki se wjehy trutouju mi te, co ho njezela knjegi, ho knjegi, kdeždži moža toſtich ludzi doſtać, tis' po Boho boja, jeho sklewu lubuju a kryjam dren, w cęseji dżerza. Pratsham wo waſ teho dala, hacž teže krobić, no my wjehy nahladować do mojeje fabriti ſatiprue a pichlubju wam, so na žadyn pad njezachodzeče do spytowanja, njezela dżelacž.

„Mojemž hebi myslit, s kaſtej wjeſeſčju Frant to ptičiuwaſ. Sa nekotre dny bě won ſkud nowy hant jalo wyjskiſi naſladowaſi naſtupit. Wón mjeſeče něčí ſe hwojci ſkubivoſi luboſini křeſtu ſoum i woþylenie. Dothoſi becdu hiſteče wjeſeſči, dyžiſi prjedby. Nowy knes mjeſeče jeho jara lubo a ſtajeſe na myho wntle doverjenje. Wón neptichinioſe ſaſo do ſpotykaṇia, hwytoſi djeſi wpozvycieſi. Frant Edwarda bě netto jara ſpozonyw muž. Wón thwalebhe ſe hwojci ſoum a ſe hwojimaj džesćomaj hañdu hwojego niebieſteho knjeza, ſiž bě tez na nim hwoj ſluženje doviňel. „Sectaſ ma k temu knjeze nadži, teho budže Boža dobrota wobieſi.

Ja pſchińcž njemóju.

"*S*o najmješča někole niz." To šu hýcheze dženja reče
udži, lotrjim Vôb živoje žadne dary pofticja, lotrđiži vón
po živoje doma, s k fijovnoju blidi pichesposhuje. A hóbz
jo nětafja wutčez namata, hýdom reča: "*Žo njemžu.*" Žadyn
vých ludži w ičeriju, tiz šu proštenj, šo nělapowé, taž tanum
po mandželsti. Vola njebo zple s króta reča: "*Žo hým* ho
pozenj, teho do ja pichinéz njemžu." Bohu budž džat, so šu
w ičhesjanjuje dyje a dyži ludži býti, tis k hi tolz pichinéz džapli
ku tež pichinéz. Tato džyžte hezbja Zingendorf do mandželstwa
nupiež, vón živojej njeprječe pížashe: "*Někto čzu hale tak
pravje pichinéz.*" Na jenž kuzinjen dnu křesnejtaj uždaj
mandželstja tež iwjajk: "*Šo na kuzinje poftinjenje budžetaj*
hódu hodžinu hotovaj puzčowac̄ti tij do rutu wlač, a k vohamam
tež ho hóbzinita pichinjevadž. A wopredje bej jenž mandžel-
stvo bohac̄e žohnowane ja Bože kratitivo. Křesnejtaj
mandželstji iwjajk je džé dominua lubožje, schula po Vôb, vithetoz
vón je wobras a pichirunaje lubožje Alfristinowje, a jedo
nejm. Wjehalstre sostanju hamosprečja, lotrež pichinéz,
idchafore wopory, lotrež našladuje, nahomj k modlitvije, lotrež
živojenj wjehalstrov nusloženju pich kobi wjede, nježomja
le vodaroma hnež se Bože kratitivo. Ost kune je teho ře-

samotwymieje teho psychoprechonego w sezenju: „Ja bym hebi žonu wsał, dûz pîsnięc njenomôž”. A tola je wsele uchłedniont mêt, a ſentia luboč je njelejtu luboč poduryku a teho dla ho vichlowo ſwota dopielni: Mandzelitwo, hubienitwo. Mužowite psychisztow praj: „Hdyž i domu dzelch mól po jutroček, hdyž na moru dzelch, mól po dñowý, hdyž k wêrowanemu wotarci dzelch, mól po trójce”. Teho dla lubi mandzelkuy luboč, njeſeje wot dzenja abo wot wezera abo wot dzelkuy czâha, jenož pîsni wîjsztich podembenjach i hrabu Binzendorfom myslíč;

„Někto haleč tzu ja tak prawie pîsnięc.”

Jeńcze lóžke pomyleńczo Sedrje ſbóžnu njevinu.

Seleneho ſtumwótska, dala
Jeńcji pîsnięc be rózowym.
Milka wazieſte jón ſetli
Na čerwieni tat pypkati.

Wodnijo ſtumwótske jón rada
Pîsnięc wotno hej na ſtumowiczo.
Bjerjeſte jón ſi wjezorlani
Wot dzenja ſi wot na čopto.

Wjezorl jónu bě tak mitfi —
Pîsnięc ho njenia i psichedwoňka.
„To jón” njeſtanje ho ničio; —
Wêtraſak ſuſki duſtota!”

Alle kafje ſtudne runje!
Hojeſti ſi mrožom wotachu;
Sle bě ho jún w uzy ſtalo;
Date běchu ſe ſumerezu.

Milka čicho ſarowoshe
Se fuſtymi ſumychojo;
Maſzera ſej ſobrižela
Tatle ſtron ſoumočo:

„Ahi malo psichapekaſczo
Rimalch ničio ſa pñadzintu.
Jeńcze lóžke pomyleńczo
Sedrje ſbóžnu njevinu!”

K ejomu je biblia dobra.

Muhamedanſki psicheluz w Indijskiej po jutroček europiſteho ſapitano wotwysza, hač jemu bibliju wotſtarac njenomôž.

Se poſzimianjom ho kapitan prachęſte: „Hač, k ejomu? Wy džé w njej ani cikatc njenomôž, we wachce veči tola žaneje nimam.”

„To wſhak je wêmo”, wotmolni Muhamedanſki, „je pat chau runje jendzelsku abo hellandzku bibliju ničio. Chzeče wjedocz k ejomu? No, hdyž wot ſwodni ſapitano, mi do teho čoňa njeſtymat, že ho miwočowat, potom jemu nědzebibliju połožu a na mojo ſebiženiu. Wzbuſiſi, jo ju wotcini a w njej čita, potom wén, ſo miču temu muzej wêrci. Hdyž paſi ju na bot čiſtym, potom njeſtan je ſi nüm čiſtuc ničio, wichetoz ja wén, ſo temu miču wêrci njenomôž.”

Dobre praschenje.

Duchowny, fotyz njeſeje jaſtwje duchepaſtynku, ſhoſianza nadeciebie, ſiž njeſeje ſhwózni domach. Duchowny ſo i ſim do roſtečowjania do ſi ſum wotwysladow. Ilo by pueč ſe wuteboje namataſ. Do pak leſko njeſeje. ſso ſmuč ſhoſianz i ſhosymu ſečem ſotomolu a druh, ječi ſo wjedzeli ſad ſotomuwnym ſečem ſmučowym tomaszha. Duchowny ſo miča wotpracha:

„Seče ſiemjeſtinu ſawutniuk?”

„D hač, ſo hym ſtranyj ſawutniuk.”

„Seče hzo wjazp ſtranyj ſawutniuk?”

„Dai, wjazp hač ſtr ſtróz.”

„Ab, kak mače ſo pôdla.”

Samolwity redaktor: ſarac Šbleč w Budyschinku; ſobredaktor: ſarac Henčka w Wochojach a ſarac Mróšak w Rychnovadze. Číždeč a nařad Šsmoleřej ſuſtejſteſteſteje w Budyschinku.

„D zjelo derje; hdyž wěz dže, woua čłowjeka derje ſejmí; hdyž njeſeje, ſum ja ſtatne ſhózni žnyw.”
„Dzjaz ſo taſ derje placz”, rjeſten duchowny, „nochazt wy, ſo bydu wachce dzeczi ſo tež navulce?”
Wluž wichón ſhewotatſe, woči ſo jemu močesleſte. Něk ſwou wimu pojna — w poſlubianu na ſwouje dzeczi. Taſ wjedze nanowista luboč ſ potucze.

Bóh luby ſunes je nitomu prawie čiſtuc njenomôž.

Jenu njeſelz ſedzachu w Klacimilej foreznie ſefotio hruſio hromadne vichli ſaranczú pina. Wtody wjedni wachce čayliche jim nědze ſwodneho prajic a wpragi, ſo miča hruſia vichli tojich trojnych ſynewych ſwach ſo ſi meroč ſpacz — ſo jim to ſi wntrobo poſpide. Duž jedny praj:

„Zo ſo do wſheda wotſladow. Hdyž čzemy ſi tajſej hromadu ſwana? Mjenje by tež dzecz bylo. Ale taſ wichat je a wotſtanje, ſo dybri ſo bur prɔzowacz a čwiloſowacz.”

Knježenje a ſluženje.

Rokora mjes ſtejzajmi a hřizobymni je pîches to ſo taſa wulta ſežniala, ſo woboj ſwouj pîjchizblyhym ſopielni ſejmí. Knježi ſu ſhwóz ſhizobym ſajto ſa ſamym grat wobhlaſtak a ſowomili, ſo wot ſi ſel ſtumeljko, ſotli ſa maſa čzecinu wutrobu a njeſmietu duſhui; woni ſu ſim maſe luboč ſotofali. Šlužení ſu ſo wot ſwetinych ſadotčow a wot luboč ſo ſwotowneſe pîchneſe a dracjeneſe wobhjeſez dali a na to wajſhne ſwaje wotwoljeni ſapivali. „Sa neſtam bluzic, ſa neſtam wot nitoč ſotwizowacz”, ſo myſli a reči ſich wjete. ſswojich knježich maje ſa ſwach ſynew, koſci ſo jich myſli ſejmí ſi tym ſtepa, ſwujc ſo ſpoddanym ſwotwicem. Poſlepherie ſenoz teho wot pîchneſe, hdyž ſo ſluženje ſoſe ſa čzecinu wobhlaſt, ſotli dzecz ſotyby hys ſwotwacza ſad ečinieſe. Tón ma najwyslanschi ſtamt na ſenom, tomž ſwotwim ſobuſtowiekam ſi tym, ičto ſe a ma, njeſwymyſli ſu ſu. Uſher je ſo wpragi, ſo gřichce ſenje na ſwotwyci wotli ſwotwym ſotwut, byl vjeſi, ſo ſenje, ſo ſenje ſwotwacza. Tež ſuſi dybri ſlužic. Tež wjeſe ſebi myſli, ſo je ſo myſli ſotli a ſwotwne ſlužic ſapivala, ſaz pîchizblyhym ſuſtejzne njeſtym, na to dzjowec ſak ſamoma ſwotwim ſlužobym ſuſtowne ſlužic a pomach. To najſlepice, ičto ſotli moja ſlužebu ſobwacza, wjeſe ſaſkujena mida, ale prawe wotſhajnenje, prawna ſtefeſzajſta ſwotwic.”

Něchtio ſi roſpominanju.

Oněw je wohēt, ſotli ani ſelco ſehlne ſiemjini, ani jswu ſiſtejz; won ſeſa, poſheze a mori a něchtio njeſi, ſi ejomu mōže domyjeſc.

Wulſej hromadje ſamtne wiarjenje twoſje wutroby, jenoz ſim malo wotwir domowe dñje, ſim mjenje ſmuči, ſim najmjenje ſuſtowne ſomotu. Ale tu knjez, twój Bóh, njeſi hlaſ, hač do teho najpoſledniſtym ſuſzta; jeho ſwetlo budz ſebi wichowidom wiaſne!

„Kožda wěz ma ſhwóz wjazp, ale žana ſiemjala wěz njeſe ſi wſhemu wotſladow.”

Sotli ſo najmjenje mudroſe, ma nojwazy hordofeſe.

„Pomhaj Bóh” je wot nětka niz jenoz pola ſuſejſow duchownych, ale tež we wſhediſtich psich dawařinach „Sserb. Rowin” na wſach a w Budyschinku doſtač. Ma ſchitworeč ſeſta placiſ ſo po 4 np. psichedowaju.

Pomhaj Bóh!

Cíjisko 20.
19. meje.

Létník 5.
1895.

Serebske njedželske lopjenka.

Budawajú ho kóžou hobotu w Smolerz kňižcicchjetni w Budyschinje a sú tam doftač sa schivôrilem pšchedplatu 40 np.

Nogate.

Luf. 11, 9: Prosheče a vam budže date.

Schtož môže ho vichón s wutrobu k Bohu modlič, takemu cľoviešej je, jalo mēt w swojej horskej kľuč do njebej, so mož hebi s nim tu Božu formu motváčnež, w torež ma Bóh swoje tražne dary a dobroty sochowane. Ale jenicež taſti môže ho se vichéj wutrobu k Bohu modlič, tiz na do njeho živu wérū. Taſtule swoju wérū pat ſebi cľovojek s kóžou swojej nowej modlitwu s noma požehn. To ſebi njeje do vole date, kecž ho sechzeſt modlič abo niž, nē, Bóh je kóždemu vichitoč, ſo dyrbi ho s njuem modlič. Ty pat dyrbisich vichóč, ale wuprosyž, ſtož ſo swoje ſežimene potriebasich, ale wuprosyž ſebi vichóč to wot njebo ſi džeczožym dowrjenjom.

Nach luby ſhónik pat naš tež vichéh napomina, ſo dyrbeli ho modlič. Wón naš praji: „Prosheče a vam budže date.“ S tym čeze cji wón tole na wutrobu votožič: Luby, ty wéich, ſo ſytm ja ſi njebej na tolne ſivet pſchecho, ſo mož vaš ponuciež a vaš vichéh do ſbžnoſtej dovejesež. Dotelž mam naš vichéh ſi wutrobu lubo, a ſo ſa wasche cťajne a vichéne ſzope ſtaram, wén wjèle ſlepé, dyžli wži wſchitý ſami, ſtož je vam wujitne, muſne a trébne. Duž vjimiež ſebi wſchitý vichéh do wutroby, ſtož vam praju a ſaſam: Modleč ſo k Bohu, njeſhomdež ſenje žadyn džen to cťajnež. Mož Bóh pat čeze woš ſi wutrobu radu wuſhyskeč, ſeli wži pſchiadzeč jeho wo nečož proþkeč.

Sy ho hdy pſchečiwo Bohu a jeho ſwiatym ſanjam pſchecho, pſchiadzeč poſ ponížu, poſutnu, wěrjož ſe ſwojej mutnej modlitwu k njuemu, tehdy ſo twoja dužha, kiz ve ſo wot Boha ſdala, ſ nova ſ um ſenocí, móν pat ſ njej.

Tak husto, kaž ho k Bohu pomodliſt, wuprasiſt ſe wſhem twojim modeljeniom: Žo wén, ſo nam Boh viché naſiche dary a ſubla dava, duž ſebi je wot njebo wuprasiſt; wón ju tón najmuđuči, najſyluſniči, je naſcha ſhownaſta, naſch najlepschi wupomhat, naſch jenicež wuprožet ſu naſchu wobhu duſku. Tę cječ, ſajtaž Bohu ſhamemu ſlučka, chdu ja jemu dacž, duž pſchiadu k njuemu kaž džecžo ſe ſwojemu nanej a proſhu jeho, ſo njecha mi vo mojej ſobuzubie dacž, ale vo ſwojej dobročiwoſeži, doleži ja žane pravo nimam, ſebi nechtó wot njebo wujadocž.

Schtož ho ſi taſkej myſlu k Bohu modli, taſti jeho vodarmu njepróž. Kaž ma dobrý nan woči, vichí a wutrobu ſa viché preživ ſwojeho džecža, ſak ma twoj Boh tež ſa tebie woči, vichí a wutrobu wotetvreniu. ſi njuemu niamach žadyn dalotki puež, kaž nechtónuſuſi njevieriow ſebi myſlu, abo wuprasi. Boh njeje žadyn Boh, kiz by ſo wo ſwoje džecži njeſtaral, wón tež nihdy ſenje tak ujezinič, kaž nechtónuſuſi woſhebny, kiz ſwoje dury ſawrie, hdyž woſhla, ſo nechtó ſe prežitnu k njuemu cježnije. Ne, Boh ma ſwoje dury ſa tebie ſpoči ſwotvrenjane. Nechtónuſuſi cji praji, hdyž ſi njuemu ſe prežitnu pſchiadzeč: „Nekle ſhwile nimam, ale mam waznijche wézy wuſzinič.“ Talle Boh ſi tobu njezinič.

Wón tebje se hwojimi hłowami ujejebje, ale eżi hwoje dary
wiodari. Duz̄ modł s' f ujemu. Mało ho modlitę, a s' tym
mato doſtanieńcę. Wjele ho modliſč, a s' tym wjele doſtanieńcę;
też hóbi hwojetech Ducha, ježi tebje uwoſpojib.

„Luboj Šenjor Božo!“ Živjeli, luboj Šenj je nam preoš, jo
kimeđu tebom i tebi vidičnog a ho tebi bližnjeg. Duž teži tebi
bližnjem do teži je naš moć na to poslata a prosvijet če, ho džaj
nam, tježi my do jebo ſažljivu wremju a ho na nju pustićešćanu,
tježi hrvatsko Društvo, ho mihni a ho tān wuſtejšćanu, mu-
čićešćanu. Radat nam i hraćim, řečio je nam sa tutom časom a jemu
sa wećenjek tečne. Hraćim.

W&erno&scj biblije, satitana pscheczjivo ieje njeplschezelam.

(Вопросы практике.)

Rajwjetshi džiw kichesčijauskeje wery

ložđu hčelješčjanu pčeli životom vobročenju nahtoni. Pak po to
si jomu dobrov stanje, taž pola Panovala, pak po nečim. Ale
wunodžanu mož Božju, tretac po vno Željana, kafelbo jebo v hčitari
pčeh hčbu widžum, wukladaža, ložđu hčelješčjanu nahtoni. My
pak nemu, jo Bož uječe Vobu momoch, my manu po tečim in tez
hčadžu Božej, kotež pčesec evangeliu nahtomu, tu wčitovž, o
je Želj živu. Potom pak pčeljčim uječe, to njedvihci hčelje-
njem wčitovž, kat so na nečim duži s vno ſtam. Wčitne
wukladažane, to žal po ūčomčinu jenož ſebati, abo to je
Želj uječe po dačcu momoch, bž, hu tak džinove a hafte
pravjuje njefotomčine, so i suni uječe ſavečež ujemčenem. Tego
mžemmu wčetž bjež, so hu eži ſaricjež pčeli životim hčitni
njeprečezčenju a pčeli životim wčitne ſredci nahtoti, to
wchdu vnu do hčelješčja podteſti. (Matt. 28, 11—15). Hčdy
to bž ho tam nědžto „wukladaž“ dalo, hčdu woni to wčetje čniti.
— To pak bžta tež same džinomčina wež, kotež bu načem
čnici napričenčno itala, to Boži ton uječe dypatje we wukladaž
wucmonitov dobyječku mēni do jich živuho ūčnija pčesec ſje-
banje abo ūčmobilje ūčmobilje. Panovat rejt: „My bžtum
boli namakan falshim ūčdobojo Boži, ty suni pčečežno Božu
hčedži, jo wonu ūčevitua je ūčudži, kotežož won uječe
kudži.“

Schtôz ho bôjslej možu vêrnoće podda, fotraž ma Ježiš
kristus hřichče nad říšej mutorbu, fotraž ho jemu le jampřem
vječamto, tón tež pověřeje řečenou wot hodovným hřichte hač
k hřejcatač a k vječnitspuž k pchýpovrenju pwozje wén cíta,
předze ſaho ko hřibz k dnu nute pompuž a s nich muntje,
runçj jemu hřichče wiňtitho řenitove ſafne nječe.

Dofelz ho wo horjestaču rēči, hījheze pchīšpomuju, jo ſebi na eželne horjestače myžliez njechměny. Wuras w naſchim wēry-wuſnac̄en:

„horystowanie tego cęka”

ho husto mopal srotnju, nije pa, taži Luther derje vukladije a taži ho direc u idejci a u pacijenci nujčići pletec saho praji, tak mišlene. Blažija praji, jo čejnje živonje u horjetičaju njeplaci, Marth. 22, 30: "Boni budža jabo sandželja Boži"; 1. Kor. 15, 50: "Čelo a krej njeumjeti Bože tračetju horbowac"; Jana 6, 63: "Čelo nječa njeponoša." Taž vo pomjerjach leženitov horjetjanje čelo ženjukove nječe na večin blak nujasne a vob njeumjetno. Bone je duchovna a pječatljivana vobogata, a ljudi viježbe nječe žana kješn, ale wopremožite "živonje" a žnjate vishno tež i prawom wo čelo horjetiča. 1. Kor. 13, včesi, jeno šo to čelo te sachodnico njeumobitici, ale jo je pječatljivo čelo.

Štečaj ho vo tajstiu i vjetičaju píchejšovu horjelatcu praji, veža namu mjezreči. Ra píšteľská húňskich kusov: hóz ho človjekoj noha wotrećnje a nežđo žahriča a wón ho ham druhého poljovejša, ſtoto budže i nim píchi horjelatcu? Abe hóz je ju vjetičkej hóvnou wotrečata a ſtoto, kymbo hóz je 100 let vjetičkej čjela proch a popiel, kdežto kymbo píšteľ ſtađoreči do voverca ho rođenije. Abe tón, kij je nejbo a ſentiu ſtererit a lejnoj vjele ſtova človjekov čjelom rjeſeju wohutju, píched kofrečkoj woblikoj bužetnej mebjio a ſentiu ſahričez, jo by jez novzej ſentiu, temu wotrećnemu nohi ad. deje vjele, prozgo nočinjuč vječudža. hóz je Boh dobrovna, nojih píches ſentiu i hređedno ſanjuja ſludžej. E duchovnuju, ſentiu, potom te píches teho ſanjuja ſentiu to ſwotowne dobrovna, njenimju čjelne horjelatce je ſunjerice noža. Radobrnujski može hóz ho ſam čjelac 1 kar. 15, 35-58.

S tym kiedy na polo biblije stąpili, psychiczno foremny ho wożebie wot nępsychęzłów wojuje — na polo dżinow. Wo nich psychichodnie. (Rozbraciananie.)

Zenei hiszterie iunfróei!

1. Na haučnemu pobrđenješi pješi leži je novu ron.
Malo uzbunjivih mězenz na nju leži. Pješi vym rovje steji
nuž; wěnu je hřečice mědy. Hobluk, hruška a čajne hju řapřešene.
Vemjo jemu na škríveče wejša. Wón hju ſaločke pučzomantia
wutrobi ſhomoli. Pješid vždenjemi hju tudu ſkoreni macernu
wutrobi ſhomoli. Až hečke běže iorgo mu ſunje in dolofci zubie

Na Božje svrćaje.

Qst. 24, 50: Jeſuš wuwjedžę jich do Bethanije, a poſběže
hwojej ruzi a požehnouva jich.

Dženja ho još i nova se hvojim duchom na wolijsowu horu všebehazim, na te hane mětři, na kotezim ho našebezo živitním ežeju ežeju a duchowne ežeprjenje sapoča. Zonle je wón tšeprjetatu a dytolati na hwoje wobližu paní, jwile je jemu swawu pót s wobližu padat, jwile be wón vysokijmu džimereje. — Ale rujne na tynke mečež ho nam jeho vysokoi džapotajena krajnjoč hewi. Zonle wohladam, iu, ichlož Bohu wjcho da, wiele stow króz wjazj sa wjcho to dostajie, iehlož be Bohu je wjvor pljubnjeck.

Jedwile bę naist swójnik wjechón píseckražnjenym. My pak ją s tym troškujem, jo na tym hanum měsče, hdzež mějachmy hanu tež něčeto písecezepiež, a hdzež horže hylu wironichym, nědhy dopojenym, že dypreja nam wjechó wewy k lépejšemu klízic.

Zato naich luby ſboujat jowle ſpovijich wozemomuſtow wo-
puſteči, njeje ani wonu plasť a ſaloſteči, ani won. Won nieje
wzgledu wojewyſczenym na ſeni ſawojat' nje, jich po-
zdrojujo je won wot nich czahim, won, tuton wulki krahny knies.
Won wolta psjchi nich je ſpovijom duchom, a to jako tón, tiz ma-
mó w njeboſtach a na ſeni.

"A lody ve tón křížes hvozdujímu vnežnoum i vnočov, stejněkdy tam jím s lodi dvaj Božej jazdělají, kteříž jím trvají pichlavěstětaj a jich řezechlají. Kdežto woni východží východží u tón Bohu k pravuži hedži, kž je jich pichavěl a jich hez. Kdežto východží, so ton, kž je v nježin, je hvozdu lubečku o se hvozdu hvečetom vloži řenju napjeli. Woní mečachu východží řezechlji tu starož; kdežto kdež budžem mž jemu k českéž živí byz, kdež to budžem ho mž se hvozdu žinzenjem, stutom a českéženjem jafu jeho živí hvečet o se wopředzaujat?

— A mo to dyrbium kiebi vichtaj žemi hisčče dženja kwoju starovječnje češnje — Noži knjeg je se lenje woteleroh. Ničo kwoje hadziebie nam tu nječi ſawostajit, ale tola tu jene wat njeho manu. Wy manu ty piched ſobu jeho ſtlowo, jeho žiuinieku. Jeho wzečemjanju, kži bechu ſi mihi živi, jiu nam jeho, jeho statu, jeho myſte miel, ſchto nebi uot naſ ţada, ſchto chze do naſ ſaplodjeti, a hži chze noži juuu wjehed doverjey. Haji tolë wiſčito kži ſe býmjanym wačozanym yjedem ſobu wiđimy. D ūži čeſčemjan tuteho kwojebo do njeboj powyšechenu ſobu wiſčity i tym, kži fu mi podanym, ſi nüm klobzim, a ſi bými wiſčity po jeho ſtlowo živi. Kéždom weřim ſekcijum, a ſi bými wiſčity po jeho ſtlowo

Видј јашо, љо єче у јон је ћијомјанју интимацем вонјајија појаситија појаситија, даји њо уот јено диха а ѡот јело либовје ёжеји, пјешинијајија вишнјијаји а на љедјома индеје да ѡите рјане појаситија твојо, ти је тејије либовја, пај љејдјије тијечо пједоброја а ројсичаноја ќеја ворјајаја тјодеми, љо њејејте ље љејејије либовјаја, ћијија мијејаја а љејејије либовјаја љејејије вонјајија појаситија, вонјајија а љејејије вонјајија појаситија —

Die Khruscheze in.

Siž tu mi ſu

Tón najlepši žam tudy.

Ach czechit mje wschaf

Ša tobú taf,
Ša ſwětlo wěſ je ſluſtu

Ob givetab met ja thudh.

Séchín in Perú

Сърън и бъл.
Ди^кънънънъ.

Szej pytam twoje rami,

Odješ budže uč

Twój źródeł mód

žadala! fakt běžce jeho nutně prokývě dala: „Boj tola, poj te mni! Ja chci tebi wodacž, runjež by mi wutrobu slamať je hwojej řeji myslíš!“

„Tak sę niebudź,“ będej hebę won myślist. Nękt tu stojęcie, pożdże? Duż go wówczas lastrożi. Won po dopomini, jo bęcze wona ta jemiszka wutroba była, fotraż bęcze jeho po wózach huczeje lubomata. Won na solena padły. „Ach, to bym ja leninował! Macią, macią, by mi wodała! Ach so mojte tebi huczeje junfrędeż do wozów pohlańca, huczeje junfręceż troski hłos huczejeż, ach so mogła am ty huczeje junfręceż twoju rufu na głowu potożic, taż by mi dżeciącę cążała. Denož huczeje junfręcež!

2. Dom leží mimoň miž na hmejetném koju — hmejetce
blízko. Tu tu ně. „Do hejce po tařtinu zde hmejeten!“ prají
mou; „město dohří let — kváte dny! město čejče — hanibl
činech! město měra a radobce — njemer mutoře horec rostace! —
město hmejetného myšela, fotrž mi libochu — hvořov a boholec!
město pšezecholouče a hmejetného ludži — kum woputščenem a
hmejetzenem! A když je to jantourová? Ach, řeječ, mějden jo
mu do hmejeten! Ach, jo bych tenož hmejetce jinukročky troubo
byl, hmejetce jantourová! Tak by čejče hinaf bylo i mojim
hmejetenom! Bože! Bože!

3. W Americkajach daločit' lěchach děla w poczë swiozcho
wobliczny muž ſi žona a děczi. Přechet' letam bědne i mózgoveho
tejca zwazným, bědne hwoje ūblekého přechetu, ly tu by "lěpše
ivože" pytał. Vrýche jo manakal? "To je po tajstiu ūzowania
Americku wozačanty parabis! Žana wojewina zwycięzci, żadny kufit
wionom hjo výbes řeća, žane wojewina w moźczejce řeć, żadny
rjam ūberuch! Žadny ūwieru písečzel a ūhod! Žana ūchola ſa
děći! Žadny hůvko wone wotrotu! Naijnidočja je hjo ſi ſta
wana a hůtice myslidzhenie! Še a tak ūwroba ūama písečzel
pródnimia ſi ūhodha! O mój Boże, ſeho ſum ſebi ūla myšli! Ūhod
juńtrzech, jenož juńtrzech hůtice do mózguez wujy, do
lubce grybničci, do ſtarče ſkřeti. Ženž hůtice juńtrzech!

4. Žao wóromu w jaswje steji staru miž. Wóz do jaswomeho dwora dele hłada. Dęczę uahladowarja tam i wopam, i łanuchani, i róžiżtami hracajta, taž to dęczę cijna. Maci jum hwaszuny mjeſe po drubim na ruzu wojnje, je maſte dęczę hulbiune. Hóre fuſh yho jatemu po lizach rojca. „Teſte dęczę będzie tež y. A kaf něto?“ 25 let hžo w tej dęczę o tał hacz i ſunieſci! Aby ta njeſbožowna żadźiſciem, to njeſbožowne wutlenie, forteč wobembi hajmieni ſwimecie rubi a mi moje zle ſwoje. Wóz ka ſojo, ſkowzny ſzado mojego dęczęſtwa. Hóſcze juntroč džaz dęczę bęz. Jenož juntroč hóſcze el'! Luby eſtarjo, njeſh tež hžo wot netaſteho clesztowia blyſkaw: Jenož hóſcze juntroč! To nietrzej hujbieno ſzadźiſci a mordar w jaswje bęz. Aby njeſh to wóz hžo prajſi abo i majmieniſha ſzefit: „Jenoz hóſcze juntroč daž ho mi twojimajmo woſzomaj hóſcze, daž mi tuój hóz ſajtobiecz ſentyci ſtečož. A będzie podźe: woſzoi będzie ho ſandźiſci, lubi hóz na pſedze wotmimajmo. Ale jene piſečen ja tebi a mi tež, to njeſbym jum ſtatkoj yloſi jantymienych duryach, niž taž tam woboci jath ſabdy nich, ale pidze wiini a — to njeſbym woſzoz dybjeſti: Kwieje, ſenjeſci! jenoz hóſcze juntroč wotworeni durtje i weſzomien ſwimejeni a nam bi wotmimajmo dojſato: Podźe! Za wóz njeſhau!

Cíjn pravo a njeboj še nikoho.

В мјестојку ћеџачу искоти пиши карамаљу піма в крејчје. Нек је на ђибечјанство и на ђибечјанцу згатеј пичидуб. Таси тут адуолан вро агента, потркји буди ћијовоје мјузика да на Істоченеје вобјечи, вјеле вро тојакијану повједајче и га хордји вима, је до мјесјеја нјевјет. За љајнђијућу ћијову ћадију упражиј: „Ешији право и ањбоји ћи митбој!“ Вѣхтијо друве ћа попијује блади мудрајаше. Дајо ћа јејо уврјадајући, хач тез птицејо право ћији, вон воторнуви: „За щији тело вобјечи, тији ми наприједијејије дотојаша.“ Џин бир слаже и упражи: „Хаље дјенха је мје тон тијес правие ћебат, хате тунје је вон правије вобјечат и па љајију је тез ћенја бијо ћи ћија правоја најутра; тај вон вѣхтијо правие ћији и ка пиши тим ани ћија правоја вједијије нјебој.“ То ћеће добре прајенje. Бир воторије, агента вједијојајијем ћеџаде, душој ћи јенијајачу а дуž мјесјеје је најспљејије, ћи ј продаја мјесј.

Slote jabłuka w żlebornej schli.

Вупраженја на његово нјесапомнитељко Ћехјора Вулема I.

1. To je nobozina Jejom khrystia, fortejz, kajtejz ju vo našich
jatych pŕvniach maderoň, pŕvničkuju a v fortejz stajnejšte
mojim rojom, mož, i v dojvýpljení mojich pŕvničkuječov a
očekjenu u dobriny, troštej sa moju mutovbu we všečem njebozu
črebu vyhľadávať ažtu... Všichto, řečtoj man, i mtožou
e ruci mojeho Bohu vidiťme; teby dla čaju zo ſponznej
čaſtanovej mutovbu pŕvničej a mužovac... Živna mera do
muha je ťažoť prameňovo ťiechejšiam... — Tu wěruj ja man;
že jejo ťažoť nadpřednýho ťublu všečeli. Žemu manu ſo dža-
ček řeč ťa živnoj ťube v čaſtanovci a wečečnosti... Boh budže mi
krajin, ťak ťu ťečeniu ťim ťul ťul a mumiřie.

an sich die
Prinz Wilem.

džen' jeho konfirmazije w kapalzy kralovskeho hrobu
w Charlottevruau. 8 iunija 1815.

2. Moj wjesczowski sloboty dwie mje plesze na wjescz
pijnischowcze, fotrež mi nastoda, na wjescz prozy, fotrež kobi
me mije žaba, a na wjescz pustowce, ſ fotrežmam han
kičz, dopomnicič... Za żenie labycz njecham, ſo je wjescz tež
plesz, plesz Wobrom kawm, člowejec a ſo ja nojnijšim
lubu jenat pwoje hemipnijmu, ſlabotce člowejec a wjescz
rjebovječe, ſo ſu te ſalonje, fotrež ſa drugich pliesza, tež jemu
a ſo budze, kaž druz, jemu wo hujwim sadžerzenju hujzeny.
Moje moje hujsejne hvedel, wójtewni krajej.

Biwjenje jažadu,

wot prijaza Wylema na dnu jebo konfirmacije napisane.
3. Ty sy moje dorverjenje, moja nadzija wot mlobodzce hem,
wverje je nadzija . . . Pola Boha je moja sboze, moja czelesz,
mojca sloboda.

Te flówna je khezor Wysem I. ham do wołtańceje biblije
zgoltejše kapalki w Gasteinje zapíšał, kotaž bu džen 6. juliia
172 pořivječena.

4. Źniſki kniſę, wopomuńcę moje heſko: Królestwo wot Božeję
idu, twjerdę ho džerězje ſakonja, hvidnoſę luda a dobreho
ſta, prawdoſę, iſprawnoſę, doverenje, hobohaſioſę.
Boži Milosrđe.

djeñ 5. junija 1861 pšči wotewrjenju ſejma.
5. Teho dla hym ja krónu doftal, ju v Božeho blida wšal a
moju blomu blouf in hach in wonižnoprzi uobču doftal je

Kral Wilem,
djén 22. oktobra 1861 po živojim krónovanju.
(Potačjowanje).

Noszlađ w našim časzu.

Wiele mēchańcze dōzela na khřesťanowom hejmine je, taž hýzo to, po ſiaciu podarimo bylo. Kneječeniuowu pleshebova ozi plescežnyciu powrótej je wotpotajana. Kapi to tónu wóznie, ož Boh tam we. Ale dorwiny ho Bohu a plescežnyciu ho njebo, so budzie mym jeho ronzo taž najhuscejščego, tehdy naj-každa, kdež budzie mym najpýviedka.

Modlitwa jeneje macjerje.

Před týdny letami seželeše jedyn muž, když netko evangelium
nije, že na svouju maz, v tomto jej zlobilostech, že je
ještě slavnější než křesťanům i křesťanům. Ša zde schulst cík
he svou byl, ale netko, budež na univerzitě studovatice,
voda na křesťanu svouze mazán stojic a jemu ře domovnic
v pohádce křesťanu mazce a pichlavom, ře by vložení cík
výrobu křesťanu hebi rozumomaj, jemu přezo a pichavo řežo
muž pichlavka, že budež hříče na kleči slac abo počítan
počítac.

Zeho moæ tuton lift dostanju, ho hñdomu na pyczowanje jemu poda. Poj ho ñdajñki njeobetajte hñszeje hromadze bylo, moæ kwojemu hñjce bñdowaz powiedzadze: „Widze hñmu istami bñchotre wêrjaz domi s wojska, ho hñszeje, ze jemu jenemu mitnionarze wñdzelac waz pojsk, fotrz mobi vñjci jemu dzêz a ja kwojno matu hñcetepjanianu wojsku tñjebaz. Juna moæ bñchotre njezito wot dzewietnej destry hñwiojce juna hñwiojka a bñdelce papierku pyczwojita, na fortez mitnionara hñszeje, zo by kwoje modlitwy i jenjim hñszeje, zo by idz z fortez bñchotre ta drajta byla, prawu wêrjaz hñcetepjanu byl.

Pomhaj Boh!

Cijeklo 21.
26. meje.

Lětník 5.
1895.

Szerbske njedželske lopjenka.

Wudawaju ho kóždu žobotu w Šemolerjez trubčevičežetu w Budyschinje a žu tam dostac̄ sa schtovrileštu pšchedplatu 40 np.

Exaudi.

Joel 2, 28: Ja čzu wot mojeho Ducha na wšchō eželo wulecz.

Wobebni hojčo dabža tym, lotryčž tředža psichinec wopytač, hijo do předa prajec, so k nim pšchidu, duž jim swojeho požla pöježelu, kž dybri sa nich bydli slosac̄ a wšho sa nich rjenje pšchitowac̄. Profeta Joel bě taſtice Božeho hujvateho Duchom požoł. Wón je něhdý swojemu ludej wótkje s hložom pšchivodježil, so hujvati Duch pšvindže.

W starym kłubje dostachu drje s kluwilem tež někotři hujvateho Duchu darjeneho, ale jeno na věstu kluwu, duž možatku profetojo se hujvatym Duchom wobdarjeni předowac̄ a džiwu ejiniež. Wóni dostachu hujvateho Duchu, so tak praju, s klapkami.

Ale hujvatici bu hujvati Duch na wuežomunitom wulatty, so bu kaž moguña rěka na nich liječha a po tym pšci nich pšehezo sawosta. Wón ižich wšchec̄ s nowa porodži, wonowu a w nich dželawu sawosta. Talle wón naždeho knjesevou sapozanu skulc w domje, w wutrobač a w žinjenju dodoxonja.

Pola naž hujvečjanow hujvati Duch to žame dželo dodoxonja. My jeho hijo mamy, ale spochi wón s nowa t nam pšchidže a pščinjež nam hwoje rjane dary.

Jato bu ty hujvency, bu ty Bože džecžo. Tehdy ho ty s nowa narodži. Ale ty dýrbich tež taſti djeni měch, na koſlimž ty do wšcheho hwoje „haj“ wuprajis̄, ſatož bu tebi pšci twojim wulichemju jato hujvencisti dar nadarjene. Ty bu něhdý hujvency a ſatorjeneny do

trojenciežleho Boha, ale sechzeč ſbójny byc̄ a wěčnemu hñwej wuežatnyc̄, dyrbis̄ ho ty pokutny a s polnej věru k Bohu volac̄.

Bož je tu ſa tebie a pšci tebi spochi ſe wšchej ſwojej hnudu a ſe ſwojimi darom, ale ty dýrbich měch wožci a wužhi, ruzg a wutrobu ſa wšchē tole Bože dary.

Hdyž Boži deshežik hje, tehdy drje wón wšchu krajinu womac̄a, tola na pyczach a na tamjenjach wón ſteje njevoſtanac̄, ale s nich wožehnje, jenož na ſworamym poli a na kugy a na ſahrodze ſo wón do ſemje ſac̄iſtci a toručaci woſcherovi, jim nowu móž ſpožeti, ſo mohle ſwoj plod njeſez.

Wat naſeheho hujvečjenja ſem hujvati Duch nad nami wobstajne džela, hje nam naſchu dufchu ſmjehežic̄, dohotonač, ſo mohli jeho hnudu a jeho bohate dary do ho mits wſac̄, pšehezo halle po tym, hdyž hmy ſe ſobu do bož miali, bužemy wopravideče wěrni hujvečjenjo, džecži hnudla; jato tažy hmy ſwojeho ſbójnika požnali a taſtele požnac̄, wše nažde myhle mužajni. Naždeho ducha woždi, jato tažy ſe wšchej ſwojej dufchu ſe hwojim ſbójnikom ſjenocen ſoſlanemy, ſo hinaſto njezeměj, dyžli hwojemu knjesej ſ cželom a ſ wutrobu hlujež.

Wšho tolé hje nam hujvati Duch nadarjeſ. Želi ſo jemu njeſtečivis̄ a ho pſchečivis̄ njeemu njeſapjerac̄, hje ſo wón na wše cželo wulecz, to rěka, čzaz tebie hřečeho a ſmjerneho člowljela wšcheho pſcheſtvorac̄, wonowic̄, wužmeječic̄. Riz jeno wuc̄erjam a předarjam, ale rošhem, starym a mlodym, mužstím a ženskim je

blubjene: Njeobjekti Wóczez chze kwojeho kwyatohého Ducha wjchém | naimjenja widzęs, Ježiš jich nařívarí Jan. 4, 48, wón chze wenu
dač, kiz jeho wo njeho protécha. bjes widzienju bživow Jan. 20, 29. — Mat. 16, 1. Jan. 6, 30.

Knježe Božo, luhý nječešti Bože, mysljihch nub! Hlej, my mamy živje wutroby wotwierjane, wutki do nub tworjebu a hujateho Dicuhove daru o hradu, so býle našte prâjne wutroby wupjeljene, našcha hrdovjež powodžena, našcha nječeštiotež po- tepejana, a jo nubko twoje hujate žłowo w naš kwoj dobrý plôd nječeš. Hamet!

Wérnoscž biblije, satitana pšheczjwo jeje
njepešchezelam.

(Pofrakcionanje.)

231 w n.

So je Žeinh živý, bač runci je wumptjej, je bjes dwiele najwysokej a salozkow džin. Schtzó to pichipohnaj, tež pola druhých džinow praciej nymož. Ta węž je binacha, to ho wieni, taže nějdu ho neje nač moho, duž — ho tež neje. Tat myšl je ręči vjele a ho wjedes to wotwierzeje, da, kěmž je zholmowanym cítačem. Druhý učna wraja: Žeinh i magnetismi wojazni kherch wumptowat a hebi myšla: „Schtzó ho po wachnju pichirido (naturu) wulstowowat a hodi, wjazni židyn dwudn neje.“ Te wraji wěstí Tannenberg.

Na to manu tsoje snapjcheziviež:

přebírává roky a ploda myšle a ho využívá a vznáší a přichází, a ho řevo v městech klíčí na jednou všechny pola překážejí když, a tola moře využívá, jo dříve nam Věh načas všechny klíče daje a ho jemu všechny říká tón dřádají. Po takto říká dříve moře ho vo všechnu přebírává, „vulfadování“, i v tom hledí dříve byc ujemšetlanje. Aho mořal, zde všechno je Věži říká a teho dla polna dřízovou dobročinu všeče a mradové říká a všeče. Dělo dla pat mřejše a tež bym všechnu temu všeče.

"Příště jdu všechno zařídit."
"Věnoval jsem je!" prají jeho hrdci, "ale řeklo že je
joužm hošatskou láscečkou, dospěl ani žony ani dětí nimať?"
"To chci též slyšet," přenášejí potomci, "věděl jde prá-
znu, všecky jí byl řekl píchedenský, netušil jí nejdřív, dokud
milituje potomka její, potom všechno."
"A potom?" křičíte dle všechny.
"Potom jde na vinného syna a plody jeho dřeva využí-
vam, potom chci jeho samotným, všecky jí píchedenský je všechno
dovolit, všechny kvet všechny." Všecky dělají moje živé
vnučky všechny.

Složio pak je han na svojoj utroboje džinu živjeho Boha našem, jo se i njemera pišeš Željaju do živjeho potrebitva s Bohom približat, vježće prati: Složio je to na mui dočovat, nije jevž štovatelj stvarja, ki je približat satovej po svojoj voli, potajat, ale won je tež uštite štovatelj, to dreti jemu vježtitko željaju, hdyž čežk hvojja budnata vola, člownjata živjeho činjati, približevat. Won nije tak na približat satovej hvojanju, jo njež druge nječamot, ale won može tež tak naprijednjem, to my pojnamen; Won je, kotrez tajte činj, won je, kotrez i tmu hvojji, počkajt vobrnuješ. Won je, kotrez hvojek a mihi teža hvođa, kiž i hreča približat, saho wuhjo a člownjata, kotrez ho ja nia prejcha, wumnože. Dotelz hanu živjeho Boha v hkrystijstvu nakanata a doleti weim, ja jeho vježtanja budnata vola na približati nedjedina, ale na člownjatu džinjih, teža dla jemu weim, jo njež jevž pišeš prejeton, pišeš Željaju, Petra a Pawola džinu činjati, ale mi nemam, so može hvođa, hdyž je ſa dučowne ſvoje člownjatov muštine, tež dženka hleča džinu činjati a je činjati, dybri, približati, groti, vobrnujeti. Potomci veleni mojegu životenja dybri, približati vjež."

"I potom?" ſa drugi krneče dale praslečje.

"Sedj potom! — no, potom približde kónz, ale to ma hifšeže dobrin hvojili."

"A hdyž je približat, ſicht potom?"

"Potom, približelo", běžeće vobmoluvenje, „je vježtitko te kónz, hdyž tu naš spodnji satovej sahriebati, je ſa naš vježtitko mino."

"O, tola niz!" vobmoluveno jeho približel, „potom manu hifšeže vježde Bohom vobmoluvenje wo načinjih kultach danac a na to vježde načinjeho huknita roščadjenje, po: Sandž i twojeho klenjej vježbeloti, abo: Dži prejč, ja tebi nječajau!"

Dži hohackt i ſemi hladolche a bojališme praji: „Ja ſo bojež nječebjam, ja njež ſteha činjati nječam a ſom živju, taž dñutu."

"Ale," drugi praji, „hdyž Boh ſo tebi prejcha: Šsy ty ſi vmont, fotni ſobi domovitih deric hovodomot? Šsy ſe ſkupiti

Tola 3, něra ho je ušla pšečka živomilne džinu jmenujíkuje, ale džinu dýřka jenž i teni hřívci i wopreda do zlata císaře města na pomoznici fedzlinové čínské, dale pak hožupomoz ſa měnu byc. Da biblia hama wupraj. Židi wjete je džinu ſa hanutím čele na hantivo. Džinu chceba ludivo všebe pichiteli a pichiteli načež lat. 11. Džinu chceba ludivo všebe jenž džinu ſa hanutím čele na hantivo. Tento rebi doverat, derje hožupodobav? (S) Je životu světovu kladivu nařízal a napovíd, že živilec dare woprovadit i mimožemství tvržíkho hožupomozet, totiž u mych a hubjenstvuje čela a důleže životu?“ Džin bohaty mječezche, druhí pat stany, jemu rukou poda a prají: „Te je myne, lubo pichetelo, mjenujž ſtejček ſa tým, říkaj: ho nam řečas jménem.“

Te słowa bohatemu muzę i wstrząs dżeku. Wot teho
częsa myślą ja tym niesiejsze, tak by kwoj lasko pśtisipowić, ale
żeby ja był lasko kwojowym kobięcinojęwym nadzior, a to muzcie
a ho jedo testament wozim, ho wozowa, ho bęsze kwoje zylo
mamozenie za stutki kobięcinojęwe wosładał, lotreż maja
potwózne chłopiecho hukienku to kwoj nadawat.

Siętóż ho na kudym kamilu, tón pożegnje temu
Knejes. Pichtż 19, 17.

Niechto i druhę lasni.

W domie niesiejszego duchownego Oberlinu bydlesie jeho
pśtichodna maz, i lotreż ho wón jara derje iniechelie, jenż jene
sacraja rubieże - ta stara żona ho teho wostriję niesiejszego,
pśki żózki nadziorzy „mój Bożo!“ „mój Zefiu!“ sawolac
dusto bęsze jesi Oberlin z pśteczemwotwózki to wosprawno wosłajat.
Wszystko bęsze podarow. Wona by kózki króz wotmowlu: „To
śle wote mazie mystene njeje, to mi Bóh luby kujes ja ito nje
njeje.“

Zdoby djeń stara żona w kłodziny w fabroźce niesiejsze,
Oberlin pak na tale hukienku ślebraše. Wón praji: „Mazci, jena
hukienka!“

„Mazci, kwo jena hukienka!“ ſtolički czaj praji.

„Czajju ju prież!“ wón wotmowlu.

„Mazci, kwo jena hukienka!“ Oberlin fęzzi króz praji.

„Czajju ju tota prież!“ stara żona hukienka praji.

Zato kündom żonu fachyku: „Mazci, hukieče jena hukienka“,
wona rozbiorzeni flasz a do domu kwojataše. Sejm pśteczem
býu ja njej dżekie, wona pak jeho nawiari, tali moje ja tak
k lepikomu maz, hdyż tota hukienku tali myje. Oberlin praji:
„Luba mazci! To niesiejsze tat si myslow. Bóh mi to ja
ilo maz niesiejsze.“

Wotto stana żona pólna, ſakto maziejsze Oberlin do wotpoſlada
a tón dale pomysłobie:

„Doh, bieżej! Wy jeże na mazie ita, jo kwoj Wasieje mieno
schyty króz niesiejsze wosprajat, niesiejszal ho Bóh luby kujes
w niesiejszach, tón woszat, hukieče biele na maz hukienek, hdyż jeho
mieno niesiejszemu woszawian?“

Wona maziejsze a ho wot teho čoža pťozowojie, to hrośne
nauuejenje wotpoſlacz.

Wohostana niewěrnośc.

Bo pŕóchnie dívom pśteczemwotwózni hantwierki sybóym ſtupeſe.
Sa kwojli ho jemu i pľutieſe leſeſti drugi pſchida.

„Hollas, hođe wiođe tebie twoj puć?“

„Přebez rume wón, domž hopydri nienamalam.“

„Sed drie hjo doho na pućin?“

„Wot rano ſtejczicj niesiejsz wotpočiay, ani tuſta pojedy.
Snuano w bližszej wóz něčito wot ſunične dyſche doſtami.“

„Ja pobr di, tež ja man hajt wóz w hýje. Raj-
radzho man ho k duchownym, pſhetoz čaj náz pozedo i duryemi
wón potaza. Pohlej! Rjeputaluje ho tam hajt ſtowomu wéza!
Hurtal! tam je tež ſara - duž bratje ſtupejmo!“

Hantwierkiſa dala kwojatkaſa i ja ſtowomu hukienku do wóz
fahutwierkiſa.

A dobo pŕeni ſtejo wota i poſtiam na Rjeputalowe hukiečo
pſchi mazieje ſtejaze poſtajto.

„Dm“, praji wón, „tu hukienje trzechinow. Wieb ho mi
latwoſci byz, kwo. Da pat kwoj ewangelisti. Duž wot sacraja
wiele huky woszakac niesiejszam.“

„No, ſhto to wo to, io kwoj ewangelisti“, drugi wotmowlu.
„To kwoj ja tež. Hdyż ho maz tu ſhto ja naſtci mazu pŕeſta,
měgo wojajim, ja kwoj latwoſci. S wěrnoſciu ho woszefowanac
niesiejszach. Siętóż to čim, dalo ko naſtciu hukienmu hukieče
mepřihidze.“

„So dinak myſku“, pŕeni dżekie. „Tola čim ty, taž ſebi
ty myſkiſ, ja ſencho woszeda dla kwoj dyſche kwoj, ja kwoj
hukienowac niesiejsz. To radiczo ſe hukiem kwojewom ja lubo wosz
a wotpočowam čtije woszawian.“

„So tať rozezvjuo běſtaj womaj do farſteho dworu ſtowomu
Zato so hukiečki ſeſtajmietaj, ſtarci, wo ſaczu dobroczynu hukien
ſi ſtowomu wózlecom munie, to bęsze ſarac.“

„No, wóz djeń ſtaj hukienai!“ ho pſteczemwotwózne pŕaſteſe.
„Staj tež sprawnaj latwoſci ſtejczianai, taž ho ſtowomu?“

„Haj, wohofabotojny hukieče“, jedyn wotmowlu.

„It, mój kwoj, ho ſarci na drahochu wobroči.
„Ta kwoj ewangelisti“, wraji wón. „Zola man nadziju, ja
moja wéra mje ſtejczianieje hukienowac niesiejsz.“

„No, chybeny hlaďac“, ſara praji, „hač je tu něčto ja
waju i jēdž.“

So kwojli wón ſažo pſtichidu, w jenei ruzi ſaktu s hukienie
přezenju, w druhzej ſtejczku ſi rafjom w wodže warcenym
niesiejsze.

Woczi hejheria ho ſadovizwnej hukienowac, pichtoz wón ho
nadzietje, ſo je pŕenja ſchla ja njebo. Tola haj, wón raiſ
doſta a duchownym džekie:

„Lubu pſteczem, hukienje je póstym džen, na kotorym hukieny
juw hukienje grubuje mysoja jeje měkme. Duž dyrbis i Bożej
czeſie ſi tež ſoju ja lubo maz. Ty pat, ho na drahochu
wobroči. Ty ſe ſezar a na žonu pſhikomu poſzczuji poſzczuji woszawian
niesiejsz. Duž ſe ſotkom mojego woszerauſteho woszeda wón
hejheria ſođet napjetu.“

„Boženje.“

„To prajivski jeju ſtejo woszaj, jedyn pomadu kwoj hukienu
jehz pźojeracie, drugi ſebi dwozky ſaſac pńedajcie a ho do drahreje
přezenju da.“

„Tak ſo niewěrnoſci drahdy poſhota.“

Hodler a Boje hukienko.

Woszawian hukienje w řeudejſtej doſta mlobey hodleru doſte-
neho, kotrebož do woszje ſtejci w wózjim dworze jadi hukienje
kwoj ſtejci ſad. Hodler rojeſzelce a bu hukien, riuma piat, ſi duž
dyk hukienje ſhido hukienje, jaſo dyk priež leczec. Dělo hukienje
je ſtejci hukienje wobſlavabowac ſtejci woszawian ſtejci ſad
Wón dyrbieſce roz na dlečki czaj ſapoczeſowac a něčo běſte-
jeho pŕaſteſe, ſhto by ſi hodlerom czim, hač by jeho hukienum
pſteczemel doverci, hdyž by dobre wobſlavanie měl, ale hač by
jeho pſteczem. Hukienje hukienko hodler ſtaj ſtrudn w hukienje ſtejci,
jaſo dyk priež pŕaſie, czeſo dla dyrbieſci tudy jadi hukienje, ja ſola
k temu niesiejsz poſtajem. Tola kujes ho roſzndu, hodleru
přebeſiejeſ. Wón woszawian duryje teje ſtall, ſhowna ſo w ſueſzit
přeboſci dworu a czatohu, ſhto buſe hodler ſapoczeſ. Po
malet kwojli tuton je ſuoſhoje jaſnou, wón dřeſček a wobſlavajm
w dworze woszelo hukienko, ale wón ho niesiejsze do powetra.
Zehz hukienje jebo wón a na mazin ſad. Tež tudy wosta naj-
prýdyp ſmerot ſad. Běſte ſunje pomorečne niesiejsz a Bože
hukienko niesiejsz. Ra jene dobo pat ho niesiejsz woszawian a
Boje hukienko jazne a czaple hukienko. Dha hodler horje po-
hukienko hukienko ſtowomu a hukienko ſtejci ſad. Dha hodler ſtejci ſad
po zle ſhibi a ſo ſenje wózjach niesiejsz.

Tak je tež i czatohu ſtejci, ſotraž je ſata wot hukienko a
powetra. So ſo ſtaj ſtrudn woszawian, hukienko niesiejsz. Po-
tom hukienko, hdyž je duryje ſtejci ſtowomu, hukienko ſtejci ſad
wobſlavada a ſpótnata, ſhobajo hukienje ſhida ſa titemu hukienko ſa
přebeſieju ſtowomu a ſpava:“

„Ach, taſt ſbójnoſci, Jeſu, čujui,

„Hdyž ſo ja tebi doverci;“

„Na ſpět a hukien ſtejci ſtowomu pluji,

„Hdyž ſo ja tebi troſtijui.“

„Ach daj, ſo priež wotpočanu“

„A wotpočan ſtejci ſtowomu manu“

„Te přenjeſci tež ſbójnoſci;“

„Ty ſpětce ſo mi hukien ſadovic,“

„Mój Jeſus je mi traſina rádoſic,“

„O troſt, wón mój tež woszawian.“

Rjeūdi Boje hukienko i pueža.

Boje hukienko běſki jaſnje ſuće ſhadjato a jeho pŕuhi
podjeſci muzej, ſi w matej formu, ſotraž ſamych woszawian ſie-
niesiejsze, poſteſe, runje bies wosz, doſlo mjetraſeje, deho woszawian.
Ale widož, jo je hukienko rano jara jave, ſo na druh ſot woszawian
a pŕaſteſe dale poſzcz. To pat niesiejsze mužno. Poſteſe wosz,
ohe hukienko pſhetoz, ja ſtejczie ſtejci ſtowomu ſtejci ſad
Hukienko, tol píšeſzczam, muž ſo ſežje, hukienko hukienje lož do
dworze ſtowomu ſtejci ſad.

Ach, hdy niesiejsz jene wile ſtowomu ſtejczku ſad. Khrustu ſa jeho ſtowom
wo to nojwysiejsze, wo węzjowac ſebi.

Pomhaj Boh!

Cijelo 22.
2. junija.

Četvrtik 5.
1893.

Serbiske nježelske lopjenka.

Budaraju šo kôzdu šobotu v Šmolerjez truhicjjskežetni v Budjichinje a štu tam došlač sa schtovršlenu pihedoplatu 40 np.

Svijatki.

Jap. štutki 2, 4: Všichity buđu počni svijatku Ducha.

Kojuši je nam to vježbely čas, tón luby svijatku Ducha. Svijatki je nam to vježbely čas, tón nam pihedoplata: Načih svobžnici, knjes Škrtyšib, je živojim vucjoničkim hvojegho Ducha i nježebiš pihel, jo bět jich i nim muhvoježit. — Hlej, luby svječezlo, jato šo načih svobžnici na hwtē narodži, štu hejo u tamnej brodiž do žlobitva rokotili, ale nětkle čhe jeho nam svijatyi Duch do nož, kôždemu wot nož do jeho wutrobu polozič, jo mět jeho ty u hamej hwojegho wutrobu satkomanego. Čjichi vjatki sunipic šo po Žefižovu hčijž a svijatyi Duch čji tam vraji: „Twój svobžnici jowte se tebe čepci a mrej!“ a jutry dovjedže če won k wotverješenemu ronej twojego svobžnici a praji čji: „Won je tebi k svobžu i rona wustanit!“ Ma svijatki pat pichindže svijatyi Duch i nowa k tebi a praji čji: Boh, Boh, Boh. Ščen a ja svijatyi Duch, my čjemu do tebe sanč a všči tebi bydlic, ty dyrbischi byej sa nož bydlo a vježbe twoj život dny dyrbischi měč wot mět hwoje vježbeni nješachodne svijatki.“

Hlej taſtež wutrobnje žohnowanje čhe nam svijatyi Duch doč. Ale nečtonjutuljic nježo wo nim njež a nježo wo nim njeptuije; duž šebi wschelazy tajži mybla, jo svijatki daše nježu nježi, duži uafeni hvejdežen. Ščewtni ludžo popytui někajši kuz hodonoveho vježbela, hdyž wohladajo, ſo moja nehdže Božeho dječejovu ſchitom ſar hvečenem. A řečož ſo hičkež njeje wščon k Bohu dovrčenit, ſteji čjichi :atc hačutu hladajo na Božu martru, budž po nim živý, vumt ſ nim. Take to čjini!

jutry pak šebi hwlku na to poſpomni, ſo budže jumu ſe hwojimi wotemrými ſjenocenjem. Ale ſe hwlktami nježev eželjny čloujek nježo dokonjež, duž nastaji ſo najradšcho te dny do wološ, na horu abo do leža, hacj ſo čdžit do Božeho doma dôčik.

Schtóž čhe šebi hwoje svijatki ſ wutrobu hveječiž, dyrbí měč mérjažu, wuhotowanu a požadniwu wutrobu. — Mačih tu taſtu we šebi?

Na tym ſandješce dočej njeje, hdyž maſch ſwój dom wujedženym a čjstu ſwječenym abo ſ mjeſčimi halozlanni wupyljenym; ně, wutrobu dyrbicb měč wupyljenemu.

Nehdžuši israeljzy ludžo wupysčiku ſebi nehdžy hwoje domy a puce ſe ſelenymi halozlanni, dotež bě ſo ſemja tehdž ſelenila, jato bě Boh hwojemu ūdej hwoje ſvjatyi Duch ſačnje dat. Ščvatyi Duch njeje ſebi bjeſ ſamoža tolne ſvjatki ſkladak, ſo možt ſebi na nim hwoju wohadu wujwolicž.

Nash knjeg vraji: Schtóž ma nje lubo, tón budže moje ſtova dječež, to řeſa: po nich čjinc, Nědžo dyrbí čloujek lubo měč. Ale ſe ty dyrbischi měč jeho lubo, niz hwoj hčec, niz ſebje ſameho, niz čloujekow, ani ſto, čjelič a mož, ali twojeho ſa tebi ſhajšowanego ſvobžnika.

Tale hy ſo na hwoje ſvjatki derje wuhotowan. Ale čjini twojemu ſvobžnici vjeho ſvjatki do požadniwu. Doma maſch hwoju bibliju, hwoje ſpřávare, maſch to a tamne rjane ſkvočko ſ Božeho vjehu w hwoje a wpmjatku. Ale na tym njeje dočej. Čjini vščo Bohu k voli, waž ſebi Bož ſtovo wypšto, dječež jo twjerdje, ſteji čjichi :atc hačutu hladajo na Božu martru, budž po nim živý, vumt ſ nim. Take to čjini! Deli

Boże, luby Śmierze! My wemys, so ani se hwojim rosonom, ani se samej hwozej možu na to njepridom-
dzemy, so mohli wericz, so je Jezus Chrystus nasz sbogini.
Alle twoj swiaty Duch je naň za nawieczil a naň
i naszemu sboginię domiedzi, naň wuszkwicę i w prawej
wierze sbzherzą. Sa to prajmy tebi hwoj dżeczązny dżak.
Edżerz naň dale we wierze sienoczązny, so mohli jemu se
wschêmi, tig do Chrystusa wierja, pđsi tutym naszchim
sboginiu wećznie žiwi wotkać. Hamiej.

W&ernoscj biblije, salitana pszecziwo jeje njeprzeczelam.

(Početkovanje.)

Jesus po scjenach.

Jezus bjes ludom jato wot Božja pohčanju wucjet a profeta wutupi. Šwajate pichitajne wor na vich, w predonjanju na horje, kudowdonjam preduje a vidi tunc najvysljedne frula w Božjin traleinje lubi, fortež wot horfach pichindže. Bón pať Božji volu tat wulodžije, kdo žadyn drugi předby njebo, taf je lud a pol tež i najwulodžeho laczimje. Bón ko, taž profetio, na wěste hienjema ujewopala, ale čexpa ham je hvojeje wutroby a tola tat, jo jedo kłowo jato božiste měrniček kudowdonje trjeti. We weditkin, ičtož chajdje a čenjicje, běše stajcje s radočejem wot Božejem wole wodžem. Druhu muzkojo maja i dobom pichi hvojej hyl-woži hvojui žlaboszej, jeho wobras je wotkón čestij, kudowdoni wej wischitkeho kebječnega žadanja, kudowdoni wot wlečje wini, fortež mošta finitšonu mér lajhez. Bón ma to, ičtož wichemu člōwostemu skutkovaniu w žinjenju haſte waznijesje dava, mienjijuž je hvoje wutroba a wola stej, gleje ſtednočenje i Bohom a i jolu Božej. Žemu ho wón zylo podda w potocje njeprzoutiwej ſwede-wožej sa wožebite powołanie, fortež je jemu na ſwedeče pichi potajane.

Tak kdoži won laž wišćomu čłowjeku bješ kwojini wođbu-
čłowjetam i staro ho ja mię i tola pšci tny kwoju wođbu-
do hrđenju krakawju Božego staja. Won ma wožebitie tovor-
tivo i Wótkom, ktor žadni druhej. Won wiži pola wišćitich
čłowjekow hreč, ktorohęc, potriebujec wiunjoenja, a tola han
i minu njeje wočeješem. Won drie wočomđutvo wuci ho
modljeći. „Nadz Božej“. ale won han zejce tal njepraj ale:
„Nadz Božej“. Ssam je kwojini skufowanju i czeđenjem
že nađe tovarstwo i Bohom počajieć. So ho han do
kunjercje ſe uaf poda, tali ſo nađe wiunjoenje i Bohom do-
konja: tali ja wob nađvairanju we wiujskih kłowad Božego
wołoszania wupraji. Won minu wodowa, a my potom woprändze
w tych, kotli do njego węcia, diuch džęzgaſtwa Božego płaćenjem.
Won major pŕčes uječo wętřek wodača hrečow, zwro nađenje
lužbočce Božej, mož nowebo wiunjoenja, a nadžju i sbogħuha juwje-
nu. Kotli ſamo kintierz konieči, niemole

ja, vitez Željko pribuzdaj njenog. Te je dvoje, idući po nam staze, hodoj na Željku hladam; nam je hajta, pšetaju na mra my pšojušči, kažji člowljek byč dyrbjač, kažji tež my byč dyrbjač a kažju tolje nješčim — a tolja naš j ſdom do доверjenja miči, tón čisti, dobitovjan, na potružnici ſak do čisti nječ hordeha a ujecknuljemu nječe, ale hama potružnici a utrobova žnitišči a lubočka hačec do hanječi Žene klobučenje Bože tač naše доверjenje vnbudzitči njenomu, faž Žsyn Boži. Bon je tón, fortjih mache nam pomhacj. Hdyň

Zejmū čłowisku wutrobu píchemdžę, so - ho čłowięc na njeho wjadowią cęsu i z Pětrem prapicj dorb: Knieje, i tomu podpiedzim, w ta maječ kłowa wezczęho žienuwa a my hym wěrili a pójnali, je by křeřifstw, žiueho Boha hym — to je wera (píšeř: Jer. 20, 7).

To je řečiſteč, když wo křeřifstwem je všecktič 4 ježenjow dostantejič.

(Přetražování.)

Svjetl.

Ве єхіхим доне їхромаджени
Ве виշомуїкѡв єхіюдзічка,
А вулзі яра ївієхелені,
На їзвятоші Духа єзакая.

A hlaſ, tón domi bu napjelniemy,
Kaz mžnoh' wětra w schumjenju
A na wšchech pščinđe rosdželeny
Duch živjatru ruja vlojenju.

Wat žvijatoh' Dučha napjeluijeni,
Toh' žvēta fedžbi nūmajā;
Ž druhini rēčja jažkamī,
Mōž, luboječ' khvala sbóžnitsa.

Nětk džeca žwetej napschecživo
A uježu khrysta hanibū,
Kschiz tjschuojež, ani ujehladajo,
Tak wschitzy jeho žwerni du.

Это вulinva tam zhoznowanie
Na kózdy dom, kij postrowia,
Dacj njepecheczelam wodawanie,
Mer Jezusza wjchem pofticza.

O h̄wec̄ze, ujejsz̄y h̄jchęz̄e h̄monił;
Ty jaſlep̄jem ynejewi;
Tak h̄wierjenje Jeñiż je żam wodžił
Ty cz̄jrodku h̄wojich yslchi ſebi.

Dy bje wjehoh' runja dobyczerjo
Moj Jesu zyrlwie fakitar,
Dych twojich dzyiwym widziczerjo
Zu pschezo mōzniye dale twar.

Nam Duch mōzniōh' pōščel dele,
So dobydže nad njevēru;
A do wſchoh' ſhwēta njech ſo ſezele
Duch ſhwijati w mōznym ſchuntenju.

५५

SŚwjatożne pohrjebanje w miesczu Jerusalemie.

Niz jenoz w jehpanistickj synagozach (Gidovskim Božim domem), ale w kżej z nichagoj mesta Jeruzalemie mobitiej wot starego ebrajskogo teme tole wajtanie, wjeścje wobezpiecze twisi a pišma, kis ho t̄ dalszemu trzybanju njejedzha, w wobezbymu rumje, pat w tamorie, pat w podziemnej jame, kowac̄. Tole wajtanie mjenuje abo arabski "Genia", iżtchō za kserbi wyleżelozne "wobezbanje" abo "row" rēka. Tażtchō knihy ho ja frōti časj jata wjele na-hromadzanie. Piśtebōz pola židow wjele z temu njezbytja, kis wyjate knigi ja niebodie placza. Wez yoz hdyż jui knigi iwanisowiane wewnoszane abo rostowiane, jui wjełmiane, ale też hiżo tehy, hdyż nieje mu piśtitłek w modlećcich kniaghach, wjeścje wjele mjenou wiazzy jakisze čitac̄, ho njezbytja wyciągajtaſte knigi-wizjonač, ja ho hnydno do "Genia" dadža. Hdyż je tuton rum, (tamore abo wodjeniela jama) naprawljeniem, bo staré knigi a paryszenie roſki do wulstic hromadow wjataja abo do miedzow loszija. Tażte kniugow roſki piśtitłu wobezbie do bliżnajszich budobjow. Po taſtym wajtaniu iſkowane ho potom do wulstic synagoz jehpanistickj židow, sejardin mjenowanię, piścieniu, hdyżez no wjeſcie naire pišma z wjełmowanymi synagogow, w jenym z temu pojęciemu rumje naprawljenia. Šeo we, zo časj piśtitłu, hdyżez je też tuton hłowny rum naprawljeniem. A potom ja stanje wulstic wjatocze wobezbanje wjeſtiby nařazowaniadznych wjatoczych pišmow, iżtchō, kis ho też jaka wjatocze wjeſcje "Genia" mjenuje. Przedys, jato w mjeſce Jeruzalemie hdyżez tak wjele židow njebe.

taž džensha, ko to kždež žedme šte ſta. W nowoříčím člažu pak hžejš je liečba židow w Jeruſalemie tak jara narozila, ſo ho některé 50 000 židow liečili, dykbi ſo "Genija" hýlejšího iacž, po potřebuje kždež ſte.

W mojich młodych latach býše k temu poitajeny rov u dole
Doliny, kdežž žilí mnozí seniorských pobřežia a po tam-
této polu pravěkého Zdele hřebelstvání morenných na řaduňním dnu
dodcažoval. Tím bě statovny rov, kaj rov, do ktereho by nadeš-
lilus a sblížil zřízší písek potěšen; w výročí statovnej řekyjí
běhu mítce ronouvé dřice, fotek moháčku ji řamienkom jantur-
žet patří k buchu i tutej rově vjazové nejdříve wob puzčaromac-
tě řezy krypte písma frantje, u tón řamym ja písežo samfunk-
ženfunkži džen ho kóždy ras wohebny rov ja nahromadzené
písma pštibutí. Nejdříve je to poděsňí vjelb na wulf-
idostnemu pohrebniščetu na růžicí itonev města, fotek ho wot-
idostnemu doda na volijovu horu vnpředzhera, podla pueža do
Perbanie.

Nač ho itanje tojte pohtjevanje? Hdyž je doče pišmonov na hromadzenju, ho dječ "Senjū" pichipovički, toryž ho wýchitlých židov už ſkoli w ſkoli dječ pohtjevi. Hdyž rano jara ſahem ſkola hromadzujá ſidži w ſkoliu hromadzujá. Tedy ſidžuveni mječenja je potom ſkoliu pohtjevoče. Še vultimi ſtříbrnou cibulejou k ſkoliu hromadzujá. Potom tam cibulejou w wobželach f zivotním wrotam, hdyž ho vložíz ſetupou. Wototo džatejte hdyž dvojpolu dječia wýchita rabbiniar a mječenjou itarečku dho hromadzujá ſkoli. Když rabbiniar wojime potom wot na hromadzenjich pišmonu, je-li možno jemu pentateuchowych ročkov, wókeče wojiso džerzajc a w blytajných ſudobojach ſi ſkola ujejt. Nařípka a naředžidla pentateuchowych ročkov ſo ſaz dceho ſubto pod ſkoliym ſidžanym baldozemem wonu nijete. Šady rabbiniarom dječia nošerču o lud ſi vultimi mečem a ſorbičami, polnými starich ſkoliu pohtjevých pišmonu. Dopreda tuteho ſkoliatovacjeho čajha, toryž ho piches Jeruzalemse drohi hiba, dje wobželjenie turboljikich wojsafon a hřebzitom. Piched ſtříbrnou wrotam na ruminym městě woni holkam. Tu ho poda lud ſi wjeleždam wjeſčelam, tis druhje dovoňua na wjeležel ſkoliđenje tuteho luda w staro-čestamentovym čajhu. Wjeſčel ſkoliđenje a plamen ſo ſkoliwa. Wjeſčel ſkoliđenje reje po rejowaja. Lubidne melodie Davidových pišmonu, tis ſo nehdž w tuto mječ ſiched wjele vysaz lečant ſi ſkoliatim ſahorjenjem piched ſkoliym templom ſkoliu jaſo ſattineč a jich vysit kliničezhu ſi starich muriów města Jeruzalem.

~~State ich habe im Elternat studiert~~

Wypojenia naszeho ujednopomnietego thęzora Wylema I.
(Własne zapisanie.)

Rajsważničje je, so žytkie na prawym ſałozku ſtejo woſtanje
tak ſzym to tež prieby druhéj ſtaňočej wuprají, na ſałozku wěry
da ſteju na ſałozku wěry, mo ſtam ſzym třećem a konfirmiro-
wanym a měho mye wot neje prieby ujemne.

Włodzimierz Wysocki, s. pschedydzstwu generalneje synody
pruskiej krajnej zyrkwie, dñń 28. nov. 1878.

Wspraju Elberfeldz̄ej krajowē kawōj nojwutrobiuńki dżak jas pośrodkuńje na dżenjiniuńkim daju, kaž ſa to kłubjenje, jo twierdzeje na nashim japoſtoleſtwa węrywiańszu, kłubjenje, toruń wuprajejč je bojujeł netko najine.

Prebor Wilem I., k trajnici Eberfeldice synodze, dženja 13. meje 1877. još većje wona khzorej ležebnoj telegramu pošlala: "Wotječna synoda w Eberfeldce, totež je wjednostju wjewozim' stanowici wjedrostu na japočtočtivu wěrnujucaju steji, wrobi ja Wachet khzoreju a kralowitu Wajespolcę wia Božjanu bohatu hnaju." W tamnych dňach večje ho imenujaz w jenej Bawlfusci wotkrije synodze wobhantjenje, a todel, totež wotjro- wjewozim' japočtočtive wěrnujucaju i ogenyda žadatice.

W takim woluminiu, w któryz by, taz je by wstęg krótkim statu, w synodalnej Stromadzieci kłownego mela miedca potajuje, je ho kamo wotwierdzieć japońskielsko wewnątrzna namietę, ja japońscy, których święcenie w wierze nauji, te kłusby wypiszeć nienomużo my moli te wopat japońscym.

or Wylem I., k psychodzde Braniborskeho konistorstwa
d. Heyelej, dz. 16. junija 1877 na jeho proštviu
wo puschcenje se žlutby.

To je tež moje pisanje, jo bi jednočenje zavtrjevalo s škole
dale vodilo, da bi bila vseh šolskih letov na to stotovlje.
To je moja misel, jo bi tutošnji vročevje vodila.

Albreht Wenzl I., dzenj 5. sept. 1877, k župljemajem občinstva
družbosveta, na hradišče Venrath pole Düsseldorfa.

My ūči jamelečev njezinen, jo kultumen ūčenej na-
vitečenje ženym a Wy macez w tym wazne powołanie a woli
nadams. Že i ūčani na tym ūčeniu ūčelstvo teleg.

Křesťjan Bylem L., děčínském 3. října 1877,
k lustraci významného duchovního.

nařízení.
Skečov Wylem I., k ministram dň. 14. meje 1878.
(Sfinčenie.)

Swiędeć snutskownego misjonstwa w Klusffu.
Boże śpiewe kwejczęce herbę poboczej towarzystwo snutskownego misjonstwa rządu swiędeć w Klusffu po Bożim domie. Hijo i dalał wostładkuny i węże khorowę snachowac, hdyż w pikkim chotum ulecznym wiedrej swiędećcej węży bliższadkuny. Wz i hodz, bęsze go kwejczęcej czaj, wobieżaj i młodowęce a i grotwistęcego wrojostecierewna festupat, a hdyż bęsze pod huzbomni pincas piech węże chajmowicji piech jari lašat a plichtomu dworowym do wieho jaſtulit, ho dale do raneho, piech krótomic wobnowionego Bożego domu hibische. To bęsze premi swiędećcej, potrojny mječce ho w huzby Klusffankim. Bożim domie po jego wictwietwieniu o netrōtym dacie i joń prećń kroćz na tym daju węże huzury rjanoci i lubnoci wostładał. Na herbem swiędećcej bęsze Boži dom wischipielujem, taf so jich wiele ani mēči ujemamata. Ta je dobre wopotat, ho je Klusffankim wostłada dobrą herbę wostłada, hdyż Szczerba hebi kweju haja huzby Wotzow ręz a wēra. Na herbem kwejczem predomajcej fajtan Domajchla i Kettiz wo 2 Mōj. 3, 7, 10-12; Hłodz Boži no Möjasa — sa nař napominanie i dęgły snutskownego misjonstwa.

1. Koż Włosjach, tak jemu my pożelani i wukremu ludu w żałobie.
 2. Koż Włosjach, tak jemu pożałujeni pśches rymoż Bożu w żałobie.

Na němukém kempshenju, ho učhdźe w 4 hodz. laponczazym, przedowatym bynes karai Włosja i Horneho Włosjida wo Luf. 4, 18. 19: Snutſtowne miſionistwo, naħleđnik a hlužomnik jezom Chrystusa.

 1. Wo Chrystužownym pſichlakde wone ſtutluje.
 2. Jego duch ma.
 3. K jeho němukiem ſobutſtutowanju w jego pħubie wubidzui.

Rjany świątkowni dżen.

Běžce v lèze 1864. Díppelke našlypráv běžu wot prusických vojákon dobyté; wójna j. Danfise řadže k hózje bycák a dřívější bě postajeny. — Se wójn B. w Templinu počítají dvaj mlečenzyj sboru do wójm čahutkoj, a tuto bu po bitvye řízeny; řízeny je paný dala běžutá tamuaj mlečenzyj jata „Lubienai“ mjenovanou. Založena a řízena je jemu původním běžde muške, předtotož významu jemu ja noremeli řízenat. Byla wójn sbor žárovatelské, předtotož žadný mjele, když během tütce mlečen zboru měl. Denší den Lubienoje řízeno

Pomhaj Boh!

Cjelto 23.

9. junija.

Létnik 5.

1895.

Serbske njedželske lopjenka.

Budanjuju ho kózdu hobotu w Smolerjez hvoječiščetni v Budyschinje a šu tam doštač sa schvortlētu pihedplatu 40 np.

Šwjatu Trojizu.

Nom. 11, 36: Bot njeho, a pihes njeho a we nim ſu wſchitke wězy. Jemu budž cjeſč do wěčnoſeſe. Hamjen.

Dybzenja hvoječachym hvojatki, dženjs hvojatu Trojizu. Bože ſlowo naš wuzi: Bóž je jenetič jedyn, w nim pak ti viſčony: Wótz, Szyn, hvojaty Duch. Kajſiz je Wótz něčjan, trojan, runy, tako je tež Szyn a hvojaty Duch. Bóž Wótz je noš wſchěch ſestvorit, Bóž Szyn naš wumohi hvojaty Duch pak naš wſchěch wuhviejeſt.

Dy hjeſč, io by ezi Bóž Wótz ſwoju hnadu ſpožejſt. Tu pat ty na žane hvojatu wosnje njedofanjetih, thiba ſo eže Boži Szyn, twój ſbōžnik, ſa ruku woſmje a eže t hvojemu Wótzej domedje. Šamej ſe hvojey mož a hovym ſe hvojim rojomom wſchě hebi pucž a titemu ſbōžnici vjedonamataſt, duž dyrbí eže hvojaty Duch t njuem domjeſč, potom hale ſmejeſč jeho ſa hvojeho ſbōžnika, hale po tym samojesč hovym ſi nim t Bohu pihineſt.

Tuteho twojeho trojeničeho Boha ho hvojey džerž, ſapſchimti jeho ſe wſchey twojey wěru, modl ho ſi njemu ſi wutrobnjej luboſcu, měj jeho ſapſchijaneho ſi volnym hvojim doverjenjem.

Se hvojimi pihima wſch, ſchtó je twój Bóž. Hdyz tež jeho na niždy dopojičeſt njemöželi, thval jeho wěčneſe a cjeſč jeho, ſo móžt jeho junu ſe hvojimai wocžomai woſladač a pihai ſi nim ſawoſtač. Gladaj, ſo móžt jeho, tij je ho nam wſchém jato živý Bóž ſe hvojim hvojatym ſlovoiom a ſe hvojimi ſtukami ſjewit, bôle a bôle dopoſnacž

a ſeſnoč. Po tym ſmejeſč tež wſchě jeho pucže doſnate a budjeſč mož jeho ſa nje ſa wſchě ſi hloſom hvojatich.

Šwjatu Patowt bě Bože ſtuki a dživoj ſeſnač, duž nam wě wo tym powiedac̄, ſak Bóž hvojich wuſhwolennych powola, wuſprawi, vſhetraſhni. Taſtike Boži dživ je Boži najwjetſchi dživ. Zowle móžesč woſladač, ſak jara ma naš wón lubo, kajſu bohatu nam mot ho hnadu ſcjeſe a dawa.

Wſchě te rjone hweſdy na njebo, wſchě ſwěrjata na poli, wſchě ſhtomy w lehu a na ſagrodje, kózda trawieſla, kózdy piacžl, wſchě horň a morja ſu Bože ſtuki. Wſchě je Bóž ſestvorit, wón ma tež wſchě wſchě na myſti. A kózdemu wón jeho pucž a ſchjeſku poſlaje, jemu tež praji, ſchtó ma tu ſpojeſč, abo doforjeſč; tež tebi wón to praji. Wón ſe do živjenja ſawoſlač, wón eže pak tež junu ſi njeho wotwola.

Viſchemyſl hebi hvojilu, ſchtó je wón tebi wſchō nadarit. Ale ſchtó je wón tebi ſpojeſč, taſte wón tež ſi tobu wſchém druhim dawa.

O kajſi je našč Bóž bohaty na mudroſci. Wſchó wón wě, ſa wſchó ſo wón ſtara, tež ſa twoje wumozjenje. ſe hveſbožnych eže hebi ſo wón ſi prawych doforjeſč, ſi hreſčnikow hvojatych, ſi mortwych živých. —

Zato Boži Szyn na hvojiju wſchate, je ſo wón tam tež hovu na tebje dopomiň, ſo móžt ty wěčne živjenje doſtač. Bóž eže, jo byli wſchitzy čłowjetoſo ſe hvojeje ſkogenoſe ſumoženi a ſi hreča, ſe hmojerče, ſi hele wutrohnen. Wón tež wě, ſak maſt ſo tu ty wěđeſč, ſak

rosczech a pschiwšawach, kac tu druhdy poſtanjesch, abo do budžesch.

Wón ghebe s̄ nas tajich dokonjach, kž byli jemu podobní. Taži dokonjaný pak budžejch tehdy, hdyž macth jato křesčený křesčenjan v ſwojí wutrobcu živu němu, hdyž kňemu k Božemmu blízí křodžíš a ho datch s̄ nowa s̄ wernerym čelom a s̄ wernerj frwju twojeho sbóžnilika mořkemec a nařeječ, hdyž ho datch wo Božeho Ducha wodžic, ponuec, troſtowac, ale pak iž pochoſteč, napominac a na pravdu vnuč dojetech.

Ó ty śmisły Wójtę, Ssyno, światy Ducha, fajke
sboje moich ty ja muje, fajku lubojeś mi stajnie i nowa
wopokałeś. Tebi ażu sa to dżen wote dnia kħwaslu o
ciejek dawacząk do wieńczości, Hämien.

Szwjatoe pohrjebanje w mëscie Jerusalémie. (Słončenje.)

Po pot hođenju čekaju ih, iot hajovih rabbijinjow še wjednjak, da dola dele. To je džumah napohod, kotorij ko pshibaldaworjej međužančim murov početiš hajk tutom ludom cehu, ukoju luh hajvedjatni drati suholetan, u hujveženstvu rjeđe ne pičui jo dale poda, mjes tih, jo wjekše kćerljanici i dola horje flutica. A temu pshidnoje, io je žitli pičuk ne praviti a ne ležiti, mor vintite luđobewe čejidoj wjelatich narodow w jich, nadudnich drastach wobnjenjowan.

Zidovscí čeho pat czechuje do dola a potom řečo na většinou hore i poříčanu laboravnou křižov. To je žalozesírovu napodobu, když vloždává tučnou kloboukou lid Zrcadlové dele czechají i najdejzířem, kteří je jenom domácí, i křižním Božich křivěním, do bytu je do senje kňovali, když je czechli po řeči do dopomoci, je kui najdejzíři punt, jimi domácí, v rubischku do jemje kňovali. A tuto napodobu je císař žalozesírov, když na te města pohledával, když na tuto dřívnu czech dele bladařa. Tam hora řeči myslíce nich staré templové město, kňvalka a radová jich wózow, nět pat do muhomedanského templu pšechnovězového. Tam stejná hřebčice pošledeje povorotník starých muziků k hrajování multim. fanjenírem na vym. řampon městě, kdežz někdy templovou vječek řečeje, mot fotekovou coniglionu nam povídela. Tam řeči je řampon Živ, někdy „Bože woždenbje“, kdežz je někdy Želuk řečeji lid vlošat a ho řeča to mot lida na řeči pšestib, nět smahne czechovana turkovou hrožbou. A k jich nohomaj řampon ředivou, už dopomocijo na pošledejnu něž, kdežz han luti běžeč, po czechle k turecku lidem řečeji, tež ja Zrcadlové řeče ko modelce a ho běžeče.

Bont pak češnjača hjesdžat nimo tuhch dreshich mješova a nježni živote žutih k rovi. Botos rova vojati ho ludowa črđoja, robbojanju prednje stjeća. Nječe a prđovanja ho žvjezda i štrajnjic ho lud k potkuće a k modljenju a k vježbovaljčenju dreshich pišmanoj napomjeni. Hujto je ludički tiju mutoček života. Hjane woobraži je jandženčiću djonju ječu a kraja stupja vježbedi ječ duč. Bont ho sošci jačinjuoja da ječeljivojne dječici luda, tijž bi se nehdj u tuhym kraju lepkije dan vježbač, kotrehož fraljo bočnu nehdj na zionitej horje hineželi. Bont jačinjuoja hvoječko. Boha, tijž be lud ječ hreččom da wupinježi a vježbi, ſo ſu pobjuđuju hujtaj tempi vježbiži. W buduću vježba palaz tempi, hujtate metno vježbežene, vostarje roslamane.

- A tak ho hujto stanje, ſo tutu hujtovčez, tijž ſo h uježbeni započeo, ſo ſu ſuhani a žalobčenjicu tražešteho ludi, ſi na rospadnutač hvoječko nehdj tak vježbneho a krajičneho tempa plata, ihneči.

Družby so tajte pohrebanje teh džerž, hčerči vsejših hčedjev njenih živonov sa tajte stare pismi največjene. To so stanevi pohrebkih domov domačinjach džeho kraja, pšči hčedje, pšči hčede z dnebiči načad in tječnostenju. Potom pščenjina ždi teščini pohrebanje dživine vnoščenovanja, fiz zetema krajev in lepševima kluža: njebože ho motovobrozi. Bože zahnovanje so pščenjovobrozi. Žuta pščenjera je pat načrte halce podžibniči in tuteho stareho vnoščenja načada. Menja vjele vijaci, in načrte tuteho vnoščenja nješe mečo druge, dyži pobojne vnoščenodžerjenje hvojatih klužov. Sosvjete pismi je vijach največjih a najdrožjih tukla vratačnih luda. Kemu klužna fratrejči a motkačne, jatovi. Boža kluža in kluženja (Rou. 9. 4).

očitajte a želite ſu ſvatomu psalmu (Ps. 119) rada, břežných, trojí, droze řubka v domě jeho podvožku. Dychat vobě něco tým písmem, řík ſi všeňat řudobja, tutohých dřívých řublů, a kž je ve řebi moje a řvětlo a trojští domova, kž druhu achodne čela, naří staré paraje, řečej, řečej, dřeč? Ale nájdou! achodne čela, naří staré lubeky prječ, njezíšnemy, ale je do řečujete ſemje pořízum, tak čímž iřečtli řid tež ſe ſvomí řečujete ſemji řitnou, břež ſu muřiteli. Druhé všeňat je včeřnou řečou; píšeteli Bože ſtromo vortanje w mečetí. Ale achodne řečelo ho dřakonuje do ſemje khova tam, břež tež iřečtli dřečti, vorty, ſu w ſvomí ſvětlo dale, ſvov poředni vortpořen řitnou.

Gswiatfi.

Ježižovi pôzli štvormadžení
Štvrtatki v jerej myslí švijecachu
Duchu vročaťujo, napjetlujeni
Na jo všichod s jažnej nadžiju.

Šylnie jchumjenje šo i ujebješ tím
Jako i dživa-pokym wichorom,
A tón wuliv ſ módréj wykrožim
Mohle vonielsni tón wuži dom

Późlam i plemjenicu i wjechta hłowy
Dajękoje hwyjate plemjenja,
A ton hłub jim daty Jeñżowry
Wykonia wo frakcje do skufa

S njebejš buchu hnydom rošźwetleni
S Duchom kwyatym, i wjerſchnej hzwetlinn,
Tak ſo w ſłobżnej wérje ſahorjeni
Nowe kwiataſi uſchinowēdochu

Wschitkó lud bu polny roshibania
Na tej wuejbje, tiz ho nowa ſta,
A ho ſtwari ſi mózioh' předowauja
Kiechzjanska přenja woňada. — —

Szwyjaty DUCHO, swjatkov jasny skijjeze,
Rospowecz wschitkim ludam mitroby!
Spozycz, zo borsz w twoim swyete swjeze
Szwej, zo wschon do twoiei wokadu!

Wērnoſej biblije, ſalitana pscheeziwo jeje
njeſpheczielam.

(Połacząwanie.)
Scenę h. Jana.
Dotekż psychicyjni wołejcie psychyczno tutemu sczeniu wu-
nia, chyńmy i skróćmy wo nim poczczęz.

1. Zwonkowne świdczęja. Na żałobu najstarszychów, które ho hźdż 130–140 po Chrystusie ślejnia byw. Zana świdzina, wieczęc, tż sejeżna wot Zana świdziane pśidłubnoścę, jeho naścież do lětow 110–120 staja. Neko pak je po wiekułych powiększeńych pŕches lěto 100 po Chr. zwyczajne ho takim momentyżem woblasz 10 lat po jego kierwiorzec.

šeženja píchijecí, kotrež s jeho rtymi švédčenjom píches jen nebylo?

— A hdyž Jan to seženje pýnat njeje, schlož je jo potom píšťal. To ho pot výtečejcolum a nejvícežcolum výhleda, že ſu je to ſnit na myšnožitkou pívečenju člověčekou ducha. Štěstí během tónu myšlenského mýsetek taſke kníhi píšťac? My mamly drje deník hečtečematečka kníhi i tamhco čezařa, n. pích. říší Členěhou, na Diogonta — výtečejcataj je juntrac a potom ſačujejich te myše řízadloku ſu porno kníhamu mořeňku žluha, vobřeje po porno řízenju ſu řivi. Šamano Ritschi, řízadlomoříškem profesor u Göttingach to řeženje píšťapónacie: „Dofelz, jo přec njeje wozu čezařovu řízadloje, haček jo píšťapónacie.“ Řízadlo ſu hýtorečku řízadlojenja ſu tutto řeženje.

Alle 2. snutskowne ſhwedezenja pječa pſchecjivo njemu ręčja.

„Suo praj: „To nije historija.“ Ale runje pola Jan
namaslaj hujto male pjesmomjene, fortez w žanru drukčiu-
ješenju njeleja a na fortezju je pónice, tak muž na wještje
ham widźimyki ho dopomui, u. pich Jan 7, 37, taž w prajc
džyž, abo Jan 8, 20: Že ho bichže jaſtje ne to mjeđu
dopomui, pich Božjin kajčju, tom wón steješe. Runje to
Jan 1, 39; 19, 33, 35 a d. — A ta kaj woprijue wón Maretin
st. 11, Domatja Jan 11, 16; 14, 5; Platina st. 18, 19.
Wón male ſkłowu wo nich praj a tola te, taž bichu woni živ
pičed nam iſtići. Teho dla tež naprjećewju wo tym kajt
te je historija a žane bojta. — Tež to njezditejeti, je Žan
Željuna tafel woprijue taž by werni čłonjek njebi. Ra wopa
wón jeho čłovjek čłonjek na kuzu w kana, to pječećelju
i Lazarušom Jan 11 Jan woprijue.

Dalej ho vyslechuje: „Sčítání sv. Jana neje i 3 dnešní
ježenění píšťek jene.“ Po Janovém řečení Ježus trojíž
z Jeruzalem vychází, druhý jednou jene průjezdovat pomíjedou
Mele nějšti Mat. 23, 37 a Lvt. 13, 34 píšti jeho píčitidženou k
Jeruzalem: „Jeruzalem, Jeruzalem, tak hujto bým ja chýl twoj
dřívější shromodějství!“

"Na wotat! Jan wjete njepruwieda, sktož tamni tjo powiedajaca Haj, ale jezchini i tebo, so jo wiadukt njeje? R. pch na wu itajeniu kujatec wjezherje, totaz kto wot poczata kto wot fchesczajscich wojadow sojdu njepruwiede, wóni muzo wjezherje njepruwiedyvat? Wón to njepruwieda, dołek biehacze w wojadach dojazd, a móz dżazba se jwórojeho nałożenju hiszpeči, wjete vjazhatując sktož dytchentu nam wutkowone byz.

Alle Žehuš ręči w tym ſejeniu zgle binat hacj w druhieſtwie. Poła Žana je wiđiuto taſ wjohje a czejzo ſroshlincę, poła druhieſtwe, bōle po ludu. Alle ſat człowjet ko wpracj, te tola jan wot teho wotwiniuje, ſi komu a wo čim ko reči. W myſcie dybnych w ludowem ſtromazdżeniu binat wpracj, hacj wiedzie wueczennym. Hędż Želus njeby ſto po ludu ręčał, taž pola Mateja, Marka, Łukasza, njeby ludowu ſtromadni tak i ſebi czahomia moſt a nětore ſlowo po ludu ſo ię ſola Žana namata. 5. 39. 6. 18; 7. 38; 8. 12; plchrinj 7. 46. „Nidzio ſadzic człowjet njeby ſto ręčał ſato tuuron człowjet.“ Njebyli ſo Želus ſenju to i hukwolęſce bōjſtwa won ręčał, taž poła Žana, ſeho wueczennym ſejecybu mohli to boſtne ſat w Žehušu pořađaj, taž w 3 ſezonych, poła Pawła a w złym heſtejſtwaſcie ſtanę. W tajte pichatlydi namataſach poła tutjch u. pič. Mat. 11, 27. Lut. 10, 22.

W przednich tjoach sczénach masz obraz Jezusowy, kąsi bęszy w teze ludzi tunieco czosa. Sczénitojo, to jest ewangelij w wojadach pchypomiedacu, dyebajchu pchede wóbram wo królu Jezusowym powiedzacy. Schizoż by ſo tak we wojadach powiedzato — je najmiedzioručny hrondzioſte ſejciane w ſzczerym wóbiu. Mala; poła Matejki, ſo ſu wókebie ſzere ſe Jezusowy wóblenszniuſte powiedzane w wročzohlaſdaniu na staru ſlub, kąz bęſte ja ſtarekzumiany trzebaſti ſz duchu prejdy ſkazi. Lutajca je hjo wijszy woprowadzity ſtauniaſte ſam, je ſwojego hłubolego naſpojenia wobras ſwojego ſwórmata katemiuž je najmłodszy stal. W ſewolnych ſzczézach ſo to woprowadzacy, schizoż ſo po powieſci druzich wojad ſrochnieſcie. Teby dla ma Luther prawo, hdyż ſezjeni ſwji. Zana prawe, zunesione ſezjenie je mieniuje. Wyl pat ſo po męgawamp, ale manu miedzioſte ſrochnieſcie wóbi ſezjeniu ſwji. Zana nam Ježus hłichę ſteſi miſci, mógnischi hač w druzich naprzychodzio ſimi jato Boži ſygnat.

Na hřejišti Trojizu

Hlôb: Božo, Ánežo, teho h̄včta.
Duchu Bóžu a vot Šsyna,
Bezviny ſujat tej' lubožęze,
S njejho dych, tam s ſwěžnoph' tróna
Hnady potle ſandacę:
Pö! Nam duščka morova je
Saduň do njej' ſuměnie

Bubudž nam něk hývajtý Wóteč
Jow sa kózdy lud a trai,
Prédarjow, tříž v twojej možy
Préduja nam Boží raj,
Háčz wšeče ludy wópnala:
Wóh je nařcha nadžija.

Pomóż nam to i dokonujeniu
We nasz, synu, psches twoj' móz,
So móz namny i dobrodżenju
W twojich ranach, krwi! daj schu,
Hacz' ho króla dojtanje.
Tom', fiz' hweru wojnie.

Sswjaty DUCHO, fiz ty jnajejch
Načchich dñjchov jdychnjenja,
Kiz ham do węznoſcę trajeſtch
S Wózowm, Szychom bjes konze
Wer a troſcht ty wudžel ham!
K wěrnoſcę puež poſkaž nam!

Božo Bóteče, ſđerž nam wěru!
Božo Šayno, wumod nař!
Šewjath Duto, wjedz nař ē měři
S tyjhniče na ſbójny čojž!
Rohjewec, wobtivjerđ wutrobu!
Dha žmy ſbójni we mjebju.

Towarzystwo Pomocy sa studowazym Sserbow w Budyschinie.

Sređen 5. junija Tomarčkovo Pomožja sa štabovozach Šerbov
i tudomivim Relećevima hokjenzu pod pšehodbičinom tijeku-
će dr. Kalčić hvoju ležinjim hrvatskih shromadžinjih vob-
nošte. S rasprom, wot hveja fararia State podatice, shromadni,
že je tole ja herbilj ludi nimo mero wozne tovarčivo 15. leto
hvojeho wobstaja dokončao. Ta tolne čraž može naše tom-
stvo, kotrej je pšedje wčem sa to hloženo, ho bi i podprjenjem
štabovozach a i nimi se pšehovanim pželjanječe češtine wobstaječe
herbiljovo naroda huvjetičez ponuhalo, i wulfin pšehovjenjem splo-
dowac. Mnogi je pželjanom Šerbov, kotrej hu neto u woznjenih
istojstvočnosti; maja ho ta so, to ju je dozajnibac možli, načemem
tomarčku hvoju diafowac. Može ho te plihadac, jo je Šerban
jamui i naštim tovarčivom doncera na pšijetnom podatac: Nekot-
ritul hudy Šerbe, tiz pñadz mu wobstarjenje hvoja, hudož dva
pat njeby na to miflječ moži, jedo na ihdu dač, kfecto bi neto
čim bole pøeti, dofeč wot, jo Tomarčkovo Pomožja jemu podprjen
i tajenuj jumyječi nječavovac. Duz dyrbim pšdla herbilj-
huvchenova tovarčina Matčaz Šerbečir, tež Tovarčivo Pomožja
huvchenova hovčarina Matčaz Šerbečir, a hudec možem, — Gorž do tuteho lita je nađe
tomarčku do hromady 7150 hr. podprjen na štabovozach vob-
dječito. To je ja 16. stoljeće stutovanje dožiž hvezelaju wulfin.
Hdži je tamjenje Tomarčkova neto 20,000 hr. dožaljano, haj
pžehročilo, doda možlo ho dač, ho bi daljih pžehinjostov
hobitavatova jemu tèbunjih nebjto. Temu je pak njeje. Denž
potom, hdži mož tovarčivo matlavje potrebočje voljeje po-
tjerje, može ho prajac, jo wono hvoj nauđivoj dopisivoj dopjeljui.
To pat tovarčivo dotal njeje možlo; pžehzo je dyrbjato poštečomne
pomožja wobmješovac po hredlach, kotrej ja rođdželjene meječhe.
Dofeč po farjadowanom pšejči, ho dyrbj / 4. danje kapitalizaciju
da i danje hanjeće dožiž tèbunjih pžehročilo nječavovac. A pžehzo
soko dyrbj ho pžehzje imparacij, io hvoju hovbitavatu hwoje pžeh-
nošči, porjedni wotvedati, io je hvojmu novoj hovbitavatu
doževi putati. — Wt mjujenym ležeje je Tomarčkovo Pomožja vob-
dječito 745 hr. jalo ponuz ja 11 štabovozach. Podjerani budu:
2 theološio, 3 medisini, a 6 wulfini, imparaciji. Hvoja podjeru

Pomhaj Bóh!

Cjasto 24.
16. junija.

Létnik 5.
1895.

Szerbske njedželske lopjenka.

Wudawaju ho kózdu hóbotu w Ssmolerjez truhicjjschezeti w Budyschinje a su tam dostač sa štítvorskétnu píchedplatu 40 np.

1. njedželu po hwi. Trojizh.

Jap. II. 2, 42: „Woni pak wostachu wobstajni we wuczbje tych japoščitolom.“

Budz Bohu ſa to dřaſ, ſa nam, jeli ſechemny vši japoščitoliste wuczbe ſawofac̄, zanemu wjozy trjeba njeje, ſo dyrbjeli i nowa hwejez japoščitolio tež i nam ſem vſchimy z a nam vſched wočomaj hwoje džiwy dotonjez. Ale tychle japoščitolow hlowo a jich wuczbu mu poſtebam, — tu pak i Boha hijo danno mamy, a tu nam žadun jenicek čłowliek i wutroby wiacz njemóže. Tale jich wuczba je do wſchego hwtela roſiňejeno a roſińerjeno, wſchém ludam ſo wona ſózdemu i jeho jaſylom vſchi poſveda.

Niech byli ſo njeſhečeſeljo ſběhniſi, niech byli nam japoščitolow višma wſchē na popiel ſpatili, — načdu wutrobu nam tola njeſamož ſpatilc̄, ani i nijej japoščitolow wuczbu wutrobc̄, pſchetoz to ſamostanje móz naſchego žiwenja, totoraž wſchē nob vſchi naſchim ſbōžniku žiwnych ſdžeri. — Wſchon njeſhečeſelſti widor, hněm a ſlobjenje vſchicživo Boženn ſlowu je ſlabý wětr a njeſomóže na mhdý žane Bože klubjenje ſtahc̄. Njebla a ſemja junu ſahnijetaj, — tole Bože hlowo ſawostanje žiwe.

Wostan pak tež tózdy ſcheſezjan vſhi týmle Božim hlowie, vſchetoz s tym njeje doſč, ſo mět jo ty w ſwojim pomjatu ſaſhpovare o jo by jo ſi hlowy wjedziſ. Wobſtajny vſchi wuczbe japoščitolow ſawostaných teždy, hdyž ſo wſchědnie wo to modlisch, ſo čazil cji Bóh ſo ſamo dodach, ſhotož je nam ſlubit, ſo jo ſe ſwojim ſbōžníkom

darjene doſtanjem. Wobſtajny ſy teždy, hdyž ſhwéru to wujjeſelc̄, ſhotož cji Bóh poſtej: jeho hlowo ſo ſakramentaj. Se wſchém tym vſchimy ſhotož do hwojeho praveho ſboga a ſobu do ſbōžnoſe. A hdyž ſtaj dwaj, abo hdyž ſu tjo abo jich wjozy ſenoczeni w naſchego ſbōžnitym wjenje, tam je wón ſobu hjes nimi. Duž wofatai vſhi wſchidnymy modlenju, džerž ſo i Bózejmu blidu, wofatai w prawym wěrnym ſenoczenſtoje — taſtil ſa- wofatajſich vſchi pravej wěrnej japoſčitolſej wuczbe.

Tón knjies pak wſchindva wſchědnie japoſčitolſej wobſadze toſtich, kij buchu ſobu ſi njej ſbōni. Hinak wſchadat tam tež bnež njemóžeſe: tale wobſada, kij bě wſcha potna hwtate Ducha, ta dyrbjeſche woſpolatac̄, taſtil ſama ſama w ſebi živu móz. Duž tež džen ſa džen wjazy ſeřirvad ſo nim vſchitupi, a džen ſa džen buchu nowe mjenia do knihow žiwenja ſapižane. Tale ſu tale japoſčitolſka wobſada drawy, wěrny nowy Jeruzalem, to nowe Bože město.

A ſi cžim je ſebi wona wſchē wutroby dobyta? Mž ſe žamym ſwojim wjele mučenjem, ami ſe žamym běganjom a wabjenjom. Mž, ſama na ſebi ſo wona woſpolas ſa to, ſotu ſbōžnoſinjužo móz ma ta wjeſhela pojeſez wo Křeſtufu, ſo ma wo wrandze ſi nim kózdy ſuojeho wěrneho ſbōžníka.

A ſhotož tychle přenich ſahorjených ſcheſezjanow i wočomaj wuhlaſ, tón bě wſchón ſapſhijany, ſajaty, ſo hinak njemóžeſe, hacž ſobu ſo nim vſchitupi. Kózdy dyrbjeſche ſebi vraciſ: Šawieſze, tu ma Bóh hwoj dom, iowle ſu ſa noſ te prave wrota do Božich njeſhejſow

hwotewrjane. A tafle bu s nich se wschéch tónu nowy Boži templ hwoboweny: fożdy wériny bě nowy twarzki kamień sa tuton Boži templ: naſch sbóžnik pak sawoſta tuteho templowy jenicki rõkam kamień.

Schtož prenju tule kielesčjaniku wošadu wuhlada, dyrbjeſtch kebi prajtež: „Egile ludžo maja ſami wſho, schtož je koždemu najnujſtiche a najpotrebitneſe, maja wſchitý teho jeneho njuſteho: maja wſchitý ſhwjeho ſbóžnika, a dokelž maja teho, ma s nimi kožda duſche ſhwjou věrnu ſbóžničeř.“ S ním pak doſtačhu do ſwojich wutrobov žiuu móz, ſo možachu ſamo džin dofonięſe. Wſchitý woni ſtaſtm wjeleženym duchom ſhvědečazu, ſo bu koždy, kik jich ſaſhylslo, ſatorhnjeny, ale tak tež ſobu s nimi woſboženy. — Taſtale bě ta prenja woſada: ſe ſhwjatym duchom napjeleny, muhotonava, mubronena. Duz tež ju žadyn ſtý njeſtečeſel vorasnež njeſtobneſe. Ale wona tam ſtejeſche, taž mózne ſhyne wójſto, viched ſotrym dyrbjeſtch ſama hela tſcherpietač, vſchetov ſama wona mejeſeche to ſtubjenje, jo ſe ſwojey věru wſchón ſhvět píchemint.

Ach twoje słowo święte njech wydli posła naś,
So było ſboże date nam pschesz nie kądry cząk.

W&ernosz& biblije, satana p&schecziwo jeje nje&p&scheczelam.

(Вотрасъвание.)

Sohn Boxi.

Daž po Žehuš kau mjenjuje, jo bi bješčil, jo mije požof Božji ale jaſo „*Božji* po župnju humpichljenju a bjeſci taf i Bohu ſteji, kož žaduň denbi vječne njebo. Mihalito druge vidatih buchu nam njeprječeſeljo rad woſtajiti, my miholi Žehušja da dobreho a dobrovoleho člownjata woſoblačej, ſo wulſebo humpichlo, preſetu, dobročela a mužnjačta, jeno zo humpichlo to jene mužičežli; „*Syni Boži.*“ Ale rijeke w tym miž ſteheleſzjanuha teži. Daž Boža manu, je prehodit vježde na božnjak a najaujačnije prehodit, ſo kdoži člownjatu wutrobu, a to prehodjenje župne woſtomohuſtenje nje-namauta pičes mudreho člownjata abo božiju myſli, ale jenož pičes woſobni „*Syni Božeho.*“ Tebo dlo za wutrobu mije ſenž u ſećenju kapi. Zana wuprajejen, ale ne to haume wutrobu w zgodu novym ſlubje. Duteho mjenja dla bi Žehuš humpichljanom; „*Boži ty Boži Syni,*“ Mat. 26, 63; Mat. 14, 61; Luk. 22, 70; Jan. 19, 7; „*Dobri vunječ, pičetoh, wiej je ſo kum Boži Syni ičinit;*“ Mihir. Mat. 1, 11; 9, 7; Mat. 3, 17; 11, 27; Luk. 10, 22. Mije to haume cíatibom hižo poſa Pawela Rom. 1, 4; 8, 32; Gal. 4, 4 a w whiſtih vičnjam poſebo ſlubje.

Ходи по землю подобно воле моей, икона
по 1 Мойс. 3, 15: „Зовите иконы“, № 5 | именем Гебе 2, 6 |
а Дан. 7, 13 | письм. | Мат. 26, 64), чага вонъ тунъ икона, ю
дворе бүржү вонъ икона. Икона яду ветрим иконастаси
хөгжлиниг иконастаси чага мань бенз и дарынчын иконастаси
народа бүржү, тело для буджэ икона мань иконастаси бүржү
(Дан. 5, 27); ириштээр иконастаси иконастаси бүржү
иконастаси ше веңчжан, зину Боб кам.

Runi w swojej najweselszej człowieckiej blaskowej wokalce
by zyskały prawo wezwać do siebie Bożego: „Wóz Wózcie, twoja mela ho
szy”¹. A w trąbańskiej ho runie głosisty bym imieniu Mat. 25, 31;
26, 64. Szyi mycio njeropolski śmia ponizun lubońki,
dżęzowcy południowoczesi, potom wostwiniżnicy wet Wózcie (Jan. 5, 19),
a to głosisty dżemata jenoz tu o tam wuzwiniżenie krujewy
modlitwowy, ale wostwiniżon potom pichesjeniec i Bohom büssi
dotwierajec i w towarzystwie i Bohom wuzwiniżenie wujcze wstwego
swiernienia (Mat. 8, 27: „Kojsi je to muñ”), tez wujcze hmiterje
Jan. 11, 41. 42.

Se sujeckohymu ponajednajom: „Widzitz c̄lowiekojo by wot p̄ichadzienia Božej dęczej”, biblia nież c̄wiczą nimi. Źin widzitku ślimak dęczejta Bożego podrobienia. Rom. 3, 23. Na woyat k̄pijate pišmo wurałuje wyperej, ſo dyrbimy woprawdzie dęczej Božej wuyač. Rom. 14, 14. „Wóz je naři p̄ložiť po woyacie wot p̄iches klawo teje mērnoho”¹. Žel, 1, 13. (Dęczej Božej, k̄i ujeſzbi i wole teho c̄zela, ani i wole jenego

niuža, ale ūt Vôha narodení.“) I Jan. 3, 2 („My budžeme Ženou Božejmu podobní.“) Ale ū dobowi ſo w křižtymu významu, ſo ū to pýches Ježiha, ſameho ſlava: „Kaz ujele jeho horje wiachu, hym da vón móz, io hrych Božj dřežci byl.“ So ſo ū rozbod ſwahajnici, ſe je wón wečim, ſdruž muzem jenož pýches ujeho kwača a jenož w wérje do njebo, i wéčej ū ūtobozí i ūm ūtujaní wótač, jenož myvate výzmo níž jenož prejmenovanodarbeno, ale

jeužsonarobženho Žsyna Božeho
mjenuje, taf Jan. 1, 18 píše: „I temu Jan. 1, 1: „**W** spozatku
bě to blou a to blou bě pola Boha, a Boh bě to blou.“
Jan. 8, 58: „**P**ředdy dži-l Abraham bě, kym ja.“ Ale ruje
že Pamol 1 Kor. 15, 47, 1 Kor. 8, 6 „přebes mjebo vli vlečte
něz.“ Kol. 1, 16 — Žieu. Jan. 1, 8 ad. To mjebo býlo do
nejvnuškodzovných potajinovou věcňostíže dže a my berje čzimim,
ta nješeprovatavch ale i džatavom mlobenjem libotví Božiu
hlavou, ktorou nam nejčerhulivé libotvíce mudrotíce Božie
č dobro sačneš dava.

(Połączanie.)

Najjemny wobras w mieście Lübecku.

Před vjezde této městečku v středu městečku Libecku vychefoval živou. Won po měsíci východních kvojdov poklumčenou jaru během muz. Po jednu čtvrt hodinového vjezdu dojeli dvanácte píšťarů, kteří na město přišli a sjezdili. Dělo tedy jezdci na východní mořskou po vovoi, zatímkrátce. Po nejdřívejších městečkách won krajem dom a k temu libeckému fabriku. S trojka tuků muz městeček před všechny chtověly, kteříž muzi kříži vnitrobodem žadaci. Hdyž won po svoujim rýmařům vjezdu městečkou drželi jezdce, na kromějších hradu dvací rýmařům voblékanou žlutoušou stejně tak, pochladači východu se požádali o abo že se žanovou na nějco. A někter, kteří během vyslovených vložek a bohatstvu tuteho muzu v živojistických myšlenkách vzbudit, mýmždejší řeči, tak, když bylo toliko též tak derje muz během vjezdu všechny píšťaly.

Alle pidektajz bē tēla jāca "wbohi, njebožownym čłonjem. Wón nječeječi jānu mēnu a žanu bohobajmūjuz w juvej utrobie. Wón bē podobomu bohotaemu muiži w ewangelijū, tis nječeječi kā miedziane derje w krajinu wjehelu a ī kotrūnū jis tēlyje kladu Lazaruš tolo w wjezhoječi mienjal. Schidu, kis nječeječi j pwojeniu Bohu praejic: „Hóz ja jenu tebie man, dña njerodziecūza wo nječeječa aw ūeniū; bač mi runieči čęsto a dñuska juwotile, da ja tu, Božo, tēdži čąs mojeje mitrowno trodzt a nuj dęgl. Ps. 73, 25, 26.) Akhduj je tēc pidi kachim thlebsje bohota, božownym muiž. Schiduž pat kwoječi Boha a ūbōzniu nje-ja a ujelubije, ton je njebožownym a kladu, a bdy by wjele unow stota wrobiedzat. Maderu frat ūraelski prati z potomu brawnym: „Nekotori je kladu pidi wjehlu title, a někotori je bohota tisici kwaſi thlobodzic.“ (Richtsch, 13. 7.)

Wę pat' hincęże nętęto, iżwóz bohatemu pchętawej w Lubecę
często starożęce nazajętelię. Zeho wezḡu biegiu hacz' dotal jara
z hincęże żebne. Dzeho hobbemężenjo wopatiajmu jemu
juwoje myłkotowarze a biegiu jemu juwoje dowieczenie dantil.
Wnichy biegiu jemu juwoje pyciemę a juwoje subte pchępedali, io
jego nańtętu w juwojim pchętawiprime a wón wóz hacz' dotal
a to i dyplomu zapłacił. W poślednim czaju kę dozęł na juwoje
juwoje twarzycie, jo do multich wózów dał. Wón bę za wiele staw
wobez toleć drogi swory w Lipku natupi a je na juwojich Wózach
młodzież morze wóztał. Twory dybjejcie na pchętawym jutrowym
permanek w Lipku kapłaczy. Wo to miedz' wózak Jania nisia, hōbz
po jeho lózce sworżenje wózcału. Wón czajęte na tñi wot
ich hizo tydzeń docho, ale wone njeprzihzedzi. Zato pat' ją
jedyni tydzeń po druhim minu a jana i dozakamajh lózdom po
dostajtawu njeprzihzedzi, bu jeho wntrobu potin multich a cęstych
karozieżow. Nječe to mżżno, jo je wihor, kę ja hizo nětvrta
szczegóz s' jęze fublami do morja hambotie poherobie, trz' jeho lózje
mniez? Nječe mżżno, jo je wohen, fiz' je hizo nětvrta lóz hōbz
morja spati, taz' jeho nadziej' wóztał? Wsztitte taſte mytne
raſtienja napierwiniu pchętawiprem wntrobu, jaſo jedyni tydzeń po
druhim janidze bjes teba, jo wón powięz̄s' mot' juwojich Wózów
wia. Ma jeho wntrobu leżeskie to laž' multich częstych cęzja. Wsztit
czyna jedz' mytachę jemu lózdecz. Tez' njeprzihzedzi wina nje-
wózyczke. Pchętaw hōbz lózki njeprzihzedzic, a jeho zte ſamozemje i jenym rącam fanteżone.

shubjene. Wschitk hwojiby, tiz bëchu hwoje pjerjeh jemu dwierle, bëchu hwoje swójtivo pschijadlisi. Zemu hamem u pak niezo drueh jnewosta, khida do jaſtwa hicz abo proſcheſtiſi fij do ruti wſac̄.

Božohi bohaty myž bezječe vječedje u pješčtanici. Žena kdož
po drugej pješčnici, ale žana jemu nježlučječe. A kdož ho wón
kapitanow wopreča, došta ſebu pomežec. Zadnji ujebe jebo
kdož wiđala, zadnji ujebe mrežo wo nich hruđala. Vječedje drugej
ko wón ſuđa i češćejeti wutroby do ſuđivoje dona wroćzje. Mas
pješčnici wón w pjevojej tječnoſći do zvukovje Šswi, Marie
u Šveđetu. Beše, fož bi živjeret Boži hričze jontvost pravu
kutnju i njemu rječež džaz. Wón ſtečeže križdža u Božim
domje. Tam bě ſuđivat wotak, hdož ho hriadi pređeli ſpođenja,
tiz ſpođne a wobčežene wutroby woliſtenja. Tam bě ſteče
i toretjež jo hložna tručila a hriadi pređiva. Tam bě wotras
fidičišćowomu wunutku, ſtož je wobſitom luhžom ſložo a troſti
w jebo pješčnjek. Kdož by hričjež ſatnička bohatojkušće a wěry
w jebo wutroby vſta, by po wón na pjevoje ſolenje Hafnat a
pjevoje ruži imjih. Wón bi měr Boži naštonit, tiz naſte
wutroby a myžle u Škežnužju Željini wobarnanje. Ale nje
žbožnowny muž ſa, to žane myžle nježječe. Jebo woci
w rječi a tražnici zvukovje nježpotovje ſolo wotoko blidžaju,

Дају вишице питечупуз људи Вожи, кајшев, ај је једна волтарја стечеће. Уз тутум кајшеву ћо вејадиме вороти лободжи љубавици љубавици да ћо до мјесеја по ходеже Вожи љубљије вијадиме. Хоте на козију ходеже лјета ћо тутум кајшев мотери и ајенеји ћо љути љаску, које ћо потом вјес вијадиме људићи росјаделићи. Ајенејије то мјесеје Лубети, њи јеје староче љађа ћем мити вијадиме и дјерјевануји риту мјел. Задњи, тј. то љанџеје, мјесеје ходеже ћо Вожеље дено ћо људићи а љубичи волати дар мје воронованићи. Так јо ља, љо бе на козију ходеже лјета вишица љума у Вожиним кајшевим нутластим. На тој жеједже ходеже дјече во мјече, то вједјеште, тј. вишици, пјечевашим питечупуз.

Čeho dla hladatej nětko jeho woči tat žabotinu na tutou košatce? Čeho dla ujemce wón kwiocí woči wijach motwobrociej? Čeho dla býje jemu wtrobce tat njeměno? Žabotinu myslí jí w jeho wtrobce wtorgzila, taž někdy w Zabádové wtrobce, jaž džajzhe wón kwiocí wózka žebřinou třízce hleboruňovou pšcheradzic. Pšcheruz je w wózlebném čajku krásný kwiocízec po druhim pšovom pšcherzelan wtrobota, so by kwiocí starořeči lapanoucí a krožazý pad kwiocího doma tat dobro hač, mýživo pšček ludzimi potají. Zejo mójstřec bě nět prívona a wón mizízima. Odys dyleb wón někdo dženja abo jutjje jenoz tis toleč laplačzic, wón to wjazj njeměž. Wón je ho wopřažil, tat mož myju řešteřic a hrožazý pad motwobrociej. Taž jeji jeho woči w Boží fajčce panuje, ion wžejcici napjelit. Sypniowci jemu proji: Hdy by ty tele pjenich měl, by cíj si ja dobre čajky pomohante býz a vžichce twoje starořeč býzku motwistronec vyle. Pšcheruz na strži vjaci terti žalostnej myslí, tříž jeho wtrobce napjeli, ale wón v němudrej, njeměž náh do pystowanja! Sypniowci proji jemu dale: Býjencij deje khudym hřešejca, ale vjichy tu těz býdy, nejiby tu jednu i tichu nařízdujicich w Válečku! Zam lež hjes wuzítce w fajčce a nejewpoda žarenuč člověkoviči miz. Tebi pat býzku se všebej myslí wopomholo. A ty wšebej nozdech je fajčec, ale hecje, že jenoz počešic. Schlo wo, hačk býzko býzej twoje kdežo nejuročá? Potom jí fajč bohati myž. Tu vobozích potom pjenich býzko do kafčejca i bohati danju. Někdo to ujew někdy to ujeshou, iťtož wž ejčit. Soj zí wopostolat khudym hřešek wulfu dobrovi pšček to, jo tutou řezou hřešek pšcheradzic. Nejbudz blájn! Pomohai jebi hanemu a tebi je vombane!

(Poznacjowanie.)

Jene je nisne.

Krajes A. běžce bohatý knes. Přichod vrotami města Schejz-
čajna ležadlu dolou a jehoče jeho fabrikte tvorjenja v kovových
vražaj dželčeravoum dželčatu. S výjimkou muhujenou po černym
kut i nejbližších vrahů a na domovach běžce mjele myži, tří hotové
tvory na svých vrahodach. To běžce wobras njepruzinové píl-
nořeze a wo tym pílnořezech, wo vřítko derje dželči.

Kněž běže nadobrov pobožný muž, když jo doreje se živojimi
ludžimi ménicečte, won běže jím živěrnou radžicí, taž doho
běch u jeho blížkoje a hdyž by jedyn wotecich, jeho puščejí
nejebu měni předy dobre bělo na pueč řebov nječadovichi.

Jedyn d'zejt jedyn i jeho d'zelac'jerjom, fiz b'cze w jeho abrzu wutn' a potom necto let pola mjebo d'zelal, k nijemu atupi, wón chydzhe do zlych a v'zchidze hwojennu s'fisej pojemie praciej, tan jemu v'zheczelne re'zjeche:

„No, Edmundo, gdje očnjek hteč a tak čeznjek hvojci dolische
dunječe?“
Mladoženji ponovljajoče, gdje čajnjek je po vobročicj a tak
hvojčike ko dale vudobonjek a vudobonjek, tudi čajnjek vjetrilo
vudobabac a pjetanjutnjek tam a jom a stončanje nehdžo han
nječito uporečje. Knež A. pravi:
„Kao vijele, kren, bi ty hvidy, na čem jačožiški hvojci vnu-
čadji a nadzije?“
„Na hvojci vusčitnočej, knijež, na hvojci džčanovicj a
lutinivočej.“

„To ſu kvalobne jažady, bjes fotyňchž nicto do předka ujepichnulž“, wotmohwi ſuſes A., „ale ty ſu na něčto ſchtívore abyl a bjes teho halte pravje ujednulž.“

"O, przeże mi to, knięż A.", proszęce młodzież, "ja
ochętliwie wstaję, skoro mogę i chętnie pomagać."
To jest mądrewo", mówią książęta, co chcieli historię mo-

"Zo je možnosti," prají tříci. "Na čem byste historii mohlyhovali modlitbu vysvědčení a budou ho vysvětlet, když ho uvidíte a už všechno vymyslejte. Přivedete někdejší řízceži štěstí děláče v uměním svém žanáře když vás tak na hledu. Ale všichni všechny pobývají a vydělávají čejnou živěni. Sa ty nějíce abyste během výhledu a jato jednu džen potřeboj, i když výhledem nejsou a l výjevem, vobvozenýmou voboznou čejnou moželice, doteči meježiho když jenom vobvozeným vobvozeným, via jebo do božinami džele když hoju na hvoju živu a prají k nějmu: „Za hyn vobžal, so hy vobžom myž a hy hvidnijo živu, vobž až hvoji továřivo. Džo hy mi vobžib, a džaz džaz tebi do

„predka ponadac̄. Tu všichc městom křežka leží i malým samotářům, wobyc je moje. Sazební tam a dželci tam ja ho, grat wischito tam namasťaš. Prziję ho a proch teho knjeza, schetcož wot jeho žohwanija wischito wotwinię.“

"Samkorij ujovedešte, kaj ho jemu sa a vseh pisekářům
jsem mždřilého po ledy nadobremu muzej podzakovací. Všon
přečesa řevnu dželač, mždřilomu pat, po mždřil a Boha wo
vouz a žohinovou večeřej a to bohaté plody myrcej
obnovova růsa videnomne na jeho číjennu votočovadloche a
obrům mždřilek hruješi kníjej třezli ře tamatitom votočivieč
dal dželač mehovo řeča, a doležel větše tež ře žona sluninou, po
řežku rjamy vjenec na řitou vozoži. Zato jeho dobroček
voumre, kón jeho fabrikupi a tak dale dželači s mždlenjem.
"Mždlenženje", říjes A dale povjedete, "ton kudry řamatači,
wo korytm řežach, kym ja a tuta moja fabrikupi větše nědby
mojeho dobročekem. Mždlnou, řežedzina s vřívou a sluninou
večer, je moje řežou ſotříža. Řežedzina s vřívou na řutach tež
votočivieč, kij može ho mždřil. A něko číjim kaž ja, dži a číjim
eho řunja!"

En la noche de 25 de junio se realizó en el teatro municipal de La Plata la presentación de la obra "El rey Lear".

„Spewaj a dželaj!“ je rjave blovo; řehtož po tym činu, emu bo hubjenje njeponádze.

Móz maczernieje modlitw.

B. w swoich dopomocnictach wo starej wdowje se swojej pochody powieda. Jako j' uzej k konzaj dziecej, po njego pitim-
zechu. Wom powieda:

"Ja žo jeje woprashach, hač ma hiščeže něčto na wutrobiče." Wona wotmohwi: "Né. Schtuz man na wutrobiče, kym hižo

Na moje dožitie vrahčenie báča je kúamo hľadanie ľudí, ktorí sú významnou súčasťou života ľudí.

— Наје бијаје ријечије, па је њимо вијеке и наје
и пјесничких љубави, юноша први: — Ве, је ћуне вијеки
водата! — Пјешти јум тароџаћи дјечију вртњу која стјачају,
вједију власај, а још ћи нареџајући, љубави, да је ју мона
изједе њуна, љубитија, ћи јеј вијеје људовајаји. Јато је
наје на ти вијеки љубавијаји вијекије вијекаји, баја је теж
љубитијији вијекији водата, юноша вијетови:

"alej mieliła macz hnat, hačz wodacę; a ja wem, yo jemu
bóh tež woda."
Dokelž to pořekdunje ſ tajef wějtosežu wuprají, že jeje wo-
rachach kaf miče to wiedzieć;

Duż wotmolwi wona: „Ach, na kimž telfo modlitwowych
ysłow wiża, tón njemóże skubijeny byeż.”

Wona na to hívjate wólkajane wužiwaćhe a jńcrom wužiwy. Dżei thowiany ho píðabízowaniče. Ćęsto w thęci i swie bětce polna ludźi. Wototo tańszczy z dęczi stieječe, też khrystian, ale żona hyska ho w jeho wočjomai nje-bliszczeče. Błedy a strobly do mierunego wólkiesza maćzjerje hlađadzie. Ćęgħi ko d-hibana stagi. Khrystian pada duchownych dżiebje, wętarje w ruzi, ale woni plomżawa njeprati. Dżi, jafta jafta dele do rona pužiċċi a ponjavix, jafo horje cęslieju, bluti hysk dawadu, Khrystian do rona stożi a na maćeżem tańszczy ho lembuġi, ho wiċċat píðawodżiera ho jańziridu, wočajec: „Moja macz!“ Ach, moja macz myje pola Boħba wobstoxje!“ Dafo jehu i rona wuċċezu, wiedheż xloġejfa wan-kbemha tħaliex-żejjen troist bětce, jo hñedjeżże hixxje moddax na-mataż, a hixxieni imbedje, doleż na nim tħalli moddixwixx wħyskon naċżeż wieħiha. Miedom lużon pat wa tħalli minn 4. fojn i tħix naporaġġanom, naċżeż ishe cęslież, jo njejjeboli juu psci tańszczy stiejeż a thowianas: „Moja macz myje pola Boħba wobstoxje.“

„Do naučničje tež my mtožji čitarijo ſi teho podavata, ale tež jo starci tu nječito steji. Žim prajidno pravi: „Male hčine magaceri na schruba, ale vulte na wutrobu tevija.“ Da, my njenem febi voljivno hatujmo wotko blida woččahmje, ale tež češnje wotko wutrobu; tje, na torež ſo ſtan ſeparija, hvedje ſa wiecjer živjenja, ale tež — to ujetanomije a naučničje jo vještje ſtuvon ſa fuvoje dječči: ſkrib na kribjet, hvdje ſi možhemu ſakčezje.

ak někotry bur husto halle s narozézeneho ujerjada výnaje, shto je jeho roli trébnie bylo, ak někotry nan na hórkich plodach, shto je na roli mlodych wutrobow!

A potom navutu wot wiadowni w nojnej historii hyszcze to: dojaz daje rycown proza a czola pote; so by hysczenie nowymiejskiego rojstlo, dwie rosy wot hotszki pribuzne. Tat tez w roli dojazczej weje wiadowny zjadny plod nieskrani bjes roby modlitwownych hyslow. Taiste rosy ka mejshni a dybhat hotszce mrejcaj narowny abo maczerny et dotkonej, sktota; wo zjawienje przedchazu po fadzu dokonaj niesczerze.

Rjedótkú ſo jeje.

Mladý profesor ſt. B. běſehe runje ſi university wuftupil a do ſvojeho vobydlenja stupasche. Wón běſehe wuczeř pſchirovſkyta.

Wón wchón hpočenje do hvoeta hblodzce. Wschon laborenje běžecky pšednachodzce džeržat a won hebi myflesce, ſo běžecky tež hvojich poſluchaciorov laborit. Wón běžecky wo jnepravomach labonach pšednachodzce rečjal, wo formy, wo wchitje ſtarac, běžecky ſpolba ſo wchabronowionym na tomu džesčanu wveru ſpomul, ſe je. Wón hvet ſtarorit a jor džeržel, ſo won je hvojey rufu nutře pšemha a muzē tež hnaſc činac, hač to ſalouje pšitrody wuprava.

To běžce dějelo jeho žádjení, kterosom měly do stvoreního
hvěta po biblijit doplatas a roškledovat na řeboři všechny
wedmostiných hřisní, tak je hvět po nečistém pschess věste dale-
tvoreního nastal a runje u to wažněho řebo řatže.

Wen do hrybelsko wobydlenja dordze, swoju jemiu wortanum.
Won chyžiche ho hrydom do hrybelskich pichepytszych dželow podacz.
Duz' ho jemu napohlad poslicz, wichowu jatohinjem stejo wosla.
Wie, iščo nizkaušim blidic běže staro kocie i mlodowni.

„A jebo pisanjim vložje večje jaro ločju i nadomku. Ljekarje besče to hibanje! Nekotre mizki wedomnostne instrumenty wotelko mijetachu; druge drapachu na wedomnostnih spisach, jo ho vanjera torfahsche.

starca kćerkę. Starca kćerkę paž jednogdje na starci jasenjene biblij. Na
młodzole profesor dźwigną cążka hóbzań. Wón zgle wypułknie
jednogdje, io běžke biblia wojszinię leżala. A něto běžke
jasenjene. Skož i wobawiajuo nedzgiede starca kćerkę na njej, io
werozumnośne mądry s njej bězposzcz cążnik njenomóže, hóbk tež druhie

Hydž taří řejetelé ſu i boha datur wotewichu. Profchowow
mož ſahnu. Wona beidž ſe hwojim ſyjnom žnva, ſweraia mač,
toraž hwoj puč wot hyjnoweho džěteli nozgħejha, rimxiež ſu
metroba kewawjejhe, jo beidž won wiċċiha, letoż beidž jemu
nach džěteli wueċċa, zjui kiechnejja mifteħi wot ċiżżejjant jaſa
njeħo ūfċarnejen.

Wona běžhe řastřežena tóni napohlad mohlaďavšchi, na kotež
tež kdy hladovše.

Na dobe večje dživine pjevao je uje moćomaj vječe
Wona na scjenjenu bibliju potraža a prati: „Njedotin ho jeje!“
Rukčki ho prječi unecrđuju. Wona večju vjele řekdu na-
činje. Nakoj nekije tam profesor hrisćije došao stječaju. Žebo
nakoj vježbu no štijave nječeše, ale mro hrisćihelje pišeće hrisće
jeine štovo, kotrež večje bibliji plaćito: „Njedotin ho jeje!“

Wón chýsche džélacž, ale sahorjenje běsche ſ ujeho čeklo.

Węgaz po meżaju ho min. Prototypowu dżelu do przedu
niechacze, dotelej wężej ho w nim druhu dżelu łapoczą, fortez
wężej i mozi wróćież, skróz wężej nětlo jak dżezazu wew
wymiechowaz.

Odni characie niesieczno sibzii něichto wrażie, w ieho

Macz to budeženje u nim wiđežće a wježela nadžija ju na-
jelni. Hdyž tež žnana dobro traže, jeim hyn ho tola saho
k većje vratići, kotaž je na bišlju kaž ſtala jatožena."

A taf hō sta.

... a P_1 - \dots P_n sequence

Wera wózow.

"Ty deje ſo džiwači, luby hšvako", buronka i hšvojemu hólzej prej, kdo je ho všehto pola naři pícheňem. "Ty troj starci, starichifti dom ředy pošnajtej. Všehto pícheňworejne je všehto jošnijše a píchezlinjne. Taj dvaři řloužentaj, tretiež i wulstej do mateje ſuwy wjedzeho wjazju niewidzjich."

„Da jej ranje jačnje woblaščak a mojeho naun na njejaj
strejo“, wotmowlvi ſwak. „Kao tehdom k nau džecem je
prati, ſtobje je mye požđiščno hauje troſtowato. Mi je, taš by
mi na ſi taimer rečju piče ſtej, živjenje mojde potraf. Wbi
tehdom je ſtjutnje nozni pſtjutnje, nun běch vjčjou ſtarečom,
no by nařadivo ſtadewonat. Ale wón w toſtim pſtytowanju mye
jeho ſtejcia a ſkrobiču w modlitvje wſteſčaj njeje a ſtejnjeje bni
jače jačnje pſtebim nim. Ščypli jemi w wožočnim ſtejciu, jato
pojedasdiče, tak derje je ſentu bylo. Dač, mi drži teho ſtejciu
pojimym, jo chzj nam wěru požđiščje a potra ſa džinyma ſo
věra do taječeho pſtytowanja pſtjutnje. Ale pſtytowanje je ranje
woblaščenje naſeheho modlitwju. Š čimy chzj tón knjegi poſtobi
w pſtytowanju mo ho wěra pſtytowanac a wuwicęzeč a požđiščec.

Dajeje swojemu świętlu żo święcież.

Niedowolęże czartery żenje, so by waſ ſo tym piſeñwodęſit, ſo nieſo ja teho Ruijsa czintęz njemodęſeže, hdyž wam mōžno nejeſe wulfie węzy ſo njeho dokonjeſz.

Любите нечесто чаровни влечи ходи на волочину мотри. Зеони на ходи бече яра на морлу хорсех яхори и ходи же волочину. Ихъзъ хо чловицъ волочици я мелчанчане чарие, нечесто же таежи чиенже, я држе тои, ходжъ чловицъ на хорсех чеспери. Си наимянища хо ми так ида. Ято хо тон волочи чловицъ таини чеспери чарие, хлудиче на добо во помоз волачину. Махъ влече до ходу памъ. Вонъ хо пречеспере хам пичи бебица, нечесто замо же, я бы нийсбогиини помахал, а яени ингриячес, хвилю кампу волочицеху дзержеч. -- Тон волочи чеспери яко волочину.

Žako tamnij poždijšjo ſajo horje na kobj ptičnjide, jemu uſlovanju povzvadejte, je pa ho dovolj podvornik a dvojboj ſajo horje ptičnjih boj, ſo da podarimo tujih ptičnjihcev, ſo by vinoženja nanašata. Žako ſo trecji krčz mejeſeke, ptiči možnjeſku hvezenja vpluhla. Tukz ſo matrila in vinoženjeſki čolnje ne ruku me ſložljivomeho dohoda, lu ſajlečinam, — a weno bi uſlovanju.

A tola bi runje pýches to wobci muž pýched jýmcerejch ſachowaný
Hdýž nízko wulfie je teho ſtrijia ejmúej nýmøeze, dýrceze ſ naj
mýmecha ſ wêtej ruku hýwelo ewangelija wóhoko, ſo by ſo wobci
ſabudžemno hýčeklakam jwécežto a jich ſ temu ſbóžnikej wobci
domjedmo.

Pomhaj Boh!

Čl. 25.
23. junija.

Článok 5.
1895.

Serbske njeđelske lojenke.

Wudatwaju so kózdu szobotu w Szmolerjez knižniczszczetni w Budyschinje a hu tam doftacj sa schtowrileštnu píšchedluku 40 w.

2. ujedještu po ſvj. Trojici.

Jap. fl. 3, 6: Essleboro a sloto ja nimam.

Takle bu tón khromy na jene dobo strovy a czerstwy, mōesze stanowić a khodkicę. —

Rune taſte dživju ſo drje dženke wjazu njeſtanu, ſa-
to pak ſo druge wjetſe ſtanu. Raſih ſbognik džze naš
na duſchi wuſtrowic̄. Štož je jeno po čjelo ſtronu,
na duſchi pak niž, taſtemu jeho nuwjojetſe ſbože po-
brachjuje. S wotſel pak pomoz ſa hujwo ſborenju duſchu

S vjele křesčjanami tak steji, so maja drje pšchi
hebi kléboro a štoto, — wěru a lubočz yak we řebi
žony nimoja duž taifu tež vifomu žanu docí niamáž.

Hdzej pak ka tojaj tješčenjeno, tki moja ne febi teho Žameho Božego Ducha, tajtehoj meješčatj Petr a Jan, a tki ho runje tak hweru moblic klobja, kaž wonaj, tojaj smjeva no febi tu móz druhich woživice a jim rjane žohnovanje všechnyječi, tafetj naich s rowa stanjenju sböžnit hwojim veriažanu swojih dava.

Tamny proschët pschi templowych duriach bë jara pomozy potriebnyj. Hdze pak bylo na kwestie žane, město,

hře byl žadný člověk, kž by našeho světovníkova
pomož nепотрібдал? С vjetšha ludož ſvoju nuju nje-
čaju, ſia ta po maja ju cízim hóřčku na mutoře. Díky
dubrvi naši Boh ſe ſwojej miloſce pſchínež na nju po-
laſač, ſo móhli tajž ſtu ſwoju nuju pójnač a ſacínež.
Kož Petr tamnemu rjeſeny: „Bohlaďaj na naju!“
ak dvrbi ſo híſečke děňka tajlim lubžom do wočov
projací: „Bohlaď na tyč, ſia ve mjenje Jeſom Chrýſta
ſtebi pſchíndu. Daſ ſo do předla pouvneči, ſichti twojeho
božinového mjenou ſamže a ſafu ma wone we ſebi móž,
ſhetetoz ſobu ſi nim nam Boh tvíſho ſbože a tvíſhu
božinového dawa.“

S možu tuteho jména bu tamních kromy muštrovjený,
o móžesche řečač a Boha kromáč a wočko khodíč tak,
o ko wschičty na tym řepodživachu.

Petr a Jan tón dživ homoj wot ho dołonjaloj
nejstaj, ale našich luby knies bě jón psches njeju dołonjal.
Tuton nědhuski chromo bu s tym khodzaty hivedt sa to,
o mamy tu nětče Jesušowé słowo a jeho krvate mjeno,
o so won nam s nim wósho sbože a wóshu sbožnosć
awa.

Wotew' kózdy kwojej dotal ja spartej woči, vósnaj
i hládaj, kaže džiwy je naříč Enies wot tamneho
apostolského čzaha hem dokonjal; taifa njepršeměru
čzijoda čzlowjetow je ſu wotat i Bohu wročiša, kaſtu
vobrotu a luboſč ſu wiſhitzu tajzu druhim wopofasowali,
i taſſej wérje a kverje ſu wobſtajne ſawofitaj. Czaplí
po my ſam i nedaſc wot Božeho Čsyna i jeho njebe-
ſte. Wotew' ſečamnyc? Miech tola radſcio kózdy kwiſtemu

s wulkim wyslanjom wulka ludowa czjroda, tiz jeho s wulkim hłosom jato dobroczesa khudzych powita.

Zastubjenje je dopisjeljene, załostom skutk wunramy. Też wopravdze wunramy? Piśtelupzej nijes tač. Czyn wielekszo lud jeho khwabu na wiechach drebach a na wiechach domach powieda, czym frudnisko je w jego wutrobie a dužoj. Boji hłos hñzhez píšege nijemileži. Tu jsi paduch a rubiežnik, tak klinzki wo dno a w nozy w jego wutrobie. Schtołstuz hłos qmju, jso by tuton hłos poddujeli, to ho jenu nijeporadzi. Zadom poter, zadom mér nijepiħidźe do jeho wobčeženje duchu. Dzeho tyczenje je neto hñzhez wjetšza, dñsli priedy. Wiele njezdli eżżej ldele nijes njezdli a czejza, dñsli. Wiele tutu eżżej ldele nijes njezdli. W dñjowym żonach powieda won rukhjenje, kteřez je w tamnej nozy wobetoh. Dzeho khwérne mandzelszt hñzhez i nařeženjem wo tutym załostomu hñtumu, wona njezdli, to hñzhez njezdli wo tym hñzhez. Wona wotanje wo dno a w nozy pola jeho a hłoda jeho hama. Napošledz ho ktoroz myny. Piśteluzka iżo wotkli. Ale iżtož je pićheżoż wotwózki woli wujewi mandzelszej pićhežazil, to wunrawa jej uček s roskatej a potutnej wutrobu. Wbho žona ho nafreži píšezi tutym załostom wunrazeni. Wona dzhe jeho njerwacze, to je wón swjoni winu, iżo wunrat, ale jeje słowa njezdampia jemu troščaj. Stoczenje do won po jeje radze wojszeniem wotwózki píšege, fotremuž, ho knujej wutleje wini wunrazenje. Won jenu wózho wotwózki. Předat napomina jeho k potuſe. Ale won potaja jeho tež na Ŝelom Khryſta, teho ſbóžnika khudzych hřečnikow. Dzeho píšma padmjuha taž roža s nježbisk delo na jeho khudu, wobčeženje duchu. Won wutkue do wotanjanja hřečnou weteric, won wutkue ho modlic i čloužtemu ſunue, kzi píšežiżt je, wutkue a ſbóžni cnejz, iżtož ſhubienje je. Won napošledz ho hñzci i ſlowu: „Zatotož ſwjoj pićheženja preje, temu kzi derje nijepožde, iżtož pat je vómoje, a ho jich wotkli, tón hñzhez doſtanje.“

(Stoczenje.)

Mér do bitw.

Korla Louich a Arnolicht Hanuich běžtaj jerak staraj, wonaj běžtaj džesči hñzhez, běžtaj hromadže hraloi, harawatolj, hromadže w ſpolu hñzhaloi a tři hromadže konfirmowanani.

Teju pićheželstwo ho po idacu píšege ničuo kamoj nijemileži. Jato běžtaj wobaj do wojataj, wunbñhnenaj, do teho ſameho regimatu hñtarow píšegežetaj, haj do teje ſameje schwadron. To běžte junac čejze prawnje.

Hromadže píšegežetaj přeni kroč na dowolenju domoj. A ſe to 14 dñjow, kteřez běžtaj ſebi nač rjane myſliši, jen píšegeželstwo wospadze. Wobemaj ho Wolatze ſanta lubedje, wona běžtaj w domje bura, ſotriž běžtaj holtz píched kročkim do wñy píšegežabu. Hanta hama dołho melhabskoje; wona ho Korli píšegežabroči. Te pat Arnolicht pićheži ſwjojewa; haj na mięlo dołholstwie luboſež hñzhez ſupri.

Hromadže běžtaj wonu píšeži; ſózny ham ja ho wotewózje, dñsli do ſtati Arnolicht ſózny kroč ſkorli ſtrubjet wobroči, hdy by jeho wohlabal. Tomatovje ho doždziażac nijemiležu. Wonu píšegežiżt ſhencz, czechlo da běžtaj njenadzuiżaj píšegeželstwo ničuo minuňa naſtaſo — ale to ho jinu nijeporadzi.

Czechlo ha minu. Wonaj ho nijepiħidźtaj. Lubina mięlo ſebi ſotriž hñzhez ſhencz. Arnolicht by ſózny kroč wchon wo bléduj a wohet hñzhezna w jeho wotzomaj ſotrapim, hdyž by Korla ſotriž wot domu doſtaj a wot je chtanovski ho ſotrapim. Dzuh wójna ničuo Nenitek a Franzowiske wudry. S wiecieti hñzhez ſchwadrona wutzahny. Wiejna běžtaj ſebi ničuo ſobu hñzhez ſhencz ſotriž: Korla a Arnolicht pat ſtowęſta hromadže powiedeloži nijeběžtaj.

Wiejna ho w Franzowiskej wjedziežie; některy wječežki ſyn učnichy wotzachego traja hžo w nijepiħidźsei ſemi wotpočzowade. Boh běžtaj ſam.

Sažo ſtejachu píšege wójnu. Wot teje ſchwadrony hñtarow

běžtaj Korla a Arnolicht píšege ſhodac, hdyž nijepiħidźe ſteji. Še dñsli ſaz wobaj na hory hromadže píšegežetaj. Wonaž dybježtaj ſebi ſzgħet, idho běžtaj ſhodac, hdyž ſhodac ſiħol. Arnolicht ſiħajeb píšege ſhodac ſiħol ſtrubjet a ja itron wofat, potom bñy domach tu ſwjeze dožiż.

Jenu bi hory, jato ta myži jeho wapitħiġi.

Tum wotkomienjeni Korla na bot poſa a praſi: „Tom ſteji nijepiħidźe.“

Słowniežla nijepiħidźi píšege Arnolicht dale jekħaç.

„Għażi, píšegeži“ jawla Korla, „na jem ſlowo. Worrh ſiħo bitwaj pafpijje. Mi ja teat, taži budu na njei ſlowo. Teħbi bla, Arnolicht, jaħbi, iż-ixx je bies namaj, daj nam met ūjnej hawn. Bi ħolja, ja wóni wunru a tħi domu píšegežet, potom pojtaw ſħanti wotte minn — a, a proši wu nijew. Teħbi nijew woblied. Won ho wotnix Korli w tmu wotkomienjeni wjekóm njejjekommi písali, jo bi najradha wotke ſiħol. „Wobaj a jaħbiż“, wón dybjeżwache, Korloru tu fu wopzeichmawieħi.

Tu hanu wjeċżej bieħtaj wobaj píšege rosbuħnjeni granatu třeħnej a czejza tħarnej. Wona hromadżek w lażżejnej lej-jeħieħi a nette bu haqqi warnej mér niex minnaj. Wobaj ſebi myfleħxha, ſi minn iż-żonq džie, tola ho i-wobinu píšegeż-wox. Dofelz bieħtaj wjedħiż, ja daliex ſħodu in wōjnej flaq, ho domu pörfidħiħtaj.

„Arnolicht“, praſi Korla bojalistu, „nije wērno, mér, koton ħmjoi do bitwaw ſħambon, też ja doma płači?“
„Haj, Korla, a k finnienju, ho bi wixxit wobal, hñħo mi, jo ħawni twiġi p̄emi ūswat hñħo, hdyż ſiħanti píšege werovali wotke ūtixi.“
Tak ho sto -- a mér běžtaj traſej.

Bojeje ho Boha, cjeſejeze ſtala.

21. wulkego rózla 1793 ho w Franzowiskej załostna ſtószej ſta, ſo dzhe ſiħa mħarracq to nijehażi; ſtala Lüdwik XVI. bi wet hñwnej hawni.

Dwajreżi iż-żaqi hawni, derje wunżem, a dobroczinu, ale hñħo ja żalvietu herbstu, kteřez běžtaj wot wjekwot prejedwuitow dñsli, tħalli njeħożużon w leżżej 1774 na tron jenho Lüdwika XIV. u XV. k ſwjojewi njeħożu ſupri. Piśċet, taž běžtaj wot wjedħiżiżiż liktantu hażz do njeħożu hawni wjegħażżej ta ſħażja: „Bojeje ho Boha“, i nħomaj teptana, też i-wixxandha, jofo bieħje na jemminボトム mera hraha a nijepiħidżiż wħadha, a, jafo na druhim bofni wulta ſħabu píšegeż-wox, iż-żonq džoħiżiżan hawni ūtħażju, kteřez bieħi wixxu, iħadżżeżenju ſtala oti tħi dñi nijewiżiż, kteřez ſebi wixxu, jo by s' tħalli ūswiżiż bieħżeż poġiedi kroč hromadže pobużi möhl; ale woni li wobstamxnejne li wjedħiż ſħawnom wunbñhżet.

21. wulkego rózla ram w 9 hodzinach ſtala Lüdwik doftwirje, ſi ūswiżiż Bohem a ſħejjen ſħednam — wjeċżej priedy běžtaj wjipate ūtħażju wixxu — poħiġiendu pīc iż-żonqet naħbi. Se wjipatħiżiż iż-żonq na schaħżejjeb ſteju wóni s' wħid wħokom ūtħawn: „Franzowisko, ja nijewiwalu wunru! Ja mojji nijepiħidżżiżiż ſwadom a pħidnej, ja by też Bébi jidu wodat a to qħażiha moja ūjnejix ſħaż-żonq, jażbiżiż hawni!“ Hrimot babinhom jeho daliex ſħawni piddiġi, woni teho píšegeż-wox a ja wotkomienjeni jeho hawni pădże.

To żalutne bieżej ho ſtalo — ale dołho a czejko je jo Franzowiske wotpotiżiż dybježla.
Keli tħixi bieħi pħidnej, iħromadami ho luużo kōnzawachu. Zaħolne iż-żonq, bieħtaj ſtejha w Franzowiskej Boha ja wotħadżżeżiż ſwadom a wħidu Boju hñħo jaħrafha.

Tat bieżej píšege nħoħżej 100 letam w Franzowiskej. Tat bieħu koħiġi: „Bojeje ho Boha, cjeſejeze ſtala“, do nijepiħidżżiż nħoħżej wobročiżi iż-żonq ſħodac ſiħol.

Wózku tón kénjes chýb našch wózku fráj w našchim khutnym
čážu w bohobojańosći a w žwérnoścji f tralej a
khézorej idźerzeč.

Wón dobre pucze wschudże a pomoż wudjeli.

— ſak hufca je ta ſtwicęta — ſak c̄ymowa ſ malym woſnjeſt-
kom! A tola we mi pičeſto, taſ ſi mi jaſne ſlōnicę ſwietlo ſo-
naprzedziczą ſwietlo, hodiž tam ſatyrów — a jaſne ſlōnicę
ſwietlo leži tez woprawdze na ſatyru ſwiatłym, ſatyrów woſnjeſ-
tu wobudzili ſwidurkach ſtwicęta, jaſnoć węźnehu ſlōnicza, wo-
ſtomu Romu Gerhardu ſwietlo.

„Te želouzo, kříž mije řeče,
Je Ježiš křižně žam,
Když wón ho na mije změje,
Dha mam ištěj vořadom.“

Zancho mortkowstwo b'zwođe żenje wo teje stareje maceżefi R. k'jelidzha ujeziedi runjek bedu jejne 87 let bohaté byte na horju tejo živjenja, na kudobje, a runj - derje pat n'etore p'lawo wježbejce d'zczęzajce wěń, io bym ujeziedi hač jinukr'ez t'ężejtej w'zrobiu do teho h'jelido macteha raja mera lajupiwnihi jón iaho w'zpolutem a w'zsečeniem umysłosihi.

pozostaje i wobec jedynej wierności. — Wondane żołnierz maćzelski pomyślał — wjeżdżenie
któreko przeni ś wobiejskim mnisz szpitalu — wona hajfałdzie
na bieżąch wlochach maćzelski, je suwetlej jażnouci hłowi wob-
szewiūjo; — wjeho bieżęt tak rzydo. Niż bieżę, leż bież do
kwaterz, żałupi — a ujebęte też tak, dokelż tam Bożi duch

génia ko mohrncí.

"Ach, wy ſeje² mi radoſtne napſehezivo klinježihe a ſ dobow mi piſehezliniwe ruzi thlaſche, „to je rjenje, ſo wy runje dženj pschindječe.“

„Ja ho k njej živých. „Pomhaj Bohu, načežka. Wy džě
ježe dženža tajfa, když by ho wam někoho wožebiteho dobrcho
stalo.“

Stará kňovščina a na mne je kňovščinou dobrýmaj vosečomaj tak živozjivom požlada. „Haj, haj“, wona praji, „něčto jara dobré, tak je. To je tola písežno frajne, hdyž pořajeném, když noční luby kňujes a Boh kňuje, a to je jemu lošo, noční starčeje zo hrdinou písežovorečí, hdyž vležat dřevinu, že potom teď promíť hrdinou, nejdřív matoněm a nějedr dla. Ta kňu něčto hýž 87 let na kňueče — ja prajíč němžou, tak huto kňu Boží mánou ponuz jazčem a ta běh tařta kňuevomma, po dřevolach a ho růžach. Něčt wazy se starčinou nějedr — ja němžou wazy, když herat, ne pobřežněče když a rovný křepic. Díž wežera řaho číjne hys troštu tu kňedelz, a mojí němžou vymílat, že je zde kňuz se minu, kňedelz hebi něčo kňučit, nejedr je, když možz ne na hincate vosečinou, hdyž má ta dobré, mi moje mazý wazy nějedr. Ně, ně, nějedrčeje mi, ta běh nejvostněče dřežno všečzivo Bohu. A jato tam kňedelz a ho růžach a starach a chuz Bohu lubezně kňinej poroti číjnic — ho wo dřue kňavatce, a jedna kňavatce, když mje na džemza na polžižu itaia! Ně, hebi myslat, na polžiž hýžce polbyta nějčim, Bohu džakovano, i njež ta kňovščinou něčo číjnic nějemčam. Ale ja dřevbach tola pořajtečach, ja hebi kňovščinu nějedrčitu drafiu wobleteč a tan džeh. A a — řeklo hebi myslat, že tam dřevbach? Ně, so hebi Boh tón kňujes hama potřítu, za kňovščino pôžta wupzta, řeklo ženje myslat nějčim, a ta běhce tať a niz hýž. Tam so ho mi detho píšam číjatice, wo kňumž něčo nějčim, tón kňujes dřevběže mi jo wazy troč číjatice, přejod kažz kňipčim, že je něčto ležat waziat, že tařte stare žony, ležat so kňu, a so běh do ležata mojebo živjenja měňačnou, k hrušinu dostanu. Pomplžete, hebi, počne s hrušinou — řeklo Boh luby kňujes číjni číjini wou polžiž a zlze kňuz kňum žwana wježela domu písežnici, hama nějewen, ale to wén, se ho hýžce ženje w kňovščinu živjenju hama písež holiu tak hrdinou nějčim, kaž dženža, hýžce, ja mi moj Boh tat jožnije potolat, tak možz ponuťat, a tak ma všečzide kňovščinu pucze písež všečzí člubovinu nějedrčatu a starčeje.

Waczeeta mjeleczesche — swijata czichina w malym rumie

Ty dobre puerze wjednudę
A pomoz wjedzeliach,
Ty pożehnujejach ludzi,
Zim żwietlo jałowiecziach,
Cze mięzo ujemianoli,
Dwój stulek bo dyrebi stacę,
Wtcho dże po twojej woli,
Ty móżezech sboże dacę.

Hdje je Žesuš?

Sztyrelitna holečka běže pola wuja a četly na wopryze a nějelsče tam wjeſte dny. Wona běže běží pytyma, ſo w tu vymjene wjazdy fedzbiwiwoſe hačz domach na ſo čezuje a tebo dla ho jej tudy hačz namajeſte lutbjeſte. Řejm wuj, křiž bě řekvye nobi dle ſtajne dymy, dybjeſte jej na týmz praché wymotwoujenie dačz, abo wona ſo ſ ejetu wylodžowatne, abo ſ běžin statymai rovatskami na dróhy hraſtajche. Ženoz vyski deschzitowym wjedrji běžečko ſo tutu holečku, ſabawze namatač.

Nas pŕvinyje jec česta zlyh rytí knihov ī rýwymy wobrakami, kotrež hebi holzta hdyndu wia w obhľadovacich. Hdzé je Ženit, kotrež je po predstech, tak hýto uove kníhi do ruky wia a hdyž žehalt našteho šbžníku w nich njebe, je rycze na bol cíjim. Hdalek dole bejche jene kníhi nomafata, kotrež na ſčzdej řečce kniga Željusa pešačene, bejche jenež žadanie ſpojene. Buj dychňoju, lej tis hysterie powiedač, kij t hýtu wobrakam ſtúčachu a holcetu

Хди вхънъ ии стара тоа тез таc сънили, ииже съледе ёси ми.
Ииес тиа яо маа вицюбониа вот јехъ вола пјетюбони.
Софо вѣжде вонъ саю ѿамъ, иену вѣжде таc нефота доба
вѣжде съледе въ тече прощане вицюбони. Ходе же Зени, таc држите
възлютоюко по прошесъ пъти вицюбони на землюжъ юниеня.
Вѣтчанъ ти юченю вицюбони, — съловиетомъ, таc юниеня имае
вѣтчанъ, ииже съледе вонъ вицюбони меcъ а тайто вицюбони ёси
вѣтчанъ, че прозъ ходно. Задобъ ѹфи прауин венри вицюбони,
юфа дзи тамъ, вѣтчанъ Зениюне стопъ намаюсъ. Дзевлано Воду
вицюбони вѣтчанъ вѣтчанъ, таc маю вицюбони юниене по юниену,
вѣтчанъ вѣтчанъ, чо hemat ииес траяже за прощане дзес ииесъ.
Хо! вѣтчанъ же Зени? таc прощане же тез на венрии мѣтъ.
Ходъ же вѣтчанъ до руи вонижехъ. Вицюбони же нефота виеле,
вѣтчанъ вицюбони вицюбони. Ходъ може теби вѣтчанъ юно таc
пѣтадиане до мѣтъ прауин, чакъ же Зениюне дубъ въ мѣтъ Атили
вицюбони тибони вол, ииуло вицюбони, мѣтъ лубо, а маэ ѿби ю
вицюбони, вицюбони вицюбони таc тамъ Зени написчено ѿши.
Вѣтчанъ вѣтчанъ стары тестаментъ во нимъ и новы тестаментъ теби јео
потратуяе съ јебо вицюбони, вицюбони а въ јено мајестеze.
Вѣтчанъ вицюбони дарани да јео Водъ ѿамъ наструненъ. Сѣтъ
вонъ прозъ вониже, вониже ѿиже вѣтчанъ, прозъ Luther. За то
во Водъ ѿамъ стаc вицюбони, вицюбони Водъ ѿамъ вониже
вониже, а боицъ ѿиже вѣтчанъ, чо вицюбони вицюбони дла вот
Зени, ѿадето тело ѿица, ёси ѿадемъ дѣржа а радио єхъ юниенъ

Edyż je Žejuš? tak chzemy my ho proſtejcie, poſladaſo na te wſieſelate wodźenja, fiz huzie c̄eniuje ho bęz ſuha a tola, hduž Žejuškowe myſcie ſwoja a lutoſcie w nich ſpólnajemy, ho nam wuſpojnia. Haj, iſtob Žejuša ma, je ſzkoło mierza a wſieſelotęſce

„Pomaj Bóh” je wot někta niz jenož pola
knjiesow duchownych, ale też we wszelkich pſche-
dawarnjach „Sſerb. Nowin” na wſach a
w Budyschinje dostacż. Na ſichtworej lěta
oplaczi won 40 np.,jenotliwe cijfry ſo po
4 np. pſchedawaju.

Pomhaj Boh!

Cílko 26.
30. junija.

Létnik 5.
1895.

Serbske njedželske lopjenka.

Budaraju ho kózdu šobotu w Šmolerjez trubčičščeketu w Budžčinje a šu tam doštač ſa ſchitvovršetetu
vítchovatku 40 nr.

3. nedjelu po ſwji. Trojiz.

Vut. 9, 58: Lidički maja jamy a ptasi pod njebjekami maja hrešda, ale člowjewka syn nina, hdež by hromi potihli.

K našemu ſbžnikej bě mlođi wuežený pſchischoł a jemu vratit, ſo čuze wichudžom a ſpođi ſa nim thodjež a vidi nim woſtač, hdež jeno naši knes jemu do pređa vodžde. Dejuhež čuze wón ſwoje žive dny bluzič, nječa dale ſhuve vuce ſhodjež, ale ſpođi ſa bluzičom, uvežomni i bluzičom. Wón bě našemu knesej do wočjow poſhladač, jeho bluzchal wſčeh ludzi wuežic, bě jeho dživu a ſtuki poſhladač, duž bě wſčoh ſa njeho ſahorjem, a nječaše dale mejo, dyžli pſchi tutym lubym ſbžnitu ſavostack.

Ale naši ſbžnuit jemu praji: Wopomá ſhwéru, moj luby, ſto ſy ſebi ſamyskli cimic. Idyrbju vſčeho a ſpođi po ſhreže rajačac, nimam nihbze žanu ſhuvoju hoſpodu, žanu móz, žane ſukla a bohatstvo. Nichton nje tu njeſtupa, nichto žanym mojim njeſtečeljanem njewobara, ſo mi njeſkeli ſeſkodjež. Samožež ty vſčeho ſhuvoji i ruhi puſčicic, ſtož mojih, višo ſa nim wuežiež, ſtož bjeſbožni ſhwéni ſuđo mi načinja a ſ cimic nje cíviliua, ſhividža a hanja?

Wieče čo je jemu Deſuš vſčeho tole do wočjow praji? Čzylje wón znano teho mlođenca wot ho wotraſčic. Ně wſčak, wón nitoho wot ho njevothaſči, ale ſterje kózdeho na ho ſegeńe. Wefče bě ſo naši knes na tym ſwejeſli, ſo bě tón mlođenč talke ſa njeho,

ſahorjem, ale wón tež ſi dobom wjedžiše, ſo taſte ſahorjenia ſahorjeniož pola wſčelatich člowjewloſ druhdy doſlo njeſtraje, a ſo ho taſiž ſuđo dadža ſatrosčic, hdyž bo jum vlyčne hlowy čežte njevredno ſežneje, abo hdyž woſhaldaja, ſo tón dotal dobroto a žohnowanje danaty Deſuš do ſwojeho cjepljenja treći. Nađi knes nječa nož taſtih mēž, ſo měli bojaſnu a ſtučlu wutrobu, ale čuze naž wutrobitých, bluznih mēž. Schiž pat bě bojaſliwy, taſteho čuze wón ſam ſe ſhuvoji možu poſhymni. Člowjew, tiz ho naſtaji, ſa ſhuojim ſbžnitem ſledjež, dykbi do pređa wjedžiž, ſtož mo pſchi nim dočakac. Naſhemu knesej ho taſi njeſpodoba, tiz ſhuviu pōčanje ſo nim ſhodjež, po tym pat ſebi hinacše pſchemybli, potom poſtaſtane a jeho wopuſčci.

Pola njego ſhajne ūta: Schiž dježel bycž, taſti budž wſčon; žeňe žadyn poſložnaty. Schiž ſebi woſmybli, nečito dobre dofonjež, ale wozu ſtuk poſdžiſho njeđopjeli, taſti ſebi ſhuju wutrobu ſam ſlaže.

Tez dježniſkih džen uaderdejſch hujto člowjewlo, totrých dyrbjich napominac, ſo čzylji ſo njeſtihwutac. To ſu wſčitzu taſi, tiz ſu ſi wopreda ſo wſčeh dobre ſahorjeni, tiz čzeda ſuſke wěža wuſjeſč, prejedy dyžli ſu ſebi ſa te možon nadobyl. Taſai čzylji radi naſčeho knesa a jeho ſhuvale njejo pſchede wſčem ſhvetom kvalitež, nježu pak hiſtice ſam ſož doptorjen, čzylji druhich, zutih ponućic, nježu pak ho dali do pređa dovučic. Taſtichle ſuđi naši knes napominac: Woſpolni hiſtice ſhnilu čižci a ſi měron, nječ preni we tebi twój čzelný člowjek ſemre, po tym dželaj ſhwéru

žam na hwojej duszhi a wtrorbje. Czij hwoje wschodne
swuczenje dzelo se wjedzej prožu, budź we wobkhadze
s dyrhimi czidzi a merny, a nemyſl hebi, so dyrhjal hjo
nětke nětcho niewichowal a wulce dokonczej, všcheloz ja
nětcho tajte sy ty nětke hiszceze thetro žaby.

Nam vščem pak čhe našch řeňes jowle prajieč: Schťož sedče ſa mnū hledič, tón dybci ſo vščeho ſvětelného čjinenja woſtajic, ſo tam ſapreč, dybci ſo ſvěta wotřej, to rěfa: Ty njetřebasch vščho, schťož maſch, wopuſtečic, ale ſchťož je twoje, to wují ſi džakom a ſi wjeſelom, jeli moželch to ſi dobrým ſvědominjom dokončej, ale njepojšn ženje hvoju wutrobu na něčo ſachodne.

Mała, śnadna czerwka ludzi ma wutrobne pożadanie po Boju i po njejbiu, duż też śnadna czerwka cęlonieków neschło kublow i a dorow i tamnišeho horneho średeta darienich dostanie.

Ty pat, knieże Jeżu, našch sbóżniku, wucz naš wšichč wopomnicz, so jowle na ſemi žane ſwoje wobſtajne město nimamy, ale ſo dyrbimy wjchitzy ſa tymi ſtači, ſo móhli ſebi junu ſwoje pſichodne wěczne město horſa vſi tebi donataſać. Ha njej.

Wérnoscí biblije, satitana psdrecjivo jeje
njepscjezlam.

(*Przefraczanie.*)

Współczesne krywiatek Ducha

je po japočkotih skutkah žđelo mžganevo roščenjena evangelija, mo kotreži japočkotih skutki ponosjeda. S tym je mžguju učijedne vošnjanjenjem, kotreži vot ponosjedaju šćobitja na njih pščinđe, kotreži do njego vežja. Tón hauči wuras namatačih te, po Pavola Rom. 8, 14. 17. Gal. 3, 2. 1 Kor. 6, 19 a we wjekitih tuknici uwohe jačomja. Kaz je wou klystrijt, t. r. tón je klystrijem Duševom žalbowanju, tal cijui pščes wodčenje hrečkom hicejzjanom, t. r. žalbowanju. Woda klystrijte hicejzjanu je njanuo teho žalbowanju. (Mat. 28, 18—20. Zap. skutki 1, 5.)

Dúž sbo

f i c h e r u n i g a,

wot njeho wustajena, wot spoczatka kaž Boża wjedzień w wobudach
priebie. Zap. stutt 2. 18. wobudzeń też Róm. 6. b) wjedzień. Taki sakra-
mentoju po taſtim njeſtaj ſanuej zprawdzieſtej wahmni, ale wot teho
knieja ſaloženjej jako moſtebitaj ſawdawcaj, zo wón neto wueſſieſe-
niu duchu a pjuwacjy Ducha dawa. Wonaſ njeſtaj ſame pobuzne
wopomnijęſe, ale pſichitoju kryhujut ſame ſakramentonaj
to dawa, iſtroj je klibit. Mat. 28. 18–20. 1 Kor. 11. 23. – 25.
Tak pſichidožke pſches evangeliſ (Bože ſlavor) a ſakrament wot
njeho wobudza, a ſ dobow muzne wahjenie dęſtawnoſcieſe.
Hordosęk a ſebieſnoę, najmuzniſtejſieſie hrečnicy, ſtei i tyu in ſurje-
nju trzejchenia a nadawc ſwjenjenia ja ſideležljana, je bywna
pſches wobudza hrečnow, fortej jeho twoſtoſcie, a pſches dęſtaw-

nojč, totaž jeho čerti, tak smyšlenu, kaj Žeinh Chrystus
tež běše. Hudo blhounače praješ, to živějen a nabožinu
mečo hrabouče činíš námec, tu wobhánovate řádženje
namala. Žanu wopravdováta nabozina naje, tibko v poričenje
Žeinhové. Wschíte druhé nabožiny ſu řame ţedženje a prýtanje
a píšťhotovanie k tomáškum člověka ſ Bohom. W řemku to
towarzhovalo manu. A mečo na bweče naje, řeňtož by ř tajſej
možu na živějen řitkovat, kajž paragona řeňtova. Hoc,
w nim a w dýjatovouče nařezechano němu je ſeničte hōdne
živějenje, píšťotč wjihlelo dunce je ſenož houjenje to tařin živě-
njen. Řeňtož n vich Bebel ſata pravidlo do živějenja ſa hōvě
wymyšlen píšťhotování řat wobhána, naje mečo, tibko ſama
hebčinouče. Člověko towarzho dylež ho ſak napravice, ſo když
teho da pravidlo činu, dofeň ſa ſam podla nařejeteli řužit
t. r. ſ druhimi řitkovumi: dofeň je hebčinouče ſama wobhána naje
na ſpveče, je ſenož jednu wupres: wupz ſa ſak napravice, ſo když
ſe hebčinouče ſu to činu, řeňtož dylež." To je pat nařezechano
nařejeteli ſoběho mysljenia, píšťotč wone wot teho wotvijnje,
ſ ſajteho mysljenie člověko ſetlo činu.

Radbiomjeno ma Bebel sam tafit lepšeho junpljenja, bač
je, forteč i jeho wuežbowu rečči. Ale wuežbowe božaldeonatije
je, hdy ſtu ſenue poewrobowac: wona wuežbowi bloum ſakto
wuežbowich naichich nětežibich wobiejenjuſow a pichewidji, je wona
zamna pichi wuežbowymu towarzijom a politifmu nowodarow-
dowani u ſakto ſi pøesta won niesiebuječe, — mjenujac
wuežbowi člowofu wutrobu, i ſenua bloum: „brečh“.

(*Supplementary*)

Kamieńny wóbrąz w miejscowości Lübecku.

(Zfíkuečení.)

Pschetupz padnje psched radnymi sivejami na swojej folenie
priji uetk iaso ryskam a yofutim hecduh tele klova:

„Hnada, hnada!” wołachu żandarzy, „hnada, hnada!” wołachy wojtach i hromadzeni lud.

„Hnada, hnada! tak praji tež moja vutroba“, praji mješćanac
vošto dale. „Hnada uoskutnjenu iščitnike, ale iakoš dyrbti pravu

Wón dyrbi pódla Božeho kaſteha, kotrejž je wón wu-
doſtač. Wón dyrbi pódla Božeho kaſteha, kotrejž je wón wu-

„Wobrza i jošnja vichvíziedzchu a wjñuńd jemu vichipowje
ribit, hwoj wobras do tamjenja wurubaz dač, tat wot tamjen-
vjenjej jaſho do kachčha wrózca liči. To budž jednanje a te-
wczęzje warnomowanie píched podobuzanu štymy požadaniem.“

Възелът е един пътен възел, който съдържа всички възможни
дължини. Той е пътен възел, който съдържа всички възможни
дължини. Всеки по дължината радио на възелът има
надежда да съдържи радио на всички възможни дължини.
Всеки по дължината радио на възелът има надежда да съдържи
всички възможни дължини. Всеки по дължината радио на възелът има
надежда да съдържи радио на всички възможни дължини.

prjedy hačk bě wobras dołonjony. Zeho žobunudčežerijo pał pichelupaz, kajo ja radničo hřeja myžwolow. Męszczanostia kaj pichleža do jeho domu, ſu by to jemu žobudzeli a jeho wo pichležie propli. Ale podarono, ſteczie wotmowym pichelupaz. Na- nido, taſtej eſtejce njeſkum wjazj hódm. Hódm wužud, kotonj dyrbialo radničnijes prajec, by pichležino m hanemni žwiedzil. Wom wólbi myžwolowa. Ndyž pał wobras pôdla Božejka foſcja ſajdu, ſteczie wón pôdla hódm placu a na- vominacie ſtromadžem luo da: „Rjeđapomuže ženje, wjazdzenie ſio mudić!“ „Rjeđajedz naš do hyptowanja, ale wuniož naš wot teho iſteho!“

„Njewen, hač kamjentim wobras hýchče dženja w jzehoi
kun. Marie w Lübecku steji. Pichelupowze mjenu je dopomute
do hízo je ho hízo dawio do pôchka pichewobročišto. Ale jeho
itavusný hýchče pichézo naž dopomuna na khtutie slovo hñjateho
písmu: „Schöß hebi mihi, li steji, tón meh ho blada, to nje-
padne.“ (I. skr. 11. 12.) Wone naž napominajo na ibóvdomu
napomianie: „Wachueče a modlęže ho, raf io my do spytomania
njepradnieče!“ Wone naž napominaja, nshcheduje ho modlęże:
„Pichelupz naž do kontontowanja!“

Debra.

Deuhdy chze ho nam dneč, taž by nejch lúd w našchim časžu
wjele podomoleže mél i řeakstím lúdom w Debowym časžu.
Wtyle časžu během byle, wtyle dobrežo dobýte, potom během časžu
měra píšešel o Izrael w tych časžach do leňořice a
miejekořce jadapný. Boh časyt našch lúd jahowac̄ píšeš tajkum
wobtejwic̄em, kotrež w Izraeli hnežach: Mjeprícheželjo ho do
krája dobyho, pueče běchu řeakstíne, i wikowanjem a rjeměchluštwom
hnežachje řeakstí.

„Po połutym przedwojeniu Debora na kwaterunie Wojska Barata iowała z żoną w Bożim mieniu pędzącą lud stronażdżęc na wózku pęczętową kręgle Babice, najpotężniejszą jedyńczyką ludu Wojsko. Hala, dźg stępele wojskowymi wózkiem podła niejewoliste wojsko ryczeńki na bieżie Labor! Ale hdeż będu imiątkaż a żałorjenięcza a nadżią? Tón muż k żonie praj: „Jeli to ja minu pożęchnejęt, dha dzia ja chętnyj; jeli ty pat in ja minu pożęchnejęt, dha też ja njepręzahnu.” Mužzkie wutroby go nauboja, ale stawa żużająca wutroba bywa kryta w mosz Wojski, jo żożni prajecz: „Ja chau i tbo rębamęc, ale dełez jħidnej Wojsko jidżewiż, njeħbiż Sifera, krabi Zabinyho hetman, pichex inowu rufu, ale pietek rufu jenege żonn padmija.” A tak fu sta.

Zařá itečejšat Debora a Baraf hromadě na horje Tabor. Na Taborje džehací mřaz Klestilský — w dole stó thřaz nje-
přichcezelou; a totu přichewla Debora ſebi dobýza wětše Barafel;
„Stan, přidewj, to jen džer, w fortuny tón řeňes je ſebi
Šeberi do twojeje ruti podat; a tón řeňes ſam přidewj tobi
pónidze a hudež nevjetcezelou ſbic.“ Bjes bojivže ſo Barafow
wijoſi ſebi dobýza wětše na njeprichcezelou wali a krahne dobýza
doby. Šebera pat ezechym a bu w hezze ſeberowej wot jeho
zony Darle ſlouzowanym.

Sekčio bėgėje tuo dobyčėje dobyl? Tačiau deška u dole mižojo wojojančią, bėgčią horla na horje Tabor Debora žvaroje rūgyj modlo prisibūdymu a dobyčėje tuo nėra dobyla. Wong išdėvėjus: pramie priešbuteviavim t wojojančiu rečia potesta, pravos miz d dobyčėj rečia modlitva. Šeaf bėgčia į naštumų ludom? Vbš wobrak nam muži — kylinjų lin wojojančiu — u wojojančiu naipriekyje prieškeižių hrdžiam mitšlach u jich nutrobačia a vonglach priešceižinio hrdžiemui naštumų luda! Vbš wobrak nam žomą, totečių mizb ū modlieč a forteč žvaroje džesči i nausmečia pramje vb modlitve.

Dw&lowanje psiches psychiranje fahrate.

Duchowny Daniel Krummacher († 1837) ktoru w Elberfeldze wypatry, fotraż bęsche wot wsichelatich dwiełowaniaj do njemera itajenia a fotraż bęsche w swojej duszki wicha jistnisiwa a w wulfzej

„Czecho dla” no khora prechýde. „Kdo” Štrumischer džedže, mane su taifé nohe a hubenie.

"ab", seruumilitachet vzeſeje, "anne zu laſte mihe u hofleite,
anne hoflein faj shosickezg do powětrq myſfaj. Zane kopyeſchko na

„Ale, kňes duchovný, tak možecže tak rečej, vŕbať je hyma! odvys náležo vičinďže, kamo won býa a hale načmú plody řekeja. Te istomu tola hubiene njeťu!“

Krommutter khatije na žomu pohloda a prají: „Se štromami
dečice heví rádu, luba žonu, ale hama je hoví náz. Tež
vášnej vutrobie tu chwilu ani sojentia ani ploda nejste; tam
je hma. Niž nesvadie my, že ju kvérem Babi, kotrž na hmu
vutrobie načež pŕidieš dova, može tež v väčšej vutrobie na-
čojo a nowe živenie sfvorieť? Rámacez i Babi žaneho domé-
nično inaja? Že iovič hrušniam džesčom, fotrž ho ē injemu
po ronoz wotachu, v jinymre nahu sňavtieť džet?“

Zona sahamišjena mjeleževicë; potom wona praji:
„Wy macze prawo, luby knjess duchowym, wy macze prawo!

"...žeži mimoje pravci, aby získal všechno, co má, a během matematiky, já dždu číslatkač, strojčekniče číslatkač, mér řešivo v mimo výhledu!"

Zórlo żohnowanja, sło te prawidło sa
nasze domy.

Se starymi schwabštini wrotami w Freiburgu jedyni wjeżdżają
waj ręgiem kroćzegi murzą i niewąt po Karthausu drogą
wpatrąt. Taki stary murzak mimożni fabryczki warzonyjnej wieżej
romadze schłoj, doniąk i nchduńszemu slōžcejnej njepechduńszczoj.
Lub żelazny wprawia: "Wężeże w kranie, cęho dla ja tó slōžce
wspadnieniem?" Wprawiajcamy by tej abo dentyle pśekrójmi wita,
wóz tamny kam njeprę: "Da chzu mian prajieć. W slōžctach
wóz jenoz fabryka modlałchi wiązaj njezdżeladu; teho dla hu ro-
wadźmy. Tutym fabrykan ho lepiej njeprōzbie, pśhetoz w nich
wiry dżelaja, ale w nich hu njenodza." Muž, kotrys tať frueż z
wóz prawią, kudżelę, mjelečkę i tenus dobre prawo, pśhetoz wóz
dżelę fabrykanta Rosta Mez, kis ho hzo lata dolsko przekonanego
wóz wjeżdżają mytu satysfakcji, mjelečko teho żerło żohnowanja kwojemu
mieniu, kż hwojim fabrykan i wona wotewięc, w prawe fichecijan-
two pśipowiadacze: "Spewaj a dżelaj!" Haj, w tym słówie:
"Spewaj a dżelaj!" spowią wóni potajnusno wiđitlich wiśpiedz-
szoj wjeżdżo wiążtymu dżela a pręzy. Szyto tj i teho
wamukujesz? "Spewaj a dżelaj, dżelaj a spewaj!" Ta mudeńsz
wjeżdżo wot wężerawiejszego a dżeniuszowiego a traje hacz na juttie
a juttisztym. "Spewaj!" najprijędy ręka. Hdzęs ho dżelaj zapew-
czoj, dale wjeżdż a itożn, tam poniba Bóh dżelacz a dawa wo
żoz ho prokř - kwoj żohnowanie, kż dżelaj pśipadowo praj:
"Sapozj hwoj skutk i modleniom

Watom je bjoz na pot hotov. Bjeheze do predka, dje, pihtetj modlaza rata je tez djeblama usta. Potom to „djeblat“ wobcjeñstwje njece, ale radojce. Dal ja klowo wuklidzno. Pombaj ham heti, potom vob. Wob pomba. I to druge: „rjemjeñstwje mame kote dno“, mi njepravi, jo kote wobcjeñstwje, pihtetj Bože žahnouwanje ho am formacj am wunnojowacj njeeda pchesci rutom djeblawejz a chtoja pot, taž predko Salomo 9, 11 kraji, ale wonie, che wuprocesje bjez. Tat je ratwania pobojanjujeñ wutrolby kote dno, na kotorym dyrti rjemjeñstwje wotwozjenju, potom možje a tez zby dom živi. Provođenje nam tez njeeweczini, proštevanje bjez je proštevanje, ale djeblanje bjes provodjenja, jo do zby njeeweczini, potom pobradjuje obnovjanje Bože. Djebl bjes modliznju je hamo istolovjanju. Chto da wobwoje hromadze a nbyz djezene; to je najlepsive a prave. Način wotwozju derje i nahebenja wjedzach, chto dla gerci raušde a wjezecje pacjerje tak wyrwoto wažatzu. Spytaj mifre. Tia bjeheze jo tez njeponoz.

Wuhlad s horh.

Wież a żona śpiewałają pomalu po horje dele. „Piszełwzowa-
wudowań”, zapoczątkują, „fortez będzie tam horkach na wężi, ja mój
miej dżenka myjable fojsimą we wžitkini, fojisz będu i namaj
dżenka horkach na horje. Ty wężej, kaf ſo jena i jepnych ſunnych
dżenek, ty będzie wona rafsa hujenja. Duz by jez wutrobie
wotewri a wona wo ſendobie powiedzadsie, piches fostru będzie
pſchelska. Wona wot wjedziego horu do hukini horja dele
hladiske, korek będzie pſchela. Drudzy będziej jeſo bylo, taz by
dybjala w ſtymieſci ſwojej wutroby won bębez a piches khus
khuwacz a pſcheda wžitkini ludzini wójtje žałozieſz a z Bohu
wolacż. Něktora dženj myjebie ſyntyfie woſanja ſwojej
wutroby z Bohu won pſchelska. Wona praj: To dybni tęſ ſak
bęzej, taz wjedle dybni nam Boh placziesz; my ſuny pſchelaro woſnuk-
mij a prawie myjewem, ſtuť to je, a moloſtive z Bohom wob-
thadzecz.” Wona będzie wchodziſtemia wot częſtich pruhonowow.
Wona ſyntyfie będzieſz we wutrobie czymieſcie. A by by ta
żona będzieſz na wjedzie horu ſilka hacz wojtyskie mroźdżekom, by
ta ſyntyfie ſila tez tak wjedlo ſilu i njej ſilu ſilu. Gromilej
dprvi ho wjedzie ſemje poſibnymy, ja by ſyntyfie wotbył
poſibny, bo z Bohu poſibnymy. Won nam ſyntyfie
poſibni; ale won ja ſi dobom zpły wot noz̄ myjewom. Jedyn džen
nam jaſho ſilu dele da; ale won ſwoje žahnowanie na ujno
poſibni. Raſki ſyntyfie ſilu po tomu wjedla biaſada ſa. Wona
je ſleſtco niejeſte ſilu ko wiela, wona je wiela Boha woſala

My nimamij teje khwalby, fotruž na Bosy
meczi durbjeli.

Sređa na poli nećeštej konjej ja reblowanam wós japičeh-
njencu, a poħoneż po poli tam a jow bħajx. „Shto też ma?“
ho jedyn teju dweju pucżowarju prashejše, kottajż po drój
nunu džerxta.

„Wón je učeho ſ woſa ſhubil“, denki motmolwi. „Sſo ſda, jo je ſho výchji jéđenju viches polo učkaſti hóſež abo tlin won dał; jedyn rěbl jaďu dele wiku.“

"Někto na poli pýta," tamim powjedaché, "a wot jeneho kouza na druhí kypyata, hdyž je se hwojim wojsom jěl. Wós imerom stej a vohauč uždej nienamaka ištňaž wta."

"Mi ſo tez denihom ſaz hje", drugi juaprečejivi. Moje življenje življenje ptičeh mojim dnehom ſaz dolote polo leži. Druž během wot jenove blata na drugi, hdež ſe povišam wotom po vobch a nihdež ničjo ujenanatam, ujenijuž nihdež nečitja taſte, itdoh ſe by ſo mi bude. Druž mi je, ſaz vobchi mojemu ſandžemini življenju wihedžom wobča naročila a taž by na myje ſi vnitřkini wozkemi hladato. Mi by tuhloho bylo, hdež to wichtu wihedžec ujetrečebal. Moje življenje je mi potom nečito, ſi čimž bylo ſo nrajdrođio ihewam a nisomu ho ujevošat. Mi je potom, ſaz ſi mi Bož moje življenje wrčož da jato nečito, ſi čimž ničjo ſo počežnje vijje a itdoh ſi ničjo hdonie vije. Potom ſo mi ſedanje, ſo mani hihčež ptevšemelje kježje a hihčež ptevšemohlo bies mojimi hobičlouječami ſtem. Potom w ſproutju življenju ani dnia ujenanatam, na ktorym wumotrižni ujetrečebal. Potom je wichtu hame nadležovanju a nihdež blečka, hdež možt woštač, a čež a wečežnož ſeji wečežne honjenje a ſvitkanje, hduž žane Golgotha a ječno Bože njehyje. Druž naukuvu i dalela jačzuvac, itdo dybti ſo da lubožnož hyc, řekouma lubož, koraž ſo na taſtim življenju hmlil a jo w hnađe na ſo wumije a dale ničjo ničeha, hačz hrečenjoum wumoh a ſobojnou čimž. Haž, taſ ptevšemelje ſot načih ūnje a ſobozit ſo heval nihdež ſo nači metara."

Najbliższy chód je w niebieńach.

Bytchimy nôz Agnusđu wo hwojcej maczci wojweda, jo je wona po wjazwanju hwyatého wotkaſia hujto tak wo hwyatégo radoſce a żadózce po mjeſieczach napjetkana byla, ſuž je ſanowala: „O wo wjeriam ſtečecieſto, daſcie nomi horie ſobom ſiebieſto!”

Nějšto k rozpomínanju.

Niedaj się satrażnic!

Rekuta, kž běže pro doma nynějším ho mohli, že pšči kožu v tojarnach polstávají, že by hvozdy mejezdové pacižové vyměňovali, přejdu hačko ho k měře lehce. Řekl to jeho tovarůžkovo měřidlo, díky hundru žalostná hora našla. Zato wón na folenách ležetčku, cíji druhý čapki a čapkovy do njeho mjetadlu; woni ho nymějachy; jedny po na jeho kožo číškou jemu do vukha volají. Ale rekutu řekutu wola a ho mohli jměda, domž hvozdy mědlištu dopřevážat nebezpeče. Na druhý mejezor druhý hždo kačku a hladobučku, haček budže ho jarož polstávají. Hačk wón to jarož číšnějše, voun jeho rastro hemžachá a vyměňovadlu a kára běže mejezdové haček mejezor přejdu. Vojat hvozdu mědlištu spěvatele, taž by totu teho vukhovo mežo nejpravyl. Težký mejezor bura hždo vujazd tak vukša nebezpeče. Schwótrub a pjaty mejezor bura pščego mjetadla a ležetčku jedny s tovarůžkou praji, jato wón kležetčku: „Dži wobýšnu mitezae, to je prawy!“ Bot teho wokomisnjenja jeho vichtzha číšnějše.

Ranju taž je maty dejmaunt tat je drohi kamjenj,^{*} taž mulf, abo deickežifowa krepla taž derje woda, taž daloke morjo, abo malo falkrečka taž wečke prawy woden, taž jašne plomby, abo šlabu a hory taž derje člomjet, taž ūrovu, taž je a wostanje tež male a ūlada wera prawa a ūbōjnichčinjaga wera. Lepičha je u punjihnesji vóniata šlabu, hoc̄ wopacnje wumyšlene wulka weea.^{*}

Poddaj ſo Bohu w tutym * wokominkenju, pſichichodny twoj
nieje.

* *
Njewodaj ſebi ničjo, potom * budže tebi Bóh wſchitko wodac̄.

Wulfi rośdżel je, hacž maſč hřech, abo hacž hřech tebje ma.
Daj Bohu čzincž, wón jo wjele ſevje čzini hacž ty.

Odnyž ty hréch ujemoríšč, wónu tebje mori.

Mala holečka hody vjerzor prošečeše: „Luby šbožnito, vobradž mi tola tózdy džen tajki rjanty hodovim hujedžen!“ Ach, jo bydhní ticho Kujeja prošyli, jo by našdu utrobu wšchednuje

Što jebacž dacz uješvože nije, ale uješvože je žam jebacž.

Wo żywiojich pichklichnojczach prawje wyżoko, wo żywiojich
skutkach czim nido myźlić, to je pycha hóbnego c̄łowjeka.

Čeho dla nějších na * tuto my říkáme, schtové budžetů
v tamy my hledáme? —

22 - 6.1 - 2015 11:46 AM Page 11

„Pomóż Bóh” je wot netta miz jenož pola
kniesow duchownych, ale też we wąszych psych-
dawańjach „Sber. Nowin” na wąsach a
w Budyschinie dostacz. Na sichtworek lęta
placzi wón 40 np., jenotliwe czisza zo po
4 np. psychedawaju.

Pomhaj Boh!

Cijeklo 27.
7. julija.

Včinik 5.
1895.

Srečebške nježelske lopjenka.

Budanjuj ho kôdu hobotu w Sâmojerjez knjižičnicihetni w Budalchini a ſu tam doftach ſa ſchtovlštnu pſchedplatu 40 ip.

4. nježelu po ſvj. Trojici.

Mark. 10, 21: „Zene je tebi hiščče trjeba.“

Takle je našč knjeg tomnemu mlodženju mormolit, tij bê pſched nim klečo ho pſchitoh jebo mopraskoč, ſhto mèl činjez, ſo by wečnu ſbônoč darjem dostat. Kôdy člomjez cječe na hwoju wěstu khorocet. Pétrove khorenje bê to, ſo wjele do ho djerječe a Bo na hwoju móz a hulnoč ſpuchječe. Nifodenius na ho khorenje, ſo ho pšetnih ludji bojeſte, duž w ejmotej noz t Jeſuſej vſchidne. Budalchowe khorenje bê jebo cječeſelotomuſto a jebo nahramuſto; a nětorekuliž bewat vo bojočem člomjez w tamnem časju khorenje na to, ſo zaneče praweje luboče pſchecživo zuſym ludžom nje-mjeſte.

Kôdy člomjez na hwoju wěstu khorocet. Nettle pak ho wo to pracha, hač byli my doſti poſorni a hulnioni, ſo čhuzli ſebi kôdy dač wot Jeſuſa ſi tutej khorenje wupomhač. Mu wſdat bjes ſobu wjele taſtih wohladanuy tij wo Jeſuſej rođa, tij pak jemu pſchi wſdem bliže a bliže njeplščinu, duž tež žanu pravui wětočej nimaja, ſo wot nebo hwoje wečnu živjenje mudarjene dostenju. Što je na tym wina? Husto móžeh ſajtemu jenemu prajec: „Zemječe jen je tebi hiščče trebne!“

Zowle maſč neločo, tij je ho do nečehe ſteho na-wuežiš, ſotrez pat wón puičjez njeſčuze. — Temu pro, ſo dyrbí ho jeno ſe hwoje modlitv in Jeſuſej wo-bročjez a ſapocjez hwoji hrech hiščiež. Praj jemu: Tvoj wón irudny i ſtribjetom wot tebje vróčjez! Taſtele ſbôznit vózde cti hižo pomhač. Smjejeſt pat jeho pſchi

ſebi, tehdy budžesč ſo móz ſterje a lepie wſcheho twojeho hrécha wotrijez a woſtojic; po tym pat budžesč mohladač, ſo cti twoj knjeg hwoj njeboſti mér do wutroby pöſejele, taſti mér a rjany poloj, ſajti dotal hiſčče ani njeſnajtej. Něčto drugi praj: „Sa wſchaf čhuz radu ſa mojim knjefom hiščiež, ale wſchituj noſti domjažu moja ſo tym hinočne myble; wot nich tolj wotſtupic njemožu, duž čhu rodbho čjakač, domiz moj muž abo nau abo druhu naſchi ſe ſpiche myble dopiſčinu.“ Pſchecželo, ja ſom wém, ſo je něčto cječe, wot taſtih rojenic, ſi ſotrymiz by w jenym domje živyu, a ſo nětorkuljiz ſebi lózny nje-ineri wot nich rojenic. Ale tak wjele je tež wěſte: „Hoyz by ſebi teho wěſtu, ſo dyrbí ſebi člomjez naſtouzu prýz wo hwoju duſku činjez, ſo mér ju wſchu ſbôjnu, — hoyz by hwoje hwojnoči wjihje wſcheho cječeſiž a wožiž, wjihje dužli hwojeho nana abo macjet, mandželſteho abo mandželiku, poſom budžesč hižo jowle móz bôrč ſa tym dopiſčnicu, ſo kôdy člomjez miſčem hwojim domjažym ſi tym naſlepčnu hružnu wopotaže, hoyz by wſchom hwojim ſbôznite voda, a ſo tón člomjez miſčem hwojich noſtobše lubuje, tij hwojeho ſbôznita wjihje wſcheho lubuje.

Abo ly mi prajih: „Da wſchaf čhuz radu ſa Jeſuſom hiščiež, ale nettle mam tu hiſčče hwoje mlobe ſéta, te pat čze tolo kôdy radu ſebi k wjezelu wujic! — Blajn člomječe ty! Myblich ſebi hñadno, ſo twoj ſbôznit nkomu žane wjezeje njeplščine! Abo myblich ſebi, ſo bilo taſte wjezeje ſa tebje vrave wjezele, hoyz dyrbí ho wón irudny i ſtribjetom wot tebje vróčjez! Taſtele wjezeje wjezeju hwoje wěſte hysly ſa hobo

a po nim smějesch na wutrobje ſwoje ſakate boleňje.
Tole ſebi jeno ſvěru vſchi ſebi wopomnú!

Abo ty mi prajíš: „Ja nem, so dale taří woſtačz
nějšením kaříž bym doſal byl, a ſo taří f Bohu do jeho
wěčnoſteſe ſančí njemžu, kaříž tu něktele bym.“ Ale tule
khwili čhu bladac, tak móh ſiebí do preda nechtí ſa-
bluzíč, vóniſtu khwili pak čhu po bôle po Bohu ſadzherzeč.“
Luby, řečtož hwoju poſtu pſezo pſed ho ſtočka, taří
nhyd ženje do preda ujeprónide. Wěſt, tu, kaří džem-
ſmejček na juſtſchim? A nejewětch, ſo člowiej juſtſchim
džen radý ſabudze, řečtož je hjeniſtički džen tomu polubit? Nechtí wulſi v Božím kraſteſtvuje — jemu rěčaču Augustin —
prají, ſo je, jato bě ſi wulſi hlebom ſamotač: „Bože, pojí
mje ſe wſcheje mojeſe hřeſčneje čzymy wumod!“ We ſebi
nuſta ſu ſamu khwili hlyčka ſamotač: „Ale runje
něktele hiſcheze niz! Zeno tule khwili hiſcheze niz!“
Dotelž pak mějtečke horze voždaunje po hwojim wumójenju.
ſamotač ſi nowa do ſo: Přeče cži halé juſtſe a ſožo juſtſe?
Přeče cžo niz dženja? Přeče cžo niz runje tule khwili, ſo
měto moje hanbne živjenje hwoj wěſty doſonjaný ſona.

Také běbi týždy všichni běbi též myží. Týždy patří tvůj sběžník te hřečně pruhí hřwoje luboče na tebejší dele seže, tehdy wotewí ja uje výchdu twoju vnitrobu, so mohče ho eži wone do vnitroby sapschedréz a eži ju výchitku roškvetelici.

Vytaj řebi Ježuša, ničo druhé njeponho. Hamjení.

Wéerność biblike, sakitana pscheežimo jeje mjeſpcheeželam.

(Prokracovanje.)

Hrěch.

Nał njeromoni ju w tym nađci pisećjuini, je i teho pohrani, jo bi hrobi doži prečici: „Doch nije ničo delo hačy franiene zrebiunischa poroda“. A ta myl wo hečdu pisećju w liječe na Romischke steji. Za vječah tez pisećjuwitej wěrjenju, je mo dobrov wotpolad, ale hdyž muž, ktorž je slij na Romischke cestah, tafse ne „ta praji – dyrbiu w hoju dobrej woł dwieko-wac̄. „Dokelž Panov zrebiunischa weidnja prawe wobekdžowowane je – teho dla faž wac̄, bo Woha boji. A klymijunova trep je jenu wujednjanje cijecje swotinowiczo wachtinga. Hulbječko pisećje wun wo tamnym čjemu ani rojimile njeby“. Tako tu njeromorju wuc̄bu wo wujednjanju w liječe na Romischke stromi.

My wotomowym, so wo ſranjenju zyklwinſtego poriadku w liječi na Romiſtich i zgla tež njez a na wojnowiſte klenow, i ſtotym Paweł hečki wopisuje, tu napisany 1. st. Njeprawdočki, ſurwacjum, ſchudba, latwotivo, ſtręc, kawijci, njejmilowitočki hanibone lóčim. Taſte po ſpábanow. Dordzok, hamowatwočki paduchitwo, mandželitwokananie poła židow jako te hečki njeprawdočki po ſpábanu. Hečki ſam pat njezeli u ſwotowitom ſtutiu w ſmęſljeniu. Wocabucie ſmęſljenie wutroby napiszećewo Bohu, njezholowosz pſečewiwo njezni, foremuz ſamy wſchitne winiočki, to je hečki Rom. 1, 21; 3, 9—19. Hde ſteji iſto we ſranjenju zyklwinſtego wachtpiša?

Tęho dla też wieje pownomiejskiej wiemydątkowej średzie so
hrech, aby by ſo ludzi jecelato, ale kmitnojez Boża jec
naſcie jenitce wunozjenie. Se kmitnojez je Boh hacz
teho chaja ſzefewliwoſz met a tu ſzefewliwoſz w starzy teatmanez
pyches wopow hewit, fortez won daſtjo přejdymanieniu wodacza
Se kmitnojez miej ſzowido hyna jenož alet podat do čejerze
nia a hujerze (Rom. 3, 24, 25). W luboſki Teufelbowej w jehu
hujertym bedzeniu je kmitnojez Boża na ſemi ho hewita a te
je naſcie jenitce wunozjenie.

Wo nowotowym wiedza i skladu ręcz naje, to wschitzu
szczególnie wiedza, fiz i głębokoje wutroby swęta:

Ta bým píches Alhryta triwawie ram
Téu wewuu erunt větši uomeafat

Emu pravý grunt netr namata
Fracht druhé vicia novafam

Drocht diuhi hijsje namatahi,
So swch ſo we niu fradring

Tón grunt mi węzni je woſtanje,
Hdyž wſchitko druhe ſabinje.

To je ta wulka węzna hnada,
któz k wiemyślenju nihdy niej',
To je ta żmiliwość a ta rada,
któz wpsla k temu krejchuitej.

Ja bym vžele hýmertuých kožach říkal a něm s'ertá někrobožitý dýčetáře: „Žene možé člověkje pravu mož a trochtět tež w hýmertuých stýskach dač, to je mož luvošeče teho fischivonaneho Želina.

Хо^жи^х будж^е најин^жніш^о
Мі^л вол^то вутроб^и,
Сje^в ю^н најстро^жніш^о
Для тво^ї ін^жност^е.

A ja pišeš, kaž mi hovemu, tako tež vidiščitam nečljan
psičedeljikam, še čežiš nam v požlednjem hovščju mordaš križno-
marcho Deleja vsehde močnajšči stači a jo bivšnje v življenjuči
Božji vodstvo a mer namenali.

Socialdemokratija cīņāmēja vēlētājus piešķir, ale na īmūzīmē

Bebel wraja: „Wtajcze ja pischeniumi ujestrutow a wotstronie je je – a mjeftuti budzja wotstronie. Dzie! ale jabycę ſo mymne, ſo poſlednia pischeniuma kózdej mymlejcie pichenia w wutrobie leži. Schłóż wjeđa wopaczu, hrečanu pichitbilnejszej ejlowieſje wutroby, tež hru hrujejce wutroby picheniobach, budzje picheniobach wutowniekej kłodzce podatemu wojewozu. Bebeće poban Platko wraja: „Mjeftuti moja hrujui picheniumi w mjeđetawozu a hubjem woečenjenju a nopravjenju ſata” – a jemu Bebel pichitbilnije. Wnaw po taſkim kojaldemokratki nahtad njeſte ale te ſu hižo wjedźeli, jo to vjeſe kłodzi pichenijec. Ale wob- żarowacę ſo taka dyrebi, jo kojaldemokratka po 2300 latach węž bishčeje hru ujeročomina, hač tamu róbu. Wo napiwačiunim natorki ſtam, wo žadotsežwotci w czlonikiej wutrobie Bebel pichitbilnije.

Hdžia žmano sozialdemokratojo teho dia bibliju tak jara, dokož tak klinuje a rajnie wo hreču rečzi a dokož jiu jich pvedomje praji: „Biblia ma prava.“ Boni yaf mochjedja nizgo wat bibliju wjedzis, totuž mohla jiu jich wotmijenje wobras pichjhoda na dobo vorachę. Molu ko — abo je ta?

(B) Sofročinnanie)

Christian Bohuslaw Sprawduzjw Großmann (1783–1857).

Přenje této tuteho leta bě Napoleon přenese wojsta a s nimi wjde němce kraje poraží. Tento wojsta pětadvaceti píchi měsíce Dena němce rokem; to pat bě za ztu němci mulej njezdou. Dzén 16. říjtem 1806, běvý po tuncie poražení pětadvaceti rau po jednici s jenym dobu dle kompanii franzovskou vedenou do Přebrinu, na němci: Přebrin. Tale vez leží

S k t w a t o n b e u h p o w h e b c i j u w o j a y w o d o m y j e c h e f u k l o w a d o m o w s h a w a l u i a h o n d o m u w e c r u t i l i n h w e s h c t a m u n i c h e f m o b u d l e r i o n , i t a r n y a i m o t d y g h , m u s t i c h a i z o n i c , i t e b j u w o n a c e g h e n d d e c z e c t a , a l e n h a z o l u i w e c h i j e w w h y o d o p o l o w . R o d y d m o g e h e b h a m m u s t i c , t a f u l a z o l u i w e c h i j e s h u w h o l a n c h a l u d g w u s t a h , j a b o j i t h t a m u n i w o j a y i j u w d o m o w w o t c h n a h u . Z a d y n j i n y e c l o w n y p a t o n i w e j e c h e f , p i c h e c h o p o j u w i s h o t a f e t o n i c . T o l o h u b h i j u t o w r a j e n i e .

widział a hordy ne to był, hdyż bacząc runje jeho třechu hebi ja wobudzenie wówołst; pobókna ludowna wówrą prosi: „Hdyż hebi bacząc hrydło twarz, tam blisko murs nędrzy.”

W puchaczowej wójczy wobudźtej dolce lata dwaj mernaj baczącą fuwoje hrydło na brożu jamejczyku bura. Zmaz hebe tam, taż wo dębie, jara derje, puchetę in morszczek jej hrusto w hafrode, haj hamo na dworze wotolo thodziczh widzecz. Bur hebe hordy na ujez i hrusto w rosteżewanju wówołst, tak wjedzeli je, ju mo bacząonie hrydło na fuwoje třechu. Wschito, iechot w bacząonie wobčežek a molisz a sejcheriech mohlo, wón palene dęzczęch wón hebe jinaj dober a chajdzie hebi jej dęzczę.

Ton muž morszczek jenochu hryja, fortz by, jato hebe dorost, wozłot. Ton w pezotarstku nowinach czitasz, so bacząonie wozłotki koi, hdyż na leżenjach hrydło med hromadza. Do pat je, taž dyrba pezotarze puchacze, wodpatolana wej, na tředu pad je sejeda, fortz bacząon hrys pezotanu naznici jara matu. Bur hebe wot tchu wotomijenja tchu puchemieniu. Bacząon rujebiet hrys jeho pezotanu, fortez dybjačku jemu med manowjech, po tatum stoczo, fortez jemu iekdu ejsmeje! To morszczek hryz. Staz delso wón bacząon w ruwjetie stoczo wobbladwaciech, bědze i jeho puchaczem, hdyż pat boječke, jo dnyb sejeda, ejerpej hebe nimu i jeho lubołek. Schotz nimu sejeda, ejsmeje, bědze nimu hebe njejdeček, bojęsze puchetę jectebu nahrabuńczej bědze w nim wobzimie, heci jeho prjedawiech vichbiliniech i dobranyj sloczatou, wonje dybječkej prječ, to bědze trute rosgubuzione nahrabuńczo myža. A heci wón ejsmeje? Wón hebi rěbly natyha, vidič ejsmejstani do jadru dybječke, fortez bědze hebe wojne, a tichu mernie na tichu hafrode bacząon. Hafrode w tej hanie hafzine ton druh hrydło wapustek a myž po na druhu tichu hafzje a na druhu ranje bědze gaj hibut. Wsobe mlede dybjačku w hryzje hlydi wunrež. Pot teho zoha žadny bacząon wjaz w teſte wón hebi hrydło twarz maje.

A tenim wjedze nahrabuńczo. To myž nětore lotej myži, ihibut, nahrabuńczo myžiowenje sloczata moryte, fortez bědze prječ lubo mēl, wo fortym i zyla wóte maje, so je wozłotan sejedne. A tajemni ejsmejeni je ton hlyman, fortz da nahrabuńczo w hebi i jenom hrys, tež zadoči, fortez wjchite lepsze ejsmeža wutroby podužy.

Pravom žmili ho na fuwojim stoczo; ale hlesbožnemu wutroba je ejsmejna.

Troscht w řudobje.

Zjelički třez dęzczę po schęzczę muz. Wón wote morsz puchin dže. „Věpse mi to vola Boh řežiż němōže, ju je mje wówołbichat”, wón sam pich hebi prosi: „Sak jara piched wotolo hodynu na puchu tudy řyghowach, jo chay mi Boh w predomianju trocht řyghozje! Mi bědze tak jara řygho. Na predomianju čatach, jato je mje pichinéze. Se janowdneje mlobitum hrys řyghozwanje čepach. Wone ležetek w tych słowač: „Keneje řeži, wobradz nam řymanie, hys móhli ho řeži trochowac”. A přejda w predomianu dęzczę, taž by ton řeži i potom maj rulomaj dawat a prajit. Hdyż ho juntreč hlymu, juntu ho hrys kónza. Da dybjaček pichetę hrabac, to dyb wicthit mēl; pichetę runje to mubach třejebce, to bědze wicthit tak jara ja maje, to hys hlybuto w dybku řapščimienju. Duz prédat powiedzie, lat bu kato mlobu duchowopatycz piches hlymu hubenje, thronelyho mlobzenja hlymu. „Mi ty tež dnuhlu ejszto”, bědze ton mlobzenus prajit, „hdyż lubzí wonsach skafac hrydło; ale ja hebi myžlin, so hys mojemu Bohu ujesterje i rufom wutročz, hdyż dyb tak ſobu ejszto možt.” Na denius wopycza, so duchowopatycz nafráz, dęzczę bědze jenu tak džinie, schotz jedyn muž powiedzache. „Möhż je wote mje wójty”, bědze prajit, „ale to ejsz mje řudobje. Za ſo wódon wopiedzenej ejsz. Že hebi tat ręz domu žadom po čepkjenju, w fortym bědze mi Boh tat blisko. Mi chye ho ſtoru dęzczę, taž by ho Boh wjaz wó mje řejtaral, dęzczę mi mje wjaz mje řejda. Žalozmienie tola hysz morsz, heci wot Boha na stroni ſtajenj wójcy.”

A potom puchetę pichaktel mihiomata, ſak ſom a hřečko na dobu ſhubi a potom w zjum ſtrajf ſam ſtejebek. Boh mje dobre morszczek heci ſuwovojoho Boha. Ale teho morszczek. Tat

wod fujsiam i njebieham hladoshe a praji: „Hdyż ja jeno tebe man, dha ja nižo njerodži wo njebieha a wo ſemju.”

Najrježsje město zjeho ſwěta.

Ras trjedi wulpczeczemy a po zjum měnſtin ſtrajf ſuat ydpeczel dželazceriou, fabrikci wobdzechec Meks w Freiburku, na leženjach jenu fujsbū ſ New York, kiz wjete wo tnu powiedzache, dat wulfe a ranci wyczowana je čjimla. „Ale w hlymowym morszczek morszczek hys”, ſnapiczejmi Meks. „Schtot?” wotmohwatu jenu wyczowano zpět roshorjeni, am ſzay Berlin, Wien, Paris a London wjedzec. „A tola, dęzczę Meks, w hlymowym morszczek morszczek hys.” A jaſo ho spodzivauo prachach, tote město wón meni, wotmohwatu ſe ſahorjeni, i jeho wočoz hys ſuevčezym: Berulalem, Berulalem! Za hym tež wjete wulſtich a krachnych mětow wibzak, ale tola najrježsje, fortez hym wibzak, je Berulalem, mětow wulſtich hys.” Meks, kiz dorbječke dla ſwójego nepehleſtawajacego wotladowania ne wježnoček taž nefotte ſwójtowanja morszczek morszczek ſe ſuatym wobzynu Janow Benzelom prajiež. Žena hrydlo je, wo fortez naturisti člowjet morszczek tjeje, to je „hujuate ředzjenje po dominije”, a wón morszczek ſwěca: „Zerulalem, ty mětow wjypho, aži byl ja ſe tebi.” Šobzai ſum ſi, aži maju ředzjenje po dominije, pichetę wóni budža domoj pichimie.

Quém.

Wówoj hlydo ſu, lotiž ho pich hřejzickej ſtaduňosi na druhich hlywaja. Ŝich ſtowia, ſtut, wulſtowanje a ſadzrenje po ſum ſpodbaw ſuehodza. A tola, ſtow ſomha wjehito hnydwanje? Š tnu na druhim najmjeniſtej nepehleſtach. Šeo na druhich hlywach po prawom morszczek druhu mjeje, heci hřeči ſobuzlomjewom ſam na hebi thoſtač.

Něſhto i roſpominanju.

Morszczek morszczek ſe, hdyż hy ho roshněval, potom ſuejſech ejsz mjenje ſažo dobre ſežimie. *

Quém člowejek it wotemi a ſacžini jenu wočzi, zapali wutrobu, potepi ſotom a pichewbroczi morszczek do hlypoſe. *

Moje džeczji.

Štawny puchowat w Africy Stanley powieda, ſo na ſwójim puchemianju wodzerej ſwójich aritanskich pichewbrocerow ſhubi a ſo dybječke teho dla tutuſ ſubzi, lotiž bědži ſi morszczek džinu a poohanje, ſam nowyedowac. Pich tnum won natym, ſo, hdyż ižk i žanejne ſtutke napowiaty, a jich polda ſi mjenom ižk ſubdoweneho ſpalac: „Zambesis” mjenowatę, ſo woni kueče ſtudachu a ſo bědži hlydom hlydom wjewiež, ſchtot bědze jin pichetře. Hdyż ſo ho wo wěži jednačte, pich ſtorydž bědze ſame ſuňjenje w ſtrajfe, by ſubzi ſi morszczek ſtudom prajit: „Moje džeczji” — a dobrodumni ſubzi do pichetę ſtucat, haj ſamu wjepeli ſuňjenje wotſtře. Stanley je ſeniſti knes, a won je puptk, ſo to ſlava „moje džeczji” wjaz ſamobz, heci wjehito dřeč. Ale nepehleſtowala nam morszczek. Wsobez tež wjehodni: „Moje džeczji” a tola my ſo morszczek ſhrytujeniu nam ſat mila a ſubobzneje pichowat: „Moje džeczji” —? Duz dha wón wota a nejdřeti naš pichetře wjaz wotſtře welač, ale ja wjehito, ſi čemuz naš wota, tež ja ſečkjenje a wumrežce tež wot naš ſo ſadzřenj prajiež: „Wótež, ſu ſum my.”

„Pomhaj Boh” je wot nětka niz jenož pola ſtajenjow duchownych, ale tež we wſchěch pichetře dawarnejach „Sserb. Rowin” na wſach a w Budyschinje doſtač. Na ſchtworeč lata placzi wón 40 np., jenotliwe čjifla ſo po 4 np. pſchedawaju.

Pomhaj Boh!

Cijelo 28.
14. julijs.

Letnik 5.
1895.

Serbske njedželske lopjenka.

Wudawaju ho kôzdu hobotu w Ssmolerjez truhičjihščetni w Budžinje a su tam došlač sa štivořitlenu pihedpletatu 40 w.

5. njedjelu po svj. Trojiz.

Psalm 67, 7: Semja dawa swoje plody: požohnuj noš Boh, našč Boh.

Bisegjelo, někje w tym rjanym časym čažbi stejimi a wičitzy hladamy s mještem na našče lube Bože žito, selene luti a piđom schotny. Hdyž budžische če nečto se hameje hymy, w torejž ke pihed nami wido swotemrjene, proste a smjerle, i jenym dobom do tajšeho čažba všeckadži, kaži tu někje s Boho mamy, ty budžische být wšege wschón sejpodživany, hdyž budžische njenađiži wšchu tule krajnjotu a pucu všeched hobiwohlađati.

Dokelž pak hymy wschitzu widželi tak wšcho tole pomalu pihed nami našta, fröcze a krawjele, njevodačivo ho nictio tak všečmojuje, — ale je to wot naš pravje?

W hymje ujeđe wonka nižo žive vptynč, tiba nečto scherčatnch wróblow a harowatych wrónow. Našč štot být do hvojich hróžow sawrijen, my hami wostachym kôzdy najradšo doma wo istwye abo na dworje, pola a luki val beču se hnečkom sawodžte.

Ale stupišiž ho někje do polow, wohlađati tu dženja pihed hobi wšho mlodne a žine. Wschidje ho wšho hibje. S hromadami wohlađast pihed hobi hrajate schere muščki a pišane bruzči, šteote mjetelčki, a w škóznym wtrjej jeđdaje ptaciki.

Kedžižištemu stworjenčiku pak je Boh jeho mještačko pihipotajak a kôzde ma, kož ty, swoje vježelčko, kôzde swoje hruboň. Po pucu krežo možesči s kôzdej swojej stopu s jenym dobom hromadku živých stworjenčilor po-

tepač, hdyž njekežbuju pihed ho hahach, — ale žane jenicje tajše stworjenčijo njemžičeho festworic; to može jenicki Boh sam se swojej wšečhomogu dotonječ. Mæt ty tež najmudršiu blouw, najwutstojnije poru, najleviči grat, tola njemžičehi nihdy žane tajše stworjenčijo festworic, tajše tu pihed tobu lětaja a ho imjewja, ūncjo a brunczo, turejo a scherčejce ho hibaja abo kaža.

A kôzde tajše stworjenčelo, wulke abo male, behate abo kažate, cjaša na to, so džiži jemu Boh luby Knies i prwym čažkom jeho jedži švaric, a jo do kuteje wole naheřicati. Won rat, našč dobracjim Boh, ju kôzdemu da, spochi a wšečdne, hučičisko, dyžli sa džen junu.

Pohlobaj wotolo wu, tajše je tu s novu wšho rjane frosto, a tak tu někje dorosče a dostrawi. Njeje eji, taž dýbajal ho džinovac na turym luhym stworjenčulu a jeho ja wšchu jeho dobrotu hboleč, hdyž widžisch tak ho wón sa wšcho a sa wšichch starca, taž skoriblju nan se tózde swoje džesiatto. Boh luby Knies ma spodživuje wulku hymu hošči, toliž ho jemu wschitzu wšečdne ja jeho blido sejhdaja, a jich kôzdy hlađa, hdyž možbe wot njeho hymy tuh dostacž.

Tale našcha semja je s wérnej prawdu Bože blido. Ju wón se hvojimi darami svjetni a ju ženje žane lětko pršnuj nještaostati. Spochi wón se kwojtim daromymaj rutomaj wšchem stworjenjam došč jehde na tole blido snoža, kôzde doštanje hivoj pihimjerem džel, wjetši abo mješteni, kažiš je jemu runje trebny, so hu potom wšče došpotjene a moža svijetelene swoj luby Boži dar wujicj. Kôzda wacjta snamka hebi swoje lopješčko, kôzda pežoka swoju

szłodnu szłodku różeżku, skłot swoju trawu, człowjek szwój
wschędny sztywny Bozi chleb.

Taſtele rjane džiwy nam Bóh pſched naſchimaj wočo-
maj ežini. Spochi požohnujo ma móri ſwoju rufu wotew-
rjeniu a dawa nam ſwoje bohate dary. Luby, duž wſchak
mýdy njeſabudž, jemu ſa wſcho ſvobój džak a ſwoju kħwalbu
wſchinjeſč.

Każ je Bóh jara dobroczynny!

Schiò njebnutý móht sawostacé,
A sa job' darow wchédne dživý
Jom' winojojty džak nohžozl dacé?
Né, kaž mje Boža luboješ shreje,
Ežu stajnij s' džakom wopomnič.
Sapomnít Vôh mje ženje njeje,
Tež jebo nožku sawomnič.

W&ernoscj biblije, salitana psjecjivo jeje nijepsjecjelam.

(Pořádání.)

Grešky pad a čert.

Hdyž Panovl wo hřešku řečí, wón wycěho hlada na maj-
hlubšku a přenáší pidičkou hřešku, to je hřešku pad a sňebart
Ečlowejt je hřešku s k počtu pořízenem, ale wón je sňebart
že wot Bohu wotzahměje dat. W tym leží jeho wina, ale tež
můžousta w tomzohyzení. Woprasowje je čłownek dějema hřešek
tak. Wón uječe tam w hřešku aby — to wón jenoz bywa, hdyž
že wón na česk živjenja pisečzawo Bohu a wěrohoje řwiedzje
ale wón tola čloun řečtu, žejo je ujebrane. To my na vodich
dějechs pořízenem; wot maleboje w nich hřešku pischtlitnolitje
teža: hanovrou, swadimovou, pisečzovjenje, pischtlitloženje, jawiež
selhánoženje. Výz čłownski narod je po tařtinu w tych wobiet
pořízenach řastje je nam wjazte pišmu wopřinje. S wotaf to
pischtlitje. Historioje wo hřeškum podze nam wotmohyzenje dama.
Ečlowejtovo je w spocztu wot Bohu wotpamko, teho dla žiu
netičkou wobstenožce, pischtlit. Rom. 5. 12—19.

Sdyž pat je čloujet sjebam, dnybí tež jekab byč. Sdyž
sjavědovit mjeře, dnybíj hřech pat u Bohu, pat u člomíci kňovi
sjezadat měře. Sdyž by hřech wot Boha pješidžat, potom by
tvoři všecká hřečice hýtm, všeckemomý, ale wjazy lubičej, cítil,
svjatova mjeby. Sdyž by hřech s čloujetsej, moře wifshadžat, potom
by wuměřerja njebylo. Této svjaté písmo tého dla wobhřadězi, jo
že potajna člounna duchovno mý, ſi foreči hřech wifshadža. Ty
ju pak pješidměře mjebměře ſi bajku wo čereče ſi wopuſtlu o roho-
maj a o druhini tajfini bajkami. Žes. 13, 21; 34, 14; 3. Mój.
17, 5; 7. Mój. 32, 17.

W historii wo hréjchym padze je wobras hada wulhowanym ale ręce tuteho hada zo skupiny lawiebżajznej wobezponem: „Wy niebudźecze hmyrzejce umierzejce”, „wy budźecze jako Bóh a budźecze wiedźecze, iżto je dobre a źle”, jakaś doliż siewi, io tu żona dąbrowska hiedże wobłoją: „Bóhži kum jendž baſtu po Bohu wobłysłi niebudźem żamieć, ale budźem halle prauje mudiř a sbożownu. Wd začeno Bohu mietrzejebam a miedzamy. Wd ſiebi kum jsoče kbotujem.”

Někdo ho ve praji, že je všechna wo čereče i Perjíšeho. Ale
nuje tu ho jatočím rozezří bálistie vnežby a perjíšeho pohau-
šiva potajíce. Vola Perjíšeho je ihy Boh (Ahriman) podla Boha
hvězta (Druidu). Bé biblum je vrontovac mozeck i uverenie

Bože, něžo dale. Přebír. Šlöv 1, 1. 1 Krat. 22 § 2 Sam. 24. Brána je hvozny wot Boha došata hrobodobný wopacízne wjzvěst, wina vo tařtinu w nim hanym leží. Ale wén ma po hvozny wopadodjenju jenoz telko možu, ketež Boh jenou wostají. Dotelež paf kruče po hvozny střechy sluktice, teho dle možu mít vydřitit, tis wot Boha wotjivju. Brána je povstalitovom krébitu w trailejnje hřečka, korekob rojem a řla wela vjzvěstom ko píseckodobudžete. Nedojmž na vjzvětce revoluzij, tak ma po všečku na trutnězjistu wola mōž, když jinatróz řta wola plací. To žane vobněljenowanju njeje, tis doloždje. Rokož řejzadometratia by řlo dživata, tat většje kvetu na anachoréto na bek storečili. Přečesivo tenu „řevíček z čenouky“, vjehožnu teď duchovněj mož řežim woprijte. Zadny denhi to njezdje, přebetob vjzvětce hřes hřečka řta písecku hřazbu řlemjeni. Na vjzvětu pat hřeč možu mina, a wón jez tež možu jenostají Mat. 14, 6; 23; Jan. 14, 30. Teho dla mōž řulemnu člowěčtwu vobněljenowanju Lut. 11, 22. Tebo dla pat ko tež vjehožnu njejmu vjeho řlož hele řtobi. Boh to písečida. Boni dykba na něm vjehožnu řlož řanová. Boni to činu. Vjeho čelna a duchovna, řla wanda, wistito hřečenje na nježje padnije Mat. 27, 46. Ale to jejeho řubovš řubadoujuc njezdje. Žon je řytlučni písečichot. Řežimova řubovš je řytlučna hacž heleska mōž, ta řubovš je řečiž, dženčen a wěčnice!

Wo tym źwoje ſmiech męcz je lohka węz a to jenož dopo-
kujuje, jak mało khutuje je čłownej rozpominat najjaźnijſhi a naj-

1: h r e d.
(Sopfragömmagia)

Dicranomyia schuleri

Pruska królowa Luisa ho 10. měrza 1776 w Hanovercej narodzi. Dotek hžo w swoim schetku tčeje swouj pverem maczety hubi, jui wort je hžowym hortami a brahami t jéje wozuji do Darmladka psluchescheli a he tam wozczęte. Tu jedyna wona tch swójego mandzelskeho Wjedricha Wylema, pruskeho królempuza, ktoréhož hžowym niesieciu by wona 24. kaptelja 1793. Že hžodowny hžowczyk teho hanecu leža ho wohn w Berlinie hžowczych. A wot tamneho dnia hem bę, wona jako królempuza ja jato królówka hžodownica leži dotko hžowjego mandzelskeho a hžowjego domu, a wjeſte hžowjego kraju a lida.

Kralovna Luita patří běžně k významným schuhům. V Darmstadtě je vona jaročko a pravděpodobně může být i v roce 1914. Schuhata dříve byla výjednávka dřívějším světlem. Ale výjednávky jsou v současné době zcela vymizely. Když se výjednávky vymizely, tak i významná výjednávka. Schuhata dříve byla výjednávka dřívějším světlem. Ale výjednávky jsou v současné době zcela vymizely. Když se výjednávky vymizely, tak i významná výjednávka.

Mając powiedziane żę ho wa królowej Luiji powiedzadź. Ma eje kwaszni dżu bę schutri a pot ſia Bartłomiejkim hózjęw w bieżej drafieje krompeřízskim kwaszni klučijskim hózjęw. Lubošu pojeździe bětce schutri spowada a kwojci wez jara derje čimula. A krompeřízka wjechelice ho tek jara nad luboňej hózję, ho i wntroby wototka. „Woj! Wjo!”, woj wjechida dwornicza przejala, i kdo je Bartoša królowa? Wjechelice čimula? To ho sjezdździ. „Ale sbozowna ujemiejsza wototni wjechelice! „Ksi, ujemiejsza u wojsz čimuli?“ a doba heki piščes taſte prascheinje wntroby wjechilic, kž to wiadzka a klyčkach. Drugi raz wjechelice królowa w hrabotwskiej jehrodze. Hóz, kž wjechela tam eto wototko bětobádzie, ha pišti typu do mye ſabějemy. Žena dworskich ſujeniony chyžkhe jebo teho dla naſwotek. Ale obvrećinę królowa wraji: „Dajeże jenož, hózby dyrbja džiži kyč.“ Potem ujanowisko hózlen kyo, kž zply ujazdrov tam ſtejciechne a emi i vjechelincu hózlen wraji: „Woj! Jenož, iadi kymto a kraj kwojinaři staršinai rojcie dobreho wote myje.“

„Svijet je bježje kraljova je pao u mračnost, no sloboda Paneg, poštovanje i vježbanje u vježbi i vježbanju po vježbenici svakomu. Život tipa kraljova kraljova potne vježbe na hermafroditu rođenog u vježbi je bio dječak. To je vježbelo, fal dječak vježbadu i mičadu: „Kralj kraljova, kralj kraljova, mi tež nećemo!“

Sajo deuthi eas bę kratowa w Bartlinie na hodowinu hermanu. Wona pscybūti je jwowniu mandžesłtwa k budzie, io bę tam nęcto hipita. Zona, kiž tež tam stęcieje, wręcza stupi hōzj kratowství mandžesłtewu wohlađa. Kratowa Luisa ju pscybūti iuijy protichelje, a ho by stej wotala a ho i njej roszczonadzala a ho ju ja jeje hōbju protichelje. Zona przejdzie, ſo ma te jwanta, kiž je minuta tol star, taž kónpunzji. Nastan tym węjeli je kratowa z wutrobu, kipi netkute rjone mępp k hraſtanju a da j jei prajzy: "Wobradzje tele malicjotęje jwownemu kónpunzjewu w ujenju mojejki kónpunzji!"

Taſtele powiadomiaſza hſiejszeſte stanu prawnym wueſet w Darmſtadcie, wo ſwojeſte ſteatowſte ſtuleruz. Wn ſtulejſte wo jej pſzeczelniuſte, ſi toteſte wona teſz i najmjeſteſtmi ſwojowym podbaowanym weſthadzjeſte, teſz wo ſtudeſci, toſciu mjeſteſte pot bohatych a ſtudyc pola wulfich a matyloſ. Do veſi wutrobiu mjeſteſte ſta ſteatow muza. Wn ſe i poſtimu prawnym wueſet, veſi wueſet ſi tuteſte ſtaleſte woſi. Wn mjeſteſte jeno jenieſcie poſadunye, ſtowciu lubomu ſtuleſciu, ſiž jemu tak wieſi jenieſcie ſtumieſte, hſiejsze ſtutwod ſtudieſi ſtowciu ſtumieſciu bladac̄. Teſci dothodzy bawu ſo jeho potrebujesze doſpoſtac̄ dobaħaže, wón nochajſte ſzane podbieranie pot ſteatowſte pytači wón džajſte ſi jenož jontreſet woſi weſtlaſcia woſtlaħaſcia a i njaj poreczes̄. S tutym poſaduniem wón rano stanu a ho wieſezoſte lehm. To mjeſteſte jemu nera, wón dybjeſte ſtonozne hſiejszeſte ſtumieſte, wo by taſte poſadunje doſpoſtac̄.

Christian Bohuslaw Sprawdujew Großmann (1783–1857)

160 — 169

6. novembra 1832 běžeté po ruce dveře ježet sínymkou, v
bě schvadětci král Gustav Adolf s wona města Lüzena na wojinu
padnul. Won bě, káz je všechn matic, že živojeho wózneho kraje
wojini píchelečkam evangelskam wěbratram v Remzach na
pomož píchelečkam z zylm živojini schvadětci wóste.

Teddy ve hřbi Grohmanni wymyślił, že dospěl k tutejšej muktemu wojscej a krále, wypomahajec a faſitujec, že v evangelickich po zbytek římenje, ezechini wopomniť řeči, dobytu mytretadbe, buchu wiktadbe výmenje se taří wopomniť řeči, a Guitard Adolphi i českého tónu wopomniť řeči — Wonta přesek městuom Litoměřom tam won něk řeči: Temptem i latceho železa, mitska w mui leži hřbetu řamice, (tou řamou, ne bozruž bežci tamnico na wojinje padnitivou krále Guitara i hřbow potřebili). Do tuteho řamiona řeči widypane: te pijnituki G. A. 1632.

Do sestře můj Brambáčka m' vydavat korech bá svět

„Shto nět sapčežech?“ Tehdy Großmannuej s Vohou tařívala dobra myšlenka do můtrův přichádže. Když byl v Ostatních Adolfa třetí vopomněl nařízených a nařízených, kdy byly jeho výchitky evangelické ja to postarálo, je možit živočinu evangelickou věřebatram, že dřívější býce podřaditně jenž byc a bydliče to doprovází, že měli tamní výchitky jame živočice evangelického Vozduchu a řeště, kdynež živočichů evangelických duchovních a živočichů vnučeržov, a je možit na tole rázduje píšti živočic i libeňevangelické měřte životasť, ja pak tež živočin dřezovou ždečežec a vnučeržov a můltováč. Taťe byly učebni evangelického předčeskuho živočinu vžadován a potřeboučem větřebatru rini taří žimlisi, tožík byl Gmírek Adolf w živočinu čajku všeckuživo měřen podřízenýmu evangelickém Wenzanu byl, jato jin je živočinu věžitom na vymoření píšečež.

Großmann bě sedy tule důchuu myslíčku řapíchjal, dů-

naučna wschidze po wschodnich jatkiach kraju, po wschodach Rēmzach, haj
hjehče dale do zjutru wutroby, tiz bedni wulne, titec myju mytch
ewangelickich katekum wutromyku a boryc foteli po god Gospodzian
nowym naudewadowanym „Gospodz Adolpheje Jezuoczeñstwo“
torež je ho leto wot leta dale a dale rozwrosto a wottal hajo
wiele itam kudym evangelskim wojadam i jich duchownej myju
wutromyku, so moja nětce hant kwoje ewangelickie Boże domy a
jihule.

Tu jašklužbu, so ho hříchežce džemha we wýchoděcích evangelickich wožadach se řídí, když se v podobných krajech rozvíjířešené ranným načerče ptečky karavany, a my je ptečky šváračky, my se po řekách Grožnajm, ta pak sojovitanci jeho česká kráva na východě českém.

Bůh bě výjihovoučenym miř a vubějený predčel. Zato vobě na nové leto 1829 živouči katechismu v Lipsku nastupi, predvobovoučeným:

„Konec leto října je moři řapacíčne, nejich časyli ho krobnič i nimi východíza dačí s novou ka Vože králečivo lohotice.“
Sv. knovom duchaprotinym predvoboučenym je Grožnajm vyle duchovnoučne hanici vubědžit. Pojetím trčež středovje Grožnajm zelený schvadlost 1857 na ptečky slatky a predvoboučne ptečky wožadče se živouči duchom. Českí vlasti ranou bě vobě říjno v svobouči Božímu domu, potom časat a třívaly sa východě Božímu knabu, tiz je namíti v načem říčnoučnou darem, a wožitveni ho se na východě rýmačnoučkou, kotež ſo řekdy řewaduči. Autrioněčni poříčnoučkou nutri na predvoboučne řivojoučho řajovitoučho bretra, tiz je v tým predvoboučne, že ſe namíti ſe řivojoučho rovno vintajenym říčnoučkou novou živouči řeku přidneješ. Denki dříci jutročně dříješe Grožnajm řam predvobouč, ale Boh maječke i nimi hřimadlo myšle. Grožnajmou tón dřeti Boža rucečka iaja a netře ptečkou ſe myloho říjno říjno. Žednoučne mjezdil je dřebjal řiborjeny Grožnajm lečež, nětore mjezdile dřeje bjes leboleče, vysljenen mjezdile pak i bolečež. Na řeku ručni a nohy bě vobě wožlabjeny, ſo i nūči ant' poříčnoučkou němocňeče, kotežel jeho dříječke a

Ale w tymże wyciągu żądu wózchewiejeć hę won sa
łtomam i se hujatcho piżma a i thierluchemi. Wózchje tule
thierluch bi jemu najlubieć wózchewienje, jo źebi jón hujto
wózchewia:

Češo dla ſo dyrbjal rudičej? Schó chez me je ſe hubičej?
Schó chez me je ſe hubičej? Schó mi može njebo rucič?
Boži Šoum njeđa žđon! Werenv' ſe hubičej.
Talle je ſe Gresham na ſwoje woſthaličju pribitohotaw. Hubovo hnuty wuzi učen kumil do ſwojeſ ſunjerjeſ Božje woſthaliſe a čatale po tym do Božjeſ wole podatv, kęcypimy a wérivu na tu, ſe dajal jeho ibožiti pribitidž jeho ſe pribetá.

wotwocząć.

Któżnili do swojego wizytowania pożółkową wóń swojej tuby Gustaw Adolfski wirtan, a jato ja jeho bym jego wopredzająca. „Lubi nano, lechęszej nielić wejścia do twojego skrzynnika i wieszczonu je pudeła wizytacyjne” — wotwoczuł jemu wón: „Masz jednak hebiętej niewiązadzony” — S moim skrzynkiem bedę pięknego źwij, i nim zawisztanem wizytatę jebę żałosie weczęże kieutem.”

Poda ho jemu wobej wobezu jakwicieje, jeho hłoszku
deje cęsnich, ale se wszechcho, sechtóz hincze warietum, bě hlytchez
tafki bě potym lubojeze a wjehala. Po malej skwiliż bě wudychal
a bě niephobi. To by 29. iunia 1857.

Na někdy dnešní jeho hovoru mluvím. Kdy vjele lidé bě jenom na píševozdové píševozdí! My, tehdy byli studenty během výstavby na jeho píševozdovém, dale východně dřívopisy s města a i jeho díložem a nejvíce hemera byla městožanou, vobchou a měly, píševozdu toždy chyběly jen tu pošlennu českou a lubočskou vobchou; východní východní během tří Českou Adolfa továrnou ve Štětí, tří i druhých krajových životním pohybovým do Lipšic vobchou, z když tenum falzovací tutej továrny svou pošlennu českou vobchou.

Wieder-Authen-hu-mundi

Widok Luther wu munc.
So je ho Luther w suoim 22. leče do Elbichtra a do miichow podal, je tózdeni evangeliemu ſchekcijanej jnate. Wurtschi, do ſatich ſy wón poda, běchu tat rafati Augustinijsy eremitojo. Po bedu 17. julija 1505 z Lutherowym přenáſtopou do Elbichtra je mjecha voleb wreota a díreje do křeřta

javřene, nježbě wón hižom hotový muich, ale dytbeschke žo khetru
khwilu dač na to ihotowacé.

Hakle konz leta 1505 by Luther wot jehojoich mnicich ja novizni, to refa ja nowoznaka abo mlodeho mnicicha pslivnath, s tym pak tez hyczeze zadym hotovu mnicich njebe, ale dyrbjeze zyke leto na to cestacez.

Hdyž něždo do jenho slýchání tajeho nového hýzja je „mítoděho míticha“ všechny, teďž mejachu mnichů v živočim slýchání kozého kráčí svou vlastní dřen a živocízení, dotež po tom dřen jež nový hýz živočim všechnu dražin sileče a ho ja nju jich mnichstvu vobleteče.

Na prior (klášterního) biskupa páně modlječího doho, když bě
k nim do kláštera přicházel, ja hdejnoho žpánu, že jenžel do ja
novizu abo ja mladého mnicha přijímací, a během významy žpánu
mnichu do teho klášteru, žahovit jenžel mnich z klášterního
klášteru a jenžel se žpávou novičkem všechny žpánovitými
mnichem do jich Božejch domů; jich mítoby mnichem pak bu rot
nečestných starých mnichem žpánu do arvutu domuješem.

S Lutherom je žao riječi takle slalo, won bu do zjrkvoje
pičeh priora dowsiedzenj. Tich prior pičeh wotstojanju na stole
hezho žo Lutheru i přenja woprasha: „Sakto jowle pola nař
sezechz? išto masch myžle, žebi pola nař dozřatačz?“

Luther jemu na kolenomaj klečo wotmohví: "So chýl žo
Bóh nade mím žmíč, a jo chýli mje wy do wašcheho towarzstva
psjchiwacę."

— Vor jemu na te proji: „So móhť ťo Bóh nad tobu
hníťce, — tote čož i nás žádny ľam vrot ťo daež njemôže.
Namu pak chze ťo vdečie, ťo je ke ťo Bóh hždo nad tobu hnítel,
dovčel, že eće samôr, ťo byteli motvymkáť, ď tam do načeho
auštingutneho bratrstva ťotupieci.“

"Na to by Luther například, že byly voholáši, hač je hōdny, že kuncí jež do svoucho bratravu pýchivat, Zeli domnataču, že ve nichlo ženěm, taři, že njeprerdjíše pýchivat, tež mětib, kžk bě i pravce věry vnapadný, an taři, čejcť starčice, abo džed a wortka, větštač byloš ja to wutholane, jo běstajč i řezarim voholáši.

Na wózce jego prześledzeniu, samochód Luther powojujący prioryę z czerwonymi pionowymi doberze wzmocnieniem linią. Dzis jego tón priory na to potrafi, kajte częstę żuwienie imięce, kiedy budyż kobieta swoja i niani ma.

— Szta! miedzi ujemieńszej żony żanni powoju powie, żuwe dny kliny wojską, a py prześledzeniu czaħhaeż.

Dokelž jemu Luthér žlubí, ſo čhe ſi Božej pomozu wícho to
pſchětracž a ſuſeſz, bu wón wot ſwojeho priora do mlodých
mnichow pſchívſtety.

Dato bechu čjile mneši hwoj therlisch wuspewali, a Luther
hwoju nowu dražtu swobleczeny, doita won wot hwojebo priora
hwoje nowe mjenyo: někt dyrbjachu jeho Augustin wolacj.

S tým by Luther noviza, a netle žo ja měho tan čas
započza, v korymž dohrbějše pošlačz, hacž je do mnichou kymam, h
hodým a dostoju, so mohli hebi jeho posdžíjšho psebitnouje.

Naž wležitý druh mlobži nowizjo, doſta Luther hwojego woſebiteho powieſzera, tż dyrekcjeſe jeho we wleženiu powieſzereſ a wunieſieſ, ab fož tam praſach „imſichtrieſ“, dñz taſfemu powieſzereſ „nowizow imſichtrieſ“ rēlaſhu.

Także starzy mniach dyrbiejsze hwojego młodego wnęczomza we wszchem powieczęz a domwieczęz tak a taiki dyrebi ho tóu młodý jako mniach sadżerięz, štoto dyrebi čjmez a štoto uječzimiež.

(Sfoučenje píchichoduje.)

Na podrožník věch kamelutri.

„Tako tón khudžina wolaſche, płyſchejſche tón Quies.“

Va podróžník běch hamlutki,
Měj puež bě w čemnošezach,
Dovž j hnady živělo pſchi tebi,
O řeju, uamaſech.

Se wschitkaj mojej styskuoscę
Kaž hyn běch ihubjený:
Se živojim žłowom, živojce kruju
Wie wunoh. Žeju, tu.

O, so bych pšehezo ſacživavak
Móz twojui w wutrobje
Na tebje ſhwéru poohladał,
Sszy ſhwéto w czemnoſcji.

○, wiež mje, knjede, wiež mje ſam
Be mojej klabojeſt,
So živjenja ujenamakam,
Haež, Ježu, pſchi tebi.

Sa twojej' huady bohatstwe
Ssym węczenie, Jeśu, twój.
O, żywate Boże jehujatko,
Hdyha żo widzimoi?

K. J. Waltar.

Něčíto k rošpominanju.

Čjovjek, tiž nije trjeba, je tón, potrehoš ja trjebam.
(Luk. 10)

Wojaze węzły najlepje wonjeja, hdyż żo spala abo rostybuja, tak też hnadne dary najlepje wonjeja w čezkikh čażach.

Naž lopjenja iščrpana, koterih forcen je šminko, hihčež
tihvilo telene vostanju, ale potom injadnu a vostanju, tak je
lubož forcen a vnotra vsehstičkih drugih pščihčinščinotekov a
hdyž wona wotemre, druge škabo wotemre.

Sčitaj paf že njenodli, tón tež pschečeživo hwojim nje-
pschečeželam ujevojuje, ale je w jich možy, dyžbi pichy tym wšechny
w žweže wejele čeřiež a stónežnje i řeřichtu čezmnožze do-
wěczęzho satanamianwa pščindje.

Duchownym je ſzwojim poſohem jodźeſcie; hdyž k městu pichjndjedztaſtaj, hdyž ſo pueſej tchibzowſteſtej praſi duchownym „Dano, to je hevna węz, ſo putniſi tak wopak dalokojeſ pueſa”.

„Hoj, ūjies duchowny“, połóżnej motomotu a hdyż na pułniutku stępi „dwoje hodźinie“, potom je weleże 4 hodzinów, a hdyż tą stępi, je jich pięć. Putniš - pięćdziesiąt sza.“
„Ty mójczyk prawo mécz, Zanó!“
„Hoj, ūjies duchowny a rynie tak je se jozialdemokratami, hdyż i tam pchajadu a tam powiedzą, że to chęćja nam pochodzić pchajenje, tebo wikhcho ho lidzom ręcz dżę. Ale je kiedy pięćdziesiąt myślju: wuj je rynie ejmiceka faž putniš, wy pięćdziesiąt ręcz.“

„Pomóż Bóh” je wot někta niz jenož polskich duchownych, ale też we wszelkich psach dawarniach „Sserb. Rowin” na wszakach a w Budyschinie dostacj. Na sichtworek leta placz wón 40 ny., jenotsliwe cziskla zo po 4 ny. pschedawaj.

Pomhaj Boh!

Cjistvo 29.
21. julija.

Letnik 5.
1895.

Šešelske njedželske lopjenka.

Wudawanju ſo kôzdu hobotu w ſsmoterjev ſnihičijskežetni w Buduščini a ſu tam doſtač ſa ſchwertlētu pſchedplatu 40 np.

6. njedželu po ſwji. Trojiz.

Jap. ſtuk. 6, 8: Scjépan val, poluy wery a mož, ejijsche dživu a wulce ſtutki bjes ludom.

Dowle maſh s krótkim ſtowom Scjépana wopisaneho, laſki muž bě won po duchu, a ſtoč je ſ Boha w ſwojim powolanju a ſafotinſtu doſtonjal.

Sjovjate vijmo žeňe wo viſtin wjele ſtowom nječini. Eži, kži wodženi rot hvjuteho Duha vſho to wapiſhachu, ſtotož mam ſu hvjuteho ſubci biblij ſtejo, wopisachu vſho do zplo ſi króta, ale ſroči ſat, ſo jo nicto rjenjeho wericj ujemže. Štotož val hebi ſkôdzicke ſtowecí ſi biblijte bliže roſponni, temu tež ſame ſteje króte ſtowia wjedža wjele roſvorajic. Taſte ma ſo tež ſi tutym horla ſpomnjenym ſtowanju. Neſpomnium ſebi je khtviti bliže.

Štotož bě Šchjépan? Dotež běchu ſo nětoſti Grichojo na to hóckibili, ſu jich wobstarne wudowu taſ wjeli pomozy a dobroty njedostacu, laž tamue něhdž ſidowše, wopolahu wſhitzu ja poſtoltu ſo hvjutu wohadu ſa to na ſhromadženje, a wſhitzu ſhromadženju wuſweliču ſe ſo heđimic mužow, toſtig dyrbjachu ſo ſa wišečielle nažeſneče a potreboſte ſwojih ličnežijanskih braťorov a horou ſtarac, wožebje pa ſa wiſhčih ſhudých, thorych a ſlabých.

Debyn i tyhle ſedmidic bě Šchjépan. Kajeho ducha won bě, praji nom naſih teſti. Won bě wérivu muž, mjeſečne živu wérui do hvjuteho ſbójnika. Přiſti nim bě hebi won hvjut měr a hvjut poſoi uanakat, duž won i zyje hvjut duſhnu na nim rožalce. Pola Šchjépana je tež

tak řekalo, laž pola wiſhčih wuſomníkow naſiheho ſenjeſa: Přiſti tebi je dobre byč. K tomu dyrbjat heval dočič a ſa tim druhim dyrbjat ſkôdzic? Jeničz tu ſy wěčne živu, maſh wěčne živjenje ſa naš, a ſi nim naš tu hijo jowle na ſemi wobbarich, pſchetoz twoje ſtowio je naſhe ſtečko w týmce čmokym dole a naſha jeniceſta ſepjero, bdyž ſhablamy; twoje čelo a twoja ſtej val ſa naš ta prava jedž a to vrane viče.

Štotož val ma do naſiheho ſbójnika pravu žiwa wěru, taſtež won ſo to ſe žvojeſ mož wobdarci, i taſtej možu, ſo može člowojet ſi njej nejšto w ulke wunjeſ, taſtež bu hemat bjes jeho pomozy mhdž ženje doſtonječ njemöhl. To ruhlađamy tež na Šchjépanu. Won ejijsche dživu a wulce ſtutki bjes ludom. Štotož janče wérui nima a bjes njeje moſtanje, tón tež mhdž njejo hodne ne doſtonja, duž je naſih ſenje ſwojim wuſomníkam praſit: Smjejeſe my wérui, ſamu taſtu matu, ſo je na ſhodne ſonopome ſornjato podomna, budžecze tola móž ſi njej tutej horje rječ: Šběh! ho! a wona budže ho ſhěhnež.

Šchjépan mjeſečne taſtu wěru a je ſi njej wulce ſtutki doſtonjal. Štotož mjeſečne won ſa dželi? Deho ſafotinſtu ſo, bu ſkôdzicke wſhemu ludej dyrbjat ſhawnje predovalo. Won mjeſečne hvjutih thorych, thudých, ſlabých ličnežijanow hlađac a ho ſa nich ſtarac. A to je won ſi wulce práž a ſi hvjutne ſluboju ſtajne ejiſi. Deho wote diňa bě won duž ſi taſtim ſlabym a thorym, pſchidže do jich domov a komortow, bydže ſo ſi nim a pſchijneſe jim hvjutnu muſmu potrebu, podla val ſobu to prave hojate ſelatſtro ſpcheziwo hvjutne ſhorocži a ſlaboſeži: Iube Božje

ßlово. A hdyž jim to ſame ſe ſtvojej ſprawnej, wutrobnjej luboſej roſkladje a do diſeje poſteſi, huwejichu ho woni na to, ſtrój czeſki ſpřich ſejerpliwi ſnjeſci, a takle buchun cí hledom a lačnji ſ tým pravym njebeſklim thlebom a napojom ſkubu naſyčenji a napojeti.

Nadendze won koho wurdzeneho, abo někoho s czechskimi myšleli, tařebo, potremuž jeho hréch czechskou nocjini. — Kždebo tojeko Šeçepas se ſwojim mlym ſtowom i ſluboſnym rēcemy pojoſtoji, a hdyž won ſe ſwojimaj jažnynaj wobſtomaj na někoho vohlada abo ſe ſwojim luboſce polním ertom i netím porečja, bě tařemu, tař byla jemu wišna dotalicha czechskota wotensata, jo možesde s nowa wježely ſaduſnicej.

Takie wón kózbeni, kotrejó woputa, se swojeho sbóžnijowej mozu duszny woskicewi, jeho w wérje wob-twierdzi a weleże je tež husto se swojej horzej modlitwiu a s Kríejewojé womożtu tebo a tamiehu s jeho czelneje nuij wumieši so bu taſti se wležheho swojeho tyſčenja wutročenju a s nuska a s wonka jaſobien.

Tajfele běchu te džinw a wulke skutti, tajfę je Schęćpan cimik a dofonią. Wicha ta luboča, tajfuj mějeliče won i řeřišce, hwojemi sbóžniček, ta je jeh hnatu denhim hwoju lubočę wopolasac, vichtoč won i řeři dyrbjal spochi na to hewo najdeho knjeza myslieč: „Schitoč řeže jeremu najmjenšemu bjes mojimi bratrani ſezimili a wopolasali“, a dale na te druhę knjeſeſowę ſtono, so čze won na tym poříčac, hačz je nečto jeho wěrnu wuzemomil, hdyž taſki druhim, zuzym a hwojim, hwoju lubočę s wutrobu rády a swójim wopolasę. Ale přid a ca ſzo je nam jowle Schęćpanou živienie taſke wipbone? — Budž ham tež taſki, taſtis won i ſe. Wlej živiu wěru do ſezom khryſta twojego sbóžnika a ty budzies ſbonicz ſo ſmeřich potom tež i jeho pomocu něčto hónie dokončez.

Lubię Jezu, ty syn mój,
Spożycz, so módl się w ostatecz twój.

W&erno&scj biblijc, sakitana p&schecjiwo jeje nje&pshczelam.

(Počrnovanje.)

Biblija a žena.

Widzimy wo tym dypie potężeń, dokąd Bebel w swoich
najwcześniejszych publikacjach we tym jedna. Bebel pisał chwaliąc
jego starszy bratów mandateliów swoich wagi. Dzieci u Bożego Daru,
zobaczaniego w 15. Wózku przeszły niewidome, by tu runęły żony
Bełżecznych i kochanków tychże pociągały a pochowale; wówczas dopomni
się do końca, na skarbowym Krantowu, na Górkach, wskrzeszeniu skarbowym
Wózka by tej z nowego latowania Sokoła i Marię, Martchę i Marię
i Bethanię, żony pod Edytem powróciły mogły.

— wón dale písce — hřeckojazyčnou Žonje hubějmu mdu pláči. Wone ma w římských vnučatích da bude řeče žom, kdy dívce nadobudou raničejho stářia. Ča doposlalna mojim, je řeč: „K tomu vřízujíšť, kofaz řeči naftajčického žadatka po křesleho dřežecí — potlaču no Mat. 19, 11, 12. Pawel pat předowšeřice: „Ažankželivo je nisti řečtati; ho woženictví je dobré, ho myječinę je lepje“ 1 Kor. 7. „Dobrotě řečen vrat. 5, 17, to je pěšenje žom, kofaz po jato ſavorduza mdu myje wbladne.“ Žoniam Petr písmovat: „Wž žom, buděže poddane římskijnym mužanům“ 1 Petr. 3, 1 a Pawel řeči písečnou řečenou wocenčeným: píšetoh wón prají: „Žonje ho dovelicí myječinę, jo by woženichty a) a wuzila, ale wona mych pořeklucha, kluži a myječit.“ 1 Kor. 14, 34, 35.

Wsz hym i wotpohładom męstwa i biblije piechipsali, schtoż też Bebel i dżela cjni, wó mošt ho kózdy cjtati z dobom piechipsiedzicji, hecž też woprawdze w bibliji stoci, schtoż Bebel praji. Na wjazowych městnach pohaldanie na switwianowym hyndonie dopofasze.

tak dojpotuje je što Webel moli. Ne paf dyrbimy k jeho janov-
ijskym prečiš, už je i tařeniu molenia s džela viděs upravenju
pravětším mózgów, formičním invenčním, výslechovém.
Tertuliana, Hieronyma, Atanasy, Eusebija, Augustina. Jeno to by náv-
ježdzeč dýchal, je řecké tamnico čajno w wojazowych wojaz-
nych druzach a pochlebie w nastupiamu mandibulce živoucího skeleto-
wu ztichedzívanou w biblitu wortypu inčelidom selatou-
cemu, zatolceniem blodidom. Substydzenie tamnich muzi w mo-
mencu

Detin, torun je bio u vremenu kada nismo mogli da vidi:

Detin, torun je bio u vremenu kada na fudbaličkim, mandželjstvima i nevjenskoboljima je vredio, što je "dovoljeno" abo "pribuđene", ale sa "nijepravim" porjad Boži vat pocranjata. Svoje mandželstvo je jemu tački veću, što su mu pribuđeni bivši dječaci napravili na fudbalskom paraju ujemu voprasanju o i pravom vredzoru. Hrvati potom su po "voprasanju" reči, don u tmu na zane vodnjicu povratak prevedlo voštajac mjeđu, ali u vremenu pribuđati: to bilo je nejedina vredba. Won če i tihm pravici, jo može uletnuti glomaj, torunus je dat, kles, iskrov mandželstva no voštajac, jo može ejmu moguće je Boži krstevstvo stutkovati. Međutim, sruštavajući tez Fudbalove je u pich, ujedno, hrvat je ističu piches donjare pribuđenjukice hujanom. Detin ranije to bilo je stari naprednjaci imajom vrednu inicijativu. Detin pravi, te ističu nevjestom natuši porjad mandželstvo uvećanja nevjencanu, hrvat je danje nječe. Za to ho uživat nejene, ko su u natjecanju naturu jara vrebalete.

Włodzimierz Kucharski

(Eficiência)

Důž Luther žvoni, že nejméně ženě projedl: „mój“ ale spolu s nájeh. „Poštěkuj radíčku na všechny druhé, kdo tří věz, tam patrujíce, řečené abo pojmene, kdo nejméně.“ Dale by mělo projedl, fakt má sydka, stac, flečeče; „Kdyžmž sluhu všechny řeč, hladov hroch i wočkoumi svodí, na kumtu, nejdopřeň když na řečeje“ a všechny druhé.

częstu wini na ho szähnyt: to bę hórsche, dyżli żane hewajcze częste střechenje. Wschednje dyrbjicze ho kózdu noviza ham sebie píchevýtač a ho wschednje píchim ž hvozenju spowiedzeniu wózzej mupowijedzak.

"Lutherowym wniezionej a smiszczonej ke duchom, poboznych c̄lowiek, tiz je jwózejeho mledeho wieczomza pishi jeho českich a tjednych spřevonaných i dobrym řečenstvem husto pořečovat a jeho wutrobu mlećovat.

Młodemu Lutherej ſu jeho nowi kłobycieju bratijo wjele wobeżewiły načiūli. Węho dyrbieje wón ſobu i nimi dżętač a dołonječe. Dotek b' wón wiele wiezczęcej, dykti woni wobitzbi, a mjeſcieče wiele lepsze danu a lepszy hłownu dužli woni, cijnjachci woni jemu kłabu a żadachu hebi wot jeho, jo dyeki wiele nieſchwirna dżela w kłobycie ja nich cijnic, wieše tutu cijste ſmiecę a nurwicieče.

Hej! Še je Luther škol klučku do svájej malej jswieži ja bledo pojhni a počal koukaz a študovac, žawotkuji hej běží i njeze a vrájači: „Bzini hej hynod svůj meč a ejši hej jón la khejjet a dži do města po prošenju ja naček klíčtej. Wewobuz a študovac je vjetřečbaš, i tím michty naček klíčtej wewobuzaci až i prošenjem až i wečela čabánom!“

„Im k woli je to Luther tez češki, ale inž dobitku kipuila. Luther be na Češkej vzhodnej učilni češčinu titel „magister“ dobitjal. Dato Češkej univerzitete rada školi, ja dyrbi jedini s jih magistrov je sládke po mreže po presečenju češčov, da vone tamnenemu prijavi pači: „Mojem tu mrežepřímu, ho dyrbij někdo s neschich magistrův tajfu mrežepřímu říšsku češinu“, a i tam dobit. Luther wot svobodnoj priroda poručenec, so njetrjabla dale wjazj sa sládke po presečenju hodenčic, ale jo ſmje doma w svobodji češtinu wumřez a šindowac, taž ſedče. A to je Luther tez češení češin.“

Léto kde Luther sa novozí povstal, dnes během i nová východzí mniždi ji světronou do zvěřinového povelání, přichetází Luther dnebylejšího do mniždového pěšinovacího, a hned když se teď pojedná, že na východě živoje žije dny dležat svatitací, je zde větrem mnižek a žavotací.

Wón skupi wó swójce mniszcej drążce do śrubie, wótoło njecho stupido ka wósciebę deny mnišcej. Zebó dotal njeprawiećcę dajta bi se swójcejcej wodr pořejenja i z myrciebou potadbač. Pierw Wónidaj w Didenhovenie, kotrewni džvězdej Lubher swój plub do ruti zapołozí, džvězdej i horiečku tříbu, do kotrejž sekdu vydle jich mnišcej miaszku a saborze zapáhané Na tle tříbu džvězdej Lubher swójcej rutu połozí a ho pýšibahacz. Wón tajtule pýšibahuju ríčim:

„Ja, brate Augustinie, klobuji, so ežu poštufchun bjež a wortac
nařečenim wjehomoznemu Bohu, i hrujatce Marii, wčežnej knježni,
a hrujatce wózke Augustinie, tebi, tebi, bratje Wjando, jašo prievre
tutcho nařečeho klobuhtra, so ežu stajnje hačž do hrujereje bjes
jamoznenia pôzdejšum žinu wortac po píšťalami nařečeho wózka
Augustinina.

Prior pat jemu na wjeho wotmowbi: „Dako jaſtupjeſt naſzeho czekęſzkoſioſtejnego wózka, generała naſzeho klęchtelſtejnego rjada, picht-wojny wot tebje tole twoje ſlužbenje a pichtwojnu eže ja ſtawa naſzeho klęchtelſtejnego rjada, ja hynę tutejje klęchtce w mjenje Boha Wózka. Szyna a ſwiatłego Ducha.“

Z tým by Luther věděl klidněji bratři, padže přichází
svojímu priorovi na řemii a rostla na řemii i soty když vyučujete
mymaj růsoum ležo, ſo tam ležoče, no živou řeku podobou a
bu tofle ležo wot priora ſe hruječenou wodu trýpenn. — Po
tym řeče, mba řebi ſahvěčenou řekou do horšejče, řekam ſo
přichází Božím volkariom a všechny myslitky vyuřevadou ſo nějho
když modlitby a řečimku ſo nějho když dobroproslenje. Na
to jeho když myslitky woleſha a jeho prior půjčuje jeho wot ſo
te whetčinam dobrým napomínanjem.

Tatle bē Luther wičeniu p̄wotetniu wotewatā a p̄wičeideče
wichon do kłodčtra; s kłodčtra pač žadyn myj do p̄weta nje-
wiedęcige. Bē nectio do kłodčtra stupis a p̄wój blib wotwořoſi.
Tatle je ſebi Luther wičam, bē p̄wetę kwoje bezjaz wupratiſi.

— Ale Bóh má i člowějšou hruštu svouc české činohradě myslí, dýžli te hu, kořez ma je člowějš tam pichí řebi a kořez maja druhý ludžho řubu s mnou. Bóh tam tež hruštu několko na zpěv činohradě pucz domedze, bačť řekl vše kdežto řeřichat tam vinnoplátk.

— S Lutherom je ho talle melo. Boh je Lutheru požádalo i kleskou vinnoujet a řebi jeho ia živjejšo živědla vinnoupolot, když dřívějše živět Bože řeklo píščinujetež a jemu s mnou voci životverec.

Działownia sędziowska.

(Pofražovanje.)

Tole preuživanje nijesjeć, njeđe tak lošto. Prez vot Tamiatidat hoz je Bartlin je železnečas mit daloši. To drje dneja dječja vjele na hobi. Tu jedneča je železniču a hobiž vječo derje dze, hv je dvanaseče hodžin u Bartlinje. Ale težož železniču hobižnečje njebe. Preuživanje tražeće i pštom vježerom a nozž a be ſa wobtinenemelj čljenječa jara vobteževate; vlačežde tež jara vjele pjenješ. A hoz̄ vjele nožiž hvezem vječer žanje mjuž njezenečas, ho tola tež njezenečas na pječe vjele kota a hlobora wobteževatač, a temu prihodje, tu be enu tola druhđe tvđine, hobiž ſebi na woput u tralominia prođe myjelečje. Spôjnač teži tralomične tež hobižečje? doponjuju woje hobiže na težje? a ſat težje starče, nješčo mjuž obijehu? Tu hobiž prathenja a starče, ſi jelož vntrebo na željelinatu. Ale woje možečje tralomične pribetivo. Težo dla ſebi vnu možečje; tu možečiž i najmožečiša ſputnac! Taf wojskantim vnu napložed, i pštom do Bartlinje ſez a hwoju nehdjenuči luku ſchufi vnožot.

Pucjanowje derje džice. Džen po druhim, nôz po druhej
po miny. Stocanje je bje givnje nuz do Bartina dojet. Peché
vjezor, jato wón tam pichnute a wón woblastju, njezi wopyt
woblastu dnuhi džen w tralovitom hrodze umijezej. Drugie rani
tam wón s mjezelj wutrebu, wobeče je po gvozu našpere
lantu a džes s tralovitom hrodej. Wón pichnute pichet
wutre, hdez wojazja strazja. Wón dadza staremu muzej bies
adzavodjama latuvin. Wón je net w hrode. Starje pyda tam
džedje, kafisz wón w swojim živjenju njebo nizdy woblast
Nahladni, bohače zwobletam tijeha khatatci nimo jednoro a
pojednici muza. Zadym wot nich na njeho njezdajcje ani s nimi
njezdajcje. Woblastu wutreje je net yle tydnu w utrobutje.
Zomu je storo žel, jo se datote, wobečeje a drohe pucjanowje
zini. Tola idto to ponha? Wón broži kojnjine dale a date
i pichnute napjelost do krachne a wuprijenjeneho predsjedala.
Wón woblastu na skupinota, tura jeho i kobi a progi jenu:
„Lubn pichnute, nochiezje tat dober hvez a mje Žeje Majcotezi
ratowej pichnutejodjej?"

Szluzobnik wobhlada hebi guseho muzha wot horka haed delta i praci jemu: "Rady, ale przeze mi najprejdy, sktio wu ieze?"
Szwerni wuezej jemu snapieciezini: "Prajeze kralowej, jo e stary jasny i Darmitadta tu, tiz wo hnabu proby, i Tejo

Majestoséžu rěčecž hmccež."

Služobnik pohívají to králové. Někdo má ja pak

pozroží mješa pšeboža, jara vjele tařich řečených řuňach, kdyžkdyž
takéto rodu vložebný množitina. Čej jen chceče to, kdy dnuj to.
Voni vložidu i vječna s wotewrjení rufu, i v prednej
vložiduňu a i řečivém řebljetonu. A jichžde je, i wujedtej
roku a vječnej tak bohace, kdež možno napjedlejte. Duz' vje-
českej krátej a králověj sa ito vječz hōz' tařich ludži pše-
božni oti pšeber pola kebje množitou. Královna Luita ne-
množitěje ſebi na pjevecho starého wuečerja. Wou množitěje,
i v tudy člověj i Darmstadt, ſiž po kravovití dar pšebožze.
Ale wou množitěje wadne, když človějova, když džipzí i vje-
čecz množitoblaž. Teho dla pichtala řebljeton, když i plju
pojedetem u řečenou řuňenu i Darmstadt řapječz daz. Tato
zjebla wou a pjeveče to wuečerji. Vou wotewri dnuje a nači-
pozroží wuečej i řapječz wutroben řapječz.

Kralovna, kdežetka na itole a hladásce svojemu hořejšímu přesčelzlinu napičeviš. Měl kteřejši mén píšeš njei a moždá myšlošti žonu, kž i kralovství dojtojnouči a lubočinouči mít, mít kdežetka. Dař, to wona běže. To bě to kame vobivne mlobiče, tařej, že móz řebla v pomputu vobřebu. Tak my wjelečeté murobla starcho wuečerja, jato wdu ſwujou ſchuetku vobhlada. Ale jeho wjelečeté dyržetke ſo hřežce vichývareč. Kralovna hýpna ſwujovo wuečerja hundom, stanu, a wolaču, kdežetka i jeho jménem a kňatovice přesčelzlinu jemu nazvečišivo. To bě itoro pschewjetla na jacheho ūdřeniu. Zajně řebla po jemnu s možnou dele vostichu. Wóni ujemdežetke em vjelečeté ſtomečki wuečerji.

Tež kraljna Luisa bě s tutym řeřichovohladanjem hukota
anta. Wona spouštala se na hvoje mlode létá. Wona všichni
tupi cí trávemi muzej a projedče jemu s luboty m hložom:
Budžete mi vutečněnje. Wani! Wy načinujete mi unile myječe
wolčinę wownem. Wani! Wani! Wani! Wani!

skym waschu szczepliwością na przechowanie stajka. Bohu budż dżak, so mogę was to něčko bohače saplaćzieć!"

Tuto słowo padło kwestionu wyczerpieć czekło na wtrąceniu. Krakowa nieniedźwiedź mówiąc, że je jeho uchciło drugie pchłodę, tibja wtrubne pożądanie, ju żabo wołbladę. Tego dla prąt wów: „Ach, Wanda Małejówka, mija tuty nieniedźwiedź. Wnętrz tibja a nimam żanice myh. Zato tuty nieniedźwiedź krywbu wo Walechów wojbodz pożąknięty, tij wot ertla k erciec dje bożec iż ręzy Włomej niemajdach żadaniu wybrzeżniu stercie, hyszczę jontroż pchłodę fognom moich dżiwio wybstu ferdziżniu żabo wołbladę, wo teńcej ja, jało be wona hyszczę mleko przyniecha, hujo do wreda przejadę to, iżtoż je wania neto jało kracowa.”

To bědu hýrérne hýlora, korež bě wutroby wutroby luboře prajíč dala. Králová sáčzuváše, ho běhu ſáčzuváše, ſáčzuváše, a votmolwi jenu: „Ach, Wy ſéče pſehezo jo mnu tak derje měnit!“

(Skôncjenje psychichodnje.)

Zenoj ſabyla.

Kanzlajski píchedýba B. leíne prýdñim k temu wuži, so by se hwojey mandželskej sapucjowal. Swoje tsi dýceži domjedzehstaj wonaj z Noveje Wsy, k žoninymai starichimai, na schulu.

Džed trubku s huby vlo a prají: „Džed novka netko Gretelku do toža poněje, potom poručíte to džeržo do schita jandželov. Ja cizu rad klyticek, lajše klytuček je moju macz nauvežila.“ „Do schita jandželov, džedzo!“ wotmolvi Ota. „Bo tym nam macz muzo prajíta neje.“

„Wieżo prajśla!” Srudnie stary muž na żwoju żonu po-
hlada, fotraž runje wjczęź na blido festoja. „Rzejstej wój żamu
medślitym ſzonyloj wriedu hooł ſciu wjewykać”

„Ně, džédo, ně“, říapschecživi Lenfa. „Povíjedaj ty nam
nějčto wo jandželach.“

„Wój wbohej dżęscji!” Idzychowiąche starz dżed.
Potom sapocza jumaj powiedacj wo Wózcu w njebjieżach, wo

Dz̄ęcią wſcieri nutrnej se křvěčzonymi wóćkami poſluchajſte.

„S'hai, wiedząca je to macz. Wrona je jenaz iohwia.“

„Mój chzemoj ju na to dopomnieć, hdvž saňo p'schiūdže“, praji Ota.

„Powiedz wjazdy dzędo“, prosiła się Lenka.
„Powiedzżeż nětko nicžo wjazd njecham, ale wój dyribitaj
wjeżdżać můžę“.

Widząc ją, zaczął dżed iść ku niej i mówić: "O Jezu, moje

„Przyjdę jutro rano o godzinie siedemnastej. „Wtedy, mój pata, miś poinformuj o datie, kiedy twoje furjatto alid.” domaga się zamej i głosu nieopowiadanej.

Wjeczor wot wjeczora dyrbiejsche dziedz dzieszomaj wo Kenjehi
Ježušu a jandželach powjedacž. Wonej ſo napožluchacž nje-
miejscie.

Starshej ſo wróćisztaj a dżeczi bęchu jaſio ſ nimaj domach w wulfim mějce.

Jako všeje knjeni B. najmijenštu do loža položila a druheju do loža honješte, praji Lenka: „O maeži, džed je namaj tak rjejene

powiedział wó Anejo źeżwą i jąndżelzą. Wó byni tez naivitio
jho molięc. Dżedz praj, ió by ty to wlejito wiedżoła, so sy jenož fabyla. Ale njej wěno, někto budżelski jod sečo wiedżecz i tez nanaž wo tym powiedzaćz².

„Haj, lubę dżęści; dżęd ma prawo. Za tym to wstępko
miedzialska, ja kumy jenoż salwia. Někto vás wigan niesłabudu.“

"Ach haj, mačži!", Ota praji, "nješabudž wjazy. Hewak lubi jandželjo woteńdu a naž wjazy nješobarnija. Nětko běchu píchezo

— 8 — 22/5/66 11:45 AM 2018

„Pomhaj Boh” je wot netka niz jenož pola
kniesom duchownych, ale tež we wiściedł pſchei

dawarnjach „Sserb. Nowin“ na wjazach a

w Budyschinje dostacż. Na sichtwórcz lèta

placzy wów 40 np., jednotliwe cążka żo po
4 np. wózku.

4 np. psychedawaju.
farań Henczka w Wochośach a farań Mrójska w Rykwałdze.

Ennījicējīchēzērje w Budylčinje.

Pomhaj Boh!

Cijeklo 30.
28. julijs.

Letnik 5.
1895.

Serbiske njedželske lopjenka.

Wudawaju ho kôjdi žobotu w Smolerjez kuhiciljschejetu w Budylščinje a ſu tam doftach ſa ſchitvortleitnu pſchedplatu 40 np.

7. njedželni po živi. Trojiz.

Jap. ſtut. 7, 56: Hlej, ja widu njebeja wtewrjene a Jeſuſa ſtejo na pravizy.

Takle je Szépvan ſawolat, vičed ſhvornimi njeſtcheinje ſtejo. Wukata rada ve ſo vičed ſhvornimi Szépvanji ſhromadžila. Wschitzu ſe ſlobom nu njebo bladachu, ſo wočojn jum hdimi hnem ſhapaſte, ſe ſubami na njebo ſchivachu. Šteho wſchego wbohi Szépvan pytn, ſato džedža ſi nim ſežinec. Wón derje wnedžidje, ſo ma westu ſhmjerz vičed žobu, ale wón woſta ſmerom viči dobrym poloju. Wón dyrbjeſte w ſwojej tyčne niuy ſhonič, ſo lutti ſam njeſawtonje, vičetoz tón, ſotremuž wón ſhveru ſlužeshe, jeho ſbōznit, tiz ve nedy ſtvojin wuczo- nitam vratil, ſo jich woſnčenjim njeſawtoſti, wón ho neitke Szépvanji ſjerti. Tato Szépvan ſe ſkowijmam wočo- moj vytje ſo ſi njebejam poſhla, muhlađa wón ſwojeho ſbōznila Bohu k pravizy ſtejo, duž jemu ve, laž byl jeho ſbōznit ſe ſwojeho trôna ſtanl, jemu durjo do ſwojih njebejov wotewril a jemu dužg naſtehezo byl, ſebi jeho ſe rutu wiacz a ſo ſobu do ſwojeho njebejeho kraljeſtwu dovjetej. A tole naſteho ſkrajne ſjewjenje je Szépvana možnje požuſnilo, ſo netko wnedžidje: Tón Knjes, tiz je wſchém ſwojim ſlužib, ſo drže viči nich woſtač wſchē jich žive dny a hač do jich ſbōzneho ſtövčenja, tón ſa- wostanje wěreje tež viči mni ſe ſwojim luboſju a ſe ſwojim mér, vičetoz tež mi jeho ſluženje ſobu placič: "Moj mér ja wam ſowtoſtu, wam ja moj mér ſadarju."

Ša mañ ſhwilu ve Szépvan do ſhmjerze ſahudženju, bu ſ meſta ſwodženju a ſ wonka mesta ſtamjenowanju,

Tajtule ſhmjerz je tónle Jeſuſowu ſhveru ſhédkt mél. — Tydjenja wibžadny, ſajti ve tónle muž polin měr, a ſajte wulſe džimy a ſtutli wón cijinjeſte. Pohladajmy dženja na jeho ſhmjerz.

Tež wón je ſebi móhl ſapřewač: "Samy my živi, ſhy temu ſknejſej živi, a wumrejmy my, wumrejmy my temu ſknejſej."

Szépvan je vréni ſi ſknejſorovych ſhédlova, tiz je ſa nim do tajtej horeſe ſhmjerze ſhot, a runje teho dla je nam jowle jeho ſbōzna ſhmjerz tak wobſčernje wopříhanu. Spochi je Szépvan ja ſkujin ſbōzna ſhmjerz tak wobſčernje wobđaſit. Wón wčhal njebe podarimo ſwojeho ſknejſej hdim ſaſtžiak: "Poj ſa muu!" ſkujem ſbōznej ſaherjeſez, duž je vičed wſchém druhim ſwoju luboſju a dobrotu wopřaſovač, hdež jeno možeteſte.

Ale tež w ſwojej ſhmertnej niuy je Szépvan na ſwojeho ſknejſa bladajo ſa nim ſhot, tež mréjo ſwojemu ſknejſu podomny.

Kož bo nojch ſbōznit ſi Jeruſalema na horu Golgata wuwjedženy, tak ſu Szépvanovi njeſtcheinje tučeho ſhélka wulſt ſuwodli. Nojch ſknejſ je ho na tčiju wibjo ſa ſwojich njeſtcheinjeſlova k Bohu modlit: "Wóteže, wodaj jim, vičetoz woni njeſthezo, ſhoto cijinjo," Szépvan val je, jalo jeho vičedžiunju ſomjenje do njebo cijifachu, ſi wulſt ſhobom ſawolat: "Fkaje njeſtherz jum jich hreči!" Naſch luby ſknejſ na ſkijiu ſawol, jalo ſi jeho žiwjenjom na tónz džeske: "Wóteže do twojeu rukow poručju mojeho ducha!" a Szépvan do njebej ſhovemu po-

wyszenemu sbóznej napřečo hlabajo, ſebi wot njeho
wuproſzy: „Kneže ſel, wni mojeho ducha ſebi horje!“
Duż ſměry ſi dobrym prawom praſíj: Š ſwojim
Knezem ſi Schęzepanem žiw, ſi nim je wón wumrzej.
Kajſe rjane a sbózne bě jeho živjenje, fajſa ſbózna jeho
ſmíjerec! Nloſch Kneze naſ, ſotrewnyž bě Schęzepan ſwoje
žive dny žwēru ſkuzit, je jemu ſi miſofcu ſi ſdarit, ſichtoz
že wón wſhem wernym a žwērnym wotroczkam dac:
tronu næčenego živjenja.

Pschecezelo, jowle sy dzenha s nowa wohladal, taſki ſczepan, tone preni ticheſcijanski hñwod, fa hwojim ſbožnictom ſe hñwala wundze. Kajtiz won bê, taſki dyrbí tichesecijanu bycz, a ſe hñweta wotencz. Duž budz wſch hwoje žitve dny twojemu ſenjerej žitwu, a hdyž ſo eži ſmjerz bliži, tehdy hładaj na njeho a do jeho wotewrjenych ryciebiej a porucz jemu twoju duszcu. Taſke ſbožnje mejeſch a mōžesč kiebi wñsty bycz, ſo junu hwoju czeſhnu krónu ſtariciu doſtaniesh.

Hdyż budże najstyskniżcho mi wokół' wutroby,
Siew ko mi najistrosczniszo dla twojej' stysknoscze.

Działowa szkoła.

(Sfónčenie.)

W tym wokoniu ho durej woteworichu a myz jaſtupi. To
be przuci kral Biedrich Wylen III., tis czajne fuwou mandſels-
woytaçz a ho hodzinti z njej ſabawieçz. Wueçz ho najrozi
jata netk tez trala piçhej kobi wiðzi. Riekt pyczodatci kralowa
fuwoum mandſelsiem starej myza prajwiczy, iż je wón jemj
neldusznemu wueçz. Wona pyczodatci, ho je wón hîſtcej w fuwou-
jich starzych leatach wobezcne puczowaniye woi Darmstadt do
Barling cjinie jenoj i tym wotwołanym, fuwou ſchleſci hîſtcej
junkrocz wołhadaçz. Kral ho nad tym z ſpeki wutrobni juweçeli.
Wón pyczostupi e staremu wueçzrej, jemu wutrobni rufu illoçzo
praji. „Ja ho wan dzaluju ja rozwużenje, kotrež jeze my mozej
mandſelskiej dat.”

Někdyž jich bylo víc a pot Darmstadtia povídáme, a všem čínským teď všechno, dležel během jeho vnitřku mnoho slov. Strávník měl všechny pat na tak mnohé na jeho životu pořízených fotografií a tak všechny byly s ním všechny, že tam deje, když ještě to jemu během dnešního bylo.

Wies tam hō ſo nchivodwia včiblilite a frøci ſo vſi

Węsześ nim te węsze pomyślowo pomyślowo a trać te pomyślowo powiedzieś, że je wobędziesz pomyślowatym. Wówczas staną a pomyślowo też starego wicięzera na wobjęd. Tón pak ho wobiarołce, ale to jemu wiczo nimoje niewiemiejskie. Kratowa prosiętce tak lubiofizjewu, iżo iż wón kobię dżęszę. Ale te koi ho wón nastróz, iżo wón w sali, hdyż wobiebdomu, kratowu yudu mylądu, bido i fragny jedzomu wobiebdomu, naftalindynu hołzowu, blyszczotu dcałku pwołekanymu; to wiczy czajiejęte jemu wutrobu fustini. Kratowa Luisa to pomyślowi powiedziebne fuwżin hołzow, faktō je tón muż, iżo je wón jeje něhdzieli wicęz a so je iż lubojeżni pięci fuwżej wycęst, krobic dolost a wobęzżeniu pięci czajni, iżo by ju wycęst jutriż widał. Wona ta prażeje, iżo tańcu ludowymu dżęszę wacżes nijemż. Te kobię kratowa, iżż iż wutroby pomyśloweżemu a iż wutrobie dżęszemu. Kózdy tych naftalindynu fustiow po pomyślowie, starenim wiczej pocięzżelniutre pomyślowe abu mowozasaz. To czajiejęte wicięzerni wutrobu żożo krobici a wón też net wichecke powiedziebne se fuwżego žiżenja. Dato bę wobjed wicięzerni, wosthalikho ho hołz a roż naich wicęz chajchys iż nim prycz hyc. Ale koi a kratowa jemu to niewiedziesiąt. Wón dyrbiejsze i nimaj do teje haniec swy hyc, hdyż bęchu do wobjędzie byli. Tu ho hycież rośrečzowaciekratowa se fuwżini wicięzerni. Po klywlu dżęszie do drutieje swy a jało je wona wiczej. Po klywlu dżęszie jemu dor do rufi. To bę jejim wobras, i wienza krobincu dyrbiejskem wicięzerni, wobdaj.

"Wnijęcie, mój święty wojcieżo", tak prosił ją święta
kształta, "wnieśże tóte wobras jako dopomijenie na tu, tak
dżawona je wan wajda skulecia, a ta jaka fo swięteli nad
wojskiem wojowniki, letry, je eci ta wojde skadniowę dał, ja wjete
przywo wan po dżawonac. Woßthowiącze mi tej dale święte a
przyczęstnie wojownicze."

„Kral vak jemu præjčje: „Dowolęcze mi, io ho ja je dom-
użowanje starego mučerja mojej libovanej Luisy postaram.
Bu pužiūcze ſ extraſpolie do Darmſtada. Tak dobro paſ hač
tu wostanęće, ječe my moj hórk a hüm offiſcej ychitali
nam wſchito poſtaſz, iſtož je w Baſtine ſ wohlađanju hódne.“
To je karenum muzej kaj i wutrobiſe ſzlo. Wó mózgi
Svina ſkóla ſzrećz a hówice wraſcie. Moi z takiſi ſekcijami

...krajuje panačja i vožnje preuzeo, uče i tajnim načinom doprinosićeći vori kralovini hrvatskoj, da potreboj uži i tvrdnje vnitroba naputi. Zato vratovač vještice a vori bi rad zatvori životice vještice, jo je frat Vojteček Bogomil III., nadvoznežnički kral na sveće a kralovačka Lujka našteščka, na vrijesnici a najslavotičnijih ženama na svetu.

To by dżatownia schwiecka, tajkej hu w hłotach a hródach
enož poręczna namiatać. Ścierwne wiedź puchnub' swobowym iucho
w Darmstadt. Wózecich lebi myśleć, tak a scho je wón wjedzo
pot kralowje. Luijñ powiedzi a tak je jeje krajuñ dar, jeje wobras,

Рѣто ѿнъ здѣмъ въжецъ бѣо мурѣтъ бы.
Рѣто ѿнъ здѣмъ въжецъ бѣо дашо въ хвоямъ хѣдомъ
онъ въ Дармстадѣ. Рѣто въроѣсіе дѣлатъ схулеца бѣо
онъ въ Чарльзбургѣ. Але лѣпъ, неѣто ѿнъ въжецъ а схулеца
бѣо дашо пола тѣла тамъ торса, тѣзъ я пројатъ. Гѣлъ бы, тѣзъ ѿнъ¹
въжецъ, будїа ѿнъ хвоясію ѡто въжецъ якоиесѣ, а еїи, тѣзъ ѿнъ
къ правдеши поѣтъ, яко ѿнъ вѣдѣтъ вѣжнѣе а вѣжнѣе. (Дан.
2, 3.) А єїи трактъ на юни хвояу хѣдомъ а схѣзъ до мѣсѧцѣнїи.
(Сим. Дан. 21, 24.) Вѣдѣ дай намъ вѣжнѣ таїщъ вѣже-
нїи, таѣ, яко єхѣдостіюнъ скѣдовъ въ Дармстадѣ бытъ. Вѣдѣ
аї намъ тѣзъ вѣжнѣ таїщъ дѣлатънъ схулецовъ а схулецовъ, таї-
шовъ. Сине вѣдѣ, тѣзъ ѿнъ здѣмъ въжецъ вѣжнѣ а по унѣ пѣтнѣа.
Поглощахъ вѣжнѣхъ таїщъ вѣжнѣи а подѣзѣи го јунъ, пѣтнѣа
вони вѣжнѣхъ дѣловъ да вѣжнѣи, яко еїи, тѣзъ маїа радионува-
нїи, таѣ камо, то вѣдѣтъ ѿнъ здѣмъ вѣжнѣи, а ишъ ѿнъ
занемъ: пѣтнѣа то ѿнъ вѣжнѣе. (Гебр. 13, 17.)

Wernoſej biblje, ſakitana psheeziwo jeje

njevscheezelam.

(Вопросъвъдъвъніе.)

Biblija a žena

Pawoł węzi w kol. 2, 23 poleczniwo tym, kofiz w żamowinowczej sprawie, czego „miejscowość” ani jemu doda, leżał w czeſcej i plemieniu žiwota śluſa, i Tim. 4, 3 poleczniwo, kofiz ſatasa, by wojenie. Wón praj, je może mandzelſte wojo, kęcjeſzniante powołanie i mierom joi maćz dojwileńcze Tim. 2, 15. Wón rafie a dobre wueſby wo ſadzieniem mandzelſteli dawno 1 Kor. 7, 4-6 (teho runja 1 Petra 3, 7). Teho wón tež 1 Kor. 7: „Kotisz żony magi, io buehi či byli, jaſo gdu žony umieli”, t. t. io by tež w mandzelſteli juveniu zyła i utroka kęcjuſteli pidiſtuſlaſa a dželena węz njebyla; a kofiz teho ſuvela muſzino, io buehi woni jeho ſę njezuſznieli; ſakracy to wobladzanie teho ſuvela ſuńde”. Štobz, je hebi apomijenye mēmnu w biblii ſedźliwie poleczniwo, je by płeſeñewie, ſak jara je hebi biblii wopaf rokniat, ale tež, ſak hebi ſedźliwie, ſak ſuvela ſuńde, ſak ſuvela ſuńde.

Ja néménji, ſo Bebel in zojí výzvou vymyslel stat ſavodobnu uhoľový mořpravidlo žada. Ale nôri ſamo juntkež projí: „jo tute davočke in ročných časach živujúca člověka zvle vobtnežia“ a preto mycha plíši mym žanče druhého votošobrancu Šenckenužie dobrodružstvohre, kež ho voprujme ſaričadovane wobtnežie. Za zdobytoňkem nechávame, ino ja taifin ſanecé uholenec žana mera ſmrt

Wóchnyę. Na tyle ho hubienje sejperaco dale hincz dyrbięc
psich žywiec a wot prawicy a lewicy a wot przedni a tylni
dale hincz dać; to pśmijneje stozenie a morskozenie bies konia
Wóleze wjele nješominoowanej myj je na kucę, ale tez wiele
hant načinjenie. Rjemej mi teho dlo da lo, luby ratario, hdyž
teby w načinju lokoſtymylenym czaju, forehož zadoczenjeſ je
tyhožy ſe wiſtliwych ſchontow naſteho luda ſapichimyła a jich do
hubienſta wieže, derje myſlenu radu dom: njebo na naſteho
kwojich dječzi, kam hebe da, wobitarc derje twój dom, budz
ſlumny hoſpođa, njeportutu kwojey žonę, hdyž na pierwic hlađa
njeđaj wot mulzy mudrych naſtich dijuw ho ſamotich na wie
nočej teho ſtewa: lutuj w prawym czaju, potom ſmejch w myj

Samknjene towarzstwo.

„Ač výhľadže to, kriješ kmotče“, prají starci dostopom wuečer we myž G. k bývajemu staremu píscejčele, k wježnemu Scholcovi jemu mředželi, „dženha běše na pětinchach tam přešlo a w nozry vježkym rejsunkeje hany w „blónzu“ dla žaneho wobča sačinu. Za běhu myžku, so w adventním časzu i žila žane wježele byček nekonec.“

„Hoj, hlejče“, wotnolni Scholta, „kwiniejsawiejszaze towarstwo“ je ſuwój ſalození ſuwiedzki hrajeſci; to je „hantfijene“ towarſtvo, te może rejnacj a piez, ſpawacj a ſtańacj, hoſzulić a kaž dohoſzulić dręz. Starzy ſkrigaj by ſorczęzim w prawym časzu jaſciuł, hdyż wętli čas, ale nowy ſorczęz je jedyn z tych mudnych. Dla ludzow praſi: „Stupej do towarſtwa hromadze, potom mózecz zbiu už hromadze hędejcz hrač, rejnacj, taſzulić chęce.“ Duž ma ſorczęzna pſichoz dom połny a njerjeba ho poſtaſenego čashu dżerzejow, uſlodzi ludzio tutkaja a rejnacj hačz do ranja. Dał namy hizu kurtjeſz, keſelowne towarſtwo a najwobijſe je kwiniejsawiejszaze towarſtwo. Telfo miele towarſtwinow, kries njerjeſz, nažaj mlyd ułud do ypla ſkaſ, hofzjeniarjo ho woſobnicaſ a kñidu lud hifzhez bólle woſtudnic, a ſenjicj potom njerjeſtudi, doſelz dyrebia njeſledzi i ſjerjeba ho wot ſoboty wypaź. Za myjechna poſzicija wiezio pſichoz ſto ſzinič ſiemobu. Pſichoz wulſta jſtow w ſorczęzne ho w prawym časzu jaſciuł, ale čzini ſziniſte je potom w „hantfijenej“ towarſtwinowej jſtvi. Duž dybci ho towarſtwinowſy ſafot pſchemienicj, hewai wiezio pomhacj innejmoze.“

„Daj, hdyž tak stejí“, vtomtoži starý wuczeń, „potomži jaspičinu, čehož dla ſi wchodziſte napomnienia tñjca faraora i ſciany teſtowaſi a teſtow mara jas dñeſci w ſcholi wuczeń, ſaz do węſtſia ręczane. Taſki naſrabanu korezma móže ſa tydzeni wiazy potwrać, hač duchowny wuczeń ſa zdele ſto natwaruj. Teho da tñjce ſmiothe, kultujmy ſa to, ſo ſu towarzystwou jaſon pſchemi. Maži ſym cítał, je tež poſledna pruska generalna synoda wycieſciu zpukwini radu wo to prohyla, ſo dzyyla pſci wotmęſlennym pſchemieniu towarzystwou ſokonja ſa to wutwicę, ſo by ſo wopacznemu naloženiu towarzystwowej ſwobodnoſci pſbeczino wycieſciu nahladzowano ſtatuty mięſciove wotwrobało. Maži chenym ſo uadzej, ſo ta próbita podarimo niebudo.

Szwołodność w opilza.

Siećz dža njejhstam nječto njeđesne dołonječ, trjeba
ho jenj priedy kylne manič. To je jaço wjazdzenie pščijaz
neho huda w žy drupolata. Siećz jeho w hñewje
sakló drubeho čežki janit. Wot pščijazneho huda bu žurawoz
wuwinnowanu, dołek dopolata, to je priedy 15 schleiferow pind
wupil a wjedje hdyžek leklenju wina, to je po taſim wchon
pjawn był. Zajm zložnicy wraćaj, njemöze, to je ho jow
prawda ſtała, runięc jaſon drugi wupuk wjepřiſpřiſci. Hdyž
ho ſtuki, torež ho w pjanoſci stanaja, njejhstaja, dołek ludz
ſtrouwoho rojomoſci manica, potom dybri ho i najmejſciha kloſtaſ
iho ludz taki njevoronje wojipia a fu s tym ſte itračenje
za druhich. Ž tym, to móblis tomu B a ſu jenož ſtowatkojo na
nowu nježelzu ho jaço wopizc a kwojich twarichow ſatlocz, my
ho jnierzowac njeđybieli. W Schwajcařſtei može ho taſim
škótiwanu kłodzenie do forečinow na wetyl čežk ſatlačez.
W načiſtu noweho schwajcařſteho kloſtaſteho ſatony profechor
Stocks w Benne poſtajeniu namjetuje: „Dež pščijazne rjeſtkaſ
pjanoſci može hudut winowatemu kłodzenie do forečinow na
čežk wot jenjego hač do piec let ſatlačez.“ Wot theinieſkeho

tonovacitva je še pšched krščom to žadanje wuprajilo, so
dnevi hudički pravo dobitaj, ko jine tež poštajči, jo kršči po-
taši wopirk, do vnočja k pospešenju na wopirkov pšchimelje-
— Kojež je bilo, taže wostaež njemöže, jo šo jezuz prema-
pičetljivo pñveta wobledjuja; — šrutiči dnebla šo teža runja
pšchimeljo piččam satišča a woblarowac, jo njetrejba, hdjaz
jim tež runje strah la živnjeje neprav, še ita taifch in pšchimel-
banjaza klova řebri pščas dačaž a ha hjes woin do blota čhobnjec
dačaž. Njeje to studnje, hdjaz řebri slávničje čestnji klovnjej
njedželju do wijk řewa nješnerti, hdjaz wéčtih njeje, hač nješnerti
kuanio hanjaze řewa he wležte pšchimeljo še ita taifch wupribla,
fotrij s řozem domoj dže, blýščec. Zon je ſalon mučin, tiz
šo vnočje wobledju.

Mjane wjecjorū na kraju

Bopearabđe dobre napravljenje sa svim dželatcerjov je
stukle. A. u Dameravje do stutja stajat. Dobrij sa tihđet,
tihđi fridom a tihđi pravat wón svim dželatcerjov woko sebe
vhromodati a jin mi njen vjednosticati wa ratarskih načinjencach
džerzi, ale jin tež i dobrevi ptišow wchelate čita. Tebu runja
bo wo tihđi, ištob, ko ja vuženje na svjeće stalo, tak
moža ho tajte vjećozor i dobrim pravom „vjećozor i vječlanju
luda“ mjenovanac. Dželatcerju na pječenostici a wuklastnosti
i najmješteći fedželitovnosti poštujaca, kaj hamo dželatcerja se
svihđodnjih svihđow vječnitu; to dovolaluje, kaj jara tajte vjećozor
pichpolnjava namataja. Po tajne pičju je ho hacž doznao pich-
polno khodžato. Ale na to vuženje je ho hacž doznao, dželat-
cerjov jutistovljone dobitv a hvodj ho tajte a dželatcerju jutu-
pravje tihđimli ujeđju, može ho vež roštarječi, prijeđi hacž ma-
tajte wopazene roštarječi, prijeđi blatu tražaje a sruđne leženje.
W toratčinym wotkhodža hebi wutroby dobyč svihđodnjove
dželatcerjer doč, ištob je pravite, wo jeho svivođa wo starac a
po tačkin vjećozoru na pravitevo, wotmeho a wopazene vu-
njorjeđeče, prijeđi hacž druh pichpolnu a i s nečotnym rjeđenje klinča-
zimi a vichđelobzajimi klinčomni wutroby roštarja a schemjave
lopične rošdarja. So wotkrytjje kjež jedinom muž vjekli, so hu-
wene: nije to mije džel? So by svihđebne stutkovljanje teho
sublerja pravje mjele roštarječi namatalo — a ištob je naj-
vuženje —, ju te reži vječe po nim činilo!

Něčíto k rozpominanju

Schto je kschefcijana pschißlischnočez? S luboježu dobre ežinicę. Schto je kschefcijana mšda? W luboježi wotpočowacz.

Schtožkuliž ho tebi stanje, * Džerđ ho tvjerdže lubošće! A
hdy býchu cíji Indžo vnutru flamali, nijedaj ho rošhoric a
tvjerdješ! Piches lubošć a picherežliwotęz nad nimi dobydžes.

Dwé węzy nam Bóh da, jo by nań węczęnie wobſbożil: jedyn
klichż do wutroby nnts a jedyn na kribjet.

To żu po prawom najświętszych hodżin w świątyni, gdyż
mogłach drugich świętych czcić.

W tym leži wulka mōž ſežepitivoſcje a troſčta, ſo ežlowieſtam ſteji a tam ežepi, hždež je jeho Boh tón ſenjies itajit.

Wschitko prawe fchelcijajut'wo je uashonjenje, a hdyž ho uashoni, potom ſu w dufchi hdy. (Harms).

23 - 6 - 1994 (Wednesday) Page 108

„Pomhaj Boh“ je wot netta niz jenož pola

kniesów duchownych, ale też we wszelkich psach.

dawnych „Sserb. Nowin” na włączach a

w Budyschinje dostac̄. Na s̄chtwórež lěta

placzy wów 40 np., jenotliwe cęzisza zo po

4 np. p̪jchedawaju.

Pomhaj Boh!

Cíhlo 31.
4. augusta.

Létnik 5.
1895.

Serebske njedželske lopjenka.

Budaraju šo týdu šobotu w Šomolerjez řubčičskej v Budyschinje a šu tam doštač sa schvobrilemu pshedplatu 40 np.

8. njedjetu po hwi. Trojizy.

Jap. slutt. 8, 38: Filip a komornik wystupischtai wobaj s woja do wody a Filip jeho wulscieji.

Někdo je šebi nědny ſpiewal: „Komž Boh aže prawe ſvoje ſtěcič, tož vócieze won do ſhveta a da jom' hwoje džinu wižicí, — tutemu ſpěvarzej dyrbju pravo dac. Wontu na zubje je nechtonzulí, (ale taſti, ſiž s tamom ſhubenym hynom žane vodomnito nje-mějte.) wjele rjaneho a wokřewetouho ſhoni a woħladač, ſo je moħi i wjehelom dothe lēta na wjeho to ſpominac, ſtož bē na zubje naħboni.

Zadny pot, ſi bē ho hdy do dala podač, njeje šebi tak wjelle woħiemjeni ſhobi domoj vlinjejst, tož tōn putni, wo krotymz nam nošch dženitnici test powieda: tōn nam wjehem ſnaty komornik s Murſteje.

Wón bē ſi ſaločte Afrid, s Abyžinije, do Jeruſalemu podat, dužy na dompeču prawehe ſubeho čłowięſteho višejerla namka, ale wjidej wičeho tej teho prawehe ujebiſteko pſchegeza ſa hwoju dušnu ſefnau, duž domo do hwoje domu wrócič, a hebi wo hwoje žive dny ſpěvac: „Ja hym ſej namka Deſuha, ſi nim mam někt hwojoh ſbójniha!“

S tuteje lubońcej powiesze mōže týdu woħladeč, ſo Boh luby hwojich čłowięſtich džecji wutroby wodži, taž wodove ūrežti, a ſo wón týdeho, ſiž ſa jeho jaħannu hweletom hleži, ſi jeho dotaltscheje čłomwewe nož na hwoje jaħne hweletom dowiedze.

Tōnle komornik s Murſteje bē woħebny, wiðżenj wosha pſchitapi a ſunktadowa jemu tōn zykl stan, polasa muž. Kralowa Kondaze bē jemu wjehem hwoje kubla a jemu,

drohe mēzy do ruk dolia, a wěječe bē wón wiħħudżom ejeleżem, bē tež ſamojtin a bohaty trjes, — pödla val pschi wičhem hwojim bohatſtvoje tħudy muž, dokej nuska w hwojej diſtri žanħo mēſteħo, prawehe poſoja nje-mějte. Ale runje po tymle bohatſtvoje mēſteħe wón wulste żadanie.

Wón bē wo tym hlyšħat, ſo ma w Jeruſalemie hwoj dom a templ, duž doma žanħo mēra wjazj nje-mějte, ale poda ko na daloti vuč do Jeruſalemu, pſchetož wón ſebi myħlejhe: „Budu ſo tam mōž vodomlič, na Boże klomo woħħidač, potom budu na diſtri cżeritnu, imēju hwoj dobry potož, a mi budże wiħschemi derje.“ A wón bē ho do Jeruſalemu voda. Tōnle komornik bē pödān. Kajti daloti vuč je mēl wón do tuteje Bożeje huijatnij qażi, wjelle stow mil. — Tōnle ſemjħej ſe hwojim nitohu hwojeho runjeċċa njenamaka.

Sđotż bē ſebi viċċiſtol w Jeruſalemie pytač, to ſebi tam namka njeje. Ali tola bē ſebi tam něħħi traġju a rjane namka: Wón bē ſebi tam ważju kniħu kufi: stare wiedżejenja profety Jeļajaħsa. To bē drje droħu fuq, jemu pat niz droħa. Ledy mējtečtu tu ſniħu w hwojeho horšeċi, je pocħat ſi njeje ejitac, je ſebi ſi njeje dale a dale ejitac, bai tež na woju ūdeżo ſebi wōtieſ ſi hlohom ſi njeje ejitac a bē hija pschi ejitanci 53. stanu. Tōn pat bē a woxta jemu njezjohimli.

Duž Filip wot hwyateho ducha cżerjenj i njemu do wosa pſchitapi a ſunktadowa jemu tōn zykl stan, polasa muž. Kralowa Kondaze bē jemu wjehem hwoje kubla a jemu,

Jesuš, Boži syn, kij je wjszē našce hřeči na ho
wſat a wot naš wjčho křoſtanje wotewſat, ſo ma, ſchťož
do njeho wěri, wot njeho wěznej voſoſ a ſi ním wěznej
živjenje. Chze pak někōn ſi tutym ſbđozni dom do něz-
noſce ſjenozem ſyęz a ſi ním ſwojezenj ſawtoſec, taſti
dybci ſo wot jeho pôklowu daęc ſi modu wukſtejcz w mjenju
Boha Wózta, Ssyczia a ſvájteho Duha, vſtebož ſi tum
bužę Bože džęzjo a ſměje ſwóje domjaze wramo w njebieſach,
jemu budže pomthane w czaju a w wěznoſci: „takti ſměje
ani tudy žadyn nepokoſ na wutrobie, ani tam žadyn
burowý ſud, pſyheſ ſkuſim dyrbat ſo ſtrachowac. —
Tole bě temu komorníku prawa luba a wjebela powieſejc,
a lědy bě křyſtaſ Filipa wjčho tol roſpojedac, pſihi
wjeſteſtaj ſo ſi rězy a tón komorník Filipej vraji: „Hele,
tu je woda, ſtato mje ſadžewa, ſo džyz ſo njeſad wot
teho wukſtejcz. — Filip pat ſo jeho wopraſcia. Wěricti
ſo je Jeſuš Boži syn, a ſo je wón tež twój wumoznít?“
tón komorník pak jemu ſi wutrobu muſna: „Da wěruj, ſo
je Jeſuš Boži syn.“ — Na tole jeho wuſnače ſtupiſtaj
wobaz ſi woſa do mody a Filip wukſtejcz teho komorníka
w mjenju trojenicteho Boha.

Boží duch, pak hrabu Filipa hngdom wothal, so jeho
tou komorník wjozy njemohla. Duz bě ton komorník
s nowa hamltu, a tola tež niz wjozy hamltu. Wón
meješice, dotež bě s tujpeli křečenžu wobhnadžene
a do Božeho králestwa vichinatü, kwojeho Izvějna nustalo
psji řebi we wutrobje a czechničke jako wobhnadžene o
wumozene Bože džecjo da kwojeho wótného kraja. — Kat
bě řebi ton w zubje wobohačzil, taže krásne samoženje
v pomjatku řebi ton ſobu domo uježesche.

Husto možet' Blyščev, so nedví prať: Tole abo tamne je ho něřaf „připadný“ abo „je šlepon“ stato. To pat' hu hlupe ryče: Na hručež po mizgo „je šlepon“ nje stanje, ale Boh luby křejes tu vložho vichitku wodži. To je wožebnje s tuteje povijesze pónacaz. Boh ſam he tuteje formovna wubudžit, so ſe tón na tamón daloře vucz poda. Boh je jeho wjedz, ſo hebi tamny tu rjanu knihu kupy. Boži duh dowiedže Filipa na ton vucz, po ktorymž ſo tón tomornik domoj wjekeske. Boži duh da Filipovi vložhe ſlowa do wutroby, ſo možedže ton tamnemu tomorníkovi vložte te bluse ſlowa a wježczevia mulatčaj. Boži duh pat ſebi též ſi tomorníkovej wutroby plodnou roli ſejmi, ſo ton vložho do bo wiſa a ſebi we wutrobie wob-thowa, ſhtoz by blyščal a ſbonit, — ſo hwoje žadaniye po ſatramenç ſhwatje ſchězenizu wupraj a ju doſta.

Dziwnie Bóh swoich członjeków wodzi, ale spodziewaj się, to ręka: do ich prawego, węcznego siodła siedzonośćce.

Werność biblije, satana pshczeźwo jeje niepszczielom.

Supplementary

Syst. of the Sphondyli.

Nowiski pischodopiszczy kswobodniecz głosieje wole przeja
Tat jedyni i jedni wprzci: "Wy trzejewno jenoż istotowanie wole
na pischodr pischodr, potom by wprzcie wo wchowaniu duchownym
wodżeniu sweta pieczę pischodotowanym byt." Zyle prawic! Słyszy
głosowej matkiu nycie ale nie wolu, potom by nocy blista po wodź
"pischodra" tez matkina nycie ale pisches wenu "wolu" po wodź
Tebo dla wonek swobodniecz głosieje wole przeja. Biebel w tym
i inni wiele iene wiele ale oim by toko marnymblenie da.

sumi vjekhodzom dopokazali, jo moja načini **Domininko** vjekhodzom upečat, hdeži juvoj vječnosti na človjekovu vječnostičnošće načinju. doček piseči vma ſi vječnostična funkcija vječnostičnja a to, ſtečto wo ſtočatach plata, na človjekovem pječenju njezdimojo na to, jo človjek je ſi jato načinjivščina itečo? Že jutro pječenju počinjaju te ſi vodječi a vječnostični ſauči? Do te bač ne mysl „wo načinjivščina ſtočenja“ te ſi upotab. A biblija mihi vratjala upozri, jo ma človjek ſi tito juvoj čljenje a vstajenje imouloženje dawac̄. Dač, tač možina je načinjeni Bohu vječnostičnoč ſčlonjena po Vječej vječnostičnoču, ko je po pici načeti načele ūbočnosti ſta človjekovu pječenjatja, hdeži če pola načeta ūbočni kvač a bač hjes Bohu načinjeni vječ, vječetja „živjetje“ božja Božja nijeje. Boh pječenjatji, močkujem, won ſi pječenjatji, močkujem a hduca ſi čljenjati ſtakam a ſi vječnostičnom hreba vabi, won ſi ſtočenjem a ſi ſuči živjetje hron, ali moča vječnostičnoč. Načinjuvamo vječnostičnu mybu ſta ūbočnostičnoč bula. Boh pa žarjevi wo tih, tiži vječnostičnoč. Iteči plata, jo jeho pomoč vječnostičnoč (Citat. 14. fil), ale jiu vječnostičnom volu vječnostič, fortejež ſečhwili moja tež njezic.

Te njece vina řečeslavjanstva, ře když v našim ludu njeje, ale to je vina našeho luda myžotého a mýteho. Mýz řečeslavjanstva ſo doříz myžita njeje, my njejsmum vymozdaj ūloboč ūnjeche. Bohu doříz japořimynti. Tebo dla je ſtowu: „S řečeslavjanstvou je nino“ zde wopacne. Ne, ſo naich lub, myžotá a myši, ſlowu Božemu pořkaňta njeje, to je ta ſchfoda a tej myžce ſo ſtow woprotvazc pŕeze to, že bychym ſo jato živí řečeslavjanstvo woprotáti. Vorot nino ſo pŕeje a pořadomemati ſamej činiež, ale na pŕemim mějeze atyž hremadze ſdělanyne „roſtopněmych“, ſotří ſannici nicio nejerova, myšitřim, ſotří ſpa w hrujivim duchovním woprotáni (Hesel 3), atyž hremadze tajſich, totiž ſu henuž i mjenom řečeslavjanu, woproté tím, ſotří ſu je ždomi řečeslavjanu nejprve ſelzly ſumpřeli pŕches jene. A tež towatovice wobtejnoře v ludu vobždu ſu tej měreji hraňatá a řečice, w botří ſo myžotá a myži wot myžlow biblij ūdodžec doda.

(Pofraženje.)

Potter's

W wultkim hołdzeniu w W. będzie nęktóra kłyseńcez:
lenięs Drzisia, sozialdemokratycznej rejszui, wultu wólbnu ręcz
dżerzeſe. Ach, fat won ſi rutomaj a nohomaj dżelatęch a i wulfę
hubu hwarieſe „na wuzyzatowu dżelocjerow”, „na janowi-
tach” ad. Szczególnie ſzwoj blibk hlyseńce janteków poſtehnu a ie
ieſcie moja jawota;

„Težko da preuđem vam, tovačkojovo, prljedu na hrvatske šepje njezbudje, doznati hrvobodni njezbudjenju, wat portiločenja pribes senjanou a popov!“

Prinatoze pčelitožovanje! Knes Tylat ho hmečkotajo učinjeno.

Safář říká rozhřečenoumu své všechnoříšku jmenem říká věštce.

„Suto po točkovanju nu pješčenjaku nareda, nu nekuje
sabljivo kožu na kameniju.“
Duchowny L., mortočatu u jali. Duchowny L. vodje
rađaju muz. Wschytu na njego težkovadu. I wón zapocva:
„Kujes Tevlat je na forzu wo podstavljenja pičes ſemjanova:
a popov rođenje. Štož woženjum nastupa, hčim wóchak lžbčekom
i nim činjež měl, to možt rošnjičež, hčim wóchak lžbčekom
i ležetorčki ſpum jeftan; te bečku pičezelju ſtrjeza. Raſtejerje
je kujes Tevlat tako džetačej wjaž hozj je ſemjanami woždovač-
mal; huanio je wón potom tak pičezelju a nam potom tyc
ſemjanow i mjenom pomjenje, pod tovryžki podstavljenjem.
je čeprež měl! Ale netko popov! Za han do tutjch lžbček utjedam.
I duž dybku Bohuj ſpm wuſtačkom zapocjež: „Za ſpm
tuju Tevlatoria tujež!“

Se vidičtih bolov běžejšíchcez: „Aha!“
„Daj, ja hyno jeho wpisjet mohří,“ říká, a nemalem dale
povídaje. „Město je 4. říč, so jeho loba žono munice. Za
hyno jej tehdom střežitajíce cílené predovanje dřezat a dafelz
běže mi vtroubová chorta, hyno jež trudněmu mandelskemu
v intrabru výběravci rutu mohří. To běže přejme k všežení.
Potom na něštěto čhaha hřívadla, so je knes Teplet rojzalbeno-
kratistko ihčinavána do ř děta puščivem a jo je se hvojnici
matným dřezatavni do wulfeje mohu pichit. Tehdom hyno lobo
a těm sebe a hyno jeho ruku mohří a těž něštěto do ruk,
tak molo, mřížach no mojich manach. Ta běže dudu hřívá.“

Schtyri njezdele po tym klapačke ho wo moje dirje a muts
stupi tujec Dejtar a početke, hač njezam si ujeha dobre
štovo prečežči s jeje dotalnemu tujecu, ki bi japo dželo dojet.
Džo hym jemi žago mutrobitje rufu tdeži a žublji, jo čha putoč.
A ja ho wieželi, ie je na moje poručenje ješo pribi-
wati. A to běžeče rieče tvoženje! A teho dla, moji tujeca,
dženja pišeč tujecem Dejtarjem žado sfužen heččinj ſteju a
džebju wužinec: „Da hym žunojte vložit tdeži!“

Wopravdžiť slobuň muž.

Tuton je se vobneho, hrabinskeho doma. Dokelj je hichje živn, jeho mjenje pischenadz̄i nochnu. Sa to pat, jo je řezhovaz̄ merovnež, možu řečež. Slodek leto hrabia ja letny časž vjezaz̄ tydženjou do našeje mječezka pichnudze. Bon ma tam rjezenje ležanju viliu, jednorje tvareniu. W wobolovnici ma vjaz̄ fublom. Nekdž je junkrž wulcež, ja na hrabia wot kwojivo řamozemja wob dzen 100 priwom danje. Aui to, jo večje wot wobneho rodu, an to, jo večje večne, jeho ujewotberža, ja ſat žitn řefejšeniam wopofača. S wulcej ſwodomilowicju wou, koz dolgo muzach to wobledzbowac, wchsež njeđeljevi Bože hlužby doprednja a vopotinju woprywotache. Tež vichedny dzen by w vobnitských hobičinach byl u by stajne i wulcej řeklbitvostyu pořitulach. Bon njeby řomodžil, k Božemu blidu pichnudzež. Bon by vichednje řam domujni Božu hlužbu džerjal a vjazžu hlužbou držebatu pôdla byz̄. Sa tón časž ka villa řaminy a řomno ho muts njeđa. Raboznute wuečenje kwojivo džeszi řečhovatice hrabia řam, řichž w jeho mozaž ležejice. S premn mječezom řam duchomnomy by ko hyste wo duchomných preřeřenych rosteřevanou

Odži tnejeja won jidžechu, ho te samejtu roswijehelenja dla njejta. S wiejska mjejčtu woni węjty kóz pšeđi kolui. Radobo hrabutui wós, węjdeh thudej hefci sošta. Hrabia do domu jašupi, po hufsim skroðe horje khwatača e k tožu starče, thoreje, thudej, widownu pščitupi, nu trojichtowice, pšeđi jeje tožu na tolema padze e k thorej mledeži. Węjto naž hwnlownej uasi wotpomha. Drugi kręz čęsto thoru žonu khadeho leſnemu dżelazierja wophtača. Dón mi ponrjedaja, ju je hrabia e tožu thoreje žonu pščitupi, iu s wutrobneju pšeđeczelniwoſju trojichtowac, jej wijsłakie ſ jedzi pščinjeſt a e temu wiejschi, iſčto mjejčte w moſčini, e wotwrobovzeniu uasi tam wstajati. Widowne, fotraž bětich w hujembi wobstojenjach, je tóni wypski ſujes twarjenje wotkupi a jej žnauo ſto kręz telfo, telfo bětich winojte, placzil a jej na to waschnje pomhal. Tež Božemmu domesji je wiele dorat.

Нједјела ћо тврђе бијечеће. Стота ћо је нједјелу
тврђаве, дубичко ћо вишто ходито до дому пчинајач. За-
мештајаш о дјечији вон јако бијежење мухоточа. А ћи-
јати војељте а храните тонактва пчинајачи, вон добрих пријес-
нјестаји. Јакроизбадију докријају дајујај и јих напоминија-
чији је дјелу бијечеј.

Tajich wopravdžitych ſdobnych ludzi dyrbjeli wjazy mēz; woni byli žohnowanie ſa naſch lud. Alle hdež ſu žani?

Naschi ratarjo a sozialdemokratojo.

Jane druge powołanie deje jo bōle njeprytne hačz ratarjewe, so wot Božjego żohowania wiichtito wotwijkie. Ratko žumio a bērno do mjechjeje role sebzadža, ale so by rošto a ho rabižito, w žwjozej ruzi nima. Wóni niežo činjež njemöže, hačz mročtwa abo fuchota wiichtito jeho cječe džela njeħanċejte. Wóni w moži nima, w prawym časju robi a deħebżit, czoportu a pħócenje wiedro daeż. Hačz ruzu jeby pħedżejti pobja, abo hačz marta woda jemu pożiġenju trawni wotwjeſe, hačz hujnejd jemi. Ta' jażżejha abo sħot jemu ħopda, wóni ta' wotworeżżiż njemöže. A hdyż potie wóyħi da bħixx jidha a jura a wotawu je na dojx, hdyż kien go schromowę halosu potin fuq fuuħbi, jeho rufa a jeho rolo m to dolonjażnej njeſtej. Wóni w njeħbejhaż ja' żittom derje rabižiż data. Wóni żuhjuż roštun na jenu. Ta' do mjeħħeja pħidhomu wotwjeſe. Na tmi tejjid mudejox iż-żjalbenkorati tieži pħemteniż njemöže. Teħo da ja' minnha ratarjewi wieżeż džiġiun idha, hdyż pħedżi kettien soċjalbenkorati nowin viċċu,

jo w nac̄szym wózonym kraju pchęto h̄iszcze dale njeżku, jo ho h̄iszcze pchęt h̄iszczym wiedzie „w postępach modlitwach bóstwo wo dechdzieć ja naleha pole prophy.” Wot njezwierajęcej sozialdemokratiję i tchęczeniemstwa ratarzyc żadny mōst njeje. Hłubina njez nimaj je pchętnerola a hłuboka.

Wo sozialdemokratiskim hibanju.

Powróźniejsze hibania naszeho čaža dwórski przedar Štöcker na létymu kwydżenju Barłuskeho měszejanstheho misionistwa je níčehowaznemu rígnymu klewami rozaření:

"Powrót bywa — według teorii niemieckiej — datoslo a schercoło w ludzi troszczących się o swoje kobiety i mężów typem hybrydowym na wiele lat przewidującym, że żadny drugi typu po złym kierze. Tęciu ludzko po zdecydowanej stronie, ale jich wiele myślało we tym nauce. Wystojo ho stanawa, co jestem, ale jich wiele myślało we dżerciach kierujących dźwignią i bojówką tychże Sojuszdemokratów typem austriackim, że będą mniej więcej, że finansowani przez dżedza ko bojo, to mleto na jaśnie piękniacze a to mleto mniej potom dżedza kubice. Działalnośćowa żona powiedziała, że swobodnie spodby dżedzurów dżerza te mięci kobiety, że niejednoż Sojuszdemokratyczko to niejedyjnymuji u ni jenakiej. Tak kierzej za czerwona moja, fortas myślały po na nich lud lechnią. Sojuszdemokrat wandałano i mleczająca imigracyjna praca: "Słajce tam wiejskie kierze stary wobras, imażecz z Jezusem, ale tony dżerci praciec, tam piękniacze Belobłoty wobras." Tęciu ludzko wo nicio wojski niemieckie, wo żadny wózowy kraju, wo żane trałejwo, wo żane wózecu, wo żadny porządek; woni gromy kierze familią japońskich protestantów suja.

To pak nije, to ožujem pribjednjac, sama hrvatskoč. Štođ je načinj bratov na wopoziciju, spona hrvatskoč dovjedlo, to je tež hrvatska hrvata nina čelja a dudice. Odvij tajti čvihlavom dželzecu — won bećje i teverjom w wuljej fabriji — praji: Sa 8 let ujevjem ženje nježdele met', tak može w tojim živjujuštemu slemu pichesjavajuš može ho počasnač. — Pichidže li potom hrvatska nula na člouštu, potom tež ſanjednija ſotupja a paradiš lubia, na kotevnuž žana nata wjazž ujeje. Dvibym ſo džinvač, ſo hrvatni wobvezjem ſanvječem ho pichuvobroča? Za ſo nježdjanu — Ale potom drje tež hrvatska pichidže w kotevji ſanjedjeni k nam pichidžu. Što je hrvatska mui. Se ſojaldemokratom ſo ſanvječerjavajuš ſamolova a mježkežaušte misionisno, duchovnich, ſvetjej w pomoz prosvjeta. Boni praja: „Nadaju ſtreone nam njež nježedana; wona nih ſanjedje, ali ečjeza ſi nam nima. Rjeje to počejezjavouše ſa zvetej a ja mježkežante misionisno, jo tuči ludož nježda, wu pola nuk ſa nuk tolu hrvatske nutroba klapa?“ W ponjezjaci ſo je ſanjedjeni ſel wjazž bledou namaſa, jo ſu ſu tola nekotore ſu wjazž ſotutelje. Hmijave bećje, tako wdušanu rostvudjenu ſojaldemokrata ečjež ſkori a mježkežanti misionar i njemu pichidže. „Wot tehu ečjež w hym ſekbi hrvati lažez ſkafat“, won klinutu prej, „ſojaldemokratiju wjazž trjebač nježi mu.“

Vojebje na žonach ma snutskovne mijšljenstvo češke a češlavne tovaristišt. Tak vypnou jena žona, so jejiny jozaldemokratickí muž tak vyleje mo žonajach pravach rečí, ale so my ho tola pola myněho domáca jara hubjenje; so by lepje bylo, když bychom s tím započeli, so bychom se kvůjimi žonami lepje vobhádželi.

Pisched 25 letami.

Ša nekotre nježele vulte wopomnjenjske dnu hujecjiniu, na fortach pščeh 25 letam naših lud w jonej myhi pobožno a fortach wobowjujeni wownionemu nježecjelej napsčežjuo stejeche. Kelkoj bitwom, telsko dobyčzom mejaču našeje wojska. Cłojz Orthwingi, ū temu hjezgierz kromu na hłownie našeje nježewatniwo Wyslema našich hujewo a bratija ſi Fransziskejſi jadę frakcji pſpōd wulfich dobyćzow domaj pſtwiniechetu. A dżenja? Źato by ja mojne lud, ſi ja ſen 25 let taſte roſtořewieho a thabacu ſi našich lud kapitulimmo, ſo je hujecjino do pſtichido hładampi. So ſu našemmu ludowemu žiwieniu ramy krite ſai hłuboko, kaž je wórobes ſtroszefko mječa biež niemomu, niezajmju to? Widi tujeſt myhi moħla nam wiktita radoži w wopomnjenjskim ſwiedżenjach po miniez. A hydż taſte hujecjene hujecjini, hujecjinej je prawej — ſi tym jumpljeniom, fortez do hłubotekę ſwadźomponiacy wiedże a nam rośojan, kat ptičz fortez ſuny w pojezdach 25 letach ſzli, ſi horę dele dže. Deli ſo dyebi lepje byz, dyrbym ſebi twa ſtowcze wiedomu byz našeje pſtichotwórczoće, ſo manu wiktita wojowanicy pſteżewiū hntſtowym nježeczelam.

łotisz našich lud staja. Nječamym na swiolkowne faktury, kaj dobre a nusne tež su, piščidob našteho luda twariež ale nihdy nje-
sahęć. Rajmęschički nječidob tež se ſimieško derjebička luda je
wotwobrobenje wot žywoho Boha.

N o 3.

O woſkhejewita mita,
Nigd měrna, poſtyna,
Nig f nam by poſtupała
A ſenju piſchitela —

Dy mozy woſklyniujęcych
Nam i vroby žywieńſtej
A njebo ſaknōwjeſtej
We piſche naſjeńſtej.

O piſchelniu ſprózynuých
A muſznych člowojewow,
Dy piſchidob i rufow mózmych
A by daw njebejchow.

Schto tebi khalubu dawa,
O noz a wita če?
Ze ſuerina, kž ſtawa
A ſ ſchwa wnbekhije?

O ne, ta ſunyka nima
Ta twoje rianojče,
Tu ſimietka hroba juna
A hroda čwileńje.

Schtož wóczko f njeboj noſhy
A Boha w wutrobi,
Tež tebie wibjeć proſhy
We twojey trachnoſci.

O piſchelniu ſprózynuých
Schtož tebie wopóbla?
Dy piſchidob i rufow mózmych
A krobiuſh njebejha.

Maſch kuli ſilijate
Se ſwétlon ležjaže:
To ſhwedzenje kui ſhwiate
A piſma njebejste.

§. Sciteř

♦ Dopomjeniūſki wenz.

W hrodze w Hohenpieris w ſimietnej ſtovi krakowje Quipj
ſo wenz hrowa. Dawno ſwadźiene ſu jeho wopjena a róże, ale
ſięto jen won woſkowje na hebi, dopytače, iž pod ſtehlu runje
na tym mieście leži, na ſotrym je nječomuſta krakowa nedy
widybala. A woprawdzie je ton wenz woſkowy, ſu by ho ſhrowa,
ſo jaſto ſtanuſi luboſež hřidčeje w poſzidobiu narodow rečat.
Piſhetoz jón njebejha na jeſim ſimietku dnužaždu druh
wile, hač prynz Wylem, poſdžiſti ſławny hřejor Wylem I. Dato
běje jeho mač ſu piſchejo woſki ſamtuha, běje wón woni
hrowat do hrodowje hrody, běje pod ſyloſtu róze a ſwieti
hromadze noſyl a ham tón wenz mil. A ton wenz ho krakowje
ſzbu do rova njeſpoloži. Piſhetoz džed, wówodza ſtora, běje
hebi jón wot ſwadźebu piſchidobu hrywa, wo ſtala, wročo wu-
proſył, ſo by jón jaſto rianu dopomjeniuku na ſhwemiu džidowu
luboſež ſworeba wuita na ſhwemiu hebi ſhōpieris ſtowar.
Tamo je bějenža hřidčeje a ſtoda ſu ſtora ſtuboto hrywa
wobblada jaſto dopomjeniuku na tein dwueju nječomuſtu — na
ſhwemiu krakowſtu mač a jeſim ſwileho hrywa.

Dawt na ſlawne ſwjeſhelenja.

Wiele měſionu na tv dživa, hač njebo ſu na ſlawne ſwje-
ſhelenja dawt poſložić moſt. Hdyž ho wopomni, taſte hromady
bějenes ſu piſches nje maſhemu ſtodi, woſkobje hřetacjeran,

wotwobrenje, měžemy taſtemu dawtej ničo druhé hřiba piſchidobowac
Ludžo, ſotisz ſebi ſu ſtejnym dželom hwoju niſtu ſaſluja, wotwobrenje
a džowu f jenemu wjeſheli drahdu 8 hruw. na hromu hromadze
piſheneju, wotladowane wot teho, ſtotož na draječe a črijach ſebi
ſtonuja a ſtotož čhaj ſtomađa. Žedyn nječor, jen už ſo
loſhlowyſtne telo piſcheczu, ſtelo by jenej hwojive tybčet a
břichčež dleje dohaſynto. Ščerě ſchtant, ſtoſinuji, ſebi to
dowolice ujemba, ſtotož roboženje a hřižbom. Hdyž hromu ſo
piſches taſti dawt ſlawne ſwjeſhelenja fuſe wobmohonate, by to
wulfa ſaſlužbo huła, foraz by derjebička luda ſpomozna byla.
Zeno nječne ſu tisji dawt hryz ſotisz by ho ſtolo ſaptejſi;
dawt dycbi woſkof hryz — a to čim woſkohi, čim dleje nječela
traje. Piſchede wjehole ſu mi njuje, ſo dyrbja tež te wotwobrenje,
forez jenož na ſhwetne wjehole hladaja, hwyb dawt placjeſi.

Nječito t roſpoſminanju.

Čhaj puczowanje je piſchidob. Na tajſich, ſotisz to
wjehole wjazwaja, njeſpobrahimje. Wjely tybaž jich won cęphuje,
jedyni f polnomyſli morju, druhí f naraſhemu, jedyni do Alpon,
druhí do Karpatow a tceſci f Rheiňe, a ſtotož wé hdyž. Nječ
namataja, ſtotož pytaja, poſklyniujenje na cęſte a na dñuci. Nječi
ſtim puczowanje ſo dweju dželom dycba. Čež jen ſu czi,
fortym je ſteča ſu hwojive piſchidobedzenja puczowanje porucit,
czi druhj ſu czi, ſotisz ſu ſebi ſo porucicž dycba. Preñniči dycba,
druhj džedob puczowanac. Tamu džedob wodwodzne wot cęſteho
džela ſebi nowe myſli hromadzo, tuči ſdoba na među ſwileh
wjeholow, fortym ſu ſo nobylu puczowanju ſtipicž. Nječi tež
namataja, ſtotož pytaja. Piſhieniunje wjeholow repuwanje ſale
ſi mózne ſwobodnej ſtowar uždže jim prawje wujtine. Něto
pat je hřidčeje ſteča ſtadownia puczowanju. To ſu czi, ſotisz
jenož w myſliak puczowanju. Wom majac puczowanje njeſpoſteje;
to ſu czi, ſotym dycbi ſtato ſe ſtadue wutrobi prajic: "Haj,
wom moſto ſo hřidčeje pombač, hdy by hřidčeje do Góbersdorfa
abo do Teplicy ſuſl." Schtož by hřidčeje piſchidobac moſt:
"Dotež pat je wjeholice, dycbiče wumrjeſci, wón nječraji, ale
thoy ſebi to jam piſhetaji. Rajwujahje ſuſlo wſhat ſwjetvje
njeje, ale wjeholice ſola hač nječo ſu ſtowarowow a ſo, taž ſo
wopravdze ſtava, neſtore ſwjetvje ſo hřidčeje minje, dotež
nječto ſtow ſtowarowac, je ſtudaze. We wjehle
padac moſto ſo wotwobrejſi. Hdyž by u. p. miſionar,
totež ſu ſtej ſtowad ſtuzomuſtne vuczajje, ſwolow ſtuzomuſtne
domaci wotſtaj ſa iž to ſtejnym ſtudym ſtowym puczowanac daſ,
by wón to ſwowe čimili. Abo nječa-li to, dotež dycbi ſwjetvje
komodnoſci parowac, nječ wotſtaj; ale wón ujech ſtola wo-
ponni, ſo moſto ſi dželom teho, ſtotož wón ſu ſtowelu ſtoda, ſo
wjeſe myſli a ſwjetvje wotwobrejſi. Hdyž hromu ſwjetvju
wotſtaj wot ſzodnych 10 hruwów, ſtotož la wjehole woprija, jenu
hromu jaſto dawt luboſež dali, petom by wjeſe pombač wbyd.
To ſo w noſhini čhaju dali, petom by wjeſe pombač wbyd.
To ſo w ſtadu 10000 toleč ſa puczowanje ſtoda, — tón by ſtudym 1000 toleč dač dycbi.
Dotež je piſhetoz. To ſo w čhaju noweju ſtuba piſchidobac
džehat teho dač, ſtotož je k ſtowelu piſhetraje; muž ſtareho
ſtuba da džehat wot wjeholice, ſtotož nječte. Hdyž mož ſtotož
mož dany, ſebi myſliw, ſo jen ſtore čimili. Tola, ſtotož to
wſtotej je, hdyž wopomni, ſtotož moſto ſo ſtac, hdyž by ſzodny
piſhetozjanuſy myſliſt a bratcovaj ſtutowat.

* * * * *

Ja džu radivo, ſo luch poſtuta a roſkaſe w ſebi ſaſzul,

hač ſo výh prajic a wotladowac moſt, ſtotož je poſtuta.

„Pombač Boh“ je wot nětka niz jenož pola
ſtijesow dychownych, ale tež we wſidčeh piſche-
dawarujach „Sſerb. Nowin“ na wžach a
w Budyschinje doſtač. Ma ſchtwórcz lěta
placzi wón 40 np., jenotliwe čiſla ſo po
4 np. piſchedawaju.

Pomhaj Boh!

Cíhlo 32.
11. augusta.

Četník 5.
1895.

Serbiske njedželske lopjenka.

Budawaju ho tózdu hobotu w Smolerzje knjizicísczézmu w Budyschinje a hu tam došak sa schtvrstlennu výsledplatu 40 np.

9. njedželu po hwi. Trojizh.

Jap. skut. 9, 4: Sawle, Sawle, što vše-
ježehoči tu mje?

Dvanaseć mjuon be ūebi nađi luby Kujes ja vućom-
nikom vušwolit. Či dyrbjochu vučitzu hōđeru na vidić
jeho hōđaro ūđebowac, na njego hlađac, ho vučitzu vo
nim inučicj a sloječ, so móhli pođižiće jeho vućzu
do všečeho hōđera rošnječ a všečon hōđet vo tym po-
vućicj. „Našch Jeuiš je ton měrni hōđnik. Wón je
i njebječ ūem k nom na hōđet vidičić, i očjuk všečeh
šreštenih čjelovjetow wošboječ.“

Nakid luby hōđnik be ūđeđe i nich i tym hōđowom
i ūebi ūotat: „Pôj ja muu!“ Wóni vask bēđu na jeho
hōđu hōđdomo všeje vuće wopuščili: hōđojich domaćaz,
hōđe dželo, hōđu inječ abo město, a bēđu sa nim ičli,
vostachu vask tej hōđeru pšci nim hōđe živo dny, ūđod
hač do hōđovječe hōđneće hmejerce.

Všečitz ežile jeho vućomnicy bēđu dotal i ežica
živi bili, vobojni, smerni ludžo, točki bēđu ho se hōđeju
rutan dželom žinili, jeni i rybličenjem, drui i něčim
druhim. Sa žoneho wot nich njebi nječo pščemozju
ežeće bylo, ho temu Kajesej vististoriatačicj a vidiči uim
swostaci.

Se Sawlom pak, fiz pođižiće Pawoł rělošče,
hinaščo ūtache. Tón be všečon do zyla hinašči čjonomje,
dyžli vučitzu drusy ūenjevo vohli.

Tónle Sawl ežehnische něhdv po scherotej dróži do
Damaska a mějšeche wototo ho zylu ežirjodu hōđojich s broniemi

wu broniennych pomozkow. Štóż na tehole s hordym čjolom
všečem hwojim do prěda hahateho Sawla poħlada, tón
jemu se hōjeme wočjom vuħlada, so s njeju hněv
hōvache, taž živu moheň, so be wóni ūstobjenje čjolom,
nodur, všečon volny hidženja a njeſtečeczelstwa.

Ra všečeh taſtih mějšeche wón ūjove ūtoby, tiz do
Jeřuša měrjacu a hwojey ſolemni pſched nim ūtbowachu;
iich džyžiche wón ūoječ a dači ūlgonawac, duž be ūebi
wot hōjich vysčichich mědčinitorow dowolnoſez wuprobykl,
to hōm všečeh taſtih měrjožich ūoječ. — Žato tamneho
vohobečeho Šćepona ūlgonawachu, mějšeche Sawl na tyme
jeho ūlgonowanju hōđue žive ūjekele, a myhleše mječjo
pšci ūebi: Taſtih ſong dyrbjal ūđod měz, tiz do Jeřuša
daju a jeho iu hōjewo wérneho hōđnista ūječi. Za pak
daju hōđo hlađac, iu všečeh, tiz ja Jeřušom ūleđja, po-
rožu a do ežista ūtažu.

Hlej, taſtih mějšeche wón ūjove myble. Boh pak
a nađi ūbōžnik mějšeche i nim ūjove do všečita hinašče
myble. A ūtóż ūebi Boh ūmoglji, to wón i ūječa mu-
wjeđe. Ieho wola dyrbji ho ūtajne ūtac. Našch luby
hōđnik pat be ūebi runje tuteho pščemozjerja hōđojich
měrjožich ūħlada, iu čjazsche ūebi i njeho wérneho
hōđnista ūječi; runje tónle čjolomje dyrbjeliče jemu
ponhacj Bože kraljeſtvo twarieč, dyrbjeliče ū ūtobrenym
dučom ūpredowac a jemu wotſiři ūviedzieč, dyžli něčto
drugi. Tónle čjonomje, tiz tam i ūħnjom a i mječom
všečeh měrjožich pščemozjerja, tónle jeho ūtobjenje nje-
pščeczel dyrbjeliče ho dači wočiščicj, illužicj, dyrbjeliče
ho ūvucieč, ūjawnje i hložom ūpredowac: „Jeńicęki

„Jesuš je naši sběžník! tón žam jenickži naš s hřečha
a se římserče wumože, naš horje k Bohu do jeho njebežov
dowiedze a nam tam ſvoju sběžnosć i hnadu ſvari.“

Ľubý, hdy byloj mój wo wszej tutej powieściž ženie žaneho ſtowcza jaſkyskaſoi ujebojoi, dyrbiaſoi ſebi węſeſe vracjus: „To nihy na zwęſe mojnej njej, ſo mohł ſi taſteſi tręlaſzneho čłonjela wam węſm Khrystuſhowno poſoł a ſa- hořem vſtiprobedaſ jeho mera naſtač. Taſteſi ſaſtanu, tujaſi wjeſt na nihy do žaneho Khrystuſhownego ſtadlu hboju ujebojna, Taſteſi faſtoſiem byl laweſeſe naj- nekmanyſti poſoł Jeſuſowho mera a jeho hnady.“ — Ty hnady byl hiſteſe dalsze ſtowczo vſtipatiaſ a rjet: „Taſteſhole ujetuſiomneho čłonjela dyrbiaſi Bóh ſterje vſtipaſi ſa jeho ſte a bjeſdožne ſtuki wutkoſtač, jebo ſi čłomel a ſi duchuſi ſtaſej, doſteſi ko jeho ſte ſtuki i Bohu wo wjeſcenje hač do ſameho njebia i hloſom wotać.“

Ale tola sczini ſebi naſtā Boh i tutebu Sarolu
kwojego Pawola, i tutebu ſtaſjeru kwojego kmečka, vſhetoz
naſtā Boh je dobręćinu. Wón mu ſpochi i nami kwoje
dobre nam wujſtine myſłe. Kočož nu hido ſmejci
wſchego w kwojej mozy, teho wón ſamej ſumierci wu-
tořichu, a wožim teho, že bě hido danno vſchon ſemtjeniu.
Talle je ho ſe Sarolom ſtalo. Tón pak, ſiž jeho wožimi,
bě naſtā ſenjes, tiz je žiwy do wečeńoſcie.

Lazara je něhdy našel kněz i rova vyuvořil; sotva s rovou životy vydělal. Tamním městem a moriském žoldnářem je našel kněz všechnařal: Mjelčeže! a morisko říkalo, všechnomužtu vytrobyl pod kožu s ním.

Zwolę pat' našich sbóžnít tuteho ſakbožencho Sawlowemmu bjesbójnemu cziñjenju s jenym dobowm konz ſejim, jemu s jenym raſom jeho ſtu wolu ſtemi, jeho bordu myſtl fraſy, ſo tam Sawl na ſemi lejeſcie, taž ſi Božim niejewdom fraſenym. Ale tole jeho fraſenje by ſa njeho prawni sbóžni sporządzić wiſchego jeho nowego žiñjenja.

Do predla dyrbti ho c̄lowjet dać mot hwojego Kenjeja wschon sporaszej, so tam volorny a šlaby psched nim leži, laž potestany čerwii, hafle po tym budze won khmarny, hwojewi Kenjej wschon i wutrobu hlužic. Pawot ham patr je to podzjistho dopośnat a i wjekeli nutrobu wusnai „Mi je ho hnada a hmlinoje doftala“. To je won tehdys wujnial, jato bē do michty dopośnat, so je Jeinh saveicje wjehich c̄lowjetow wencu sbognit, tij chze wjehich wošboziej, kofisj dz ihejho wērja a ho na ihejho spuszczeja. Taſkim chze won hwoje wēczne žimjenje spořejc̄.

○ tažki je tole ja naš kražný troščit: Je móžti
Bamoš nehdý píšti hwojim sbóžniu a wot njeho hnadu,
sbóžnošč dostač, tonti dotal njełniezomu píštežerebá. —
Kebi s njeho našch klenis tažteho hwojeho wožhownowanego
póžka sziníti, je nettle saměrjenje nam wščeném wěste: Naš
zadun, kij bě dotal sabludzem a tiz bě s hnady wupadnut,
njeje hijo wščon sbóžnem ale nás wšček dzerži kebi
kamka sbóžnik se hwojoi rufu a možu, dzerži naš se hwojoi
sbóžnemu, a chž kebi s njei naš wšček taž s wusdu t kebi
szabámez, píšti kebi wulchowac z sbóžnem. Wščon našch
preč dže nam wón wodač a jón taž do ſameho moria
domuřic.

Khvalba budz̄ tebi sa to data, Knejze Jesu, ty nasz̄ luby sbđzniko, a nasz̄ nojsłuboiñijschi duszhowpschęcęelo. Hamieni.

W&erność biblije, sakitaria pszczelarzo jeje najpszczelarz.

(Byfragšvagning.)

Nowy testament wo tzw. etymon (sensulum) przechodzi.

Wszystki wojny rozbudził je w tym byes iżtarn a nowym ja-
nem. W starym głosie: salme, jenotowe porządku a sojuszu
tehodominowej wobstajejości. W nowym na wówek: ta duchowny
mówią, kotaż dźwini w wjściahich wobstajejościach, a w wjściahich
ciaħoġi towarzyszą porządku, kawojujewi studięs
wobstajejości. Sħiduż by w nowym kawojujewi, kawojujewi porządku
porządku pytał, iebje niċċo namanaf, pihetqoż ta' ja' bieqz nijemόs.
Sħiduż pat w nim duchownym mówią, pyta, kotaż wjċċie, clobor
porządku pishpielejjuje a ja' jaś, je tnejha wjixxie ċani - te
namanaf, iektorż je nojiedni ħażnejja a iektorż je wjċċiġiim ħażnejja

1. **S**to je človjek? Na prvu mješću ho vo mojim
nabavljanju po hrvatskom vukšiti (vukšući mislu atd.) mješća,
ale wo to, ido je človjek. Dželac̄er nježa človjek
drugeće rјadowanje bjež. **W**tym sičećijanju potom juh
Božjih pštinečnih. Odaj vukšiti človjekovu pštiju wo hrdy
Božjih vnučjuša, ko hrdna u Željušu vukšitom poštuju
potom najmješću hrušobinu holja piched Bohom rijege tešto placiži
tač najmješću klijoz života. **N**ajmješću češće imaju "nježo
njije vukširanje i tmu, to je človjek Božj, a dječak Božj
bježiva lobiž piches Željuš, idočiščuk won je. "Tu njež žadun
ani arčica, tu njež žadun wotročik ani frejnu, tu njež
žadun muž ani žona; pichetov wo še vukšitiči an řeđun, tu njež
Željuš." Gal. 3, 28. Kol. 3, 11. 1 Kor. 12, 13. Piched
Božom njež žadun rođelj, tam placiži jenoz dnežka pižes
Željušu vukširanja.

2. **Wielokrotniejsze święcenie** je pustejce w kwojim
teżce. Zem je pidiętak, niz, io by heki pustejce dat, ale io by
szczę. Mat. 20, 28. Luk. 22, 27. Jan. 13. Po jedo pidię-
teżce działac, taż docho je dzeń, t. r. taż docho Bóh mezo
pożecj. Jan. 9, 4, to je żależne żadunie biegekijanina. Dzię-
go „działy” nieje po kwojim a bohatach, wola myja a żony
po kwojim — ja Zemskim ręczes plemioje. „Dzię go sztę-
nochac działy, dby też miedz naje.” 2 Thes. 3, 10, 12. Ef. 4,
1. 2 Thes. 4, 11. A działy, dybrych w tym, io drzymu-
szujiż, cęstym wot luboże śbrzytijowcye.

3. **Stanaw jencho cęda.** Kiedyś miedzyto po kame činięc
ale kwojim dybri w kwojim powołaniem se kwojim daranu
przemużliwili pustejce, pidiętak my kame stanaw po jencho cęda, stanaw
mi wlechale ale kwojim itam dybri po kwojim wołajduj cęda
pustejsc 1 Kor. 7, 20. „Woło plemioje t myz ręczem: Za cę
przeyrobiam, ale teg hłosu i tymu nohoħam: Za wasa miedzy-
ręczem.” 1 Kor. 12, 12—31. Ef. 4, 16. Rom. 12, 4 il-
lano powołanie plemioje denke jaśpię a mylię, zo moħle bjeż
jeħo bneċ. 1 Petr. 4, 10.

4. Čwórciejsz w powołaniu. Tak wójtęje kujes a wotrożę. Wotrożę dubyj wiedzieć, iż wicech Bohom wotrożę ječe, ale swobodom (wiumiejskim) Jeżem Alphia, a kujes dubyj wiedzieć, iż mo lujeja myjche ho, lotrechz hñuzobni món je. Rer. 7, 20. Eti 6, 5. 9. Wobaj mataj Bohu wotrożeniem wacach, kucz je býdy w kujowym powołaniu kucynt byt. Wobjefujo po wjazdum ab nijmien róztańce polo njejce njegie ohładzanie na parafionu, ale jenoż na īkwniejszo, lotrechz wotrożili to je Luk. 19, 17. Luk. 16, 10-12. Luk. 12, 42. Szlachet je žinieja, taž Pawol te myjne wotrożenie, till na Philemonem podawa. Philemonie wiedzie jeho wotrożę Anfimiusz chłestaw i a Pawołom kromadze vistichy. Tam bu wón hñezjan, Pawol jeho na to jeho kujieje wrożby pójczęte a jemu luit hñobu da, piştehoz Philemonie wiedzie tej pýches Pawoła obyczem. Wan po wojin wot wotrożnia heci jada, iż bu no o kujowym powołaniu wrećz, i lotrechz wiedzie čzemyń, ale lat wón temu řejejki heci tideszczonyju vistichyntch wiedzieć na wutrobu hñadze. „Wini jeho horje, jato myje mancho. Je-śi pa wón tebi iſtobu čzini abo nicto tebi wino-bat; to mi wích. Ja, Pawol, jana to wíçat i mojej ratu: ja (Philemonie) heci rebo blono w bóstwach.”

5. Bohedženstwo, bohastwo, mſda. Bohedženstwo ſo njeſbehnje, ale kózdy dybti to hraje mēcž 1 Thes. 4, 11. Ef. 4, 28, jo njeby druhim wobezejnož byl. Ale kózdy je te wſitſtum, ſchtož ma, ſaſtojm Boži Luk. 16, 1 ſl. Huky wjuſte níkmo

"beda" bohatym pščinovla, týž bohaťovo bromadža a hečichuje načičaju. Žat. 5: „Někt teho dla, my bohačci, pláczečci a štuleče na všečce hukbenoučki.“ Bohebité „beda“ tých potřebeči, totíž dželáčerej jeho množ pščinovatia. Žat. 5, 4. Břichetž dželáčer je psoveče množ, psoveče jidže hódm Žuf. 10, 6. Mat. 10, 16. t. r. taſeče živněcia, pšči totremž možje woščiac. Břich. Žuf. 10, 16–31 načičajuce pščinovanie wo bohatym miňu, totíž všečce těždu džen krajuje a w vjeſchach živu a wo tovřimž ho preji, řeky by řeky to hamo wot hečje rohymo: „A jaš nón w heli a a čmívi běčje.“ Žuf. 12, 20 „bohaty“ bláti. Hrušta woščjetieči tom džesec w tletovo: „Mat čežto je, ſo bohaty do Božebi králešwa pščinovatě“ Mat. 19, 21–26. Mark. 4, 19; 10, 23. Žuf. 15, 25. Kanie po tym, každ je ſchúd s tým, ſchúd ma a ſamoz, druhim blázil abo náz, vo tym budze ſo na kudimn dijuji ſudzim. Mat. 25, 31–46: „Sobz řeče wo čmíni jenemu bjes týmu mejimi nojmečiščimi beatrani, to řeče wo ni čmíni. Za živu hódm byl a wo řeče mi jéčz dal.“

(Povratak na vijanje.)

Stak Thézor „swoich invalidow“ ejeszcze.

Hdżż bieżtce 1870 15. julijsa wot Franzowileje Pruskej wójwina psichowiedżenja, wobšamtnej njebohi lubowani kęzor, na bitwischego ho podać, jo by roškajowanje nad wójskom na ho wsäl.

Žejn a hožjina jeho wotwrožanija běže bórh po zjlym
Barljinji snatej. Týžnju ludiži řezechaj klouze pšči hlyze tak
derje na Poſtadamtin dworžnejch, na Poſtadamtin toržožejch,
tež na Kratohradské dróhy, pščes fotruž. Žejo Majestát jéderje,
so bych s kwojichého lubomaneho lujezjeru wodítež wohlabali.
Pšči dworžnejch běže tež w kwojim vnužes je Šeranofali,
votremuž, w wojniž 1866 čežtu ſranjenemu, běchtej ſu 20. apríl
1867 wobej nino wotreſac dvojadej. (My hny hýzo w naichim
„Pomahaj Boh“ mo nim vorčež, hdyž jeho wotwrožan mandzelsku
wiflypolachimy, fotraž ſu n im wozjeni, runjež běže tajki hubjem.)

Wulke wjaskanie kuejzerjowyh pschikhad hewi, kotrejz podla
kwojeje mandzelskeje zedzo dzivacjo na czechki czaj jara khutnije
hladashe.

Wos po kralowej pschifaſni, ſo bychu ludgo ſklađnoſeſe meli,
hwójego krala poſtroniež, pomalu po ſeradlohradſej drožy jézjeſte
a běſche wot róžow, fotrež běchu do woſa injetali, wjehu połm.

„Jako vežbe moš i k dvorinčiću pišeći Jezu Maštovček
pod mōzgim „hurrah“ woštanom i pošta stupi, dohlađa ho na
invladu i Š. jemu derje žnateho. Kneže rošudženju i njemu
piščitvimi a ho uapričeželjivo jebo wopreša, kaf ho poni
manželstvo a tež jebo mōstek wjedje. Potom jemu vulu da
a nēdže ležebowaze prati: „Bam božnjel mōzno njeje, hobi do
wojno čažnju. Moji hōđut invladaju po pat fu hijo žnjeni pišči
hležnicih počnejo dojeličiti. Da fym horey do nih, taž ćeži
moje dobre wojsko, na fortež mōžu ho spuštežec. Boh vječebo
mōzim ažyti nam u tutej wojnje, i fortež fu uas infuzorii,
kjuwe žohnuvone woobražic a dobyćejo spuštežec. Tež u dalo
teži woutach na bitvinskežu na mojich luhob invladom domać
nježabudu.“ Jako ho Š. potihli, jo by rutu kjuvejošu wojskog
dovožecela točiti, nepreružbenica čižtina tujecike. To vežbe
swjedženiku mokom. Hdyž vežbe frat po mōzgim: „Božemje
piščes i Š. wojuježci a ho hležež junkrček i ludej wobroživski
pravuži pošvjeze jemu boženju piščitvom, uaprižnjuši wjstante
saličica. S tvaž rivot vežbe hležež „hurrah“. — Po tom
džišćevi Jezu Maštovček do tralowjeſe suni, poštorom tam piše
buwaze stavu tralowjeſe hwbjib a potom do čaha, i nēžanii
wupričeneho, jaſtu, fortež mējetše jebo na frauzowom
dovješček, hdež nađe dobre wojsko jene dobyčejo po druhim doby.
Pod wulfom wjstanjom ho čah do hibanja staji; jato vežbe ho
pišeći woženjci hrbala, běsnečno mohi platači widžeč. Dželenje
pot lubowaneho krala vežbe iu cieče.

Swoje sključenje je wóń dżerzaj, píshetóž tñjeſe i ſ. ho 30. dñja ſeptembra 1871, na narođenju dñju njebocjëſteje kþezorti ſarwana, píšmo wot kþezora ſ hroda Ferrier i rymam darowu píshetóža. Tež na drugim invalidowu po thézoj wonfach u buntuſježu na Luboſćju wóſtne dopomuni. — Wschelada wójny 1864, 1866 a 1870/71 ſu kubakole rany ſiwe. Ale ta trej ſeptemjerion, toſtis ſi ja mózgny traj czeſtwili a paſyli, myje podarowu bezebaſa. Wschetóž wona je k temu ponadala, jo je ho starý ſón wo mózgomy neumim kþezortiſte, do ſkuta ſtaſit. Myž czeſteny ſieſto, hðzje ſo 25 letuſe dopomijeſce wójny 1870/71 wóſtneſi

kownje h̄miec̄i, t̄z̄ na t̄ch spominac̄z̄ fotis̄ h̄u h̄o wótniemu krajej woprowadzi; njech nasz̄ lud, kaž̄ nasz̄ wulk̄i khezor dżasownie na h̄wojich invalidow i wojuy h̄o dopomui!

Sabhyta evangeliſta wokada.

Prédigt Schimšcha in Wroclawiu pisze:

"Soběž" keby měl taku vort Moravou (Mähren) wobhlada, namáte maledočno češto-moravských mjejov wjež Schwäbogen, (po čeština Švábohov). To sebtož je ho tudy u našim slétilotětce stalo, je hōdovo, ho wje maledubz. Švábohov je jene i tuž měrnuou, hdež je jenž psches bibliju bjes člověkho prerdování evangelijskou wohadla naštala křejž katolického rovbydlerstva. Tak je to pěkníčko?

Sapožekat načeho štěstotekta, přichází do tuteje katholického dny jedna biblia: jednu muž, kříž kdo do Svěbohova wožen, jehož píšmene: Hanu čítateli ve njej říkávají píched katholicki jenž v potajínnym: hanu říkají mandželství nežo w tym njeprají. Ale wona bibliju voli měho umata, kde běžeči ras ječidlu w brýlni we njej čítal. Mějmo njeje, wypovídajec, řeč a tuto přeňa biblia w Svěbohovje řitkovala. Denž to něm všeje: jyn hledu muža tež rad w biblij čítatice, totuž běžeči řeči k Praži řidi píšmene, hdežké bě puzčom. Pola njeho běžečku male říkovanému wobzížane. W starých písmach po najeprjednosti jenž tijo mužojo mjenuju, kříž kdo wobzížlichu, ale životu wěc potajínnym džerazdu.

Čežbos val je wutroba počna, to dje pičes ert. So woni
v biblijë cítačtu, bi snate. Něto buchu pičežčehani. Piče
balovo by wjedlo, hdj cítač wjekite jich cítačenja, taz dalovo su
nate, wupowiedęc. Szledowazej ujech dozhaba, potkaſęc, tak
tutymu ludzimy ſałbzadzhu, ktoruž zyla nětiz ta bę, jo
wernotu w Božiem bliskoje wptaci.

Dzien 30. juliju 1816 ystupilze katolicki duchowny z Jedla, dziesięcę z Gubiebov katowarow, do tuteje wsi k woziebie. Po konczęciu teje homilie przedejczyce ho won iż powiedzimy zgodami, o ceka za wopisnami, tżż wobrużczach, ho bęchu i spowiedzię wsi. Potomż euangeliję żamę i nieniemaju. Zato rynk na wreniejszo nich vistupide, dziesięcę won: „Młoda spowiedź zedla je muge powiedzenie, tamna zedla — niejedzio myr pŕzed Bożym prawieho dnia, coś dnia, coś wieczoru.” Na to ho napiszejcio niemu i że go towarzcham wniech dziesięcio wusznęszenja i na bieżącoho zjawiwowanja ibchem, schiżo go po woszalem farażej hiciejsze pohorski. Toin, tżż bętęte to stwono wo kindendomu xrajit, bę i pjaszci bies močci i na blawu pit. Jedyni druhu bę je wischej možu na tempu zjibyjem a nohomaj teptam, so bies rošemna leżo wofia. Dę bę hizō zjawiwowania doći. Zato bętęte kaſa i kebi pŕichust, bę i nowa pit, sa wložy towarzam, i nohomaj teptam. Potom dojta na dźielišku gmejnsko pŕzedtejczera 10 putow. Też jeho ovatwicjoso budzi tak dici.

Alle tuo pícheležanje njebozpi, štečož dyrbješe wulftwomacj. Wjele bolo priwodnju ſtjanju mo pruhowanju. We wulafin wot 21. febr. 1793 wjenjuju be kózdemu latoholſtemu, tiz dyrbješe vrančajke zprikli pícheležanju, b nježel tražoj pruhowanju čakoi ſloko ſluo ſuojoho farara, napotbožen. Alle 6 nježel je wjazj dačz 10000 pođzinow. W tamnej wulafin njebož proje, jo njebozneža zo hožnjem všim vorhač. Za večjih nařijenja ſtadionu, id atovſtvi, b nježel pruhowanju čekajo žele po potrebiwožci tada činjuz. K titemu pruhowanju ſamotwaju hō netko pícheležanji.

Kat doby pruhovania pola jednotlivych trajekcie, tak wjele i nich zo hrdzom u lopacisku samotnym, ieda so wjazem trajekcie. Ale jedna wlobras tichej wjezci, ktoru po predi tym stanu. Miesi tym, fiz buchu pruhovanym, bocistaj tez mandelstaj sofet a Thetau Odstril. Wliz wlobycze naprijedz pruhovanie sofretrach, lotrek zo vlny u Zedliu wlobezane, kde so ida, wlobozo sarktum domie. Ale Odstril njenozelke wot rania hasz do wlobozera trajekcie cewile njezies a cestym. Naprijedz pichobozneho u hrdzomu lezach a dyczke w nogu do hrdzoveho hdu po zdrobu. Dokaz to pat potajene njezwia, cestym do prufeje Schlechtmieje, wloboz hebi hatce po 2 letomu swazi u hrdzovej hrdzovej po wlobozec. S teho muzem wlobozec tak zalozenie tafse pruhovania vlobozcu hrdz wlobozce purodomluwnej wlobozce minza — njezby to dba, dba nieby wren da taifce czepyenie na hdu wst, po hrdzu, u hrdzu, u hrdzu celtymec. A to tez zgle zdrobimy, hrdz ktolskym, tak zgle jeho mandelstej sejide. Tato wona skutani trez u vnurowanu oshudzne, beklec w Zedliu tak wiele roboruchie luda skromadz-
jacejec.

neho, so mžedzhe jenož ležkž do ſátkeho doma dôńč. V 12 hodzinach pſchitolovania ho facia, ſtava nepravomíjši, i prichované ſtejne hývaj wotkaſi. Dhe roshorieniem lud ho hýdom do tutej žony da a ju tam eſtowlaſe, io puež i ſedla do Švētoborova tricentove hlyd̄h potaňomacie. Pſchi jenym ſtúži ſola Švētoborova eſtowlanou najwysokjich ſtobudou dozvidku ſi tutej ſtúži kteřich voboku, hýž ſtowuje eſtowlanou žonu a jej pſchitolovadu: „Wotkoſi jón.“ Šato ſi hýz eſtowlaſe, bieſat i ſtava ſtowuje novoraz tak doſto na ſtúži, donč ſwej i ria a i woja ho ne-žóreleſte. Spisacel tutej nastanę je 2 džonzu tutej žonitej parfemonizhu ſuſal (jena wot mięju je hlyd̄e žona) a tej wob-krzycznej doſpolnke, ſtúža je tedy po řádkach woyeradach pojedwanym.

(Rischijchpoednie dage.)

Diecezja wujkowianie.

Sežehowaze je šo mi, pišće jedyn, tež netko hižo njeboćicëšti, wot wožohy powjedalo, kotaž dyrbjeische jo najlepje wjedžecë, dokož je pödla byta, wet Renate Æ.

Wón ſamkeneho leſtivo běže v Erbisdorfje pola Freiberga farač říderci živu. Tón ſi runje tal wulke ſukovice na hvojce ſtarého významu Renáče výmaje, faž woia na nim a hdyž běže jemu mandžuský ſu mýma, won ſo ſi hvojce džoumu roštěčejdo tón mér namata, totřez ſi jemu nechtá na hvojce dačz jenomžedlo. Živu w pozy ſo jemu wo wiele trachotach a císelnatach džetíde, a ſtotřeš ſo ant ſi najvýšeprávni vinnimých jemnožedlo. Džetí ſi ujemu po dojetí ſitadla, jemu pat ſyle žitlo, wožoba vtipňutí a ſi jemu ſi jařim, krtum ſtohom proji, jo won wotuči: „Kwahatý ſi hvojce džoumu Renáče, wona je w wulke ſtarozetí wo tebie!“ Wón ſebi wotučo wožci rybovodaſte a ſo džaujmo wožladvadim, pícheťa ſem běže, faž buču ſi jemu te ſlowa nij džate, ale faž ſo je hanje ſi hvojence wutchnout klyčkou. Tola, dofež nizko výprutny, ſoži wutku. Wóž po tym ſi teho ſameho rta te ſame ſlowa ſoži ſlincežna, won ſi novia wotuči a ſo živo wožladvadim.

Свој волјетворијају ћеја највији стечеј, па ће јоје бити и
квоеји дјевојка љубавати. Јако дуже потичи, љубавнија ћејију
дјевојка људи стечеја и имјимају волају. „Кадо је ћејајеји! нај-
важнији!“ Јако је тој људи љубаватије а дјевојка љубији. Свде-
ћејије волејејају волају, дјед је јоје донеје птичја љубавнија љубав-
ија а то в тим људи, хоћеје бечејају парижавајају, љадујејају има
и комора. А љадујајају љубавијаји волају, а нај ј дјечејомјаја тани-
вачејије, хоћеје бечејају хријет ко стај. Јако птичја томоравијају
прћ дјечеји њеји најстријији. Ствари вијежеје бечеје ћеје љупију-
ију а парижаваје тоје до вата ројију.

Duz farci na hvoje kolena padze a i dzjakapolej wtrubu sawola: „Kwpa! teho kuseja, moja dusjal!” Na to Renate hwojemu nanej czechli sén vropowieda, kotryž bědce mela a i votrymž bědce nana v hromodze padazej kheži widzela a jeho tola nije bědce wtołocza mybla.

Ton hou větše Renacze, někto hždo dołho njebocžícej, wot wſchitných lubomanej „čečeje“ čajh živjenja džinu, píches Božiu hnadu wopokašam podańi. A jchtó možt a hzmél wěrnujez tufejew wern preček?

Hospodz w dzelacjerskich zwojbach.

derje bjeć, jow prava, dobra, wobhlađniva hojoša hospodnje. Teſteſje pravje bojohi ſtutvanje naſejednoruči ſtu ſluhau i ſpodobni ejini. So bi nam to wopomijeće ſhodunje ſapichimyto! Hdyž i luhejemu vytli a myli w domje hiſeže ujemljivih hojoši pribidje, ſai moje by potom dželacejerje domach luhej. Šak tamče hebi w ſwotinju luhej, hdyž hanu njerodludji a ho mjeria, ſhwotu mutrobu wolskewicz? A dječji, forez i ſtaſeje hwojby won da ſveta juwja, piſtinejku wonie jenoz džel teſteho wobrōjenja ſhabu, forez je unije w leženju ſzpojenja? So ma wjeſe dželacejerow w mojkim ežaju luhejne wobodenja, je wulta ſtrudba. Ale wjeſej ſtrudba hiſeće je, ſo je mojkim ſzponzor w dželacejerow, forez moža dom derje tym ſhwotu wobſtarac. Tu dybri ho pomhač Pſchetož hdyž ho dželacejerjam wjazji domach melubi, potom ſhodža da forezowaj — a ſtoniſeje ſozialdemokratiji do ruti padno. Tu je węz, hdyž durhajat ſhat ho pomhač — ſta to ho hdyž, hdyž mleboym hoſzam i dželacejerow ſchtaſta ho ſkladnjeći da, to nowutnymy, teſtož trjeboja, jo buchi hdyne, dober mandajſte a hojošnu byte.

Móz słowa Bożego.

W Hamburgu bydlili mloby wojskowiemu dzialeczej dzialanym muz, ale wóz je zjednaczeniu i jaka taki je dawno kicheskejzjanistow a zejci, biblia i predowojewanie na los kich. Tola „netaki religijn dybiec głowice mecz”, bo wón prajt, tcho dla je byz amienowaniu „prowadzodniomyslenszy” wojskowie pichszantym, fortez jezwo dwudziestu imienju, do tego, hu wot wjezhejewi peryt zwodowieni. Kétož je jemu hóz narodzi. Wón je wjezdzieje; ja to dżek hóz zwodowieniomyśle. Potom pichzudze hózla, tch wona jezwo pichszantym. Sa wjazj let ho jeko hóz narodzi, a kicheskejzju ho ani njepronnim. Bjes tym ma nojstasczej hóz do jidule jatujstw; wón je rjazm hóz, pitul wobdatowem. Waz je wazito ja jidulu derje nowatynik a — hózki i wjezhebo rta nowojeho kicu kicowa kicowatego pišmaja, fortez wón jazpim. Wón dzie je kic, ale Boże kicowu bjesa mozy nieje. „S rta mlobodby a czechchnych dziesci je hebi ton kiczes mób „zatoži.” 8 8 3

„Sažo šio džedzatčerij džėžo narodži, ištvirtote; njechi kėlab
holz. Biežes je. Št veleby leži najintelekto džėžo ir žalotej
v vidlitachach, pôda njejho mačz platojo fleči; najstarši holz
kvonu bibliuta hystoriu wutnje. Van a mačz te itwora pâshajta!
Džėžo džedzatcam te mui pšihiuz a njevobaražeji lim!“
Božišuma luna na dobo to vylesthe wutriai. „Daž tež kvonu
nosloje thore džėžo hûščia tlečtis wutkhečiez dasz moloči!“
Štewa ſtowu druda te. Haj, kamto toni muž je ſundinowy, wón
bezhe po duhowneču k minucie ſkebečouz pôšlač. Ale ſteto? nje-
bude ho duhownym praſtečez, ſat i druhim džedzini stie?“
„Wó chzemoj je wutkite ſkebečiez dasz žono, taž njuo kamto
ſkebečenai.“

А днъ по улици пъзгачтвай а я съм је хиччай, тамне
дечти дечти на добо. Дърни съсце пъти тун ми пръбеш на троби
дечти во мозъ настхено. Води, јао пъти бъвати хиччени
бъчвачесленъ хълъ на улици ю бъзовини яхимнаш юзчестан
бладоце, јао вървянашце а Върбената съдън боли юпчан.
А потом мацъ хълза на ризи юла а твърдецъ дългачеривои ризи
ю музимай яхомателтецъ. Ако ищо мереджанти, а юди
еъччийце: тои сънеш вѣтче бъс нами бъс а бъзовини юзови
юзчестан.

„Pomahaj Boh” je wot někta ruz jenž pola
knjigov duchownych, ale też we wszelkich pſach
dawarnjach „Sſerb. Nowin” na wſach a
w Budyschinje dostacż. Na sichtworej lęta
placzi won 40 np., jednotliwe cziskla bo po
4 np. pſchedawaju.

Pomhaj Boh!

Czisko 33.
18. augusta.

Létnik 5.
1895.

Serbske nježelske lopjenka.

Budawaju ho kózdu kobotu w Smolerjez knihzeichetetu w Budyschinje a šu tam dostacj sa schtovitelnemu pichedplatu 40 np.

10. nježelu po hwi. Trojiz.

Jap. stutt. 9, 6: „Kneže, schto čtešich, so bych ejmisi?

Zato tam Sawl nježjetatu a sporaženy na semi ležesche a tamny i njebiš hloš, kotorž bě řešteščak, jemu všegeho hřešče do vnučow klinješčide: „Ja hym ton Jeluk, tatrehož ty všegeščaj. Tebi budže čežož všegeščimo wótremo vořacž“, — bě jemu, taž byt ho jemu nechtio najmážnisti do puecia vnuštipit, tiz bě taži hlym, so jeho miz michto všegeščinu nježmože. Duz Sawl vnučow poštoru a svadny vysleke ho i njebiš vobladný ho vráschejo: „Kneže, schto čtešich, so dyrbjat ja ejmisi?“

Hlej, taži bu tónle vječjivo člowjet i jemuž dobom požitščnym a swolny, tónle hordy a nadru i jemuž dobom poštoru, so temu vořež „Knež“ rtač, kotrehož bě dotal všegeščak a hanit. Haj, něttle že Sawl, tiz bě hebi hamem dotal „vnučin pravym“ mušdač, se hwojim nadutym duchom taži sludnjenu a voraženu, so Jelubej t obomaj vadž, khuby a nabi, wopuščenju a hubenju, taž hevaj uždoh ženie. A něttle hebi dale wjazj na žane hwoje pravo a pravilna nježněščile, ale ho vnuču temu do jeho wole poda, kotorž žanej wuſci nima sa hordych a wuhordzených duchow, ale tiz jenicežim řudnym, potulenym a tjschnym dusčam swolnje hwoju mitožeš vosticja.

Kneže, schto dyrbju ja ejmisi? Tole je stajne preñe praschenje w duschi tažich člowjetow, tožiž počznu mireč a hwojemu Kneževi poštlučacž. „Wy mužojo, lubi bratſjo,

schtu dyrbimy ejmisi.“ Tažle woprascha ho tamna ejzjeda wěrjozych preñe hwiatlík, jato běchu jim Petrowe hlowa všegeho wutroby všegeščak, so běchu wšichity kaž iutorhniemi, dokesž bě jim Petr vrasit: „Wy ſeze teho, tarehož bě wam Boh fa ibjónita ſdarit, na křiži všegeščili a ſtonzowali.“ — Tažle je teg Sawl ſawolat, jako bě vnučon iutorhniemi a na duschi řudžen.

O to je něčito dusčne a rjane, hdyž něčito i tažimle hwojim praschenjom Bozej hwiatě woli durje i hwojese wutroby wotemri, a hdyž směrem ſtejo poštoranje, ejždi a poštoru, a bo po tym wježet da wot teho, tiz je našch jeniceži vrawy měrny wuežet a wodžet.

To je něčito luboje, hdyž je člowjet počat wěreč, a jato taži te stare ſte pueze wopuščej, po kotrejž bě dotal ſhodžit, ho pak wjazj se tym njepracha, ſtati bě ho dotal jeho ejžtu a kroti ipodobalo, abo schto ho hwejtej a hwejtym ludzom lubi.

To je rjane ſpočiatk noveho žiwenja, hdyž člowjet ijetra daž wjazj po hamej hwojei woli živu byz a po hwojim wuſdaču, ani po hwojim starym ſwicjenju, ale jeniceži po wěznej dobrej a dokončené, hwiaté a pravej Bozej woli, tarež člowjetka stanje do wšegeho ſboža a žobnovenja wježde.

Khvalba budž Bohu sa wichu jeho miloči, so wón člowjetka tak ſapčitaniye, so dyrbí ho taži tažle prachecž a ho wobhonož ži w hwiatym písmje a pola dobruch ludi, tiz s nim derje měnja, so předy žaneho poloja nima, doniz hebi rjeje na tolé praschenje hwoje wotmolwjenje namalač: „Kneže, schto dyrbju ja ejmisi?“

Schtóž sa Božím kňetkom bledží, temu budže hýz
in kňojim cžažiťa ta pravou randskou sestradkejč
so budže potom Bože kľonzo woħladacz, to prawe
kľonzo wħidneje prawodzscej — Ježuška naħsebho spōžnita, fija
cjlownjet ja ġejnej tħażżej ja ġejnej tħażżej do druhejje dowiedżej
jeħo, tħix nam wiċċem prej: Ja kbyn to kňetko teħi kňewta, a
schtóž sa mnu bledži, niesawostnejni nitħuż in żonje ċżmowej
nox, ali smiegħi fuqqi stanju kňewtnejn idher kien.

Ale Sawl ujewosta psđi samym swoim prošenju, — won da ho do Damaska dowieczę a da żebi tam przeći, skoro dyrbiesie czinitę, wośta tam tji dny bjesi włożenia a woślepjeny, njeśta nieżo ſzepi, żanu jēbę a żane wieże.

Sam bě ho wjchón do wjchitka k Bohu wobrocił
a k Jezuſe, swojemu wumożniętemu. Wjchón do zyla bě
wón potorbeniem a satorbieniem. Dotelž Boži duch w nim
działaſcie, fiz dźysie ſebi ke Sawla nowego członkowa wu-
stwicie, niejedziesięc Samo nieżo, ani niewpomata żanu-
kapku, doniz ſebi nieniuziecie prajęc: „Wjchó stare je we
mni ſachło, ja hym něſle wjchón i nowa narodzony”.

Schtój čže žiwy bycž a žiwy wostnacž, budž a wostan bobu se žwotim ſbóžnictwem žiwy. Jenecíti tón ma-
m ſebi prawu wěrnu wožniżnaju mož, a mož je tuž nam
wſchém ſbaricž. Schtój pak je ſe žwotim ſbóžnictwem žiwy,
ton je taž ſhadom ſichtom, ſotwž w žwotim czažu žwoty
derje radjenju poble nječe.

Tón knjies tež naš k řebi wola, powoła, — schodź
ma wulski hřívčecz, poſtchaj na njeho, a wotew ſenu-
durje do ſwojej wutroby, jo móže jeho hlók laſčivcecz,
— k tajfemu ſechze naſch luby knjies a ſobžnik tež džengar-
hřívčecz pičińca, a piči nim jeho žive dny ſawostacj hocij-
do ſameje wečnojoſe.

W&eronosz biblije, sakitana pszecziwo jeje njeipszeczelam.

Nowy testament wo towarzshnym (sozialnym) prašchenju. (Befragungswie)

Vel derječinjaja dyrbiata tajša duchowna móz ja nosche něčijich wobliwotach býc! Hdzež u. vich, ku dýčetacíci wobliwoty, kotrež hanec řeřevotci řekodža, hdzež ho mdo placi, že chlowejc wobliac njenozé, hdzež žana mježela njeje, hdzež ho dýčetacíci už je chlowejca, ale jenoz u dýčetacíci grot wobliwoty, kdež ho uježdjuje jenoz u myjenje řeřevotci, najprýdy i dobrém činjenjom po mozař řeřevotci dyrbiče, ale tam dyrbija hr píšeđe všeckni drenaze myšedomia wobliwotach a všeckich hromadzce wubudžic. To wubudženie řeřevotci hromadomio mylne všeckich nařaz wózny fraj sličej. A to je ſaſkujba noscheje ewangelieje zveteje, jo je ſ diechowice mozu Božeho hłowa tak wózny wumitbuje.

Socijaldemokratija žebi myšlj, šo je hanna bojovje, všechno děláníceřem políčení písničkou. My wěm, šo ho cíti voja, kteříž debrech řešidouma uimař. Ale my těž wěm, šo i bojovje všechno vobchádňuje. Stětování njevutradža — a vorevané políčení neprísluší. Městecřian pa, kornž šo vymraňuje. Bohu boji, a vobud něčeho na písničce, dytki a može v tomto významu hibamou itač, nepríslušatím vob hukatitua, možn. čejcě vultuň

abo žam rot živojho wuzitka, ho njejhbujo piched hrožnym ludom, kthco všechny křečeckim klovam. Tak mže móz ečiní a štukovací, kchtó je piched Bohom prave, v lubečci k bratru, khtož je wopravdze wuzitne, njehladajo na to, hač ho jemu khtó ja te podžatuje.

Biblijna pak fidejčianje učuje hvedomije wóti. Wona je našljepšta tovaruška tyc, košiz njeprava čežira (Euf. 1, 51- 53. 1 Pet. 5, 5). Ale wona nijez jenoz njeprave drugih poštova, ale pjechede wótmu njeprava tuvije wutrobu njezdjuju na to, hoc to njepravo rěta: nahrabnivč, hordovč, žadokščivč, njepravodivč, tmeđodivč, njepravosluživč, njezobrancivč, temeljivč, hvidzivč.

Вјес тајце јакље дичувачне мозг, фореке пажнотатички хвједе ше новијија, вјесајајући, даде рознавање тонотатичног јављења мозгне. Езим вјазија ће мозг спречити, езим лепреје будже.

Na božnjalu Žal je življi živeti a lubočki v izbranem telesu. Sledbenica je v novem letovanju nježna bjes vjekovitimi narodom. Piscevnoštvo vrata, jo je škicevščinu nježnikev rovinjavati a runje ne manj jasnu frazel do predla. Židovstvo vješke štetosti ho same pisevnebujo ho zole mor druhih ludov vostenimko a netko i tuteho ho žanovnoveleževuču luda na božnjalu Žal je življi živeti ho mudrobože: „Tu njež žid, ani Grieča.“ (Cijetje ženitivne shodenosti teho rovinjanju v japočkoštih skutach: najprijej jenž škicevščinu je židov; jt. 8. tež Samaritjanu a jednako počas (smonih); jt. 10. a 11. stornelih; jt. 11. v Antiochijski škicevščinjamka pošada i počatkov: jt. 13. Pawol; japočkošt pehanom. A tak ho Pawat je živjeti v rozadom i v počatku pishes jene jasčnju s moždom in Jeruzalem, to cijetih už jenž i jap. jt. 15, ale tež 1 Kor. 16, 1-4. 2 Kor. 8. a 9. Gal. 2, 7-10. Taže rovinjanju je duch Boži sluttovoh.

Wat jezjałdno krajiteliſtego wſlejho wótežiſtſtego czuća parowano-
zeho hufnijenje je hiečejzjaninu ſtule. Khenjat' pragi: „Dajeſe
hiečejze, idtoz je hiečejze!“ Wótežiſza wojhodniſje je porjad
Boži, Rom. 13. 1 - 7. ſotriſ ma hiečejzjanu hufnijenju dla
poſtſtach. „Dan, tomuſ danu ſtelaſa; čeſk tomuſ čeſk
přiſtach!“ „Schtóz po pſtečejznu wojhodniſju ſtati, tui ſtaſi po
pſtečejznu Božemu wiaſtajeniu; priečet' wona po podarom
i mjeſcem mjenem!“ Štečoz w jenim padze je dwuwleſne wojhodniſje
njeprorubach, dož ſebi wona necháta žada, ſhtoſz je pſtečejznu
Božej ſajni. „Baba dyrk' čloujek' bolo poſtſtach, bač
čloujek'!“ Zap. ſt. 4, 19; 5, 29. Potom pat' ko čloujek'
njejmene je hiečejzjaninu amptlemu noſných ale dyrki wěnoſez řečeſz
a ja to čeſtah. Tak wěnoſez dobywa. „Dobýwane wamrjeſce
Węzomnikow janino zap. ſt. 12; 16; 21; 28). Njechierzjanin prony
na tralou a wojhodniſje 1 Tim. 2, 2, runejc' poſtahni wojhodniſkej
hiečejzjanse wojahy čeſk pſtečejzjanše. Daſ ſtobieſi hufnijenja
u poſtach a doberajch diňach ſpěvna wótežiſta lubojeſ, runejc'
že hiečejzjaninu zato huet wopſtahjeſ.

Sabvta evangelska wokrada.

(Pefracjipanje.)

— Hđže pak běsche wjžnhoče? — A wotmořenju dožaha, je
nebjo nictož ja žurwolęz, na Thereby Oderzyl wopofażanu,
khostam. Tak běsche jšanuje, že ujemčazhi tuči wboži wjžnua-
varia no užboži. Ktiba jeno na tebož krušla všeone doměřenie

ewangeliste predowemjene Božeho hovora hýdnejc. Bohu chýdzhu pak v hovorej kředoběže Bože hýdnu měca a tedy dať frézach nařazenejich písmene. To býše učit měn. Šestou měsáči mnozal; mnoz učeli j vjetichá zde hýdži lidi; podpřev wot wojewodjich ewangelistich wenskratov měsáči tak derje fa; Janece a ola kebi mužichu, kteře tapořez; Alattojim jin ūdřenach, dlejdej tak jenž to mužach. Boži dona mynejedlje po všem natvaric. Bohu ičet mynlo mužich ūdřan, na hōrach, kon-

ja Boha w tychim prostachach, so chyż kōzdeho mojego syna pſched
tym jaſkowac̄, so by synwje hubjene ſaintkowne ſady jwonkownie
rjaneje formy ſhował.

Zeho bledošej, spredne hladanje, prstotoz jeho zyloho vodjenja mi powiedzach, kdy s tym cílustrjem tejetze. Wopravdu hdyž wóz mu jasne řeči mytowitowje když ujewodzne napohlada měl, wón by ſie mi ſépe lubit, haes iſpuñac, ſtoto kdy ſu ſuwnotowemu rjanejene napohlada thowa. Tón ſuñes Žeum ſuntróz praji: „Wóz facjetzku ſhant i ažhle ſuwnatka cířižce, ſuñtſlach pat ſu wone wotne rubjenjena a zraza. Wóz bláni, ménage wón ſu ſuñtſlach te cířižte, ſtotoz je cířižte ſuwnatck“ (Euk. 11, 39-40). Wón nejje weſte ſuwnotowmu nejcířiſtſe mecz džazl, pſchetož wón ſu wjedzeli nad litijen na polu, ale rjana dražia je ſenu ſu ſuñtſlach dla tek droba, doſtež jim ſuwnotowje napohljenia njeje, ſak pueruna a ſota krafnojek tralej Salomonczej, ale dokež je won ſuñtſlach won wutroſla. Tak nječeta: „Zbožowni ſu, ſotiz mžož po tez bohaty mž ſuwnotowje rjene wobieſz, ale ſpžbi, ſotiz ſu ſuñtſlach cířižte wutroby. Zeho dlo ūčta na druhim měležez ſu ſuñtſlach.“

Beda nam piſmawicem a ſamciſlom, wón ludatvo, kži ſu ſuñtſlach ſalſtonym rowan, koreč ſuwnatck po dyre ſadža rjana býz, ſuñtſlach pak ſu wone polne morených ſotěžow a wijsheitce nejcířiſtſe.“ (Mat. 23, 27). Wo ſeljbu nječemu, ſotiz wón ſuwnotowje thobzete, ale hdyž jeho ſuñtſlach počneſz žwjenjena ſu ſuwnotowje ſhvi, potom dečku cíři więzomizy w wulfie rodiſcie nad mym, ſchzth wohladach. (Mat. 17, 2-4). Wulfotuje hdyž mžbe ūčka: Šautſkownje cířiš a bohaty, potom pat ſu ſuwnotowje doby a ſhaman, hdyž dybti ſo prajec ſuwnatck rjana dražia, ſuñtſlach ſradne býz.

Domoj.

Daloko na njeboju wiezczornej sera wotpozowatni, tak czjich, kaž mysl' mera w duszi wotpozujie; a w tym jwileje wiezca bliszcje wshy kaž chowna fesjen. Ponatu picbes hortu wicehowiem dwie žonye w žarowaczej drakze iupaclitej. „Dorla”, zapoczątka jena, „mój dybwinu nictu tola domo”. Szo khetru i w wiezczornym poprtej innym duwu. Dom wotkach drie biežnych w tworze hortu a fridobu tuk pojaſtya. Nekto dybwinich iuha domo, hōdzęc ho wopniashcej czystej, dołez' tebi nowi myz wležubomu podraždzenie. Duzj staroscę ſoko na tebie pjeſzindę, ſak ſi tobu a ſi twojimi dzęzbinu budżę. Za možu ſebi myſlić, ſo by radzio wotkach wotkata, hačz ſo dybwinich nutz do myz twojeho doma.”

"Né! Né!" druga wotmolwi, "ja nám žádání po mojich džeczoch. Bylyže teho val marn hřešce druh, "domačí", býješ na pořízení mojich mjezovor doudí. Tani je měl luby Wotz kteříž hebi řekdy wotmol na mne myslil a že ja mne sceru a dění a hodžení hýzo mě, býdyž myse domoj fanula. Tani žádání džecze myzaj píšeš mutrobu vysvětlu: tam hřešce nichčo volozem měl neje. Řekdy hebi na tu domájnu jeno pouhýku, potom mu řekvěta řekvěta, totemuž náz teho řekvěta mjezo řekvětkaž nejmejže. Zana řekz tuteho řekvětu mne tu japoňcův v wotvorbe myse píšeckuje. Haj, wéra ma tu píšeckodnu domájnu zpěle blísku! Wotdome se to řachodine, a mysewdomine je to, řekz nečeckuje wotjelanie. Je hym též píšeck wtejci řekvětkaž druhobu tak řekvětkaž wjehela, řekz by wotmol jama japoňcůž hačz t Bohu byla a mōjí duch hýzo na wotmol pola myso pobyl. To je mi řekz mysejšes wotpoczouvanje po českém, dočtím, frutim dýže."

Prawa darciniości

Zato młodzieni Oberlin gymnaziu, a univerzitu w Straßburgu wypytajcie, dybrycje wóz jara litwowna a wychelatcego parowacza dofez mjezdzej male fredowem. Zebo towarszhojebi kluwilnyjlačni, zo to Oberlin i na prawdnoścju čini. Zato juktećie jedyni z nich i nim pŕsches műst džózha a jemu jeho nařabnusie porozumiećie, móz, zo by kwojien kłowom pŕsches skut dñz dañ hělowym kroch se ſata wuečeje. Oberlin potajka o do ręcznejmu, jnečen wrojo: „Naj, ženzo!“ Oberlin jnečen wosia. Wosia hějdeće datobe idzoi ujelećtai, dñz nim klopo hělowo prewierzja pŕschiuzejta. Kett ženzy tež tajti pienyes wuečeje, jen towarzſce potaja, jen kłepenni poda a wrojo zo kwojennu towarzſce wosročniu: „Slaj!“

Sługa Lubosze

Stará, bludná žena jedný dňa na habský nástroj ibčiny a jo hneďomužie do rubišta žavala. Potížka, ktorú to je v daloča vydýšteľa myšľešte kebi, je že žena následne druhovýho namatala, kdežto dyrblytie ho wobudejšíre vrdečz. Bolo ja žena džeske bacz, do thére jeineho wobdenlenia. Tam priečijskejši ho jeje vyspeša, kdežto bežke na habský namatala a žavala. Znova rubištu wočzini a t' žvazemiu ſpođoženiu wonu ſtſlečeniam čtrjop woħlaħda. Na to prathenie, ečħeo dle bežke tafti čtrjop ibčinu, ktorú niežo winjou ujeje, wotmolu wona: „So biegu bedi woħi ūħodżja džeči robi ujeſteant.“ Ach zo biegu widżiġi starči runje tie to dažnū, iſtſlečenje čtrjopu wptowtanju džečiemu i pięca živjenja ūtmawdač. Kello inu, hejja a brečha bh' ho wotwobroċċi.

Něčíto k rozpomínanju

Te ujeshnijertua dujscha?

"De nježnjemtne dijšča?" "Né", vomatolui knjies Muder; vjetheča ja bým še tam, ja bým člubovše češo da žula psephutal, ženja hýščke nježo won nježnjemtne dijšče vomatil nježnjem." "Tat!" vomatolui na to knjies Šewy: "Rozor popadže hebi potomourenča i i pojvorani ta jeho riamam pěvjanou ptečichdu latalo nježo njenamata, žežra ptečičta w nadžji, jo nježo měto tež čeňavac, ho pat vjekhui dživnajch, jato won date mijavečich, taz jedu."

„Dwaj druhaj ſo tež wo tym roščekowalihtoj. „Sſen ty
žo twoju duſčku ežut?“

—*Ta dypbječe to druh vychádza, po tamu dale prascheče;*
—*Esy ju hýo wopat, pýchádla, widzal, cížl?* —*Ka to dehni-*
teče; —*Esy tu hýo bolesč, cížl?* —*Hónž vejche, "haš" wotmohví,*
won dale prascheče; —*Esy tu hýo hýo bolesč wopat,*
pýchádla, widzal, cížl?

Сколько науки есть в технике?

szaz stwrcje ma czlowiek ujednaczoñ zdroj, bywa njeniemu
sam w hebi. Petketo hordy a na brzegu mdy mera nim, idzto
pat je kudwo a ponizszego ducha, hodzi w najlepszym mierze.
Czlowiek, który sam w hebi biegaæ zgle winniec njeje, bo
w modych wezach biorci syna a pleszcjiwa. Petketo, blaby
w duchu, który je biegaæ czelne a widomnymi wezami pleszcjiwa,
mody bo i czejta wot lenistwych zdrojowem a blichtow zgle mot-
wrobciecz. Echo dla ho rudoñ hudy, hdyz dybni bo i nich wi-
czajmyc, bo na teho rosnawa, który jemu naprawieciecino. Hudy
pat to cijn, idzto zada, swiadomowje jeho tlozci a wobecjeæ,
petketo wón je po swiwej woli cijnit, który jenu k temu mierze
ujemomu, tutryz je pytał. Echo dla ho prawny niet wtrroby
ujemomu, pytes to, jo czejmet sam swiwej zdroj a zdrojem
panu, ale plesz to, jo sam pleszcjiwa. Echo dla zdroju niet
njeje w wtrrobie czelneho czlowieka ani w tym, który je ho
ujemomu wezam podbał, ale w wtrrobie herkmecho, duchownego
czlowieka.

Škola pobožného Thomáša a Klemíše.

* * *

Pícheto jow teži, jow leži. Schtbz ticho muša, ktryž rečta
želih Rhrýmam, Boži Šsyn, fortebož my řečeřiženje prednijemu,
pravého a čistého nima, ani měz nožce, tón wotitaj bibliju na
potu, to ja radju, wén ho wěseži štreži a bywa, cžim wjazp
schtudnu, cžim řečeřiži a džinwicji, njež je žid, turtla, řečeřiženjum
abo se řečeřižniti po wutuhlavice. (Luther)

„Pomóż Bóh” je wot někta riz jenož pole
kniesow duchownych, ale też we wschodnich psche-
dawaniach „Sserb. Rowin” na wschach a
w Budyschinje dostacż. Na shtwórcz lęta
placzi wón 40 np., jenotliwe čísla zo po
4 np. pschedawaju.

Pomhaj Boh!

Cílsto 34.
25. augusta.

Četnik 5.
1895.

Serbiske njedželske lopjenka.

Budawaju ho kózdu žobotu w Šmolerjez tničiciszezeti w Budyschinje a ſu tam doſtač ſa ſchvóritelnu vjedželatu 40 np.

11. njedželu po žwi. Trojiz.

Žap. st. 10, 33: My hmy něk wšchitzu tudy vſched Božim woblicjom, io bichmy býcheli, ſtož je tebi wot Boha roſtowane.

Japoſchtor Pétr bě dotal iwoži vytal ſamych luttich židow do Božej králeſtva vſchivjeſz; vóhanan ho wón bliži njebe, ale bě ho iich ſdalowat. Duž jebo Boh ſam i dživnym vidiženjom pſepevolas, io nježme ſenje žaneho čłowjeca ſa njezifteho wobladacj, ale tež vóhaney do jeho doma ſanč a jeho powuzjeſz.

Božiſt na to bědu tu vola Pétra pôhli, ſiž jebo proſchadu, ſo chyž i jich wſchichemu, i njenom Korneliuſzej, w Besarji vſchivjeſz, a Pétr ho i nini i Korneliuſkej poda.

Tón vat, jato Pétr w jeho domej ſriedž nich wſchichti ſtade, jemu praji: „My hmy wšchitzu tudy vſched Božim woblicjom, ſo bichmy býcheli, ſtož je tebi wot Boha roſtowane.“ A Pétr je jini to ſjeni.

Kaz bě něhdyn naich luby ſbōžník i tamnemu žlonkej Zachejej do jeho doma ſchot a jemu praji: „Dženža je ho tutemu domej ſvože doſtato“, tak je tudy Pétr do Korneliuſjewo doma ſchot a je jemu to ſprave ſvože pſchinjeſz. Takle pak chye tež nam wſchém naich ſbōžník tole prave wérne ſvože do domu vſchinjeſz, wón, ſiž je vola naich wſchitke dny, — ale ſežteſh ty v ſvojim domej taſti jeho ſvože meč, dyrbí twoj dom tunje taſti byč, laſti bě tamon Korneliuſjew dom.

Toné Korneliuſ bě drje vóhan, ale wón mjeſteſh tak wiſtachu a čaſtachu i wulfim žadanjom na to, ſtož ſi nam twoje králeſtvo!“ S taſtej ſvojej proſtujiim a wſchém čłowjekam Boh ſvojego žyna daſ, Jeſuha

vſchindže móñ džen ſa džen pícheb Bože woblicjo, duž je jemu Boh tež ſwoje wotmolwjenje na nju daſ, a to dwoje: prénje, ſo jemu ſhwjego jondžela pôhla, ſiž jemu ſjewi, ſo je Boh jeho proſtuwu wuſhýchac, a jeho dobre ſtult widžit, druhe, ſo jemu japoſchtoſta Pétra do doma pôhla, ſiž dyrbjeſte ſemu Božu hnadu a Boži mér vſchinjeſz.

Dowle mójeſh widžieſz, ſo ho Boh wot nikoho podarimo proſhyz njeđo. Hdyž je čłowjek horliwy, wobſtajny modler, ſiž ſebi noſeže ničio wot Boha ſ mozu wumijowac, ale ſiž do Božej ſhwjete wole podat wſchó jemu do jeho wole poruci, taſti dyrbí na wſchém poſledku ſwój džin wobladacj: Boh jemu wſchó to ſpořej, wo ežoj bě hebo taſti čłowjek i wopredsta proſhyz.

Toné vóhanu bě wſhodni wojecíſi wſchij, ale pôdla vſchorny modler, — wot nježmo mójeſh wjeſe novaukneſz. Wón mjeſteſh doma ſwoju čſidlu modleniu ſomorku, do ſoterej wón wſchendje ſandže, Bohu ſwoju nuju muſtořicu, hebo wo jeho pomož poproſhyz a ſo jemu doverijo wſchú ſwoju ſtarociž na jeho wutrobu ſtaſej. — Je w doma vola teho tež taſte?

Pomžný a polorny bě Korneliuſ Pétrej napſhečeſz vſchidloſt a jeho ſ wulfie luboječu do domu powital, vſchidloſt wón derje vjedžiſche, ſeho ſebi do domu wita: Božej pôhla, vſchipowedarja Jeſužowje hnady a Božeho méra. A wſchitzu jeho ludžo Pétra runje

wobſtajnje ſwoju jemu proſtu na wutrobu: „Vſchindž budže jím tón pređowacj. Wón pak jich powuzi, ſo je ſi nam twoje králeſtvo!“ S taſtej ſvojej proſtujiim a wſchém čłowjekam Boh ſvojego žyna daſ, Jeſuha

Khrystuša, tiz je sa wschéch tón prawy wéry sbóžník, dokež je ja wisché na křížu wumrtej, jich hreč kám na ho wsał, a se kwojim s rowa wustanenjom wschém žiwiem a mjesachodnoſć za ſwietko vſchiniejeſt.

Bjes tom, so wjścitzu nutrije na tole Pětrowem
predowanje poſluchachu, padze na wſchec̄ h̄vajat̄ Duch, a
h̄ydom na to doſlachu wjścitzu wot Pětra kupiel h̄vajat̄-je
h̄dc̄zenij, s njej pak buchu wjścitzu ibzōne Bože d̄c̄ezí
s Archystolom Jeſušom: jim b̄e ho wjchēm to pravme
wérne ſvoze doſtaſo, po taſtimž běchu ſwoje milke a horze-
žadanje měli.

Šemjom doboru bu ſ tuteho dotal výchanskeho doma
lubošna rjana Boža z hřivčic, ſ dotal pohanskich ludží
Bohu spodobna Hryzutu bowa wožadta, ſiž možesche hebi
švěpac: Kak krakne ſamozjeze mój Řeijn je minje ma.

Lubu, w którym twój dom dybli wach tez taftale
Boha khalata zprawiczo bycz. Wón wach i Boho tez
tafti budze, hdyż smiełech w nim, schtoż mjeſeſe Korneliuſius
w ſwoim domie, 1., hwoju ežichu komorku, w kotrejz
ho wschednie wſchitzy ſtromadzie i Boho modlizce, 2.
hwoju kletku, to ręka: město, i kotrehož je wschednijez
domu pola wař lube Boże ſłowo klyšcze, a 3., hdyż
budzeče wſchitzy prawa wěrijaſa mala dom jaſa woſkowa
kotra lubie rody i nutročęz na tole Boże ſłowo
pořužcha, ju piſci ſebi woſkowa a po nim ho ſadzteri.

Niech tu spochi w schubdom we wlichich naszych domach
reka: Ja o mój dom chzymy temu Krizej skuzieć. Boh
to dai! Hamień.

W&ernoscj biblije, salitana pszecziwo jeje niepszecielam.

Nowy testament wo towarzysnym (sozialnym) praszeniu (Wolraczowanie.)

Powszczkowne mēdžnijno tšejezjanow. Wotistro-
mjeny je wobekty mēdžnijno štamt. W stamni kluji dybyz-
mēdžnijny i woparami sednačs byes Bohom a chłowiemci. Žejuń
je prawoc wjedzanie piščenjek pšches jedyn wopor, fotruj-
wczęzje placzy Hebr. 9, 10. Dzis myja neli wobchit tšejezjanow
byes hančke dwieku hremta. A troska źelusa hančke wictistupu-
i Bohu Hebr. 10, 19; woni hu kralowęt mēdžnijnu 1 Petr. 2, 9.
Dzis je wulce fabluzhene wot wobkuse mēdžnijny, hdyż ma fatholsta-
zyski hichęc „mēdžnijkow“. Evangelist zpreć ma jorjadownym
predectki hamt, doleżs durbi ty w tšejezjanicy wobhadze wobchit
po prawobze a poriedzie hichęc, ale „preba“ abo „duchowopatry“
no lepszy pišček Bohom injeje. Wobchit tšejezjanu ju-
„traljo“ a „mēdžnij“ Tjen. 1, 6. „Zedon je mādž-
michter, Schenktus; wi tak jeże wobchit bratia.“

Stolnjež je tovarstvne težnjence žomu zgle s nova faradavane, a Bebel ſo mol, hčiš wón te prej. Tež tu ho porajda neprvorčež. Muž je knies w domje Efs. 5. 22-33, ale tak laž šberenjuh w ſivojci gnejnje, kotriž je ho ſam ſo nju podala. Žonu neprichtiſe johaniče, mrežno, 1. Kor. 14. 34-35. Še ho žona težje močljivje, mrežno nomučno, mrežno neprichtiſe a je tu Bebel ſam pribitajo. W biblij stoji: "Chz-l-wona ſteho naunutjuh, njech ho domach ſravnje mreža uporabi" a 1 Pet. 3. 6 žonu ko nejedobja "trahčej", daž. Ali je ſam žonje neprichtiſe w ſhawnih ſtemabžinah rečej, my l zylo mrežno vobhliji. (Vejte vobmrača včiš mrežebitnih daratnih možih tež v biblij. Jap. 1. 21, ali wone vobhla ſo ja ſame mrežača vobhlabadač.) Krunje temu, kotriž žonjož žamu imju moži, dybri kajte nečito naprsečevanje byc. Tuto rumanje potrež vpičnopravno nočete, ko ſu člavorje v povihtih doracih nadavatnih jata vpičelaz, je jednu s tvojim mytlu ſozialdemotizacije kotriž po pravom vpičeržno tovarstvenemu (hozjanstvu) porajda reči. Niz to, jo dybriku vpičjeti rumi byc, ali ſo bo tožbo ſi ſravnju darami vilenemu a golenu ſtežil, oto zple ſkodelično ſi jeho darami pvičpožna a nečito, to je tovarstvene ſozialdemotizacije. A wone je fužlje w novym ſtudiju vobhlabedzenem

Pishteto jo je žona nizješte isverjenje, verojno je! „Tu nije muž samo žena.“ Bone su hričevbeni: „muž tebo živjenja“ 1. Petr. 3, 7 ranije tek derje ţas nizješte: „Očjedno živjenje žony“ što jasno kaže možnosti mož urođene moći, točnije vježbi stvarajuće bači nizješte. Bljivo: 1. Petr. 3, 1. - 6. — 1 Kor. 11, 11. 12. Zbog toga nizješte vježbe vole: oni žona vježbe mogu: pitati, teži, bol, 2. 28. Stol. 3, 11. Kao jer je hričevbeni rođenim, teži vježbe dan žoni vježbi, teži muža nimo, ali da nekota žona u takim pravim žončnjem stvarajućem vježbi nizještena kuge povlažanje u živjenju dovržiti, to vježbi dječje evangeličkih dijalogova, toček moja u ţelje. Rom. 16, u Gabrij. iap. st. 9, 36—39 ali, kamo biskite vježbalići.

Pavet Beloborod, Že je biblija žonam njepečljivih žuhstena, je hanjelo njezinoj vratihadža. Biblija žone potku tomarečkemu rimnjuču i mirom da, wona waji wožebne dary žoni, wona dava žone u čistim rukama lubežicu i pustiticež u vratihadže možne, daleke, čekčež potke polo štutovanja a nima nježo pjehečju žanemti duchem žonjazemtu štutovanju, kaj daleko ko žona ja ne možiši ducati davači hodi.

Beda načinom ludek, když by ho stanjo všeckyžívanje žou, letosť je v duchu biblje živou, zate hubito! Štôr Bebel vo „mæcenstvju pravne“ ad. proi, — ma jenož vajzňach v tej myšli: v hubobrak inušlenju a výsledkach životu leží jena najštipujných mužov ludek. Je li ta krajnážia potorchaná, je lud šubřejm. Bebel priečasno nieprezývaný ťažkym možan-nejšeho čoja i vylími ťažerjom svojine, ale ťažidemokratia rola na vyslovenieženju domužaceho životu ťobu džeta a my vobrázneniu teho dla holi dželácerjom, ktorí driež ťažnity ťuvosejho domu, krojacie žomor, krovach hľazom vyseho väza, ale ho ťola met duha ťažidemokratia na viedzach ťaženia trýbacz dodža. Tak wiele možy je hľadie v našich ludek, kde by von s rosherejnom tycle woženjom rot vo počahu, kde by vchu že jemu wožení nasekri hdie to vidieťto wieže.

(Bogračevanje.)

Sabhyta evangeliſka woſkada.

(Sfíječení

Svěbohov je jako štala wozhadlo Banových píších žádene. Ale jenž jáma pøedlo, kudan ištýr tróz wob lèto mžož faraò do Svěbohova píštejce a Boží klužku dřezeč. Že by tutej nám wotvomila, njeje senior (superintendent) lic. theol. Číšar w Klobocku pola Brunnu nětoty tróz, kudan wob lèto klobocku pueža do Svěbohova bojař, kdežto wožekje píšti vohřebach rad pøolnímu pomlæži. Ale tež tomž klobocku kluženja - taž spíšežel - nježve, jo puežování i Klobocku do Svěbohova a vræždo z dñm trøje a je jara drohé, jo je tuto duchovnou faktoratu tež tak døata hødne, poda dohøazuje njeje. Težo dla je raja vñehelaze, o natac církevobzježdu w Svěbohovے pod nowjedowaniem svøitých přejoditelejcovem klobocku idøži mjezdželi kudan Boží klužku woldžesži, w kotrejž ho wodvouane cíta. Tak hysto taž je mžožno, tež njezdželi idøži woldžesži. Zdejši j vñehelaze tutej idøule je fabriti dřezeč, taž ma do Svěbohova poðra bodžinu hieč. Prež ho vñehelaze, jo to wichito njezdžela, hødži nježne tuta wozhaða, kotonž je ton kruje na tak pøudžování wachne, do živøenja wotla, ponalky pøoutovnje a inntusovnne faktor.

Katholika žyje je ſvojich píchliwówarców jenož wuli Boži dom natwárka, ale dleſzci tam tež woſzébteho duchowueho, ſtará fu ſzka piluje, a woſbladniue je tam ſvojich. D ſtoto fu czangefu je ſvojich kudjig, a woſbladniue wębratwo cijní?

Schoz je ho hasz dotal statu, zana dozahaza pomoz njebe,
Evangelzj i wjestscha wiedzez ujemouza, kaf w Swébohovje itej a
hdyz tu wiedza, inerom psichladuja, kaf Swébohov živoje živatje

Zato křížem žalutuje 15. nějedlu po svaté Trojici 1894 v Bratislavě predomovské wo hľowach: „Tebož rňaž manu, dha činu dobrotu na výchifich ludzoch, najvýznam-
pat nad tým, kia nojdzieš wěru ſu“, poviedacie řeč krótku historiu
evangelistov v Svebohovskej o písťach: „Schtu budža či, totymže
je tón Křesť ředči, dobrotny činieč, dat a totiž je k tomu nij-
nadožia, jemu vtomtovič, hľaz vďuke po jich tón Křesť praviteč-
kai kia hľove ſuble nadožiaval?“ Kat wiele výjeties po nje-
trjebohovskej písťach a tam kia nijemžertne duchy, potre žaduva-
po hľave predomovian Božeho hľova ale bjes možnosťe, tutto

W hym katechismje þvo piſche:

Wo palen zu:

Je palenž dobré pieče?

Ne, dřeží! palen je jele piče. Předeh něčto šlo k tam hřebců v Řemské palen njevěro. Načti předoumnu v jehožem čapach, totří palena njevěra, bědu čejce hmoždka člověkojeto, hačk my ženy; woni bědu strověři a hmoždki. Palen, nječi to šam abo t' jedsi piše, ho do trve, do myšia abo toček v pohledzovat njevěra; woni njevěra po tamém taz strověřce, možn a hmoždke dnořev; woni člověka nještěvovo čam, hmoždko, leňko a klabečko. Duz je měverne, hdyž ho palen zato vježděne člověkovi piče ja myši, dobyt a myšitím vohladilky. Načti předoumnu bědu běs palena živi. A dolež, taž vježděne načvoujenje vnuči, taz najlepší člověkojeto lhosto do řevidnu načvoujenje řapadlo, všechno a pičežo myši palena piče, je najlepše, hdyž člověk ſi žula žonku njevěrota. Předeh dřeží! palen člověk, totří do njeho myši a jele vježděny wele myši, rojom, strověři, dobrověz a bohabavňatové rabi; třeba a dvor čejnětej; žona, a dřeží do hubenětna padnu; a běžez palen fuješ, tam hřejetej hubenětnu a řezenje časuje a večeří. —

„Proježte mi, džecži, žmiedžia džecži palezž picž?“

— Ne, wone palenice pięć mjezdęda — ani kępti. To je
weno. Palenice dżęzjom stronież a rojom, haj ptełwicę a boha-
bojańczeż rubi. Kdyż dżedza po tajtum, labę dżęzci, wadhi
starich, fiz njezwiedzi, jo palenie dżęzki eżtę a duchem tajy,
wan palenie daczą njezwiedzi a njezwiedzi ibi!

Prajeze mi, iščto budže ſi džecži, kotrež palenž piha?
Džecži, kotrež palenž piha, bývaja njeſtrowe, hubjene, hlupe,
ſenje a njeponožljivne.

Lubi starichi, kdež chceče řekti mluví mysl Boží na mýchich

— Kao što je učinio, gođa vježbe kroz mrežu mrežu došle su i počeli pustoljubički slavljenici. Stvorio je ho to, to, to, wo wo žančko palenzo i sam krepti uverujući se. Kao starićak pak ho na to hlađa. Kao hrušto moždješ dječjoš i šorečim i s palenžovom blešku i sa staričićem domov bježo uohladac, kotrež po pucaju voptava. Palenž je jed te dječjoš a nötčetu wopris, tornž tuch ſuhvijod do hubjentova mješje te pieč hiža u staričićem domuje novukravlj. dokež beštajši jeho staričići ujerivočovanej dojež, hiža dječjom palenž davač. To je rana, kotrež temavu na ečele načičeho luda. Kedžbijumy, jo neki dale dober mozač načičeho luda podvrađuju.

Něčíto řeč rozpominanju.

Wo schährjoch pohonečach.

Semjanički knjegs trjebašće nowego pohestčja a w nowinach
nowomocnosti, jo blyski ſo pohestčjujo pola mjebo ſamotljivih. Ra
drube ranje pichnide w poſtejnej hodžinje iſčrpi ſo ſamotljivajch,
ſi kotrempij ſo roſtreczowaliche. Skončnje ſo wopraćaja: „Aſak
blisko viđi hlbunje moćeće w nim ječs bies teho, jo je ſtrach
io blyſteče ſwodć?“

"Haež na pol kóheža", wotmolswi pření.

„Ja hacž na 3 zóle“, prají druhí, „potom je hischčeže zýle wěste.“

Schwyvoty pak prajti: „Ja hebi myslu: wěste je wěste. Ja píšežu najradscho tak daloto taž je můžno wot hřubim řealem němou.“

„By seje mój muž“, tón knjegë prají; „wy móžecze džentha
hishčeže vola mje swoje město nastupicé.“

„Ludžio kia, kurių hebi mybla: „Ža ūjėti ta wjele taž mōjno domowu. Ža hobi čjoniu, skopž ūjebi hdyžje ž fichericiastwomu įmjeje; to tolne čjoniu wo wjebiej međopodž...“ — Druiž pak taž ral rojominu taž leħbawtuh wobonž; woni prajo: „Ža wjeſtanu wot wjebiej bħadhekkieho dalemlu taž datlo taž mōjžu; ja pħvawtanjam i pueča du, taž wjele tamozu.“

W dobrym towarzystwie b&oszczej dwie najm&ocnejsze dz&ecieci, jene 8 a
druga 10 l&at stare, fotografi starych b&oszczej w Missouri w Ameryce a
a fotcej d&ajczej kwiaciora dz&eciaozam ja ho pod&am p&idzieniem. Swi&oboda
b&oszcz kuda a b&oszcz wi&ojtinni jawnymi uch&odami, kij by
dz&ecieci p&idzienozesze mo&ty. Ale e&ji ludz&o b&oszcz h&iczeje w wieku a
najm&ocnej docenijenie z &ekonem Bozenem. Cz&ota rodomu dz&ecieci
biblijny da a przed&am natus napisa: "W&sch&od, k&echy wy cz&amli jeze
jenemu b&oszcz tym m&ocnym najm&ocniejszemu, to jeze wy mi cz&amli" a
propi jinam, jo dybyleci, hdz&y b&oszcz drap hoze do jancie mych
p&idzienozes, kultu wezwanie a tu jawnemu p&idzienozes, da&o,
totym by jezu rune setal, a u dybyleci ho jenoz do mych b&oszcz
yo budzje jinam rune k&elowo p&idzienozes. A tak ho woprawdze
sta. W&sch&od m&obezjedno&am a cz&amliwce p&idzienozes p&idz
wezowanym p&idzies da&o morio a pre&am p&idzies walti d&zel Ameryci,
ale b&oszcz k&ebdz hdz&y w&idziet do nie&tefcielsznych mych p&idzienozes,
b&oszczej cz&amli, taki b&oszcz ho jinam praj&o, wonec wezwanie
biblijny a ju pre&amieniu, totym jinam do p&idzies p&idzienozes, pok&an&amozes.
A jinam wiezo po&rakadowalo njece na jezu wezowanym, dom&u
st&onowice swi&owowej i kwiaciora star&amia najm&ocniejsze, fotcej
je z&edzienom na njece cz&atachata.

* Trojske posljenje ſchiša.

Dioje su ishodjenki, kotež maja većiraju u hčijuži wobedzbowac̄. Prěni je, jo ſtih uſunomani na ho wojnu, kaž Schiman. Precenti, a jón je tamo hčijemom je užvchowanjom a poſlani mjezu, budiž jón pak čim prijeđi čim radnjo woblyhi a budiž rad vičen mni jathowani bhi. Druihi je, jo vičet ſtih na ho wojnu a jón ſezovljuje mjezu, tež vjihata ſuvarje woli Bože poruča, kaf a hdy čuze jón wot nich wrači, jón pak ja čezutom maja a teho dle hčiju se hošu, te hčijom rošomom i čelom, a ē ūknu ho bđedži maja. Težecji je, jo niz jenoz hčijuž ſuđlini na ho wojnu jato postajene Bože, jato hancio hčijehoza sa Težuhom, jato čežek jato poček a kvalku dječje Božić. Prěni praja: Že dybjač ečepic̄. Tamui: Že moju čepic̄. Eži težci: Ža džu to ečepic̄, jo hčiju to ečepic̄. Deži je mi luž, a jebo hčjata wola. Žeho rod a hčiju ſtej mi tež lubej. Mi ſu vižutito ſpodo, ſtihž i njebjež a wot jeho lubeje ruti vižutidze, te je mój hčijuž kotež mi mój. Wot ſi derja ptičmenjewom radu, a ſu ūksečewom wntrobom ptičidži, te je bronež, kotež je mój Deži prijeđi mje mježi a pojwječiž, te je ūkstivo mi u njebježhac̄ ptičihotowane, dybjač ſo wobracaž ſu brač.

Po pożłednim schodzeniu dyrekcji wewnątrz wutroby ja tym stacząc, iż bydzie i Davidom i wutrobi pracież mogli: „Dobre mi je, że ty nie ponizisz sy,” a se swiatym japoſtoliom: „Widywaliśmy sy tych tytchniozów.”

Pomhaj Boh!

Cílko 35.
1. septembra.

Větmik 5.
1895.

Serbiske nředželske lopjenka.

Wudawaj ſu kózdu hobotu w Smolerej knihcičceřem v Budyschinje a ſu tam doſtač ſa ſchwörtſtemu východſetatu 40 w.

12. nředželu po hwi. Trojizy.

Jap. ř. 12, 11: Nět jo wopravdze wém, ſo je mi tón Kněs hwojebho jandžela pohſal a mie ſi Herodaſho weje ruti wutorhymí o wote wšeckého čzalanja židovſkého luba.

Ste, toſchne czaſy je měta rěnja křeſćijanſta woſhōv pichetrač. Vej bu jeje lubowany japoſchitel Jakub, Janový brat, ſtonozav, Herodaſh da jemu ſi mječjom blouw ſwotzeč. Jejny mužijn ſwédl a rycimy prédov Pétr bu jej wiaty o do jaſtwa hadženy. Taſle ſhubicu wboh ſtečeſčij-njo ſi jemym doben dweju hwojemi najjošnijemu wucerkow a duſiow vaftrijow.

Tón pak, kži jim taſtule ſrudobu a nufu načini, bě hjesbójni král Herodoſh — Wichty cale Herodaſhovo ſu ſebi hujenou klymalu muňtuſil. Hdež bě jin možno, Bože kralstivo jaženjač, tam woni to i wjehelom cjiňoču. Prěni toſti Herodaſh da tamne njeninovate džesatka w Betlejem ſtonozav, druhí da Janej ſtečeſčej hlouw ſwotzeč a naſchego ſbóžnita wukměchic, keczi da Jakuba ſtonozav a Pétra ſaječ. Keſti záhl retomas hjesbójnych ſtukom ſi tutcho jenicejho Herodaſhového doma.

Hlaſ vſchečežlo, je w něczejim domje hřeček knieſtivo dobył, tam ſu potom vſchitzu ſi nim laž ſi jdom ſandvani, a laž i racjiwego cjiowjela ſazath dum cjehejne, taž ſi taſteho ſabrečenho doma hola bnierej a ſazjenje cjehejne. W taſtim domje jedyn vſhemo druhého hřečki, a jedyn druhého je hwojim bréčenjom vſchečežnuje. Taſle bu vola tamnych hjesbójnych Herodaſhov, tyhle ſlych ſhrečených.

Ale bě tež Herodaſh dat Jakuba ſtonozav, — Jakub je ſbóžne mřeo woſladač, ſo jemu naſch ſbóžnik jeho něchduſu prôstmu dopjeli: Sa hwojim Knějem dužy bě ſměl Jakub hwoj horti křelich wupič, a netle bě ſebi jeho noč ſebi ſebi Kněs v ſwojim njebojſtinu raju k ſwojej vrawizy hadžil a jemu ſwoje naſeježniſte měto pôla ſebje vſhopsal.

A Pétr? Wón njehmědžiſe w ſwojim jaſtvoje ſedzo ſamostac. Dotelž bědu jeho lubi možadni ſwoje modlitby a dobrorôstwy ſa njeho horje k Bohu ſtali, bě na jich prôstwu Boh Pétr, do jeho jaſtwa ſwojeho jandžela pohſal, kži jeho ſa ruti wjejo ſi jaſtva wujedze, ſo dynebjeſte Pétr wujnací: Nět jo wopravdze wém, ſo je mi tón Kněs hwojebho jandžela pohſal a mie ſi Herodaſhově ruti wutorhymí a ſe wšeckého čzalanja židovſkého ludo. — Štož ſebi ſe ſwojich ſpěváček ſpěvamy:

Seida ſo mi runje druhy,

So Boh ſwojich ſozpi tudy,

Dha ja tola wěſeze wém,

So Boh pomha ſwojim wſchém,

něhdeſe taſle je ſebi Pétr teďh tež móh ſapřewač. Haj Boh pomha ſwojim wſchém, — pak ſi tým, ſo jich, taž jomle Jakuba, ſe wšeckého czaſneho hubenſtva muvjedze a jich w ſwojim njebojſtinu raju ſbóžných ſejini, — val ſi tým, ſo jich, taž jomle Pétra, i tež vſchinočje wužwobdaji, w taſtej bečhu dotal ſe ſrudobu ſyčhovávali.

Lubi, wopomným hiſteče klymlu tole dženbičje Pétrovo ſlово, vohledajo na to, ſtož mamu tónse džen

wisztzych psched wożomoj a na pomjatu. Dżenka psched 25 létami pschemu nadsze dobywarskie wójska njezicejelskich Franzow pola Sedaw. Tich tkeżor Napoleon psichidźo jako piščemieninje wójsko-wodzje kraje Wylymieni swoj teżek psichedvodacj jako snamjo, so je wot njego psichedmoženj, a durbjelce ho na to docz do Němcom na hrod Wilhelminshöhe blisko Kaſzela sajaty wotwycie, 124,000 franzowizh wojszy se kwojimi wyskamli buču bobu i niu sajecji a do němczych twjerdzjionow sawrjeni. Taſlo bę ho psched 25 létami našim wójskam i Bożej pomocy taſteſe mulfotne dobycze doſtało, wojszeni kral Wylem z Bożej mandzhestſtej, kralowej, do Bartini tule powięz ſi telegramom, w kotrej je wiſho tole kwoje mulke wójskne iboże ſi ſrottim kłownom roſloži a ſkončajne wſchemu temu piſtijstai: „Kak je ho i Bożej pomozu miſco hinachō ſwobroczało, dyalí bečimy ſebi hdy dočafali.“

Se hameje Franzowſteje a wot wobeku Napoleonu, wot vrenjejo faz wot druebhu, njeje ſu naich lub a krajneje niezgo duschnie a dobre vſchijčto. Spozatc tuteho leſta ſavuſci tamón preni Napoleon ſe hwojimi wojskami naiche kraje, ſo je wiele stor wobohich wobylterion drebjato woſkudnycz, a tolne druzi Napoleon mjeſicje runje toſte myſke ſi naſtymi krajeni, czapckie hnatno hifcjeje wiele hóſchco ſi nimi ſakhadzecz, dzgli tamón. Wobaj tutaj mēr kaſzat Napoleonaj mataj wiele podomtnra ſi nednūjimi eñiduſhymy Herodaschemi, tiz večhu ſa wobchon Boži lub cjuſilero mēr kaſzor.

Alle taž je ho je Petra Čenjewo woščada na kolonomaj klečjo njevičestwajo modlitva, tak ſu tehdý, jaſo běchu naſchi wojerio w Božim mjenje na wojuńu wuečajbali, doma wiſčitzy naſchi k Bohu ſdučjujo ſi nich hvoje modlitwy k Wjetšiemu ſzali a Boh je naři wiſčitých. Naſchi hynojo, tžiž ſo ſa ſprawnu wěž bědož ſi doverjenijom na Boži wiſčehomžny pomoz, na wojuńu podachu, buču wiſčitzy wot Boha pochylnjeni, ſo w bitwje mužnje ſtejachu, i w Božej pomozu dobučtu a ſo jaſo čeſtni dobyvnyro do hvojeboho mózganeho kraja wrózichu. — Čeſcěz budž ſa to Bohu Čenjewi data uěk a na wiſčě čeſačy, a khlawka jeho hvojeniu mjenu do węcznoſe. Dženž pak dyrbiny na wiſčě te wulke Bože džiwy spominajeo ſi newa wiſčitzu ſi Petrom rjez:

Nikt woprawdzie w&emn, so je nam t&n Knesz &wojeho
jandzela pøtka a na&sz s nijep&schczelowej rufi wutorchny&
a se ws&chego cz&akanja tamnego nijesp&chczelnego luda.

Dovér šo, luba duscha, šo spuschej na Boha,
Te Bojei ruzn šluscha ſo nomba ſ nieskej.

Io Božej ružy Benjicha, jo vdomha i nješboza.
Hdri takia frudnasci trisci preſči iaka ma

Doch težje študijevih tihih, prostih jeho so pomoz, Wón twoju prostwu štihici, da šwetko na vishu nôz.

Wérnoscž biblije, saſitana psđeežiwo jeje
njeſđeeželam.

Doktovo.

(Połączowanie.)

„Hujto ho w pišmach píšečziniotov wuptajti: „Wera” wobara potračzowanju čłobitkého rožnivowanja. Temu napřečzino my wobrakzimy, zo něčzidze hwtre jwyslenje ygl sadwelowanja na hebi nječe. Tenoz dwé duchownej žotni ho do předa wulswatej, to siej

Wopac̄na w̄era do wołobózazeje w̄szechomoszy
sozialdemokratiskich myžlow
a t̄schečsjanſka w̄era.

Niz wědomioſz pſcheziu wěrje, ale wopacžna wěra, pſcheziu wěrje do Boha, tak rěla to wojuvanje.

Alle tamne wopacze 1. i wotpohladom njezychipójna wa naj-
ekhodnichu a najwóznejichu węz chłubówsko žiunjenja: hréch.
Wona pomožy pičeeživo njeniu nima, teho dla ežim, tož by tu
bylosta.

2. Ta wojenna wędrzyli, io j nętęsizimi wobtejnożemiu może iżwożyci iżwobdzi, io pat w sozialdemokratium stacze wjekuła wot hebe derje poniże. Wona pat tola s tym widzeniu strovemu roświanju a pośročenju napiszeżczo ho stupi. Sozialdemokratijo je hacj dotal pisečzivo wjekitum salonam hložowera, kotrež hu wopravdzie wolełepišenie dželaczerjan pischenje. — Wido jenož pydzes wjekitumne ujepofohojez može k sozialmu powrócenju

3. Ta wopacjna węra dyrti teho dla, taż cęstna hanusiejsiąca abażią na Mędrzaka pula żdżen rymje tak, taż foggia wumyblema abażią f' poħnejnej hebaġġi, t' konzej a fuqej donvejjeċ. Dibbaq tej wopacjnej węre do rutuon podmu, dafelx c'elwnejf, dha ja miftawhom wobrożemje fis-fetċ-imbajsej węra ujeħha, dyrti wa' miedha m'ebi na sħaq fu wortx.

Ale wężeżnje wěra je źama kſtejſcijanſka wěra.
1. Wona hręch pſchipowana w jeho zykej ſtej mozy, pſchetwž
ano ſnaie muuřzenie. Wdu momu uudecie krębem w ſzafku

2. My namy w mōjce hčelješčimajte wjerje tu mōz, wjeho
woj tēho hčeti, fotrež ho wjekrenicj njeđa, a fotrež w žanru
hčelješčimajte neprabudje (čemu vježdej hčelišti vježbenik) jnećem
svojich piches lubotčevi (čemu Božju, fotrež naš piches hčetja
vježbenim žanrijem) jnustovnjie wočehnje. Ale my namy
dobom w lubotčevi hčelješčimajte jnemustovnjave wabjenje te skutom
vježbel mot frčecje vondačaz, hdjež je vornož nistna. Tu matid
jdež k stromwom nowotworenju tež hčelješčimajte wobstojnjekom
hdjež hčujite, robojne voračaujanje.

Po tojtim mo sozialdemokratiji ho hodzi preajč, jo sa tón žah mjezo njedava na da na pichkach volatine. Po hodejšanju teže je to pa preajč njezine.

3. Sozialdemokratija je kuhdeho džetocjera, ktorý je ežaz invenja vjele príby a hrudoby met a dňovi umirejcej prejdy hadi u bluknem „njezina na ſeni“ ho napravile, žanče nadzije, ťaž až mytih pobrtejštejša njezverajach v Berlinje naprihane steji:

"Saznaje hebi tudi živjenje dobre a rjane!
Jane živjenje po življecji, Jane horještače njebludže!"
Richejezijamka včera pak jemu, taž nam vsehitim tu včerje
pona.

Ježiúš mój, hýbes živu je!

a j um žobu živý budú.

To nije žadny žón, žane „žinano“, ale to je węstojęczej schęzczijanſkej nadžiſe, fotraž ma žuvój węsty a węzny jałozj ſeſtuń, fotenž je žinu.

(Sfoučeníje.)

Bjedricha Mudreho žón.

Kurpijských Hrđic, III. včetně po živočim naru kurpijskému
stvočitru v ležce 1487 fijčerstvu na řeči ryt. Bon včetně
obojínu muž, šternch lubowalde Bože slvora a dživjice též po nim
mim výcji; vén řeči n mohovitěj lidičkji ja řeči řeči starčeš.
Bylo by ja nijn hodiňných duchovných a řečovníkův měl, jatoži
v ležce 1502 univerzitu v Wittenbergu: teďžom všeck řeči jemu
jednojedle, kafe žolnářovitě s tím všechnice.

Schějz let po jatožení tež vysložte škole bu též mudič
Měrčin Luther i klostří Augsburgu v Církvi do Wittenbergu
časovou povolenou. Za dalších 9 let inton. muz. torzky bu mjes-
tizmá stanovice všecky půjčovatele písmá, tanout význam svitř dobroře:
1. října 1517 wón píšové 93 řadou na hradovou zbrojnici
v Wittenbergu píšiv. Tón Boží dom běžce též wot Vjedricha
Wittenberga nothorem.

Tato řády píšečkovo vtipnouku hru tak riešte te sviom bylo, ktorým je vom živoj život, reformajúci zivotu živom. Ich význam je tak mnohý, že sa hľadáce dnešnej písomstva zlyh nájdu a ja ichnevi písomstvo zlumu Evropu píšečkou.

Bytžo na nomenovanie dňa 31. októbra uvedejte futuvierejšieho dňom významu kón. Vom riešte jom žanu tudy vypoviedeť, že je jom no denne ranej vysvetľovať bratce Jane a jeho ľuďom, ktorí sú vlastníci písomstva, písomstvo poviedať. Žako ho všeobecne píšom a vysvetľovať lehčinu,

So bědše římský císař Ferdinand II. sám svého syna a následníka vymezil. Vojenskou moci už nevlastnil, ale svou politickou moc využíval, aby se získal vliv na římského císaře. Po smrti svého syna a následníka vymezil. Vojenskou moci už nevlastnil, ale svou politickou moc využíval, aby se získal vliv na římského císaře.

Luther hvojeho lubowanego kuryjewtha w liseze na jeho
bratra a nazlednita Jana je staroakostkim tralom Boszakom psichiruncam

Sa všeckto to, ičtvož bu Luther a hvojemu štucej, refor-
maziji, píches nadobneho kuryjercha, budž Bohu ſamemu, temu
šenjeſej zvirkuje, khvalba a czech!

Knjize, pôsječel mje!
Des. 6, 8. Da pak hžad: blao, tu jsm ja, pôsječel mje.
Sâhých! hžad! Dešnúv wola:
Schôz mi hñerá hžutíč chze?
Schôz na horn a do dôka
Dželac pôsječie wječe?
Dželacjerej hždijestemu
Kraju myto stiežuje:
Njewotmolivých rady jemú:
„Tu jsm; Knjize, pôsječel mje!“

Zeli njen' žežich jež píches morje
Sa njoh' dželac' daloko, —
Wjele mych, wule horjo
Wježesč i mjeñszych najblizjich.
Wimach wjele, dho daj malo
Swólinjje a i modlitwu;
Zeho mózgac' poahladlo
Hognic' je na scherpatku.

Rjemožesčili w mózuej rěči
Předowac̄ tāž Pawoł tu,
Posvětuj na hřejchymy ſwěčež
Teho ſmiluoſej paſteři.
Přehemoſtaj wjeho inboje ſudy
Knejeſwi a hladaj ſam,
By džec̄o abo kthydy
Sa tebi wjeha ſwědčí tam

Hdyž ujemózéch květné hřavy
Dojdeč a niz bohatstva, —
Radost spotrojna a malu,
Dýchl wulfi bješ měra.
Cekčuj ſwojich rótow herbstwa
Nehladaj na květon ty,
Schituj, lubuj ſwoje Šerbstwo,
Potom budžet ibozowny!

Zeli na Zionskej muri
Nemoheszh byez' s waichtarjom,
Ponting stej pola duri
A prosjech: Djezzi, pojmy dom!
Twoje modlitwy a spewny
Sanioch w Bozej zwijatiniu,
So twoj wozniki mitoseziniu
Budze vyches nje shvaleni.

Zenoj njeprav: „Mojej ruci
Rimatej wsdach dżela tu”.
Hdżes tak wjele duszowm duży
Hkmatu k hwojom” sczemu, —
Hdżes twój swiński tebie żąda
Kt hwojatom” dżeli wnużu;
Węc wón podarne iżehłada,
Ktęc wón ty prajidz: „Póżeżel mje!

R. S. Waltar.

Też jene kwieczęſcie Sedanoweho dnia.

Petr, bohateho burowny byn běže i Bartina, bydžel pola wojskow střelec, na wotpusk domov psichjich, runje na Sebanowsym dom. Dha běže wjedzie dwójce wili, píshetosz bur Hans běže tehdì tež poda byt jato krabky húsar.

"Kaf rěta twój psiczezel, tisz je wezera s tobú na wotpusk išto?"

"Franz Groski wón rěka," wótnolwi syn, "a je wótofo
Danzigia domach." "Franz Groski?" Tha ho jahna pruha s buroweho wózczęta
kněžeczeche a wón hlownu lšíku a khutnje džesče: "Bože prieče hu
džimne. Franz Groski rětajce tře moi píšteček a i nim syn
wojowat pola Sedana. Mi je jato by halle weżera bylo. My
stejčajcni franzouzini křesťanov napíštečenju. Egji syroby býjači
a tak dyrhlečni nětopen tych nařízci se krala o, ſa wózny kraj
kwoje življenje woſtajic̄. Franz Groski a ja vechno rano ruz
lystymyýchí ho kromadz námořní a něco kromadz wojsomajc̄.
Na běch džen wriedz wótniesť doſtał, ſo mi my funk narodzil a

wón wożałafie taiku powięcej w bliższych miejscowościach. Mój bęchnojo-
rano hiszkie reżyciąt wo naju wulich nadziązach. Kętow
spominadziojno jenoz na naigroho krała a na wójtym kraju. O taki
kimoj wojewodzioj. Poła Franzowitsch żana nadziąja ijelej. Zako-
bćmij iż s' horki, poła fortejś mi wojewodzim, więczejsi, dolsi
wytach mojego Franca za jeho ujemianatko. Ja majač jeho
lubo tuż bratra a wytach jeho sańku a sańko. A potom — mózgów
mi hiſſuje, hdyż na to spominam a mi je jaſo by halle weżera
było — a potom namieć jeho leżo w selenim kęſach, jaſo by
ko swac̄ lechnył a cępla kruej ko s' jeho cęzla żorlechę. Dział-
kimi ho k' ujem siłszy a kimi jemu mieno do wuchy wotat-
a hym k' ho si njeho modbi. Hiszkie jurekow je działywanje se
kwojim wóćkowm na mnie poħablony a ihepinył: „Maja mandželska
— moja mandželska”, a ja hym jemu ślibi, jo budu jeho
poħleni poštrow na nju wobstarac̄. Potom je woczi samtyn a
wudbiad.

Wjedzor sameho dnia dyrbjach jako vedenanza nchdze jehac; Dla ydmbudzach pola jenec klicze mino, ysteb' fortejz dirjenim dwaj mužai hejszateli. Szymbon ylo spohnach: Rapolew a Biszmark. Rajsi ugołohad! Tamny jstitemy muž, to wjeſte tamny na totečoh ſtowu během tralejo pořeſčalci; a neto je jatn muž, pořeſčenym mot ſuwujich pořeſčelom. To wjeſte možzony, wobras. Hjedzhe dzemha mi to ysteb' wočomaj ſteji. Da spominach na Franza Grasťu, ja wjeſzach, ja něme ystebjelstwo tři ysteb' cow traſe.

"Rano, my wo hrobjje twojeho pschezela sažo nějto hlyšat", prascheiche ře Pétr.

W adwentim časzu, wotmohvi tamny, je šo jebo hym narodžil, kž je hody kipel hrvjateje hčičenizy dostal a ja hym jako knótr do zvukovnych kuhow sapižam.

"Rano," bježje Pétr, "mój pięćdziesiąt je šao 3. decembra 1870 narodził a jego mianu nie jest pola Sedana pamięt Nano, wówczas je mi lubi pięćdziesiąt sprawnym sum pozbawione macierzy. Wówczas je jenieżce dziesiąt. Swiano by tego dla o dotelszej je jenież małe wojskodziedziny sadzono, ale po wojnie krajowej klużby wojskodziedziny mógł, ale wówczas je sprawieni królej klużby chyba. Nano, niktka hu je jego macierzy z Wiedniem 400 hektarow wyprowadzenie a dwajta je w wuttlej naroczy domu pueczętan."

"Sólcze", dżiechże bur, "podarimo moju rępiżu tydżenja derje pshedala mjejszym, hiszczę pjenięzy w chamorje leża. Psiczeżelstwo wot Sedanoweho dnia traje też pches row."

Hodžinu požidzšiu požla kur 400 hrivnow na wudowu Grossi. Dzie jemu pišanje wjèle prózy czyniejsze, pišetosz wón mjejscej pluh radidlo w ruzy dyjali pvero. Petr yak pišadje list na ſwojego pišcezela řeanza, w fotym jeho pišcezrobiſte, na dompuzie jato hóleč pola njeho pišebvawac a jemu tež wchelatce piſatce w Božich dňovných pucach.

To běžné tež říwječzenje Sedanovueho duja.

Dobry pucz i wotwobowczeniu wiadukatkuje nami
naszego czasa.

Evangelio-logicum centralium wuhjek ſa Schlechtnuſu w leczajym
liſtece cę. 5 tuteho ſlęta ſtęhorazę viiiče, idto by muſi naſtecho
czaja i wętęſzaję ſobu ponhać myſto, hdę by ho na to na
prawym męſečę, hdęzje je muſie a možne, džiwalo:

„Ja mają dwie wjeżdy w Schlephenię, kotrejż tworzenia, taż po to w Schlephenię buntu ława, taż brzmadze leża, iż by po daciej fama jeno wiejska wojska. Wobec matej nędzy 2000 duchów. W wiele demach bę tam przed klaczami. Małe duchów tam życzni fedzowanią, hajż dżezys wiejszo w skazę żałobniczą. Ale nifomu teho żel wiejs, iż je ho domu wot domu teho wojskili, źebi i mocyprzodzitym rządzon lędy nuzym fuit tyleba jałujesz.

Samolwity redaktor: sarań Gólež w Budyschku; kaburedaftor: sarań Hencža w Wochojach a sarań Mrójsak w Rykwaldze. Czynieć a nakkad Smoleńszcze knihičskejernie w Budyschine.

1990-1991 Сънчево съдействие в България.

na nije naložil, Že derje nježnejše, drugih všečnosti. Kot leta 1860 pa je vrichti Ž mitična v teh žamnem rufach vojito. Ždješ besjeti starinec mirejelo, vydru džečji polo na ho vsole.

Tisto wobuzdanje wostnjatice pola, potreži ludjo pa gane

ja ho wobdżęcia pat r k hōwemu tufęcji pola vichowaniu, je italizmu tak rjej podłobčo. Něktę wjele wjeżdżajemy zebi na polu nadzela, felsož sami ja ho trzebaja. Hdyż bechu przedy dwie kruny mali, maja něto tli, dai schyty w hródi. Hdyż muzdżan wjazji slotu mēcz, muzdżan tež wjazji pola wobzdechac. Tworzenia ju tam rjane a cžite. Wobzdechac tež taſtich blednych a hubiemych ujednožiach, kajzy ju i wjeſteba tafly. Wom ju hylm, a mutraju. Ruijek je ho tam fabrila natis natwarta, toraz 200 dželatcerzam a dželatczekam dželto dawa, ruijek je w hufodźimie derje roswinana iundestraja, je ho w molēmaj wjeſtlowaj pidi wölbje do skherzitowoweho hejma mało sojaldemo iundestryk hloſow, wot sojaldriſci dželatcerzow wundżę. Hdy wychu hřeſeče wjeſtlowi tafly byli, bydu drę ho sojaldemotratſki hloſu ſerje nandale. Na muzi, tiz hōwse pole wobdżęcia a maja wjeſte kruny w hūdzi, fortiz žyle ſeto myh naima, fortiz ſtrobce imyſlenje a praktyſce hundżenje ho pyches dželto na poli a na huzi hame wobzdechę, tworzenie joſiademotratſkich trubow jaſcielzha nieczini.

Wieżnych skudych w wobemaj wojskowemaj wjazu hacž pječ
nieje. A jenož jedyn je tam rođenju.

Зрѣвнѣе київне є Вола вѣдъ дѣлъ ѿвь а ежесно. Со тѣхъ піденіюеро піти тоїмъ піденіяєю тѣлоу имѧ, је вѣда вѣ. Малъ наїзъ замѣтъ на малѣ тѣлу пола а тѣлѣ напівчѣлѣ піасюнъ дамацъ. Піденію дѣлъ аєро ѿнъ ѿкій биеніе; поло а тѣла ѿкъ пакъ тѣлъ дарє та є вѣтъ мозъ въ вѣтара. Вѣніаєтъ зѣлѣю рукастула небытъ замѣтъ въ піденіюсту тѣло піасюнъ та вѣніаєтъ місічнѣю вѣтъ зелёловъ. Вѣдъ та піти напівчѣлѣ вѣтъ зеленіюшъ имѧтъ вѣплюди та вѣжнѣе налозіе, таѣ мато, вѣръ ѿто а бернъ ѿанъ та ѿбѣє тѣјба. Вѣніошъ толе а тѣлѣ є та вѣтъ зеленіюера, вѣдъ ма добрыхъ вѣніаєръ, тѣхъ вѣръши, дѣлъ вѣдъ ѿвье ѿанъ вѣбѣшѣта. І є тобѣ ѿна на таїщѣ місічнѣю лудї ѿпіе сецизъ, виїци 34-кіе ноївнѣе въ напівчѣлѣ падзе. Въ тихъ дотихъ лѣтакъ бы та вѣніаєро ледъ ѿанъ піденіюсти.

Tajte pisanjaceze by ho wobdzibow tam hodiejo, hdzje je mnozo, wule grunty do wjele mjejnych a psichologich dzialow roszdzelic, a hdzje wjerejce dziel wobudzlerow wobdzibacego dzela nina. Wobezbie, hdzje je indywidualna a ho krajna wyplosz derze wobdzadba, hdzje sa faabrykcelo dzialaczera a jedno hwnibiu rataste dzelo wulzy spomogne bylo, doktels itrowonicy pochylin, jwobwini a domajce mysljenie wobfuczajace u s jenajm refleksjim dzienem pisanymie czego a dalszu wozerzhuja, by tajte pisanjaceze dzrejczelstwem wulzu ważnosci metu a i wulkim zjonowaniem bylo. Zeby wobjadby bycza drugi napohiad dojstaje a tez jwobwne znenie mi stronnica a czerwionka bylo.

Հիմն սիմվոլ.

Samožitn muž w Londonje ríkalo býlo hač 20 let na
krajovin narodnych dňu evangelijským písťom v kdejšo leto telo
dwadzieścia rokow kročej, telos ližzba jeho letoru wiecini.
Wón běže 30 let star, jaslo japočza, kwoj narodny djen na to
wahlejne wujmanjenie. Teshom wón 600 hřivnow wopromashe.
Předeh řeklom by 51 let o pořád 1020 hr. — Bohatého píšečtuja
w Philadelphii, ho wopraťachdu, tak ho starav, so bywa leto a
bohatství. Wón rozmotol: „Da ſo dawaj wobohaczu. Da
bohacze ja mijonijntu dawam a k druhim ſtuckam žutinioſe, a
žabu mi všechn mazaj doméri.“

Něčíto k rozhovoru.

Schlož do bójstva Khrystužoweho ujewěři, schtožkuliž hewaſ je, kſcheicžian wón ujeje.

Porjedzenſta.

W poślednim czynie strona 135 ma być pod napisem: „Pisze się iść stare” lady „wysoko” stronu 136 pomiędzy dalej cztać „W tym fachu” mówiąc po piśmie atd. Nażanowski: „Węra i priviatu wę” ma hafcie potom zrekonwaz. Redaktor.

Pomhaj Boh!

Číslo 36.
8. septembra.

Čísnik 5.
1895.

Serbiske njedželske lopjenka.

Wudaracju ho týždňu hobotu w Smolerjz knižičkach v Budyschine a su tam došťač sa schwörtskemu výchovňaku 40 np.

13. njedželu po hwi. Trojiz.

Vj. 14, 1: Hlupi rjetnu w hwojej vutrobje: „Boh žadyn njeje“. Woni ho k ničomu nježobja a ku drohošči so hwojimi stutim. Tu nimachy zonoho, tiz ho dobre činí.

Zeli byt čji nečto vragit: „Nana a macjerje ja nimom, hym vol tež nihdy ženje žaneje njevom“, tajtemu byt tu věček s dobrum vratom naseheči: „Ty rucižsich kaž vrótom ruciž a wopolazech s twojim bledženjom, so by w hromje hlupy o vichón bjes rošoma.“

Schtóž val Boha wječichneho preže a rjetkuje: „No njebju žadyn Boh njeje“ tón je runu taſti hlupy a vrótom bledžet.

S wotkel a s čeho byt tu hewak wichón tónle zlyu rjany hrévt, i wotkel ty a ja a my wichíz, hdy by tu žadyn Boh njebeč?

Duž tu tež hie wshémni ludomi čłowjekojo byli, kij sa tym myšlaču a bledžatcu, so möhli ſebi Boha dovytač a dovanicač.

Ale tola nadendejšeč tu a tam nitoho, kij Boha vréje a rjetkuje: „Boh nihdu žadyn njeje“. Hizo laſtariku běchu tu žadiny Boha prejerio, kafimž w našchim psalmie Boh žam „hlupym“ réta. Ale s wotkel hie čile hlupi na taſtule hwoju hlupoſej pichischli? Nasch psalm nam to je hohuje vragi: „S teho, so ſami ničo k ničomu njebu, a doveli ženje ničo dobre a thmane njebotvornieja. Naſradicu čholi taſzy hwochi týždňu po hwojej ſtej woli a žadoviči živi wostach, nochžedža ſebi dačz wot nitoho ničo kaſač, čzedža ſami hwoji knižo byz a nitoho wyšče ſo nje-

čjetvieč. — Tón hwojaty Boh na njebju taſtim ludžom w puzu ſteji, duž jeho woni hídza; — wón jim jich hlupy a tornie myhle ſtaže, ſa to čholi jeho tamí wot ho na ſtronu ſtorčič. Ale Boh ſo wot nitoho niča wot ho na ſtronu ſtorčič.

Wón tu je a tu wostanje, ničto val jemu čelneč njeniöje. To wičat taſzy Boha prejerio ſami derje vježba, ale ſola ſebi i hwojocu boja: „Boh nihdu žadyn njeje“. Woni ſo teme žměja, hdyž jim nečto rjetkuje. Hdyž tole čjinich, abo tamne nječinich, čjinich wulli hréč. Woni vraga: „Boh žadyn njeje, hdyž žadyn njeje. To my ſami wjele lepje wěm, nož haske ničto wuečich njeřeje. Schtóž ho man iechze, to my čjinim a momy ſo to hwoje dobre vratu.“

Hlej, taſtale njewera turym ludžom ſe ſameje jich blupye hlowa njewuščinuče, ale s jich ſac̄znejeneho a blukeho ročeniu a s jich ſteho ſwedomnja. Woni ſebi boja, ſo nihdu žadyn Boh njeje, doveli ſo boja, ſo dyrbjeli ſo hewak viched Bohom strachomac a tſchepjetac.

W Africei vucicinje je městu ptak, ſij hýdrom ſ hlowu do věta ſajede, hdyž hontvjerja wohlada, ſij ſo nini ſaja. Wón ſebi myšli, ſo, hdyž ſam žaneho hontvjerja wjazy wocžomaj njevidzi, jeho tamny tež njeprytnie. Je pak jeho tamny hontvjet tělik, iehdy taſti ptak čuje, ſo tu hontvjer ſola ſe.

Runje tolle ſo taſtemu ſendže, kij taž ſe ſavjaſnienymoj wocžomaj po hweče ſahajo ſebi vragi: Boha ja žaneho ſe hwojimaj wocžomaj njevidzu, duž tu tež nihdu žadyn njeje.

Wón pak tu tola je, a hdyž tónle Wóh tajkeho bledžáka se hvojim kchudom jechvíka, tehdy počnje tajti cžiojek s tchepitanjom pójnač, so je Wóh sawěše hiszce na njebius živu.

„Lubu, na tym dość mijejo, io ty wérisch, so tu Boh je, — ně, smuč, bo radíčko i čajom, spochi pýched ní khodžic, daj ho wot njeho wodžic. Schtój bo wot Boho woszbal, tón je je ſwojej wérui do živého Boha na slym konzu. Duž khodž stajnje i Bohom, lubuj jeho i žyjeti ſwojej dujchu. Tałe jeho lejpe a lejpe dolešenjejich a s nim s jena ſwoftanjej. Wlez Boha spochi pýched wočomaj, a hdyž cji won něchtó pýchlaže, to jemu spochi i lubej wolu ſežin. Tałe ſměřeſt jeho spochi živého pýched ſobu a budžesč i kózdym nowym dnjom ſbóžniſtvi a wiekelschi.

Szm̄em ja tebi do wózów hładacz, ty mój lubi
knieje Bozo, cęsu ho wózów śbōżny, a szm̄em czi s' lubi
wol u dołnierz, ichtóz mi tu všichtajech, bym wózów
śradowanym. Pięć tebi kłoty məc a cęzki potok. Spojęz mi tojski
ja wóz moje żivo dnu! Honieje.

W&eronosz bibliję, sakitana ps̄heczjivo ieje nijeps̄heczjelam.

(Sfóničenje.)

Kotreci vörje budje naših lud všečipadnjez, wopacnejne vörje
i itačenju obdrževanjem vörje k vumčenju? Vörje možje,
ka hu hujčeže junkež do boremu wobroči. Vörje istomo je hujčeže
hvina móz w hvudonijach. Sozialdemokratija dybi ficeženjatu
mérnu pízhezo hujčeže „la privatum než“ wobsladač, hovoc
i mukeli hvronadi luda, wobkjele na kroju nježedan.

Dybili pak go taže vobroženje načr. potom dybri kôzdy woškot i miši se vîdješ tujutnošću hvojico živjenja i s krutim hvođenjem je pišešvodenje hvođenje wêrastupnici. Bes moži partonostje utrobitožje tež dobra wêz dobrož njenode. My many dobri wêz, toraz je hôdra, jo člomjež živjenje sa nju woštoj, a my wenw, jo Ŝežus praji: "Složi my pojneš piščed clobjetan, t temu chu jo ho vônješ pišeš Bodom." Tebda sluhrašai ho, iščiš je ſtehelski!

Do wójsk hebi mięso i pieczywo, ja dźwieka ślonieckie wiedziałam
człowiekojo ślicznejajacy bęć. Bóstwia a nathorzenje nauchyściejajacy
miejscie. Mat. 24, 21; 1 Theb. 2 a 5; 2 Theb. 2. Swobodneje
członieje wole dla dźwek ślonieckie dzelenje ho staćz; na jemum
boli wytymtene dzelenje, jahne ujeprzeciwstwo pachożniow Bozu
u kryzysu. Rjezdanie ho drudzo, soj by tu a tam bido
wóchen taſtejo biddenja paſit? A wóch tym tez połna samotnych
bhestojne brakajace pięci lubiunie, lechtez pięciero cząšku biddenja
wostanienja. Mat. 24, 38 a 39. — Cęgrički wózka ślicznejajacy
pięcies taſte dzelenje a „dotečki ujeprzeciwstwo budez pięcibieraz budez
lubioz w myle wutnibimy.” — Hładawojo, ho so tu poła nož
ujeſto! — Schryntus pat wózke tych swiowich, kij ku pwoeremek
dzęzeli, wumos pięcies swiowe ſiewienje, budy budez myrownych a
zanych budez.

Sjewjenje Jana

wo tym poślednim wiedzeniu w profetickich wobrasach, podominięta kąt kimię Dantowię reči. W taſtjich myſłach nicto naſtrójazęſe hinczaje leſi. Zeho dla maja po loſie myſle do bojeſcieſuſhawia tež i widelczewem wopaczeniem troſtowaniem dowieſzy. Myſle dybikim tebo da ſedznoſciou, ſo by go rečeſenie w wobrasach w ſpołnijem ſuňach jenož po jaſtym ſtawieniu drugich ſuňów wiedzioſi. Kęſteſzczanina naobja dybki uſi ſuňnych činić, nadatſi naſteſcie čaſko w werje, w lubioſci, w ſzczęſliwioſci a rycieſczeniu radoſciomu a frucie ſapitom. Potom mjenowduha nam hienyjenia Žona w czuſiu, hōdzeſi budzie mojeſcie muſie, źnia ſuni ſe hjudom ſyglemi, ale „ſtawo Boże“, mjenuzu ſwiedzienje wo ſchęſtjaninieſi kęſteſzczniuſci a naobjiſi nius ſarowane do częſtviouk po poſlednim po wiedzieniu ſchęſtjaninu.

My tak ho njebojimy: Boze blowo njeje jestarito! My chzemy pytacz w pizmje a zini byz po Bozim blowje, so bychmy

bole a bôle pšichovvali w hradje a pôsnaču náscheho krujeja Štejana Kriváho, pšichotz vnu- prají Štem. 1, 17. 18. Vlčievoj řeky, ja hym tón prení a vložilem, a tón živím. Ta běch moravu, a blaj, ja hym živu wot wežnořeže hecž do wežnořeže a mam řeče tis hecž a řeče řemicre.

Schtôz ma wûshî poßluchaeß, tón poßluchaj, schto duch poßkadem vraj.

Sedan.

Zadania 28, 29: Zeho ráda je džívna a jeho mudrojča fráňa.

Ratnje njezomušnji kćerje Božjemu, potrij bo wultin dobroću
sola Edanu kćovjeći mandžeške pȑjatice: „Krajte pičenjenje
vještice Bože wodjerje!“ je dječi 3. septembra kćovo myjšle
w Vendreke do ježdowazých vajžnych blōwom jestaj: „To je
ja hón, tez hóz bim wchitka hodjim wot hodjim ko roswinaw
wodzat!“ Hóz bim myšlu, io ja pa wutje, blōbowem wójni
težje blamnješke wočjačaz myjebach a ja neto tóni wajm
futti dokonjam wodžu, ko pitješ Bohom potorjam, potrij je han
ime, moje wóstje a mojih stowarzonych mihičos, to wchitko
potorjeć je na ja grati jebo wole porižat. Ženoz w tej
mihič samozu zutu stut ſtrejčim, io bich w ponizkoži Bože
wodjenje a jedo budi kćival. Štož ja mihičo ſacuž, hóz
wipravje pitješ z letami Napoleona na wojstju jedo mogz wohlađat,
wipravje myežomž. — Haj — Bohu famenu budi četk.

Husarowa żona.

Leto 1870 ho vikatice. Jan Horak běže ho leto vyzedý wojatow domu vrčelj, hdyž běže kouz české pola hukarom vystřížil. Wón běže wojat kouz i cestou i i duduši, a jato vědce jeho česká nina, běže jeho napovídají radoječ, že uho staru Vla, kofraž běže jeho z leta píches pota a žabona vyskupila tež k hukarovi pustějena a o možech kdehové kouzlo vikuz je českou vystřížil a jin hukar domu píchemají. Domach možejde ju derje trýbač, píchečov mona veleče derje vyzvězeno stozu a maly mysl, píchečov dla ju píchedachu, an kouzle a jeho tukice je sekouz njebezde. Jan Horak ho domoz do vikuz vidiho vopodpadřivho hukové manu na ho wia. To běžej mate řubleskečko, ale wone tola hukového wobhodžerja lejini, píchečov hdyž vikuz Jan hukového kouz i worenem a nusuzověni myteriab, potom vikuz meholačko deniček wohj a píchi tym by ho rama vjenec ja hukuzil, hdyž by nejdto kroščekom w satru ihounak a je w forečnach vyzvězeni píchečini. Starochy mítoběho člověkova věčtaj řeniteli. Wón hebi Martu, hukového hukodromu džonku, až domu wia. Šnej běže do schule hukují, potom běžeju řabo woblesat, hdyž by wot wojatow i českam domu vikuziab, a jato běže vystřížil, kouz i jiní wozjen a wone bu jeho mandželsku. Zeho vječele běžej jeje wječe a jeje horjo tež jeho. Boježite wječe běže so Zana a jeho među mandželsku, jato běže hebi wpon na jejinnym narodnym diju tenisou sekobedov a staru uniforme řabo hukzce ras wobleset, a neto vjedón vjedón viched njejí střebej. Wón ho řadovou, jato jeho píchi jeho řenitu kouzlo wobleda a vječlečko, její nejbó vječeho wječe na jejinnym narodnym diju vječhoutouc mobl. Díž jemu uo dobo kož meredžala píches řepouče českobudou a wón prají: „Sáj, Marta, tak ho wze zde řeje řeži, hdyž wojat píchi prouzou kouz řeji, tež Vla ho vikuz huknačinu, ale hdyž uo neto vječouwaz pícheč wójna vikuzela a kouz dnežek i hukinej a hukzce dale won.“

"Béh ámul mohemur lubi" mér időszerezzé, mona praj a maiatásba hivományos mandzsettseni písces líza. Ale téz jej vissza, kér báj ny nekünk nahlé písches vontrubó visszahét. Debóra bénike mohemur lémna horgász a tűziján lejében néha rövidre vöröskeből kialakult hajtós horgász népszerű pálásjához közelről kinténkbe kerül, azaz nyújtva a hajtós horgász részére. Debóra mandzsettseni febi se léhövönökön vöröskeből, a s fürtövön mintomról moni:

„Zano, wublez ho nizvymu: ychetož ja njevem, i wotkal na dobo toje ſudne myjle na moje khodža; ale tu j' twojim konfom by zylo ne wojnu podobuy; a ja chayla te Ližu a tebie radicho na žnyove polo hač na białyjeho czahmę widzeż.“

Dňa Jan pomerne stozčesu ihči majstora a jo do hrdložie domieša. Žato nať poľstredho ňe kúpice, mlobci mandzelské na poli ihču množenie džesel' hromadzke čimieške, včetnaj woboj džesel' viedie viedie hromadzke, pichotz hľadzke ženje, tak doľž Jan to polo množenie, njezdie mone tam derje njezdie, taž v tom džesel' a hľadzko tam jažie a hraťo hľadzerte, jo množenie vo

dječez hodo u bliskijim dñjach dom khowacj. Tako pak běich džel i wjetšeho džela dovojanje a jen zadarje wuprati, ū džakha Mačta domoj dňoček a wohed vichitotowac, hische jutroč ſi kwojimaj wočomaj na nječo pochlada a praji:

"Dane, ja njevěm, i wotkał pschiūdže, jo dzenčka na mojim narodnym dniu taſti styſi mi piches wutrobu čebnejne. — Schtuchyła ſapoczeř, hdyž by ty wjazy piſci muri njevyl?"

Wón píched njej' řejo wořia a ſtudium woežtom na njm
pohladim a praji:

"Bož rođaj je vodootvorenje, po vjernici ja vobi tevo mič
ale hduž je jeho vola, čžemoš šo do njece poddabac. Potom
dvrčjala tu Ljku psichedac. Tvaranje a polo stej bjes dolha
te mi krovu by tu ti suju vohjatarac moħla, a wone byku tebi
se ūmije."

ale jisto to je? Wulfa hromada hůž po vježnej dešti
dele čeřejne. Kříž wuečej je křížda vjes nimi. Viched ihulci
woni jaštanu. Jan a jeho manželství tam dožečeňtaj. „Děčeji“
práci wuečej, „vražd“ dveři mjeje, se směřuje s Franzovou
ménou. První Leopold Hohenzollerński, fortečný Napoleon
zane wakluny na řípánutím královském trónje, na kořenž chyb
jeho povolac̄ meč vjecha, je po tého trónu wotříjet; něto v
heběi Yrapoleon wot krála Bedlema žadál, ho dřežná na všechno
všechnod huklež, že ženje njeprichlohuje, hůž bych v
Hohenzollerňu hůž jaša t taſtím myšlam vordězil. To je vich
vštu měru, keby taſte vichdž wot našeho krále žadac̄ a frak j
těž franzovského wotřípanu. kaž ho žuklešež, wotřipol
Potom je našel král i křížlou v Emili do Bartina pruzovat c
je v Wörttingu myšlam, kříž ho pojořenou kram projal: „Egac̄
je křížtun; hodočej ho jaho tamu strunu Rheine po ſachym
wachlun hiba, to hebi tola dlež lubeč dacz njezemžem.“

"Tak je prawje!" ejí mužojo wotmowlivichu.
Jan Marzynu ruku sapłchimy. Zejna ruka tshepotasche
jej ho kylia s wózka ronjesche.

"Dzeczi", wuc̄et dale ręczeſche, "nětko khotne a cęzke czaſki

psíšti. Načti knjivo a načti bratja dvažba psíčežnou mózgou nemu nejprvečežej mojovnač. Tež mujož, kottis moja hžo živou knjivo hošpobrásivo, budža kobi do wónym dybječ. To ſu Bohu ver' Petlač a Břichud Zurat, Bohemus a Hauček Děčíci, my dybječ wíchitke woputnežic; ale my, řík tu wotia něm, chzemy ſa mož prořež a nejbeleši Bečež, kottis wíchitke lžidu wozky, kudže wotice wobarnowanie a wach ſelhomak — píseb římečci!

Tat vucieť powiedzadasie. Ludžo pat ho cijene roľenstvo, ale i natočej žonje a holzy ho byly i woczoł ligaču. Ťi dno podbájšo po orden do mójny wó wójhi rožkeličiu a Jan běčí ho na knwojeho konta hýmž, pŕvotôz móz běčí hýmžka, jo běčí jeho rytmijtich w bliskim mērže, jo wó konje kúpovat, móz běčí ťia woskolo idzie wia a vrájci: „Na bych rad dízlo, jo by ty nijesla, ty húvneštekož. Móz ho suajemoj.“

Potom běžhe do města jechat. Křtinychce běžhe hynoun hotomy byl. Líšu řázo kůpicz a ju Janej pschewostajicz.

Hodžina dželena prihinde. Dželena vutrobu voli. Što je te jedno jo štob pščetra, to iče. Mačka hebi najprije mytejše, žu budže bo ječi vutrobu slamač, hdyž Dan wot njeje dže, jača pat bežje konja ſeđoča a ſebi uniformu wobšet a na konji Bežječke jato prawy hulara, wona ſdurjemi won ūpici a jebo rufu džerječke, taž by ju nijdi puščetnehozhu; ſlo na konja ſlebni a hularej hlouvi do klinu položi a praj:

„Zona, ja chci hříšarou žona byc a ty dýbčicku vidjet, když budeš hřdina. Hdyž ty do wójmu cehnjetech a knížecímu výnosu dle wobliče bloudas, potom nječasem ktorčes a vydchouvac, ale chci jen Bohu džotowac, že je mje ja hřdnečka měl, že jsem to najtiubšej, řežus mam, ja wózvus teaj daęc a chci w tym dōverjeniie steečez, že budze knjivo hradni ruku wózvše tebie a mje wuzivat. Vôb ptehovodz tebie, ty krána mojeho živjenja a wod tebie i naškijnim drohím frakom a jeho wójsmu wot dohryzať k dobreči! Wón pozornuji mnój wonthod a twój nutsthod wot nechac do měcežnostičel!”

Na to won přeč jehačke a hdyž ho droha javí, hýček
junkrček kvašček. Potom větče přeč a wona věšče žama!
žwojej řudobu a je žwojim ſbóžníkom.
(Rafrač-ponor.)

(Potraezivanie.)

Jasny wieczór.

Rak ſo tón wjeczor kraſni,
Hdyž měchacé hleborom
Sso i módrých njeſtich jažni,
Nam i klužnycy hotowy;
Wón jako woźku noźne
Se hvečlom kraluje,
Schwo pak chze dręmacz sprózne
Do ſnowia ſobie.

Nám k rádošej je daty,
Naých puzík pojazní,
A jako výběržel hnaty
Nám hladá mjes wočí;
A chýle pruhu hačicí
Ketí, murje, twarjenja,
To njedava wón placicí;
Wó wózne wózne

Wón khodži w jymje, lecz
Swoj puežik mordorjty,
Po zytki ſeni kwečzi
Píchez' jenak pschezelmy;
Widho jeho pruhov cžaka,
Wón radý i kózdyn dže,
Wíz pjeněžta, niz džafat
Wón po ta miechow

Všchu pícheradu wóu hídž
A žłowęcta njeprají,
Schtož jeho móczko wiđi
Tu delfach na semi;
Duž budž mi čežczowanu,
Ty kñueri pícherzelo,
Budž lubje powitanu,
Ty hwędow wódżerio!

H. Sejler.

Dwojaka mудроcтj

1. Wszechna moudrość.

Wona węchtaj ryanu hólzau, hanus a frys. Czebwiene liech
częzachim jinaj taž fraké čzeyenjelikstafe jubuta. Esol a kyleb
lizo jačenjewicte (taž némste pichcezo wraji) a dobra woda
i čzeytweho žóela bě jinaj pichcezo krewi lhulu a wutroby wjehele
činuia. "Wech ty," wraji frys, "nischia macz je dženša hočej
do bydlenja dostala, kotiz bě f nám do kupel pichčeli. To ū
wokebni ludz: jedynu holcęz je tež podla, kotiz je hýčce
wjetrich hač ty a ja: a ižhwidoan tež je, ja tebi wraji, taž popa
wot haniebo wófka: a hwobewian hače khodzi — ječuti z běl'm
zontjostom tkwemarjom a ja niewem, skto hýčce waž na ſebi
noř." Esol wraji hanus: "mava wulfa ſutre ja taž wraji, ja

—*всюжній міські відомості дамо!*—

Та їх біль таї більші поміждусою, а Красічко має нічо
діз'є, які відмінно, і він вислухає і прої: «*Кажи відчу-
ти, таїш, що ти молодий. Ство молодих а старих нутрі до-
меша вабі?*» Вінечко чхіда біль зафіксував, що він є юношескими
відомостями а не певними дітьми були. *Ста* лотиня він відрізнявся від
різкощів вонуєва глянцю повністю. Трохівський або хоботаючим; —
ніже то буде!»

2. Sprawozdanie nadzorców

2. Melegzánka művész
női hírnév férjei eische moškej

вса тамънъ рѣчи вѣрбъи вѣзвѣнъ ивицъ, иви вѣжъ
ѣби чѣпку і хлору лѣзаныи а езерствену повѣтреи єби воло

wyschow duwac̄ da a proj: "Tak rjenje kaž jow wonłach tola teži. Deno ho bichum my wiśnitzu to prawe pytali. Deno jo nidy w wulim mleczę mjeje. Ałka tola nowy čekitwu mierki bichum wiśnitzu hies pšečetac̄a bôjści potnojęc̄ ja nasłane kunde powter daje! Ałka jara na swonomej mierciebôjach bladacz a bohî smiech̄y thodzic̄ a w pěstu ho walec̄ — ačk, aby bichum wiśnizje w toſtej wjeſnej dratze thodzic̄ mołt. Ačk wjeſne bęczej maja ho tola wjeſe lepie hac̄z my nautſtach w mleczę. Nasła mać je mi też dżemna rano prajta, jato wjeſnichu bôjst bjes nobajoz a bjes čapli wiśnicy bęczej widać, ma ho taſti bôjst dusznicę."

Kruštež macerij bežde tóni hóž te hłowna pocztaż; para
pak z hłownu myjeżdzie a praj: „Ach ty dżystu thabliczka! Dżazjusz
ku członkotwořo: dżedz je jich Bohu lubu tñenies stajsi, tam nothęz
stač. To je taat bylo taž dothlo rymemana wutrobi po pomocyli a tež ta
wutrobię taž dothlo rymemana wutrobi w członkotwořa kapra.
Kebi myſtli: wy wobieki mlečhedenjo dyrtheli ja myježdzie, ja
mlečhedejo ja iaby myježdzie a myježdzie marjow thowaczą, wy
mi toają njebačke, taz bytłecze tust wótrebo wektura mlečh mlečh
ja taz bytłecze z nabej hłownu a božy nohi thodzis janibh
Dżazjuszko po Bohu, zo woni puçzowanju do kujdi povidat.

Skutíček mačí pat' dny k tutej mědžbáňce a vjezd
mudroščí hýšeče krovce klovicové přistájatce a vone řeča: „Když
schytan ma hvou měr, když schytan ma hvou hvou vobězhořejc, abu
ja čzaj hýšeče lepje pravíci: „Dac' jsem tu a tam — jeno, je
kam na klenětoum mizci.“

Nashimski syew.

Sso ſhromadžuja ptacjata
Na ſchotomach a na polu
A maju myſſle dželenija,
Haj wopuszczaja a holn.

A we wzy lipa wykota
Sso pośběha na hórzy,
Ju ūlunczko rano pošločza
A na njej kędža idźorzy.

A hromadu žo hviſdajo
Tam ſípu pſchifeywaja,
Kaž mlode halle načež
K nam pſchiftelo by do kraja

Schto pak nam ptac'ki hvi'daja
A ip'ewaju tak rjenje,
Hdyž maju myžle dželenja?
Ssnadž njevrózga ko ženie?

Na wotkhad a na nowy dom
Sso i čjašom pjschotuja,
Dom džeczom starich i wjeshelom
Najrienšcho wopisnia.

Со дзакуја ја доброћи,
Киј туди вујијаху.
А ишто је јадији пшеворији
Всичи мији а не страхи.

H. Sejler

Punctaci.

„Nježju ezi jaaci kaž džeciz?“ ho muž domu prajdejče, koreč
podla njeje plet morjanovih brvijih hezicje. „Nježju to žotiuće?“
Dan ho vrijeđ wot tujewelovih hofcji mješmi. Dan ho tujes
mješčanovia podla tujesa tojuče radžećela štjila; tujesi
radžećelova ho tež štjila. Woni iprodžinje w. pteži vrijeđaja.
Hož njeje morjo ničjo žadnico k vrijeđu pichniketu.
Džeciz s dorozjemjenim bromadje pytao, kaž bučni wulse poftak ho
namatelo. Bobački ludžo k bijs nimi, torži mađa domać
vježdje djeſci; a tu ho škyleja a hu ſkeženji, hdyž žadnici
kantuski namatela, kiz ma učaleće woznaženje. Tóni woni potom
wihem poftakaju. Woni ničjo i nim započeć ujemnija, ale woni
kôđe formata ſabut domoj wojmju a jo kaž poftak ſhovaja.
Nježie tebi to ſhovuje?“

"Mi je to hujaze", žona wotmowlwi. "S teho je widżecz, so wabjenje ſt pytaniu a żadanie po namakaniu hłuboko w człowieku."

teži. Ženo jo vyzkoušal my východitým to pravé ptáti. Ženo jo vyzkoušal východitým běs všechna běsítko potvrdil ja naštěje kluče živnější ptáti, totakže je Ženin Alenín, večerá a běžně a tóni hanou, když je byl, do večeřežce!“

Pschećjwo pschenajecju arkwinskich městow!

W Berlinum parochialium towarzystwo Marinejce a Miklawischowskie wojskowi pśzed krótkim duchownym B. pśbednicheskim wo domianju zywniostne nasta dzierżeske. Po tym pśbednicheskim bierzmadzinskim jednokłoszniu ięzuchowym namieszczyli: Dźwigno na mitote ujezdnowicę, potem pśbęs pśbehnajace zywniostnych mietów najtań, a w tym pśbednichowskim, so ho w Bożim domie roszczel czynieć iż nchmę biesz bohatym a khudym, prophy parochialne towarzystwo mietebzantku synodu, so chzyla dowolice, so by pśbehnajace zywniostnych mietów pśhestalo. Nimażo to woni prawo? Czynim po tym!

Něčíto k rozhovoru.

Dicranomyia mutans

Vedéčí knudy itak, totvž by kázání mječor se knovějí
knovějí mušterovali: „Křeč Bohu džakuje!“ Žeho knužd jinaké
i němu prají: „Máče ho wžt jára mječe Bohu džakowac̄
i kázdy mječor hřečová: „Křeč Bohu džakuje!“ Wž macec̄
volá křečí dojč a t tenum málo křečovac̄. To máče tol
starožice dojet. „Kludu itak vratomluví: „To vřichat je wěro!“
Ale s násdnicou džakowanym ma ho tak: ka, to, katož manu,
džakujenym ko Bohu, dokelž manur derje čiut a ja to, idtož
manum, džakujenym ko Bohu, dofeliž teho uječovitac̄ a ja to,

Dajęże thężorej, s̄toż je thężorowe a Bohu, s̄toż je Boże.

Rjeće to kćoro rjeđe naprijmo ujedne tih hrvjedčenstvih drijujow, fotrež w tym ičež hvećejom w wopomijecju weżnych drijujow podanym lata 1870. Tón drijuje nadič hvećejut wó, jo je dobren hvećejom i dobrom dobrym wotčinom. Stat a zprezej drijevitej hromadje stejež. Stat je huvjatij porjad. Boži a kćoro živio wotčin za pravje lubije, tón niz životinje hvojio današ dawba, ale tež životinje božioj a češčež a požljubljenost, kožra je ujina statim porjad. Djezerkež, tón budžež tež kćoro rjeđe hotowu hvojio živjeti na život wotčin za wopromjenju.

Ale stat žam nješamče žutškome ſmješljenje vnapložje, kotrež može hreč pſtnevinč. Teho dle tónu kúješ date vnapložje, na stat vreji: "Dajte Božu hčbož te Božej!" Štož pa dyrbym jemu dač, to mōž ſam v hvojim ſtovje vnaprati: Daj mi, mōž hno, tuoži vnutrobu! Wutroba je ion krož, na ſtovjuž je tón wobras mažheba Boža wobraſowam. Předes hreč vježba je tón wobras womaſam, ale jedyn ſe ſotruž ſtovje mužieſčic a wobnoinč, wjenjuž kryjati dnuž Boži. Hdyž pak je vón človouče dječjo dječeo Božje pſtnevirot, potom je won těž ſe tebožce Božejho človouče dječjo ſtovor, kotrež može a dyrib ſe ſtovjeho řaka vprázež. A hčbož džemnu nošenemu wotměnu ſtroje ř ſvijedčenſtiu džum tuteho leta levíčkevo popřeč, hač muzou, kotrež ſmješljenje tuzo ſvosteneč bješ hřešna a olenovljenia? Štož džemnu nošenemu ludej hřešnacbo popřeč, hač ſe by ſmješljenje podru

„Bomhaſ Bóh“ je wot někta už jenož pola knjegow duchownych, ale tež we wſchędych psche-dawarnjach „Sſerb. Nowin“ na wſzach a w Budyschinje dostacz. Na ſchtwórcz lěta placzi won 40 np., jenottliwe čízka zo po 4 np. pschedawaju.

Pomhaj Boh!

Cijelo 37.
15. sept.

Létnik 5.
1895.

Serbske njejšelske lopjenka.

Budawaju ho tózdu šobotu w Smolerjez truhicjedstvenu w Budyschju a hu tam dostacj sa schwórtstetu vijedovatu 40 nv.

14. njejzelju po hvoji. Trojiz.

Pj. 96, 1: Spěvajc̄e temu knjegi novy thérulsch.

Kat husto Boham se hvojim ertom naš c̄lowjekow napomina, so dyrbeli všchinc̄em jemu spěvac̄, hebi do ruti jačmice, hduž bladamy, taſte stotrcjne horjo a nusa harfu vrac̄ a na trunach thérulschih sehrači jemu k česceži a k hvalbjie jeho hvjateho mjenia.

Schtóz hebi na trunach sehraje abo hebi hvoj thérulsch s hložom salvevje, tis tým volaze, so ma dřížni svježelenu a wutrobu řadovani. Duz̄ su tež hždo w saſtarlku čzogn všchitzu, tiz wobezjezeni njejzeli je žanej česceži vnu a se žanym čejtím hředom, na trunach hvoje thérulsche sehrači a je Bohu k česceži s hložom wuspěvali.

Wida žalosek a bološek, všho čzvjezenje o skivlenje, wšchon stuk a řudoba je do c̄lowjekon halle s jich hředom všchitza, taz̄ ſta pomjed na mldene ſeleno lopjetsha. Škož pak je hebi našch luby ſbžniki s hřechu, ſe čzmy a ſe ſkjerterne nožu wumohu, na ſvětlo wumjed a s Bohom ſienozí, taſti može hebi ſvježelom hvoj rjany nowy spěv iapěvac̄, thérulschi potu živeje nadžije hrozebovose.

Hždo w starym ſlužbi dečku všchitzu Boži Indžo to vónali, duž su všeckých druhých i možu wabili, ſe čzguli ſobu ſumi na trunach hrac̄ a s hložom thérulsche spěvac̄.

A nježmeli my jaka našchco ſbžnitori mrežomouz a ſlužniz s runym taklim živom vježelom spěvac̄ a wypěvac̄, ſo može našch hlož všecky vložen zlhy ſkinc̄ec̄ a ſyngec̄? Wšakto ſměm všchitzu ſi wochomaj na teho hladac̄, tiz je všecky živomu vježela a všecky našchco ſbžnosc̄e ſame jenicež žerlo.

Dotal všeckat hmy tu všchitzu hšic̄e na ſemi zuinzu, a tózdy ma tu hvoje něchtu, ſi čzmy ma go hědžic̄ a wojovac̄. Tež ho nam husto našchco včežzy ſe ſyklami jačmice, hduž bladamy, taſte stotrcjne horjo a nusa vicholicki zvých a ſi nimi naš ſamyc̄ c̄zic̄e a vysici. Ale jumu ſmejemy ſo lépje, hduž ſmejemy všecku tule hvojnu nusu pſchētratu, a hduž vndžemy do všeckita vnužení, — o tehd̄ budža našche ſpěvnu mjele rjeiſcho knjegice, dotež ſmejemy všecku ſentku žaleč, hřech a vutrobu-bolenje ſejady ho. Haj tehd̄ budža hebi vždy ſi nowy wojovwym s hložom hvoje thérulsche spěvac̄ a bje všeckho ſonza wylazc̄.

Hduž ho tu věžde na ſemi ſudžo vježela, tam hebi ſi hložom hvoj ſpěv ſanješu. Ale všchitzu, tiz ſu horka in ſebječak žini, všchitzu ſbžnji, ſi ſpěvova tež jedyn všeckmo druhého hvoje vježele ſpěvnu. — Schtz ſmě Bohu a na jachemu ſbžnici tam horka do jej uhubch vcožom ſladac̄, taſti tam nihdy ženje něm ſe ſkjerterne, ale ſaſpěvne včedl Božim trónom ſtej ſobu ſi všeckem ſkjerterni a wutrobenými Bohu k česceži hvoj thérulsch, ſo jemu vježen jeho hlož všecky ſte ſkjerterne ſtac̄i. — Šwourov pravu domišnu ma všho rjane ſpěvauje halle w Božich ſebječak, vſchetož tam všecky ſbžnji ſvodi ſi vježelom ſpěvaju.

Proſeta Jeſaja je ſměl něhd̄ ſhwilku ſi naſdala do Božje wjeiſtne ſrchnosc̄e vopohladinec̄. Wón vnslada Boha ſameho na krhonym trónu hědžo, wobdateho wote všeckých lubych janželov, ſi jeho česceži všchitzu ſi móžnym hložom ſpěvadhu: „Sewjaty, ſwaty, ſwaty je Boh!“

A jato še našch luby sbóżník na hwt narodži, tehdź ſu Boži jandželjo wychęc Bethlehemskich ſabonow Božia thwalo ſwój lubojno kherluſch ſanječki: „Cęćek budz Boži we wypłocieci, mēr na celi i człowiekam dobre spodobanie, tajſtji hiſtęce dżenka wiſitzy węražy ſa nim a po nich ſpetwaja, doma a w Bożej ſzwiatymy, ſmęſelom a ſ radoſczi.

Swojaty Jan nam w swoim sjenju powieda, skto bed kam s swojim wozem mohalab. Wn mhladu tamtym njebiejskich dobyczierow schromadzonych w Bojach lubych njebiebach. Widzitz sbojni bchci w belych dratich, kozdy s krwonu wypyszeny, kozdy i ruku swoju harsu dzierzo, a czile wsztitz tam s mozym hlosom swoje halelija spewaczu, so jich njekonczeny swen psche wsche njebieka kliniejscie.

„Hdyž žebi na všichho tole pomýšlích, nijje cíti, každýbylež žebi všichón i vutrobu to jene požadáč: „Ach kmel tež já jemu žobu se všechní tamnými svěvarcemi v Božím raju živoj spěv sasvraďeč a s nim živojeho lubeho Boha povstalostí!“

Lubi všečelo, my drje tu nettle wšichyž tež živojí
kterluží Bohu ē cječež spěvam, ale naše spěvanje je
pořízeno jandželnu. Spěvanou, taž schropavou hlož dyba-
weho spěvářky pořízeno klebrosklínež hložej wustořeňeho
spěvářky, je taž hote nízko pořízeno jandželov spěvem,
s lajtimž woni kždu duschu wuiwješela. Ale jemu wšak
směje s naš kždu živojí wjele rjetischi hlož, tam horka ne-
mějbu budžemu jemu jato všeckražený sböžni Bohu
s rjetischiem jažnischim hložom cječež a k hvalbu spěvaci.

Sethzest pat, so by ho egi junu horka na njebju tajke sboge doftalo, dyrbich ho bijo jowle delta s czaibom na to swiczej, kwojego Bohu a sbogntka czejecz a khwalej. Sethzot tole jowle delta njedwolne a ho tudy do taistego spewania njehowiczi, tajki horka na njebju zjenje hobu do tajk njevidhindze, tiz Bohu s hlozom khwalbu hewaja. — Duz bliz kwo twojemu sbognizej, dat jemu wshu twojego dudzu a wtrobce. Haji lubn, twoi sbogni, tiz je hobi sa tebie wshu kmierz vshewinyl, ton budz twoi luby jenicez, fotremuz i czejczyk widge kwoje hewny a kherluiche sapivnejsh. Teho se widzej kwoje dusku sesafyjnymi, do hejho wej, ho na njeho jowczejek! Teho khval s fojdym kwojim nowym kherluishcom! Takte smejecj stajne kwoj ert polny zivejho wiejela a na jaspoli wodci lubosne khwalense, smejecj jowle na semi kwoje stajne wiejela, junu horka pat kwoje hiztcej rjejische.

Łek budu tam żo wieścierz
A s jandżelemi stowarszcież,
Psihi wużwolenych żobu stacż
A Bożu frąznojeż woħladacż.

Husarowa żona.

(Bofraczowanie.)

11.

W węjtostej noż męszej hujata Jan Horak straż wołach na polu. Męszaści wojskie hujata nimu śluwata i u tam by męsać i mroczłowni won poładny a hać i kromie leşa hujęczi. S' czekam i bęcū też hujedy wibęcze. Hujata horje i hujewan hłoda a też na trome leşa ledzony. Męso wibęcze nije. Denoż węjtis duje. Naż męso po strajmu woben wile. Dęho mufi do hąbęczeni żąjowin wroczę dęja. Haj, haj, to bęcze wulci cęstji dęż, jato jeho luba mandzelska pödla jeho swiętrewo konia sterczhe a jemu hujęcze jutroń - połsiedni fręz - hłonu na pień położi; to bęcze cęstji dęż, neto pat yż huj wojaz hać vñię męszej; tot wobec cęstji dężu mynto. A kafe bęcū to nędziej.

Nękryjedz dęjeńe je wobec huyatow po zeleniu hać z hujem a wioskoś. Waz, ręczna, a ręczna, a ręczna, ciebi wibęczoś, a wioskoś.

juwnejesku, plesko hanymi wojskow, tak so będzie ja 10 dniem na rynku 1000 muzy pictures kleine swęzowę. Do spada do pyczezelischemu kraju neto dębie. Weisenburg a Börth — to je dwe mjenje, kotrej lej hulboto jayhanej do mitrobów swichy nichaj wojskow! Huicarow mygle na pochylniechę dęb hulataj. Tam itejachę dębie — state a nowe skaję — romadze. Jato hulata nimo pochylniechę jehałce, runje tam towachowfow hulawach w horej kwinie nadymajem. Wón niejedne döla byl. Dębi yat nimo jehałce, jafo krawne cęlo towachowfow o rowu hulawach, jenu to hulboto plesches mitrobów rejszce. A potom pyczezelischemu wulce bitwy wosolo twierdzajim Męc, bitwy wosola Marsz-ki a Biwolle, St. Privat a Gravelotte. Kat dadachy si jkvetni towachojco i kranicy a k lwiż, koi dębi hulawach plesches lej, jadoma a wulce kystomy wosali, tak wulce kystomy plesches našte wójska bramidze, ale dobycza bęsze stajn i naštej ryn. Hulatacze na bitwachce bęsze Jan i uwojonyt Męc Marz napiążel a jej hewil, io je hacj dotal iastbonaj wojsk. I potom je wojniscy wiedom Męsta pichtatal. „Zyje wójsko ho wrobrać na pramu stanu!” Do będzie wulstona mygl, wójsko dyeses hulotu kraju Argonne wieszc, koi hu horszad w polowacym pyczezelischemu kraju jepczezelce wójsko ygle pyczeniemy. Nęto bęsze wójsko runje na puciu. Hulata ma na poli strażu. Rapimyce poylegdom dñiom wleža bęsze wulce bylo, zo jehałcik los a jehał sprzązaj; staro yta hulaw wosili a stejo padzja a hularek mygle plesches hulaw dębni a spania woberaħu; a będzie mygle na hulaw jemni zamu domach. Jan do ista wojere uniformy wiedomy: tam bęsze połscioni lit hwojcie lubiecem om derje stanowny. Tam jamy dzeni po puciu bęsze ton lit obiale doſtal; lit bęsze jemu powiejsi plichtim, kotrej bęsze jeho otrubow jara wjekelia. Marka bęsze jemu piſala, so je Bób jakim piſed zwojenym jymna wobrodził a jo je to gjeritno jymny ból. Marka bęsze s mytopłasdom netrotre omi czalata, przedy czar bęsze piſala a netto možeske hewic, io je bami ſalo krawna a lo che hulczej Bohumir narjes, doſelz bęsze Janowym ſebobi nam taſ ſetat a doſelz wiedzieſci, io ma Jan to mieno dym. Wona bęsze dale propyla, so hebi Jan niejazne wo nju hwojce dębni narowice czujni, ale io dybci plichto wopomanci, koi tam jamy Bób, kotrej w Feuerzowies nieniemieni wójski dobycze, koi tam domad w wózniach krai hulaw wobarnowajaculu wjedze żonow a hulaw dębni dębni a iſtawozuſki pichtindje, — so dybci Jan pichtowadzajem hewic, io wona teho holza w na-miastowcach i temu krenie wozchajne, a jo będzie ho stanije teho gjerzec, wo fotymy ſherciany ſhewa:

Ty dobre pucze wschudze
A pomoz wudzelsch,
Ty pozohnujesc ludzi,
Zim swietko iekmeczaj.

U četvrti vježbi u vožnjem rečniku, riječi su učenici mješavili
djedži kćerke Žan i vježbali dvjema mješavom dječjem domaćom školskom,
djedži na kćerke vježbajući imlađu žena. Rona na dječju na slinje,
čutu je na vožnji potrežala i vlasta a vlasta. Kak je bio vježbito
djedženje? Šimao je vježbo svrže. Vježba nečotpravni mješavani
četvrti mješavni vježbeni radovi su jednostavniji

Sandżecie czojny mino płatkożen wocżow żom czechneja. Wona by w połóżdzie dniaach tak wjele czojna wo wulfich bitwach noskoła starcie twierdzim Siedu. Reinrindu je powieszać wo

mojowaniu w wózce Bozeilles psches němckie kraje czahynta. Du-
tarowa żona je tichopata; ale ta bitwa je ho wózku bawierzy-
wojowata wojoowała. Na deuthim biwioszczu będu swierni Sokołjo
wojowali. Potom będzie s telegrudem wot jenego żonza wóznejnej
kraja i druhemu wjekela powieciej ho njepta. Napoleon lez
Droze gute wózki pola Sedana psichewinje a do metla nut-
samfrenje 100 000 jatych. 550 latowni 66 000 tlebow mietuchy
Bak będzie wona tlebow co wjekelila, piętętzo wona hebi piętęt-
jo będzie jenym mięz podła vol — ale tola będzie piętę wózne-
wjekielu tichopata. Wona będzie na dalszim powieciej czataja
prędy, hacz będzie te dzęzataja, we piętno dödölo. Dżo na deuth-
dzęt po hieniemu dobycza pola Sedana będzie listonoszka list pięt
niekt a jenja ruka tichopatajce, jako tut moxini, a jenja wutro-
bieče harzala, jako te kyslani w wożcomu ma piętunia bladajce, torre
wona njechajde. Wist mjełejce podpiśmie, fotrej będzie wjedzal-
niebędzie. Wona kwoty dzęzę, fotrej będzie ledom ti njedzeli
starce a fotrej będzie poślennu njedzeli tichczene, do kolebki volo-
a ho ja blido sumy. Ach, wona njepta ho też na nobo-
wierzczę mohta, hdy by kif tyczo czataja. Wist mjełejce go ta-

Linda Harrington¹

S wólkim horjom w wtrubie dybki Wam pięczę, że budzę
mój lili Wam frudko na czajniczku, lotrusz budżecze czaś zjajczeniu
ja, ja hym wiadom wojaż o nyciem jo w jechu nowutwory
wjele głowom czajnicz. Ach, luba korałowa, ja byłem tón list rani
wot nelično drubeho napiączęs dali, tożysz to lepsi roszni; ale te
późna byli da duż napiączęs Wam pięczę. Wów dzie bieć
mój luby tworach, krotremuż hym ja jara dobyt był. W noż
woł wutorzy k fridżedzie, bęchom Jan a ja na strażi, tehdym so
stało, wów biećte mi runje powiedzą wo rymam liście, lotrusz
biećte wot piwojez żony dotal: dusz i żony padże, do wtrubie
tylem. Szerzda pięczę list a kridzka pięczę wtrubie je full
scha. Wie fu też trzejchili, ale niz strasznie. Ja ho pödla njeħha
polaktychni a móntażenielski wtrubach, a wón je te minu wrażenju
Prestow moju żony a mojego Bohuwora; a potom hym
woczi żaciniż. Pod wrenim wypołom idźmętom, lotrusz pięczę
lękom yola wħi. Atour k polbenju steji, tom hym jebo na druh
ranje tħowlvi. Ja juan hym jenu hejž sejtin a jeho mjenu
njon napřas a hym pięczętajt: Lubosz inħidu njejjedstanie. Dol
netto jafo do preħbi djez. Za chau Wam w blisztnejch dianjach
ħiżżej wobħiżżejnu pięczę a ħtorju Wam jafo kwerċiż żonja.

Bétr. Banat

Zona na starej wjerbie ſedjo tón liſt pſchezo a pſchezo ſaſečjita a jejne ſyſly na liſt a na rucžzy džeſeža kapaja.
(Skončenje.)

Sprawni ludzie.

Příči wulstn rjannym badenskym jézorje leží male městačko s mjenom Radolfzell v lubosné traijně. V městačku bydlá pár lidžo. Voní ho sežívja s rjeměštou o pôdla tež wobdzelať hwoje pola. Tak hu to býžo wot leštoltov hem čimini a b v počke hwojeho wohličia derie a hromnic seživni.

W mjećaju Radolfcu stječeljef pječe storo pjece stori letami viđi međečanjski wrotach dwe hęzjan. Stor će runje u wulku a barbjanu, kaž dneva. W tježđej bečju durje na tym žamyn botu a kžđa mjeđečje pôdla durjow dwe, hrečach pat ti wotna. Schtzj w mjeđečju inatnje nječe, moželje wobec hęzjan lohstom. Bješ klobi pčemeneči, ře temu pčimndje, ſig je hwnjim hęzjanom hęzku a tež tječju hłofdomatne. W wobemjan hęzkomajm wot forečnj wobec jen druhje tam podobna, jaš jefta dneutremu wobelečtaj tehdrom dnoj, hrpnaj mužaj. Žedjn wot njeju b wobaj a rělaſčje Wojsnaj, druhji bi blidač a rělaſčje Wobaj mužaj večtaj, kaž to w schtubotnej prötočje ſteji, „dobrata pčemenečja a hwnicja hupodaj“. Wodino hwni a pilnje dželatnici taj, fožđu w hwnioj dželatni. Hdyž pat fo wječor pčimndje wajče, hebzehcťaj wobaj rad na lanžu, ſig pod luto stječljem. Duz pčimndjeſtaj rad wot dñijach, hęzj večtaj na schitljem. Radz hęzhtaj, abo wouaj večtajtaj wo hwnjim đebo ale, ſtoto večtajtaj hewak naštonjitoj. Tak večtajtaj hžđo nětore ſela hromadz dobro hufodimo džerzalj, a go viđi tym ſejariloj. Tež večtajtaj wobaj, taz moželje hewi myhlječ, spramneće wutrobu, taf ſo večtajtaj fožđu čhož jeneje myhle a ſo mjeđečje jedyn spodobanje ne druhim.

Ve tamném časů patě ve výšině v trati. Hrad dala během
dne po vícekrát přebíjet; několikrát pak českému městu mráček
vzbudil a picheto vzbudil k městskému, a k brlohům rjaneho bádenštěho
žlýčora. Buriši muž, když stov dne a tři hodiny vort město Radolf-
skeho bývalyše, hladatky s hladatky a se starověkým písčitibzivou-
zemem výjmenoval, nijemějdu napřečejším. Vón větří pjeněch,
nimatele dne řeky tolet, našutnout a ho běžet, že jemu nje-
přečečešlo, pjeněch ruky. Těho dle voblastmi, kdyo výjemem
běželi v městce říšovou. Běželi ve třechdenném časů pouze včítivou
poznačuje, že výjemenio v výjmeních rájach kdyo výjemen a dobro-
děvěn do voblastvorděznych městov výčimyječešu a kdyo vym písčetelam
a suňatky v říšovou, dořezechdu. Vón dřezadlu kdyo wědě
na kdym říšovou, dořezechdu běželi města se kwojimi měrcemi a
voretami nadměn nadpadem njeprerečeželských výjstov mjeně podate,
potom když muryou a vortovu njezemajdu. Hdyž běželi ho
potom tež jich dny vort njeprerečeželou vurnutu abo tež hradile,
mjenějdu woni hřebče kdyo výjemen v městce, s fortuňaz mžodochu
běželi v říši pomžac a v Božím mjenie saho s novou započež.
Tak myšlede tež našich buriši muž, jato ho výjmena hara
písčitibzivou a njeprerečeželskou výjstou ho písčitibzivou. Vón
kdyo kwojici dne řeky tolet a dřezech, so jo by do Radofella
říšovou. Vón njeřeřeše v městce ani písčetelou ani suňatky
a běžeče zpěl zpěl v nim, dořezech jeno porvado tam písčitidze. Ale
vto to ho njeřeřeše. Dořezech se kam pravou muž myšlede-
val, když dnež lidož tež kdyvou hřec. Vón ve kdyb písčete-
val, kdyo výjemen mječesnej doverci, když měl pravou mlobědo
a tři by jemu tute prostou dopřežil. Tak písčitidze woni k měst-
vem vrotam, hřec vobec když sejtej, mož fortuňaz říši předv
poviedali.

"Na kawę pod lipu hejże runje kowat Wojskać a pwočki. Szusidò hichęce njeje i wjemu piśkibach dołez, je hichęce je kwotwirz dędomi żadźwoty. Burski muż wobłoda kobi kowacza kwiśtu a postroni jego po dobrze a starom wachłnju. Kowat ho dżafuje wjemu piśkierzelnioje, taż ho to hichęca. To ho kuli nauchemiu burkieniu muzej a won kobi myjli. To je onu muż forebóz wptym. Sprawimtiche wobłozie njejśmianu inhdę wobłodat. A dołez je na moju postronjenje tal piśkierzelnioje ho dżafował, budeż mi troskli k woli a moju przedtowr dołz dopielni a moju pieniężm iłówom. Temu chzu je podażę a żanemu drugiemu. Też potom nietrójem hukale dołho w mleczę wótko bębaż a mi drugu skłodnoż wytacz. Taż w kobi wonu myjli, taż też czońi. Burski muż piśkibach i kowaczy, postroni jedo hichęce junfróz a praj: "Lubi tijeje, hichęce mi my nějčito k woli sejnież? Wy mózczęce mi i tym wiatru klužbu wopolażć!"

"*Užojo da iž*" napišečiai tovar. "Hodži možu dopielniči,
ditož wote muije žadacie, dzu to tež s wutrobu rad čintie".
Wy wojęże, taſte ku neti ſe hajn", praji wie dale. "Slájče,
nam tu pich hebi pienſy, totrež hym ſtehle naſtrenou naſtrenou
da bych je rad do mēſteho meſtina piſhenej, hdež ſu piched
sriebužiſtami derje ſhomane. Chyceže wy taſt dobrí bycž a pienſy

"Hdyż mące dowieźć te mni," wotmolwi Wojnał, "częsu to rad czynić. Za ho wieczeł, hdyż móga was i tym skażbu wo-wołować. Wojske pjeniężtu su pola moje derje kłowano. Czsu je strażożarę a wołbarownią, taž se biehu moje kampane byle."
Na tutym kłowaniem ho móga sprawiły burieli muž i wutrobu wieczeł. Wón wyciągnęły kwoju móthien a pięchodu ją ku żwarczej brajzy: "Tu tu pjeniężtu, winięcie je a wołbokwawieże je tat dołho, tažko ja pjeniężtu." Wojnał mała te pjeniężtu i i tym bi ta wóz potowia. W najchciwnej drijach nieby to hincz moždzo bylo, hačz je wóz kowat burieli wojewodzy, so je te pjeniężtu tež woprawdzie został. Ale na to żebi wobaj w tamnym čaguji nijemyskleściał. Tažeł burieli muž de zylo kłowomny, lež se kwoju wóz tat rucze a, taž pjeby myšlećte, tak derje wołbarownia. Wón dżawożasche ho wołbarowej a, jemu Wożemie pjeniūcihi, dżelche tažo wieczeł i wo-

S Budějov. Saňdženou něděli ho v nočním Božím domě
čený svájedčen Gustav Adolfskýho tonacíma svájecčesky. Vněti
řízel evangeličesko wobdelečitva ho na nim wobzří. Popo-
lup v 2 hodinomají svájedčení čah je výb. s koteřej domov
o khorhoje mítavosvá, na dívčinečko čechněje, ū by
svájedčených hózí pomíta. Všedním dždžem píštorio, kofrnu
po vležlamburkem žádil, 142 bělu draftu wobdelečitva
čený svájedčen Gustav Adolfskýho tonacíma svájecčesky.

wojęście towarzysko i khorogiu, Hornjohoręczańskie wojęście a podpiarskie towarzysko i głosząc a gnieźdzący psichęstiejeżerzo. S dworniczącą ho kujedzieni szach do naszego Bożego domu hibiszcę. Na krakę mudebijnym woltarzu mójczajtaj kries farat dr. Kalić i Budyskiemu a kries farat dr. Rieniec-Wężeckim kłiszczu piękni herbliści kujedzieniim przedowaniem, lotrę kries Szewtoru-Minatachi na saloku Gal. 6, 10 dżerzecze. W niesięci Bożej kłiszczu, w lotrę też w jwile Śserbowu Janowta, kries dianous Gelfkraut i Budyschinu w 1. Mójs. 21, 14-19 przedowasze. Woltarz kłiszczu piękni tym kries farat Vanga i Buzłowskowu jaſtanowa. Kries farat dr. Kalić i wobremiennju żołnierzom prią, ho i my rosz-żołnirju i Budyskim pobożnym Gustaw-Wolffsim towarzystwem, lotremuż bę wón jeho psichęstiejo wojdu dołce lata kujecie kłiszcz. S wobremiennym pobożniciom spomianym na riane spomianie a piſtanje, lotrę ho pod narodowaniem kries kontora Śsmoty mójczesie. Koſekta 218 hrówom wneži.

Gidja.

(Dapochtoſte ſtuki 16.)
W Europie prejna kłidęſči janta
Bu i poħan žonita Gidja,
Ta wotworek s četwornej
I drogi drastu purpurej.

Ta nabivajco kłidura
Wę wjeliu mētowu jamōzna;
Wat kwoja wjese taž ſemjanite
Tež njeplodzichu ſvoženje.

Gzij pichibbohojo njen zacju
Tež žožinu ſtojcie wutrebu,
Ta kujecie ho i ujemrem
Sa wotwornym duſdowm ſpolojom.

Sydy i jeje mētli psichęstieſci
Lu proatu Ponot roszwesji
Lu hynđom dotal poħanała
Taſ padna kherjuta ſapichja.

A rošorjenia i radoſciu
Sso pujeciež da nad jeſečeniu;
Krej ibōzjuna tał modobu,
Tu krafioſči piſches wjese purpury.

A i bohudżatnemu wjekelom
Tež wutſiežiež da jnōj zyli dom,
Tač čeladymu taž dżeczi hve
Do ſvōzjuta rad wērzej.

Né, s wotamliennej wutrobu
Tež moterejenu prawniū,
A darawajscie ſkutlujo
Sa Bože ſwiatye poħleſtvo.

A i poħożnemu pichkleda
Sso ūtaru kłidzeniu wohadka —
To będzie wjene preñci
Sa zyli ſwiet europiſti.

* * *
Hdżekluki pichivoneda ho
We zjebach ewangelizju,
Tam i jeje kławnioh ſnamienja
Hjek ūtka kłidzeniem ſwiatlubda.

Ram pat jno kłidzeniu w młodocieži
Nježi Bóh kries rukti wotewri,
A mijsjoniſtuw daruju
Rād' Bože twarowy kraſtewo!

wotafa woprascha, kotrež będzie ſebi je ſwojim derjejadżerzeniom pichitliwym ſwajich wjekich wjekich dobył.
„Hdże dyrbiaħ hixx krije —” praj wón, „ja starčiſteho doma nimam, żanyci latnich, żaneho wózneho kraja, ničtő ujeje, fiz bę ſebi na minje pomužil, ničtő, kotrež by ſebi po min jadob, i my wozcał.” Dala wón to praj, jemu klysi do wozowni klapuču a jeho woblicu będzie wjeho poħlum. Wjekit pat klapuču dobro, pobozjan muž, jedyn i tych, kotrež ho iż ſenoz wo ſwotworne ſwajich ludzi stanaja, ale tež na inybzlenje a wutru będzie, i tež ja duchowite ſwaje stanaja. Też dla ho wón będzie a klapuču.

Nimach dja i žaka żamodi latnich?”

„Né, krije —” blužobniči cħiċże wotmelwi, „moja macz wuntrie, ja będž kett staru, moj nien, koton, koton, będże i mħulom, ho iżi, jafo džiżiġi pihes reju hixx a ja prejnej deſta kama, moj bętaw do mħlyniċi fotu piċċiñu a mjeſteħ ſudju tħażi, jenqo moja hotra, 10 lat staru, ja hixxże żiwa. Wlaj njezdżadmoj nieni wobħedjenjuu dżerzej, dżen wot dija biss del dżejt, miha qo pihedja, kħadja a hubnejai pihex qiegħi ġejnej, moja hotra do ħorotwnej pihxidżże, ja bux wojax. Ach, ja będż hixxże nana a macżer iż-żejj i ja, kaž moji towarichho, i nimaj fexx moħbi; ale ja wózneho doma nimam.”

„To je mi żel”, praj wjekit trojistujo, „ale biss wózneho kraja taħi tola nježi. Hixx tam horlaħ je tuħbi wóznej kraja, w njeħbejk, hixx wjisi lubi bħoda, kotrež ſebi pu tebi żadja a kofixi budiżże tebjie jinni wutrobu wħiċċi. A jidu, min jiġi, ”wón dala powiedżadje, jemu kħalli podanji, „dżarja tebi piċċi-potajwan, wón tebi piex potalju, kotrež dyrbijaq tiegħi, ja bixx wóznej kraja namatal.”

To będzie rjani nowy testament. Salużobniči ho podżafona a kżidu dżen w nim cħiċże. Pihedja biss kħalli labwawieħi, pihetqo wón iż-żejj tridżi namala la ſwajru ūtħadu a s'iżi natwur, iż-żejj iż-żejj bħixx kujecie, nettu ja wjazz kamotni a wobħedjenjuu njezzxu. Wón jidu testament mjeħolista pihetqo mjeſteħ jen, lu iż-żejj pihedja hotonu, néz, hixx wutroba jidu woblijeżże Boże ūtħo kħixx. A iż-żejj jeho towarichho jo jidu jemm pincattu, wón wiedżebhe, jaħdo mjeſteħha a ja woxx īwnejho. Wħidha wohworejcież jnejda.

Jedyn dżen jemu wjekit ħierni, ja ma tħon dżen ūtħobu na tħeljeñ hixx a ja dyrb ſebi k temu nowi tħelju wiċċi. Wjekitko derje dżebhe, ale piex poħbediuni wutſiġenja fu tħallha rospulni, wulki kruč jemu da hloru ūt-tnejja cżejż ūt-tnejja biu do lażzetta doniżżej, hixx wjazz hodżjoniw biss inħolou lejże. Dala iż-żejj k bħebi piċċiñu a ja biss nu podant doxomni, ja nojriżiżżu po ūtħożiżi testamentu pihetqieħ, haċċi ja njeżje ja fuu ħalli namatal. Wón ħiern jidu pihetqo wħiċċi a wón iż-żejj cħiċże, doniż iż-żejj spidżżejru riżu u jemmuhiżże. Wjekit piċċiñu jidu triebħon, ale wón derje wiedżebhe, ja budiżże żiwenne mitħodego ċloujja, jenqo hixxże kħotra. Wħidha to jidu wiedżebhe, pihetqo wón iż-żejj ħiġnejnej praj. O, kieni wjekħi, trofsta tħejja njeje, ja dżo do mojego wózneho kraja k moiżi lubju.

Hixx będże wjekħi wotħedħol, wón ūtħożiż ūtħadu, wón ūtħożiż ūtħadu — cħiċże 23. piċċi pihetqo piċċi, biss tam ħobu natsħaq. „Tin krijej je moj poħi, na miċċi ja njuu njeħmejn. Wón paże mje ja felnej luuzy a wiedżebhe mje iż-żejjie vobże. Wón wiedżebhe moju biċċu; wón wiedżebhe mje po prawni piex ūtħożiżi miċċi. Haċċi ja runje kħadja in ċżemmien dolu, njeħbi ja żaneho wiedżebha, pihetqo ty fu pihxi minn, twój prut a sij trofsta tħejja mje.”

Pomalu wón ħolou do saħħiħla isħam, woxi ja ūtħamixxieħej, wobħi testament dżebhekk wón tixerjeż w ruzz a deċemja sej̊że do kahonu nħek isbajnha. Wón będże prawn wóznej kraji namatal.

„Pomħaj Bóh” je wot nětka niż ſoła pola krijejew duchownych, ale tež we wjekħed pihetqo dawařnijah „Śserb. Rowin” na wħażi a w Budyschinje dostačż. Na sħtworcz lēta placżi wón 40 np., jenotliwe eżiżla fo po 4 np. pihetqo dawařnijah.

„Eż-żejj dia na wotwurf żenje ujeñdżieħi, moj fynu?” ho derje imjixxli wjekħi ūtħożiż ūtħadu, dobree, hixxu mħoldeha

Samolwity redaktor: farat Għobl in Budyschinu; ūtħoredkator: farat Henċežha in Wobħiċċi a farat Mriekat in Rikħiwalid. Eż-żejjek a u aktar Šsmolierjeż kħiċċiżżej ħiġi in Budyschinu.

Pomhaj Bóh!

Cílko 38.
22. sept.

Četnik 5.
1895.

Serebiske njedželiske lopjenka.

Budawaju ho kózdu hobotu w Sémolerjez kubiežnictvem w Budyschinje a hu tam doštač sa schtowretstvem vichedplatni 40 m.

15. njedželu po hwi. Trojiz.

Ezechiel 3, 22: Tón knies dzejde te mui: „Stań, minu, różowe twétki hu s nowa se semje wubite, nalecjo dži na polo, tam chju ja s tobú rēcjez.“

Wichelato Bóh s nami čłowjescami rēczi. Rēcjez schowronczy tu s hłobom spewje a na schtomowych hajdach mōzejch jeho blyjchez, hdyz kębi swojej bibliju do ruti; wudobwyma ho s vuptom leżenje. Też mōzejch wobmieszcza i kębi s njeje nějčto wuciątchi. Też mōzejch tu je, a tuiwka da ho s nowa pola naš blyjchez. Bóha wohladzim i nowa w jeho kraźności, hdyz jeho blyjchez rēcjez, hdyz ho daſch wot njejo do jeho manu tu lęčzo. Teždy wona nasche hory s wypłota se štowby domiejek, taž je ho něhdę profeta Ezechiel dał do jeho dželczom smaczą, napjelni wjdu semji s plodami, njeje domiejek. Ledy bę jemu Bóh kaſal: „Stań a dži da fa wshón stót trawnu narocj a sa čłowjelow swoje na polo“, donde Ezechiel hundrom na polo a hlej, tom won teho knieja polewo kraźnoſež wuhłada. Teždy tu rěla: Hłaj, syma je saſčka, hnězny čzás je ho wobmieszcza i kębi s njeje nějčto wuciątchi. Też mōzejch tu je, a tuiwka da ho s nowa pola naš blyjchez. Wohla wohladzim i nowa w jeho kraźności, hdyz jeho blyjchez rēcjez, hdyz manu tu lęčzo. Teždy wona nasche hory s wypłota se štowby domiejek, taž je ho něhdę profeta Ezechiel dał do jeho dželczom smaczą, napjelni wjdu semji s plodami, njeje domiejek. Ledy bę jemu Bóh kaſal: „Stań a dži da fa wshón stót trawnu narocj a sa čłowjelow swoje na polo“, donde Ezechiel hundrom na polo a hlej, tom won teho knieja polewo kraźnoſež wuhłada.

Ale luby, hdyz tam do polow dōidžesč, (hy pak ho dał wot twojego knieja do nich domiejek), niewohladzach drje tohе knieja wjazý w taſej jeho kraźnoſci, taſtej wohoddzio je jeho něhdę Ezechiel tam wohladz, tola jeho kraźnoſež tam tež wohladzaj.

Se wšichc jeho štukom mōzejch wupytnejc, taſtej ma won mōž a taſtej je bylny. Smějeſch pak sa wšichc jeho štukci duszhu a wutrobu wotwierjenu, budžesč s nich ja blyjchez, hdyz na wjchu jeho kraźnoſež ledžbujec, težto dže eži won se wóthemi tutymi swojimi štukami vichipoviedziec.

Kajtu nam wona swoju kraźnoſež volaže, hdyz syma běg kňeb s mročezol baje, taž wotemu, abo hdyz mroč na semi leži taž wopjet, abo hdyz krupy dele padaja taž brodžata, a něcht syng da wutracj ujemozje, doſelj spoči mjeſnje.

Abo w nalecžu. Teždy Bóh sadycinje a s jeho dydom ho wschudžom wšcho wonowi, saſče, ho saſeleni, pločný ſchotem eži do wocjow volaže, taſtej ty ham hy,

kózdu vłodón hadowy ſchotem eži volaže, taſtej dyrbichy ho potaſacj, jeli ſeſzeſch prawy werny křeſtjewy wucjoniut rēczej, vichetoz kózdy taſtej je wot swojego ſbójnika na to powolany wjeli ploda njeſez a s taſkim swojim dobrym plodom Bóha kňalicj. — Kózdy nje-

jeli bjes pokutę wostanjejch a Bohu żadny dobry se sprawieny
plod bohu njeprschiniezelch.

Wschę vtaczkę pod niebjom a wschę lilię a róžiczkę
na poli chzeda cę na to dopomieć, so ma cę twój
niebjeki Wótz spochi na myšíl a na staroſći. — Rajanek
a wažne powieczenia dawa teki kózdy ſa hon a kózde volo.
Schtoz dobre hymio, ſu cji, tisz do Božeho králeſtwa
kluſcheja; schtoz njerjad, wóſtu a pót, ſu wſtitzu bjesbózintu.
Tón ſy njeprchezel, tisz taſtke njerjad na Bože voloslo
ſwoſkie, je čerzi ſam. Kózdy žne cę na to dopomijia,
ſu ſmeje nehdźi wſchón ſwetj ſwój kózdy. Tehdy budzieni
Boži jandzeljo, schtoz žnjeniorio. Kaz ſo ſy njerjad ſi roleſte
ſwuplęje abo ſi plómjeniemſi ſuali, tak ſo bjesbóznym na
voſlednim kóznu pónide. Boži a człowiki ſuň budże tehdyn
wſchęt hwojich jandzelow wupóblacz, ſo dyrbia wunęcę
wſchęt ſtronadzieč, tisz ſu njepramu cęniil a jich do
wohena ſacząſcieč, hdięt ſmeja ſtowlici a ſe ſubami ſtowic.

Hlej, tatoč námřasť vo žiteli lubi Božej stímkové
monia na poli vjele rjonych povuežazých vobrasom,
tiz čzi te kłowa, lajkę w swojej biblii napisane nadieńzach, johimsko
rosteſtaja. Srošom jeno, lajku hebi Bóh luby
kenjes, s tobu wulku přeju čzini, če michelakow powużięz-
so byl ty sa jeho Bože králeſtvo hódnū a doſtojny. —
Hdžes so wulkuwisch, a hdžesilich woſaińzach, tam chzez
Bóh s tobu poręczęz. Duž dži a woſluhaj na jeho
kłowa, ale poſluhaj jeniu te kłowi s lubei wolu we wiđeniu.

Ja wem, so ty ta studzeni by, tisz wiele hnady ma,
S kotrejz czerpacz mozem psczo dobre hies konzo

Husarowa żona.

(Stvorenje.)

III.

Knjes hejtman s P. běže frutu knjes a jich najmenjej w kompaniji maježeho jemu pravice činíci. Ale říkoty by jemu pravice činíti, tenim běže dobyr takz. nař. Podvodyk Bohumíra Horáka běže, taž kóždy maježeho, jebo lubuňku a prawa rulata hejtmanova. Bohumír pak běže tze dobyr wojař. Hodoj by kompaniji s rotomati won čahatou, běchu že Bohumír Bohumírové tnejšeho všechny, taž byduš novi pličenství byle, a řívou, korekce, taž po Bohumíru říval, kdež tu maježeho sluncej, taž by je rávou říklovenozelcél pod módrym mješem votočovitul. Dženýna kompanije ſabu won čehnouče jato běchu tříplati maršedovatul; hejtman podvodyk Bohumíra Horáka s řebi řutovat a napřejovat to a tamne i ním povnědajte. Potom prají won: „Ezkladnice Horáka, my maže muničnictví, ſotruž dybřicke wojařic; několik my hždo poštovat řeta ſa mym řefice, ſo býhete ſi hubaram vychytat a my řola všecky, ſo maže ſo derje w mojej kompaniji, a ſo hym want ja dobr.“

"Kęsę hejtmano", wotnolni wón, "mój pan je w wójtewie 1870 na swój wójtów trai wunrej. Wón je brzuszy dusza byle a moja macierze hordoję bęsze, so bęszy jej w zięci wotnolni "hujarowej żony" rękali. Tato bęsze mój pan rękierzku hujarowej wunrej a moja macz hama wosta se hujowin jenieciszki bęszejecie a se hujowin wudowinowymi hylami, bęsze we wjednych latach przyszedł a karzeło pŕzheszjejena hordoję a radoję, so hmeła hujowien jenieciszki bęszejecie, lotresz nam żony se na rukom pomęc njezdobie, hulana wočahmęć, dźż kym lubotz k wójtewemu traciej a t wójtewiemu jako hujwate hejtmanie wot nana a najszczatniej wotlak wot mojacerze do młodzieży wutroby plodzenie doftas. Za buch wojat, hdyż bęs bęs hujny dojch narost. Za tychch podwójskich bęs a mojacerze radoń w lejnej średobie bęszej, wójtach i wojatowem bęszej a tu buch też wojat. Wóna macz pat siąszeję hamu hujarowa uniform. Wóna bęsze hujarowa żona a hujarowa hujerzka bęsze jejneje wutroby najszlubniejsza średobda, s dobom patk też jejneje wutroby najwjetlszicha hordoję. Za kym hujowice mojacerze jenieciszki kym: - netto mój tujes hejtmanie we, cęho dla je moje najhorzadsze zadanie hujarom njezbieć. Hduż kym to działy wotnolni

budżet moja siba maćz hotowa, naichn maćz schrodtu pichedacęz abo pichedacęz a fe mui do garnizonu pichieżahymęz."

„Takje píšestupnje pola naž hewak wažnije nije; ale ja wažne píšestupnje derje wažu a budu junkečež i knjegom komandérom wo tym porečež.“

*
Pot lěta po tym kředžicte v garnizonistům měsíce njeadaloto
kafarom v čidej jítravěc jedovatec křeky maczerta a hladádce
v nejmnohem won. Jejne velkou žo velečna, ale wobližu křeky
čertrave a strovce, a mordre wočci ſpočinajc a wjesejci a wofrom
won hladádce. Womocni na droben tezdživostejte. Duz pšitidze
wol, všež kramotu idrom meřezjanu myjci wojnemstvo
jehoř. Kjam veče na poftadanie — ton hrabar, kotorž myjho
na konju kředžicte. Maczerta hlowu blíže k wofrom ſteli; wobližu
ko ſhmečkota a won ſchapejte:

"Daj, báj, píšed pječ a dvaapječi letami běžde mój, Žan runje taři, taž něito Bohumíř. Kaf tolá ržák cíjetá! Mit je taž, by tu něctore domu bylo, že Žan žávětma Žlu řečidla a mít ſvobodou řeči všemaneho píšebořství. Bohu budž džat, jo je mi byna da, totřiž je do klesdov ſvobodou nára ſtrupl, a jo je mi vichtifich výptováních živjenja teho byna ſa ſvobodou rabi džeržat a jeho modžit na puečech živjenja."

Hujara po hajz dele jehoje a vsej duriach vitezelskej
khefki jafta a hwoju lubu maczertku postrovi; wón woteckti ja
plot maleje hajrodku wvaja a khetje do istwy lastupi.
Ja mom teki wiezku nominacj wchimieci luba mazzicj

"Na muiu wob wojewod powiatowicz pominiecie, iura muiu,
praj wob i ruk rida fu. "Dy wejch, ty naich regimient k piec a
dwudziesciemiu wojowniczeju iher waznijch dyjow dopuzatiju do
Cislae Lothringieje wojewode, rowy padnienych wojowniczeju a wo-
jowniczeje tlejow cierjezic; a runej hunc halek trakt czas plu-
regimientu hunc tola z druhimi k temu wuswolem, hunc czarniczej
na bitwiczejo tonieje wulfseje wojny, dafelz je nam tafti inancji
hulata byt a ja nicto w tej kamej zdysadzenie regimientu stej,.
w torejce je nam piedob piec a dwudziesci letami tlejowemu kumiercz
i w wojennych frac wunierzej. I kdyb ty naich naich piec zat datolo
niewiezel, ma wot kumiera generała wotpusz a dwudziesci nanowym
row wojownicza. Wejch, wtynajcze mi sejczescene lityj nauwicze
towarzysza i lotti. Wejch, wtynajcze hunc biegi dzienja rano na karczce
namafat, tez tammy leb je na ujej wojowniczej: tam je tamy
iemieci leb, kumierz Wauat val je metno, hodez je ranowym row,
tat jasnyj wojewod, ty dyrczu joun namafat, hody tan scharetz

hřichče řeji, kteří v hvojových listech napovídají.“
Zona píšecké hvojový hvojový řeji, že hebi růžy struktury a na
něho je květovatým vloženou hlávou. Současně dříve říká její do
vloženou řípou, ale píšecké hvojy hvožení ho radikál, a tři výšky.
„Kvával teho řeječka, moja duchá, a kváslí me mni je, jeho
hvájate nijeno. Kvával teho řeječka, moja duchá, a nijaspolní
jeho dobrout.“
Hdyž je něcož do jaroženového vobrožené, potom podaván
podaří ho a napichetímu hebi řeja, tak shtomy vultejte alleje.
Cíím dale žu řehtomy vloženou, cíím blíže bjes řebu řeječek ře
řecká.

Šak blisko hromadje stječaju u voćnjomj tijek fortij vrćeđo hladaku, podnosi tamnega vulinša čajku, u krovu pješi a dwazjeđi šet njemja vojaju se hvojci trupu žutu senju mazatru, ko bude staru nemiši traj wot neprisječelov njeđu rukvjen ſajo dobiti. Mračjer a manjo, bratja a potra tamnog vojatova, teftož, hridječe na jeni khodječhe, i khutim wóčkom vrćeđo hladaku a hridječe juntčož davno minjene čajku vulinša hladaku, mloži vojaju pf - hvojo tamnega naroda, fortij hridječe tehdom vulinše vojovanje wjet, dachu ſebi wot jenih wobrati ūdženjostu wobravonac, zo jo haj jum wutroku hyslita

wieje piękni tym czinię. Najlepiej je, kiedy kurej domo, żartuż
kobi żadą. Mój pjenjen to njeje, ale czinię, a dobre myje
piękni wjaz, dyżti stoto a hóbora. Mój njejszony mużej njeżo
winostaj a mostoj jeho i dobrymi świdomotajm przeję pohłas, ale
ichto by sto jato? Wón by tu a tam wo tym ręczat, a żadat
naš derži jutje, inyby tu wěci, zo ſmijo jebatōj. Ćeji paſ,
tži nam njeżo dobrejego myjeſtja, bychto to wěrili a ſi na noš
rečeſt; moj bychym do ſteje ręce nježničkoj taſ, ſi potom nječto
anti jeniceſt rękoſti wjaz, namaj njeſtow. Chęćſi li na moju
radu poſłuchać, daſ mużej pjenjen, ſotrz hebi žadą, a ſpotkuj
go ſi tamo.

Wóz kówilku ujelezęsche, jako bę žona tak ręczala. Potom pak wón praj: "Ty by rojoma ſzona a maſz prawo, chju twojej radze poſłuszczy byesz, haęc tuniež je mi to jara cęſte, tak ekiniež."

(Pozdravljavanje.)

Wrota ſu czechne a pucz je wuski.

Mat. 7, 14.

Schto chzejch ty czokaż, schto chzejch ho dlejż
na itrażnym puczu do hróšby hicż?
Twój sbóžnik wola: on dżeczo stój,
na wujek jehęzzyj pój te uni, pój!

Do ēzwile wjedże ta rumna cżęć,
tam nihdy nimasč hřvěcko a měr,
tam ſboža njeje wobijatnichho:
na wěrne ſbožę ač dopyomū ho!

Na wózku pieczę źnudź i ujebieżam —
ach, mało duszbow wohładom,
píchi czechnych wratach ſej pytoj mér;
ko niekondź, kchwataj a jenuz węć!

Chžejch dleje čjatač? jchó wě, ichtó wě
hač dny a nožy su jaščle čji
po frótkej khwilzy; ach, rošnudž ho:
tam kiva hela, tu švožé wšcho.

Woj, lubowam, ho njekonudz!
 Dzenz hjschęze woſtaj tón runny pucęz
 Dzenz hjschęze zyłe ho pjschepodaj
 żwojemu ſięſej ia Woži raj!

K. J. Waltau

Na bitwischę.

W lipcu lata 1870, jato Krangowią Němcej wojny wojny polsko-powiedzic, dętańczej dwie uchylitajerje broniadż w Pocudli. Zedym bętę Němcy druzi Chaſſa. Dotska ząbki bętaj broniadż w pola jenecza międrzy dętańcą, a netto dyrbiłtaj do wójta hupięc. Němcy do němstebu a Chaſſa do franzowitcho wojstwa. S cęzżej wutrobu he zyszchnowalańcja. Wóz hejt nęprzelećzio wojny napędzajowni leciaj, krawane kiumy ludzi bytu: kęzio hej mity a tęz pojma: pieczęciat międrzat nęko wot he pśtrzatowjo. Kęzio dotska leżetby němsteb wózkie pśzed Paricou. Syma bętę pświdlika.

Węże wjeżdżają po bitwie pod Champigny. Monci i mazajząc leżący na bitym polu, żałobią jemu pośród cierpienia wzbudzonych stronięcych. Młotki, taki mądry, ho hicieżże dalej hibac taki cierpiąca, so niecoż leżąc rela, wężej hicieżni napieczętowano hicież płytańcze w t półum lażaremów skośnej, potemka hicieżni mazajząc i mazajzącym leżaremów skośnej i cierpieniami skośnymi mazajząc węże. A taka, taka mazajząca hicieżni mazajząc, ho t lażaremów dwojek, hicieżneje taka tamań Elaszt hicieżni. Wężej niefoteń fruscęcego doloto, dba hajszki gle w bitymko hicież. "Buatjic bratjic." "Do tewi njeplasz," hebi upieli a chze dale kijec, al tam hamy hicież sało wola: "Buatjic bratjic." Wón inajce hicież, wón je jón hicież klystek. Schło maz, jeho tat wolaż. Wón je webrożi i metru, i wotek wężej hicież hicież. Teraz taki jeho przedawski torowisk, nemiši tleśnieniec. "Ty to ty, Ty ty tej woniąjom," ho Elaszt wopraszta. "Mazęgach stanęć, Tam delfach itej mów je kłowry, mój dżewun jpyraż, tani dźwiz." Ale taka mów je kłowry. "Teje wiadu jene, t-

надбіжні тола хоріпі ї чеснівимпі хібіоні. Под чеснівимпі хібіоні зане нірхнівськимпі виажі мієс. "Эхъ то злобъ неудѣм?" "Хої, пой юношъ, ходъ ти че виеле прѣдъ сїни: виаже брахе є тола лепіе, хачъ туду лоза востацъ а унірхнізъ." Водхірі Менгъ мејешибъ росітіемпі нобу; тозда троєцъ сїнієшіе юни вулса бољовіце; але істинній піснінізбіячъ, що виес булої подіяяро, вінчуково лазарета. Водхірі вінчукай хоріе вітаю, вобах дерьє вонініхладарію хобоянацъ.

За іншую хібічє друхі хібіз под котримпі юні вінчукай гіонівітію вітрахі, юношъ хібіз, под котримпі лубіз вінчукай іраніві вонініхібічію літера юхояні. За є он тан хібіз юні Golgathay. Вінчукайзъ є имена. Вінчукай юнза є довірієнію на юні по бладарі, а вола ижею вінчукай звітацъ. Ти юдин росітіемпі, юношъ хібічів, ходъ хо вінчукай, ѹ ижнінізбіячъ хоріе вітаю, пой юношъ а сїни: "Водъ діре, ѹ ю вінчукай лубіз поманічано було." "Дехо, хіз се муні піснініз, ніебуду я воні вінчукай." Він юношъ дха будіжній вінчукай.

Schto dawasch ty twojemu sbóžnikej.

Dobre wotmoliwjenje.

Bayerki wjetch ho ras wnezenego woprakha, kotreboz sieci wajetece: „Szei kralowu zbyt maja po wobiecie streszczeniu, rymie na jaivot praweczo ladezerzenia myziam, taz dudu laub?” Denu ho wotmowlenje doslo: „Real Kiliw Majedonish viceropod hwojewo myna Aleksandra Akratolejch i wazjenia w matematyce i tej pitachim, zo dyebi midecby, wryzna inz po swiadczeniu, czesczim a prewodzonym wieszych do teju wedomosci mits wieniec.” Akratolews wotmowui: „O kralo, w matematyce njej zana kralowika droba.” Do bieglej derje wotmowlenje. Ale to hanun wjetchemi wyciagli. Hdyb ho szei kiedy wjetch se hwojimi lejtojami sam i wjekhimi skhataniu na zadanje nauchyse ktejczkijsteje wewen myziam, telfa czesczim irwodzholow by wot njejba nauchybu ludowemu hwojewu wryzj zrobimto. Szczeslyw po, sktta je nauchybu czujni innyne, ton miedz hobiem pomtha, koz delszo mose porisy hibacz, zo bu pchesz mrolozu nauchybu dijoux lajso hduonu wewen a tubocelek wnecciate. To bliscieca mu dajomu mozy.

Samolwity redaktor: farać Gólez w Budyschiu; haburedaktor: farać Henčzta w Wochołach a farać Mrózik w Rykawalcze. Gałicę a nakład Słownika knižnicyčeńskiej w Budyschiu.

Pomhaj Boh!

Cíklo 39.
29. ľpt.

Četnik 5.
1895.

Serebske njejželske lopjenka.

Wudarauj bo kôzdu žobotu v Smolerjez tñbicijnejetu v Budyschini a hu tam došťac sa schvôrteilmu pichedostatu 40 np.

16. njejžel po hvi. Trojiz.

Jap. slutt 17, 22: Pomot kréž Arceopaga (torhoscheja) stejo dñešče: Wô mužojo s Atheno, ja widju, so hje we wîsčeh wêzach jara pichovisjy.

Kaz ipaz džijo bê nedý v Trojku hviatty Pawol pichedobu mazedonseho muža wuhladal, kôž meješče jemu napshečež hwoje ruž wupštejrenje a tij je studnym bloskom na njoh sawota: „Pichewjes wo rucze k nam hem do Mozedonskej a vój nam na pomoz!”

Pawol pak hebi taſte wot Boha doſtate widženie doho njerospomni, ale ſebra ho s hkwatom s Trojka, vichewjež ho po kôzdu viches morio a pichidže tak do naſeje Europe, so móhl tež jowle, kôž dotal w Afiji, hwoj evangelion, to reča: hwoju wîsčeh hweželatu powiejež wo tym pichivomjež, ſo je nam Boh kom pravneho sbôžnita a wumôžerja dať: hkyristo, hwojeho jenicežeho byna.

Najlubšcho wuceſte Pawol we wulſkih mestach, dokež mejeſte w nich vjely poſkluharom ſe wîsčeh rôžkov. Tažy pak možachu po tym všež wot njeho pivedowane mužby do dala rošnjež a druhich ſa Bože kralefstvo pichidobyž.

Takto pichidže móž tež do wulſkeho, hlawneho mesta Athena. Kajte muwolane mesto bê tehdjui Athene. Tažy byly wojeroj a rkojo bêchu w tymle Athene spochi živi byli, tažy mudri ſatónidwarz, dobrí rčenjiz, pěmjerjo, myblerjo, žadni wucjerjo. Schtôž daždje tehdj sa hódnego člôvjetova placzic abo něčto wožebne na-wuluež, taſti poda ho wêze ſa hkwitu do Athena.

A netkle bê tu tež Pawol hem pichishol. Tbo pak tu njechaſte niz wot mitoho nježo nauwutnež obo pichiuwutnež, ale chyžche tu wîsčeh, hamych najwuzenjich, vichueziež.

Wón be rodženy žid, wuczeny tkaž, bê ſi wopredla, wîsčeh, kôž do hkyristuha wêrjacu, pichesčibowat, — netkle val njechaſte mo nifim druhim nježo wiedziež, hšiba wo hwojno lubym sbôžnitu. — So móhl wo tñym predowac, be ho wón do Atheno podač, chyžhe tamnym ludzom wo tym sbôžnitu ſwedeči, tij bê ho ſa wîsčeh člôvjetow hreč a winu dať na hšich pichibiež a tij imorjež ſe hwojeho rova živo wustaze.

Pawol budžiſe hebi móhl hkwitu pomylſic: Keč ho mi w tñym wulſku mějcež pôndže? Šenadž budža nje ſu wužnjeſtež ſi mojim predowanjom, ſo budu dybjež woneňmež a mjelečo woſtač pichede wîsčemi tamnym wucjenym a mudečni mužem.

Ali Pawol bê njebojaſlivy muž; žanu hkwitu ſo wou njeprrozí, ale ſupi ho hwojeho dobyčja wêsty kréž wîsčeh ludži ſu tamnym torhohjež poča ſim predomac.

Schtôž ma w hwojnej duschi živu wêru, tón móže ſo i ujei throbty do predla jučeric a njeſreba w tamnym ſtrachie byž, wchalo ma teho pichí hebi a pôdla ho, kôž wîsčeh ſe hwojnej moža požalni. Pawol pak mejeſte tu wêru, ſo dže naich ſtežil wîsčeh wupomhač, hamym taſtim, kôž ſu nožbe ſtažení a najhlubje ſopaneni.

W Athene bê Pawol vjely rjaneho woſladač: kraňne hrody, vjichne temple, blyžieſte hwyjecata, bê blyſchal,

так на торхочежу виуокані речизній і кетти речозачу, а вохтізчуючі, як ю то, Богу йорженою, дженса юїчже хусто
так веципни Атенеша на них і мером стено вохтізчачу. | до жеєтіа.

Alle všichňa hřečtina pycha a mudroček nevěd somohla
Barolomou hřivou, a jeho myšle řeřavcerček, všem
psiči všechnm prají: „Ja hrajatci rještički hrđ naju, džiži
woni maja: „Aeb' tu rježdy hrđ je nařdi Boh' kam!“ a
v nem něčto rještičke vředovacé, džiži woni: — něčto,
sféto člownějšem traje wježbače vředovacé: měčinje wježbače
šbžiži žimene vidi Khrystiúš Ježiúš.“

Po hōbach w Athēnje bē Panov podarmo njezchādā a njebé hēbi tam njezā podarmo swobhdabowat. Wón bē tam woohladał, schto móže s duchom wobdarjem człowiek wšichni wutworej a dšonkej, bē pak tež pôdra sa tym psychiohol, na ejim mějachku Athēnskž hwoju wulstu nuju. Dích mula a wulst hubjeniwo w tym wobtiefelche, so teho jeniczkohe wérneho žiweho Boha tam w gyüm wulstni mělcez niz jeniczko duszka njeznaſeje, — vola pat bē bo jim něšto fož wusdzalo, so móhł tu hnadno tola nětaſti žiwy Bóh byc, duž běchu jemu něhdy w týchnym czaszu nětaſti wotkaſej ſtarorili a na njon napieſi: Temu njeznaſonemu Bohu.

Ke zyjej hromadze bohowe a bohowem khodzachu so Athenejzy modicze, ale podla biehu w hrobi, so mohi tyl hilejnzy jedyn. Bok byez, jin nienatny, tis mohi mazniciuchy byez, dzysli jich bohojo wiskitzy do hromady. Duz biehu jemu tamny woltarzczek stajali, na kotymz woprzuj ojazdu jeho wojevadac.

Tónle jich nještateho Bohovu woltarej bě ja to
wótkje „rēčatý hved“, taží řabkudženi a ſac̄imjeni;
běchu tanu lúdžo, a kaží njevědomni psíči vides
hvōjoi heračej wuwofanej murofesj, píšetoh, řchtoh, wo
žanym živym věrnym Božij nježo njevě, tón je a
woſtanje njevědomny, na duſhi ſac̄imjeny čjelowiek;
taží nježo wo tym njevě, řchtó wón žam je a řchtó tu
na hvedče ſezech, njevě, ſa cjo tu wšichón tónle hvet je,
a řchtó je jón ſelvoriš.

Pawoł bę tu do Athena pscibitichō, wsc̄hem do woc̄zow
doposaſac̄, laſy ſajteſtewi woni bēchū, a laſy njeſedomni.
Schtó je jim tam wſcho roſorazip, wo tym chzemy —
dali Boh, — ja tukdien bliże bies ſobin poręczek.

Male ſtvořejo pak chou jowli hřejſe vchitajíce; W naſhim čzaju mam w dojez wjele ludzi, tiz ſu věrcho na wullu a dojez taſtich, tiz bo na nečež ichwärne wueſta a wježa ſ hluvu a ſ ruku nejdoto hómu dofonczej, — ale noſcheho wérneho žiweho Boha woni ujeſnaja, njeſedja, ſejdja a fajt wne pſekeživo nam je. Rjeſe to ia taſtich hańba? A döwel jeho ujeſnaja, ujeſněři ſebi, jemu do bliſta pſichue.

Lubi, schtóż ma žiwy wodzich we ſebi, thval teho
Knejſa! Budź kózdy ſe ſwojim ibóžnikom žiwy, i nim
ſměje Boha pschezo pitched woczomaj a we wutrobie.

Boże, moja khowanka,
Tebe moja dusza khwali,
Tebe moja wutroba
Wieżny dżakn wopor poli.
Stojnię budź ty, Jeshi riamy,
W mojej duszci wukhowam.

Wotkwięczenie niedzieli.

Zato běže hovorák M. v Borecích hýječe i impetracjou na milum kubce, že druhý stanové, že jeho svědčenije do českého hýječe pchádze, hač je tříza křížka význa hač. Že křížka a hač je křížka pchádze význa hač pchádze křížkou a hač křížkou význa význa stří každ význa křížkou

Impetratorju knjeg mješteže, taj ho tač waprijo, čijče dobru vetrovnu. Ale nječto wopacne mješteže, ta vetrovnu — wona budeža jara malo trsta, hdyž ho wo devjetinjevju mještežem, ale džipzhe widožtu po kwezi ktonye čijnice. Ženja mješteže mješteže wjete žito wonta kwezi. A jebo bohaty hajgob hjo wot rana mits wosžež. Tuz jebi knjeg mješteže: „S wjeljemi dwibit wuz, jednu ras njece žadun žadun,“ a wón impetratorja pichata. Jo džebi ju na žinjove dželo hotowac. Impetrat pat molomvi, jo je to pichetac žijo swaczenju v domenjumu, so ho tež ludzom woprotka dači mješteže. A žato by tež mješteže vremha, hdyž bu žito domoj šhowat a tola na wjewoci džebi idedowat? Dželo prisje praji: „Wóju juho mješteže, ale čijnice, idžot je možna pichetac mješteže!“ Impetrat wotmolvi: „Wózje, tu chau ja čijnice a mješo dole, kau dohoval posumiju, wježmouj ani moi nam an aji na mještežu štost domoj šhowatal. A budi wžito junkečz mítlo, wo je ktonye žijo wosjehaz. Niži ženje tradili wježmouj. Daž, hdyž wo woprečwđaju mja byta. Ze mješteži dželo ia ſuwo pichetac mješteže mješ- nječmo.“

Naž wot hadda kuijnenje fijes horje neli, pichtož wón uječerčewje, kogħi jemu neċċito neċċito parapreċċu praj. Ale pikkon, kuijnejha imprestiera ja, fuwnejha a fuwiddeim luuha d-dgħejx jaflu, wən jemu po' luuza i' mēt-xem a żorrini parapreċċi, iż-żejj luuza t-o' Volu u uječerčew ja, kieno bixx, haċċi minn jkun jaġibba abu ip-piñu; u ho budej minn it-tiego po' tiegħi minn ta' luu, kaj wonta pod njeċċo. A duż hawni p-imbajjani wostpreċċetaw: id-dgħi biex i' 2-hedonja i' ludnejha i' luu po' volo war jez-

—**W**ojsko. W 2 godz. wiejskie, ale niektóry ho niespotaj. Ale herca na lotnisku niektóry leciące w horzej modlącym a ho częszyk wedżenje wedżetek, hać ma Dowa połyskach obu huciejsko hucja. Słowniącju tużes po inspektorza pośla. Wów-także i wówtem won południu: duż ho miedzkała na ujeżdżach potaka. A tu dobrej wiejsko jasno i cierpnimy miedzkołem pożebnię. Hjo wieleka pola ujedno położenia tewa domu dojęta, jak wówem dejeżdżyt na swoju jeniu kapadače.

—**O**dnowo ho tujes do huciejsko inspektorza da: „Neko rjane jitu woska leż a ten tam ma wijsztu poś tiech!”

Znijektar wotmelwi: „Rjeh je, ale wyjche jeho třechi je Boža třeha!“ A jakv to wuprají, když jsou viché rošťákoví, to

poznejšje hledenju do voblike bladač a hrmot žurjetja, u vlastu hajdečarju. „Budit je nats držav“, impetrat jawila a durnjci vam zrečete. A blaj – vojatčega hajdovana hčka teječejo v plomjenjach a i vrnje naprijenjene brezje plomjenja vndruhu. Vrste hajdečke na domrije hromodenji z hrajenjem itječaju. Vrhajanje prša, voblike hajdeček, bje podarimo: zgle fablo haj do žiga potpari. Vse vidijo potlaicne, taz už hajnuta u živojej vntrobje poštadiečiž držat. „Nemoleče jo! Bo! Bo! Žo njeđa ja hčkih neč“! Tam neječe hajdečke impetrat, kaj s krovomenu otrženomenu fijevi pravi: Da župi prajti! Bon ma žito pod življenjem. Ale vredje jeho neči je kujejno hčka. Moja mač je prajila, a to hajdečka župi neprizje, taz hajto u živjenju:

Preživj ho, běž ho, nařav ho,
Boží Boh žádne dobročin!

A tedy je teh prvnje řečene, že je v dželatových dňovox a
eden životom, je tola voproti řečene, že dýrbivo v dželatových dňovox
a řečeném ději voproti řečenemu 7 dželatových dňovox vniceněz.
Však tož je, že je potřebo zohromit, totž je Božia rada na
řečeného že ho bujanteh řečenou, voproti řečeného dnu pořežlo.
Takže řečenou pořežlo je ja voproti řečeného tebe dnu. A hrdce
pořežedho může Boh je jedin ději voproti řečenou 7, když 70
množedelos dobylo, to ho byloho voproti řečenou pořežedle t hantije
voproti řečenou: "Ktím množ mořských člán mičan voproti řečenou."

—*Сама ми се съмнавах, че ще нападнат.*
А този този външна гата — нејде първично Възне на
външно воюващите изпълни на наканта това място възникна. За
нејността тат хес were, нюбърт на тат хес Възне. Гловинство
над мото побежи са наядоха тата първично тат хес надигн.
—*Ние те този този воюващите изпълни?* Помъжни, ю ю ю
Възне яко dato, яточ тат хес а изпълни яко букал, яточ тат
хеса, яточ дуби буз — дено тат хеса.

Božojmír ročat, ktorý po dobrej vodzovskej výchovnej bolo
bojažné živenie viediečskej, keď mu hľadajom domieže ťa bojovú
a čeleďou rano a vječor poriadne frôtu nutenou vodzovskou
pschetosťou wón viediečskej, ktoré žohnovanie ma behabojme živenie
v hebi. Hôjž tež keď mu jemn viediečsene denštu hľačasť, keď wo
kraťaticej meda, ale meiečej sa kencie s Bohom a jeho klenotom.
Vjies jeho ludzinni be mlyd vodrečst, ktorý bežie halle priebeh
frôtu i mesta k jemu priečzalom. Tam bežie won, každ
drúhym, mi vopracene ručce priebeh a do jmeny vodreč
Sv. ľubomíra hľačasť živu hľača k jemu spodobinu a riečnich
fotach, každ w uveru tiež leme živiečsene dôjnelič. Hôjž dypreblach
tež priči domajacich Božích pŕtachach po burzovej výhľadine pôda
byz, teda slova hľačasť pŕtina, hôjž by hľodav naši i bútajúci
čestil, zároveň do jeho hľačenje vtrabtov námada výebudu, ktorá
ukolo jeho hudy by lôhke hľečstanie hľačata, ktoré by pracie
čzyl: „Hľačojež, to ja lepje nén!“ A hôjž by bur jeho na
pominal, potom by ho vuknajal a projal: „Schtô neto hľačiež
be hľačniči vo Božu a do vjebiečou a hele věri? Tež je priebeh
viediečsene wěz!“ S slovou wijo a mruštevne fotabzenecne
členoviačka vodzatujo by bur vodrečsok a w jasnej vodrečsine
mružiť. Tež twoja hľačina dôbžu, w ktoriež v pôpnacii priebeh
dzech. Deno ň tuwoje vodrečsene čeſtej nýbuto!“

„**U**z tuu wotomilijenju po željezkoj jeho piches mirožalj doby a jeho mala jačinješ i wotomju do jihu željezkej. Mje vjedro bjehe nimo, jenož na dolatnu njehu bjehe bježde čovjek u mreždježi vidišce a w nich ho željezka potomljivaže, fortejci krajnje noći bež i wotomu vidišce. „**Hol!**“ bje datle povjeditečne a na tucjalju potala, „tam siči tucjalja, Juanjo dobroth a hrađu na ihčiju Božja, kotrež je ja Juanjo slobu mjes um a mjes čloubo tani do mreždježi stajti. **Šon!** budže teži tebi hrađu, ubij, budžeži pobuži a do mješi mreždiži i zapeži mirožlu.“ Wotorec řekli teži k wutrobiče ūži a bu wot teba Željezki člomjet.

„Współwczesze po przeszłym waszchnu teho stareho človějka
für všeckes jehožto životu ko skam.“

Wschedny thlèb.

Tadžina běše mloba žena. Wona běše mandželství dželatcera řondrija Tadi. Biele rádověže a Božeho žohování velečtaj wonač hromadě w mandželskaje mětoł, ale horjo tež nímo doma jiché ujebečte. Bohatči běše vtipněho klábeč-

v domje měl: jato mužova macz skor, běže mloda žena projíždí: čejmo ju do našu doma vježci; a vona běže žaru přichodína macz potéda kéta hladota, donutí maczecta myče fajčila k hvojového řenjetu vježciela, a potom běže myž hulvou kvom pobyl a dřezí běže lezale a lešat hřebčinu v domje hóžci byl. To během čežte čajoh v mloďom mandžuskuje a uživou továřskojo během kvom hnedec měl: řeklo pomažt tomu nadele moštene a kempřitidloženje? Muž pak běžku vnořilostku: to pomažt nadele řeklupinu myže, řeklo je Bůh v naši potvor. A hdyž dřevoběžce těž žona teďom pomstí tust čežněde trač a je dřezíčom hudec podač, by vona pichy rovždělenu kvlava a vlastma považala: Ja myžimým hřebčeku mňoch vložil, so by pravou byt vopřekežen, ale jeho řumpo kvleba pytal.

Řeklo ſu ſo čajoh yvheměnile. Slaj, ſat dřezí čerstwe a vježele hladaja a do dobreho černého kvleba ſupajá. Nam je na dřeše a me vnujo dobrý ſapřízben. Starčejí dřezíci dřevběžce do ſchule a nojménějše plíškují a prají: „Macz, my chci poča tebie mořat, ale prořuš, daž mi najvýježti řenč kvleba – nojvýježti.“ Macz ſmířitava na holočka hladu a wótery nôž vježes kvleb jedče. Šestnácto i wotomu nitis hnežci a hojpož i jatmivoval wočozom na dřezí počlabudnivší ſkopta: Kajfe ſvöze možete v na mateři řežby vydělč. Vyspeho dřevběžek řenč dženja rano pomyslíš na kvlava ſvijateho vřízma: Tat prají ton řenjet, tón iracheté Bůh: Muñco v řežbu nejdubže řejdena a wotli v karounu nejdubže woterehoreč řenjetu, vložil řejdena man, dala ja nicio njerodlu wo vježbečia a wo ſenju. Řenjet, naše kvlava i twojeho ſvijatého vřízma ſu mi kaž potom korb kvleba v možimaj c moderně ſyntetizovanou rukou.

Schtó dostauje starobnu rentu?

Safonje wo jawčenju na starobn., invaliditatu a nječož, bi wohebie na kraju hihče mato hinc, ſo je nujne, ſo ho lidožno rojstvajenje poda. Denčevi, dofeži, hafotl nječačadi a teha dla ſafonje ſabanija ſtandžiški, iſči mjele dobron ſafonje nječačije a deñu hebi mybla, ſo ho im njeprava ſtanje, hozg dyrba ſo po ſafonju woipolatač, dofeži ſabanije dofeželiti nječači. Sa džema hebi po trapežni ſtanjenju: Štož do ſtanjenje starobni rentu? Ra to ma ſo woimotwic: Kdždy, torž ſo je 70. leto dofežal a može dofežal, ſo je w 3 letač 1888, 1889 a 1890 ſi najmenša 141 nječetou dofeži a hafotli čahanti čaž obrot 1. januara 1891 dofeželiti. Čahanti horeje ſo runje tak liči, taž dježantli čaž, dale pola dježatceriou, ſotiz w metjum dježle pola mižnra ſteja, taž n. viž, pola čežlou, mižerijou, ſtanjenju atd. tež pheferovitje hafca hafci w njeprvač 4 nekajam. Šta ſo, ſo to jejuž na leta 1888, 1889 a 1890 placi. Tež, dybri hafci w ſafonji dježle ſteč, ſo je ſujanjan do ſafonje ſtečnici. Čahanti čaž, torž ſa kdož ſteč ſo 1. januara 1891 47 nječet ſtečnici, ſo po narodnimi dijuri ſuždebo ſteči, a po dofežalac vječni marci kuwođinimtch ſtarotv. Štož je w ſafonju 1. januara 1895 hafci 70. leto dofežal, dybri dofežalac, ſo je $4 \times 47 = 188$ nječet hafci. Runje ſo ho woiblađaja čaži matuňutje horeje a čahanti woječe ſteči. Plaćenju ſu poriadne po vježbništvoju ſafonje ſtečenje trebaće marci, taž ſteč, fortež, binuž i dalevježenju ſafonje ſtečenje dobrovoljne ja po pheferantli w djele ukažene. Hozg je nečito 70. leto pheferat, ſo taſte ſteči ſo taſte pheferat w djele, ſo breni ſo ſafonje čaži placiče, trebaće uježmeda. Ze-li nečito ſi dofežalac dježantli ſujanja zgle mižnra, hme hihče dobroje marci dobrovoljnje trebaće; hozg pak i zpla wjaza dježantli nječož, potom niz wjaza. Ředni ma w hym padže prava na invalidni rentu. Čež dježatcerio, ſotiz ſu ſtandžiši, hebi w pravom čažku dježantli woipimina ſa 1888, 1889 a 1890 woiblađa, maja čežlo ſo ſujanji prošwani wo pješčenoljenje rentu. Pheferat hafci je nječožna wež ſtandžeme kožo mižnra, hozg dofat wjazat je vježbništvo pheferat no w ſujanju, to taſti woiblađa a niž pheferac ſuho ſejmilični ſafonju čaža treba, prijeđi hozg ſo dobrovoljne. Čaži djele pak woibjezi čažim mjeſce bidže dježatcer ſo na to ličiž mož, w vježbništvo hihče daše na to džina. Pheferat to je vola wež ſuždebo, ſo ho je ſotinom ſuho čaži, fortež ſa ūtluđo w pheferadu jeho ſujanju a jeho hafci wjež meda. Dježatcerio, fortežih tele rnečeti trebać, nječ ſo ſhutuje phefera, hozg maja ſuho ſtarth i marami a dježantli woipimina w dobenim vježd a nječ ſtandžiši, hebi pola miži ſih woibadi, ſotiz ſo pheferat dježatceriju ſuha pola dučomnjih, ſtarotv, woježerijou, gmejnjicim ſtandžemirijom na godu hozg.

Zenož junfrócz hiszheze.

Ra pohrjevniščem pola leča je jedni novi rov. Nefotrejujnjadivne vengri na utru leča: jenčica hvtela jen pyleči. Pihljivoj rovje steji muž, wón je hjskeče mločom. Štebut drcata a črtejte mu žaproščene. Vačjoš wihaj jemu na boči. Wón ho vrdeči wot dolceha pričenjanja. Pihcepovod. Tydječi je, jo žu pñerium mačejc tudy hlopoli. Kaf večje wona po mužu žedžita, kaf motrobujce večje jeho vrožnici dala: "Pój, vola, pôj. Tači egi wodzec, hndz tez sy mi wtrubočka javejstej stej myslji." "Tač si nejvudže," večje wón meni. Nefre steji tudy pihcepovod. To jemu na pñedomniji panje. Mač večje jenčica wtrubočka, tamavje je jeho lutovna. Mači, mači, wón mi wodovač. "Ach ty hny, ka tamavnoč!" Mači, mači, wón mi wodovač. O, mož ja jutroček hjskeče tebi do wocetja bladac, hjskeče jutroček tuobi blidk hjskeče, mohla ty mi hjskeče jutroček tuobi rutu na hlowi polozječ, faz fy mi ešnita, jato hjskeče džecjo več. Denož jutroček hjskeče!"

2. Tam leží mladý muž na hvojovinu horečku, kotřík budže během jeho živnostiho loja. Všou tu tež ře. „Do po tajfunu běžde ty živněje!“ praví won, „město doložík let – kvůdce dny! město cízejší – hanibul, město měra a vjezda – njenem vnitřku a horečky rostouče, město láskařka tého světa, kotrenž běžde mi plnulis... thorejš a bolověz, město pjetřeželitina a žvarejšez cízověžetow... wopříhodzenu a káterezem!“ A lebto je wina na typu! Ach, slujejo, mětoboz do hunda jo minu. Denoz jantroček běžde chyt řetěmu břez. Kajte hinkal by potom moje živněje bylo!“ — Řekomědou —

3. W Ameryce działa w poche swojego woblięcia mniej je żony aż dżeczimi. Wiedzą lecące je dominiu wypuścieli, bieśce swoje faleflechę pichedzą, bo by tedy lepicie iboże niamala. Szto je tedy niamala? „To po tańcach je to żożownia Amerila, to tóu wat far wejle pożądany paradis. Zana zwiercielka, zane lubuski hufci janowici, żadny spien w moczejnej ręce, żadny hweńny huford a pichedżel, żana schita ja dżeczi. Nasz dżeniu wortrosti. Nasi mrobosze je huzi tii lata stare a hujscie nieje hyczena a kat budże mi moja wirtuba pichedzo przemijna, pichedzo kudabia. O Bozo, szto syni hielci myslili! Junkrócz hyszcze, jenoż junkrócz hyszcze wróbczo do narodnej wjetli, do lubiec zwiercielki, do starej hyszczy. Źenoz junkrócz hyszczy.”

4. **W** wutelj, je železnyimi žerdžemi jabitej jistwieży jašwru steji stan miñ. **S** wotwom wot hłada hłoda wožecu do dworu jaſtwa. **T**am braja dżęzgi wołbłodowarja i ſamueſtami a i hłetfami, kog dżęzgi hraſtaja. **W**ač pſčinadże, pſchinjeſe jum hačzim, wotwom jene po deňim na rute, waſia foſci ſi. **Z**ęfke fuſhi ſi woženemu jaſtemu po ſizomu rovia. **T**ajte dżęzgo na tež veſeļe. **A** kaf něto? **Siżo** 25 let w tutej jistwieży a taſ hač do gmyreče. **Ach** tutu njeſložownie żądanie na hólmu hič, tutu njeſložownie ſtelenje, lotrej haſtnej ſunieje rute a mi ſkoſi mojeſe ſuniejenje. **H**ijkheſe juntróz jene dżęzga. **Z**enož juntróz hičzeſe.

Wieszyt my luby ejtarjo, hyszcze żenie wot żaneho ejtarowym hłubiejskim słowo: "Zenoz juntręz hyszcze." Wieszyt mietrjabo hyszczej hyń abo mordar w jaistwie bęcę, tż to praſi. Abo wieszyt ty to ham hyszo praſit wono w bęcypodzidze: węzto bę samfriżere a luby hłobk bę wonemil. Ale jene tebi a mi piſejeju, ſo njebydomy tež my ras tali piſejec samfrijenijem durięceniu, — niž, taž tam wobli jaſti laby durięceniu, ale piſejec durięceniu a ſo njebydomy wotacę tręebas: kseje, kseje, juntręz wotem nam durię k węzcienniu žinjeniu a ſo njebydomy wotanowienje doſtali: Pidperepođe. Že wak nubby mietrjabo ſejniet.

Tón Anjes je mje sabyl.

Sci. 49, 14, 15.

"Dženja bým hýzo zbyt dženj plátať; ja řeší ayle měsce myslíš, kdy řeše tón fréz na mýje zpíle výstavu." Š tutým krovem povídala mýje žanda žona, která je v hýbejším vobstejnějšach žáma, hýzo měscej doňho ma lhoreho mýza v hýbejšim a mýme, tak dýveč je řešování řekutri dženjatři a i staréj maceržu hý i chtějši jíznejš. Za mejech jí řek fóde ředmörteři k maceržu vobystejšim maty pichinjosty pichinjelz, kouzly býče jene továřstvo jei wistitjo. Rěsto býče poštěnem chtá hýzo pichinjoh a ja hýbejši njebeh vola mýje pobyl. Ale žonda žona kdy mýleč, když řeší

myšlenky, že bym na něj létat. Že během výlete bude jara hruška na výhonu; ale mi během ujemnou bylo, přejdu k ní ježká a jež i tím vopatujíc se, my nechci žít. Když během jejího starověkého a mytologického jeho doba minula a jejína vnitřek během dřívotuje všechnož hraduje pomůž dle, když během po její dostač.

Schto pomha nam, ſo jara starac?

Šehto ponika ſtýkne ſorženje?

Это понял, но тут в следующем параграфе

U województwie? Województwo?

Wch wobezjimy wintrobii

Ways of writing: some findings

Wah chžemv jeno thviliu ežatce
Vl mořství i dohrom vafkam

Na Božiu svadbu moju řešení.

Na čím derie ī člomickum:

Boh, kij nařízal klobouk.

Ты же, яко фозды потриеба

Něčíto wo wěrowanju.

W tyczącym zapisaniem kłódowych a czystych husto niktco w
dyskursie niewprowadzi a obecnie stanowiącym niewprowadzanie. W tym ho
potrafi rzeczywiście niewprowadzić. Stanowiąc mójce tak molo niewprowadzających, taż fachowych
a stanowiącym je salakant, to samotnienie mandatelskiego, której ho pola
mich stawa, niewprowadzających mymowoczą, której mójce żama gryfek
dotowoczej, a woni tacy niewprowadzających ydola żanicę rzeczy dżerzowej
dotowoczej jene niewprowadzanie je, której mójce gryfek dotowoczej a
mandatelskiej, koficji hu jenoż na stanowiącym ho mandatelskiej kryzysie, hu
jewelcowani.

Nějčto f rošpominanju.

Biblia nijeverjje.
W wjedawstwiu leśtewki wchęczejęcej niewerijej Teozofia
Voltaire, jo budże ja ſta ſzriblia ujawnia ſtriba, jo budże jenož
wchęcze w miasach jaſo dwukrak nierođona ſađżenych narodow.
Dieńka je w tym hanum runje, w fotuny Voltaire to wchęczenie
wysadze, iſad biblioſt dleſtebko hulſtebko tanekimo.

Shto je vēra?

„Shto je wera?“ ſo něchtó duchovněho präfereſte. „Po naſchonjenjach, kotrež bym ſe něvtronym pobožnymi ludžimi vžinil, vyrbiu wynač, ſo ſo mi ſieheſzijanſta wera tuſka ujſoprodoba.“

Duchowny wostniel: „Pomylilby hebi, mi wostniela w Romie wostnalya o ko jeho wopraczamy; kdo je muwieniwo molowanja? By noch won i niefaseni siejcejci domiesci a nam jeho hibene wadzilki potrafil, so wodnym rópnatil, kdo je to do muwieniwo. Rej won by nam wobras witejce mifstra potrafil a hicieje, wam jeze tuzi jeftinil, kocij ho zo pobozeniow widaudawa, bjes tebie, zo biehu pozbuiji a po nich wi budzicze hefeleszantu wera da wasz potrafim no tych muwienich mużow a żom, kocij hu rycerz swarangieli i pobozeniem žwierciu pribyszcili. Rej nich pojmaniece miedzje stutki hradu Bożeje a na posiedzce kdeje je wera.

Bomhaj Bóh!

Cílko 40.
6. olt.

Létnik 5.
1895.

Serebske njedželske lopjenka.

Budawaju ho tózdu hobotu w Smoleriez knihicízhetetu w Budyschinje a su tam doftacj sa schwörtletnu píchedplatu 40 w.

17. njedželu po hvi. Trojizj.

Jap. stutti 17, 23: Něto wam ja teho bameho Boha všichipowiedam, kotrehož wo njeznaće, a jemu Boju blízku cíniče.

Teho Boha cíjszce Pawol všchém ludzjom w Atheneje píshed wočzi stojic a wořiſac, kotrehož s nich žaduji jenicíz dotal njeznaće, cíjszce jím wo tym Bohy predowac, tiz be ho cílowjetam s tym ſewí, so be jím hwojego hýna i njebíz na ſemju dał.

S tym bě cízj Boh všichem prajicj: „Schtóz ſedze mje pôsnač a ſenac, tón vohladaj na tuteho mojeho hýna a woblabaj ſebi jeho hweru. Kajtj je tón, taſi hým ja ham všchón. Vohladajeze jemu do wočzow. Kajtj je tón do wočzow lubojin, všečeſelmu, dobročinju, hmitinu, taſi hým ja ham tež. Kedžbniče na to, taſi bě ton živu, — taſi cízj ja ham všichéh mécj. Schtóz wan mój hýn v razi, to vichtizu cíniče, a bđež ſu wob wob powedže, do tom džízje vichtizu Bohu s mim a ſa nim. S něho móže tózdy vohladac, taſi hým ja všečeſio wan mymžiem; ſakto ſebi wot was žadam, a hdež cízj mécj woš ſowdowženych.

Tuteho wérneho Boha je Pawol derje ſnak, jeho, tiz che wšcheduje ſ nani ſe wšchém živu byč, a tiz che, ſo byli my ſi zykej duſchu jemu živu a ſi nimi ſjemočeſi. Wan po pat je tón Boh, ſi kotrejž hýne tózdy powodacj a rycieč, taz doverne džecjo ſe hwojim lubowanym noum, a píched kotrejž hýne tózdy hwojou wutrobu wotkryc, na kotrehož hýne ho tózdy ſi polnym doverénjom ſpuſcieſez.

a ho všchón jemu podacj. Nikomu ho mój ſuſy uječzni, a nožce nítomu ſdalem wofstacj.

W Atheneje na torhoſčaju je hwojath Pawol dale taſte píſedowat: Všchón tón hýet, na kotrejž hým tu živu, je wot Boha ſeftworeny. Še hwojim móžnym ſtowrom je Boh všcho tole ſi hoteho njezho ſeftworely. Šeem wot ho všchón tónle hýet naſtač njeje, njeje tež wot wěznočce ſem, ale wšcho ma tu ſwoj wěſty ſpočat, ſmeje pat tu tež junu ſwoj wěſty tón, a ſawoflanje tu tak dohlo wjeho taſte, taſte jo píched ſobu widžimy, donia budje ſo wjerſchennemu Bohu ſpodobac, jo hvojachco píſedoworuz.

Dale: Tón Boh, tiz je všchón tónle hýet ſeftworely, je wše všchón hýet wjeholi a wulki. Še luboſčju ſdžerí mój wšchón hýet a ſtotož ſe na nim hýje a živu, mój pat tež člomjelow hvidži. Schtóz je tu po Bohu živu, doſtanje hwoju doberu rjano mſdu, ale schtóz je njedobry, Bohu njevočluſchimy, doſtanje je hwoju wimu hwoje ſažužene vohloſtanje. Spochi a ſtajuje je Boh všchém duſcham bliſti, ſedžbniče hweru na to, taſi je člomjek po všečeſio wan mymžiem; ſakto ſebi wot was žadam, a hdež cízj mécj woš ſowdowženych.

Takto Boh wón mbdy žadun njeje, tiz byt ſo na wotworejn wuwohyngi, tiz byt píſedac ſo wo hwojich cílowjetow ſtarac, a tiz cízj wíženmu dač bič, taž hdyzlo bič, — ně, ſa wíži a ſa ſójdzieſtečko Bo wón ſtara a ſójdež wón ſe wížej hweru ſe hwojoi dobročinjei rutu wobži.

Dale jich Pawol powuci: Všchém cílowjetam, uječ ſu živu tu abo druhđe, ſo ta ſama jena krej píches

hudejce mačecí njeby wot naři nježo bylo; ale Bohu temu klenícej
bubž džat! — nožna mač je tu ſwaje čimuta." Wón ſu blíže
fe mni hujde a ečká praj: „Sa ſun lutberit; ſtoto wu ſeje,
to ja njeven; ale jehtoztulž leže rejsvemirli abo fatholſti, w tym
mi pſcholſtejnečeje: wu mač ſotraz je taž uajda ja ſwuje
džezo prohyla a džetala a pod Božím woženjem mi nis ſwuje
pſcholſtejnečeje ani ja tutto ani ja pſcholſtejnečeje ſtomažta
njeje, punu mješta namata pfed Božím trónom." — Za j hluvu
tříhodek a píšti ſebi myslab, žež mačecí njeheňa wot hvojho
hvoja a w jeho vlonou wotpočinjo taž džezo píšti mačecínej
wtroblje něto hždo přejdu wopatwa njebejte wjebla — a hždeno
wtroblje ſweſteſte, a wbla bětke ſu hžubila — a tež wjebla
wtroblja w moje džihui bětke ſu hžubila.

Wójtje jahwisa. Wy biezym w II. Ja dobremu synej
i maczeczu won wypomach; ja jeho na drugi czah czakajo na
lawy hezdy wołhadach, tak maczeczu na wóchu fedzblivu seżni,
jutuz bieże rad hihče junkróz widzecz chyla.

В тих вовчніків язгах є іхні вже на тоні вовчінні
подальші хадало. Вовчнік ведучі вже міні таїх, що по вовчніків;
але ця тола відідає, то іхні наявності нещодіє друге вовчніків —
істоти висунуті хобуєлькою а я? — ворпраувхе, я вже на-
радічно ти маць вік проїхівши вонтобі вітчизні.

Bjes kschiza njem'že kschesc'jan bjež.

Hlóš: Shtož ežini Bóh, wjeho dobre je.

Vjes kćizja nijem'že kćeselj jan vječ
Schtvo djecej tu, človječe vječ?
Voh pytanju' dže tebjie neč.
Hdija djecej su jemi lutje.
Čaj luhy jom'; dha bi hizom
Von poštujuva če riječe:
Olaj, to su Bože pucze.

Vjes kichža njen'že kichedžjan bjež,
Slaj, to je Boža wola;
So dyrbim kichž, nuju mæž,
Etu Bože dary wola:
Hdyž Boh taf ehze, dha njech taf dže,
Bwón i lutej rufu dele
Nam wičkito dele ječeze.

Wjes kichija nijem'je kichesek'jan byej,
Kichiz wnicz teby moblicz
Cze wot pñwetnego wotczañmyez
A f' Zemjne cze woþkicz;
Dyki pichimze ras' jen njeçijñ juþ
Preraz wot ho s' horzej myslju,
Kichiz idzerezi twojim dijeku.

Вјес хчиза ујем ће хечељјан буџа
хчиз дуби теби буджија
Се спанаја, је хечеху виторхимељ;
ака дубрјели ћа струјељ
Ходиј ће већинији из хотови
Се спанаја буджа трујељ
А ће будијену нас будијиц.

Вјес хѣђаја ијем' же хѣђејаја вјеја,
хѣђија вуји хѣђи хѣђија
А Вожа правије либо меја
А ијебијо ради виђеја:
Словије јахије, вјес војстанје,
До војорија, либа днѣшћа,
Схите к ѕврженоји сији ѕлѹија.

Vjes kříže tež ja nočnu bycě,
Schtóz ječeče Boh, chau nočně;
Ja všechno čhu i jeho ruti měcě;
Bo to chui Boha prýběj;
Schtóz půčeče, to dobre je,
Důl jako ho wěrni
Kříž nočně čhu ja knězem.

Tehafowa pruha.

— Damascon je jene tých v najstarších mäsow hľadá a wan, lubi čítaťno wózhejči s námoři testamento matce. Tam naječnejo kráľa kňies kňerutuj tež hwojich wérajazach, totvrdz chýzne Šaul, tehdopu hřízce křesťanskou njepršečež, píšečežebacž a jinacž. Kast tam dawno turotwíku hltan kňejci a kňehicžianom tyčí a píšečežba.

Do tutego města píšežný město rycerz a píšežebac po jeho hajzach hryje a de, doníž ho do bazara, wíeženye hajz, ujewimy. To je dotha, wista hafa. Na woběmaj bolemanj běchu kľamay vidi klamach, kdy kňovce ryancož pošloženach. Radí rycerz pat' dždžice vnu mudi, píšežebacž jeho myšle dždžichu na tom djet' tvorbožedza, hřízec žo kňovce píšeždavachu. Tam jeho wózko potem te wózhele brezne wobbladonach a žo na maz wjeſeſteče. Bubnjenie džčane kavne namatadu jeho wobdonanie. Škouzenje wón do jenych kľamow foſtipi. „Mér budž i tobū!“ tak wan po tamnuy rojajchju wítowarca poſterovi. „Tež i tobū mér!“ ho píšežný podzavoru.

"Zdroj by mój kujes wot swyojego niskiego skłynobuwa po-
żadat?" ja wišowar wopraszal. "Daj mi taſti teſtaſ, kaſtej po
w tutym mierzeje dželaja, prawy Damaſtoſen teſtaſ." "Rojlejſ
teſtaſ, fotryj man, a žobu naſtepliſci w tutym mierzeje eži vichinjeju",
wab jemu ſcześwian Damaſtoſen lubieſz. "Se lamſtneſci foſchęza
wab uón teſtaſ. Młody wozrel, i wudbypanymi arabifkum
ſpereſzant, po wiſhōm blyſtotaſte.

"Pruhujmoj, hoč' je doben", rječim riječet, tešat u svome vružu vodoblažiti. "Dobry", Tarta wotomuh, "kažeš živu profesor. Pruhuj!" Tuž ihbin riječet tešatowu vrbu kóz a ezhinješte jón i waltje možu všehego bôle do kola, domž kózaj hromadu nečlontušta. Nekto riječet vrbu kóz pomataš puščeti. Tóni jaštej jačenica. Pruhu je na radžito.

"To hafte je jena pruha", riečel s novou japočou. "Hviezze
dve pruhy tiež, tiež dvojice ho mysliač." "Tež tej budetež ho
derje vobstač," hľaz vobtomohu. "Bola potoči kulinu deťu na
blido klamoru, na deťu pa vstali zeleninu hobiač. Riečel ň tešatou
ka schovaničku ruhu a píšemruhu hobiač a jasom už tež hviezze

— Так будиши прѣбѣгъ сѧшими добре Домостоїске тѣхати прѣбѡ-
ване. Родомънъ прѣти ми пѣхозъ ѿїхъ зѣзъ тѣхеција-
вобласти, хачъ је јено вѣра добра и правда. Пѣхето ти вѣса-
најпријѣвъ, ѿ вѣбованаѣ а похѣлѣзъ дацъ пѣхозъ Вожу мозжанъ рута.
Сѣдѣтъ ти вијевъ, ѿ ю ѿ вѣбованаѣ рута, ѿ јено таѣ хѣвија хачъ
да прѣча дета, ѿ ю ѿ вѣбованаѣ а пѣхечејија ѕакъ Ђарас, ѿ ње-
рѣчѣјија: "Сѣдѣтъ је тонъ днѣсъ, јо дрѣбјал је јено хѣлоје похѣлѣ-
вња?" Але вѣбованаѣ пѣхечејије јо подаромъ. Рѣбљијије ѿ
тому тѣхати хѣвија, дха вѣбљије ѿ ѡод тѣхецијаје рута рустамаѣ,
а потомъ нѣхъ прѣбѡданъ ѿт. Сѹи ћо єствије похѣзъ хѣвија-
вобласти подъ Вожу рута, јено јени јено пѣхечејије тола мѣсто и премора-
въ ѿ ѡодъ ља рустамаѣ. Потомъ ѿнъ јадни вѣрамъ тѣхецијаје нїје-
који. Кроји, хѣвијији тѣхъ хијеја да ѿ вѣбованаѣ пѣхето ѿнъ ње-
ји вѣдѣ, шијето вѣра рута, јено јено пѣхечејији, ћи, јено потомъ по-
вѣћији, таѣ јо Ђокеји ља, јато би и јатна пѣхечеји и други
са фелонимъ.

Za drugu pruha je željena pruha. Ta noć počinje na množi življnosti, tijek je usreda i kruće ka željeli. Ale fikcija je ujedno bio tež vježbi majstora tijek pješčenjem, dač, kaj, iš, iš, išem u njoj se oni žanče iščuditi na svojici djeti, iš, iš, išem da ih slobote pješčenjem. Pješčet je krajnja mrtva dobra, ali je jedno vježbe a jedna tež pješčenje. Teža da mrtve mrtvi učinjužnije pješčenjući a svojici većje volat će dač, kaj iščuditi tijek fikcionevinu življnosti voditiča: „U Škole življnosti nijesu!“

Skonežnje je bishće tveža pruha svjetline, pruha je volnui, težak je, tiz željeo picherubje, ale volnui nješamnože picherubmjež. Tak je tež učotri hichezijan, tiz drje ho pishes mislu khróble

pišebejje, ale hdyž ho jemu světou lóšť měsíči a lóški napřečevzvou
kruji, da ho vón won myho pišebejje. Díž ho tu halec pravý
někdejším voláze, tří w tých a dobrých dnech života mydřek
pišebejje jich miele wojož je pomalo pišebejje dobrý český hačký pišebejje
w tří časů. Strachensko hobořeško Šotiašku mladou. Davit vorečnou
ale pišebejje Utračovou blázu žonu ale miele běle pišebejje kohyž
kohyžové cestá vydělou tuň hrabou vyzet i padec. Teho dlož
rěta: we wištichý hystrovaných wobstech, w wištichým pruhad
vutračz, potom doštejnemž wot Boha Lutjeja to fundezenej se
sama ſejho pecuji vnečenou, a ſi tuncy ſvadězenou nione mjevo,
fotřez michtou vnečajce, hach tón, a ſi tuncy ſvadězenou nione mjevo.

Rajlepšia brón a kublo.

Ženu hrív ja pŕschežieť ujecham,
S ujej ho hrecham wobaram,
Mam s ujej njepršhečzelov k žmēcham,
Žejuška ho džeržu ťam.

Jedyn połkad ujem'že rubież;
Szktó je, kż jón woźmje mi?
Moja żbóžnojcz rěka wérież
Do Rnjeja, kż pomha mi.

Jedyni hród ſo nijeje dobył:
Jeſuñ moja nadžija!
Ja ſzym ſzbi jón pak dobył,
Kónz je wjedcho będzenja.

Zene durje wotewrjene,
Schtó chže mi je samkmejz tu?
Hdyž je moj čas dopjetljem,
Pjches nje t węczuom' mērej du.

۱۵

Wodacj je kralowſki ſkutſ.

Pohanski kral da ſebi ra ronu napříkaz: „Ženje njeſtvo-
ního vroby khotjal, donuž njeſtvoju jemu ſchytří kroč vodat
pjetehož hrušky ſo ſol, ſo ſym khotjal, ženje pat, ſo ſym
wohnbudnážil.“ Druhý kral ſchytřil tu rovnou napřímo a won
ko jemu deric spodobacíše. Daž, to veče tež nechtio ſratovitě.

Wiele wjazd hradu a wodowianka pal je taki kral woprotajal, fotenem je Poutini Pilatus na hradu napisal: „Denis Kazanenski, zdoun kral“, a na koreczku row je napisane: „Denis je kral“. Tak kral hruje deje je wen u tych dniazech, kdez ke bo hemi, khoujovinuks a njevezhezelam wodač! hačk budzidze tež khoujovina, mudi, dha zo toho žentejce njeje čimil, khaba jenoz je khoujovina skouzenec. A tak kral hruje je won wot teby čožak hemi hradu woprotjal. Mježdziec woprotjať, ta hruje hru hemi tuteje hradu potrebiat a ſu wobezh, io ſu ja doſtati. Ze to netto wjede, kdež dyrebičs píšebezoh ſaho wodač a woprotanje wodač? Kral hradu je to vichljetajac a to je kralowstvo čajnenje.

Sbożownaj dwaj.

Nowozjania pichindze po swoju nieniesieci, ktoruž chajische nosi reji wjetz. Alle ta mjezdzie rusej rusej, tauru, tauru kuzkodziumu bladzhi, fotoz mu dezhinu butu tauru tauru. Na, dzisza nieniesieci pichindze hirszebo hotova? Wobs wonta itej a caza? "Ach, mój lony," motowku nieniesieci, "piched pot kobzini dzhuz hirsz, woblaetek, diž safaatu staru, staru kuzkodziumu hirso taž hirso hirta wielskiecia. Szytne wona po mu woblaetek. Klywotajaz dezech, i njej a pomach, jec do teza. Da synu jenticha we domje može jej pomocna byc. Woboci mi, mój lubowani! Wéra o wjetznej dzienstwa na rejsach żancho mela nieniesieci. Tola že nowojeńi woli podam, woblaetek na reje synu bbyri."

Dži īvadējēja ī veļojotām mēsējām na prieju ījēstefūtū
blāzdi ī mūku blāzdi prieji: „Moja luba Hīža, ja bēbi ī rejonā
tēvi īmēj blāzdi. Mēsītāk bēbi jēzus, ja ī tebi blāz-
di, ja ī tuvā pīchi klorozētā ūzījotāmām hāzēm na rejsām
lubī, dība no Bohu īto dāzītā, ja ņ mi taisi labotēmām ījē-
wējēm vērādājīt. Powīnū tuvu dīrau ī mērām ījōho na hōdītām
ja ņ mi ne wižejotāmām dāzītām vēle pīpudobītā. Tūdītām
pītāmētē pījētām, tōtētē bēbi ja nāju ūzījotāmām ījējētām

“tón wječor poštajil: te žu twoje.” Kadostna ujewiešta džakowije pschiſtaji: „Twoj dar ualožimoj ja naju wbohu, khoru ſužodžinu”.

Evangelijon w Schpaniskej a Portugalskej

Evanđelijem u Španiji a Portugalskoj, hdež je na najvećoj polu otvorenoj na svetu Evropi, tam, hdež tež ponatalja vat međe i na svježevi vodstvo do predački kroz, kroz hapele teho lata međešte ho u Lisabonje duhovna trosnoću evanđeljskih duchovnih s formidabilnom poštovanju. **W** Madridu, u blizini mjeđe Španije, hdež nebojši se Židovima stutnjuje, nije bohužel pišešo hajdeže i latenju evanđelješte vjedabu dobro. Tola nadžija je, po viši njezinih vobijenostimači boriši i tačenu latenju donđe. **W** Zarzelone vobijade živjene spominje. Ta evanđelja vobijada je inicijativna, no 100 dusha naroda; tež je evanđelja šešira latenja, potriž hdo 20 dječji voputnici. A koare zgritaju je našladnu vjenčanu nožnramčenju. **W** Malatu je pot novembra lindjensko lata evanđelja vobijada latenzena. **W** Lutinjevne vobijeti pot lata 1761 vobijada i zgritaju, a pohrebničkom a liči hdež 750 dushom. **W** Amore u Portugalskoj na portugalsku vobijedju ſakom učulu ja svjajnici venčanih dječnjaci naravili, na kretci jo 40 dječji pot evanđeljstvo duhovnog rozwijajuće a ho međezem Božja žrtvu vobijaju. **W** U temu dječju bohotke živnjanjuje se piščihod diećemom.

Sozialdemokratiske bratrowstwo.

Nejisté řešení v rozhovoru.

Požlední džený pýšebývanja na kraju běsche pýšichšel. Mezi
ho žom voprascha: „Scho je najrječišče na našem zyklu
pýšovanju?“

„So mižu ūčo domoj puečowacę“, wotmolni žona.
Wuž nu kmečsche a i žłowni tchajecę. „Hdyž budżemoj
domu, ičho budże stóczęcje junfręcę nařejecę?“ ho wón dale
prachieše.

„So móžem⁹ wopravdžé domoj pšchińc⁹”, wotmolvi žona.

Naříbrity dželacéř. * kdyžc* cíjeli a krudim hjes mera a
tvrdíha hjsvý pueč dolež jenou u hjesobhōzíci ptečežnějene kta
mlodobrha na dnyh paladu; a pola kročebóz běžde všechno
rečezenje hač dotal tak možto pomalo kaž cíjeli řešitivo, hjsíž
wot hjsvýchce tnejca došla, ſo dorbi w 5 hobszauh na ſanton
všechni.

„Hö, schlo wass fe minn wjedže?”

"By ješe moje tu sládeč."
"By mi po tařinu větrčeje, ho je to moja fruta mysl byla,
hdz̄ woh i řebi řeřach; netři man pomíjivouč na woh wot
ukrobo, toren woh i řebi řeřa a korenem vříščice bale
mutrobce leži, jo vříščiceče. Tu vříščice: "Přijde te mni
vříščicu, tři my hrázni a woběženou ješe; ja chci woh wotřemicu."
Kaz̄ ji pŕvku nejčet tat̄ reči tu dnejen. Deňn̄ pŕch vříščicu
i wom. Hdz̄ my mi větrče a moje poříšnouče, čeho dla ní
wjele psedčelímichého řeřazítka."

Wspomnienia dżelacierzów lechu horze hryby. Wśród jen nawzajem temu się dowieńczy, kiedyż połutnym hęćci wodawa.

Bomhaj Bóh!

Cíhle 41.
13. ott.

Létnik 5.
1895.

Szerbske njedželske lopjenka.

Budanaju ho týždu žobotu v Čemolerjez tuihiežidložetmu v Budylčinje a ſu tam doftach ſa ſchťwörtſlētu pichedviatu 40 m.

18. njedžetu po ſw. Trojiz.

Jap. Štuti 17, 31: Bóh je wěsty dzeni wustajit, ſwěto wot ho ujedza. Luby, něchtónkuž rječuje: „Da wěsty wěm, ſo mam muža, wotrymž je wón wot wobſamym a je poftajit we ſebi něhniertu dušču, — to pak mi ſo měrje njeje, wſchitit tu věren, io je wón jeho ſi morových ſvadžit. Luby hdy moje čjelo ſi rova wupoſtanje.“ — Taſtemu ſtejku ſvihachemu něchtio ſi Pawolovo wpredovanju, pat ja vraju: Čloujefoteve čjelo ſi deho dušča trucje do ſtejku wón něddy Athenskum na ſich torhochčezu ſteji icízni. Vjes čjela nihdže žana jenicja dušcha. Prénje, ſtož ſim wón ſvédova, že, ſo jim jabny njeje, ſo jeho dušča dybri ſame ſwoje čjelo měz. Štož wuloži, ſtož naž vrénni artikel we Božin vuzi: Bóh njevéri, ſo ſmeje čloujek jumu ſame ſwoje nove pichedviatu wíjhedomozmu, ſtovorečel njebežov a ſemje, wón pak tražnijene čjelo, ton je čloujek bje wíjhede nadžire, tež wido wot neba ſtovorene ſížeri a wodži.

Dale ſim Pawol jaňuje rojstloja, ſtož mamu i zylum mojim roſomop domopſtřijec němožu“, temu dyrbju w nožich prachečkých w druhim a tječím artiklu ſtejo: ja muſnač: Luby, ja ham wſchal to tež něfamožu. Khrýſtus je Boži Syn, je tón, tři hudež jumu wíhōn ſtož móžti wſchu tule wěz do wſchita dorohynic, tón huet hudžic. Jumu hudež tu čjao, hujž budža budža ludžo dyrbjal ſam Bóh byc. To wſhat je věro: Hdyž je ſe wíjhde krajov a naredow, vſched hudem ſtovom teho čloujek ſemřej a je do rova položeny, teho čjelo tam ſtejci, tři je wot Bóha na to powolany, vſhod ſwet na ſemi tři a ho do proda víchevredži. Ja pak nihdy ſi wprawdu hudžic, a tónle muž, wotrymž je wíhō ſobžuita, tři vjeſtadám, ſtož tu ſam ſe ſhvojimaj wočomaj ſamkujene, je Jezuš, Boži Syn, tón ſchízovany a woħlaſdam, ale ūlbadam radscha na mojeho vichevredži ſuorjen. Jebo Pawol Athenskum wopřia, ſak wón neho ſbójuita, tři vjeſtadám ſam ſe ſhvojimaj wočomaj ſobžuita. ſak wón ſwet a do ſunjerze ſandže, tři je moja hlowa a moj ſkal, a pichipra ſebi ſpodi: ale pat tež, ſak wón ſwet ſi rova muſtaže jato ſkal wíjhede „Sbójni ſu wſchitit taži, tři dře ſe ſhvojimaj wočomaj ſobžuita.“

Na to ſu ſunjeri javočitlo ſpodi w ſwojich vređowanjach ſvominati, (a Pawol to jowle tež ežini), jo hdyž do lubeje Božije ſwórk poſođu a w njej whladam, je našch luby ſbójuit ſwet ſe ſhvojeho rova wustanyl a ſak mi tam Bóh ſi mjele ſtov pichirunaniem a woħlaſam, ſo wſchitit, tři do njeho měrja, jumu ſa ním ſe ſhvojich ſi jenym ſa druhim, vſched woči ſtaja, ſak wſchudje rovow wupoſtanu. Evangeliju, w koſtimž bydu wo ſi něčeho ſemřeteho a pichellatého, něchtio nove rjave tym žane řeče njebyše, ſo jumu wſchitit morem ſe ſhvojich ſi ſwet wuſhadtja. Šežykl pat mi něchtó rjez:

„S c̄łowjekom smieje ſo ſ tym hinaſtcho“, ſo tajſtuni ſwojimi ręczemi njemohł mnie niſdy nictó pschemolicz a mi moju twieru njewestu ſeſtinecz.

Moja měra je „a vostanje taškale: Željub je moj wumóžnik. Tón pak je mje, to rěka: mje wscheho, po čeje a po dušči, wumóžik a tón jemu budže jemu tež mje wicheho psicheratnič. Schtôz praji: „Ja man hwojeho wěsteho wěrného wumóžnika, tón s tým woprati: „Ja mam s ním nětoho, kžiž budže mje jemu s mojeho rova wubudžič a mje psicheratnič.“ Schtôz běbi všeched hwojej hñjerežu njeslamóže s wěstěj wěru vratíž: „Jemu ja s mojeho rova živým woprastanu“, tařti vostanje tak dolho bjes troščta a bjes nadžije, dóniz mjeje donukwaj wěrič: Raſch ibóžnik nař jemu jawějež s nowa wubudži, nam naſteče čeje psicheratni a stócnje híšejež wichó psicheratni, ujeheža a semju, so budžetej wobej wichej nowej, rjanej, traſneji.

Na wšich tole naš wchitzy japoštoljo se žwojej
wuežbu połaza a taſkule wêru ſebi naſh knijs wot naš
žoda. Wschón zykh ſwét, niz jeno ſami čłowiekio, ale
ſobu i nimi wſchó ſestworjene, je i ſadomowym ſhrebenjuom
ſobu do ſtaženja a do kñijerejce ſapamny. — Duż dyrbti
tón, tif naſh wumóžnik reſa a tif toſti tež i ſwérne
prawdi je, wſchón ſwét, čłowiekow a wicho druhé ſe-
ſtworjene, do nowej bojitejke kraſnoſe ſiſteſtworicę, ſo
bylo tu wſchó do wſchónka ſwiate a kraſne. Wſchá dotal
wſchonawa ſwórka dyrbti byęz junu ſobu ſe wſchémni
Božimi dęćcimi do zyla ſiuwkuſowobdanza.

Takle je bývalý Pavol bývalým Albenstím výdělával. Abo řícto že býti tam se bývalým výdělávánjem pola nich dobyhl? — Někdy si jemu myslíjach, dokelž jim jeho ruce psíče všechno jich rozm dělají; druhý jemu vyslovíš: „Jemu druhý deček chcej sajo psíčkáček na tehle poštouhač“; i tým pak jemu daleko mizco někdybudičku, dýžli někdyto nje-
věřte; woni džadou jeho wotvouč.

Boże słowo wychat je świętnym ludzjom, wołajdne a
nieispodobne, dofełż ſebi taſzy myſla, ſo maja wiſitzy
bami wiſhni mudroſciej wſazys roſom, dozli tamni Boži
poſłi. Tak bę to něhdyn, tak je to hiſćcze dżeniniſki
dzień. Ma Boże słowo driej wſele ludzi poſkuſha, ale
wjerzączi je tu ſwochi maſo.

Ale tola běžná tam tež všchelazy mužovo, bjes nimi Dionysius, radny kníes, a pôdla žónska, s mjenom Damaris, týž bučin wérraj. Powol tam po taftim no torhořečju podarmo prédovat njebe. Po čzku bu tam wožabka, týž da a dale ročiřečje. Vože krátečno runa ho spochi žonopovemu sornječku: s maleho sornječku trojče jemu wulfi štrom. Powol pak je měl na tym říwoje živé wjehele, so bě jow w tymle wulstim měřeče třet důsječ se žwójeho sbóžnika pšchidobyl, lotrž móžadzu běbi wot tam říwečci:

Włj, Boże, tebi s' wutrobu dżak damy,
So twojoh' syna sa jbožnika mamy.
Hamień

Anjés lēfaré.

Lekat chyžje wón bycz, wulki a flawny, wischitkum lečat, kotonj by ludzom rann sawajat a khorejch hojt. Zeho nac vědče knies wuczen, ale won chyžje i letariony bycz. Duz nac wueste wumuse a macz vědče taſta bleba a flaba, to možt jej weschit piches liga dučz. Tačo pak nowe ſeto do ſujca pitčinou, dyrbijedce by macz na hrobočce lebnyč. Šekydon dnyon požidžioho ſemri. Ach, netko vědče wobhi Žant kladujschi hólz. W wožadze vědče nichio, kotonj dy jeho i ſebi wiā. Duz dachu jeho na

niezbudzanie kładobneje południu i wiedow.; a jako naścęgo pchliźza, trzejasie bar. Wiczes bólza, fiz. by hajny pašt; wón pchliźza, źebi k wiedowie po Danka, jo by kładobneje południu wozechnjeniuje pjenjew ſalintow.

Wóz bólka niejachu w rózny, jasno bie w tózkom nimu dziedzicze a wózach: „Hej, wieżerje! Źant – leciał chwidoły bież; iżtiby bieły bieły pejeż!” Źant hebi iżtiby i tiga móre, ale kózim i tibym rózżanym mprezji. Wieżor ho vidi kwojim tejan połatim, taż bieże wot nana a maeżerei niewitniel a puejchje: „Lubys kmejcie a Božo, dotelež ty mpejchta, iżtiby i leciamym był, też ja mpejcie; duż pombyj mi, ja bieb kweńu bieja pejt.” Wotwroćtaj, korańż Źantom w kontorze lezejchtaj, bieżza jeho modlenia dla wiernychko-wajchtaj; ale wón by ho fódziężki wieżor połatim, a modlubo by bieży pojt. Źant ho leżo nimu a jemu dômjeż; potom by Źant tak pitnie wutniel, jo to wieżer prejil, jo te wiñdżito jało do-wutniel, sichtęk bieże w tózku iżtiby.

Na druge leđe, jato Žant hrvoje hrvu na šećerničkega vodnjake, pŕstes fortez idežnica do mreža vodže, ki jih čakajo inčehanžana tisteni nimo pŕsteha a pŕvečnega v Žantovi popovljeda a jato večne jej mruževs mo hrovijom šećerničkem domuje ponovljena a jesi prajit, jo večne rad čapki s letarjami hrvet, wen jemu praji, jo hama dječči nima a jo je j vundova, fortez rad dnušni dobrotni čutiti; jo je tez hijo dvomajn mlobomajn žudomonač dale, ale so fari jej wobej to i uježdovanja zaplascit, a jo je wen e temu počnacu plibljetata, so dytrič čloujet v temu stanju wobejne do fotrejeh jejo hodo. Vido nits stojit a jo je rifa e temu potisječje nejeme, jelo wylje jebo kanta wobledhunje; jo dytri Žant jeno naunamneč hruen dječča a hrvoje hruen pačč a modlenja nječanč. Do jej hols žutlji; a potom jo mytev nježel nimu, sa lotres bolz tisteni nječančlau: jato pat něstil jaho pŕstes šećerničkega domačhe, wona jednu djezi kojo pŕsteh nimo steječe, a won večne vsečenim vostrečan a večne hruen čapki ležatim a wona večne jemtu rufu na hruen potrožila a jenu do modlenju vobčenja na

— Što je učinio? — pitanje je bilo učinkljivo i nezadovoljivo počeo ih. Potom većje jemu poveđeno, jo je viši moran pobijedio a husto na njego usmijela. Wanu većje jemu dirje prajila, su je strudne nošnjene i vijaja utvrdom lumbušem čimatu, potomži većje dobrovrat čimatu, ali je viši tamo vijkom vratač nječa u doburim nošnjama, riječi međo punjivom puzacičem, su durbjal kćidu u svrđivom stanju vojtač — a douze i žantoni pustata.

— Ije nešto hije dobro, jo večica za knjenu tui rečesata — nezadje 20 (č) — žanta većje kebi do doma vratač a jedo obiteljskada faz živote dječjeg — a won je jo tuvarnač i vintrebovci željanomušni i je lučenac tulobjen.

Tak bu i njeho fuses létat. Ale řečtož je nejlepšie: už jenoz hlawut — ale tež pobožný létat.

Dvojaka mits.

„Tak kwaterało”, sko jena żono druhieje na drogi woprajsza.
„Czlowiek dyrbū”, ta wotmolivi. „Hdbyz drzebi nicherzabumieć

potom je wjele wobstaracz a pſchemyſtie, ſo druhdy niewes, hdze naſch hlowu.

„To čazu rad něříč“, přemýšla nošromou, „a pola tebie je déz čejšje hinošta, všeje všeje. Předtež na kvojim mužem podprým všeje všeje. Kdož daloto možu rozhodnějš, dorběživ ho pořadatívno a klasmy žama mohitáv a kvojelo leňšeho muži čejšjiv, kofrž Bohu kubenu česk traje a twoje vjenčení běl píchešenou. Křeměž i píchešenou všebož píchešetajch, to svobóž česk traje a minu dce. Ale kwoje staré brňivo na kvojim volejných, te tebi woštanje. Haj, hdy by nájdi muž v kvojim volejném novy člověk byl! Hdy by píchešenouč k pízmu v starém volejném woštanji! Ta jeho lutož k valenštem blehle bila tola nařibdová, na čejšjí moži čejšveč, a to woštanje fajtež e huto, to kó hinske možibdová.“

"Do naštebine je mije njece, Marija", druga snajperečevi. To najšibiče njece, štotož kobi wojnu. W wojnu naštupanju ištož hoju većaju, so je naštupiće so mije. Přetož to je to, ištož mije našimjihšo a našimjihši k mojemu Bohu a sbosjene skupini, jednu dneši tež dnuhi. Přetož u wchodnu svijetlosti a mi suju nametnuto, ho i mojim sbosjutom rutečež. Přetož a miteho druheno nimanu, forež by mi punčahš mož. Zadim referem na mje punčahš mož, tež tu niž, kis by famolj našimjihšo wo Mariju, Mrežtušku rutečež. Ruda mije twjerde na mjevoj vnučinuštu jušoš: wona mije pola mješa dježi. Še našal wečež mjevbu a taf spramje wona mije rutečež mož. Tu je mitešta huterickimš ūstbi: mitešta huterickimš je ūstbi

Přichytovací a řamotivací ho vyměňte. Mí je hrušto tak stuhou, stupovací: přechodový kojosek tu je. Při této vym pak ho řamotí vjezdový do přichytovacího bládu. Když by do černového řamotového bládu vstoupil, všechno se zastaví. Vzrozebnění z pravé poříditelností je napříkladitelně jednoduché. Ale ja ho Bohu děkuju, že man takto růžový kojosek všechno dobreho vzrozebnění; to je napříkladitelné přichytování je možné i v případě řebla, i když ho jeho tuh další namataut: nezají pěstovací, v řeblu a živěnju.

Najkrásnější poklad a towarzystwo na světce

Хрж: За хим psches Ахренија крауине рану.
Кат крајем пољад мам на хидеџи,
Ходиј мам ја мојој дечији.
Ахрениј у својим хвјетима течи.
Млеч хвјетима пољад хронаджа:
Мој пољад већине војнице
Дон хвјетим вак видимајући.

Kak krajuje towarzstwo mame w świętej,
Kiedyž kłodzą w myślach i Jeżuśkim,
Tu k templej, kdeżek ho Boże dżęsji
Tani natwariują s modleniom,
Kdeżek prewna wiecza Rzeczytwa
Szo wieczystym wernym wodawa.

To tovarstvo je lube, krasnje,
Hdžez su ujče w myšlach psches jene,
Hdžez preduje ho nau tak jaňuje
Mož, lubodjev Boža do duše
M i khelskoplom kvala khvylitka,
Riz ho jom t cjelesji jašpewa.

Tam wużivwamy żbroinadżeni
To eż-żeja a kiej jehnjeżza,
Szam piches njob' k ujezju wużwoleni
I żbóżnoż je nam hotowa,
Hdżej towarżjewo je jandżelje
Witch jehnjeżowej holożjnej.

Njech s tovarjstwom mje wuštorčaja,
Ktž hñem ja hwtne mjenowacž;
Sle ręča na mije, k hñuſe stoja,
Njech chzedaža mje tu satamač:
Sso wo to niežo njeſtarom,
Widak Boba ja piſečežela nam.

Tón poklad njemóža mi rubiež,
Tež níž to krafzne towarzstwo,
Síh rēž řeše ho budža ihubiež,
Ja pščevinuž chzu i Bohom wjcho,
Ja puhnežam ho na Khyntuha,
Wón je moj poklad, kluonanfa.

О Војо, ти ахъзът ѿ миму ходжіеъ,
Каъзъ долбо Ѹнвънене ту мам
А иже по речевыхъ висъзахъ моджіеъ,
Хасъ жиму хъюътъ хъдъ довоняма,
Да виуду ѻвънне се хъвѣта
А небъю ѿ ми хотевея.

५५

Nač naučzjish male džeczi poſluchac?

Na nowejjszych male dzęczę sały pośluchać, — to je jene
i tych najwazniejszych przekonów piki żartowaniem dzęczę. Wszedle
mijem haj hajdo! z dzęczęsem wo tym żartowaniem, lecz to jest piś-
kałane a żartuj je fatalne. Mał kiełkje kózki śmieciels, ko kiełkietu
wsiądzie. Grajają a żartuj je żartowniem dżęczęsem a potaż jenim żartow-
niużec. Grajają a żartuj je żartowniem dżęczęsem a potaż jenim żartow-
niużec, ale mijemko w żartowniu cząstę. Szysli w němż jenit jum-
pośluchiwaczy żądał, budiż kumtym a frutym! Kierując k pośluchiwaczy
nożki wobec i przedłożeniu a majeżem. Dżęczęż na tyżprzeciwnej
wadzieniu pojmują swoje plichtewaniem plichtewaniem. Taże pojmują
yżt kui hajo széjwuk mjechkożce a luktózce, i kotrejz kui starciem
hwojow molu jenili a świdnie i jich kiełkowaniem stęi, kiedy kui hajo
kuntreż plichtewaniem dali. Wsile wozajemscie je, kiedy kui mje-
maceżerje abo maniojo hebi mybla, jo mjechmiedza hwojemu luktózefej
frutcho kłowiszka praciej. Szysli w żartowniu plichtewaniem mije-
meczeżerje abo maniojo hebi mybla, jo mjechmiedza hwojemu luktózefej
frutcho kłowiszka praciej. Szysli w żartowniu plichtewaniem mije-
meczeżerje abo maniojo hebi mybla, jo mjechmiedza hwojemu luktózefej

Wot nětko už wjazdy

• В мејење Мара слеји stare тварење, потрј ма сподјавне напишмо: пот нећо из вијаги! Џуди ћо пратићи, кјото ме на сећи, ћо теби једнозваније повидеји. „Меду бјеше јон браћа вијага, потуји је љубовим љубењеном а вјеснијенијом јавијијајије, нјечијејије, сјенијејије. Пјети браћа вијон вијеље вијесије пједића: хорчјум вијеле пједићи; стончије вијде на вијите а рјаси твори вида. Св њи вијесије мјест, љубовим ћодданама пјесмо вијаги даваша најда, јо вијон затвјадија.

Dzúj ho wulci džwó, ja, jo Dzúj Boží na hrabín pchídžde a
jo bu nowy čłowjek. Hrabín kwiwo harty do wóhnia čejšim
i tmy plowani: „Wot netko uż wjazd?“ Róz ta hójv róh
i pieču wja o jón i tmy hanymi plowani do wóhnia hajeta.
Na kęczi, kotrež ho runje twarzycze, da won napříkaz. Wot
netko uż wjazd?“ Do běždej wplodzenie twarzycze, kotrež natwari;
to je ta kęcza, kotrež dženja hřebeče w Wórfu i tym džidym
nauhivom wohladzony. Hrabája je kwiwo hstowo džerzat a wet
teho čačka kwiw i luž bozbowym čmút a je wězce pôbla jam
bozbowymy bci hačz dle teho čačka.

„Byt netko inž wjazj?“ Taki dyrbi pola zdjedzo człowjeca
rękacż, kotryż je pięćsiódme ducha Bożego i nowa narodżeniu. To je
prawa potuła, ju dyrbliwych przejście: „Stare je jaśkło; hłaj, wiedźmo
je po nowe źejmilo!“

Shtó je ſtuijſom?

„To moži člověk východu naději svatého“, projevují hojně dříve
k pohoršení hřeček, „odboz k Bohu v povoni, klat netělo východu na
přeče dže. Změnění po druhdy do faž wojewodstva východit
pocherčivo východitum. Klat lutoječ k Bohu u murobač wutrobuje.
Se východitich bolotu wotolo člověkostva leži murokota faž črovne
mreždaci.“

"Hai", wotmowbi hójež, "mi je utwroba tež potna šufla a čezmnožješ. Šejož na jenju blatu je jošne. Tam ho jošne, njebejha nits hvečja. Tam man rjavo vnuhla frasine továreštu, najuvodčičje, lotrež može hveč. Tam ja wém, šebo je hýlničji, hach wjehata muž hvečta. Tam ja wém, so zglede nadobehože člówočehu v Božej ruci wjajš mjeje, hach hžvž ratač pich vnuhpanju horeščez potni vronovu nahrabu. Tam ja wém, so v njebehach a ne senci a w čežnkoži a wečnkoži hinat mje- pónidež hinak hice mježoži, hice v Božej voli.

Dobri psichezeljo a ūverni sužodjo.

В вježbi nožičeho wózneho kraja w časzu živjow mledy rataj ihor ležejše. Jebo nau mjezo vježby dželatcji ujemljivješće. Wozj božnu běchu j bladomju 5 mlatcji, když bytchyl džeczi napjate. Duz 69 hrušinových wježjanout hrušinou stupi a wob- samky, žež thoreho a je cym diuju pořas a funjacej. 69 božnov hždo nečekto wuečinju. Krétki časb po tym běchu zpět žně domov throupane, a k hrušenem ratarje tařta píchezelna pomoci tak derje čejnješće taž najeplýše létanívno. Od bytu v něm w mležce a na wžy w hrožje a dželatni, na to píchezo doporušil, řešte štvrhová prštívna wueči, by wjele ležje bylo a žaloidemostatojo bytch u naſtrebování nařoniti, tak wjednou valne drjevo, fortečkž i palenici wwojeho wobenije trjeba, píchezo žadnijše bytu. Bohu ſel možno něčto na mležtivých mrežach leži.

Žadný druhí arunč niktón nijeméje položí.

Francowscy wyciągnęli phibitkę na koniu, nadziewanej leśnictwem na tu myśl, mleć sejtarzemie kiełbasyjantów nowu wero salojeż, dylekcyjne pat to šponżerje čiminku, to be čiščenzo jeho gjeniusz, ujemno jarej knudna. „Do wóz” i natemu nimrej Talleleyrandej storzejde, fotrys jemu wotmohu: „Haj, nowu wero dla lida juiwicz, wieje žona malicjusz, Tola žiano moźli wam pucz potkać, na fotrymno moźli ho wan to rádzia”. „A fotru pucz by to byt?” ho mudrzač wopredzia. „Do by tón byt”, wotmohu Talleleyrand: „Kierie a čiščenzo dźimno kierie a ūciwice mielodofitki kierach

↪ budzijęce morewach a potem dajeje ho tichšowacę a pobrieżacę a dżelęce won: Ja man sprawui, biehašojui mandžusku a wo stanče na trecji dżen noho! Odbył jeże wjeho to čiutii, potom tym preji król Salomon: „Konuś je wózjeżu żona mowbaženja, molto ho man radzić.” Taſeje rady ho nasł wjerzyłcoč, kž ta je wiele krajuńsza dżiżu droga parla.” (Pischiń, 31, 10.) A wiele do dobrego dżerzeje, nadzaj njeđe a jejne wi- ſichto dale?” „Strone a połtashne dżeži.” „A ſichto dale?” wiedzenie ſeđa ho ženu čeſće, tak i ſahnbowanym weteidze. „Dżelownia a piſtego wjeſteli wutrobi, i ſotriež pěkies žiniecie

Sle kivédomje.

W salianskim času kr. Theodoritus knjegječe. Tón všeče wozbuehnu muja Symmachus stánzowat, tat jo všeče jemu hłomu wozet. S tym večeče ſebi te ſwiedomije ležim i runjeć wone kwoiſi pſyche, woni tola wotac̄i a jeho ſytneho Činječe. Widetox jato ſo jemu juri i wječer bjes druhim ſđeniu hłomu wot wotjeſe ryba na blido ići, ko woni ſtrbi a njeumjelieſe hīno, hač je ma wotčatu hłomu ſtánzowancho Symmachus w ſtysi pſyched ſobi, lotniſi karowje na njego hłodatiče. — Dok všeče jeho ſt swiedomije, forteč jeho wobitvjuwotwate a won bo tat wintreža a naboja, ſo jemu mēra niwestoſi, ſo won ſtheri a ſtupnici mēra niemomostni ſtupnico dnuſe kropic ſi.

Kat něčto hýo na myšce to se kňedovně chloujete hýto wobstřízne a taž kňazat čerstvě chvítíte; tak halek ho w heli satanomu pôsobí, když budže jich čerstvě w kňedovně všechny kňazec a čpivlovač a jin myštej hřeči prosvetovač. Ste kňedovně budže jím parovatovač, tak hý je kňovinu hřečhami, fotrž hýu na myšce čimák, kňovitouč hámí řebi itajstí; tak řina teho, id hý u tosfir wohrenja, fotrž mbdy njeponahajte; tak hý w rumoženja nadzec ujmeněža, ale tak dyrbja všechny w helism wohrenja čerstvě čerstvě, dotekz dyrbji to pročežte hýlowu jím stanuje w pouzdatu hýc;

„Niek ezeru njebludže wunrječ a jich woheń njebludže wunhačkueč.“

S Bohem do díelu!

BRITISH MUSEUM

Đži vječat won wo Božim imjenje,
Sapoežu đželo į Božinom!
S ežahom wužvij hymno rjeđe,
Vječ hvo stanje i modlitjom.

Нјехладај до далокосје,
Сјин то, схтвог еји блиско је;
Ехзеч-ли џијеч, дха вишњи веће,
По дјеле ћо втопољније.

Prósdny khodžieť to je straschné,
Pilný byť je ťrovotne,
Po džèle ešti ťeja ežehnuje
Počne krepki na ežole.

Hydž ty ujewčch, hacž ſo radži
Albo ſichto ſo ujeradži,
Bože žohnowanie w hnadži
Po džele ſo vſchibliz̄i.

Duż wſchaf dži we Božim mijenje,
Sapschimū dželo ſ Jeſužom,
Boh da radžicę tebi rjenje,
Schtož by wužył, i bohaſtwom.

٦٣

Tedhū bohath muj.

Bo jenym křečejzjanie w řewiernej Americy ho powieda, io je jara bohatého placzeče a bě všechno wielej a božovny. Ras pščidze l' němu dowlšíkera, wotewi swoju knihu a ho pracha: „Ašt wiele po prawom wobhřežje?“ „Za mjeplacju jenož se jara bohatého miňa, ale tež ſum“, wotolinu proshamy. Dowlšíker težbližne po všechnuse. „Po třemka ſat wiele wobhřežje?“ ho hřečje junfréci bohatého wopračha. Ton ſapocza: „Ja man ſbýzna, kž je me a tych mojich wiromu a tam wečnui domnívui dobyt.“ Na pracha: „Tchto date?“

dječje išči: „To mani spravom, božabojinu mandžestu a wo
moj prajci kral Salomo: „Konom je poženjena žena moabradsena,
ta je ujeli franskučku džeku druge paru.“ (Biblješ 31, 10.) A
je to dole?“ „Srewa a požustične dječje.“ „A je to dole?“
„Zatvorom a pješču vježbeni vrtovac, ū potrebi pišeš žinjavici
pozivnici.“ „A je to dole?“ „To je mješo“, dječji ton behati.
Savjetnik wie svjetoj klobut a dječje: „Wy ješi wopravde božatim
ale donki njerjebanče in tuti fomoganje doći.“

Na tafim: Kéz in među a wobchacju leži woprawdžje
počasju, niz u wjele lukułach a wažnjanju. Když houmá
ja božom a bohaństwom, dha hmu na wopraczniu pyru. Raj-
počasjach je bohi, kij najmjenje tręba. Woprawdžje bohaty pat
tun, tij je bohi w kapiwju Pyru.

Naukowe żenitie niemodli.

Кујес 2. мјесецу по јануарју највије стање тај вјеле
вебитаранју вј својим повољјанију, јо ћеје дјел најбјечјеће на
јужнјој источнјој, потрнју вј њено манджелје вј јануарју дјечјим
помјадјечјема. Њас најчешће највијеји, тјелу бјох
„јануарј“ пјесније, бџи мај, јеја вјолеће а прајеће јара
јорђу: „Ма, маји, ја пјетрејам по вјажи модлица; пјетроја
јаја несто вјорије инес.“ „Але, инесово ја вјада, бџи ћи добри
јануарјо“, вјолећи мај. Та љубиче бјох: „Ран је добри
ја и је јеније ијеноје.“ Вјечјор, јој бједи дјечји до вјажи
највијејене а манджелјеје вј вјесељевошћјат, повједијати зона
пјавијени мајци, јејто вједи маји бјох праји: „Ран ћи јеје
ијенојоди!“ Стапији муј бјохови ћији а ћији ја јенија по вјозији
вјесеље ронјаду. Вјон вјесће пједијемјати пјесења пјема ѡвојехо
јануарја. Вот титељији јеније маји највије даји
вјесћији бјејећи, вјес чијеје вјесеље тој миније дјечји

Biblija niewunrie.

W janżernym lektoriu wiedzieńczej Voltaire, tamu franczowski hojnejsz i wuknogręc biblia i kicierzajszana, w budżet na let posłodźszo biblia ujemna a w budżecy go jenaz hibicego w muziejsach manazach jato swędt hibiceje przyewakich lektoretow. A neto w tej samej stwie, w loterii jež Voltora tanue wiedzieńce pisał, ilest biblijno jendźelsko biblijne towarzysza.

To słowo naszego Boga występuje do wieczności.

Nějčto k rošpominanju.

W czym domiązum żywienia ha dñm hjes wlechego pęche-
mieniuya minu. Hes wręco myślach, wyle wołebitcho nie-
nadeńdzich. A tola tał bohate może jedwra czaj żywienie bież-
szego uawutnejich, - te male japońscie - te male dary, nałożenje
nadawni. — Haj, haj, wopomimy, chto to je, wujesz, idtoż je
nam date a jażteż ta tóci czaj pęche nam leża i wyle myśla na
nietrójkim podniosu dżelawicz. S tym na jaw jędzjeniom my
niekontrolując wyle jadalnią a pęchi tym warktunem.

* *
Něka hradu běží je žárka dele k poniženym, niz horje k hordym.

„Pomóż Bóh” je wot někta niz jenož pola
knjiesow duchownych, ale tež we wſchędzie psche-
dawańjach „Sserb. Nowin” na wſzach a
w Budyschinje dostacz. Na ſchitwórci lěta
placzi móz 40 np., jenotliwe czižla ſo ve
4 np. pschedawaju.

Samolwity redaktor: sarać Golež w Budyskim; hóburektaoraj: sarać Heneszka w Wochojach a sarać M ióšek w Rychwałdzie.
Gójszcz a nakkad Szmolerjez fükkátschkezérje w Budyskim.

Pomhaj Boh!

Cijelo 42.
20. ovt.

Ljutn 5.
1895.

Serbske njeđželske lopjenka.

Budawaju ho kôzdu hobotu w Sâmolerjez tuihicijskejekni w Budyschinje a žu tam dostacj sa schtovršlennu pićedplatu 40 pp.

19. njeđelu po žwj. Trojiz.

Mat. 18, 23—35: Tak tež budže wam mój njeđeješti Wôtcej cjinic, jeli so wu ujewodacze kôzdy njeđemmu bratje i woskich wutrobu jich wim.

Komu njeđybalo tol wobiamljennu hujateho scenju wutrobu psjeklôz? Schtôz ihitjeje njeve, jo rôdu wodanju trjeba, jow može jo wukunječ. Schtôz i trawnymi ranami po halštanu wodanju vyna, jow može jo nomałac. Schtôz je val dželomny ejinjen nojsbôžuštecho wotkhevewenja roshiteje wutrobu, pîches huadu wotwajam, vot wuslastom wim, može jow shonich, shto ma cjinic.

Ménich, so by swobodny Injes, tiz hme cjinic, schtôz so jemu lubi, njerôž wo nježu druze hacj wo statne sakone a hûetnych hûdnikow?

Zenicilz narodzenu hyn njeđeješti Wôtza eži vraji: Ty masch Kneja a kralo, ty by wotrož, tiz ma wischito spôženje, schtôz je a ma, nje jenož cjež, ale tež duchito, a mituje i doverjenym vuntom jeto lostenik, tiz ma so ſuwoje ejinjenje a wostajenje samolwic.

Sda-li ho tebi, so by ho tebi viži wotrachnowanju, zyle derje schlo, so by dypbjenje a mjež i najmježica, w runowash bylo, haj so by viži twojich břechach ista, hdyž by wodanju dostał, možešti jo ſaho mudželež, ale psjedzo tukt wojzih dobrzych ikutow mél, na cjoj me ſo, potom dyrbišd jo tež. Abo ménich tu: Haj, wsoch eju tebi neštvo uplažic, jow ſhonich, ſo by dježbač twarjut wodacj, to je mi tón abo tamny nacjini, vuntom winožty, dotež ſy wižitke dježbač ſainjow wojzih to je višewjele, višečežto, to njemožu wodacj. Potom hacj twarjut kôzdu abo ijanine, i višečiwatanjom voinaj: wsoch schtôz moža eži člowjetijo cjinic, a hdy abo ſe ſtombeženjom, hyluje abo hylje psjekstupiš a nje-

Troschtujesli ho i tym, ſo njebudže tón ſunes na to fedžbonacj, ſo njebudže tak ſtrut, dha juv gleycijski, ſo ſebi volne ſapļaczenie žada, ſo wón, hdyž nježož ſapļacj, po ſwojim pravu cjinii a tebi wsoch wosmje, ſchtôz by a maſch, na cjoj dyrbti twoje ſwodomije ſame ſwoje haj hamjeń vraciū. So vičed nim dele padovišči, twoju minu vðmajeſt, wo ſezepliwost' vrožykh, je najmježidje, ſchtôz možešti cjinic, ale dolho dojež niz. Byli ty móhle mot něta ſtene a wjehdne danje ſpožejemno kapitala wapicj, dha njebuču ſanđžene wim i tym ſapļacjene byle. Ale ſak jaro ho tež ſiebači wo twojim ſamoženju, tu wéjch w i predā: Tež w vičedhidi njebudže dožahacj, budješči vičedhidi ſhreščic a vičed ſwiatyni Bohom ani jedyn džen, ani jemu hodžinu woblačej. Ty maſch jeno jemu hodžinu, darmotnu hnudu teho, totremuj je ſel twojego hubjeniſtwa a tiz ſwoju hmlinoč ſeže, ſo by pravodježi do ſběhnenye rutu pamj. Zenoz tak možešti ho na ſpôženje nadžjež a dofež vičedhidi, haj hacj k požlednju mydhnjenju wjele ſhreščic a wjele ſchratry ſablužiſi, dha dyrbich vičed ſaſi i temi jenemu hyc, pola totrežho ſeže wjele wodanju, ale drje niz, ſo by jemu ſmježa, ale, jo ſo ſeho boja. Hnada wotwaja, ale ſawijač tež. Halle, w runowash bylo, haj ſo by viži twojich břechach ista, hdyž by wodanju dostał, možešti jo ſaho mudželež, ale wupytana ſvječ byla, vornjo twojim wnam psjecziwo mježelch na twarjut ani jene wotwolwieč.

twojemu ſtworicelej, wumóžnikej a ſbôžnikej, ma ſo jenož

tač, kaž sto kroščow pominjo džesacj tawšut puntam. Šak pat, kdaj by ty s doživljom njelebošči s burjuje sa-
kračat, jeho sadajši a hebi na mēsječe saptacjenje žadat, a
kdaj by won minu počastil a na hvojinoj tolenomai proštij:
mēj sežeplitošč so minu, čhu eči vščitko saptacjenje.
Njeby potom žalobine bilo, kdaj by ty ujecha, kdaj by jeho
do jaščiva ežihuy? Njeby rojhralo vščetih twojih
bubumotroččenja na semi, haj krovjatih janželov v nebjestih
roštrudžic, so woni tebja vobitkorja vščed tronov živil-
nošče. Če ty by mož vščed nebjestim Wôtzom abo vščed
živilom živých mornych, tiz je twoju a twojeho bubu-
motroččenja wim, ham se hvojej kmerecji saptacjal, drugi
schpruh wotčaknječ hozj ton: Ty shi motroččo, vščitko
dohi šum ja tebi spisheči, dokež ty mje projehče; uje-
držbal dha ty so tez hmlitež no hvojim tovarštu, kaž
so ja na tebi hmlit hým?

Njebyvbač jeho hvoje runje tak horži parič, hozj
jeho lubošeč, a twoje ežwile tak wulke byč kaž twoja
njejsednjevitost.

Alo mēnišč, so možesči wutrobyvnajerja s pršnjim
blovami hjebeč, s wodawanjom hubov, wo kotrym
wutroba nježo njev. Njemuš so, Boh bo njeda sa hmeč
mēč! nježy s kôdym Wôtzenaschom kud a schtrafu na
twoju hluwu proštij, tak husto hozj by prajit: Wodač
nam načke wini, joko my wodawanym načkim winikam.

Sprawni ludjo.

(Sčenjenje.)

Wón džehje saho s hčžtu won s burci, fiz čatajo s čeſčet
wutrobu na lawži nedžebi, a praj i njem: "Szym s twojej
žomi poriččat, lubi pščeceler. Wona drje tež nježo wot vježdih
pjenječ ali mož nadzornom weh w mihi wotčaknječ, wo
dostanječe hvoje pjenječ, prajče mi, kaf wjele jo jich bilo?"

Bur wotmolu: "200 tolet." Ma to hječne Werner jašč
do prvojega doma po pjenječ, a je burci vnapločki. Tutoč
jemu so podzabjujo džehje: "Boh saptacj wan, so ježi wo tak
dovroččenj boli? Tato wo wot pjenječ mežo vježdeč možnječe
bedi vježbeni nastrojči, tako budi ja hčduč Główjet saptacj
hčči, kdaj nježih 200 tolet wročza dojat? Da njebud wab
wobitkorja mož, pščeceler wježbeni pnut by mje sa blaha met a
mje dla mojeje hjebeče wutježenju, wo hvojej pjenječ, tako
pjenječ doverit. Drugi bu mje s pršnjim rufomaj jeho dowoi
požkaf, ale wo ježje spremam njuž: daž Boh ton knjuc, wo wo
mje pjenječ horži lagu nomačanje. Ma by wutrobiče žel bilo,
kod vježbeč hebi myžli, to hym nježto upravljeno wot vjež
hebi pozadat. Nek pat hvečeče v Božiu mjeje a njemnječe
nježo ja šlo, kdaj hym wan w nepravim čaſju pličhjok!"

Hjebeče junček pščeceleriuje pršnjivitih vrečči šo
hvojej wjeti. Tež mišč Werner džehje i loške wutrobu do
prvojega doma. Wón drje vježbeč duž teži tolet hmlit, ale hvoje
dobre mjejo a hvoju češč hebi džehječ.

Wat tamnueči vječovja hem bedu šo jeho tti leta minje.
Džišo hjebeče tovarš Wojnač roshnjeva, se bur po hvoje
pjenječ njeplihidže. Znje pjenječ načinju vječah pravoučen
mježi wjazj myž a staroječe, džiši hovej jeho. Tego dla mježliche
Wojnač prajt jebi: "Boh nět storo čaſji boli, so bur, fiz je mi
vščed sežeč letami hvoje pjenječ pščeceler, po mje pščeceler.
Szym je jemu dolho dojizh hnowat." Ale bur vježbničče, hozj
runje hčči wo mišči Wojnač wutrobiče žadostje. Sčenjenje
hlada won jeho jumi na tovorščenju a jeho pščeceler, won pščeceler
i njemu prajit: "Dobri pščeceler, tak dolho čeſče wo
hvoje pjenječ pola mje ležo wotčaknječ? Szym wan dolho dojizh
duž teži tolet hnowat a je wobaranom tež hvoje, nict pat bu by mi
lubo bilo, kod vježbeč hvoje pjenječ jeho wotčaknječ."

Sprawni burci muž bužteče reče njemalo načinje. Wón
njejsednjevit, ketcito tutoči muž džuhje a je poždovanju na njeho
bladoči prajt iwo: "Sčito rečeče? Szym wan pjenječ na
hvojanje pščeceler?"

Wutrobiče, to šo mi w mojim žlyhym živjenju stato njeje",
prajčeči miščer Werner. "Dobri pščeceler, dopomnječi ho na

čamnu wječor, jažo ježje vščed sežeč letami fe minu pščeceler?
Sa hčžtuči teždu na lawži vščed hčžtu, jažo mje wo to
projehčeče, wan te pjenječ wjazj dla wutrobiče. Do hym
wot tamnueči čaſja hem hvojanje ežihuy. Wy budžecje tola hjebeče
hvojej možnječeči tečas, ketcit ježje mi težen dat a duž teži tolet
hčžtu bewat tež ležo uječomuči. Budžecje tak dobro a vježce
šton do mojeho doma, jo wan vajda pjenječi wječeči.

S tymi hlovanim lopččenjam won burcu rufu a vježbeče
jebo jebu pščed hčžtu na hvojej doma. Raži hvojanu burci
muž so ujemato nježinjaviče, jažo wóu jažo vščed wobčenaj
hčžtuči s lipomaj a s tež laštu pod lipomaj tečeče. Mječir
Wojnač vježbeče jebo do doma a do hvojej šton a wja burcu
mježnječe a duž teži tolet na blido načadža. Bur lipomaj
možnječe, a to bědu tež te hame tolerje, ketcit bě teždy
pščeceler.

"Dobri pščeceler, idto prajieč s temu?" wopražači ho
gojnaj. "Mječi to moža možnječeč a wajde pjenječ, ketcit
ježje mi vščed s letami doverit?"

"Dži, to fu mje," wotmoluči bur, "njemuš so."
"Dži budžec tak dobroč," pomješčači najstřižtate, "a
wježce hvoje pjenječ."

Vježbeče ſtučno so nježo prajieč nježmenni. Bur wja
hvoje pjenječ. Šptonuči pat projehče v jebo wutrobiče: "Woni
ješi hu dži twoje. Mječi, ketcit je tebi vščed tijom s letami due
teži tolet dat, je wožče hvoje danovo na mje ſabuj. Do njevječ,
dat tóni muž rěla a nježmenni jemu po taſčin pjenječi vježbeče.
Ty moželž tež težje duž teži doži derje vježbeč, nježelž blauj a
wjuži je."

Tat prajit pščeceler wutrobiče, ale načke bur šo teho
vježbeč, hvečeče Boha božiče a wobthoma hebi vščed Bohom a
ludžini čistié hvojanje. Teloči dla woni hebi doži vježbečemenni,
ale s ſtontorvarječ džehje: "Sběhu ho wote mje, letanje!" Potom
pat džehječ i ſtontorječ: "Wés je pravu. Žezin wan pščed hjebeč
letami tutu možnječeči pščeceler a my ježje mi je nježi wotčaknječ.
Wotčaknječe wutrobiče džak ja to, so ježje mi tak dožlo pjenječi wu-
thomou. Mje je ho džinjone ſetatu. Žezin vščed tijom s letami
tu wježce a pščed tuteč hčžtu boli. Dži, hjebeče muž na
lawži, runje teži, taſči wo ježje teždy jow hčžtu. Dutceho muža
jemu ja wjuž met a hebi moje pjenječi wot nježo žadat. Wón
najpriječi wot nich nježo vježbeči vježbeče a to je mi nět zpě
johi. Ale won je mi ſtoučne duž teži tolet dat a ja hym je
wot nježo wjaz, dželži, džemach je ſo moje pravu. Nekidži, jo
hym teždy s njepravoum nježi pščeceler, totemuči nježmenni aut
ježeli kročići doverit. Hdy bych jeho ižje nameſet a moje
njepravou wjaz wutručnac mož. Mječi ſtoučne mi žaduč mer
wjazj njepravou, donži tamu ſprawnu muž hvoje wutježenju
wotčaknječ nima. Budžecje tak dober a pomješčači mi jeho vježbeč
je pjenječ, ketcit kje mi je tak dožlo hnowat, vježje wjazj moje
ale teža mužouč, ketcit je mi je na moji pršnou saptacj." Žezin
wan hčžtuči tež ſtoučni tu wěž pščeceleri a prajt s burci: "Po taſčin
tu pščed tuteč hčžtu a na tuteč lawži hjebeče tóni muž wo
tutym pščeceler."

"Dži," wotmoluči bur, "won bě ſtora tak starý, kaž my, a
džekti wan podobum vjež, dželži hym jeho je waj met."

"Hdyži wožz je, tež teži muža božo namoučou. Do
wježce nježi žaduč dutci, džiži miščer Werner, mječi dobyr pščeceler
a ſtoučni ſtoučni boli. Vježbeč, moj džemach i ſtoučni a wja budžecze
wotčaknječi, jo ta něž tak je, ſo hym wan prajit."

Wobaj dželžtaj i hčžtu wan. Tam hjebeče miščer Werner
na ſtoučni lawži pod lipomaj pščed hvojej ſtoučni. Bur ſto
hvojou ſtoučni. Štoučni, ho nět datka ſta, ložto wutrobičaj. Werner
dotoči hvoje pjenječi wotčaknječ a bur vježbeče w utrobiče. Či
tjii mužouč potom hjebeče ſtoučni na lawži nedžebi a ſo
jeho ſtoučni. Žato pat hebi boženie prajit, hebi rufu wutrobiče
hčžtuču. Wobaj miščerai wotčaknječi dober pščeceler a ſtoučni
hjebeče hčžtuči ſo hvojeho ſtoučni. A jaž ješi bur ſo ſtoučni
kaž hnoči do mježa pščeceler, hy ſo minaj dželžtaj, a
wón ſtoučni wježce teži miščerai a tež nječi tež hčžtuči pšče-

Nanowe wječenje.

W „dopomnjenjach jencho dobrovolnista i požledneje wójny“
namaka ho ſtoučnouc wěrne pomješčanie.

"My bednū ſtoučnouc nětore býw dobyli a běhym potu
woččenjau, řečto buža pščecelerne dny nam pščinjacieč. Schutne

pał będzie kózłem twoego miotwy, mójżym tola wychodnie wołekątka, ja Boże błogości pośledni ras nam stada i ja wicej
mianu biego w rowie leżym. Dla na miotwy mygle wicienieś, i na fotrę żo hewat w zwierzeniu lędy fedźbię, mygle wo Bohu,
tóż je mites na zwierzeniu a wicienieś a tóż będzie clobwicy
zwierzenie po hucie radzie wodbi. Mi wojskie na jeno szefu
i myglej wychodnie: „Ach porucz Bohu zwierci twój mierz a
frudbowe!“ Ale my będzymy tole miodzi czerwim ludźo a będzymy
se zaborzonyem pribiżanym, wicienieś krajej zwierci bęz a duż
krzemi naścieniu hejtmanie bledźbiemy.

„Sedmý džén východného náročného priesahu bol, ktoréhož pokračovanie hľadí ľudí sťažanú. Východný časťou džénu, náročnému priesahu býva hľadávaný až do dňa, kedy bude všetko hľadaného hľadanejší, rôznejšieho a rôznejšieho počtu. Ale to všeobecne náročné hľadanie. Na jeho dene ho hľadajú, všetci ľudia, prieshede miu panje jedinu tovaráčich, vetajú: „Moj Božo“, no hľajerej traiením do temu. Prieshy hľadajú prieshedy, ktoré sú v neotvorenom tovaráčichmi priesahu hľadajú a nám ho radujú, dvejmu tých tvorachnejšich frontiercov (nájdú, ktorí wojožajú všeobecne a tola náčinistický vojskovo strážky prieshedačach) hľajerej. Náročných hľadajúcich jeju vlymodrom zafitelič, hľadajú rôznejšieho a rôznejšieho hľadajúceho sa prieshedy, ktoré sú v neotvorenom tovaráčichmi priesahu hľadajú, dha tola nám vytvoraťa hľadajúcich, jalo hľajerej taká mladozemajúca k hľajerej vystrečená. S požiadavnicou hľadajúcou džénu, ktorú jedinu priesahu hľajerej, ktorú denšiu všeobecne hľadá jeho prieshedy hľadajú muroprosk, so by ho jeho ťažiarcomu nanej jeho hľajerej wojskoviela.

„Dobý běžíte východ nino, moršteřovatčanu dale a běžnou
vježci, vježci do bohaté východ plníteč. My doftadym dobré
hojohdu a njemžachum na něco střežez. Ale ja njemžach věste
hrubštinu čueče nothbez. Moji tyo tovarušiojo, i torenz
v kvaratce ležadl, že mi žmědachu a dachu řebi wino wot
hojohdaru, vježciene derje hofžejc a džem potom lehmy.
Denž ja běž ſk e wotfci hýmpe a hladací won do cíjedce mžb.”

Dha na jene dobo po dirje mjelečjo vočjuha, a vnožja poštana jatični. Prijih štubum povečevanje pribnoj načelju stareho hobjadara. Bodbiladnemu hladu na toža; dno štupov je tročel do vreda, ko bish jeho na muje fedžiblivoje cijan. Tato muje vuhlada potoli potri na hubu a krušave mi, to bish ju puerenje hjerzjal. Potom pichudje blize a idepeni mu je fatorhjernih hčadach do vrucha: „Ukvaratajče, — mu seže pjesherabzen, — ja jemu hodžinji — možnosti nadpaujeni!“ Saitehjemi na njego hčadach, tolci wón da te rečetejte: „Pležhbaracij mi, jo vnebudiže — nicto thoštan — potom pihajče moje vujnače.“ Za jemu štubut, jo čazu cijanci řežut manzou. Dha bi wón micerutki a povjedjade: „Mlodenčzo, ja kum nači tebo mlodenčza, fortehč je vačih hejtmanu dženja kano jatični dat. Mačha vješ je řeblič, keno vječječ. Dženja in noži dybčaju po vježbi vačih ludo krovzovati. Mi wutroba krenavljeno mojeho kuma dla. Čo bish ka treščitam, wočjinach novy testament a namatach tam to hłovo. „Bječenje je moje, ja čazu saptacieč, prezi tón knjeges. (Krom. 12. 19.) To mi žanče meraj njeđa, doniz mješjuh tudy pichudje, mož warnonogz — a nicto ukvaratajče prejdy hač je plesepožde.“ Prijih pošlednjich štowach daidje mi ruku a vnožja mjelečjo štrub.

„Nekotore nježičnjivim trjeboch, prijedy hač mogač moje myrtle
škrhomadič; potom pa t mojeju wotroby flimčejte: „Ač poruci
Bohi špreni mi hujči puč a frudom a woprom i pravej wenu:
Boš kriješ na njemu!“ Potom pa kriwatach k domnej našihob
hejtmanu, kotremž i krotčini štoumanu rejetčajoch, tehtz včih runje
přichádza. „Na stražu hydrom alarmowací, běže jeho fróth
výchitalna. Sa kriwatach na stražu, — ale tam běžu nježičnejelio
wždo derje wobkariat; hyliec piče křeče luhžom jich myrtle rubito.
Kneče roshodujem tochnych trubu je řezom a něto píčnūši mi
i lepčinom, tehtz běžu v průstřih hodenžam naučim! — říkni
truby křečachu pičeš hajn. Sa nětore nježičnjivim řejetčej
naške wobzelenje hotova a nětrotzkušiš ko joštovži, jafo i hejmato-
weho za příkazherde, tařeniu stradej bečkym vžitným všečeli.
Zenož mojemu slubějenju, fortez běž mojemu hofdarce dat,
mojerete živ wjež džatowac̄, to po wojinšim pravje nježičnjivim
a wjež do prado a popjel nježičněwotrebčejtum. Dato rano
i řimahowac̄ řimahowu a je řimani myzči je wži myzčenjivim,
dha nětrotzkušiš wozčo ſpolu runje k wotnam horje hladarie,
ja torzomž ton ſchedčinu budějte, křiž běžeš nam wěchittum
špreni džerat.“

"Mí pak budže tamno náz uješapomnita je wona mi tola pření
kdež mbd Božeho žłowa pokalała a mje ſameho k Bohu wjedla."

Nač dyrbišč ſwoju bibliju čitacj?

Še by mi čitanje u bibliji i vajžitom bilo, drživo pa malu
čítcež. S tym ujeđat jenou: Za nejčemu kvačač
i čitanjom, kaž nehdžo, hdyž povjedvancu čítam a dočraťač
i vnučju, donij nejčenu, kaž je tón. Biblije njeje jedinjavajuća
i tuju, ale dybiži našeđe duncje bjež. Aždje je nje-
strove — kvačje čítacę tež. Ale pomali čítacę džež tež prajč
mato na dobo čítacę. Bone ſu vodžele, toček možet
kvačniciho pichčetjač; ale tež kažo wjele tačke, wot točekih jeno
tečduh nečito wujčicu, hdyž kročel po frčekli do predč dječih.
Do trjeba njeje, ju ſebi pichčetjnicuč kódič kroč jednu stan
pichčetjač. Držduh, wukješ u starini testamente u wjele njeje;
je tež wjele wotběžlou kvačatu písmu, hdyži na jenou
distrčtuč djež. Šovjati písmu s matu kłowani wjele prajč
i dječiščuč djež bohačku kvačatu písmu pôčnouč, derje čini mało na
dobo čítacę a to mało ſebi dočlađuje rosvoninač. Bješ tož
pomiriača nijdu ničjo wot biblije nejmečeli. Štož ſu
wjuj naši lohež ſta, je tola ſtavlo, a ſtož ſu zpočatlu vratil. Neždrotkuli, žo
željne ſa. Potom budže nime, jo to dležiti čak wopomirnič
i hdyž je wjewona, jo ſo prasledči njeje je to dležiti
wotvornu abo dužnu wuklađowanju ſubi. Hdyž viči tuma vjehčen
vukhaleće wostenje, ſtož nejčavščinučem, dyrbim. Uthcerom
držduh wotběžlou a dyrbim taſte plody ſloma Božeho, točez
i naš wujčo wujča, u Božim vjenče wjeho wostenje. Šovjati
písmo nam ženje wsežite ſwoje potajčivač nješewi. Deno je
željeli po to vjehčen, ſtož možem ſapčimunječ. S tym man
pozdvojili djež.

Konuž je uoči češkijanske pošnicke činice, dnevi svijatih pisanju u prihvatanju čitaoč. To pravje nije, što je većih vjusvodenih među njima u biblije dječjih. Biblije hrvatske hrvatske biblija nije. Nekotore knjige hoće imati trošnjom, bilož ho na dječju, iako prije nich steći iščita u mimi višanju steći

Božeskeje važnje je, jo što hravate višimo je štovjanju žadanjom čista. Ađ dybivnu u bibliji pščegu nečito putac. Tež hduž many i gele žutim u vodstvenim činjim, dybivnu tola ja tui staez merovikez namafac. Te mōžećih vodžel dvačezi frdeč čistač bles tebu je sa tui pščedjezd, ūčio je u nim najepravijeće. Ađu hduž metnje hiža davno trudjumu, mōže mi tola, hduž je ijačem, nečito nadpovijes, čebož ujebož hočađ do teho čistača leđžom meč. Šewnež čitaj hdužu hoj ujebož, hduž nečito matu namata a hebi ujeboži, su je taifich vodžetom u bibliji, udžes nježa wjazu namafac ujebož. Bože ſtovo ho uječeraz ujebož; te to leđžom nošbom, korež njepravijeće u nim putu. Ale hduž man prava žadanc, pšehež nečito i Božeo ſtovo doštawac, potom dybivu tež nečito je miže u nim putac. Biblija imma jeduž u ūđinjim činjim, tožiž ku davno jermeči; ale ma tež i namu činjim. Teho dla dybivnu ſebi nečito wot njeze prajic̄ dačač a to tež teho, hduž naš nečito krenč pščima. Rođenje pa je, io my to, ſetvož čitam, tež wobledženju. A ūtenu je nam Bože ſtovo date. Ađ mōžećim leđžom djeuž u viliči nečito namafac, ihnož many wobledženouč a i ujeboža ujetrjebač dohač čistač, ko u na ūtne nečito pšehež. No, derje, duž ſavozčinu a budžim činjero teho ſtovo. To je dobré, hduž ujepraviteč. Šta mōža dženja u ſtovo, ſotrež ūtne čitaj, pola miže vereće ūtinečiž? Šewne my drudbu myftum: To ſo ka miže nečiož. Šewak je vereće ſtovo a ūtne drudbu plazeč, mi pažiž. Ale blaj, ūtne čljenjek nam do muda ūtene. Hduž wot njezo wotvrijine, to ſtovo ūtne nam plazečlo njebo, dolež ſebi nečito dženač, ūčio je ujenu ūtnepravida. Ale hočaž ſo podoba obo niz — to nježo plazečiš nječinje. To ſtovo je mi prajena a ja dybivju jo wobledženouč. Ž uym čistač ujebožem, — ūtewat ſo mičež nječinje. Ne, netko hdužom dybivju poftučazac. Šetvož budžim činju, ho načlož činji. Hduž bibliji derje rođenju a užichto nječinu, ūtelož mi wona praji, ale nječinju, ūtelož mi wona pščelač, mičež wot njeze nječinju. Kaž hduž pščiju ūtne ujeboži wocučinu, dybivnu dobro wolu meč, ho po bibliji ūtdežereč a hduž ho nam nježo wulfe njepravadi, dybiv ſo nam tola nečito male radžić, io nam Bož poroslovač ujetrjebač, ſe je nam podarimo ūtne wolu ūtivej.

Radžija!

Այսուհեշ չեն սածին,
Այս ի՞ն ճց էշ, լոշ կը շցոլո!
Եշետօշ ո քաջդիշտն ճիս
Պիշտունչ ի հյուս մելո,
Այս ի եղօտ ուժովէ,
Տրնձես զի պիշելո.

Wutraj w hłubszej bolesći,
Pschewinęż ju budżeskich węseże
Dobycze masz w wutrobi,
Rjedaj nadzije tu ejscze
Shimeż, ale wutraj tu,
Dobrzej budżeskich s' nadziiu.

Мјеч је єзјичне бѣджене,
Хвја єзи хвједа ѿже рубиј;
Мимач љанеј надјије,
Хвја њу дхрјат броје џубиј;
Стаж на Бога надјији,
Вон єзи пшћијаде ѕ помозу.

55

Na predavanju.

W połaci żurwi na dobre wiedzieć weździeń, leż by żadny pośrednika wojny niejedyczał — kwiata cążnika bieżeć może. Wiedzieć i niejedyczać jen jedynie fedżtawomuż by kwiatuszomuż wojnomuż pośredniczał. Pośrednicząc, leżys predar powiadomie, wojnusztostwomuż należnoścę niejedyczać. Dzieje bedną tali kwiaci, że kwiatuszomuż i tamtym, węczym kwiatomuż weździeń. Też moje wrogo weździeńeku kwiato żedźwiny japończyka i mojej wojny japońcowoborciach. Dla nas, mili dostoje, leż by wontu psich wotomuż w tutej mocy piąćce dele skoczą, aby tali, leż by w węczym wotomuż sklebach jeżen po wotomuż sklebach dele jaka. Byes teho, so bych tam poładał, bych to wot wotemuż sklebach kwiad brożecząc. Szczę to wętce? Młodzieżce to byes na

čož ſiebi myſtlač? Myſtebáte, kaž by ho ſpocízlo? Myſtebáte to ſóna, ktoraz vola my ſiebžeče, vých ſiutna, eſtia a ſrubia po pladlanci, jača wona ſenjčia pichnúdje a po ho pojmú? Myſtebúto ho ſkúby, ſteč ſo i ſou woęzow voniagach? Hač! Wona ſiebjech ſiebjech. Hač ſuanu myebi rádſia ſuoje ſkúby piched uſčenim ſkútem potajene wypalatata? Hač te eſtia ſapomini, jo wona plataſte! Štolonu pēdžiarovne jeſi k wutrobie džetinu, jaſo wón prapij. Ŝanou ſo tež tebi ſvoje roſtania. Ŝanou tež tebi w treti hodžziny ſuoja wutroba ſtwani, dofeč ju tu ſtupes wotvorze mot ſpudzieniu woſobdzeniu, na ſtrajz ſiebžeče. Wón myeča, zo by tu na ſónu ſiebam byl. Hač ſiebi w myſtlač, že je wjatitko k ſonjez, potom dykti ſo ſuoju ſiebječianſtvi wěr halle pravne wapocízec. Wotwóručka ho mot myeču ſenjčku! Ich, zo ſo myečej woęzi ſo ſeſtina wotwiernej mēl a jeho woęla dačač možt! Ich hač by tu myečat, tak latko tebie ma, hač ſiebi to horie ſiebječ! Daž jemu ſuoju wutrobu! Wóždech ty wjaz dobreč dužli ſiebje?

„Tať wąjeteče hlóž wutrobu, a ḷyły, tż sy j woęzow
renjaču, będzie wotmówjenie. Hać też to bnaio ḷyły rodotrę
njebeče? Hać też ho wutroba żbowna mjezusieče, to będzie
wąjewoła żbowna namestka? Hać też pŕshes wutroba mjezusieče; „Da ho mojeni Bohu dźakuju też w tu ſwidobu?”

Dobre czinieś a wudżelicj, ujesapomnije.

Zenuny Lind, gławna falkieka a jwówońska, ktorąž hebi w jwówo-
jim strachajantim powołaniem jwówoj hlebciejszantu werni dżerza a
w hlebciejszantim khobżenju wwołata, bēčke, bēčke hebo to by ja by
tym myta, bo wobohacjż, wulfe hromaw pjenies na jwówojch
wuczeniach pches Eterpu a Americi naħroġmabużi. Ale hlebciejsz
lubież w ġejneċċej użuha u Amenta naħroġmabużi. W hlebciejsz
jwobadna wot hordorjeż a naħraħmawżeż, bēčke dobrotni cnejn
jejn tajse waqtnej, iejna jaġnejjaħha radożi, li fotrej w jidwej-
teċċejha. Wona bēčke pisebbedżewha, qieku je f'kemu naħroġmaw.
W Bieżej deċaħu jei wulfejjaħmawha. Wona teċċejha w fliekijs
jwnejhej njeħbiexx krala. Wona neħbiexx wulfe wotmienje
la jidu swieħid wotworni kien; wona chayha jidu a wintaw
f'wiegħżejnej hanjerodżnejn dżiezi jałożi. Ma horje moddix
dosta noet wħiha wot Bona wotmienje. Jei ho pieżgawju uż-
Americi praradji. Ņewvijiet dobrijek wotpħadlova dla wona, du tħeo jwali
Bumiljiet bēči 3 milijoni dollarom. € 44 000 hrūniaw wona
w Schubert Schulu f'wiedwilem minnawżej wobdarnejnej
l-huduż dżiezi jałożi. Dale wona l-idwar sejħu, wiegħżejnejste
dawn, iż-żejt li tkidu dżiezi. Miejsze Upjata u Lind dixx-
iż-piċċevjanu habżejha 56 250 lottu. W Hamburgu, w Dray-
dżanah u Wiesbadenje pjenjeti k podpiċċerjanu habżejha minnati.
W New-Yorku tħalliha runja ja ta'hux jummaż 30 000 dollarom
li, karlovesi jaħożej in Boresejja k naturawżej kapapli 16 800 hr.,
iż-żejt il-imbala 174 800 hr., khadha a sejħitatej in Norveġia 53 000 hr.
iż-żejt il-imbala in Birminghamu 22 000 hr., jaħożej in Manchester
50 000 hrūniaw ad.

Tu ſu jenož někotre i tych nojvoječňich darov, kotrež ſu ſnate. Ale ſak vjele mjeniſtich a leto taſtich, kotrež jmate mjeniſu, je ſenny Lind woprawion. Přehezož ježiho woſkihuje njebečjej ſejnu Čečež vytlač, ale Božu čečež wona vytlačne v lubočeſi k bližedemu.

Sendješki ministar Lord Beaconsfield prají wo njej z dobrým pravom: „Dejna dobročinnosć je nam kaž nječkošta hudešta, kotaž myšl wobtulšte, kotaž kóžde wichu s dživjanju a radošeju napjeli.“

Węz pak ūciamy hinczeż wjetshu kħwolbu: „Sħoddni fu eżi
ħmili, p'schedoż woni budiha ħmili u leż-żgħiex.”

„Pomhaj Bóh” je wot někta niz jenož polskich duchownych, ale też we wszelkich psalmodiawaniach „Sserb. Rowin” na wach a w Budyschinie dośćcz. Na sichtwórcz lata płaczy won 40 np., jenotliwe czisza ho ve 4 np. psychedawaju.

Pomhaj Boh!

Cílko 43.
27. oř.

Léto 5.
1895.

Serbiske njedželske lopjenka.

Budanovo ho tžidu hobotu v Smolerjez knjigciččetni v Budyschinje a ſu tam doſtač ſa ſchvortſelnu vjednoplatu 40 np.

20. njedželu po ſwji. Trojizi.

Ef. 4, 22–24: „Dha wotpoložje po vréščim wobchnju teho starého člowjeka, tiz pitchej jebaté lóchty ho ſtaj: wobnouwje ho pat v Duchu ſwojeje myble a woblečeje ho ſto noweho člowjeka, ktoroz po Bozi ſtvorjenju je w wérnej vronodoci a ſhwatoci.“

To je prawy hlowny a mózny ihpruch, taž Luther proji. Ws ihulce džecí, my konfirmanduje a mjeſtiz, tiz nědny tazg vejdeče, ſeke jedyn taž druhí tolé Bože hlow ſ hlowu narukti. Pichetož jako he wan v přením artiku volasane, ſchtóz reča: Boh ſtvari člowjeka ſebi k vodonimoči, k vodonimoči na Boha ſtvari wón jeho, dopomínu wob wuegerjo na to, ſo je ſhrenſt ſi nowa wobwarbat, ſchtóz he ſhadanowa wina ſtalya, a ſo móžeme my jenicež na tym w ſhvatej ſtehezenju wobnouwemym Božím ſnamenju ſebi mybliz a putnyc, pat ſbójim he nědny člowjekow ptejuton ſchtani v paradiſu. Raicí ihpruch je wan potom vſdi wuegbje wo ſhvatej ſtehezenju ſaho, vſdi duſhici ſtupit w tym prachenu; ſchtó ma na ſebi taſte ſi wodu ſtehezenje? Tam ſebi tón ſunes tot wob vodoban na twjerdu dub, tiz němjež ho wjaz ſhívobavac, žadatice, jo byhce starého ſhadana podtepli, ſunano ani ejañuc, ale tiz móže jeno ſekera praweho ſudnila noweho člowjeka pat w ſebi pſchekraſnili. Haj, my ſubi w ſhvotim čaſku wotubavac,

Na to vaf dže naři ſhwaty teſti. Pichetož ſchtó viſche ſhwaty japoſchtol? Dha wotpoložje vo vréščim waſtnju teho starého člowjeka. Ach, twojce starého starého člowjeka njeſuaſej omi prawje. Na najvýzhldej ſmeriaſti ho na nim, hdyž je ſtato hlupej círſi tebi pitchej po ſchidu načinji. Twojce starého starého člowjeka njeſidžiſ ſi wotrubu, ale džeržiſ jeho na njeſinowatcho a lubotje hómebo, ſo duſhneho a ſprawneho. Kaf by dha tebi do myſlow pſchidlo, ho jeho wueble? Štukni, ſotriž mači po twovje myſli ſo rjanu, njeſižnich ſirječ, ale woſhobatoh ju. Teho ſta ſi vikidže tež, ſi bohujel w vjele wězach vſchego tón ſtaré a ſamym wostaněſi, ſo wſhē twoje njevočinu, ſotrež hýzo w metodiceji non a mač ſo tebe wuſtajíſtah, hſchicze nět, džezet by muž, zoja a džecí mjeſtora a cíjiluva. Haj, hſchicze wjazu. Šchtóz vicheduje njevotpoložje starého člowjeka, tom budze ho vſchego bóle ſi jebatymi ſloktami ſlouež. Duž ho ſtava, ſo móžea hřeſhnižy bwojich hřeſhací ſteharic a ſchhedzivic.

Woni ſu vtom ſi dohlin ſuwejowanjom na hřech ſtehezenju wiſhitz, tam huto hač dvojcajta njedžela po ſhvatej Trojizi pſchihadzie, je wan tež naři teſti ſaho starého člowjeka a wojuj prawje! Niedaj žanuei ranju a ſaho do ſhivedomna a wotrubu pložob. Duž dybheci my ſahvitač, hždej vſdi wobnouwemym ſtehezenjeho jón prawje ſuac a po nim cínič. Ale na tym drje jara ſluba ſo njevotřeňejich ſtaremu člowjeku; njedaj žanuei wjele pobrahimje, pſchetož cízki, wulti a ſhwaty je ſhumſt, nož cíz pſchitryvac, hjes teho, jo njeumpljeſich we ſebje ſameho ſo muhlez a Khrystuha ſo woblez.

Ale kaf ma to ho starč? Wschak dyrbi móz w tebi bnež, všežo čerstwa a pschezo krobla, kotaž tule wójnuje njeprędninje sapocznje a wuwiežę. Duz všežo kwiatatyja roštoł: Wobnowicze ho w Ducha kwojeje myšle. Načo myšle hu prawidło naichodno žiwjenja. Kofitje je imyžlenje, tak duje wetr. Wschak na tym leži, so všežo urawn myšl, to je jažny roson wo siim a dobrym, kwiata wotpładanie jenężu sa njebjęzami stejeż, dospolniu a iwołnemu połslniechoż pschezimo Bożej woli, horzadanie po tym, shtož je boriełach, we wutrobie masz. Ale kaž reka wodu hama se hebje nim, ale se żorka, tak też ham w hebi taſke duchowne žimwienje nimach, ale dyrbiach jo wjac, hdez ho żorli, mieniujy i Jeſuſu vichezuskiemu Ducha w kłowie a sakramencze. Shtož je i Jeſuſužom žiwy, ton doſtanje jeho myšle. A jeno taſkem može wschiłto pschinjeż, hdźż ho jemu przeduje: wotpłodz stareho čłowjeka a swobotę ho nowego čłowjeka, to je Chrystus, kij je vo Bosy tworzenju w węcznej prawdoseżni a kwiatoſci. Daj hebi wraćej, nicto nijež niby te iſi poczinkti: kwiatoſci, prawdoseż a mérnoſci, najwažniſcieſciuti w Božim ſnamjenju, a shtož ma te tif na hebi, to je Bożej podobnoſci wobnowienji. Ale hdźż je hižo psches kwiatu ſchęzeniu Bożej podobnoſci w naš wobnowienja, dha ma ho i nijej, kaž s marmotowym pomnikom, fotrzaž dze miſtir se kwojim blzkom wobdzęlač; všežojožnico a podewniſco na teho, fotrehož dyrbiv pomniku pschedſtańic, wudžela wón wido, hač je dofonjane. Hoja, vichez wobkhad w modlitwie iš sbóžnitem dyrbimy mu hođo jebo ſnamjenja vichezražniež mot jeneje kraknoſcieſci t denhei, hač wón budże tam wschiho na naš a w našem ežmizie a my budžemy jemu runi a jeho ridačeſci, kafiz wón je.

О мечне ђвртло, вобнови мје,
А twoje вобличо нјех је
Ми ђвртлосј, тиј мје рошђвачи
А моју душну напјесни. (198, 1.)

Šáto říká je nownj testament mjes židami?

Naštejte je, bđož tu žida s temu novobitiju, jo čistje hrdji
kebi nětore město i novoho testamente cítač za. Do vjaz-
stutuje hač vještice mndre multadovana, i fotivným jenu o
vješčenju stupiv. Blicem ſu, fotivz bježje hrdti vješčenje
fježenjatina, praji: "Vježde hřba i multadovana nje ujemnij
Kolabid ſteji vješčenju našežje a fajtuz dvebi ſo fajtuz, i
i vještice jenož v hvojce myslj vobutvedži. Ale w vještici
novum teſtamente je necht, ſtož je mi napsčeſzne. Do ſ
ſtrečene kuhni. Šenk a zate vajdjuje tych hřbov ma necht
bnuje ſa žida, fotivz ſe hjeſteſtiv pížnami inat." —

Husto je stava, jo žid novy testament je žalym dřížní wotpožaduny mježitá, hač i my, misjonarej naydězčivoj Ale mješto teho, ty by wěrnoj povordzit, jeho wonu husto vydě mže. To robbinario derje wiedza a teho dla woni praja, že žida wježitý hréch njeze hač zástanje nowego testamenta. To židzy nowy testament netušia wobsluhova hač přejdu. Přebí 50 letem by ho žid božaj tyž sňomu ho doživěl, taz bycet postate bytce; ſame poobladnane na nje by jim naydězčiwne byt. Řeby by po doživiu wobijeniu kufi kwočobujiče ſmylem žid novy testament a dať vrat, by misjonarej wtrwala i radovězja pořafata wa a wón by ho Bohu ſa taſti wezgatany wtipach na kolenu pořazoval. Kaf je to někto zde huita! Darnitne rozdělenie nowego testamentu je všechno a židzy ſa žedźivje ſa nowy testamentem vpradej a w tajem exemplarzu ſupuwa. Misjonarej židow w Romaniſſej vjedza a ſene ſeto ſam na ſwojej ſtař 2942 testamentem, ruziež tam hudeče kolupertenovo brzitkem biblijſkem towarzſtu i dobreym wtipachom pořadzidzim.

Zid, kotonj běsche řebi žylu bibliju napis, prosi wo nowy.

testamente: „Padobnische wečky nihđe namakoč nježju. Bone i možu zetu člouštci mirovni triješnji, šo je stvor njemôžio, šo pichernwêdeženju samtwež, šo je Želja Męšiaž.“

„Bože že ho mi knihov dôtkneš“, prají hľavý muž, via knihu k hubomaj a wołoská je. „To žn Bože knihu. To je věrnojež. Bůž žohní misionarow, kotví žn tu píšícheli nam dobrotu činitz.“ —

"Tu namakam ja ſwój trojchť", proji khory hóz. „To je

pojko mojego mera a mojego nadzirze." — Khuda widowa, forteczę ho woprażdzału, hacż chze nowy testament rad chtiąc, wotmow: "Ezechia dla miedzybyta taufe njebeſte kłama chtiąca, lotresz ju in' wutrobu widowym tat frasłtawomaz." — Zidowisi wieczę, formż bieże kłowatwu, wutna, jo jenož wutna wera do starcho a mojego testamentu jeniu miedzne chtia, ie jeczypłwioższa a podziałom do kłijewewe wot hibzi njece, fortecz bieże jeniu napołozit. Tało jebo poſledni frēz miſionar na klinicymu lezu wopyta, wagi won: "Wy moje jmyślenie ſnaczeče. Wy wiecie, ſtato je chak mojego žwierzenia moja myślość a pomoż byta. Wy wiecie, ſtato ja weroju a ſomu weroju, ty nie weźmiesz ibzuchno chtia." — Khudy ſid, fortecz bieże miſionar nowy testament poſzeli, proſi: "Tele klini, klinje, tele klini ſid ſu mēr do mojego ujemieniawie wutrobu phimpege." — Drali ſid w phimpegej rębiawia

prají: „Ja jsem nový testament čítal a nějž je jasné vnitřních knihov.“ „Ty jsi ja hréšnoula w Izraelu jnath“, mordotáče rabbíná, „a my jsem na to výchishotowani, jo ty bérly sjezdeč dasch.“

Seano rabbincoro mōz h̄vajtch̄ fuihov saczjuja. Žebym
ſ nich mījionarej h̄vajto h̄sto tr̄jebach̄ testament počaja a jemu
wroji, ſp. ja ſwonne wredomie mieſce upravieniom ſeliszczeniach a

przy, w ja znowu przebywanie wycie kowalewskoj Dejnebogowej i japończyków wujże. — Drzwi żydowski wycie tak pełnje w nowym testamencie cążtaście, że bo też na jedo ręczach w synagoży dźwigniebę. Duz iebu mořada na wieku tufiebie w je wón tiebie.

Byl jdečej. Tuz jeho vodžada na jeho tutajše, že je vši tche-
řízjané; jeho všechny hvozdní především vodčinu vysta, bu vod-
žaděny. Předev každ do nového povolání ihu, že je hvozdní

missionarom rošžohnova a prapi: "Budžeže pichetjewedenj, ja žijut rošžudžem, novy testament dale študowacj a što nadžijam, so mje štönejuje k pichimjačzi fšehezjimste wern dowjedže."

Słowo je se mi prohne mrežčiš mrežči. To ja žamo
na židov dojprej, koliž ho pistečno cuvangeliju hylje pistečinju.
Šepr tež čas hujčje pishčih doje, w totrumz dobre žitu Izrael
wutmožen byz, tola ton Rijes pistečo jahó někotrih pistečimjedje
do wutjeje nežný tneb, koliž hujmežčku pónac, do kotož hu
fataši.

Nowy średź zamorozony

also

Bety wróbi jako ratarzowy wumóże.

R. D. powiedza w swoich wjeznych powieidzisztach wo kladom, pichedzonym raturze. Szynobd by nad nim junti i w njenu wrazi: „Szynobze, my Janecho woza wjeznejece, domiz njezjece, ptaczka swora, biechko wróbla wohtladek. Zadneczo ptaczku pat mozejce, jenoz do ladowania hłownca wohtladek, doteleb by wlo swojow hłebnych bratom wojci a dybni ejętac”. Wichter Schumak tu radu wohtladekowa a ho kóde ranje na dworze a w fabrobie a na roli wohtladekowice. Nie biechko wróbla po nje- dohla, ale derje na wshelte ujevorodzioce w hoipodarstwie, wie chym hač do teho časa nieżo wiedział a jhonil njebejche. Stónujejo ho hronicy jahe itawas, a to njezjece hnoje zjadowianie ja jezne zylo hoipodarstwo. Wón skapl njece, kajtu dobrun radu biege jemu hñobd dal, pichetob ta biechko woprandze wjazh winosta, hačk itoto. Wichter Schumak je wjazh dworu hjo njebejche. Ale heho wujosa ja hützce zwí i jedn wunrost, biech wróbl.

To je tajti psichiklad ja naših časova, kada je vođenje rješenje ještak.

ničku a ratarjiju a dežibuh vo statku pomoz pikežu nožnjeho štukčeho a vležibuhu ludu podarava no lepih ežajh čafatja. To je wjekito rjeone a dobre a mije, kduž stat je bjuči rutu derjehiče wjekitih sebastantov žada a wežebje ratafleemu jato lub-živjenju žabtanje pemha; ale nepravomužne tola wožanje, ko božen hanu je pravuny blada; pikežu mužne dnebi hanu to rjeove ežime, kož dobro ſemja ſteji a na preum hofu biblije to ſtewo vo poče ſvobojeho nobližeho ſteji. A to ſtewno je tež wernie: „Detaljan hejpedat ežim eželodz dželam.“ Bitnu ho mježdu a jenot ūčebi pikeža a ho nadžija: „Schlož je wot pikeženou a nadžijou ženy, bloda wunute.“ A t wjek pikeženou dnebi to dežibe pikežie: ſe mi na drugih pikežeho, ale gauž wimbli je ſwoboj-

„Tak tež ja pščihštovo muklađuji: „Pomhaj nam ſebi, potom tebi tež Boži pomha!“ Štočiž to roſum, rizg do klinja nepotoljci a nječici, donij jemu prečene hoblje do hoblju nječihčeza, ale pyja večelo urobla do ſthadjenja hoblju na poli a u ſtadjenje, u hoblji a na dvorje, donij ſtam rad ſobne nječinava a jemu ſi tež zahovanje nječihčidje: pščihštvo ravnih hobljina je ſtota jo ſobdeho, tožnjiž to pranje roſum. To vjeſhal nječeta, ſo ja hobljewnu hoſpodarje ſtota na hmo nadež, abo jo moželič rano na tvojim dvorje hobljornici ſtevač, ale ſo uwojbe hromadže hobljka: hanupomoz a Boža pomoz; „Pomhaj nam ſebi, potom tež Boži pomha!“ Mudežne hane nječinavci, lažne ſtanjanje bjeſ modlenja tež nječinavci, pščihštvo potom zahovanje pobratičuje. Težo dla uwojbe hromadže a ženje dželene, te je to prave. Vo tym to hane plazći ſo wo miži a ženje: „Štočiž je Boži hromadže ſtomaſčić, to čloujef rčno ujeđež!“ Pščih ſehto čaſtom natren, uwožun muž Boha protodečke, to čhyl jemu hjevič, fak može čloujef domaći hobljoun bjeſ a hoſpodarčiu derje wobstarci. Tuž ſi jemu wo uho vidiženje z jandželu ſta. Tón pčini flečižde a protodečke: „Zeli ſo knjige hoblju nječavi, dha dželaju pobarmo, tožnjiž ju twaria.“ Drugi nječinavci a putučke ſorjenje je ſenje, to jemu pót vjeſ modlenje bježiſte a praji: „Wo poče ſanjove woſbiča dyrbjih ſpoči hoblj iječ!“ Tečež hromadžežice mukrijebane ſorjenje a praji: „Štočiž ſo hromadže džerž, ho pomhači!“ je potom do ſkjeti donječki u ſorjeniči tji ſi jandželu vidiženje hromadže bybljaku. To chez prajič: Želi ſo ſo ho tu lepje w načinu domaći wobstarci ſtato, potom wo lepje vjeſo. Hanupomoz wo throblo!

Serbske wntroby w wukraju.

Rjeđelju 29. septembra t. l. žu w mježe Meranje w Tyrolſkej
prěni fróz w wjetchej ihromadžišće tamuščich wobydlerjow
herbske žłowa žlysciecz byłe.

Wielko Meran leži w Lubończej dolinie kierzącej mjesz winizami a żabowymi dolinkami, wobecz wóz wypłotek huczojęch horów. Dofelż tete wypłotek horu niezadłu hymym weścian do Meranstej doliny ducz, je tam na skłonach diązach północpoludniu w hymie minale dat czoplo, taž w letnim czasie. W tutu mith a strony powerł, kiz tam kierzej, je z pichizini był, zo wóz kierowcy w wypłotach krajow w hymie w Meranie pichelbywa. Haj, nětotti kierowaczi, ketrymž naftowicze pichelbywanie w Meranie wypłotki wjeide, ju tam wostali a zo lajcholili; mjesz nimi tež wóz ewangelskich.

Evangelij w Meranje sjeđenočiju šo 1876 k evangelijskej wožadžje, bies tju u bědu po hiz̄ wot lete 1862 žem evangelijskej Bože blžby tam u privatum domach wožderžaje. 1885 bu kratica evangelijskej zyrej natworenja. — Pečni evangelijski duchovny duchatā, tvorž bu evangelijskim weryfikacem w tutym učnuž yzle katolickim mješće na wjehje 25 let blžil, wunrie 1894, a na jehu mješće ponova Meranjenja evangelijsku wožadu noždeho kerbiskeho kratjana, dotalnucha Kristjanbene k fararia dr. Selsu.

XVI. wjedzeli po wjazdzie do Tczewy (29. septembra t. l.) byl faraf dr. Sella mitswiedzeniu w krajini wojewodztwa Meranii w swiety, i ktorczy z hołdowem zwabodzili a fortez by i nutrue wojskowi pięcienieliu. Szamwierjo wjedzeli wojewodziców, inies tamtej wskijejmy hejtman hrabia Wollsteinie; welszom źe Schiedenhofa; salupiet wjedzieniu dworu welebnie frysza bedni jo i grychniemi prjedstojeniem na wotakomuż swiadczili. Swiadowcze grybione zapotocia sta jo piches i superintendenta Koeha i Waterna, foremniz be i faraf Wehenepicng i Salwina fischera i pomuzitom. Ktorej faraf dr. Sella żalzy swoje, welszob wntroby dopynowe wiedzieniu na 1. sier. 4. 1. 2: Za tych dierz uch łodzy, jeto za skrytujanowych płużobnictow ad. a siedzi swiowej wojskow, jo dalej jezyc swiowej paitur, a swiowanej nowem welszob kraju, jo dalej jezyc swiowej poddani wszcz.

Hduž ſo hižo vižli tutej Božej klužbi džakowne wježele je wjezech wwočow žwyczeſte: hduž ſo hižo dnuž ſ Božeho doma kemſherio wježeli wo tym roſrečzowach, laſke deverjenje maja

z nowemu duchownemu a z kaſej luboſzku jeho witaſi. bha tutę
częſcju piſceſtviowę z pozyeſzczaniam prawy muras a maj-
tejſtejne wypelatina nowacatu piſci ſtronomadym ſyjedetim
wobjeździe, z kotreum b̄ ſo dieje na 100 weſadimych ſyjeklo. Wszech
wywidetliwoscia ſlowa, ſiz ſo na tutzej wobecie hoſcijenie ręczaku,
wutniedzdziczyli wutbreze z ewangelickich ſyektowickich
ialezuowickich a na parochijni nowemu kiejen faraſja. —

Veliki tutej sladmoješi wa ſtowu k dworſti radzieſel ſatku ſ Državu, tehdy runje na pućowaniu u Meranu pichebawaj, a hec wot ſ farača ſellu jaſo jenieki traja pichebawem byl ſto na ſuweđenju wobdžetka. Kneſ dworſti radzieſel ſatku ſuweđenje pak na ſuſje ſ farača ſellu herbiſtu flaun. Wichtib pichitomu jara mitrie a ſedžtive na tute zate ſunki a ſtowu poftutnachu, ſetekh wopichijeſe ka jinu nameće i pichebawenju naounjene ſezini. Wopichijeſe tamneće kratke herbiſte veče pak je bylo: „Zemja ſponina zyla hwerne herbiſtu woſkaba domach na ſjewojo dotalucu diſhwoſpawaju; hwerne herbiſta krijebiću i uſta woſkada na ſuſje ſ farača ſellu, ſetekh je tak wjete let jeſ ſuſzit. S nej idychnia domu pichebawem domach ja uſteho pichebawem uſtaſa a pichebawem jenu wile ſuſzowani wot Boha i novonim rjanemmu zjeſtemu iſtoſtumetu powoſtanju, ſo moht mym wile ſtchowym tudy traječta dočej dačej a je ſuwoj zjeſi novej woſkadu pici wuzhwanju cijelicu Božeho ſtowa woſzowanje život vječ a pici diſhnowu ja Bože kraljeſtu dočej.“

Tat tón jednou wodan, futrý říšla tak mjele lubeho a
jarecho v říbí wohambutje; píšetoy wchitlom vrichtomym
bu-
mponomjenje dotaluce herkejje wohadé. ē. duchovnouče něčeto
jara hrujaze, a wshém ho nařda rjana herkla rčez jara spodo-
vadé.

Wsditko die f kóuzej!

Slaj, moja hrdžina mi junu bije,
Tež moja dušča čehnje junu dom
Do njebla, tam hdež moja boljež ſije;
Na hveče je mi utkhiču jaku hón,
Na hveče hým we lutej čehnoseži.
Tam wotueži paſ k wečznej frapnoježi.

Bo řešíšké prázdy vopocíjut mi tyje,
Ja v nadžíjí ho na to vježebu;
Tam ve vježbiu ja muje tyjaž květelov těžeje
A řeňtou živjenja tam krásne naděnu,
Když mje tón žandžel bledý hmyertnožek
Dom do donutju jemu donutnožek.

Zoh' powitam, hdyz ho ton jaudzel sjevi,
Kiz mje do wjehichoh' wjedehnje,
Wbn' jebnezi mje se wjehitkini rjeni,
Kiz zivu bch' jow i nimu wjehese:
Tuch' niesapomni moja wutroba,
Kiz je tu belotezjuwe hhubila.

Мје похјули на тим езеким бедњим писци
Да надјију на лепше јувјене.
Мјеч јдерци моз, је ћо ја и тими мисци
Веји писћеменија пољим востјадже:
Хлј, вишите вези меја ћвоји езек
И по беджену писћије веџан мјер.

Woni budža wschitjy wnejeni wot Boha.

Jeden z najpiękniejszych a najzawodniejszych żołnierzów matce wanguelskiej wojny w Dera w Algierze w kwietniu 1915 r. jest edyni żołnierz w Schymanięce, takiż je nawałczony pśleć male wanguelskiej krużki, któryże by se Schymanięce dołączał, w kwiatku siemsięgo by mużeru wobronił a to swoje w Schymanięce uanakaf. Jego manżelka wielej i wypowiedzia jara krożeniu, że jejmy unż i njej wrażu do katolickiego zrezygnować temuż niezdecydę. Wysoko wona jego k temu nawałczowaniu, ale stajnięte podarom. Szkolenie daje się wona k miedzianej a prostegoje jego, je by won mienieli mużel kogo bludni dawostek.

z bu jehewz je ſzwoej zomu wot měſchuiſa pſcheeželsnije

přechopřem, k věstnici postavenímu částečně k jinemu písmu až
přechopřem vnitřním. Naopak lehkou je převzato
písmu, iž by svou věrnost létat; mělčin pat protaže jeho písmo
k věděče, z němž učenec lidož biblio i žáka rozhněvěj němá, že
toraž je jenž řá duchovních, círky dnyka, tak přejetí, tenum
takého mělčin božství věrnosti k hale rozhněvem částeč-
ně, to mámu v našej lubežskoj trahem písmišlak živce
věrem a živiteli lubožit. Tak potřeba te wžaj hác dvažvěz
nových zpěvův v Bartini ruz i početem l neobjevem
napomincia všechnu lnd, modlitbu a dobroproslenje částečně ja
lubež a jeho den, voběje tež řá lubowánem lubežem, toraž je
naříz t vaceci zpěvou datu toraž uchýto částečně jón písmovou.

Szczewz wotmowbi: „To je tola spodzivne; prajj tola japoñstot Powiat jem Szolobijce, tu dyrbti woni ton jum pisanym lit Szadzjejce wojadze poñsacz a szam i ton na Szadzjejcej pisanym lit cjtacę. Męchnit naçomni a roszajni nětco widelate wozczyj katolicej zywiec, ale ton jednou muz knajscie hęzicaw derje wwoju bibliju, iż možecie jenu písejco schenrichi písejchaw tatum wuzbawm prajieć. Męchnit bę hiewony, jatu szewz jemu dopolska, yo dźłobite mieniżca a wuzcę w kwestie ewangelicza woblaćc iemjobja; ale szewz wostre jnêrom a i wjekieliczu písej hwojim wujnaczu stejo. Szónejue mieniowasze miedniuk w bibliju tańc derje wobwójeniecho szewza jencho tezarija, fiz dyrbti do hec plesniac a jemu poręczi, cjtacę, iż písej píshadze. Zato pak chajscie jeho żoni namotwicę, jo dyrbti skradzji hwojemu muzęci bibliju wóz a jemu iż písejpodaz, dha iha wona hwojego muzęca luſtu a dziedz: „Né, tu ja njejczenia: ja hym woçatała, jo ludzecze my mojenu muzę jeho bludz dopolskać; ale nětco je woni nje písejewadź, jo je jeho węz Woża węz. Woja hwoj na hwojce stronie; teho do cazu jo ja tez nětco na to dżerzec a jenče wénr i mojin mandzestim hycę.”

Woja hromadze písej dziedzataj a bieñtaj w wérje žinavjaka ewangelicki hęzicaw.

Pſchiwēra.

Pođež w noz̄y ſebjeſte wjehim faraz w ſwojej ſtadownieſteſte ſtuje vježbaju. Muſie dnuacze biſteſte. Hdyž veſte woſtito, ſtadou ſtaže, jo by ho k mēre podat; přivedy wak hýhaze k poſtum ſupi a na bliſte pohejelvničezo poſlada, korež veſte wor mēhaczeſta kuli woſbladu, ſtrudu. Štrajda myes ſrouati ho won na člowietowym ſtridu, koryž pomatu di pvedeſte djeſte, potom viſti djeſtewym ſtridu ſtejo woſta a na nim něchtó činjeſte. Fararej ho te džinno ſda, won hývču haſju a ſ doma wnidze. Čejſte pohejelvničezowym dneſzku woſcim a tam ſtrupacze, hdyž veſte teho člowietla woſbladu. Žato vliže piſčitkue, won ſpoſbu, jo veſte to dnuacze ſtridu hýhaze je ſtriduwoſte woſbladu, koryž ho ſtridu ſarazu iſtýhdydawich uſteřa a platač ſarazu. Žato ho jeho duchowym prachetice, pohejedzneſte hýz, jo je mači hýza dleženje, ežan na čeſte ſuntakowym ežerpienie ſlhorita, jo je ſo jo projeſto, ſo dybci ſut ſekwam do pięciu mchachowym mitsbraci, io paſ dubiv ho ſerjanz wę pal noz̄y z užebu pohejelvničezo wot djeſtewym ſtridu wjach. Dotekſi mačz tal jara lubowatke a piſčetice, jo w hy ſtridu ſtridu, veſte ſo ſtadou, jakò wona piſcie, juw podat, ſo by po huk ſerjanz ſtol. Viſti tum jenu ſtridu piſcie ſiza vežachu. Hnuth duchowym hýzka ſa ſtridu piſčimmo a wraſi. „Wóz myno! ſerjanz noz̄owej mačeri pomach ſjeniće, to je ujerzomimo mysl, totaz je w ſtridu, vježbuczem lidzi wjach. Ale ja ſajnu lepiſhi ſtrid. My čezmy profeſz ſa ſwotu ſlhoru mačz, wel Bohu lubeho ſlenia ſameho pomoz we wjach ſuji piſčidloze.“ A won ſo ſtridu ſowę poſlana, a wotje mremu meditivu ſa ſlhor ſoum miſprena; viſti nini leſeži hýza no ſolenach a hýzdi teoſti do jeho ſtridu, wtrubu ſežachym. Potom jeho duchowym napominaſte ſowoj dobič, jo hýza miſprena ſtridu ſtaže wo njehu veſte. — A hýz, po nečym mač ſtridu, tón ſunies veſte pomah, ſun wjehomodnym Bohu, koryž mo mōz, nad ujeſteſtami a nad ſeniu, nad ſeſtamtami a mózgami, nad ſlumjemiſtami o ujeſteſtami.

Zohovavaj je tóni myž. kž̄ ho na teho Ruseja spytchez̄ pýchetož̄ Boh̄ ſteji napichec̄jivo hordym, ale ponížnym dawa wó hradu.

Bóh žohnuj náschu libowaru khězorku!

22. džen̄ teho měříja je naříza říšovana řečovka říšová
narodový džen̄ říšovská. Všich většinu by Bohu i všeob-
dužnímu, jo je nam řečovku dat, řečovku we, řo niz jenov won
a jenov říšová, ale všich lid na řečovach a v hledáčku do ujeříšek
kratcejšou říšovou. Wona je nam a říšovaniyu data na naříza říšov
řečovku je řečovaniye, kterež može nam druhé narodov

My najvažnije podatki i jeje življenja približamo. Vona je bila v rojstvu leta 1832, ko je po potrebi došla do ženitve. Po naravnem bohu je bila hčerka Adolfa I., kralja Švedske in Noreg, po maternem bohu pa hčerka načelnika Eberharda, na brata nemškega kralja Konrada I. Vona je na hrdost Prinzenau v Schleswig-Holsteinsko uvedena. Vona je vložila v tehdomljivim prizorju 27. dňa februara 1881, s. dňu meje 1882 pri mimočajnem vyspolinjanju mandibularnej prave ruke vobrazbeni; izdebeljeni vuli džed, način prek tehor, vobrazbeni tehdom povzeti po narodni deostavščini: Hurá! Schutroj tratio! - telo herboru kvonu tehdom način lud vobrlada. Přes hnjerež kložora Vjedricha 15. dňa junija 1888 pa krompreznej Augustia Vitoria s načinu tlečnika. Bih tón dnejs čipri je nam a nečemuš lidej a znamen wózpremu frajej hýžbe dohle, dolhe leta hradnje življenji. Tak my Serebjo je vložitimi življenjim poddananti vstrebitje prizorju!

Něčíto k rozhovoru

1. Pěšnječ Dennijon nějčoče jnukrčoz wopyt wujšočeho hořča a s ním píches derje bladano iabrođu tlapacu. Bonaj bo wo a tomuča rostřeččowatajch. Na dobu bóleč píchi růžených hrézduj itejo mošta a prati: „Ja synu ſo wař hýk doho prachceč chýz, ztoči hěbi pa pravym wo Ženichu křesťanu myšlječe?“ Pěšnječ hynďou njenotvornu, jeho valječ, ho řezechatej woči woprocwajtej na hrbotej róži a na níj počalno wón vratí: „Schlož je křesťanu ja tu róžu, to je Ženich křesťanu ja muje. Bon je plánečto moječe duchę, bjes njeho njenomž hěbi na ſívose živjenje myšlječe.“

2. Mētējā mīloži īo wo wērje rūsēčējowachju a na hīcheljī-
jausnu gūtaije īwariachju, īo ludži hītpujs cīni, dofēz rojom
podežējīhēzne a dofēz nu jaňm rōzībū pôda ūbi.
Jednācīe dīzlačie, kotorý beđe īmērom pīchōvūtchah, dīzche:
"Hai, iđtōz ī hīcheljīanīwou dīzjeri, wēl ūbi!"

„Ez denim na město pochádzať a voni dyle rečejte; „Na hám veleni lubovať, ten hám píches hčerčajantivo hubit. Rostovianu hčinju, hubeniu ſobit, u ſotruji vyb hčodžit, hám píches hčerčajantivo hubit. Moje hám hubit hám píches hčerčajantivo hubit. Aleje ſte hčudomnie hám píches hčerčajantivo hubit! Hčeli u domje — píchetoz tam mějach hčeli — hám píches hčerčajantivo hubit. U telle hám píches hčerčajantivo hubit! Šedoz ma wot woh, lubi vatařivo, nečtajte hubieč, ľančejce, wón měže jo píches hčerčajantivo wot woh!“

Ach, wž hordžerjo, súčasťe w našichim časach sú našichimi hotými kľovami hrávaj vodibozes, námače wž niečo šubieč, letož by sa derje šubieč mohlo?

Niežo žio česniečių nježnuije, ištož žio po prawym, rumym pucžu dozpiečių njezdė.

* * *
Takto ještě dobré cítil, říkal na to; v některých ře-
nících se neříkal.

Samolwity redaktor: Józef Gólicki w Budyschiutu; jövöredaktoraj: Józef Heniczka w Woči a Józef Mrójsak w Rychwałdze. Czynie z a nakład Szmolerje kultury i kultury w Budyschiutu.

Pomhaj Boh!

Cíhlo 44
3. nov.

Létník 5.
1895.

Serbiske njedželske lopjenka.

Budawaju ho týždu hobotu v Šmolterjev knihicířečetni v Budyschinje a hu tam dostacj se schtovršletnu píshedplatu 40 np.

21. njedželnu po žvi. Trojizu.

Zap. stuti 21, 14: Isto wón ho yok njeda hdyž do čerpěnja a kmírcere džéšeř? To mže ho lohlo noréčeř, běchmy my spolojom a džachmy: Ta wola prajeř. Jeho povolání jeho do Jerusalame wolašeř. teho Knjeſa ho staň.

Jako běliche japočhtot Pawoł swoje tceře mihičnile křesťjanow v Jerusalame hromadži, kofřiž jara pod vyzvanju sónčit, džajliche wón domov píshodžedici do hodonu čerpětchu. Je dyrbješte se stroujenjem Mazedon-Jerusalame do Roma, do hlowného města zlyho inatého steje wožadu wotděč. Dale meješte křesťjanow žwěta ho vodač, so by evangelijom vredowati. Ale do w Jerusalame w nerje požylneř. Píshetot woni běchu jeho wotmýšlenow vjihndžechu cjeře broženja, so w Jerusalame ūjali a vjihnočeř na jeho cjalaja a so swoje vovolania jažim viched hobi a spóšna Božiu wolu a wotmýšlenja do stuita vjeſtai. „Ta wola teho Knjeſa ho dala prošbachu, so neby do taſkich strachoton jačhot. Ale Pawoł ho naréčeř njeda. „Ta wola teho Knjeſa ho staň“, to jeho — a sónčit tež jeho lubych roſhžduži.

To wola teho Knjeſa ho staň! Tat dříj my výchěnje w Knjeſevi modlitve spěvamy. Ale ičto w dojči wopomui? Nařejedl dyrbjich wolu teho Knjeſa svójnač — a potom ūjovnou wolu Božiu tež wuvjeřej vrahdeč a hebi rozpominěř njetřebamy, lečto many řeči jeho vrahceř: Knjeſe, řečto džeře, so vich cjinil?

Š wotak meješte Pawoł tu wěſtioř, so dyrbješte cjinieř. Wone hu i wjeticha ſame cjeřne wobjenja, fotrež do Jerusalame hic! Š wotak wóni wjedzeře, so běiche to runje Božia wola? Njedžehu jemu prošiv u telo měry twoja wutroba juntkodži s dobom wjedzeř, řečto je křesťjanisticku píshceželou měřo? Njedžehu mujojo taž Božia wola, potom mořt šredkov jin namakac. Ty nje-Timótheus, Titus a Lukaři, běchmi píshceželio a lubi dyrbjich na džimne ſewjenja cjalac. Ty vjehmich lóž bratřia? Njedžyjat wón jich píshcežacie? Njedžehu to cjalac, řečto ho to druhdy w bratřovskich wořadach wěsta krobieř, so chýzke wóni swoje juntkodži wot-stana. Ty njedžibjich hebi městno w bibliju namakac, myšlene píshcežacie na týžďad pad píshcežacie? Ně, po fotrež tebi píshipadnie na wociž píshcežacie a hebi i tym wobjenju hwojeře wutroby wóni nječinjische, hdyž wóni do smiřovne roſhždenje ſalutowac. Ty ho i žala nje-Jerusalama džeře. Píchi býleř jeho píshceželou chýzke řečiřiček píshcežele wopražhovac. Ty dže mořt modlitvu a tak píshipadni k temu Knjeſej. Duž

abo, ištož je nojščovje, ludžo bydla s župnimi, kotiž jím ja spanje učitko ſapteče, w malym rume hromadže, ištož je tak derje strachne ja čelum ſtrowojež, kaž ja pozeživosteh.

„To je nája hrušo vína, je řavobýne živněje rospodře, ja
to podam pichlato, řavoty sým píched krótím povjedac hýdžhal
W waltim dležec h. mějčelice dusivou řavou východnouc w
tutej ují. Duz na ſonu muž řaže a praji: „To je mydlo
čížkou dobré, ale hdyž nam pomáhač ujemotřeče, potom ho tez
dvězach ujměnčice, hdyž buďem řežoždemotraťo. A něto tón
muž povjedbače, kaf je něou ſowat — předy je 3 hr. 50 np
na děčí spolovině živý byl, ale je něto wot teho čsaha, ja ma
taishe habiene bydlenje, wajen ujemotřeče a jo je ſozialdemotra.

Na drugi dżen dżęznej duchowym i bieżącym do kwaterownego bydlenia. Podanie niebędzie jenoż bieżące a mające, ale też bieżące dżęzne, czynowe, naturzne, tapety też leżeniny wibachy, jelenie bieżu mroże a male runo tam bieżące ja starcieju je 7 dżęzami. Wtóż domach njebędzie, że jedno żona wobecnej mażowej przejęte, fotraż bieżče mroże porządem domażys, piłum a stuturowym bież, ale pot tebo czajo, io bieżącej w tym bydleniu, ho woni wizaj domach szwożonych czuj njebędzie; po njezim bieżde ho nauczysz do kocząnem thodziej a netto wizajt dele dżęznej. Se wizhami w wożzonam wonu na mażowni runtu potożna, fotraż w rózku stężej, a powiadacie, jak te uchożyje chęci najpotężniejsza radość byta, wieczej siebi trutku żożeblić a ho se żonu a dżęzniem rozwędłowac. Netto ho to wizajm njezna a wino bieżące bieżące podanie. Wożkodzież też też mroże czynice njebędzie, dołez mroźli drugi w domie bydlazu też je żuwomini żadaniemi pischkis a wóz bieżce wrażit, je dybitak wieczesny bież, jo staj je żuwomini 7 dżęzami bieżkisza tańsze bydlenie manastofoj.

Duchowny po blidzku wyprowadza, skoro to placi, wydelenie wyporoszajcic. Mikszt, totez, maja wieczebu hujniczej, kielbi za 10 hruzenow wyporoszajc. A bedzie wtedy wydelenie w porozdze. Muz, w ktorym dobre hujnko wyporoszajc mjezdze, bedzie hujnkomu ja ni pomoz; waz hujnko trutka jafo do porozdze staja i domadz pola domu; dziesci rokta a 3 hr. 50 up. na dzien japo dojrzachac. Swoje hujnki, totez bedze piedes hujnkomu wydelenie hujnku roznadz, wtedy wyporoszajc 10 hruzenow.

Đežče a činječe teho runječa! Veselje dyrbja wobħed żero
thexx j' teho wutnejx. Zo nam żgħid demokratija njeħbi na tkomu
pixxha, dyrbim u tei lu bieżżejj skurraw, kotaż w'sħitka psej-
wutnej.

SE MÈREJ WUTROBA!

že měřej, k měřej wutroba!
Schoť sy tajka ujeměná?
Wschalo wělch, ſo na ſemí
Węzne ſbožje ujebýdlí;
Te ſo horſach w ujebju da,
Duz budz ſměrnu wutroba!

Ężicha budiż o wutreba,
Nimajch też tu wjehela;
Wężej, jo w njebju bydli tam,
Któż wschę skutki placzy nam;
Ssy tu prawje cążnula,
Dha budiż ężicha wutreba!

Seżeripliwa budż wutroba,
Wjeh eże hanja, podtłęża;
Hdyż maſch Woha piċhi ġebi,
Dha eže niżu njezrabji;
Woh eżi se wiċċu wipomha.
Budż budż fużżejuna wutroba.

٦٣

Gidha wies.

Dolho župachym na botzym popodnju do předka a řečej
ejane roltim i wokor pieczę a mlecznejem pŕjazne mleczeky brzy
wobchladzachym, ktorę wokolo rymach twórców a rymow mleczowatym
na nich řečachach. Žetoncje do wójn dwudzieszy. Čzyscie mleczem
jelor wokolo ujece lezechy; čzyscie lezechy baczen w ſzwonym
kñiebie na ponozu prejeho tworzenia. Za ujewozim, ſo w jle
wójn danaebu kuta jahdyzachym. Čzyscie lezechy staro dwudzieszy.

Samolwity redaktor: farać Gólez w Budyschiuku; koburedaktor
Gólez; a nakład Siedmioręz

Egyetemes a nákkal Szmolner János

Dominacj i wpłynie.

„Hdyž dnešky město života píšeš svou jinou vlastmi řečí a přezkoumáš dlečeskerou domov říč a město potom řek: myslíš? „Ach, když by jen těžký pravý luh dom měl!“ A řeč možé tento tařit dom vzdálostem? Žejme matč a hrota, matč žona a děčí. Na hrobkě domácí nařízneš myšlenku řečeja. Tam by člověk už všemožně cítil. Sbude něco jenou v každém hradči. „Hdyž by řekl člověkovi dobu a v dlečeskeru rádečku, řečou jimi Váš dom, býval, tam žebož bylo. V domě a v hrobce ležá žoda dlečeskerka trať, jom leža křížení řeho možy a myšlenče.“ „Dere tenu, řešíš je půzdrovna žona vobraděna, tu je všecku hrušnou, dyžli dobre partie a bězleva žona je hrušovo mužka frívou.“

Nějčto k rošpominanju.

Méch na fhríbheaze.

„O, jo býsječe měch na vahším ramenju widzeč můžti!“
To ktono čítajku pola vulečku jendželstva děvčice Šatkepearu.
Schtó chce pane prají? Klesajíjenje dana ježhovou bašta:
„Máždy člověk nohy na ramenju mách; jednu lónz jemu
predlo dele ménky, druhu žadlo piches křibet.“
By predloženym
kumou ſu myslti jeho hořebnýmylej; te mo vón významy pichet
mořzomací a může je jakýsé widzeč. Ssame jeho myslti a
mopoznacíje pat tež u jadinnu kouzu měcha: ſa nje vón mořzka
nim.“

— Tak prawie ma ta bajka, może kogoś tam na hebi żonie. Ty dyrobis miedz najprzyjętob wobrożcie, so by ho yidęc yelubu iżnigowym hildżenjom jachlowu. Potom budże wón tebi druhyd eżekto dojez na wutrodno eżjikkęceż.

Ničjo lepije njevocézehu je hač̄ ežakanje.

* * *
Nepřešel jí žádost o vzdělání, * herval vývahy píšejara
michsi je živění.

20. N. J. S. S. ^{*} and ^{*} S. M. ^{*} Shabot, ^{*} Maha

Вјемеј ижеј је нјераженејаша ижеја Вожа.
Узејпјена ѕлушеја до нјеснатах добротах Вожих.
Виз, јо ћу суборавије је туди на љеми мјуздајиће, але јо

11. *Intibijech.*

Pomhaj Bóh!

Cíhlo 45.
10. nov.

Čelnik 5.
1895.

Serbiske njedželske lopjenka.

Wudawaju ho kózdu hobotu w Smolerjez knjigiejskezetnu w Budyschinje a su tam doftacj sa schwörtlētnu
vshedplatu 40 np.

22. njedželu po hwi. Trojiz.

Luf. 22, 31, 32: Schimanje, Schimanje, hlaš, saho s noma pojhontowosche. A to niz podarmo. Dencho satanas je waž požadal, so by waž može hacj je s jich towarzstvo wutorchuy, to džedzo složenja. A tež jato pscheznu. Ale ja hym prohřek sa tebie, so widelate druhe ho jemu porodži, hamo vola Schimana, by twoja věra njepšeštała. A hdjz ty ho Schit bjes nami je věsty piched nim. Hdze je dom tak nehdja natačas, dha požnali živojih bratrow.

Pravny pschezel ho niz jeno w tym wopolasuje, so teho Kenjeſa, so njeby wón jemu wutorhnenych saho

nam w myh vombu, ale tým w tym, so nam njeda do dobrych ýpital! — Ale kme wón to ejmice? Wón je myh pschezel, naž i čajohom na brožozym strachoty fedželowych hebi to wuprohřek, so by waž može hacj jato pscheznu, a sežini. Taſki pschezel je ſeluz; w naſtym težcej čaze Bóh je jemu mož k temu woltaj. Welicja wšak je tón wón pschezel na brožozym strachom ſathowacj. Hdjz my wo Kenjeſu hamo nojvřejne wějetim lopacj do ruky wšal a strachotach rečizmu, myhlimy hebi s vjericho na leſec styci pscheznu ſat. Špano pak hu tola hýčče bjes tym, lubži, na thorsc̄, mui a žuvicer. Ale tele strachoty ſatōz ho ſda pschezena bjes, vluhi a duž je bjes tym, naſhōršice njeſhu; ladu wíchtlich ujepschezelou ſteji tón koſij ſu ſu ſo ſo teho Kenjeſa roſhūdžili, pschezo saho jedyn ſy njedžel, ſatanas ham. Bot njebo hroj ſubhrenje myhne a te kme njepšeſtel džerzej. S jemym naſhōršci strach. S přenja teho dlo, dokelž teho nje roſhūdženjom ſa Jeſuſu dofonjane njeje, my dyrbimy ſo pschezelu ujewodžimy; a ſ druhu dofelž ho leſezimje la všege ſo ſo njebo roſhūdži. Pschezo ſaſe poptyva naſhēho pschezela wudawa; a ſ treci dofelž može nam ežert, nam teho Kenjeſu wožidneho ejmice, jaſo kruteho niz jenož na čele ſeſkodžic, ale tež ſa tým ſteji, naſhū Kenjeſa, tiz nam ani njewinovate wjeſhle njewostaji, do-dužbu ſtožej do hele. Zana dužba temu Kenjeſej tak wěrenje k njemu podrywoacj. Veda nam, hdjz potom blislo njeſtej, ſo ſly njepšezel na nej ſwoju mož ne-wozci wotewřenej nimam ſa brožozym strach; veda nam, ſyptal. Niz na tých wón hlađa, koſij džedza bjes Bóha hdjz na napomizne ſtowu naſlepicho pschezela njepo- na ſhvēze živi bjes — tym wón nježa njeežin; ežeho ſtuchamy. Hdjz ſebi potom myhlimy, ſo ſmy pschezena, dlo tež wón dle jemu ſluſhaje, hamo hdjz ſo ežertej možemey roſlētač ſo pluhi!

Na druhich wón hlađa, na tých, koſij ſu Ale naſh pschezel jenož njenapomina, ale wón nam ſi knjigistva čzemnojce wumogeni a všegebadjeni, do kraleſtva tež vomba. — Maž ſmy wuthowani w ſtrachocje, taž Jeſom Chrysta. Wón je ſebi hamo ſwěrit k temu Kenjeſej dolho naſhā věra njepšeſtanje. S věru ſapſchimujemy ſamemu vdiſtupic. To ho jemu njeporadži. Hacj budže Jeſuſowu ruku a ju twierdze džerzejimy; hdjz my do njeho tež podarmo, hdjz k tym di načeje, koſij běchu temu ſi wutrobu wěrimy, je wón naſh a ſa naſ ſastupi. Zeſi

pak wón sa nař, schtò moři pschečziwo nam bycž? Teho dla, kaj došlo mamí hřečej wěru, hřečeče něco shubenje njeje a je hřečeže wšitso dobycž; jenož hdøy wěru wostajimy a s njej teho knjez, je nimo. Kak pořadovnici, so by nařha wěra njepečestala? My mamí všechny kani najvýrazj cínič. Tón knjez, totvý je nař k wěrje pischinjeř, kde nař tež w wěrje shžerječta. „Ja kym sa tebe prozyl, so by twoja wěra njepečestala.“ Kži so, schtò mōžemy my ja njeho cínič, ale schtò wón sa nař cíni, niz nařha luboček k nemu, ale jeho luboček k nam je nařhe wmuženje. Wón je sa nař prozyl, kaj došlo kmy pola njeho; njeby-si wón to cínič, my njebychmy wjozj vola njeho byti; wón je nař požehnali, so w syto-wanach njebychmy podleželi a tola hluče njevadnyli, so po hřečhymu vadže njebychmy sadmělowali, ale wutrobitožek sebi nařhly so wobročejež a hradu vytacj. Wón shžerjič nař w wěrje.

А ё съему фдържи наш вон в вѣре? Вокте
врашение; я съему друхему, хоць со вѣхами фдъжни быт.
Вон пак чѣз вѣхамъ нехѣдъ друхъ с тимъ дозвич. «Хвъ
ти ѿ нѣдѣлъ наталачъ, дѣла похѣлъ свояжихъ братровъ».
Хутне вѣло, котрѣ намъ вѣршение на фвѣдоми
поло, хоць винъ ѿ тѣзъ моправдѣ я тему Кнїжеи
воброціли. Пѣтъ вѣчіи вѣжтия мопушчилъ я на тимъ
Кнїжеи с золѣтъ вѣкоји душу вѣжасѧ, а тоа воброцѣнъ,
зыле вобновленъ, вонъ тѣхъ вѣчѣде нїебѣхъ; батѣ
кнїјати ви еїсѧ новы члѡмъ. Такъ мозжемъ тѣзъ мы
ко вѣчѣвъ ворѣзъ а тѣхъ Кнїжеи лубовецъ бїесъ тѣхъ, ю
я є вѣолнему фнѣскловеному воброцѣнъ а вобновлену
вѣхішъло. Ахъ, со вѣхами долго чѣтати а нїевусти, я
допъ пола нашъ кнїјати нїеъю. Водомъ пакъ рѣкъ ѿ нашъ:
«Погиблъ твоїдъ братровъ!» Намъ доїжъ вѣчъ нїемѣ нащу
душу вѣховачъ, мы докрѣмъ тѣзъ погиблъ мѣра за друхѣ
бѣзъ; рѣкъ зиже вонъ дрѣбъ вѣчнѣхъ потъ кѣдѣхъ, оторѹ
до Христова вѣри. Сснано ѿ тѣзъ ти подъ похѣлънажъ
засѣжіемъ таїщихъ вѣчнитомъ я тему Кнїжеи вѣхішъ.
Дузъ дајъ лубовецъ а зохуиование дale а похѣлъ твоїдъ
братровъ. Я вонъ похладаєе брамаѣзъ я тему Кнїжеи
хорje. Нїепѣчєзъ ѿ ти се вѣчѣхъ воловъ; але тио Кнїже
иѣ вѣхнѣши дузы вонъ вѣхитиу; настха вѣра я то добѣче,
котрѣ же фвѣтъ вѣчнитомъ. Вону будѣ дѣлъ, тиј ѿ намъ
таїти вѣру а таїти добѣче до а фдържи піches настхѣо
Кнїжеи Йесомъ Христу. Гампенъ.

Kasjczik ſvoja.

We wóz myjedolato měřila s. běže jedoucí křížek živý, kroměž byl u místní Měřicích řetáli. Vón běže, tak ho prají dobrý muž, řečel a dělával, jvěrem a spravou píchezivo svéjové píchezelnou, píchezelnou píchezivo řezdenu. Ale won běže to by won hajo horoduje sám, wo řeči vnujej — njevěřejaz. Vón njevěřejaz do Boha ani do teho světosti, ani do vnujejna, ani do věčnejne světlosti. Do Bohého doma mén ja dovol píchezivo njevěřej. Jako won jnukreč se mi píchezidze a jako by i mn wo věrje vostřevadov, mi won též řiuvoj njevěři vnuja. „Dwědowat“, prají won, „kym ja píchezo byl, zde měřim pat buch halle wo řiuvoj myšti, jefo in novinách historij čítach, totak mi dorošovat, netřa wižaj řeči njeřituj.“ Za jeho pridichach, se by mi nowiny píchezitaj dol a na denku ranje mi je řiuvoj hajzony pohla. Dabto meřach tuk řiuvoj, povídaječto čítach, koreč njeřeče po njeřeče tot:

Rajcežik ſvoža.

Plz, prosím dleto hřzo doleto škory ležat, ho žádaješ klisto
čínského. Díky da myšovce říká říkavou a jemu říkavou
tařeježký říkavopoda. „Hlaf!“, prají věci, „ja tebi mělo říkavou
tařu, když tón tařeježký, když je myši pořád, totký říkavé pak
jenou všem všež, hřzo všež je v nejpravdější min. Potom

kmelich kohcežit močenici, přejdu niz, potem budzicich jara ſbojowin."
Wón wunice a mym kohcežit pueru ſhodawie, jón pak mymočenici.
Wysle řet ho mym, ale město teho, jo by do preda písejch
džiček pelo vjebo ujed, wón mymočenice, koi ho praji, žaniceho
ſpoča. Písejco pak ho je ſpouſt počadem trojčítowacieho, totom
mymočetej hej mym jara ſbojowinu čajim.

Zeho mię, by píchezo wjełdza, won driebjedze mię tradać a dřeži wo běžel prosthada. Duz' hebi myšloste, že je wemom píchadlo, wo totrum' běže jeho wan na hmytjenim' boži powiedział, neprzyjedza mię běže píchadlo, won chyžke žwój pokad měz' a vježewon' běž. Rhetje tam worpaezi — a tažejší běže průdum.

"Pah!" praji mište Merežin, "nije mi ujewobročježe, jašček je prošnij."

„Dne leže běžtej ho můstěj. Měřejn tón hamy mošta. Duna inžedut po popoření, že na dvorje jdy knadrouk i tlhouvoun wudowu a po wjezdicu dědou církevčecou. Běže lada da ho a nim, jo by jeho papadum, tež můstěj Měřejn ho wodžěj. Wón běžte přeň starý řadcezec. Na dovo ho wone do nječo do jeho trojzú je hauojim vutlini jihauu da mordwina řazecí a potom ho jinovna do hleba wroči. Stransjum bu do haujiceho donježem, woni běžachu po slájaru. Won njeřejebažte doňtlo načež, ale hynod spušta, tak sile j ním řeti: „ti hryzda běžt kramou, myže tebe měřejce moh druhé, jora cížež muntstovne ranjenja, můstěj Měřejn dveřežde muntrež. Záležitum běložen měřejcide inječek, najmujdha mith pichidža, hortek řazecí jeho řazemum. B hajternej ihlunčicu jemi myše pichidžechu: Je řala žinjenou po hajterce? Řešta bojotje vježi tež myzli na jeho thodžeshe, řeho potom i jeho dřidu řudek! Dveřežde wona pauciz do wěčnejce nozy a ſotanomu?“ Řešti njeřejebo řapu do řadovu inavelo, „ſotanomu hyc řumějou!“ Řešti njeřejebo řapu ja hyl!“ Wón ho je hauojim toži wateře, won řešti vložku vložku a řuklinou wotakou. Potom řešota probížku wotanu a haujouze a po duchovním řešti řadotne, ūt mu jeho

Duchowny píškardže a detho j' mu rečzehče, štutuje a tapomnja, trojtřídu pořeklují. Městské Měřecové je řežděno na žluce duchshořitají ředebouňou, wón běže na dobu pónávka všechnot, zebu čloubila mndrská a řebolečká jeho vepřmíchejštěte, wón ujedzheče, so lajkzejč řebož přešim njeze, a ahož jeho řetar ſapozča na Boží vyzecz píškharowac a žluce wovnežce čtoblož, mrczajž řebož řepauče: „Za řebožem, hrděšem, čloubem, myšnou ře tebi wjehitých řwodich řečenow.“ Potom bu wón merum, wizžwachce čtelo a řeči teho řežnýste a juto jeho j' merum do řebočevca potřebu, kdy jeho řebla řepečata w čtěch modlitbou hívatice.

Dvej hodžiňe po tiam běžce išou mořem a na třetí dřen bu
vón rybohram. Na běžci woblicu běžce išoují něc Boží
běžce.

Něchta Měrčinová išewela bu běžce v pořadíjce hodži
je pichvenína, méně běžce kluči namotek. I k běžcejce išou,
otři neto prošim nejde, ale namotujem v frakym pošladiom,
otři, rěka. Něchta kralenou, živjenje a išoujové.
Tat bude išecheta v išebřadě nad význam běženitom, ří

Wótcze naſch.

Uvori hokutiechekjian ležejche na suojuju hujzertym vožu o
juna požlednje hodžihi vo bliznjecu. Žeđu ho točlo wot hujzovego
mjeniaria mjeđezdje, forče, veđe jemu mjele dobreho pješčenjice,
a dofeliči won žadnu hriebicu čljevjeku njebödike, veđe tež rad
č hrobiha na druhim živju. Žeđu ho mjeđezdje bjes nim a jebo
vožom ſta i mješčica potajne weſita; ja veđe neđeto, ſtjeti, won
rad ſam ho po itšova. Tola neđo - wotomni dželena džidže,
w staroječi eži jehu wotovo njeho stejačku a tada wobličja
jučevici, težtoz korenem samemcu čepcje pješčenjice ſtobruezi.
„Pješčenjce!“ praji won jich mjele trošimnječki, forče
won wupravjeni ſebi mjeđezdječku, a jebo wutrobične žadnje veđe:
„Bjeće nađi.“

„A rady woni po jeho voli činjaju. Štoto může v naj-
střitnějších vtomtožených našeho života řečených řečených
nouských, kdež ho my k Bohu vobečežíme? A hdyž myslíte
jádřu taz hajčoža řeče, tak drohé ſu nam potom te ſlouva,
totřez je nam Ježiš ſam do ruk potolzí, i ſotříž po taſſu
najdřív njelefezen. Božej nejtříze ſlupiny. Saměžce, hýto
nejvýznamějše využívane Boženčenek je nejstřitnější řeči, ſotříž
naučí k utvorbě Božej ſujata. Tón mrežaj, po jehož mředze
džerzejíche na puzci píches hufce, čejmene wrota. „Božej je nai
lepšia a nejperfekčnejšia modlitba!“²⁰ ſo Luther v řečených řečených
prosíha a vtomtoženém řečeném. „Božej ſe nai ſvines řečených
kam řaduči.“ Hdyž myslíte ſamek ſlupování, ale modlitbie
v duchu a vobečežení ſmej ſluvo ſlovnování.

At hýšječe něčito. Žen nezají mjechače jenoz̄, jo by ho
Wótež naříkají píšti jeho dželení, ale móz běže tež, taž
doňho žam, v někdejším živnosti po nim žam. Taž poňšené
dželení, fotrž ho je žamym bloum píšečzivo Božej voli nje
wabrafše, kdy wabrafše a w prawym čzaju won w Bohom a
czloujstvem hýpote radhujuwanie wobinam. Niz jenoz̄, jo njez
na mftbo hýdrem byl, ale móz projechel taz wo wodzeče, hýpěz
běže řdom nětbo hřebit, ho naděžio, že budže jemu Boh Žeňma
da hradym Boh Wóbez. Přati prožitku Wóteženatdu ja na
přijmo na hýpote rowom pomni postaji, tak běžečti ri živnosti
píches jene. Wóbez člowějenje je, fotrž hanovinopole wobrožne
žlouma čzaja ale po nich živo nježju. Boh tón senjcs pat džezyl
nou hradym dačz to, jo čzenu a to, jo čzunim po jeho d. brejn
jvobranianu.

Ważne słowa J. M. Bengela.

Dobre skutki su vjekhite skutki, kotrej i Bohom u schrijutim
sjednjem cijelovitom vo Bozinj vorjezde cijenu. Ta je dobroj skuti,
kduž skutkom dječa i je porjezde Bozemnu poštujim. Vor teho
njezwotušnje, dača ja pšchi kozdym skutku mi nedomim wropohlad
na Boham man: odvž je i sula moja vutroba na Bohu rođena,
potom budže vreštita, šejtoz ja u porjezde Bozinj cijenu, kduž
hebi tež wožetje na to njemyslu, ho tola jafo dobroj skuti, wob
bladaci. Hdyž ja do Stuttgartra jehdam, ja do predka vještiniu,
kduž nebi tež pšchi kozdym trožecu na to njemyslu, zo daži do
Stuttgarta. Odvž generali u horzej binje treći, wojuje so svuđi
witzmuz kraj, hač runje pšchi wožowanju hebi pichzo na to myſlječ
njemyslo.

„Svijate pišimo trjeba jich vjese da bame ispravljene
tužni, taj bđoju ih učiće i tam u smislu hrvatske suštine hrvatsku leđu
ostvariti... a svijate pišimo su tola jednotne hrvatske pisanje u hrvatskoj
kulturi. Vjese jich kulturu možemo da učestvujem, da učestvujem
trotim, da pisanje pisanju učitavam, a čudžu po pisanju
rođenju hrvatskog imena učitavaju, učitavaju se istaće... Na wopat!“
Uz to je hrvatska rođomina u način, što učestvujem, ale hrvatske pišimo je nešto dojvolno
u tej mystičnosti učitavaju u čitacu a učitavaju je pravodlo našeg
života.

To bu jato iščet a revolucija uvelozena a 31. ottobra 1731
vurijde wutu arzbisopja, jo dyrhja evangelijsj kraj vopruječeči,
kam runječ protestantski wjesečo dobre štovo polozidju, bučnu
velebitzg evangelijsg w fronte hujne i doma a dwora wneženjen.
Na 20 000 buch w Pruskej picheschelniwe horje wnači.

23. januara vinnje u Šalzburgu u domje hajničkih hortov
vodenja ističejo žemjana, kotraj večje i psećezeljava tamnico
avanturista. Nenamne. V svojem vostajanju voma počasi, to
dobjva ko toče leto i jenčo invocirajuš 2500 ribčevih i a
vangelije živote je Šalzburga a nefolovike psećezeljava.
"S tím", voma pipače, "měnu formacij wian, kotrij je jedu
i mojce živote na ko vidištejš, hoz je tak netorčuš
vancanju približu do hajničnosti vidištejš."

Khudoba.

W nowym testamencie po kudzi swobodni mieniema. Netylty je zohrywanje kudzich uahoni a moze przejrz: „Ja po kudzi swobodnej na kudzich mojcie metodzie, ja po kudzi na folenach a moze po kudzi wohladach, po jeciu wotnie przyniez kudzichow wo wjednym kiedz Bosz.“ Kiedz blazmow mieli je i myta portanu a starowicew dobroczelno ezwietwina. Woni zwisnichu kudzichu a starowicew i kudzyni a podtowiempi faciez, dotekz bechu to hanci w czechini wobdeniem wopatil. Scasie taki myta bechim juz i najtoscem potasza, i zo wobdeniu dnieku pod czechinacze kudzichow nieczesci.

ale tříduba na též řecké kultce řídíme vši. Vona ujele hubenjicem po hebi české. Za řeckoucích pod těchto nadečkou
jmerodne živoujeme, řídíme řeckouvou vobstějovou, vopisitou a uje-
poznejovou. Vjele jich volotřeze na profáteřstvo řeckouzem;
řeckou huboře t domci a t vobznamu frajci voni ani ujena-
vutuji.

„Tu je ja hmlinu a wumozaju lubojez hobieczlowieciom wutke pola skutkowania. Tez dzenjez wostanie weno, laz go w yichlowach Salontowowych wupragni: „Nekotry je thudy yichi wutkin table, a nekotry je wohany yichi hwojey thudobie.” Yichyit. 13, 7.

Schtoj najbole f wutrobje dziesche.

Užas pröböduinow k konci ihwataiche. Starjachy ūjejchaj na wjesci hóry, wot fotrejz móżachu najdale pjsches kraj a morio widziejach. „Ma wjehatichki blatach szumy poblyi“, započa maz-
m. „Mózzech ty mi prajec, hdze ho to sia, iehož tebi w tym čzaju
najbole k wutrobie dzejiech.“

„To ho jom' njeſta“, wotmohbi naan po ſrótkaun píchemyſlenju.
„To ho ſta na mleče a běže tam, hđež ho běle klože
w rauščim klozčiu žweze. Tam hedjeſche knwoba pſchi ſnudem
w ſlizu. Wom' ſkru vui ſteſebi ci dnuenj ſkřezom a ſo

pod opu. Wom węgi zjeli, mazac i swona dżewonja o lewobrzeżnej holiź, wężej janowiczą ludzo. Młoda macz mi lewowej węnoszej nadpradze, ie bote na uju tedybrowach. Zajmiej wocij ſo dżewonja hweznejchaj a ſuduej do datowicje hlađadziej, taki hveſtej tam ſo ponosilim hlađaciej. Vide, kische wobliwie a huelce ruzu možnje i wutrobie ſečadu. Tej džewonje węzejcej hveſtej a róz ſečadieſti. Wijesneje wjehiſta! Mazac i bolotnym hnefatajnom rožiſtu wiad a mōzecje ſo ledy hweznejc. Wiaj cijde, kuttine hlađaciej ſečedje; wu huanio hebi vječenym, kat dobro hveſtej macz hwejor džewon jeſne. Za ujewon, kat mi bi, hdži hebi węzejcej džewon, nuna a hujerejci naprzedezjno ſewajazu macz woblađeniem. Džewon wendjenje džewon hveſtej jutroč wu żoni poħlađac. Duž tej wone ſuduej na mię poħlada. Ach, hač tez węzejcej ſewajazu wtruba ſon troſit, fotruž uam w taſſich čejſich wobliwiej. Węžich wera podawa? Hač tez ſo wona jato wobložna dżewon wot hwejoro. Wotja w węzejchaj rado poba? Hač tez węžich ſewajazu nadpradza wężej wjeħħadie hteħbiw?

Biblija w Romje.

Zapoſtołske ſtuti ſo i tym ſtanča, je je Paweł w Romje war teho Ruiſa Ježom křižem ſe vježděl křečkovou hřes jařatova-
wuečil. Kaf bětce po to w tym měſeče w časini bamžow cíjíze
předvěcení. Rumje ſi Roma won je ſu wjaz wac̄ ſedym květ-
ročiřečenje biblijou ſataſlo, a ſehtí by hřežde píched 30 letam̄
do bamžowou fraja přicházel, dveřejeho vježde wězý přeburac̄-
dač, hač řimy nařidil biblijou všeji ſebi utma. Tole Bohum̄
by ipodobalab̄ evangelijem ſo w Romje novota wotverec̄.
Dobr̄ 30. říjenb̄ 1870. Kat rano ſi kaf ſi italijsk mořem ſo

mędrzecząstu muru thadu. Wóry bieżą na jenę stronę dżera do muru tlenku a dobyczęce wójsko zaczęły po drogi, toruż dżera biegnęcę drogo 20. kwietnia ręka. Tuż po wobudzeniu Roma, kociż swoim wojownicowodzerczam napieczętowa myślachu, dżewu upełniony pośleńcę. Szydło bies fanonami czebuciejszymi po wojach: „I boha dżelata dwój mleko myzaj. To bieżajta folportentaj britiskeho wojennejego biblistekho tonatktwa. Wona dżajtajta po mżonjczyk thętej bibliju do Roma mita pjeñniejszej kici gebi wojnyż bieżajta, wojewożerj pja wostpiasiejsz a jedo ja wojęż i biblijemi kapiżdżomużtajta. Něto bibliju nichu wojazj i Roma won njepliżniętej. Wona ja jenueje njeplasana pjeñnejsza dawa. Wona ja tam też wojazj i Dendżelata pjeñniejszy nietręb, ale wona ho w Romie hamut cęszębi. W lęcie 1885 je ho u. pich w Italstę wojazj bač 90 000 bibliju a nowych testamentow rospiszciedalo.

S Bulex. Dzén 2. novembra našja rožada žadny hrievdeči južozápadie: 25 štvrti hančisti jubilej našeho vjelatnáčského farára Ľ. Kubíza. Bývalože bý ho siedmoročné, túnio dzén na uhníenne wachšejce wohľejč. Česne wola vŕšok faršom domov během ťa w nozgi večeru načaroval. Kano prejna ťaňtia lňaťa pod pichewdom wachšejcov tieňa dircuhno je ferolími a némistami spremi a je wohlopisťezom poštovi. Dopoldna naši istúňa vachšejca a wachšej ľachčouju myrie wohlopisťecia zož tež bývalo jubilejči da, wobras "tridwotvora křesťanů", pichuechdu. Vnitra miera wohlopisťecov a krajanov darom ho česnečeniu jubilejních wachšej, zrybníckich a ťaňtových pichediečejov, kofitaj pod pichewdom tieňov prejdenym je Salza nad Vysokom a ratačskeho radziečela Hôhnen nad Šoprami a Býčekom, niz jenož wohadloňne wtrubne pichacea ale tiež dar lubočje a dňatvovisie pichuechdu, nijemizky krajanu dubovou kaščejči i wachšejnej říkobe-ue blidovnej nadobu. Tež večeru zo myriahodotejnemu tieňeju farárci wot fomfomrejce myrieho vŕšku pichuehnuje dojalo. Subjekti hrievdeči vol ſi hrobni myriahodantim, ale ho nježdželi daď ťaňtovce. Pichedieči wjihite 7 towarzistwom načeraj wjih a woblastnico běchu w jenej myhi wohľejč. I česneji tieňa jubilara ťaňtovom čah wachšej, a to ho nježdželi wachšej sta. W to krajanu napohľad, kôž jen pola naši ho ſiehčež wobzeli myriehom. S hrdiblom chorom predlu čah w obale ťaňtovce pichuehje. Šprenauje towarzistwo Ľ. Jaracu je ſprenom poštovi, na čah wachšej pichediečejero towarzistwom ſentivne ťah říkobe pichedieču. Š hruňom něčom a rivot ťaňtak ťa krajanu myriehedem čah a jemu pichuehenu ťalftomu česnež dňatvovisie. Ma jeho hzo i džela prijed dojitate lubočje wachšejprosieno ho hzo popoldieno ťaž tež poron wachšej multa holo ťah říkobe pichediečov, tieňa wachšej ťa mandžufismi, zrybníčimi, ťaňtovou a wjehi pichediečejero, ťaž tež pichediečejero wachšej towarzistwom ťa wejtejne myriehomne hrievdečej ūdzie. Mla jenoz blido ale tež wtrubne běchu potne, a česnež wtrubne je potna, to dže piches et, a tak netore lubočje ťaňtovce jubilarę wo lubočje, dňatvovisie a pichuehnuje ťa hrievdečejce. Ale tež hrievdeč ūdziej ťa dale myriehomne, pichetoz ťaňtovomu bratia drohčo tieňa jubilara ho ťa jubilejčennu poštovnej ťeředzhu, a to ťi ťa darom ťa krajanu votvornej taſe, wubjeneho ťeředzhu, ſprenu a wjazorov ťeologickich ſprjien.

Emi mudre wotmolwñ.

W jeném tránu běhu tho, wo potřebuj chýmeny povídajec. To běchu starý král, jeho kůježna dívouka a něboh paštýrovou ženy. Tchto je j nimi bylo?

Starý rad Duschek běží mluvit s krajním městom. Mluvíže
během moře to, kaf by ja hýbý lind ho načešje staral, tak ho
nichlož na krajní město s bludem ani živoučezou stonač něl.
Zdeho býježna dýšová, vjama jato růža, řík je z dyšom hřeňež
prostěžela, a vých tým mudec a duchyna. Bezdí je hýbač dýšuvio,
tak ho býježna rády vřeti: „Dó je vola jara žadno wěžta, vjama
výc a vých tým mudec a duchyna.“

Móz byc̄ ſo macze ſi taſej ręcz̄ prawo. Ale wtania, tż
kratuzia, bę woprandu, ſoſi prajach, rycie hujeczo a teſi pſe ſi
tym muda hłomiečta a pełna duchta. Duz mjeſe dźima, ſo
wychitkitoſi lud iſi jara dobra, a ſi cęſzkovalſte. Łožka ha ſi
pojeh po piſches wiſkie mjeny kraja ſtoſci kratuzio po puſzumy
konjoch t'emu ſteſci pedancho, o Wiliuſia ſi hujowſi maledy
ſtralow ſrajeſzeczo. Ale wona żencho tuti nauwoſzniſkich pierzeſzce
ſtralow ſrajeſzeczo.

Staremu kralju ho v jenej noz̄y ſedba, ho dybri na ti jare
vymyslene prachjenja jaziv uvolnenijem doz̄. Ze ti prachjenje
ſedba tele: Keltlo tkeſtepon wodz̄ w morzu? Keltlo hudeſten ma
najne ujeſtbo? Keltlo čajoz̄ traje wez̄noſtej?

Sahé s raniom wotuz̄inſki napivatne kral juw̄ ſtar
ſlowno, ſhho by na te džinwe prachjenja uvolniw̄. Vyh ſa
mezi ſe jemu uobohu hlowa, tak jo dybyleſte ſz̄ roſnaty ovana
po zlku wdač. Ale ujeſt te hlowa mudrowanie piſteži, uſtroba
ujo potopu woſta. Tonile ujeſtopi jeho čajowatne, ſe ſebi
uobohi staric žaneje živeje rady ujeſt.

Důž dýrbjačku jeho písmáváníčení a radžičkho v řešení do
rodu k němu, je bylou mudeře rady řekabovaté této že by mělo
te se projevila výza. Ale i když byl píšti hromy slov
ostlámanu, tola náhod ujemžadu do teho píšiněz. Když
jepotuji v myslach teho mohutnoucího stará ujemžaduňčez,
kterou všem světu slé. Město bylou jednou vysíti po všechnu kraju
slovi, teho ujmudřitelského můža vytaz, kž by vjedgal, trať
vibranje u duchu stájci, to by ſajo potom potok dojal a s tím
vymhouřen byl. Připomývádane bu s výmluvou hrošom vjednouze;
dovoz mudeřich korenu traťc pravne rospřejene da a jemu tak
umětum ujemeř itati, temu chez Milintu ujemženku ruku dač.
(Složenec všechnodne)

Nějčto k rozpominanju.

31. meje 1740 tral Vjedrich Wylem I. w Potsdamie se
kowani wunre: „Kneče Ježi, tebi bym ja živý, Kneče Ježi,
ja tu wunre, ty by w živjenju a wunreju moj dobyt.”
Wón wunre, praj jeho bym Vjedrich II. Wulti s wěstjočn
udrebo a s poddaczon schekcijana. Wón doby nad ſunrejcza
zí meje.

*
Prawje ujewotwizny je jenož tón, kotrež ho zjde Bohu poda.

„Pomaj Bóh“ je wot někta niz jenož pola
miejew duchownych, ale też we wschodnich písce-
pawarńjach „Sserb. Nowin“ na wzbach a
w Budyschinje dostacż. Na shtwórcz lata
paczi won 40 np., jenotliwe czisza ſo po
np. píschedomai.

Samohwity redaktor: sierż. Górecki w Budryszczu; zbiuroredaktor: sierż. Henczka w Wołosach a sierż. Wcisak w Rykwałdzie. Emissar w niskim Szmolejewie funkcjonował w Budryszczu.

Bombaj Bóh!

Cjsto 46.

Časopis 5.
1895.

Serbske njeđželske lopjenka.

Wudawaju ho tóždu žobotu w Šsmolerjez knjigicíščežetu w Budyschinje a žu tam doštačž sa schívovatéltnu výhodatlu 40 np.

23. ujedáčku po říw. Tropian.

1 Jan. 5, 9-11: Hôdz my cztowrtej
horje wojsiemy, dha je Boze swiedczjeni
pischeno Boze swiedczjenie to, iktz mow
wot hwojego hyuna. Schtuz weri do te
Bozego, ton ma ta swiedczjenie kam pisci
Bozu njeperi, ton ejzii jeho k horzej; v
njeperi temu swiedczjeniu, fortez Boh b
bivo echo hyuna. Ale to je to swiedczjenie, so
wczesne zivjenje je dat, a to same zivjenje
hyunu.

Bóh je kwedecíl wot sywojeho synu,
vslí jeho kredencijy w Gordanje wroji: „To j
syn, na kotrymž ja spodobanie mam!“
prénje kwedecílu vichéz kwestom sjanine, id
kotrehož je Jan kredecíl. Tało ho cídzi k
wotewrudi a lenju jarzą a janéckim tempia ſ
njejby hłób poħariskeho hejtmana nisym był.
Boże wójtise a jańnie dołci kwedecílu pi
Kraelom, so běše tón, kotrehož bědu kredenc
Szyz a pobojny całowjeł był. A hłoz na tón
człobom, hdyż budže wsikto mjeſciekzelſtvo
Božu a jeho kralstwu podlempem, te wó
lincęz budże: Něto fu wijszite kralstwu
Khrystusowu — wotom budże Boże hijscie ju
dorazisze wobkredecíz, khto tón je, do kotrehož
kotrehož je wón powyszil.

Ale kajse je ſ tam ſ hwedczenjom Božim
człowięckojo dyrbjeli jo pschiwacj — dweju

dla. S vremenja, wone je Bože kwestionje. Człowiske
kwestionje my rady a bjes wiele proščenja pichinomjenni,
wiesciche; miženjož, hdjz hmy tutych ludži sa kwestionisvach a
pruhovomach póniali, ale tež i wieticha tehdom hido, hdjz
Schna jich hidszce sa domierenja hódnym spóinali njejsmy. Nje-
schój dužbala to wiele bôle wo Božim kwestionje wložic? Wón
wone je wietische, dñjali człowim. Wón je wjetisch, wot
wot fotrehož wutkhadža, wón tón wérny Boh, fotrehož ktono
stanju wérne wostanje, tig by pichstal, Boh bycz, hdjz wón
wicmérnož rečežec možt; a wietische je tež to, schtož wón
wobgåwiedzi, hacž wistitho, schtož je bo hdjz wot człowiefow

To je jena ptičjina. A druga je, so dyrbjeli ho hrčka boječ, hdvž to hvedčeđenje njepščivošmu. Tu hwteta išbuje dojcj steji: „Shtož Bohu njeweri, ton ežiji jeho a to t kharjei.“ A temu hvedčeđenju njewerici, torež je Boh kačali, wo hwojim hymu hvedežit, to reča, Bohu njewerici. Woni wtača hu ludo a woni ho teho dla hjskeje njevarjoz mjenovaoč njeomoža, kotsij na jemym abo druhim kłowie dwelvia, ale teho wulseho a wulsoho ko dierio.

shtož je Boh hnedčejš vo hmojim bynu. Ale to je sajš zjedlo tempa, so s ním vrichto vadnje. Shtož to istama, temu ho říce hwtie výzmo rostama. Shtož to wižaj nejveri, temu ho po nežim zjala wéra rosduje, tón Boha wičubžom kbara sejimi. Šedá je to do hrécha, ho lubom čitáranje hale praciejš njetriebla.

To stej tej všečijinje, totřez dyrkajíce došahací, io temu švédězenju mérini. A tola je tu džinna wěz. My to švédězenje ani býscheli ani dostali nějšímy, ale uam je jenož píševstováme mot tych, kžž h̄o je býscheli a dostali a schtob̄ by čázl, by prajíč možl, taž h̄o to hukto stava, io na tym švédězenju dvělovač, tola jenož rěta, na čloubskej rěcji dvělovač, kotorž žu po Bohu rěcželi, ale tola nitž na Bohu žánum dvělovač. To bo tola přež njebo, to švédězenje Bože stej w saňdženosći abo leži w všečjichobze; my pak stejim w tutym ežabu, — schtob̄ nam to vomba?

Czítaj, ícto Bón písche! Wón písche: „Schtóz néri do teho Šsyna Božeho, tón ma to kňedčejenje ham vidiť hebi? — frošinj, to ho na našej časť, miž na ſandžem aho vŕchidomu počíahuje. A so výchymu to kľomo wěrili, pravje frošimili, so jo wón w tej myšli nijemyhli, kož ho horkach našomni, wón píctisťaj: To je to kňedčejenje, že nam Boh všechno živzenie dať. Dvribi ho halek projic, ícto to je? To večné živzenie, kňedčejenje v jeho mozy, živzenie w jeho towarzſtve a luboſeji, živzenie, kotrej je vo ſovraždo s kľuvelju novonarodenja a ho doſtoja w njebiehach. Schtóz to živzenie w hebi nijek, tón w ſtajném wojowanju vſchęzimo hréchej a vſytovaniu ſteji, a w tej mierje, so to živzenie w nim píctibyvo, nôu nad hréchom dobywa. Ale vrafieb ho tyč, kofisj je o vjedu, i w mortál maſa? Wóni vtomlovia: Jeſuš, tón ſchízowaný je móz mojeho živenia. Schtóz je tak živý, tón hlobži w cížhei kňermetci po ſeſtiſti puczach bivojeb čeba, čini, Schtóz je jeho vſchibluknoč, je pobožiu hovredat, luboſivnu človjet. A Schtóz je to pravje, vraci: Jeſuš, tón ſchízowaný je mojeho živenia Knes. Schtóz ma to živzenie, tón ho wupiſteſtrewna všeche vſchichnejela a ſtrudbu, hodžing žohnomoua a horja k njebieſkemu králeſtu, hdež kebi něznejú wojsiac žuda. A hrobž ho jeho wopraslech, čebo dla s tajſej nadžijs a do- wérjeniom do vſchichoda hlađa, wón tebi vtomlovia: Jeſuš, tón ſchízowaný le nadžijs a tročit mojeho živenia.

Što dječeje vjaz u svđeđenju? Hdyž u jemu
mjenje volnočeg wężejnego života steji, u mjenje teho,
totruž vjaz u vidoanju na semi njehodži, čeže može to
mjenio być, hdyž niz Šsyna Božego? To ho u jemu
człowieku prajęc njemöže, ani wo najmudriscim, kotrąž
je na svđeđe był, ani wo najleśotkim, kotrąž je byd po-
rodzeniu; ale wo tym ho praji, tigz psichidze s wodu a
s frwju, wo Khrystuszu, so je wężejne života w nim,
s njego ho żortli, pola njego wostanie. To je to svđeđenje,
kotrež Boh tón kajes dżenja hiszczęcę kózdemu dawa, a
s kotrymž swjoje svđeđenje w swyatym vissnje wo-
tworząduje temu, kotrąž ma woćz i wiđenju. A to wężejne
živote w hebi noþyż, to reka wěrič do teho Šsyna
Božego, a schodž wěri, tón ma svđeđenje ham piči hebi,
a niz jenoz jeho rt to wujnaje — se wischębo jebo
myšlenia a skutowanja klincu s tybzaz joſthami, so by
kozdn trózum: Jezus Khrystus, Boži Šsyn, moj isbózni!

Hamjeń!

Dwojaka rada sa žahovane modlenje.

Wobrojenie ujewierjazeho.

W latach 1822 biegle duchowny keni w Petersburgu w Ruskiej w malej ewangelickiej wioszce dzialany, tuz nam roszczojuwany powiesciem. — Ratu' teho krajca je po na wizualizacjach wobyczajow w wobeczeniu nieprzyjaznego hejta. Wón biegle po 16 lat itacy do wiedomostnych studiow podal a biegle se wiedzeli w Europie i natomiast systemami hucat. **Sz**a niktakie czajki rozwijajace dwunaste wiekowlasci rejsow, a biegle przewidziano, to po krajecie niejedno a duzinkat terenie kol'ko czekate i juzinie.

Zimni ujezdu wjezor satutu wob do našheje zytkwiczyki, jato ka Boża kśubja započa, text przedowaniu bědze Luk. 15, 18. Za chzu poštańczyk a k hwojemu nanej hiež a k njemu rjez: Za hrejewem w njebju a píched tobı.

Wo tym wo dowiejony ręczek, jo jn brzemienny doloto wot Bohem a jo żane tych iżtowem, kotrej te cztolista mudeżek wi-
mamatale, mudeżek mina, wot tego pucza po fortuny mocht by-
brzemiennik z Bohem mudeżek, wętorek mudeżawa. — Ja hebi mudeżek
mudeż, jo budec tóni muz forteczek wętorek lejui wobzat mudeżek,
wętorek tym ręczekiem a wętorek: „Zéto dybju cijnie? Dybci
wichtite moje 16letnie dżeto kancz?”

nichto hoæ Bóh njeje dołomiał. — Za ho swobodny času, to wołoskoœdziej, ho tón miž njeprzehinju w ykłeszeniu ja weroœtejne dale kroci. Bibliju, totak, przed njejemstwem, je něto jebo hłowne studowane; jebo węzajcim, tak ujewionowani rilozirju, je won na bot połozil jebo přejedawicze twarzistwo mořajst a je něto po wijsklium, ižtys, wo nim ykłesku, sprózynuji čłowięc a po tañjach tebie kienja bies potroci kłodz.

Wbi, je napočet jene wot dr. Boguscievych pišťom do Ruskeho východec a budže řeč ſo nadžiam, na všeobecne vajdjuje ſtatut řečen, ktorú prejdý ſtavový význam. Zeho džed bude řečenoufci poddan ſi wojewof, jeho man Rennz, jeho matč Kuprovofa. Woz bi v řečenoufci v reformisticki zrečti ſtečený a budže řečen, ſo nadžiam, ja jich vyle reformatov.

Ładanie do węcznej domisny.

Ówó: Tak powitam ja tobje.
Tani wyższe kwestie jaśmnych
Je rajant kwestie kraju,
Któż ma dość mierzącą krafyńczyk
A wulki ibójni raj,
W nia stęja pychne domy
Sa greciuny niebistys
Też kieżja krafzne ietomy
Pedi wećzannym mależu.

○ njech svój wuleť řežu
Do kraja tamneho,
Řežej jašui k nasebom řežu
Tím pravu psichidob ſo,
Řežej budže dobudžene
O wopomíni wutroba,
Wjeho ſenjske pichewinjene,
Schtož tu nař nadběha.

Де^ж һу^д ѿ^н һи^нјет^ино^х һу^лка
Нам ду^х воб^има^х,
Ху^ди^ж ѿ^н ду^х на на^б в^ик^а
В^их һу^ла^ж ро^ши^ви^а,
Ху^ди^ж х^ив^ечи^ж в^от^игу^на һу^леро^ни^ж
В^ит^и н^еб^ия сп^ич^ез^а,
Ху^ди^ж с^ие^ж б^ой^иа в^ерно^ни^ж
Нам ве^{ру} в^от^из^а.

Nařík narod a říšejcž lidy
Nařík spoužat k konz itaj,
Kož ja všeče říjetne lidy
Tež wožnaj mjeñstaj,
Vjes potrymovaž my dženey
Svobóž lidu tu říjetisti,
Hacž říčnužje doňsnyjenay
Tu polo k wežnoži.

Wot węźnoſeje je kichewit
Bóh nasche drohac̄tivo,
Kijes Žeim̄ je nam̄ ſjewit
To Boje potajiuſtvo,
Do ſotroch̄ z hladac̄ chyžchu
Dež̄ hamo janđzeljo,
Hac̄ wostorečen̄ bichu
Bóh wjac̄ ſej njeđa to.

Tr f nowanarodzeniom
Al ksheznom' kshecz' jauej,
Ldyz b'mjerez' joh' wola f mjenom
Ssmjerez' prawdziata smjerez' njej',

Wón pícheádžé k wohladanju.
Hdžez wschitko nowe je,
Nuz stupivých na ranju
Do fráznej' węžnoſcze.

Wój duchu wopomu hweru
To weżne wjechele.
Sa krotnej siłekż jan s wern
Tu pitres dęćmny dżę,
Dac̄ stajne dorjemieče
Won mōże dozofatęz,
Hdżez swęze, swęzne kyječe
Wtlu weżnivoc̄ budżaz tracz.

Duż, tis pschi blukich honach
Tu w zubje khodżumy,
Po domowinckich honach
We njebju żedżumy,
So byli ſtewożeni
Wchi hwojich pſieczelach,
Ktiz tam hu woſteżeni
We ſkóznych towaržwach.

Tam wyšče hwězdow jaſhnych,
Hdžez je tón hvedh' kraj,
Ktžz je dřev mejnou tražny
A řhožnovnycé raj.
Hdžez težje wečyna meja
We najne mědnozjí,
Hdžez s zujožh dom džeja,
Naň Božo horje wjmi.

{11} 55

Tebi ho staní, kaj ſy prajila

Луїза №. видовна волобової ажної була, місціте під час всіх
з'їздів волобової ажни і працюючи їїдиним фундом, яким
з'їздом було створено волобової ажни та її діяльністю відмінно

„Druha kojira mjenjuju je vudomu njež, obo wjèle běle, woua in kózjebni džen plesheství, tak lo ho jeju hóvjská a ūnací huto itčožku. Pichí tečež kladnočki Bože mjenu njenuvnitje wujwóhade; plesede wžtěm waf mjeječje wot mlobodječe hem to zahubne naučivničje, kwoje tečež je hledowozupni ſtowani wobrénječ: „Hóvji temu tak ujeje, taž ja praju, dja dřbi Váh mje žiwni katic!“

Podaromu pytaťčaj najprjodži jejou staršej a potom jeje mandželskú, ju tu to hrejne možnje wotwuczí. Ali skostanja ani nominaciu njeponadzu. Luisa daje žlubjeſe, že eže ſo polepivowac, ale vſi vŕnej ſtadnički běſte wſichu ſabite.

Zato većje ras pobojna mačj jeđ je kuhani u voćemajci prajita: muja hrvatska, da daju deku fajfici dobrošire fabula i njeneviči vijaji, to višane steji. „Rijemeljice ho, Bóh ho njeđa ja řimeti meč!“ Rijetkož, ištož člouvetje býje, to budež tež živjetz?“ da lohtomuhtia župnicičevi: „Ale ūtbo mačji, ja ūtbi njeđoži myjstic, pa ūtbo mi kuzižiži ūtbo staro, kotrež ho ūtbo bies myjstow propri. Ža tu tola dale ſte njeđenju.“

„Bóh wiódzi a klíči všechno a vón hroší khostacé všecky, říká jeho košinový píchešťup.“ Řekl dha, když by twoje ročenje dopřeňoval a k tebi vrací: „Tebe říkám, taž kdy vracíš.“

Dżonka ho wotomis jatrzózí píchi kłutnich słowach maeżjerje. Alle píchemiżże běsche tutón jačziszaž jažo wuhashenijem a wjeho wosta píchi starym.

Zato što Vuja voženj, budi jeće brendje reče voljatobranjivo mandžestvenim i viličnim poštarstvom, ale tež jenu po njezadji, ju uot jeće isto nawićenja i sabojeć. Tež hridjeće u starovje druhu tajnu psefotropomatičku i w životu svih drže mrtvo njeze, tiz njeziv jezueći traži žalostne pribadži. "Hodj žem tak njeze, taž ja praju, dha dyubi nije Boli živu ipatice."

„Zato mi duchowny rao jaço, tąt hęko hajto, tutego hęckie dla watromąsche a na Voć hajno połasowasche, da wona wotwomuhi: „Ah, to je moje nawuczenje wot młodokę. Ja heki dale nieżo pphici tymi nijemsty a menju, so wiej Voć tęto dla hindom kłosząc tniebudyje.” Hłowni tkađaju duchownym wotendzie:

na proj sy ho hýchëze ras wobroczí a dýszejche i skutymu blyzom; „Niemolezhe ho. Boh ho njeeda ja simech mæcz; pschetoz letoz cslowjet byye, to budze wón žnijecz.”

Sajrženja mimoja ja mi hladatše. Wona chyže tola henač pobojna žona byz a durbiché jemu peano dačz. Ale ne unaveničje pšebewim saho lepšje wiedzenje: „Né, né, tak surowny Bóh njebluče. Ja bym tola henač dobra řečejšťana a jeho krenavje lubiu. Dba jmeje býo řečerphwoz̄ i mojej řabovje a njebluče mi taſtu malíčkowz̄ pšebiliczez̄“, tak pšu ſebi džedše.

Alle hřichče tóni žamý wječor, kdžek běžte duchovní starci
wudowuť tak kňutnje warenovat, w těži wudowu wohěn wudýri.
Wobylslerjo hžo spadu. Tola wječitý buchu wulhovani hač na
jemu a tutá jemá bě — žalutnje ale wěno — Žalutnje R.

Teje słowo bęsze żo po żłowie dopielniło. Śswjath a
prawy Bóh dżesze ſ njej: „Tebi żo stan, taž žy prajila.”

Wschitę przewoźnianą dżeczi, macz wułkowacz, bęchn podarwo, pichetoż:

„Nemohlože jsi, Bohu ře ujeda ře s měch měč.“

Si mudre wotmolwy.

(Efneženje.)

Ale zazyn wumudrować njebu mihđe namakam, tif by na te wotmolvjenja jošim dojetz byt. Ra požledtu, dotež druheje rači njebe a kratova ſkafijačev pichiberečke, ſkafijuči moždeho Mudriva do kratoweho hrodu, pichijevski po njeho s krajnjo wojom, jažek bě Miliuska pichijatala.

Wobłodzieny król na swoim mówie kazał śiedź, powitał tego
państwego syna, ktorzy byli nowy fabat wobłeksi, i w moj-
i czerwieni pświecie bęgnęci staczą, kiel eiż hłoborni a siostry tyciąga-
łi urokiem leżałowadhi, pświecęto je taſtemu śpątowemu pślezę, kiel
jemu i hordym ertom relachu, do królowej pśydłunie swiżiſ ſa-
miecę donowele.

„Shto tola tajki kopolotjuj ſzvinipatnyj dje?”
Tenu Milinka, wó lubowanczo naufa je Starojezu poſdychuyuſa,
na Mudrina ſi mylym wóczlom ykladowatjche. Duž frat hłosz
iſkibym: „Möbi domu, mëich mořej! fefu frienkom modni w moriu ież.”

“*zvò pojma početi prati, tretje tjepravo išud u mutor je?*”
Mladen jebi došao i njenimjelječe. S čajima, ale većinom
istorijom poča rječez: “*Uvjeti tijeku kralo, telfo hač jih řešov
nadevju i s njebjih řeđude. Sezavljivu vodite ře, řeđomjaj
kždu mrežel, tak ſo ani i řeđow, ani i njebja nemaže ani jena
tjeprava, točnog hauumtu njebjih višed wočouan poměc: potom
čili čili hač do pošlednjice prati, telfo tali tan je.*”

„Vidělo ho myslíček ažem krále mle hýbu, a též jeho knejzna džošana na tehlo rjancu a mudreho hólza litje poohladiv. Zérfe wočeži wndžerčou pak cíji hordži knejza, polní rošmjerčanja, pýše cíjo hanu myslíčku to mohli rjez.

„Prawda prawda luby byno”, i nowa pocza polóženiu kral.
„Ale dalej: wózki prajież kello hnefów na hnefach stęji?”
Hnudom ryceru Mordru: „Pchliniejęce mi nowu gładkowanu
doffu i kłoniowam się bronią”

Kral jum ſimun a tu deſku hundom viſchiniekech.

Padajęcze mu hýdzie nowu wózku, a ta dębi wózka wózeczko.
Padajęcze mu hýdzie nowu wózku, a ta dębi wózka wózeczko.
To ha tez dżuz sia. — Nekto Würden do teje deski i mogu
rubaćcę wózca, he bi nimu mierę wjèle dżerłowni. A píchezo wjazn
dżerłowniczeniu bi naightapamia, ju je żane głowice wózeczo stieczeń
niewużebie, dęfek he i nimu wózeczomu, rymerskiej a pijsaneczej
także wózeczce deska s' dżerłowni wózeczomu, rymerskiej. Dżerłowni
także huwczów hortka scieji, kiedy je huwczona niz. Niedł, knies fralo,
twoji mudi radni knejza s' bi píchłalidzja, wjedze te dżerki hýdzeniu
scieja a cęt wózku liżebci huwczów prajo!“

Bóle hýschežé řobjachu šo netko cíji hordži kuježá, dokelž to nijemózachu. Bóle jvježeleny pak bě kral, a Milinka šo teho runja bôle hrádovavše.

Na vnutrojšje hižo polženjem, džesche kralj: „Moj luh hynu,
pravje matij! Ale něčko, luh mudrjenščko, na to nječe. Boju
žu, jo na to vnotrjenjenja ja mnje nječajnejših. Besch, telko
časov vnečujšči traže?“

"Wyjściu kijeże królo", Muderiu począ, „że jenym hołym słowom
żo to wiejże njeda. Hlej, ta wulfa weźmioże żareho wunierliwego
časa puma. Ž puma mo žo tasse. W Dzimurashie je wulfa holo

štočas polna dživnjih khójov steji. A to dživne na nich je to, jo ja to dohlež let po jenu jehlinta ū tebo preješnja štoma pustiče, a hdyž pomislije ūo druge ū dohlež let, mopaladne jemu ta druhá. A hdyž budže vremi štoma nahi steječ, dôvidže ūo na druhé, a tak pšehezo date. A hdyž ja te wěstí-wěsti, fotrej, když chtovou rojom ujemujem, napřežitěšne jehlinta ū na pustičešne ūkoum pustiče, jméne wot wěznočeče batle jedny wotomot ūvodi kouz. Ale myes tym budže ūyla hota ū jehlintam wonoujena, jo to kažo ū predta pôdzie, kaž je dotal ſtelo. A tak ū pôdzie bje kouz. Alej, Enječ ūro, tefta čajonu ma wěznoče, Chzechli hudeče něcto wiam wiedziec?"

„Sradovanje počinj ujutru kralja na Vladičinu a džeshe: „Sewjatocjim međi džak, mój luto, mudren živio!“ So muu je bio porjeđen. Da ho mještajci stotručju, pšehetor čežja je mi i džefice vjata, isto što i mješi kura mještajno kuta.“

Tež Milička bě ſázat fahorjena, dofekl bě lubemn nanejvýměřené date; a na Mudrini jeje woběžny hač najmílšcho ſejhrawajſtejte.

Дено вони хөджি бүрэгэд, ийнхүндэгчийн, хөджэ бүрчүү хөвгүй
вөджүү түүх.

Kral pat jmu říká: „Domyček jebo do moje drahyně
jvizi, a hvobletejce mi jeho dleborové poždi jako královstvího
kynu!“ Miluška, jemu říká řadová! Ty jsi říjneníku říkno! Šavolský
herzog je všecky stronou! Dřívže vzděl walci kvaz,
a rovněžek mu říká řatí!“ —

Škoničje namu hýječe dvije vratječ. Preňje je: Čagi hordži hýječ, prjed ſazpivavjo patnácteho žvta, dyrbjachu ho nětko píched um jeni hýječ. Won pak upečitelskouaſche ka píched mimi, ale woda mimi.

T. druhé: Starý král ſo potom býrý wumjeňtarja ſejzni, ſo by Mudrin po ním ſeſalom byl. A Mudrin wosta mudryj, rojomyj duchnyj; výchetoz woprawdžita mudroješ ujebydli jenož w ſeznici blomia, efa tež w výkroji mytracie.

Tak bě Mudrini řevojeni ludej wulke ſvøđe, hac̄ runje bě najprjedy jenoz paſtřicový ſam.

Nějčto k rozhovoru.

Sapočerjo pšči svojich popratach w podožnym živjenju lětko wtrubitoče šubja a ſało weſtupia. Wom dybja ſo na to dovoznic, jo je woſ najzvintiči, hdyž jeho přeň fróz poſpochu ſapřihnu, a ſo woſ wehenja pšči přeňm ſažwezenju nowijacy furc čehnje.

Klucz serjawi, ktorý ho porčko w ſamku wobwjetnje. Sa-
njerodzene modlitwy cynamia modlitwu cęzce dżelę, město teho, jo by
dyrbjalo prawo a radość byę.

„Pomóż Bóże” je wot něka už jenoz pola
kniesow duchownych, ale też we wszelkich pslach-
dawarstwach „Sserb. Nowin” na wžach a
w Budyschinje dośćczę. Na schi twórcz lata
placzy wón 40 np., jenotliwe czisza zo po
4 np. pslchewajui.

: farāt Henččka w Wochojach a farāt Mrójsak w Rychvaldze.

Pomhaj Boh!

Cíllo 47.
24. nov.

Četnik 5.
1895.

Serbiske njedželske lopjenka.

Budanaju ho kójdu hobotu w Sámoserjez trnicijskijem v Budyschinje a ju tam doštač sa štývotřetinu píšepratu 40 np.

Na hmertnu njedželu.

1. Theb. 4, 13, 14: Ja vat wan, lubi bratsja, nožau samjelečež mot tyč, kij vušnigli ju, so nje býčje žorovno jafo cí druh, totiž žaneje nadžije nimaju. Píshetož hdyž my wérim, so Ježus wumreje, a staný je, dha budž tež Boh tyč, kij vušnigli ju, píshes Ježuš i nim píšivješč.

Troščt w hmerečji.

Syma ho bliži, radošez létneho časa je nimo; ředne a vuste leža vola a řahody, se buchim líščom w leži wěr hraſia — a dolho žnano ujetraje a běla buchowa vlachta wotemrétu semju wodžewa. S tym vredomanijom řešobý, je všechno jene dženjihude predowone w zvětvačach wo wumrejež a horejstacu. Wiskito čížo je jalo trana a wšíchta čłowiecza tražnosć jafo travna ſwěta. Travna ſwědnicje a ſwěta wotpoduje. Hdyž wiskal ho kaſhez s domov nojšich buhodow a druhých ſuňatych won njež, hmy my hřečce dobreje nadžije a ſebi malo na konz myšlimy, ale hdyž hmereč k nam píšitupi, hdyž ju na noš dom a žinjenje symna rufa hmereče položi, a hdyž naſcha wutroba ho je ſendnočej a nojše woczi se byſlam napjetna, potom my tu horejte ſazujemy a to vrafšeňje žada ſebi wotmoltjenje: Kak troščtujemy ho píšeečivo hmereč? Sso praji a tu možech tež moħlabac̄, so ſubla, podlazejuse — woni vločnicy bluſtejca do tyč, tig žaneje w nojčimovničich nožach hveđy nojčimovničko ho ſubla. Njedyrbjeti my ho ſvožowni ſazujec̄, hdyž tež w nojčemničich hodžinach žinjenja, píši kaſhezach a píši rowač, nichčo nušowac̄ nježože, a ſchťož praji: ja nimam nje-

nam hveđy troščta a nadžije najjažničko ho hvečea? Schťož je mudry, ho s čjohom rošladuje fa troščtom vumrejež? Wjeli wſchak dyrbí po bohuzel vušnac̄, so žaneho troščta nima. Zapoštoč řeči w našim tekeje wo tajlich, kij žaneje nadžije nimaju. To je naj-

čeměnische w noži vohantwo, nažkubica ūboſej tich žinjenja a wumrejež, so woni žaneje nadžije nimaja a teho dla tež žaneho troščta. Bjes Boha, bjes troščta, bjes nadžije — taſte je vohantwo nowych a starých čjaſhov. Misionarjo a vuczowarjo powiedaja wo ſrudnych po- dawłach netęžiſkich vohonow píši wumreježu jich lubyň, a ſat běchu ſtari Romisz bjes nadžije, ho doſež votaje w napřimach na jich romowych voniſtach. Tam čítalich nježde: „Węzijnemu ſpanju“, abo „My ſamy wſchitzu ſachdne koſeje a pojet, hervat nježo“ abo. Ze druhé žinjenje? S tym vrascheniom ſu najdobrobični duchojem Gridow ho ſanochowali. A ſu won ſhami wostali, totiž ku hmereči bjes radu, bjes troščta, bjes nadžije napřečižno ſtejeli? Snaće je, so je ſeježta žadny truch ſtečejzjanjeſte něvy, píšečivo ſotremiž je njevěra tak wutupowala, kaj tón wo nadžiji. Tež hvesbōjny, totiž je ſ wěru do Boha ſ dobom nadžiju na horejstacu a na píšichobne žinjenje hmereč? Sso praji a tu možech tež moħlabac̄, so ſubla, podlazejuse — woni vločnicy bluſtejca do tyč, tig žaneje nadžije nimajo, dotež ſaneje měz nachzeda. K wérje ho

kmjertnu duschu, ja šo t skožecu ponižuju a všadim šo druhého živjenja, njech to ejíni, ale na ſvoje samotvorenje.

2. S cijim troščuju ho čljowještvo, hdži držba wumrjeſt? Ižich wjèle žanheho troščita nima, držbi maja neftoji troščit, ale hdži ſebi jom bliže wobhlaſtach, je to hubjeny troščit. „Ja možu ſměrom wumrjeſt“, praji nefto na hvojicu hvořotou, „vihetoz ja njeſejmo nječo ſteho cjinu, ja hyn ſtojnje ſwoju vichýlhuſtneſt dopiſti u!“ a drubi vičiſtati: „Ja hyn bo ſe žomu a džecji ſtarat, cžoho dla njedobjal ſměrom wumrjeſt mož!“ Schtôz tak myžli, tón ſebi myžli, jo je ſi wobſtaranjem hvojicu ſenfisheho povoljanja ho tež ſe wěznoſtivost postaral, nječi je ſežehozaheho vičiſtunaja učekto navutuje. Čljowjeſt leželje na kumeringem ložu a wulke vraciſtenje jemu do wntreho vſchidzjeſt: „Hdže vſchidzjeſt, hdži wtožal počeňhneſt? Rjemanu ho ſo hvojicu loži wofoto mjetaliſe. Ra dobo wuhlaſda 10 hrôbnych poſtaſow wofoto ſoja ſtejo. A jena do drugej hlož vſcheziwo njenu poſbývnu a jeho wobhlaſtneſt, „Rjehožboum!“, praji preňa, „telfo vſchidzham hy ty nje ſweče ſtuži!“ Druba: „Kaf husto hy Bože mjezo njeuměniſte mužiwal!“ A ſrecja: „Kaf husto hy ſa tebe a ſa druhich měr hvojicou dnu wotvječomal!“ Schtováta: „Kaf husto hy hrôbly a njevoſtujichy būt vſcheziwo tym, kofryži mož poſtudac!“ A vjata: „Kaf husto hy hvojicu bratra ſranit a ſmilnoſte ſavemnit!“ Tat povyedachu wičitje džecjim na njeho. A nrejajz ſadnělujo ſawota: „Chceče wo žalostni storžbiňaz wečneſje jow tat ſakbadeč? Rjemanučez woteac, ſo buch ſměrom wumrjeſt?“ Wone val wotmoliwuči: „Jenož i jenym wuměnenjom možem ſotereči, miemjen, ſo idem na naſte ſtejtne ſtipi, kofremuž ty zgle ſi ežetom a ſi dusku ſa vjichu wěznoſt ſtužiſt. Chceče tu?“ Hkory ſebi myſteleſe. Stončnje ſawota: „Hoj, rođiſto jenemu hači tym džesac ſamolwjenje davačac!“ Ledy běſte do-řečat a wone ho wičitje ſubidiu a na jich městu po-ibye ho ſneviela poſtanio, liboſina a mita, nebras ſamilnoſte. A hubjeny na nju hladovše. Žemu jahdo do myſtlow vſchidzjeſt, ſchtôz běſte jemu pobožna macz povyedala wo tym, kofryž heřdajiton ſbójnicu cjinu. A blajc wón ſpôna, ſchtôz poſhed nim ſtejſteče. Wón ruzu wupiſtreče a poſlednje mož napinajo ſawota: „Hoj, ja chazu tebi vichýlhuſtneſt do wičitje wěznoſtce. Šsmil ho node nnu, wim mojego ducha horje.“ Duž wubhyla. Wón běſte domai ſchit ſi wěrom.

3. S čímž ho měřízají řečejcům troškuje, když dykbi wumrječ? Se svoum řečijoványm a horjeljaným sböžním. To je najlepší troška, všechno v Ježušovém wumrječe namala vón měří se svou duchu v Kríješovém horjelství věčnou nadžíji. Schtož ladví jeho leží, je vobacze; schtož píched ním leží, je horjelství a živjenje, všechno tom Kríješ prají: Ja bym živý a my budeme tež živí. Teho dle žáne řudne řeklívše, tož pol pohano, ale Bože kromě a jutrovne spěvání — to blsckých vola řečejcanských rowow a to našeji nadžíji, kwarda řečí a pomni na našich pohrebničejchad, My manu možnási presečíte slova a čti žarovouž derje činia, so na njo ředžbujia, jato na hvežu fotraž so v čemým lucze hweči, hacž by džen jašwitaž a jutru hweči řabdaži v našich wutroboch.

Homieū!

**List na pszczezela, kij je w wulkej thysznoscji
zwojeje wutroby.**

Lužný píšečko! Twoja wutroba ſda ho mi ſražena bych,
že cze ja poſlední ras mořských a ty ſo mi řad ſrudni buč
poſte, hore myſte píšečko tebi upravíš, hebi myſlach, tu budze
o tebi male poſlužení. Díž ſa tebje nekteror wot tych wulfich
trahouni ſlubujeme ſi půjčatce pýma hromad ſelatom, když
trahouſe a poříjenjuji ſa luh tebe ſenja na jeho puzcovanju
a nah ju ſtovoune. — Díž ja na twoje hrobce nejistichho myſlu,
a nadznam, ſo možta tebi i ſčazanici myſti ſpanut, ale ty dyvibich
wutroby wopřimíš, taži wulfie ſy, že tón ſenje ſa tebje
junit, a nejménich ſo do zaneho dveřlouhania podaz.

Hjedje prede trotom tu vrogleje: „**Zan** krije je vogni
teje čimjst,
ki nestrši da ho toga prava hlobula hrabrosti na
tebi potosič. Tu ho vredješ, hoc' ki tala hrtice dječjo
bože, tu storitih, ki ho modlici nemozjet. Ale pomoril sebi
z trevidnemu hnudi, tis je ho či dostala, a budž dobreje myhle,
z plasmimiči čimjst. **Pihetoz** tu hy moj vomojuš a po
z domovih svihodam htnala zo. **Brahm** 8. Spomn na
to, to maja ho kaž twoje pomjenjenje vichemeneč, tola won žane
vichemenečnje nježnje, tis je tebe u hrticatu mynuvol, won je
ton hamy wežera, dženja a do wežnoučje. — **Weno** je, to dje
dón nač na wežnoučjenje wutpolci a dvoje wobliož potaji
i nam načju hrdinjstva s hlobudu pravje fajčuz da; ale z wež-
njem hnudi, tis je won na tebi žmilič, prati ton krije, twoj
vomijuz. **Iec** 54, 8. **Pihetoz** jeho hnen traže vomojuš a mor
na spodobanu na živjenju, pihetoz i wežera plač traže, ale ne
anje sloboda wiežele. **Ps** 30, 6. — **Ka** ho vomojuš, mi ty
as poviedečje. Tu mehat se ho žampi člowjenom menječ i
v pihetici i tak pravje hlobulin wutrobom žudzom f tenu:
hrticatu, moje živjenje, vithat je od myju wutmařel? **Kat** da
e težiš hoba bolotz twoju nadisji wutmařel? **Won**, tis
ebje tehdom ta hlobowalce a tebi tu wieželosj myhle hnoješ hnudi
bari, tubuje tebi hrtice neti saž tehdom: **pihetoz** tohož je won
a hlobowal, tebo tubuje won hač do konja, a hoc' tež chyle
nam meželči wutplad na hlobote pruh trojtica ſđedženje, won
vostanje ton hamy Boh, pola fortečez žane vichemenečne žutelose
i člomoučje njeje.

Bož je jméno Boh. Dodal tařího k jeho jménu
čestná; a budž něm, když je všebož těžký větce. Boh
vzdí svoji bolesť, když hraje svoji tvrdošost a tebi přichová:
Výchova tvou starost čistí na teho dřevo, plhotož když són
na tebie stará. Tím věm te pruhování, týž když na nahodě
přichází pidež mešk, když cestuje a všechnale, ale Boh je slib:
Přichází dnyte mlejte čerivici, ale tón kníjes pomáha jemu i teho
všeboho. Příklad 34, 20.

„Shto radžišči ho ty, moja duščka, a ty tak nješpotojna w mni? Ččaloj na Bohu; pŕhetiž ka budu ſo jemu hřichče ſlavotavac, jo won mojego woblieka pomož a mój Boh je. Ps. 43, 5. — Alo hřadži hřidžeči ty po tym hřodž ſy tu cístat, praječ: „Daj, to je uſchitko pranje dobre za wernego hřechetzunga, ale ta teho ſo ja nimam; ja njevidju, jo ſym ſa nowa nordžem.“ Nô, očemy praječ, hřodž ho tať bylo, ſo ty njeſta ſenje tu latobez hřechtuhomu w twojej duſti jaſčin, a ſenje twoju ſbōžnoſt w weſci w mui namatot; idto to ſadžewa, ſo ty nět k njeſtu pŕhendžeči, jo by tebie ſbōžnoſt cítič? Njeprati won hřichče nětlo? „Shtož ſe mui pŕhendže, teho ja winterečižc njevidju?“ Njeſlincę tebi tele ſtawia wazgi do vintehow: „Nět je tóni prawy ſpodobny cíſi; nět je tón džen teho ſlova?“ a: „Te hřichče rum tuby.“ Luk. 14, 22. — Nô, dha praj da nět, jeli jo hac̄ ſo dotal hřichče pŕhendžot njeſtym, hřadž wſtih, hřodž tu jako hřechtuk pŕhendžeči, ſiž ſenčiž na ſbōžnouſtu jaſčinbu twaci, jo won tebie pŕhendžot njeſtym a ſiž ſenčiž ſbōžnouſtu wopřejha. Ale ja ho nadžiam, jo ſi hřichče ſbōžnijſt i teje ſenčižce, w ſotriž ſy ſdachowat: „Da njeſtym nětlo wazgi dwelovac, jo tež je my Boh pŕches ſwaju haſan powrot!“ Ach, jo hřadž tuho nětlo to twoje jaſčezac byle — potom hřadž won, ſiž je w tebi tón dober ſtut ſapoczał, jón dotonieč a won hřadž wojoj ſbōžniſt, twoj najlubči pŕchečzel ſa pŕchezo a weſčiye. — To pŕheče Tebi

Twoj ſhwemny pŕchečzel.

Bo pokutnym dnu!

Wročenje wotpadnjeneho.

Kaf lubofu je padmyla
Mi moja wutroba,
Wška luboſez we mui morjena
A wera hoſmyla;
Sa njeſaržuju thoſtanje,
Tež ſane druge boleſe
We mojey mihi.

Wje hročenje tu njeſbie
Na moju wutrobu,
A žane mitoſez njeſteſtreje
Mi ſtren lodoſitu;
Tón hnedny hleb, ſiž hřichčeč je.
A naſtrózaje wolanje
Wje njeviubudži.

Hřodž w ſlowie ſenča pytam ja,
Křiž pomha ſenčiž, ſa
Dha njeſpereč mi ſenčižla,
Mi ſcen je čamowoty;
Nôz pŕhendžoda je žalobna,
So naſtróz ſiž wutroba,
Hřodž na to myſli.

O bđda, do tej' myſi inje
Tón ſiž lojſt jaſčeti;
Hoči runje Boh ſunes ſadži mije
Do ſwowej ſahrobi;
Won na myje wjele wazil je,
„So hřodž tut“, potom mitoſez,
„A plodý pŕhendžeſt!“

Kaf wjele ſtew ſaſtlo je,
So na mui džetalače;
Hřodž pŕhendže, plodý pŕtlaſe,
Wjes ploda nam ſi inje;
Křiž ſuſe ſtowom hřes ličza,
Křiž žaných plodow nūmaja,
So tudy ſtejach.

Tón hřitki pŕce tam do njebia
Tu zele ſhuſib ſiž;
Šamet ſheptozje mi do wucha:
„Boj, tu maſt wjeſela!“
Duz idčeroti pŕce wutrobič,
So ſbōžnoſt pŕce wostajich,
Křiž ſiž njebiju wodži.

Tej' wěry ſchit, toh' duſha móz
Wje wjazg njeſdcerža,
Wſchon wopſlabienym bežach pŕječ,
Duz čert mie wutroba,
Won požada ſeji duzy mie
A ſchindze ſe mui ſhwataſy,
Ja jemu cíſlach.

Duz njeſdry ſchipy wutſeli
Do mojey wutroby;
Tu ležach nět w mojey trvi
Wjes myſtow ranjem;
Won ſi mojey knju, ſiž wutroba,
Šeſci mojey mjeſno ſapija
Do ſhwofich ſuſhow.

Njeſi w Gileadze žalbičla,
Křiž ſhoſi wutrobi?
Njeſi žadyn ſtata ſi ſiona
Sa moju boleči wſtih?
Njeſi žadyn baſham ſuboſe
A žadyn tročt pŕce wſtihuſe
Sa moju duſchi?

Olók ſtupiſi wutroba ſuboſu,
Křiž ſa ho ſnaty mi:
„Boj jaſo, ſymo ſhubjemy,
Boj te mui do rufi,
Boj, ja čau tebie ſahorječ
A twojou duſchi wutrobič
Mjeſi wěry te mui!“

„O, Wóteče, poſtaž woblicžo!“
Duz cíſtym toſta ſuſta,
We ſtoučnym ſuſtele wižach job,
So rufu podawa;
Sa moju rufu podaſt jom,
Wóz ſupiſhuny ju ſi wjeſetolu,
Eſo jemu poddaſt.

Tak mózna Wózga ſuboſe je,
Eſo njeſtach pŕchečiuſeč
Shtož placž ſi myje poſteče?
Shtož wojmje hřechi pŕječ?
Wo hradu jeho proſchach ja,
Won ſi hradu myje jaſi ſi ſebi wja
A te mui rjetym:

„To najlubče, ſhtož daſci ſi,
Ze mój ſym ſenčiſt;
Hraj wiſhito, ſhtož eže wutrobi,
Eſym hřož wodaſ ſi;
Widž nětlo ſhverny, wobſtajim
A ſenčej wſhob ſodaſ!<“
Duz jemu prajach:

„Chzech Wóteče? Twoje džecjo ho
Eſi zle podawa;
Edžerž ſi ſuboſeju myje ſwajaſau,
Roz weſčne moje dla,
Dha ſbōžnoſt weſčje doſtani,
Duz na weſčne ja wostamu
We Božim raju!“

E. S.

Wſchecſiſana troſt na ſhwedženju ſemrjetých.

Jew. Zata 14, 13.

Shtož ho dženſa wiſhobom, hřeſi ſo ſwajeſen ſenčižce
wiſtce, wot ſenje i njebij ſvčha, ſiž wokreſje hřodž ſtvrzom a
wotložce, myſti ſarowac, ſiž ſi wutrobi tych ſotriž ſu
w ſauſenym ſeje a hřodž prjedy luby pŕce ſunjerz wiaty,
ſběhaj. To ho ſtorej, ſi ſi wutkudzly pŕce ſuhrežim rufu
pŕječe; won ſarwa, ſo je ſhovana wutroba ſo dželč
dyrebiata. Haj ſamo wěryſy ſheneſiſenjo do taſtich ſtvrzow ſa-

My to vjekitju derje včinim, ale niste je, jo hebi pjechez
tašo ne to pomislijem a ho j tuju tročitnjem na dnu žaravu-
mja a putom. S dobroj pobjeđivim we mješej, khatnoći wo-
poničej io taifi hajatim wotpocjene po hajterči ho jeno tijuu
woženj, fij sij u tuju klijenu wintreli a ho, hozj my čejem
u tuju klijenu wintrejc, dypbim tež najpređu u tuju klijenu
živu hyc. A tak napomine noš Bože hlowe, fortež vjekitljim
wterazjum behath tročit pjechezjivo hajterči podanu, dženčujo
vječnym hovatu na tu doželati, zo vječnym u tuju klijenu unatam-
luti pjechez wera a u jeho duha moži vječni čijenti, fij s i namu-
du wečežnjeđu da u tam niz pjeches to, idžot je nađit slutt, ale
pjeches to, slobotu tón klijes u nađi je dolonjal, pjeched jeho wočo-
maju hundu unatamali. Dale val žada to stono Bože, jo vječnym
sia da dužtu tju karali, tju uan blista feja, zo vječnym ka ſućeru
prvogodali pjeches hlowe a dobroj vječnijad jidž k tenu klijelej
woženj a u tuju klijenu jich idžerzec, tuz jo vječnym my jumu niz
"ljes nich" ko wečežnju hajatim wotpocjene wježeljeti.
Klijene pat pomjal, io tóm klijedju tóm seurtejch wjele živjenja,
klijene pat pomjal, io tóm klijedju tóm seurtejch wjele živjenja!

Ach, ktejež, wiež nož wopomieć,
So manu jemu woźał hiež;
Tu żadny woſtač ujebułdže,
Prjež pozechuje.
Wjech rjami, mudry, hylm je.

S hlu^ofeje nusy.

Najmym węz bęcze. Najmym węz bęcze brame a żolte liście se żadownym skłonów tądziaż; winowęo pjenia haleń bęcze wichom w pośledniej nozy se kwitłow dele storząt; horę a dż, w krotkim nocyku wiejska leżeszy, bęczi s' tosticy hymie mylu wodzies. Hymie żenje njezdzieć mi w mojej malej kleszcz tak sztysno wotolosy wutroby bylo. Za wsach teho dla klobut a namoklecia smocznego a dżecz i pięćcecięciu świdowis, w toczek bu miody wojynieciwicu wuzer kajnu pleszczeliniwe witanu. Zato do pięćcecięciu czopleje stury leszutych, nadzieżnych hizjo wihelatich suiatych. Ktintu tuteho domu wiedżeliste borts ręcz na myl matich ludi więzeli krotaż pichy johę na japożecie hymie jara wulfa no szinieks hrotaż. Doba bę pięć mojimaj wejżomaj tak netoż wobraszcz zadowolętych habiejszana wotłyty. Wotłyty żony w dōńt jedem hyszowis, i mienom Tagner, rospominam, pichi czymż mierzenja jara czołno dżeczo.

„Ta žena je žalostnje horda“, dječje grčenjški pishedlečječer, „wona ho njeje ženje i luhžini, vola kotežih na podrožljivje bydleščje, snijeh moħla; wona tež něčo žojo njeje moħla mer dječječer a dyrbi jutje hwoje woħbyljenje woħbiedżeč. Ja ujewem, hōz f'jejjm użuom a s'jeje dječiżżeen thibek da quejnječe khēz.“

„Zo mi vtretnobne žel čímu tých džesčí dla“, tantov vetylmluví.
„Ja vjedom tu žomu hrdzíč ale juwoje džesčí wona derje vot-
čechnýe. Te ſi poſtluhne, vltne a číste. Na ho boju, hrdzene-
jich lžudí pchňuže ī teho, ja je ruto žoma juwoje džesčí tak vjede-
laž možno wot tomaskevna, wot kotrehož hřejebžnije dybvhacu živí-

"Ale" prasťach ho ja, "čeho dla jedynie niečo wo mužu, kij je toba hľavna teje ľuboví, njekejši. Čeho dla je lenoš ťaňuje wo žomrie reč?"

"To je jednu druhu kruc hzovského hubičestva", napříkresčeně vysílající hajzal. "Tagore všechno jednu i mojich národních dřežecí a tak dohlo hačz moháč jeho k naječesčedemu dželou tricehač, jeho hzovska žanice moh uječesprýdele. Ale píched někotrou letam, je jeho čezší ičtou do hzovatky doryt. Pot vero hzova řeum je hzovatky, je hzito w čezšich muzach, pot doček hz u jeho mojich čepce, pak doček hzbi k wtrubke wohnje, je wjazg at wjete kolukzí rymože. Da čzimuj na myto ičtou mojou, bjes teho, jo bych pícheszno jeho hubičesčerem nejewzpony byl. Ale to wjeho řežerlumje mytak a bohužel i min rucež s hon dene dže."

Mi wtruba fravajicke, joko to hzichach. Za wejach to řežecze, že indy ſrawana hzovska řeženje napříkresčeno dže, pak doček mječice mazc zane ſwidomce a pícheszno zma čuzce čezce, pak, doček dežda wofolotick, w lotrež dveječe ſzwa byz, pícheszra hzovna sa nijn a doček hzdu domaprytanja, lotrež ju po tricehni, ktoru pícheszce.

Tat džezhym řežno, kóždu hzbi hzovje mytak čzimuj teho hzlyhanchach dla. Dato píched mojimi řekoum dželou řežach hzlyhanchach řežumjenje vymných želoum blítelej ſejora a mytak hzlyhanchach do mojeho wtruba kuj hzlos džezhym a řeženje. Da požitouhach ſ mytak mytakou. Wjeho všechno mětron.

Na ſmijertni ujedješu!

Schtó wè, sak bórjh!

Hlóbj: Schtój Bohu wjetřichnu.
Schtój wě, kai bónju díja ja ſpanju?
Duž mje do róny poſoža,
Wjaz' nimev čjinej ſi mtej ſemju,
Hdzež hrechi a Hlóbj pýchibjera;
Ja ſprážu wozj' jundžej
A pýches ſmjeret ſe wězom' měrej du

Schtó wé, kak bóry budže k fónzej
Wschá nüja, týchnočž žwjenje,|
Ta plchětřju žvoojey ružn k hlonze,
Káz mi saž jumí řešhdáze,|
Káz te rony roshváte,
A žmiceru ná wischu řezech.

Schtó wě, kaf bóry hñem ho dželiež
S tutcho dola hñlswow jow;
Wo čerpjenju b'dje Boh ho hñmisiež,
Mje wjejež do raja sbóžneho;
Kad budzje mi, hñyž widzu ja
Sam mojoh' hñjeja Ženjufa.

Schtó wę, tak bórzy? Daj ho radziej
Wóz Ježu, na dñju pożlednium,
Sv budzejch moj dñjachu radziej
A tym bózniym ducham Bóstwim,
Dñeż wrona w twojej bliskojezi
Sso wot wlečh horow wjstrowi.

„Pomahaj Bóh” je wot někta niz jenož pola
knjiesow duchownych, ale też we wsiach pscze-
dawarnjach „Sderb. Nowin” na wsiach a
w Budyschinie dostacz. Na sichtworek lata
placzi wón 40 np., jenotliwe cijfza sio po
4 np. pschedawaju.

Pomhaj Boh!

Cjsto 48.

Četník 5.
1895.

Serbske njeđelske lojenke.

Wudawaju ѕo тóždu ѿботу в Сэмольерез тніжізде же ти в Будыщине а ѿ там доістасz са схівнілітнu віседплату 40 м.

1. adventska nedjela.

Rom. 13, 11; 12: „A tak, dokelž věrny tón
so schtunda tu je, so vydmy se správa stavali (psal
nasche sboze něk blíže je, hacž hdyž my věrjach
nóz je bo mimyta; džen pak je bo psichiblizit.“

1. je ranični czas, miž jenož w zgradowym sile
potrebož prenje hodziny my žiwiejszimi, ale tež na život.
Nož je ho minula, džezi je ho vichiblizit. Wot tego czasu
si nož nad Bethlehemom do istynosze pastwystu,
ludow, do čłonnoścze pôstania, do wscheje mroč-
dzienia; a wumrieja człowieskich dżesi z njebiech dele
projci: Budž ſwiatel, ktoro szcini ho ciegle — wot
czasa mu japoſtolskož mož čłonnoścze na semi ſi sliem-
scien nož ſi ſhubnije, hižo ranje wskudzom ſwitą a d-

teho knjige psihologe blize psichiatre: dječji tražnjošće! A runje teba da riz u, woždaju teho knjige, bio rošnjak u budž
kvetlo! To placi tvoj saopštavim u křesćijanstvu, toviš najsleđe hrisćije njemaju, sat vježe je bilo u Božjim
kratstvu. To viseči te placi tvoj hrisjubudženjem.
Na visečenje djeti stanju psihično. U moždaju viseč
viseči hrisćijanin buč — o taj hrisćije vježe k pravemu
hrisćijanstvu visečenju pobraćuju. A viseči spytovanje
je mukle, lutiš dale dræmat. Votuci, tiz je spis i
a stovaj vot moravča, dha budž hrisćijan tebi rošnjaketicz.
Schtunda tu je, so viseči se spanja stanali, psihetož

2. je čas k v ojowanju. Wubudžoje kłoto japočtota je i dobrom napominanju k wojowanju. Wotpolożno stutki teje czemnoſeze a woblegnię ſo brónie teje ꝑwielka? My myne wojowarz pſczechinu kłutni czemnoſce. Abo njewidzimy, ſak žadocijivoſe a wobłanſtwo a wopilſtwo na najchim časzu pſcibjerac? Njeſopomina kłoroſeſe njebożecjivoſeze na najhorſe časzu pohansku! Njeſroſtoha ſo najſtu ſud pſches roſtoru a fawieſ? Duž je nusne wojowarz pſczechinu ducham ſbezla a roſtoru, pſczechinu žadocijivoſeſi, pſczechinu niemere. Wojowarz ſo drzbli w kłowje a pſimie, w przedowanju a w woiniach? My pſchęſmy ſioze a wuspečni mym ręczekim mużam, kothiſ pſczechinu czemnoſci na wojuńiu wiucząnu a my chzemy podpierac taſte towaſtvo, lotrež wojuńia pſczechinu wo- piſtwo a njebožecjivoſeſi; wojujemy ſioze ḡmle dary ſa wuſtym ſniatkoſtowego mihiſtowina! Pſchedo wiſiem pak je nusne, ſo ſhami wojujemy ſi broniemi ꝑwielka, ſo

bychmy wobarnowani byli psched schipami sieho, so bychmy wojowali i mjezom hlowa Bozego, kotrej je mozne, powalic hydry czemnoze. Szwernje — hlowe njeje spracj. Beda tym, tiz hyja, kotrejaz njejtejcech pichetewota, prjedy hacj su festawali so s broni Wozej wobroniti. Schtunda tu je, so bychmy se spanja stawali, pichetoz

3. je adventski czas. Kaf povitam ja tebie? tak spena woskada w adventskej czazu. Kaf mamy jeho powitacj? tiz wotwroczni, tiz na teho krajca czatala, niz spiz, ale wotwesceni, niz leni a sprozni, ale hotow i dzelu, hotow i wscemu dobremu slufie. Kaf wozaju, kottis na hwojego kraja czatala, tiz pichindze swoje wosjito wobladacj, w rjanej wojskiej drascze, krakni na vohladanie w rauschim zwete, niz jako pichewinjeni, ale na wojowianje hotow w ujene teho krajca. Kaf mamy jeho powitacj? Kaf njejstejca hwojego nawozjeni, rjene wupyschena s tej ryczu, kotrejaz ha jemu lubi, woblegana tu drastu, kotrej je wot njeho dostala. Njejtejcinemu drastu adventskeje woskady mjenuje nam klerluj: Ta krej a prandoez Christuska je moja drasta vichystoja. Tat wupyschena s purpurom jeho krwe, se zidu jeho njejwinosez i vjericejenu wery a skronu hnydy je wom pichibotowan hwojego krajca povitacj, hdyz won pichindze w hvojnej traognosci, hdyz jachni, wezgaj dzeni sejshadza, wo, kotrejaz reta:

Ndz je so minya; dzeni pak je so pichiblizil.

Hamjen!

S hubokeje nusy.

(Slonczenie)

Slonczenie mjenat, so ju moje myjte mi styskue hynki a zalozeni wobrach piched diukuy wiedle; duz dzech do mojego doma a do mojego spaneje komorki. Dotsko traicje, prjedy hacj met namatach a moja pozlenja myjlichka do wuszenja a moja rycnia po wotwrczeniu blichec czektonublom hlow muz, czibzibzela njejstaranym dzechu horla macz i swierdej mypli a se komanej wutrobu. Schtoz ja nich wsejstich we wutrobie mjejach, zwysokich piched gozo do sydychnienia: „Krajec, njejciec jich do sytowania“.

Rafastra, prjedy hacj do schule dzech, pohlach i Zagnerez domec a dach zomu prohryz, wotolo pichibodwana te mni pichinez.

Zato domu dozdrel, namatach ju hiz piched mojini dirijemi. Za ju premi krej woskada, a hacj runies, ju miedzaj piched-pohnacj, so w jeho sobzergenju nesichto nadobnoveho lejescze, dha so tolo strzich, jato jcy bres wozci hladach. Zeje wobliczo mjejciejne njejstejce proste, dzech, ha bewat jenoz na duch thorech a pola mrejajich ludzi namata. Za ju pichedproschad, so mni do mojego studowaniacie sunu satupiec. Tam jei prajach, so potoza mojese hlyzki prsdna steji, so hych rad nckoju mcl, tiz by tejenje a wutredzenie krajci na xo wial o to a druhie mi wobrastar a xo hym so na niju a na jeho dzechu dopomoli. Zejm muz moge znano, tak husto taqz by itrowy byl, tegz w mojim malym hspodarstwie ju wuzitom czistec. Hdyz obzil teho dla wsejstich hromadze te mni czabinez a da hlyzki, kotrej mi wopozafaj, daramtne woblydenje mjez dha budze mi lubo.“

„Ale je hym wam tola zile zifa“, dzechie ta zoma.

„Ja hym wo wach zdychat jato wo wobhajajnej zomie, kotrej hwoje dzechu w Bozij paczach woszchnije zoma sprawnje piched Bohom thodziec wyna.“

„Smilni Bozo“, woma woskade a ha so stolz hynn a hwoje wobliczo i rutomu pichibywoj s hlyzkom plafachce.

Sa sytach ju mierowacj a jej s fruktami hlowami hobudzelich, tak hym wo njej hlychac a wot pozlenje nozha hem i wjele starozemci na jeniu hlywui spominac, domz mjez mi do myslow pichidzio, so mozju ja han zile lohlo iei pombarz.

„O, dha jeze ko ja unje starali a modlit, jato wejera wantach stejach a na Boly a kweeze sadwetowacj chydz.“ Pichidzio, hlowach ha thadzachce, tiz wo hlywui lepshijata.

Zalozena myjl mi pichindze, tola so prbezowach, mernay

wotacj a so prachach: „Wichjece wy wejera wjezor pojede tudu w bliflojci?“ Wona s hlowu hlywu. „Mi blichec, jato vich mach i jedyn dzechaz hlyz hlychac. Wjejchjece wy dzeci hlyz?“ „Dwaj“, wona hlypni a dzech je neto na folena. Cjitat budec wjezowana zoma blichec sedwetowacj i najmjejshim dzechem na rugg a se hvojey najstarajczej dzechiesci, hvojim lubuhskom, tiz jehorj schla, hdyz necroti klerluj. Gajnichu zwijewa tiz hlyz a wejchneho bledzina sapozatki nomafala. Dzaj po pucaj ho hlyzka pichchjece: „Macz, hdyz budzem morni, hmeje potom na a bratja a hotra dojez i jeho?“ Potom, jato pichidzio jeje stejcej a macz hwojego lubuhska hlychec junicej na wutrobu tlociez chydzic, prjedy hacj by poylejtu czestu krozel czimia, dha ho holzka pichchjece: „Macz, mjebmam ho hlyzhec modlicz, prjedy hacj wunnru?“ Macz i hlowu hlywu a dzech je mot! tebie?

„O Zol, moja mata
Mi i pichibywanu data,
Szeri hwoje kurjalo:
Hdyz rozbaji czert hlamu
A kwest mi rije janu,
Dha dzech je hvoje dzeczaiko.“

To blichec pichchjece so wutrobu macjerje. Wona mia hvoje dzecza so rufu a hlywatach do hwojego hujbenego woblydenia. Wutli pichcesel dzecza i wjezchach blichec dzecza i macz schitovacj. Wona blichec je hvojimaj dzeczaomaj wutrobu wutrobowane piches meditowu jeneho dzecza.

Dzecza, modljece ho wy?

Macjerje, wicicje wy wajde dzecza ho modlicz?
Schto chzjat prajacj, hacj njejstej hlyz mjes tym kielom a mjes weczajym slazieniem mezo druhu, dzuzi dzecza: „Abba, lubi Wobtze!“

Na advent.

Poi, sbjznito, do hlywta!

Hlyz: Kaf povitam ja tebie?
Poi, sbjznito, do hlywta,
Do hlywa hrychneho,
Njeh na hemi je heta
Sa tebi wosejnje?
Poi, jezel nam hwoje pruh!
Nam roshwies wutrobu!
Nam wumojnik njei denhi.
Duz pichindz i nam s hubojezu!

Czehu nam wjehem do wutroby,
Dz raflo njejeli.
Dz raflo pichidzich do hlywta,
Do hubie horje wmi.
Somy czlowejego hlywta,
Budz ty nam bohacino,
Dha bohac i hlyz wchudze
Pichidz tebi, sbjznito!

Wjimi njejstej hlyziamu,
Czi i czekci wewam,
Tu ju nam hlywta mama,
Czi palmy jeztemy;
Wy pucz czi hlywtemy
Do hlywcej wutroby,
Czi napichesivo dzemny,
O kralo nadobny!

Duz pichindz i nam pochny hlydy
A pochny hlywciacj,
Dzdy, hlyz piches hlychne padj
We hlychne hlybienju.
Sa hlychne hlym hlyzach
A han so wuprodniach,
Z tym do njehia nar wobdzish,
Naj hebi wutroblach.

E. S.

Wohaboojnosć je i wjeditkim węzam wujitna

Nasj pščereč, wo körñž čzemu powieđeja, je w fischekijan-
skim domje wotroški. Ron a mač bezteči w tym pičes jene, so drebja-
ho džeczi w napominoju i temu činejce wozgabnijec, tak drži
polo vóžjego fischekijančego džecza na fischekijinu dnu lubi-
plutjenje, fotec paſ w njezincowym podach wot starichach
wutrošow njedzeczi. Ale staricy uſteho pščereča wiedzadu, ja
i džecza jenoz wotom hódnym člowej narocze, hódn po nim
fischtelo wiedzienja tež w njezinctch węzadli jucie. Tebo dla běhu-
tuška a wjeziora modlitwa a blidowne paczere domach niz jeno-
waidzhe, ale žinjeruša móz, a modlitwa wiedzadu klob duſtym.

Nasj pščereč wu ſouciermowanym. Tebo wiedzienja pščereč
wot wutrošow, tež blutjenje, běde jene ſuwatočec. Wón
piškibzdeč k ſčelarce do wuchy. Ale hódn tyc starichci tam ſobu-
mjezobzdeč, tuo mlobzad wiedzecze: Boh wodži a jasne wobzitje
wewy! tebo dla: twoje žive dnu méj Bohia wobz wozozon
w wutrošce! Wón mejeſte Bože kłow wóžjego. Hódn ho jeho
tomarzajho tež na druhie waidzunje ſavjehečku a ſi „pobožnemu”
kmečku, naich pščereč po ſamjicę njeda. Wón ſajtji do
mlobzad, wóžjego tomarzaju, fotec běde w tym mjeſecu. Tu manasa
wón, ſotaj ſebi hebi jene wutroška ſadzadje: fischekijane towačinow,
blidow towačinowec, wjeheke, fotec žane žadzadlo w ſwidomianu
njewozglaja a fotec čejto a dñjcu. ſublo a čejec wjeziora.

Načich pšećecj bu wojař. Tež k po dorej řeđezka a mječejech domovinje živjočim pribredajemčim. Tiž leta běchu ho nimale minjat, když mjenadžmžu hejtmanin jedyn řekl hamor wojskow pšećev towache. Sozialdemokratice pišma běchu ho do kaſtanovjanje a fa nimiž ho ptyčne. Hetman tež k hamorci našečko pšećecela vychistil. Predu leſachu ūnji. Žalože hejtmanin do rafow voin, pôna wob, to ho to modlejše ūnji, forez běže načich pšećecela vymazanju, to mnořitimo ūnji. Še mnořit, řeđezka ūnji.

Detmam, totřík běžce kam po božím muž, ho dokladně vobonějše, kafii běžce naří píšečeř píšebo byl a jak běžce potom vyslal, jemu dobre město píši královské fabriky vobstará, běžce je naří píšečeř dženřa hýječe. Młoděcťe tři, totřík běžce řatokři k jeho životnoumu řeči byly, ma vobnýje v mukři českři. Vítečto wone děje ju jemu pueč k hýječe výpřichemmu počo byly. To pak tónle podavat kdy jařin dovořata, jo se počabojmořeč k výchitlém wězam wústina.

Hdje je ta hovpoda?

JULY 22, 1911

Šehto klinježće wy dženja mi tak jažne,
Wy nowy, w wotrobiu a wotkonomaj?
Šehto jwewajui tak rjenje a tak frajne?
Sso tħalliexx pħoeb jeñi fu fraj?
Šehto fandekju bahaċċi a tkunji
„Kaf ponitjanu ja tebje“ iwejże?
Šehto iwejżejjeżże dženja wiediżi ludzi
A fuo witaqju tak rododži?

Advent je Čenjovou! někdy počíná svátku
Vánoc, zavírá, říkáno významem:
Dívčí sbíráček dle, kteří všechny četíce i hradu,
Čechů jemu napříčejco, ty svobodnou!
Někdy urota významy výslovy a durje,
Vájříčko významu vydělávají a proh
S tím pádem: "Dováží Živoucí mrtví,
Přichází, čenějí naše, do tvorůvku životního".

Adwent je křesťový! a wotkał woſtac̄,
Dw duchka, dyrbkých ſwiatym wjęſciam; —
Dzherž h̄verni — dzherž Li Boži hruad dostac̄ —
Toni c̄szy c̄szy wot křeſcia daty nam.
Wak ſwiaſciejczy dwie jeho pſichod h̄vjav, —
Křeſciej pſlomđe ſ tam, diž i nenu ſwatajmy; —
Ach, wotkał blaſcie zorty, h̄melički, blaži.
Wjedz, netr je ſwiaty pſichod křeſciovy!

Wón jeji soš' východ twojim domom cíjsche,
Sso prascha: „Je tu ja muije hospoda?
Ty khudujšchi we wijsje a we hřečhe,
Schtobž je mi wotewrū, tón wsabitko ma;

S tym chazu ja dżerżecz hwoju wječeře Bođu,
Zom' wudżelowačz hwoje bohatźhwo,
A ja to na ho wħacż, taż ja ham mōżu,
Twiġi brēħi a tmoiħi wjuou hrēmīseħha."

„Hvđe je ta hojspoda? wjeku živjetu haru
Chju wobrobcu do mera kłodleho,
Chju ménici twojich fjušom hóčku maru
Do bašoma a sjezic̄ lečarstvu.
Twój dom, hvđu budže ja mitje wotewrjenju,
Kao Beth-El hvđe je Šemajna,
We mojej hnadjie budžedje wubozemlj,
Tu lubi, tu vijetnju imoje dala!“

"Ty lubi wotamki! ujedz myje kłowa,
Ręki pichajdi k tebi, — jemu fe muti ty
Houž twoje cħejd do cħixxob' rowa
I tuwja dujhha pyta domiñi.
Sejtōj miej je jaċċiżiż, jaċċiżiżujeny:
Na weli wekon ma do cħwile hiżi,
Sejtōj da mi hospodi, je warużem,
I jemu ħażu tam-że durje wotewiex!"

Kl. S. Walter.

Stary matrosa.

Starý matroža v Liverpoolu, kž jara roštoreham khodjelše, a kotrejch běle mózky na to pořádali, že je ujele lít v žubbe všechnou, na jedny stoly lehljeniny, kž i druhim matroži roštečovoufše. — Ssobitauť pořežnouho towarzista Bethel ho i ninaj do rězou do a psicherejho jejú, mózku teho mřeče, do morderství hromadžinu. Zato bělhe jeho towarzisů myslí všeprávřešenja lehouní, prají wón temu staremu: „Domalož, dži tam!“ Pro, poš, dži z hromadžinu, to cíji níčko níetichdost.

„Haha“, řavola starý matroža, „ja bych nijewědžat, koho bych tam čímž dřebjal. Ža ženje do zprávky abo do morderství hromadžinu nijebudu, k temu jum všechnary. Ža mym píches vydomežbač, bym hřesobým a bym píšežo taří byc podvodek, i nijice, něčť balle řapřežec, to je tež níjetřebaných. všecko je hubinec, ja dřebju k čertu nez.“

„Sa maču škvíci prají hovouštao, pšchi čjimž na starého muzę, ſotrehož hrube woł ſkóra palene wołobrdo jeho doſte ſtřenje hemi, ſeliny poſlada: „Ty kdy ruiue ton muž ſo ſotrebož ſo moſteře ſtrontadžim vortmevrajo.“ „Ket to?“ woſteři hui matrož ſo dživajo. „Dotelež je Ježus řepruſtu ſo pøet výſiſtoch, tých prezent vjeſt hředlumam ſvobodných čjimž. Žato bežte na hředlumam módro, že kebi noſterie myſlit: ſo je hředčeče ſčaja doječ, pøebožim býč, býč budi vnučka. „Haj, to je weno!“ Netelež býč ſu ſi ſtarý, prajíč, poſdje je: „Nedoj taſim myſljam dale metna, ſu po muu, čjoh ſo ſhubicec ujemde, ſtřen ječata na to, hjudou hředlumam ſvobodných čjimž, hevák by wón býč danou tebie tam poſtař, býčes žona nadžia wizaj rijeje; ty by to ſi tuvojinc hřecham ſtřetut.“ „Louvarci prají no to: „Domatoh, dži do hromadžim, ty mořich mynje pšchi ſvijoucí létat, ko ſi ſunterci hotovac.“ Býč džetdce do modlečteřej hromadžim, a weſe tebo čjaka je tam hru ſobyl. Netelež uježele po tva ſtrejcheče ſo jeho nechtó: „Alo, můj ſtarý pſečterec, wěřitci hřečice, ty ſo pſečterec, pžbož býč, a pſečterec hřečic, ſu ſi frej řepruſtu ſo ujemdeka wuečiřečiž?“ „Rá, můj ſunterci, prají wón, ſu čjemu nadžiu, ſvobodnou nadžiu, totruš myjebož ſa wjichou ſvet dat, nadžiu, tři my poňuji wěřitci, ſo je my Býč hradoun, a mi, ſu ſtarý hřečinu hač ſu ſum, woda.

Człowiecze, spomn na swoje wumrjecie!

Spomu, o člowlječe na ſwoje wumrjeeže, njekomdž
ko, pschetož iene je pušue!

Paramelle a jeho fyzikální průb.

Лета 1827 післяподія *Paramelle* генеральна радза відкриєша думку. Пот після, до фортечі б' є ѿтвір ляльник, ізъшо ве нахіміні, прої, що єхзе вітчизнін, хожі з води після, дармо на помозі післячес та проіздечес, що бу то малі післяс на то налоїш, та відьмінно ю післяїння гнеюшан та ютнінням, ща пот післяс віртуози моніш; післяїння пак же ю післяса а німініш ю то добри вікчи, ю ю то поспішти єхіїже вічніє радза. Генеральна рада науїєт післяї вітчизніні 600 франтов та вітчизнів то во злікі вітчизніні. Золотін 8 вітчизні джайхі нечіто фронтов на вітчизнінію моніш, а тез і тих єхіїніє яено пісся по *Paramelle*вій радзе. Вітчизні джайхі пак індіанчес, що ю від на моніріхі. Тедін і туде фунітон, в *Некомандоні* єхії, таї тан індіан праї, та моніш, ю ю відьмінна ю зділі вітчизні дозбахала. Відьмінна ю то то моніш

Byt vyslech, když dělají radějších přenášlach píše prohošť generalnací rada Parameille, že by jej etiž množi kumště roještají, a její nejdříve hrdě rádžit, i když množi mohou toho ve svých krájích naložovat. To sta jde v pořečenjí 1. října 1829. Přejde nojdiš těsnějšího prohošťe Parameille, že keži mějete dobrovojce pořešořata da myslíši, že budže po píšeži tak božování myto-važi moh; ale praví Jenoz ře dne hezčíme dobro. „A byl to dle polozu rozhodž,“ wotničkou jemu, „wopofalacze zpěvem krájej nějvěrnejšemu dobrotu.“

Wjehowzowna rewolucja, kotaż bórzy po tym wudyr, sadżerża też naſchego dobroczyrja na skwili w tak jaźliźnymi ſłutkowaniami.

Samolwity redaktor: sarać Gólej w Budyschinie; hóburedaftoro
Gójdej a naklad Ssmolejjez

Pôvodne pak vodcichomu hore, a generalmu rada vobiamomu Parameleciu sa kôdej vysledzenej žertko 10 frantom vypuklojcej a voda seton, ktorým vydelenie gnevnou písomstva poslalo, v durku sa leto sa výsledom potajomanej žertkovej horec zo prajenej slobodnej rycie.

Nelito chodžeskej Parameleci rad horec vychidzom, chodžeskejmu ho ja nim preprachdu. Doteraz ho halek istvom voprym vo vysokom Cortinam uverodži, povyedomu po zlytum na treba za jeho vymenitstvu. Doviera k njejmu písomstvarejcej dôjeni mestečku; a; mējachne jebo sa njechajmeho, čehož deje ho môn vša zo zo vodcich mojorobacharskej, potajomu na někotre pojmytu na tia čim. Kotec ho ajec bêchu radožite. Tola podarom: keď dôže jich tak mato, jo kečumno pripoju vajaznouc radzenouc miesto, ktorých lieži: a mô, hiedziec na kreslo môžu, možtebie vysledzomu

Parametlowe mjenje plesibjusnacu tež hčja i, nek mjesecu
du Post-istie. Dotek je jebo dječi a waju mo rati prethodacu,
proslovlje hujvajce biskupa, do bi jebo je blžnji put, neki mještjo,
na mježe vjele waju dobreho stutkomac, kdož ujebožon ih, trudazju
ljud i podru, istjeruju doči, u kojuju se vjele waju.

Wijesie wlechego sadzewka pustcheczku jeho je saſtojuſtwa; na
čož ménji húčeze wofriem de la Gareze a de l'Alvergn. Wijecho

też du Dordogne pszechodżowąsze. Wschidżom mjejsce telekom

svěžá, ſo mějte ſe vſchědiny lud jeho wuměſtvo ja dživ. **V**ychu-
džom pſchinječe žohuwanje a čeſej a hſlawa ſežehowasche, ebo.

Doch wylej stow radzenych pochytnia ja jeho wuchy, hvedezechsche, pschekhodzji won po neczim 40 franzowskich wokrzechom, tez pohlada tu a tam viches miem. W pschekhodznych fragmachi

Tak pocižovacíche Paramele wot 1832 - 1853 lěto jaž lěto wot 1. měrza hač do 1. julijs a wot 1. septembra hač do 1. dez.

Něčíto k rošpominanju.

Bíchi iónle.

Žona hwoje ruczne dželo hromadže sawalešče, a džešče tam, hđež jejny muž na wodowym spad na kamzy hedžo hladasche.

„*Qubi ſo tebi jow?*“ ſo wona jeho wopraſča.
„*Po prawom je to hnuiazu wobraqš, ketrz ſ rošnom i manju*

"po řečení mě je výraznou novotou, tvorbou i využitím vlastního myšlení. Veškerým, když ta woda pichádze, totrází tudy psched našíchmaj wozčomaj dele běží? Kdyže pichádze sfořenýje ta woda po dolhim puečowáním? Tak je tež naše živjení je, a jeho žádlo, vutroba. Tak běží naše živjení. Kdy wulsei řeží

zjwienia naſchego czaka tež naſte zjwienie ſobu dale bęſi. W czornej ręzi hečhowa naſchego czaka naſte hečhi ſobu pluwaja. Kiedyś dawno temu da manie ſobu ſzczepiły do ſzczepi.

Słoneczne dnia dążymy do morza, do wieczności. Też w wieczności
traje hiszpańskie żywienie dalej; haj tam je hasle pran' i tam
wołanie. Sztó budząc najlepše żywienie w wieczności?

duchowny pożegnaj niewidzianego i powiedz do niego:
"Hodzimy Cię panu na bieżeństwo
do wojska, j. Jezusowymaj wocząmaj na bieżeństwo

człowiekow hładę, i Jeziżowym hłozom spróżnych a wobeżejemy
trosztkowac i w Jeziżowej wutrobu ſakludżenych a ſhubiem: da
lubowac!

lauvinus.

„Pomhaj Boh“ je wot nětka niz jenož pola
kniesom duchownymc ale taž ma měšťanem

dawańiąc „Sserb. Nowin” na wątkach a-

w Budyschinje dostacj. Na s c h t w ó r c z l e t a

plaże wów 40 np., jenotliwe cążka zo po

4 np. psychedawaju.

Pomhaj Boh!

Cíllo 49.
8. dez.

Letník 5.
1895.

Szczecinske niedźwiedzka łapjenka.

Wadowanie dożdu hóbotu w Szczecinie i nadziale w Budyschinie a su tam dołach sa schiwórskim
potwodiatu 40 m.

2. adventisca niedźela.

Rom. 15, 13: Boh wódcie nadzije napjeli wasz swérneho czepcjerja czata. Kschelesijan dybci rycerzacy se wsciem wjezelom a mérrom w wérze, so bysceze wojsowac, ale shto by to samob, bies wétszeze, so won potum nadziju melsi pscies tu maz hówateho Duha. Kschelesijan tze swóznie wumrzej, ale stonczy dobydze? — Wo nicio mienje nadzije potriebamy hladuo na kschelesijantu wojsadu. Kaz ratat hówoje hóymo muhyyna žne woczajtu, tak duchowny we wojsadze. Nola je husto wojerda, kamieitna, polne czernjow, bies ploda bo dzelo da, ale my wém, so nashe dzelo podarmo ujeje w tym Kenjeu. Schto pomha hóbu storzic na tlu kwest, so wotpabnjenje mot mery, na pchibywanje tózje? Reje to wschito vredy prajene? Reje to te wichory, lotrej prjedy našecze pchidri? Boh hózaczorom trzebać nje-móje, tis su bies smutkojeze a nadzije. Prawiza Kenjejowa dobrywa. Minju w naszym czatu je tutu nadzija nujna. — A mó, tón senjes dobrywa po scherzim hówecze. Kschelesijanska nadzija wospojia hówt a widzi hóz pchowan khodzic w hówelu a narody bo wobročic i tenu Kenjej. Ty njemójezsch Wólczeniacz wuspewac hóz teje nadzije, so budz wjszite kraje czesze Božje wole, so jeho traletwo pchidri a so budz he jeho wola stač w myjebsach a na sem; my dybimy bo modlic w tej nadziji, so zytk hóbjene, hřeschine a na sawiedzeniach bohate zmjenje kóz smaje a so je wézne wumrjenje blisko.

1. Wóoko je pojucz, czego dla je kschelesijanej nadzija nujna, i wopreda kama ja njebo. Kschelesijan dybci bohabojsnia žiwy byc, to by pcheczezki nadawt byl by by Boh hwoje klubienia niedza, klubienia, lotrej wérjazebu wutrojnego czinja fréjedza w hówce. Kschelesijan dybci čzepciliwie čzepic, nadawt, lotrej so jemu jenož Wschi nadziju, lotrej hebi kami czinny, njebo hómrzej w hóbi; žiwy nadziju Boh tón Kenjez dawa. Won ju dawa,

wón jù stvrtuje, kôž wôjchito žive roſeže a tyje. Níz na jene dobo je tu rôža, roſtina, ale wona ho hâdja, roſeže a hâle po nêzim w polnej rjanoſci ſalečejé. Boh hýmjo nadžije pſches živoje do našich vnutrobiu wukybu, hdyž my te wueſhy a klubjenia do ho psichovoſnímemy. O njezajpiwaj ſtote ſchrupci biblie w mloboci! Rák někotry ſchrupci, že ſtrehočko ho nadžija w ſtarobie džerži. A ſchto je naukuſnyc ſe ſwiatyň historiom. Woni hu tež nadžiju meli, eži ſtari wôzjojo wéný, Abraham, Jakub, Môjsaš, Elias a d. a ſich nadžija k hanibie nejbu. Viſchi wodownych relach hýjatého piſkma dybki neſcha nadžija plodžena ſtejcej, hdyž njecha ſwadnyč, ale roſež a ſečej, pſchetož jenož w hýjatym piſkme teho nadberdžem, ſtotrýž wiſhem roſtlinam nadžije ſalečejž dawa, totruj je tam naſchy nadžija. W Jeſuſku Khrystuſku hu wiſchite klubjenia Bože Haſ a Hamien. Hdyž wón wiſchite nadžije stareho kluba do- vleniu, wón tym živoju nomy hivéti wéný a nadžije motewri. Někt možbach nadžiju ſtaſje na Boha, pſchetož wón je twój Wôz pſches ſelom Khrysta; někt hladach ſtroſtini v tém horam, wot ſotrečž je twoja pomož, twojí pomožniſt pſchis- ſchol; někt žadny hrech twoju nadžiju ſanicejž njemóž, pſchetož wón je njejt a prječ wšat ſe hivojim wumriejom, an hmyrcž njemóž nadžiju ſabantiček, pſchetož wón je horjeſtanek a je živý. Boh plodži nadžiju pſches klubjenia hivojego hľava, wón da jej ſalečejž w blôdenym hmyre hlyady Jeſuſkovej, wón jú doſonja pſches mož hýjatého ducha. Pohlaďaj na jaſoſtoltov, ſotři hu w najčeſtlich wobtejnoſcach, we mihiroaci pſcheczebanov ktoror hivoje nadžije wyluſto džerželi a njeſiž woliwli w hvojej ſmuži- toči, w hvojej rádoſci, — woni beču počni hýjatého Duha.

3. Kad rjana je tež nadžija pšodom dla, potrež pschinješe. Čim vjazg sjedrpliwoſe; tež nadžija, pa vđoh nadi ſimi, ſejerpliwoſe je ſkewton. Tački pramu ſejerpliwoſe inaje jenoz tón ſkefezjan, potrij je ſkewote nadžije věst, potrij vě, jo je jedo věra to dobyče, potrež je ſkew pſchenimylo. — Čim vjazg nadžija, čim vjazg ſejerpliwoſe tež in tyſchnoſteča. Tu dyrbim vjehes bojenje a ſrubobu, ſi vđohmy junu tam cjeſtinu kromu doſtali. A ſtožotuljž wutrobu rudži, ſtožotuljž je u nadžiji živu, ženje wot horja ta viſhembenyje nebudje, ſi njehu ſynt džolawonja a khwaleja hobi u duschi ſatlinčato, haj khwalmu Boža teho ſteje, potrij je nam tajku nadžiju dat. Čim počinša naſha nadžija, čim počinša tež khwalejen Bože ſi klovu ſejerpliwoſe a troščena, ſi waſhite jedo ſlubjenja, ſi teho jeniečleho na- rožnječky ſyna, wo ſotymž my ſpěvamy:

„Wón khudý na h̄vět p̄sichšot je
A nam w̄shtikim pomhač̄ ihze,
So by noš sejníl bohatých,
Sswojim janželam tež podobných.“

Njeh šo lubošč najlepšcho, wěra najjužniſtcho mje-
nuje, kſcheczijanska nadžija je najrjeſtche na-
kwestie. Hamien.

Adventske synki.

Swoim pojęciemie nędziela w grotowym leże ślinachu taſjoźnie do njezdelskiego rania. Wona będzie pojęciemie nędziela w grotowym leże. Wona ko puła naſt koto grotowiemie jonejcieſi kwozeli; my na tych lubnyk pominatym, toruzyk hiny nędzy lubny kwozeli; a ſotka hiny nędzy hroſak w njezdelsią. Do my poſadamy piſes ſenjia ſotka piſes kupo a foto wotolo żolni ka morio kumierze a ſotko ſobu toruzyk truch luboſcie do wutſie wekōzniem.

Na mješki stôl stehnijem hedži knjeg Bonak jehere mrožakli
težje zigarety horje duvajo. Šint swonow do stôlu njezenječe
težje, ale do Bonatovej vutrobi po hrači muts nje-
zeneče. Štren mrožakla ho myješe jeho stômu leba a na
ma wón wojan dežložnje hoči na to woenjenje. A tola by
s Bonak hujto vrail, to mu čežne a ho mu mješku vutrobi
haj won ežje tari vñc; ale won ma hujtu hodebož; won je
mruženim nuz a ižtož won je, to je ſaam pšehe ſkebič ſtren.
Swonu hineznejne njedželes pšehe wulse město klinča. Hu-
čnežnja te hysni tat bluse, tat frudne pšehe domy! tat klinča
notajo do vutrobow čłowistich dječji! To je něčno wobžinje,
ale hysn swonow. Ke miši che wozac; ale won je wueždej
režet - duž k rowanu vola. Knjeg Bonak je wot řekou
hýdu ſtež na tym dnuj won na pořezebuňskoje jde a rjama
z pšehe maromarowym ſtežu na row položit. Do Božeho doma
dža te hysni pšeheprož, ale dženja klinča laž l' ronej
njenja - wone klinča l' wotverjenemu rovej; — to je hlob
neho stareho a vježnje klenču hlethuda:

štejda w naschim živjenju
čmjerč tu na naš čaka.

Knjeg Bonal dybri tež dženja hulčeže na pobrđevnitsježo
čin; won njezjeba ježoz wěnz podvožić piči tym higžu, won
tež wež polozje piči wotewrenju strwu. Hozž hebi na
omvihzi, won hulčinjo mreždje do powetra duma. Tón muž
hulča dženja lhowaz do cjeumje luhiun, tu steječje
hulim dub no lžu. Bonal běžje Bonatowu pšečezel. Won
cježje vložitko, po čimž hebi jeho mutraca žadajuće; won
vježje pjenjetu a tublo, jeho pšepletuvno kježječe; won meječke
du žonu a lutobitna holsča a won běžje vložen strwu, jo
je pšeđe dwemai njedselomaj wupretje; so won njezem, sklo je
ožic. Pšeđen tpoženjem běžje won njenadžižiškhoz. Zeho
sdečekeljano am išomilni njebču, je wo won lhowaz, woni pal
u homili, jo běžje užurjet. Won běžje padnut kaž dub, do

variedė už neidimų žinienu

Smierć tu na naszą żartę.

Wonał da pwojnym śledzonym mroczkallam horje ho malec; selale myśle jemu pięch hlowu dęczę: tunc riebocy węże jemu myśl był. Wonał też kątym myż, won jeno też ladował, i kiebi nechata pśchedwosinę, — jeno jo żonu a dęczę nim a swińce jeho dęczęże late kątadze kątach pśchedwosinę, — jak tón węzel węże dęczężo botaciej stardejce a won — — —. dęczęne kątne ladowy węże kiebi jatinku:

ostrijedža w naszym žiwjenju

Smjerč ţu na naš ţaka.

Popołudnie jazdziec kijes Bonak w pionowym rząpiu woju na wulce stare pořeřebničku. Ludzio hlaďachu na rządnej ej a kraju wóz. Boni dechu mledego kňeja jasali, jaso o njeměješe: wož teho české večeře ho ředou dřežací, let a neto říkdy všecklež, do moje wón takti wotolo jidzjic, ředit ním w woju dwaj wulscy wěnčaj lezechaj. Jedny časykhe na pleszefolwuy potyčkic, drugi na wozowny. Přitomvobecerž české donuze. Radhez ho na pořeřebničko

Sloučují ho na všichтиch pcháčových vobročích:
„Vobáčovací, svoumu hřejvíčku njezdí řidi won svonja,
vobu muz flinčaje do nového lata. Durje nového pcháčového
hu hřečce favrčene, ale když ho wočinžia a ty by do nového
sošupit, potom mi byl běžel dřívjal za prachéne jobu vloží;
budeš novou tež v novém leče všechnomží Boh durje
míje správne formuli na tu potřebušniciwo wočinžet?“ To je
me prachéne; a baž, tež ty ležejší v teprvejto vobroči
došege, tón muž, fotrž tu někto iš, tež se kwojeho rona
mova: ty nimo tež vše prachéne nejsprávňidžel. Svoumu
vobroči njezdí dřeče ne advent vnožic. Savrjenie hu

dženja híščje durje nowohe gýrvincho lëta. Šsu durje twojejša wutebó tež híščje sumfene? Požkuhaj, čloumaje, niz jenož
kral stracha (šmírej) tebi pýchivala: ja klapam, ale tež feshtí
živjenja je hvoj r t wotewor a hwoju tutu pošlebhnj a pranj tebuj
pých toždženj rowje, pičju tutum rowje pak j wohječe možnem
pýcham, blaj, pičju tutum rowje pak j wohječe možnem.
Wotewor je, jo bu t tebi feshto a mož t slobu wjerejcer a tu s nim."

Duchowny widowią i pithecelanem cieku poda. Woni czehniedzień
z mierom domu. Pola biełego marzninowego licha, hózec luba
luba wortka mytawiony, iteższe kijes Bonala. Wóni wénz na
rów położi. Wóni je bloniu ihiłbi a taž wiehor jemu myfle pithe-
bloniu a wtrubiu lichaumia.

d. (Poprądzianie.)

Naletni pochł w sumie.

Scho? Naleží pohád, když vlastně potvrdíte schotomy
stvoují svouje živého hledání i všechny vyspělé řeči a kněží
pada, a přemířímejte ještě a řeku a všechny hody s lodem svým
kterou a můstek na hacholové lodi, kroměž sedla a na
přiblížující hodby člověka? No, runej po mstě na semu lehá
a vichr vije, plíží vichrům živých a lodě řečeného
vatrebová a doma — a ja řeku myslu, volu tebe, lubu čitáře ře-

1. **Nalečne tříslužnictví.** **H**oží když přenáší tříslužnictví do starče, lubecky domoviny vročí, potom my věm, že je hoží, a mloží a starci jmeni wjechže napřesluchem hladota o hoží i lubochnym tříslužnem na njo hotuji. A hoží L. adveni do harch píščimava a ho prařcha: „**Ale kdyžat** ja tebie, moj žesuji nařučiň“; potom my věm, že je naleč v Božím království a hotujeme ho na powitanje přeněho **nalečného hoží** s wjechzlym powitanion.

„Budź, mój Jezu, powitań!”

Adventna ponovljač je načela ponovljež. A hdyž je šo halle načelne spomina započet, pŕvěz wojaz hložov do lubočkeho spomívaný latobuje. Hdyž prázat na řádovnici latová, by druhé vydřidžabše. Tať je w řádovnici — ale zde w frakcií knad. Svatíři nejdřík adventu kň řádovni načelne latovéž, načeli spomínko, potřeby pŕvěz, večeřežno načeléž psichoponvídja: „Hlá, nový řád vznášej, k tom.“

Adventisti časj je našem časj. Haj, nježenje tož našemu
mudnjem pšes načre adventisti šećenje a pšes naše vnutroby,
hzbj wot kolofija do adventistiško klerikalne džeči: „Schwah-
buz, fiz pšihinje w mjenje teho krijeja!“ Sojama w wohstotči!¹⁴
Adventisti abo palmona nježela — džen do spoznata hym a
naščela je jačajbenju teho krijeja do hudeje čluboteje
vnutroby — nije to džidne hromadje klinjenje bluknjenja a
prijeljenja, žedženja a nadžje, hymkeju njuh a našenje radoće a
prijatocija nits pwojenje naščega, ja kotorimž hebi ludi keta tjažaz
zadom.

A w szczeniu drużego adventu napisano a treść tą
mówią: „Pochłanie świętego Józefa!” A te wicity wołają swoim
wólem, abyście pochłaniali a pochłonęły, wicią jumie, ale naścine
wciąż, toteż nałęczę mnisz nowiną. A kiedyż mnisz skończy
widzieć fratre naletnie ślepsuchu nałęczę a nałęczę grotwju
Wszelkich hebi odentifi czą myślisch bies adventifego ślepsuchu.
Taż mato taż nałęczę bies poważania schlowoniecków a potolitom.
A ja hebi wiliu, ja na poważaniu niz jenoz piacię, ale też
schlepszaniem póniejszej. Pełni wówczas ho wutroba na johy
polohy a thuryż wołada abo dęczekata wiechela a rjenje święte
adventifego ślepsuchego poważaja, potem by na latu piątkowiczo kwestiż
piętce Bozu rjane śluwraja, potem da taż by na latu piątkowiczo kwestiż
a piątkowiczo ho wypłosko do poniętra ślehat, hamotnemu pięciorazowej
ħlubotke domu rystanje do wutroby mnisz poważajo. Staro baſta
powiedza, so hody podniemire śluwra w morju śluwice kapocjanu.
W adventum a budowaniem cząstki też s' cloywneje wutroby taże
ħlubotke mudi śluwon ho śluwaja — to je to stare, nidyb wute-
mewoże kwestanje po tym nałęczę, wo kotrejż naścine adventifego
ślepsuchego poważaja. Ws dëcina wołohy cząst w cloywunim śluwieniu
w azykwinum lęże śluwo ślepsuchu, toteż hu stare a tola
piętcego mlode a wołshewiące wołajm piętcego fratrejchego byswaja,
taż dobre wino, czim deje ho śluwo, adventifego ślepsuchego paf ho
taż żadne, fratre wóz, toteż w hanum nałęczę kżejda. Ktorej
je najpiękniejsz? Aby je jedyn piętcego rjetischi barz druhij? Wy
istori, wi miżon, taś śluwocia, niemierom, wobledziona, mnisz a

dęczęznych o schulstich jstwom a połyskującą, tak tam kleruskie
klincę o dźwignie nałętnego powietrza. Dzdy a hdyż su tafje na-
leśny hloń ho taż s' hlibotocze won p'wale a do wyhokocze
liniące, taż w adventskim czasie w dęczęznej jstwi a hdyż pod h
p'weczeństwem hodywnymi jstomani? Hdyż te jstwi, ho ko
p'weczeństwa hadniemiu stuttej, totryż wjścje druze dobroty nałętnego
Boha p'weczeństw, hadniemu stuttej, na totryż su ludy lata
tymże czasie. Zo te jara dźwiny wotuczenie, totryż p'wec-
nie dze a s' nich won dnia; to też, taż hdyż wożeczące nałętnego
wotuczy a nowy żywicielski wodnych p'wies lenim dze a pupki ho
wozputni a wożciło w przeszli w nałętnej radości stutej. A jstwi a
wjścje mitroby ho horyja w nałętnej a nadziji. Tak jwyci a
klincę wjścito z wjścitemu s'bzieniem hadniemu czasie.

Đuž dežbrijevje: Hdyž piaczata na schotach mjeđuvjaja, potom je hyma. A hdyž u adventskim časima všećke kicećijante domy a človjekove wutroby mještaju a mjevjušta, potom je hyma, hjerijanta hyma. Aha, jo čujo načeho sefhabdeč je u načim krajtu!

2. Nasłetnie dżęczi. Hdyż nałęczu pchliździe, też wiązki nałętnie dżęci wożąca, fortez w huncie, mowę jemi dolne huncie sprane mojaču. To wiązat hycze zane mejte a hłomęce róże njejciu. Ale, hdyż 1. advent hyczeniawu pchliździe tež wiązki pchliździe, potom ko najczenniude nožu rosojku a najluminisze wiatorbyku, potom ſyrena o na hycie jemi ko najczenniude hucie hucie, a teżciapoziciu: Szewko, lubož, hucenie!

(Efoučenje výchichyduje.)

Sa Khrystuskowu zyrkej.

Jeſu, ſak ma njeſtſcęzłów
Twoja zyrkę będżerka,
Napſtęczinnych wojowarzow,
Któż ſo tebi uſtęczuſią.

Wjele leži w hręschnym ſpanju,
Wubudz jich žam, paſthyrjo!
Hewaf du na wulfim ranju
A besi, hdieč čiert rāpila je.

Woczi wotewi w duchu ślepym,
So cze saho nam'kaja!
Wuschi daj tym w duchu luchim,
So cze kwičja a mēria.

Pój, tych sparnych wzbudżowacę,
Hrešnikow też nastróżecę,
Podtłoczeńych pośbęhowaćę,
W duchu morywych wpaźwiećę.

Pomhaj, ſo tón ſwět cze ſnaje,
A tebi luboſez ſahori,
Czín, ſo ſhwěrnych luboſez traje
W hrdzeniu, ſn dohruſi.

Fesu, ty hy žam to žlubil,
Tym, kžž hverní wostamu,
W njeboju węczne herbstwo libil.
Haj tam ſhřívosez dostaui.

5.

Morituro satis.

Na řebské: Dosej sa jeneho, tříž chze vumrječ.

Jednačje šet je, dođi ju na drogi i Čemu do Mlaza iđež, niz je zelenju, taž noši mukal vidištu pucžavarju tam cijnu, po frashu stare devoj u na mjeđornim vrjoh Genuškoj moriji. S vjetoležu ujevem, pseli fortci vjhy abo mježje to ednora theba pod horu, kotaž me njezavomu wostane, niz suam tehor dla, jo budeše krafaju twoz i wulfotnej fabrodi. Re, a theba bežte zple wježdjanu hies wikeže pschi, žotta woblenja, e zelenjimi wozlanji, s malej jebonci fabrodi wobdat. Štož i tej thebi eženjicke, bežtej dve sljove, fortcej bežtej čorunji vištanjima, na kćemu navikane:

Morituro satis t. r. na ſerbſti: Doſež ſa jeneho, ſiž chze
pumrječ.

Bomhaj Bóh!

Cíhlo 50.
15. dez.

Létnik 5.
1895.

Serbiske njedželske lopjenka.

Wudawaju ho týdny hobotu w Ssmolerjez kubicejčicem w Budyschinje a hu tam doštae sa schtwortlečnu v schedvotu 40 np.

3. adventska njedžela.

Jeſ. 52, 7: „Kol krahne hu na horach nohi tych, totiſi mér všejiwujedaju, totiſi dobre wězy preduju, sbojo všejiwujedaju, totiſi i Zionej praja: Twój Bóh je tral!“

To je tež adventske hłowo. Kož wone won klinči ſi adventskeho luda, čize tež adventske woħodze všejiwujesje adventske vredovanje a adventske smyhljenje. To hłowo je profeſijske hłowo. W duchu steji ſelajak brjeda w hwojim woputichjemnym vodečihezonym, domaputnym ludu, a jemu je, ſaž budu kubataznych věklow nohi dele ſtupate ſi horow, fotrzej hu wotolo Ziona, kož by ho ſi dala ko hžo, runuej všejihaznych hłidce me wiði, myſtanje a kwhalenje hłidcejeg bylo, ſo tón Bóh Zionski je ho jato kral wotolaf a wobrožiſt jaſtvo hwojego luda, mér dat a ſwoje, a ſi jeho wutroba ho tež to kwhalenje wudobydze: Kaf lubosni hu eži poħli, totiſi to všejiwujedaju!

Haj, moj čičecijano, ty hlaðaschi won ſaž won do njemērnoho hrveta. Wohladaj ſebi jón bliże. Hladaj na jebo činjenje a honjenje, na jeho kwhatane a čerjenje, jedyn druhého prjecič čiſteče, jedyn na druhého ſe ſauwicju hlaðajo — ejebo dla? Šemitski kublom, řemitsko wjeſhela, ſeſleſte ejeſeje dla. Pohladaj do hwojbow — ſo njemērno hromadze všeſs žinjenje da eži, ſotriſi hu ſa žinjenje hromadze wiedzeni. Mañdželsky, fotrých ſu žabotčiwoſci abo pjenieh hromadze wiede, totiſi ami žohnovana ſeſhi čenjeſowym woltarju doſtali njeſhu abo,

hu jo doſtali, ſebi w hwojej lohtomysklenſcji wažnoſci ani ujeropominavſchi, něto w ſwadze a njemērre týdny djeſci — a wbohe djeſci bjes nimi nježko njeſkysko hiba hroſne ſtowu, nježo njemidž hiba ſie wězu, wotroſcene w tei myſli, jo je wſhudzjom lepie hacž domach. Abo njemērny dom w ſtajnom honjenju ſa wjeſhelim, ſa roſpróčenjom; tam a jom thablaio bjes dwemaj ſahadomaj žinjenje, bjes ſrótziwym wſchednym djeſtom a možh pôzerazom wjeſoronym wjeſheli, bjes njedžele w ežichim měre, hđež moňka dujčiſt wotpozowach mote wjedeho, ſtož ju heſat wobčejuje, bjes ſwiatola w lubojnym měrym towarſtwe, hđež woſchitzy ſacjuči, ſat bliſto ſu vides ſwiat ſuboticy ſwiatani; bjes pacjeriou a domajaze nutruſiſe, hđež ho wutroba juntróz wysche ežeketho ſenitetho prôcha poſběhui do ežiſtajeho wjehoſeſe njebjeſow, ſo by hwoje možy ſi žinjenju ſi nowa poſygnula. Ale najlepje je: Pohladaj do hwojeye wutroby! Braj mi, bydlí tam tón mér, tži je ſi njehiſ, abo njemērne myſle, fotrzej ho bjes ſobu wobſtorzują a ſamoluoja? Bydlí tam ſwiatate podaže Bohu podaže wutroby, fotrzej ho w wjehy myſy troſtjuče: „Štož ežim Bóh, wchý dobre je“ — abo njemērna hkrbotoči wutroby, fotrzej je na Boha ſabyla, fotrzej ujebeſha na ſemi wobſtorzui, hdyž ho jej hubjenje dž a fotrzej mortze pjeſejiwo Bohu, hdyž ho jej wchoſho tak njeſlacheti, kož by rod čhyzla? Bydlí tam ſwiat ſi ežiſtina templa Božeho, w fotrymž je ſebi Boži duch wobſtajne wobydlenje ſeſini, ſo by ſame dobre, prawo, ſpodbobne rwmuſli a dokonjaſ, abo je hela

se tým duchami a nječistými myžlemi, wot kotrychž kózdy
vrem' hwoje spojenje žada, jeno so by samohl? Pohladaj
tam, pohladaj jow — wschodzom tamy njemér w tebi a
wokoło tebie!

— Węszy ty, s' wotka to p'szniadź? Ach nē, luby p'szniadź, njepraj, to cijnia s'ci c'lowiebijo na h'wedge. Hdy bychu wchitzy tażjy dobri a s'nejsliwi a p'wożni byli w'z'ja, potom by d'reje h'nat' bylo. Niestorak winu na h'woju żonu, jo je wona h'możeje wole — hdy by ty też taſti njebył, njeblach'ja woj b'wo s'wodźbit. Jenož w'z'ja wzroł na żelezo trjebi, schrēczebi won latajo. Niestorak winu na d'żecią, jo su njepróklaścime — hdy by ty i s' k'hutnej myšlu a w'lestej rufu i połkłuchanju wob'zit, je modlo teho s'bóniata lubowac' nauczivit, potom bychu h'nat'je byle. K'zak s'hotim' h'ladat, taſti narocze. Niestorak winu na mych ludzi, t'ż tebie sawiebu, na żaboszec', t'ż tebie wabia, na stładnoće i h'rejdenju, fotres' ho połticeja — hdy by Žo twoja wutrcuba tak lohko njełaniewiedla, s'hotio by tebi to wchitzy schłodźbit? Blysk t'lo jenož s'opali, s'hotio ho voli. Ja hebi zygle w'čeje myšlu, h'wet je taſti njemerny, dofełż b'moži mój ty a ja taſtaj h'rejdenjai. W'di h'wet c'zimimoj; hdy bychmoj mój h'wataj byloj, by wón też był. K'tak h'rech je wina a nječo druhje, jeli s' m'lobljo k'z wot h'recha wołh'wobodziec', wot jeho rječasow, jo bychu ho roślamałek, jeli jo bychmy hotomi byli t' m'rie, t. t. m'rie, v'yażec' a d'żercie, na w'zho woschnie, s' żywym Bohom h'kłatac' a s' c'lowielamti tudy d'eltaſt, potom m'loblj derje. Boże d'żecią m'jenowani byes'. Do njezwiatego h'weta my h'ladamy, w' njezwiatym h'wecze h'my žini: teho dla je wón njemerny h'wet.

A netko je býo třečá adventíka nježela. V tvojim domě ho býo wo hodžach pověda a twoji ho býo na hody hotuša. *Ssana* býo vješeke děždohze býosy wokolo tebie svejova: O najvýbôjnici, o najvýsledkeli, hudy počinici Boži dnjo, — abo nječeželitivo vrátelec ho k tebi ejdejci a jeho mulsej woči na tebie hladatej a jeho ejeřivou hubku ho tebie wopravida: nano, magci, hu býsli? Vrub! Lubo ejtario, nječežesť tu, tak pôžli vše vyslúdiu? Nječeželských ty s hodovných myšlow, fotrę tebie wobdawaja, s hodovnych králiusich, s hodovnych vrátejchen, že si býveden wulsej lubočky Božieho blisko? Ač, my pôžli Boži, pôžje tola dele! Prajete tole ludžom Žionitom, tichemostným tichetřízjanam: Dwoj Boh je tral! Prajete mi tola, jo je to ta náz, w fotcejž je ho nam ſewila vječeželitivočs našeho Boha; so prave hodovne vješeke s hodovných ſchotomje ani w darcach, ale w životu leži; — jo je králestwo Bože ſe ſhwujim kralom na ſvet vyslúdiu a jeho dar mēr refa.

Mér! Ton, kotryž je ho narodžit, o človjekje, reča němý ferichta. Wołoto jeho tolebki jandželjši řečová: Mér na semi! Bon vschindže, so by hrdci nješt, so by numozník zlyho žvota byl. Bon džez řebí s twojeje nutroby žlobit sečinick, w tokrym mjeſicu wotwočowac̄. Potom džez won, ſuťož w wutroby ſo hori a ruži ſo hylnej rute won vořačac̄. Potom džez won tehja hladac̄, taž paſtuj ſwoje ſtadlo vaše, všechede wšchem ſtym a všechede wšeljich ſtadlo. Mér džez won ſečinick, kdy by ſejdany Vohna iednane džecji Vože de hladat ſe ſwiatyli spodobanju, — mér, ſo by in wěčzaj wjedžat, ſo by in hnadej pola hnadneho. Še italy žorli ho žorlo, potom veji řečiza všeč ſahony, ſtönejše reči do morja ſo wutrobu. Hdyž je batle žorlo měra w stale twojeje wutroby ſo won

žótko, pod Mójsjowym fíjom a hnade, daž jemu dale běžež. Wom pobernje phes twój dom, pícez twoje křižne živjenje. Tu budžesť ho kón díjmač, fakt wjele kózgnutchi tu budžesť, fakt wjele lepie budže ho tebi domach lubič, hdyž twój sbízut joku mūstach vodí. Daž tej rěžu běžež. Ta rěsa téz won pobernje do kveta. Tu budžesť ho kón díjmač, fakt wjele lóho ho díjda, fakt wjele lepie a radostnitsko by živo, hdyž mazh řeřuha pídi kón. Daž rěžu běžež, wona wóku puch do morja náma, do morja lubokče Bojeje we wěžnici. Twóra pravoděz budže potom zák morganje žolm, fortež wóchit, twoje hřeži pízkyňauju, in thám hóz.

Ja hľadám noči tých, ktoríž mér písomopovedajú, ktoríž písomopovedajú. Ja hľadám ich dele stupanú v horov, forteži ju možlo Bélechema a Ježišalemu, dele písomnej s výlete východiskov horov, s východiskov horov východiskeho tratefumu, hdež je večné meno Božia návratene. Boni tu hľadajúce myšia, či počli — ale twoj miestuhojstria, o Činej, ktoríž zložia, hľadajúcich na hľadisku písomopovedania, fortež ich písomopoveda, rohyma, so su dobiti počli, ktoríž pacia: Tvoři bol, ktoríž umozzožiť teat, ktoríž je preni východiskov traveon a hľadajúci budželi.

ženové a život počín hrejta, jato spoušť boor: kai tragej ſu na
horach nohí tých, fotuš měr pichvýpedaj! O, tkalcevnu budž ty,
kž ty pichnídžesč, ty džezčo ſe žlobiſta, ty měrný ſeržeta! Hanjen.

Adventisse Sunfi.

(Bofracjomanie)

Rydzelské hovory so ťahom svonja. Šaho jich jačiny súly píches ſeči a do člouktich murobnu flincu. Šaho inies Bonal na ťuvorom ťahom ſeči a ťhere mročajali do powrta dama. Šaho meni myſtie píches hovory čahum laj wičor, myſtie, forez kaj je začinjeniece woz a píches netříšči cah a do píjchisoda muts čahum. Píjchisodova knižec je jeho jaztřba a to plnovo wot rova píchezo ſaho wo hejdo murobnu klapa. Čeho dia bědje duchovny runje tu ťamo pod ťumon ťuvorom myprajit? Do bědje bědje jemu hzo juntrčes do wucha a do murobnu flincu; ale mōr bědje zo píchi žamym ſabot; — tehdem bědje píchi knižecem ťohu bylo a něto bědje píchi wotcerejšom rowje. Wot teho rova jeho myſtie k zamreku knižecemu ťohu čahum a wot jeneko knižecem ťoha ſaho k druhemu. Do jene bědje knižecem ťohu womti, druhu val knižecem ťoho nana.

Zato nai punjte, većje Bonac hajteže mala holtč; won hajteže njerejdeš, tako većje jemu hajteže vlađa. Won većje jednoručni muž, muževat u matim metčaju; wonava pač većje mudoma muičkijeho potočnega letojnina. Bonac njebičje jerje s tym vides jene kyla, jo bu jejny župi i wačerjom; wono većje neštjočičke chajka, doček večje won jenečje dječjo; ale wona mucične njemelčice hačz župu penjuš, a won mucičje mušti luboč, i dječjom a k ludej i bu k ūčerjom — niž i ūčerjom na muičkijehu jedoru, ale na wječnaj, a potom bu do mela vječnog bole a bo wožen — i jednoruč, pobojen žonu. Bonala većje bole s mušta a tebi da jejer pravno ujebežje, io heč won jednoruč, kduž hotči wa. Bonac u međje mošta, runješ ko tam famotua a wopuščenja čujisješ a runješ međježtvočno jeničkože župna jara luto. Bonac predeo na wopst i župnoč vječnaju a stanje

jenoz na krátce čas voda. Dalo pat běžetí dřevci mizerie. Bonata pak tali malice, jo móžetej gamec na luku večeřej a heví rožčeky řežoucí, řapocia naš řebovanou vodu a řebo řebo nadečo na trávu pichovac a dřevci v luhodce hrálovlad, nam ležetici a voda běžte vlnou bledu lás řežena a heví ruka běžetí mizerie řežljeninou, a jedou dřevci, jaso dřevci dom pichovad ležetici a chydiťti našeřizané rože namej doměřic, macez na proh řežejde a běžte kde řežoucí mjeze vodci vlasta a jara platalce. Druž dřevci wotolo řežje wia a jumaj praji, so dřevci nam mameřez a so dřevci ſeu k jeho koži doměřic, jo by ſeu řohnova a jumaj Bojemrie praji. Druž dřevci tež platalce a ſat a řanovem ſuži pichovad, běžen dřevci doměřic duchovnou a po modležde, a na hřebce juntkou dřevci ſuži hwozicu, utrobitce ſežze a jej řežljenou a potom jej macez do licha doměře. Na druhé ranje pat macez ſuži rada pichci koži hwozicu dřevci platalce a jumaj praji, ſe je nau wumrej.

Druž wojna ſeňo pſchijndže a dleje wojta ūac̄a hejraf. Weng

tež djeſeſi bále maſtaſke a lubowofeſke hačk hewat, jo ho Hölz woſpreča, kach bužek wouſta tež borch wunrieſc, ſo je jinac poſt dobra. Wouſta veſte ſieba hačka ſačka hewat. Hölz ſi Hölz a Žantot w kłodniu ſtejeſke a dželčomaj w rjantu hweče powiedzaſke, wo wykroſki horach a nědven morju, kde Žantot weči ſtevečekſtej a woun do wjekiel hewomu hampelmuſtej poſtaſowac a praji: hampeluſit k Žantot džetaj tež honi a morjo woſladač, ale Hölz ſia ſejna pěpni meſt vola maſcerę woſtaneſtej. Te ſlowa jo woſzu ſubjeſte, a wona ſemiu čeſtovne liſza maſtaſke. Potom wouſta a mačz doſto hromadje reſejeſtej, myſtym jo džetaj w ſabrodze ſtejeſtej; jaſo pat wouſta ſeho ſi minaj pičinze, ſia wona Žantot na ſku a hubkowidla ſeho a ſo jeho woſpreča, hačk chze i niſci do nečta čahuyz a mule tovrijenja wiđejez a něktoho nařuknuſi a potom do daloteko ſuevi wo ſahuyz. Höleſt wjednigl čahuyz, jo wſteſte mačz a Hölz hoču pičinzelac; jaſo pat ho jeniu praji, jo ſimie na hody mačz a heču woſpreča, veſte ſpoſoju, a jaſo hočina džetaj pičinzelac, nědvenko božek, fořtž i wouſtu čeſtovneſte, wutroba cjeſza. Ale maſcerę veſte wutroba cjeſza; pičinzelac wona jara plataſke, a jaſo wona jeho i kebi kłodniče, ſak by ježi miňbu pičinzelac nadzyla, ſwomy nedželni ſwonoſka a mačz praji: „Mój Žantot, to ſu adwentifte ſunti, fořtež wo lubom ſložkuſti powiedzaja a fořtež čzedaž člowyfem pičinzelac: Holaſ, jo ſteji pičed dirujeſi a ſlapau.“ Höleſt tebdom hiſteſce myſtiedjeſte, iſto čahuyz mačz i my ſprajſeč, ale nam veſte jemu hižo wjede wo rjantu adwentifte čzedaž powiedzat, fořtž do hody pičinzelac u a fořtžn ſi božek pičed dirujeſi ſtemi ſte, ſo ho pičed pradeſteče: „Mačz, ſu na nowu tydžien hody?“ „Ne, mój ſymo“, veſte mačz wotmoſwila, „ale ton ſwoniſ ſlapa, hody ſwony ſlinicza, a tehy dla je dženja adwentifte čzab.“

Potom běžde hóz s wówoň do města pščijeho. Tam běžce žo jemu nový řečet sjevit a móz běžce bězů řeby, že je jedno znamení a na macz a hóz by ho tež jenoz řečahau doprovodit; ale hóz všechny ho svoum řevoù, potom by k wówoň projít. Wówoň, tedy řežný řečej durjemi a klapa. Přeň tamym by wónu na to řešivo řeby: ažto běžce junckrž na hóz řebo s wówoň pola maczere vyst a jato svoum výjde wotverejených roun řevoňachu a cah pščevodzorjenou po drživ dele řežnýcich, jeho macz idzo no advenčne svoum doprovodit a jemu prají, že runje pšči wotverejených rounach tón řežný řezechje hózlinje klapa. Wón maczene řešivo tak pravuje njerohyni, ale wón jo wobkhowa wot tamteho dnia. Abo mjeje ju wobkhowat.

„Kožes Žan Bonak hčel na Švajčijsku mještanu a ūz
igaretty horje dluha a myšlel du jemu pišeš hłowny, tož by
wictor pišeš puteszat jahom wę. Bonak hčel na ūzne čas pomocy
jako by miot wonti do schule domiężżeniu. Wona mješteče jeho
lata lubo a wołoto ujeho rjejenje činięteli; wona pat tež ečejęz-
lafomnožę w minu budżetče a Žan wjetechęsze węszała mješteče
bač hdyž by w preni w rządowinu; a móz węsze tež nimale w kózdej
rządowinu preni. Wueżerjo prajačni, so dyrebi studowac; ale
wołota prati; so dyrebi pišečur bycz; pišečur hdy by studował
možto ſam leni lobje tež taſ ſenec taž nanci, fotniž běkhe tež
mješto wutnuszt a wola i mješto pišečur mješteče. Bonak pat
wutnuszeče a wutnuszeče a pišečur wutnuszeni zgle na mačz a hotru
ſabu, a čzim dleje běkhe w wutnuszu mješteče, čzim mješteče myšteče
ſabu domoj a wołota po ſdaci mačz a hotru ſzta jara wutnuszeče
wutnuszeče. Ženu pat běkhe jara dobra a jeho ečejęz-lafomnožę wut-
nuszeče a jeho myšle na pišečur a ūzko, na ečelz a wutnuszeče
mješteče wutnuszeče.

(Povratak.)

Raletni pôzri w šumje.

(Sfóničenje.)

monarhe ſemje wonjače naščne džecu ſestavaju a na adventiſki čas po Božim čvorom načinju mleku rôže lubočku je punjice, hebkiječju, človečju vutrobu vutrobu. A načini mati rôz džew derje ſtohniu a ſpôvaju mo Božim džecu, kotrež je luboje a hukeli.

Haj, hodovom čas je ualečen čas, hodoč je hodovom
idem u svomej rječnosti klijesčki i rožičku i vorjenja. Teže
u svomej, krutej vremi hodoč i svobodne wonja i na vnojne
lodove rože frječa, kotez maja dječje tal rad i v čloučivih
vutrobača fajčja rube loboče i u češnjučim uočaj u koj je jahine
kvetula hmečki i v pihes nim u svomej je vječnosti živješće živješće
dobjava. Pohlađajče vječnosti na tu hodovom rožičku, u vnuči
tej vječnosti vutrobača vobloženja latčeve. Vopomiješ: Sadač je
rožičku ujevoljala i u vječi vječnosti radu našečko
kvernečko Boža a modlo svome folena nstibuje u hodoči
Bethlehemskoj — pola teho je hyma, hyma hmečku svama!

3. Ualečni početi. Hodoč ptački na hafotici svama i pola
a slobom je i mlodej ūelenim vodženjem, potom paštrju svome
stadla won čeři. A hodoč adventice klijesčke latčinu a vječnosti
fleščecijenje je hodočim žedjenju latčenjuu hodovnje rožički
napřečecjivo hlađaju, potom vyslu i starich časňach v noštin
učitným kraju paštiju tež sopřístati a jařepeli: „Čeřej budič
Božu we vječnosti!“ Počet čas je vječnost je vječnosti dobre
vječnosti našich vobzow vobstrovit, jo ſu hame labyte. Ale
na pih, u starini međe Billinguek ho hmečke mledoč a starci na
trubjenje paštovju u Božej noži i dypon 12 w noži vječnosti.
Siamo u Brautiborſek u malej lehnici vječnosti Döberž pola
Spandava ſo hodoč pišta a to wat. 3. adventca hodoč na Božu mož
hodoč tajke loboče punti latčinu a vječnosti adventice spomenje ſo
početnočke vječnosti.

Дај воронин, люби читајо: Видев јуна неје, ходи џинч
јун љену пичкнувате. Ходи пајарујаја трућија, потом налеџо
пичкнуде. Алих вјеле ћеја вјеште патиште ћелујије, але јих
мадо ћи љубни најстни рођи. Сада је јудији пајаруји
щукајо јубити непута и ходовин дјечјатоја пјенамала, паја тко
видев јуна востање.

Lékár, kótrajz moje kam pomoci.

"No, ičto dha wężeze trojstowazeho a dobreh tola, hac̄ mūžu hiſhczę wimnożenym być?" ho tho woszji hwojece wutroby mopraszka. —

„O haj, ale jenož hdyž jsem tam wo Ježišku powiedział.“
„Ręczę się w Bożym imieniu, schaćże chceć, jeno so mięszo jestażnia winnożeniu być!“

Daž dřívěj preročíval Šimão da Briteschemo a na Golgathu
a predovodnáky hlydelem, bohatému muži k wojsknej radze Pojezdi,
wo wiemożenju, wo wodaczu hřeckow a prawodociſt w Zepiur
Akyrijsku. A doſelz nuda na ſtono ſedzbowanac' wonič, wera a
věry troſti v hlydej wtrubuje međina namaz.

brych dželatcerjo (s najmješčima na jasno) domoj ičeli, dokelj
drevja hrbotu rano žajo čerivni k dželu bjež, a dokelj češka
hrtova jim dželo paciži. A hdyž na to vratilne žike mudi do
doma pribijnde, potom tež poštojnoča s lumenovča pščibijatec.
— To je vopramanje dobra rada! Bona ho tudy nasponuni,
niz jo bi čistjana a ſaho ſabtja byla, ale jo by k vopomoničju
a Boh doj, tež pola noh ſcebovem k vunjenježju pidičeha.
Potom by nětorej vbohzej mandželjeſi vromane byla, kotraž
hrebti domach hozje kuhý plata, hdyž niz v forezje ſpojui
mudi v palenju pščibije a vboha žona i džecizni domach ani
khléba nima!

Něčíto řeč rozpominaju.

Bohastivo.

Khudy mlodenz hó juntrcž je hwojim předawšim wuczerjom řeidež a jemu ktorzeje, kaf hó jemu hubenje dže, ma hó tón abo druhí jeho nejdusich hobschulerjov wjele lepie.

"Szyi mi wopramdżę taki kłudz?" prosi wujec, "ty dżę
w hajnej strowoczej pśiedże mnu sejčiż. Dwója rufa je żpłyna
a wujchłyna f' dżelą - by heci ju ja tħażżej wotruwbimex dat?"
"Wóh miż-żwarru", prosi młodżen, "fak moħto mi to do
miflouw p'qidni?"

"A twojej wożi", wyciąg dalej powiedział, "trotzże tak
jednicy do Wożcje rycieje stwórcy hładatej, ja telfo pjenies by jei
dak? A twojej Rytichy, pitches trotzże ho swępanie pinczotu,
także twojich pinczotów z tebi dobrym, by je ja pośkąd zancho
trala wümienim?"

„Sandecze niz”, wotmolwi młodżenj.
„Derje”, prají wucęć, „duż njeſkorž, ſo by khudj, ty maſch
kubia, kotrež by psches pjenieſh.”

Zena fſchijnoſcherſta.

Mandžuska Pavola Gerhardta, tutejho ſlawneho klenutjeſe-
pečniciu, foteníz mu my džatovou ſu mycjele rjany
lubočin klenutjichou, mjeſčej ſu ſwoujim mandžufitvou mycjele
klenutjou, ale ſi teho, ſchotu je wona w czechich dijnach napříkazem,
a ſtatož je nam ſchewante ſpořínaſem, ſak je Bóh jej pomáhat,
klenutjou noříz.

14. dňa januára 1657. Rajú džesús Maria Híľka mojé
smeje, neto vohniejsih mi mojej wochôz radoch a mojeg
wutroby wjesebe. Tola ja mycham slorječ a platač, tóto kúješ
je jo dať, tón kúješ je jo myat, mynat reho kúješ budiž kľuvalené
Dňa 25. merača 1659. Rajú dneš džesús, kathefria, kde
smejne komofry domješene. Ach, dýkbu je byč hies džesús jašte
wutrobyjena? Ža nem, kúješ, ty maši môž, kúješ i tworjou
ichos, chzeč, ale dať mi slorječ a platač. Dajjež džesálcam
ke miui vjahnúc a njevobanajc jinu, pšehoč taſtih je králewu
Bože. Dňa 30. octobra 1660. Smejnený dňa naju vecznejšej
džesela. Kúješ, ty wých, ſtota moje macéne wutroby myječ.
Teho dňa chci moju ruku na môj vt položiť a myječež. Kúješ
neto nem, jo ja dobitne nejiprím, ſo by den džesela my „macé
mjenovalo. Ach, wodaj mi myje brechi. — Schtívorte džesúso džesel
Boži narichmaj, jo nejby čežja vječečeksa byla. — Vjate džesáce
ſafó wutreje. Tón fréz pšajtajc mažeč. — „Dybi vjichcik, kúješ, dñe
fréz jandzel jumercje do našehe doma vječnuc, kúješ, dñe
kejel jeho ſe miu. Ža hym jara próná. Kúješ, ja wozatujim
na tuvie ſvoę. — Poječza lét poječzo hneďdečko wona ſač
do batabatne wopociaňu, ſi je wostrenim Božemmu ludi.

Szławomu ludźmianu. Kiedy będzie mianekrzesz w towarzystwie duchownych
szlachetnych ludźmianów. Duzj to przejęcie nasta, idzie mogać
inwestowaniu moż, hduż je wyciągnąć dżęle wózkałtka, naj-
szlachetnego soho południowej. Duzj jedynie to, duchni sażo wózku duchne
mienowatce. Zalo, jeho wózkałtka, zo by ho tez wyprowadzić, schio
ma won plicht jeho wiele dżelach do pojazdującego przedla, wycią-
woni. „Ja man w mojim wózkułtka matni domiązu kapaku, tam ja dia a ho modlu, faž hujto ho spredzony czujni; ton hredje je
mi stanijne pomiat. Wózkułtka dypbałtka wózkałtka, zo jeho dżela
wózkałtka, zo je jeho moż najwyjmiejsza. Won pał w poniznosczi
wózka: „To nieje moja moż, to je moja Boża.”

*
Kad Žendželjske banž je dživna, ale jara vunemška maščina, kotorž je najboljši vunamatel. To je waha ja štote. Přiži vajenju ho božnji frček nene štote na male mojnjene blidlo hrjue. Maši polni wahu, porči won pščihenje ojo jo na pravnu bot češnje a wone ho do ludži wuda. Rima-ši naš polni wahu, jo drudi porči na lebnu bot češnje, hždež pod nôj padnje, tutejž jo hunjede po njih dělom roščenje. Wone po tačini do ludži pščihenje ujemajože. Kždež molenje je přiži tutej maščinje ujemajože. — Naučnjez morava maščina, wona tola te schjot wahu nina, na bot češnje, tak wjese mjenje teme hujzenju teho řešetja tom wucešnje, fornži ho vlečed nem loški namanila. S taſtej větoštuje hujzenje khrnujut džecij hjes tñmij, třik z prawoži, a tñmij, třik z leviži žalnječja. A taſ zatočinu dybri byez, začepnjenje byez.

Dobra rada!

Diozefansta Iherwadzjuna wobrijca Zerht je ho na wistowaniu komorze i tej prouti wobrojila, na to dzelacze, ho je ho mda wjazd pobota dzelaczerow wjazdaczila njebo, ale drugi dzec. To wustupjenje teje Iherwadzjuna moze je jenoz kharacic a poruczecz vitezhot uiz jenoz wjazczenju njezdziec by to pomozebyt, ale tez w tlejce wajchje by se zkonwaniujo bylo se kwasne wobrzejnozhe dzelaczerow a roboznanow. Szobotu wieczor ju dzelaczerjam na piuciu domu zyli tydzieniu mdu w satu do fortejnym hiez jedze a tam wulci abu malci dzecie zjedzicenje mdu wjazczenia. Sanjedzenie je cismi wiecze, dofelsk ho na drugi dzec, njezdziec njezdziec a toho dla zane mozu myztrejewo. Zyli hufak je, hdy by ho mdu n. pich. wjazd wjazczenjewo. Potom

* * *
Bo starobje.
Bjes 1000 lubžini nimalo što starobu wot 75 let. 38 wot 85 a 2 jenži wot 95 let dozpi. Sajmawne je, čłowěku starobu je starobi dźielni stwórzjenių yichimacę. Bjes schomani móžec pleszat (Epheu) 450, saftanju 600, zedra 800, dub 1500 let starý być a u i Humboldt starobu Laobab schomana (w Burma) na 5700 let lieżesze. Myby móža jara stare być, prajilo ho je, so i najmejša staroby dla jenewmieni; jenoz plesz wjenje o druebi rubiejsne swęciata kónz wojuni. Karpy móža żałobnie stare być a cžim starobje ju, cžim wjetshje narostu. Bjes schwytnohatym jenveriatym manu elefantu, fotren móž plesz 1000 let starý być.

Samolwity redaktor: faraś Góleż w Budyschiuku; żubredaktor: faraś Henczka w Wochośach a faraś Mrózak w Rykwałdzie. Góleż a naskar Szmolerjez kuiżeszczenie w Budyschiukie.

Pomhaj Boh!

Cijeklo 51.
22. dez.

Ljutnik 5.
1895.

Serbiske njedželske lopjenka.

Budanovaju ho lôzdu kobotu m Čamoterjez knihčičevjetnu w Budvitsinje a štu tam doštač ře skitovršetnu východplatu 40 mp.

4. adventska njedžela.

Wjehelce hody.

Hody ho bliža i naše dženjinske „Pomhaj Boh“ čže tež s dobom na hodoči nam povjedac. My čhemy wičitzy radži wjehelce hody hrvječic. Ale k temu je nujna hodovina utroba, t. r. vječelska utroba. Kat je dostanjšč? to je to vrastjenje. Wotmovenje nam Pawoł w evistoli 4. njedželi adventa dava. Fil. 4, 4-7:

Wjehelce ho w tym Kneju lôzdy čjaz, a saho praju ja: wjehelce ho. Vaša němoje budj njanom wičitlim ludjom. Ton Knejs je blist. Pjestaračeje ho wo njež; ale nješ we všchém vězach vašche próčim w modljenju a žadanju s džatovanjem pšed Bohom hjaune budža. A ton mier Boži, kotrež wičitki je, džeti wičitku rošom, vobartun wičitku utroby a wičitku myšle w Khrystusu Ježušu.

Bucž k vječelskym hodam — džijmu jón.

1. Wjehelce ho w tym Kneju lôzdy čjaz, a saho vroju ja: wjehelce ho! Kož krala Davidova harfa čjennu duch Saulowy sacžeri, tak čuze japoščot rady se hvojimi hlowimi studni myšle hwojich Žilipitskich sacžerici. A wopravđei kat dyrejšće to jich hmc, so runje Pawoł jich kat napominsache, wón, kotrež tehdom w jaštje heđeje a všechnje hmcjetu strach všed žobu meješke. Wón to potajništvo wičehje pravije křesćijanstve wjehelce žadyn taſti khudy, taſti hubjem, taſti vopuščeney, koſeze. W tym Kneju ma živoj torjen, s njeho ho žorli, so japoščot k njemu prajiež njemoh: „Bohladaj na moju žubobu, na moju njušu a strach, poohladaj na moje psche- sežehanja, moju khudobu a pschi tym všchém „stajnje vječelu“, — to je moje heſlo. Kat khuboko dyrcbje vječelosć w nim težec, so jemu ju njež rubječ njenomežče. Schto veſte to do wuleje, bōjkije vječelosće, pschezino kotrež ho byly a bolesče ani šbencje njenomežchu, vječelosć, kotrež čjennu jaſtvo fož blončetzo rošhvelli a žamo žmijerje ho njebojo do wožadu sawyta. Wjehelce ho! — Ššvét wožarjuje křesćijanom, džeci Bože jato člownjetom, kofiz žanče vječela nimaja. Ale schto je wožarowac? Wožomnik Khrystusom, kotrež je znano swotowownje khudy a tola žnukswownje bohaty na vječejstich tiblach, swotowownje vječbozowny a tola w utrobijskoj žbony, abo žvět, kotrež je taſti bohaty a tola taſti khudy, kotrež tak vjeſte wo wjehelci povjeda a je tola w majhliučkej utrobijskoj vječbozowny, hubjem a hjeſ troſčita? Schto je wožarowac? To džecjo Bože, kotrež ſebi darmo wot Boha vječeli utrobu wožradjež, da, a to hveñe džecje, kotrež ani próžy ani vudavšom nelutuje ſebi svboje dobyč, kotrež ho ſaſo rošlana fož ſchležia? Schto ma ho wožarowac? Ton, kotrež wjehelce ho kaž ranjše ſera, kotrež djeti věčezneho wjehelce všchjipovjeđaju ihadžea, abo ton khudy člownjet, kotrež wjehelce ho kaž plomjo ſapali, ſo by potom nož dživjenja hšček čjennujiču ſejnito? — Wjehelce ho w tym Kneju toho čjaz! To je potajništvo wičehje pravije křesćijanstve wjehelce.

Wón dže naš wutvořej ſe wičehje njuš, wón dže naš

ibaznij ham byč, noš wote wiścittich hřechow wuciąsciež. Schto by semja byla, kdy by won ſo nam nieſtebi? Nam hiſčcego pŕchezo czemna ſemja. Schto nieſteba, paradiſ? Nam hiſčcego pŕchezo ſhubjeny. Schto nieſteba žimjene? Smjeritno ſejen. Schto noſte wumieſcie? Hřebny ſonc. Někto val, wieſtel ſo, tſchelſzijanſtvo. Šwet běſki ſhubječan, Khrystiſs je ſo narodži; nieſteba běchu ſamknjene, někto won ſaſo durje do rjaneho paradiſa wotamſtne; někto jedny džec druhemu praji, ſo je moje žimjene wuciąwanie do rjaneje węcznoſte. Někto žana ejeſteba wjazy tak ejeſta nijeſe, ſo ho nijeſe niemobla, žadny hřeb tak nulli, ſo wodača niemđ; někto je tu węczna pomož, węczne wumogjenie. Wieſtelče ſo w tym knjelu.

2. Wscha měroſež budž ſnajomma wiſcittim ludžom! Kak rjenje ſo to k wieſtelcej hođaji! Wieſtelcej trunam wutroby prawy hřob davo, taž trunam harch; w měroſeži truny derje ſlinča. Wieſtelci w tym knjelu! Měrni pſche- ejiwo wiſcutowi člowjetam! Hoj pſcheziwo wiſcittim! Kož malo Bóh roſdžel ejini hjes ſtym a dobrymi, ale je wiſcittim ſhuoju ſbōžnu hnabu ſhabdečez dat, taž mato ſkennym my roſdžel ejinič, nejekným ſo ho bade vrafšeč, hač ſchto luboč ſapuži abo niz, hač je nam ſchtó derje ſmyſleng abo niz. Maſcha měroſež dyrbí daſe tež ſnajomna byč. S rjannym hłowami wuciąnenie nijeſe, měroſež ma ſo w ſtulach ſhiewic. A kaf? We wodowanju a dawaniu. O traſinu vucz k wieſtelcu hođadam, hdyž tu breatre, ktorzy je ſo na tebi ſhredčit, wodoſit, hdyž domač hjes miſiom a žonu, hjes staroſci a dječimi, hjes bratrami a botrami reča: wodajny ſebi, taž je nam Bóh woda w ſcheytuſu. K wodowanju njech ſo dawanie pſchiamkuje. Dac̄ je ſbójniſtvo hač bracz. O wieſtelci, ſbōžni ſhodowny čas, hdyž twoja ſlužba nijeſe, ſchto prawiza ejini, hdyž ſhuda wudowa, wot torejci iwoj dat ejeſtu ſtarolę ſwomje, tebi ſi džaknimi byſlami „Bóh ſavlač“ pſchivola, — ty pak na wiedzeni k wieſtelci wutrobu djeiſt.

Hřečke ſlecho: Nieſtarajſe ſo wo nicejo, ale njech we wjehed węzach wadke vroſtwy w molenju a žadanju ſi džatowanjom vſchel Bohom hawnie buža. Hdyž ſtöneče na niemere ſo žolimje morjo ſweči, wone ju viči wſtej ſhuoje ejołocje ſhreči niemđe, a to doleči je niemērno a žolmy wſhoto djeja. Tež ejołofa wutroba je husto niemērno, ſtarolę ſi wneſenja ju tož wthor do niemera ſtaſa. Rajprejdy dyrbí ejina byč, ſo mňho ju Boje hnadne ſtöneče ſo ſhuojimi wruhami ſhreč. Ako w tebi wociaſtne? Pſches modlitwu. Eſki ſhuoju ſtarolę na teho knjelu, a wichory wutroby ſo lehnu, ſtarolę ejeſtu.

Nieſabudž pak pſchi proſhienju džatowanje! Ja chzu teho knjelu hwalic, praji pſalmiſta a ſo k niemu wſhlač. Rajprejdy ſo Bohu džatowanč ſo wiſcito, ſchto je nad nomi ejini a potom jeho prohycę, taž dječę ſhuojeho luboč nana proſhy, — to wutrobu ejini ejini, ſo je, taž ejołe morjo, w ſtrumy ſo hodonow ſtönčito blyſkivje wobraſhia. — Wieſtel ſo w tym knjelu, budž měrny pſcheziwo člowjetam, mod ſo radſtivo hač ſo ſtarolę, — to je vucz k wieſtelmu hođadam, k wieſtelce wutrobu. A ſo by wieſtelca wſtala, japoſtolski pſchitati: Męr Boži, ſtotry je wſhodni, dylgi wſhodni rojom, wobarni wſhodni wutroby a wutſhe myſle w Khrystuſu Jeſuſu. Hamjen.

Ra Boju nōz.

Hoř: Za i nieſtebi deſe.

Jeſuſ ſuſ ſo je jara wieſtelca, ſi nam powieſci pſchitati hođowono: Jeſuſ Khrystiſ ſo nam narodži, We Bethlehemje we hrođi.

Hoř, ſaſa džitvou ſhoditna Tym paſtym ſo poſta, kři na poli ſloži poſteču, Spěnojo Boha hvalachu.

K nim jandžel ſi niebjež pſchitupi We jaw wulſej ſtahnoci, ſich poſtroni: Žso nijeboječe, Bam pſchitovjetam wieſtelce!

Bam je ſo ſbōžniſt narodži, kři Bóh je běſki poſtabil, Boh ſo Bethlehemje ſam ſoječe, We hrođi, w ſtobje, w hudoſje.

Něk ſuſa wulſa jandželſta We ſhoditkoji ſo poſta, Ěſi ſahēwachu wieſtelce, Žo na ſemi wicho ſlinčesče.

Budž Bohu ejeſč ňěk wſhoto, Na ſemi mēr a ſhoje wſhoto, Tež ſhodowanje člowjetam, ſo Bóh ſam pſchitidže w ejeſe ſo wam!"

Něk paſtymo tam ſhodatnu, To dječatſte tež nam ſadu, Kat jandžel ſim to prajt bě: Žso ſradowanachu wulſhene.

Naſich ſbōžniſt bě, ſoh' ſam ſadu, Žso pſched nim dele ſlatyku, Žso modlachu ſi njom' w luboſči, Kři Bóh je we tej węcznoſte.

O ſbōžnu, kři jož wihadt je To rjane dječę luboſči, O ſbōžnu, kři jož dženja ma We wutrobie ſa ſbōžnita.

Tón dyrbí ſbōžne hođy měč, Žom' wutroba bě ſe rjenje ſeječ: O, Boži, daj, ſo tež jož main, Žom' wutrobu ſa ložlo dam.

E. P.

Hođy.

Vul. 2, 15: Pójmy něk do Bethlehemu a wohladzieniu tu wę, kři ſo ſtan je, a ton knjes nam k wiedzenju je lejimi.

O nojwjeſtelici, o nojſbōžniſti hođowony diju, ſat dyrbí ſo nowa krajnoci thmolici! Nojwjeſtelice wot hođowanego ſhiedzenja pak wieſtelci ani daty ani ſweſci na hođowanym ſchotone, nojwjeſtelice je hođowona hſtoria. Wona je runje ſadova ſo hloba w miſlach. Wona je nam wſchitum danno inata a tola wona pſheze ſaſe, naſte wutroby ſapidimije. Hdyž ho powieda, kři dječę ſoječe, muž a žona ſabudjetaj na mudu, na ſhuoje ſtarolę ſtadobu, wona ſamo wieſtelci ſi ſhodzivjeſi hřečke ſi purpurnej jahnoſci pſchitraznijje. Dzieje, duž podajny ſo na labym hođowanym ſhiedzenju do hođowanego hſtoria. Bóh ton knjes nam wieſtelci, wutroby ſi temu wieſtelci!

Hođy je ſo hođowona hſtoria podala? W tym čaſu, jako

thęjor pichaltajnu wuda, jo by ḫo təzdy schozwac̄s dat. Romisze
tęjoroweb tehdon na wjezdzie hwojcie myzg stęczej. Ale
miesza na wutorach będzie najprawdziebniej hubienin. Rabożyna
a róziszwojowę ḫo hubieniebę. Majłepszy i luda hebi po wumażeniu
zadach. Duż pichaltę ton kijes, jało będzie tō czek dopeljnieniu
a kwet będzie hwojce myzg wumozieniu, jało kift.

„Kožje je bo hodovna historija Štata?“ Že malym mreževem Bethlehemske in v tnu malym mreževom njevjam ja to mrežuo v řešenju svih hrožej, ale tam v hrožji, tam je to mrežuo, štremuz manj ho ſa liby hodovnoj hujedeči džafonac. Ale čebo da taſe khude a male?“ So by tez khudy a male nadzirjo, mreža a t hujemoj svobodnej vlečihot. Načinjajo ſi bo pribed nim hanbavljajo mreževja in najbohatih dybri po halte khudy řežnici.

Стих то не едно и се срета у историји. Вон је дјечјо. Али дјувне дјечје. Писате му је дјечје бића браћа, би мјештани дјечјима на хвједце зеле чисте а биће џумпа. Дај бихчје вјажи, вон је Воже дјечјо. Вож ѡот Вожа, хвједло ѡот хвједла, хвјенче ѡот хвјенца, тон ѡихомању у дјачке ђебљаке, тој веџуну у дјачке ћахинје. Дјечјо ље вјоравајуји крал, потремуј ље људим крал њерима. Воне је вјеле мјозиније хадж Домити ћезор. За 300 године људи хију кторој тело дјечје у Јоније. Воне јьлу хвјед водиј. Стојимош на тој да ћенка тујему дјечјији тајце крајне бихчјате хвједчији хвјечја, тај ље бихчје замењу друхимаја, стајеј хвјечјате њејциј? Стојимош нѣтко, ље љу на то дјечјо усе мјихтићи хвједимаји речадај у простијима вобрећија, корјез пала ијехо фанећији вонфлесије наматаја? А ижејадај у дјечјији хоби напијај, љу ћи ље к тему дјечији у хрдији а у љуботи модлит јасо у тојему стијеј, у тојемуји умношијија ље јбонија?

Езди художи пастирјо на полу дечијем ледбом, езди пренеши па пренеши ходовима хвједеџију. В хвијојеје хамонију па хвједеџије па тим хвједијима хладачије. А ти, мој либичијејашко, хадије беши дјечија а у њој тек љубичијејашко, хадије хвијоји. Схртјај па тим хвједији а у њој па хамон хвједији нејадоји, жадоји, хвједеји нејадоји. Хлобњији напјелји с фубљами, а хоћатији
унјајији, унђубљији.

Šanjdelskeho ria škóthimy prénje hodowne przedowanje. „Rybcejše ſo“, proſi wón, „piſtejot hlaj, ja piſchiowujem wam wulſe wjeſeje, fortež wſemim ludu ſo dfačejem. Piſtejot wam je ſo dženja ton ſvobodni narodit, fortež je ſkrytis, ton dženje w Davitowym mērje.“ Ach ſkýhlejce to to, my lubi ſtehřejczo, to je to naſzlochde a naſmiozneſie, idzot može ſo clywjetem piſchiowujec. Škýhlejce to, wy klužni hředyma, to dženje dze iſpahat wot mielcheho ſwiedomnija a čejſtu wot wjeſeje wutroby wſeſe. Škýhlejce to, wy klužni dženje ſo dženje wam duchowne poſlady wjeſe, fortež ani mole ani ſtefawja, wjeſla ja hdej podbiſti ſo la nimu njeſpoja, ja je njeſtefawja. Škýhlejce to, wu kluži, to dženje che ma troſtehnozna na ležu wajſich bołotezom. Škýhlejce to, my wobezjezen a piſtejehšami, ale tez wu dženje a ſtar, wu wujomu z žom, hlyſhce to wſižtan lubo: Wam je ſo dženja ton ſvobodni narodit.

— Ta powięść słusz nam do wutroby, potom mówiąc, też
sztachetowiąc do hodońskiego kleru i tutejszych kynów.
Wan w kujawskiej noż na Bethlehemskich i wojciechach salinę, tak
dziwienie tutej kleru i wojciechów niebędzie, hukti i wiecznej dominii!
Cieciu budi! Wsze w wojciechach, mów na jem i głosiemu dobrze
hodośodanie. My pat wojciechom, kaj postrzio hwoje folena pśzed
młynem hodośnym dzierżatowam a hewiamu se kujawianu jandżelion
otchys usiekie zyke dziwienie a chzemy jemu żobi śpiewac na żachonach
wieczności!

Ężej budź Bohu w wyższości, mier na semi a złowiefam dobre spodobanie.

Haujeu.

Ma hodyn.

Genęž jenu hodžum ſej žadam
Sinuſta w mojej wutrobie,
Hodž we Bozej noz̄ ſtejo hladam
A jaſnej býſtej ꝑwieluje,
Deat tam žyka jandželſta
A miękelu nom iohvema

„Cześć! budź Bohu we tej wypożyczeni
Na semi pak wchodzić mier,
To je wchito i dobrę spodobnoścę
Ełtonjekam, to dińska wę!
Duz też kobi saipowią,
Bohu cześć a khwatku daj!”

Shtož ho švætej bësche powjedalo
Wjele lëtow tyħażi,
To je ho uam nētlo dopjelničo,
Shonja naſche wntroby;
Schpawdha dha zyli ūwt:
„Kherustuñ je f' uam pħieħiċċo uet!“

S ujebjeſkej wyſkoſcieſe dele
Ze nět ſbóznit ſtuſit k nam,
Wumóz učej wot hřečha, hñjerčeſe, hele
Hnadi ſpřimijecz člowiekiem;
K nět manu ſbózničká.
K ujebjeſham Vbš wjedze nař.

W hréchach, w skózjí běchmy podnurjeni,
Róz nař kryje s čemžinýčku,
Božom' hneče, hñdej lapadujeni,
Šubíli žumy lubočej wšich;
Voh chyzíkhe uňa jatamač
A nař t heli potlačac.

Olaj, duž i njebež dele hrvatsda jažnja
B' čemuočeši nam sešthadža.
O, tak mla, hnady polna, kražna
Hrčjimju seniju rožasjanja;
To naich luh, Željš je
Troščet a hnabu pčinjeneće.

Dajna hnešda we tej czemnej noz̄y,
Wunožniko, sbóžniko;
Hdyž ja pónídu po tej semíšej prózy
A tebe, luby Jesušo,
Dha mje ſ̄ hnuad k hebi wšmi
We tej ciechci wečnajopeči.

Tam chzu ja czi czelez a thwalbu spwacze
Psch tej byle jaudzelscej;
Tam chzu nowe rjejstche thkerl'sche dzjelacz
We jwetilne ujebejeti.
Tam pschi tebi, Ježu, my
Berejne hadzi koniczinni

፲፻

Adventise spuit

(Połączony)

III

každú. Potom ho domoj vráží. Vón heví hřešce dojedný vjetí, když je mědečka, jo by kam započet možl, ale dotelej mědečku domověře hřešceho, jo domožitko hřešek, jemu požehnán. Prečne polspuť ho rázdušnem a nám ho mědečku, když mědečka, když mědečku broubla klečovou mědečku žádovou v jeho domu mědečku. Vón po pravom zane druhu mědečku mědečku hřešek mowu. Mačk běže se hotru u tmy matym hřešek hežko rostata; hajtka běže heví řapo jencha mědečka ja myza wota a wohelby všechnup běžeji řej píšat, jo řej to žezeji myewoda. Díky běžež zpět myewoda, když po tím, jo běžeji ho vón domoj vráží. Vón myewoda unazují a křes Bonak běže wopředzjeny miž. Vón myewod běže ho sa króte řeňa wohochází. Všichy jemu k řeňu džejí. Vón běže heví kam hřešek rjana křeň natvarot; ale mno běže wobsladuniv, když myaz myewodi, hačž jeho janozhe- nje dořeňa. Bonaka běže wísečka řap a dívka řemidi iháč a běžeji jemu přajíla, jo dívky Vohn píšeček wozajdou a v wutrobie mědečku pohobzajíc starfischeké doma ho u mím pojřimáta myebéda. Na dobo běžeji řimereč na nijn píšečka. Vón běžeji myezo myezo vjetose domej píšečka, jo by ječe řimertučka toži píšečka. Bonaka běže na myezo pohobzadu a ř mulec průči píšečku wupřazí. „Haj, ja řejci píšeček dřečení a klapan? Ach myz luby — vón žde — pomáhni mi! — Vón je advent! — Twoja mač je přajíla — twoja mač!“

To běže jemu poředuje žitou bylo. Potom běže řimecem wupřazí.

(Sfónieženje.)

Wij Jurij.

Hodowne powiedańczo je žiwenja.
Hanża i kwaterom hwoje toczęc wierczeče a nittę je ich pches
perjty będzie. Szczę by sa tdu doci prawne wele noviaczej
dziela. Haja wowa pjędeczka na żałobinu, duż wózach dźwierzej
noh a perły hibek a pięk tunc wihem. Wtęże żałobinu nifta
dokę. Wona będzie skoda wiodowa. Zejmu muż będzie wojata
wo why wol; tunc będzie jej będzie dwieć latowej wunrej a nje-
będzie jciu mico żwawostki thiba malecho Hanża. Tanc będzie duszyn
hökę, fortez będzie macjeri jara dober. Wón tež luciesche macjeri
wuu a jato adwentowe wowny ſwonyachu. Tanc praj: "Macz, czego
dla njeprzyjazne wouj. Dzirz a man pjenjejce njeprzyjazne? Ty
polu pichę powiedzat, so ma wou wjaz wjencie haż na połobatidzi
but wo why."

„Lubož Janko“, prejí macž „mój manowj lubeho ſbóžnika a
hdýž wón poſla uaju bydli, potom hmoj behataj.“

Hólečt když hłomu pořítili dny jenewidzieske, tak heví mać
mocne węzły tręceję. Mać pak też hłomu pořítili a da sajde-
nym czašom minu swojejki hylbojęce wożow zahamieć. To będu-
je ręce hodźiny byłe, jaka gneudzieska wona je suoju bratrom
Jurijem domagać do honowanej wobradzienijskiej stury jasnowięczej.
Starześ będeńcja wisiutko na to wojsko, to wjedtaj hwojci dęktai
nieczo budeńcja nawiązaj. Potom będeńcja starześcjiem Jurijem
torzys będzie na bartu, tali wurzonyj jasnowięc, będzie daloty won
do hneudz zahamij; krotia będzie domach wojskata. Wta będzie ho
mimyle. Haja adventist czaš będzie był; tedy będzie jej Jurij
pijał, jo je w Magdeburgu döber mećim dojazd a to dybli wona
je ujemno piścieni a to malińcze, ielotz będzie wona nawiązła.
Wona tebdom na farcie ku kłodzkoje. Wona będzie jemu wotomówita,
je dże rabišto na wphy wojszcz. Nato jej rabię wjetnibokizmum isti
naprija; jato pak będzie jemu pójzeli, jo je s'wojazjom po hłubie,
będzie jesi won na to wrażal, je ho mózko tzy hłubil, zo pak dybli
ju prokryje, hdyż dże wona do taſteho niszczo ſeſtanta ſestupieć
jo ho piściodobne dale wo njecho niszcza. To będzie po prawom
pojednani bratorewem list był. Szamo tebdom, hdyż będzie jei
mańzelski wunżer, be'j wiđi jenoż male hłomow pişał, fotrychę
da będzie jara wojata.

Wona pituje dale východžíče. Na dobu jej ruky do skna paduňskéj a wona wobledou a na to ſo ſafra vyrjetše. Tón hám dřen wječnor dytachou ſuhobu po leſtaru hieč. Wóna prají, ſo na ſahorjenje pluzon čepri. Tydžen vobžidlo — ač tehdý Žant horze, horze myši plafeček; tehdý vichodžízku čornije wobledou mažou, ſatou ūčenou moře do černouho ſobedou vobzadu.

a některé težších vlastní a jóni von nejednou a čo cíjenného romádele píšejičku. Ktijes duchovním však běžte vrací, že je wnejcí řádový vřád; ale woni Žirii na mořečním pobřeží nejdřív vrací. Větší vřád hanec žádají děčí nejméněče a woni běžte tež vřád, žeže lečne někoho k Žantovemmu vocičeněnímu píšejičku; ale píšejičko wón nejdřív.

W wosečných svatvach direktora bauti L. w Magdeburgu ho na hodovém výjedzdu hotoviličku. Ktijen direktora na hodovém zájdu čáslavice, totenkž běžte řapízování a čazbice ho tón děčen domou vročejce. Přiši wšichom bohatovaje tola w traťních svatvách nejeho potravnouchovatce: živnost a luboček potravnouchovatce. Živnost nejeho zájdu, pobozu, ponížu muži a běžte hzo řata dovolu muz prospěška, řo by ho nad řivojové hotov a jeje děčíznam knutil. Wón pat nejdřívě něco wo hotovje vročejce chyst. Někto běžte hora píched třímu vnedělenci řumrume a wot teho časna běžte muž řamčenjem řam a ho řivoje píčež hvoždit. Někto běžte všechny třímu dřízeni řapízování a jeji ani uverají, běžte čarpiče. Hdyž běžte jeji řezanje vrací, běžte nón wždžen hnutu vrat; jez běžte ſo kamo dofa, taž wž ſo hnutu w jeho vročeju řivožtu. Někto woni na vječo čáslavice. Wona běžte hzo na dvorničkách řopota; ale woni nejdřívě píšejičko. Wžžom běžte; hzo běžte zoh dojet. Wona běžte hročeví hodovníčku řefoma řapízováza. Někdy dyrbječe wón píšejičko, hdyž i žula ſo řořečor všlaře. Wona běžte ruzu řumrume. Tač běžte řumrume wročej všlaře. Wona běžte řumrume řefoma řejata. Ra dovo wroček řefoma řapízovatce. Žei běžte, taž bytu ſo wortech na kult dříze notanout. Štravu dříze ſo wortech a mits ſun Žirii — ja tuſi hloček vročebu.

Možnoue wobliežo je ho hnečejche; w jeho wočomaj pa šo
w morju življenju zweteljachodowym istomu ſoku vlečežatym.
„Tu moja luba“, wón hnečejche, „tu wiedu tebi hodowym
dar, kajžiž hy hebi lata dotho žadala. To je Žank, mojej njebo
hojneženje džeczi. Nekt wem, jo je moja životna bohateža mela. Nekto
bach jezim bratr; piščevò wona je teho življa župljata mela. Nekto
budiž ty moja luba žona, temu džeczi i mačzeni. Že ſo nabiži-
jam, to miženam tež my hñíčheže wileštemu pišečeželj džeczi dirje
wotwierci.“

Wona żebi Žanka k wutrobie kwożętche a kwojemu mużej
hłowni k wutrobie ſlehnii, a hodowne kwożęski ho tjońi bohatym,
ſbożownym czołwiekam do woblicza a wutroby kwożęzachu.

Niektó f rospominanju

Misijetje, hdež by na hojpodze? Štu ty na hojpodze, hdež
jeo vutroba kduha čarje a hufa a mala, jo hebi myhlí: v, n, lejjeze,
njenouči ruma v njej meč? Počež a wohlastadje. Bvu ležejce
v štoliku, jalo ho narodži, a misijetje ruma dočej. Ty, lejjeze,
majci ruma dečej v kduhem, malej, vutrobie. Nječe Boh hebi
vutrobie kduhov na tym hmečce, kotiž žu v mječe bohačje?
Vutroba, kotraž je jato wobudjenje za najpotrebitšeho človeka
vichelydu a vichemata, ta se je wutleho Boha a bōžitku hdež
vježda wulta dočej.

* * *

Zeničke ſtovo je, vot fotrehož vjchitke ſtova vjeru pſchiidu
a na fotrež vjchitke ſtova vjeru vrdče počačaju — a to ſtovo je
vjeru počačku.

„Pomaj Bóh” je wot někta niz jenož pola
knjiesow duchownych, ale tež we wszelkich psche-
dawarnjach „Sserb. Nowin” na wžach a
w Budyschinje dostacż. Na shtwórcz lèta
placzi wón 40 np., jenottliwe czízka zo po
4 np. pschedawaju.

Pomhaj Bóh!

Cíklo 52
29. dec.

Litn. 5.
1895.

Serbske njedželske lopjenka.

Wudawaju ho kózdu šobotu w Šmolerjež kultúrnej českejnu w Budyschinje a hu tam došťacj sa škôtvorilskemu pôsobeniu 40 ro.

Niedzela po hodzioch a lata konz.

Moj. 32, 26: Ja је пјеворујсћи, хиба јо мје
појдохнујесћ.

Лепішчею даю їа вулход їа старехо а їа мутхход до новеого літа, до літрею їа неісторії дні іаступимі, віє-
снай, між мідь нієрусташу моділіну Іотубову:
«Ки же, я єже їа неівешчану, тібі їо міе ве-
зіоннісій!» Вона ма віз нах праве мудреч езінеч
ї євзінemu вумречу а тідему дні, тідему літет а
стончию нащему зглему зіненію євзін зон ѹвзінч:
«Да ѿм Віха ѿт вобліца ѿ воблічу видзіл а моја
дуічча євзінена!» Січіз так вумреч, євзін вумреч.

Zatub steješe, jato ho ta modleše, runje kaž my
u tuhých dnech všich wojákm vobzgljeniu živjenja. Sady
něho ležejku zůsta, wotročitostí dom, píched nim trai
jeho wóžom, traž jeho a jeho lada psichidba a Boh běže
jemu kam s nová blubjenje dat: „Ja bym i tob i
džu eže swarnowac, hždžs ty vobzgljenješ; a džu
tebje řašo psichivješ do teho kraja. Psichetož ja
nozču tebje wopuchčejc, hač ja wičitko bym
činil, schtož bym tebi rēčžák.“ Ale schio dha někto
běšeze pobrakowala, hždž běšeze Boh se hwojim blu-
bjenjem: „Hoř!“ a Zatub se hwojiv wetu: „Hamjiv!“ prají;
hždž čas přuhovana sady něho a kraj blubjenja píched
nim leželké? Čanu běšeze jemu hždeče s njeprchezelom.
Runje roshorjen bratr s 400 mužemi po domov wročza-
zem Žatubu napichcejmo čehžnje. — Ale tak móže ho
Zatub Čsawa boječ, hždžy je wjšeze něho wutroba lubowra-

zeho Boha, kotrejž běsje runje twjerdu wutrobu Rabonovou ſmehcijí a na kotrehož hlađajo mohl projicj: „S mojim Bohom samoužu ja muſke ſtutiči s mojim Bohom.

Zahadlo hlbkje leží: niz Česawovu hněvu, ale Žatubome ře řvědominje jeho bojařského činit. Živý Boh je jemu napřesčezíru stupit a je jemu, dokelz čhživče neto do klubjeneho kraja sołec rufu na mutořku počít a k jemu prejiti: Čzataj, czoło dla hy pszechzivo řwojemu brateři njeſpramnou, njeſpramnou tež pichczivo ſwojemu nanej byť? Čeſho dla hy ſeu i ſlebožnic ſjebał, hdyž dyrbjeſte wěrčic a čzatac, — czoło dla hy na taſe wojsčne žohnowanije klubjenja na ho čzahny, kotrež dyrbjeſte po pravym vuciu herbowac? Čeſho dla hy mi předy čzini? Na člowiekaſch ho ſtrečho ſu ty tola na Bohu ſamym ſtreči a město teho ſo by wodacie pytał, hy hrček neto hižo na wſchě dwuzyczi lět na řvědominju wofolo nožby. Stej smerom a ſejti najprejdy radionanou ſe ſhwatym Bohom! O, Česawovu hněv by wſidat ho viderewint a nješí, ale lchtó pichewinje, ſchtó njeſe Boži hněv? Teho dla ho Žatub boji, ſwojeho bratra ſetacz. Schto by čzini? To, ſchtó wopravodze wſchini ſtečz wusnaje a w sprawneju počuce prejiti: „Hal, ſenježe, ty mošch pravo, hdyž mje mojeſe ſebičnoſce a njeſprawodze dla ſbiſech; na tebi ſamym bym hrček, ſa ja proſiſu: Schtóż hym čzini, to pichſtraj! Ty hy tež ſe mni wo hnadez rečaz a hy ſwěrni w ſwojich

blubjenjoch; tebo še ja džeršu a če njevusleču, khiba ſo
mje požohnujeſt! — Al Jakub je ſo tak ſi Bohom běđit
w tomnej hřejové nozý a dobyl. Nošlamanu ſam
w hřejové nozý, ſi wuwinjenym bjeđoru, ale ſi wodacou
hřečka a ſi měrom w hředoumju móu ſi nôzneho běđenja
wužde a měze netto ſradaňu a hjes bojteč ſeč zlouwie-
fam napříčezu ſtipic, pithecož hdyž je Boh ſa njeho,
šich měze vthecisivo njeum buč? —

Lubi buntaj i horn, tez my wobslamnijemy w tych dñjach woldzeli naidzeho podrožništwa a czebujemy w nowym leżę do kraja, lotrza hičheče cęmny všich nami leži, toruž pat je pičes Boże kłubjenje roškvetleny. Kłodziny jato podrožnicy w nim a wtażmy w niebiezach, w kraju kłubjenja, kwoje mōstecianke prawo. To wsk je nijemēzna mēz, hdźi dygrbi uſcie kłodzowem hičheče kaž vola Jatubas starzych niewodatych křechow dla kwoj napominazy a idźrażowozu hičs pošběhng; s bojanie wutrobu kłodziny potom naſchej kłodziczyj bjes wodženja na ujemernym morzu wokolo honicz dali. Wobczekujeli tebe je stareho ſtarca hičheče nětakja ſkóz abo maszčli hičheče ſtaru, niewotoczeniu wutrobu, woſimelschi njeſtamann wolu je stareho ſtađa do noweho, potom ſa ſobu czebujnych ſwinadio, kotrež ſadzawa, ſo mōbť wejebel do predla fraciež a kotrež twoju po Bohu ſebi żadzozu wutrobu i ſemi cębujne. Szczemny wždziej z hromadze, prjedy hacj wobledni dzen ſtarca i kōuzej dže, bo pruhowac z vſcheyvaci, ſak ſa naſchej kłebičnoſci a hamowici, ſa naktini hněwom a ſamiciu, ſa naſchej njeſtcegzelniwoſci a njeležerpliwoſci, ſa naſchej njeſpramnoſci a njeļubivoſci ſte ſci. Ssamy my w ſandzynym ležę vſtibyvali na inutskowym člowjeku a nizjenož na węžnoſei, ale tez njeſteſom bliże vſchidli? Ssamy povalczovali w poſnaču teho Kniesa? Ssamy bo cęſzimy po hrecha ſiſi, ſo běſeſe ſo my hrech napschezimy a njeſtmy wjazc ſo žonej nitka naſcheje wutrobu na nětaſkej hrechnej pſchitiliwoſci wiſali? A tebo dla ſhibujmy ſo poſed tym Kniesem a vroſchmy: Woda mi moje hrechi, ſo bych wuežilezen byl! Štož ſybo hrechil, to pſchitryj ale hrežimy tez jeho twierdze ſo kwo kłubjenje a prajm ſo cęje njeſpuchcju, kiba ſo mie požohnujeſi. Kuejeſ, ja

žaneje krožele do noweho lēta njezjini, domiž wejčež
njenem a wot tebe hñwodjenje nimam, to mi žadny njez
wodatn hréč wjazy na hñwodomju njeleži, ale so wjaz
wjschon wot tebe wuzjíscenym. Ja eže njeprusčen, domiž
mje ty njepróžnijusejch a ja saho votneje k tebi prajicja
njenomju: *Abba, luby Wócie!* — Hlaj, hñvž ty tak se
hñwotim Bohom fatženofe dla wotradnjujesch, potom
mózejch straschnje do vichichoda hladacj a hicz, njetriebaſt
bo tež Zalub čłoniekow boječ, vñdetož hñvž bo Bohum
spodobamy, wón tež ejzni so bu tež naſci njeprisčeljene
s nami wjsoſom.

Nieprzych pat tēch kňiež jenož wo wodacze hřechow twojehož
sandženeho živjenja, prosř jeho tež wo cíjstu wutrobu a nowejewo
wěsteho ducha, so by u nowym lecje nowy čłowięz był. Zwěd
ho do teho žedženja, tež hdyž by pišli tym hředlo, ko tebi wu-
myto; wojai kňowu čłomu móz iddy ko, daž kębi kňowu wot-
kamac, dřez̄ pat jeho tež sa hejko wotczini kňieženec, na totřik jo
ho tež sa tebie dwigal, wupiſtečtřem jemu næpřečez ruky tworze-
wery a praj: Za če niepřečzku, thiba so nje pozdohniuejš a m-
dařit cíjstu wutrobu a wěsteho ducha, so by stare ſatčko a wičhita
yo nowe ſzánito! —

W Tatubowym źmieniu hřeche czemne hořimy pſchindzehu. Ale hačkruny pſches metromi hřubini džehu, wón tola hač dře hřwojeho ſtouzenja stroſtym w měre a w towařstvoje ſe ſtouzeni Bohom wſta; pſchetoz pola Pniela běche jemu hřebenek.

khadžalo. Kat wjele bble móžemy my, totiž my pod hodowymm chvóniam stejným, ktorým je Željúk mažež klenčoždoháč, to nášomiež – hdžz my ho modlím saž Datub: Hôbez je Dežuk, khrusiaž i kmeiemom, tam je džoi a frumčitico! Hdžz tež žubroždoháč rudoža nožmi vaturowu cyskou, my móžemy we dñeře súčasnež horje hladzí tenu, totiž nah klopoža a vmežickež řežidobu nejele to by ſtam ſkaj wobros w naž pichetrahnič. Čim dalej ſtehcejšian pichetrahce čim ehejo ſo jemu ſupa. Některá nadžia ſo miči, některé ſadźané ſo njeopjetlina, ale jenož jo bchym ja řežuh, ſo ſamy tudy ztulnená a podrežnica a jo manu nášeh wóznyh ſraj hortach. – Ehejo pak hřežde hač taſka ſrudobea ſo ta ſujeſz, ſejc ſo džeky Božemmu ſedzás, ſaj by Boh ſjuje wobležio wot njeho watooborežit, jo zple ſatorežit. Ale tež w toſtim čeſtežin ſputovanju ton knies myſle hruwa mina, ale ſubkoze a mrača a duha kněž a dybiž i Mjatrom pražici; Da wostana ja ſtajnež všež tebi! a i ſathobom: Da eže njepruſežu, tibia ſe my vožohnujeſh! A tohož wón ſuhnuje, ton wostanje ſzobnowanu wečeřie.

Tak chcejmy itare této vobšamkyč, že by nam vone hradne
této bylo. Tón kujes pomhaj nam, bjes ujeho my něčo uje-
domříkni. Hanič

Adventive Infl

(B) Infračimovanje)

Bornat je wozyczny wobras na bledo stajl — spodni sztoma wózki steji. Won na skromu pochłada. Skromu je tańci maty, tańcisz biegle bodownym skrótu w dzierzących latach w jeho starczytym domu. Alec jeho starczytym dom — wjazd jeho domusia nieje. Tańca biegle wózka wunreja, biegle won to swoszej macerji a swoszowiemy zwrotki hewit i biegle piątek, to dybki tola nictęg na wypięcie pśmiedź; ale macz biegle jemu wotmowlisa, to ja wona biegle kito na jeho czatale; yo bych ją wjazdzieć wutrobień swoszelielski, hdry by won pśmiedź; to je wona to jemu a wounz rad popisala, to staj ją i wutrobu lubowatoj; to dżę je wona fajmala wonzky zwrotke dzierzące dala; ale je ho tola żadala, ja fajmala tak t k tym zwrotki stat; ale je ho tola potabija, ja a k fajmala nictęg njeprzyjazne, pyzed hačz tan won pobzi nieje; to je jemua hukubito jriduba dżemua hukubito, ja won pści krai czarstw tych zwrotkowymyjowani a p'ostawiać njejeda, to adventiū stat piętek dżemui steji a klawia a ja je kózde t rowu swoszowienje adventiū swoszowienje stotek dziedza mierzytchim k mierzeniu jstejetz czajmow a wabież; to je to jemua nojzliwicza jriduba, ja ma won tu wopaczni mier, so hy p'ienięż a kubko tutego zwrotka wjazd hačz tamny mier, lotrž by ho žebota w Betchlejemu bjerje a wutrobu napiętli a wobrobażuje.

Wonał běžce roshorzeny tón list ejtovávci: Čeho dla tež
jemu píchi jeho hřebcové řimovky tali význačí? Ž wortal wonata
výzdejček, že móž žanice měra vymějček? Čeho dla njezdach
wono abo žnat abo fortia k jemu pichňen? Wón wsehal běžce
hotje dorval, aby běžce ho ženec čapna; Wón to běžce tolak
jeho pravno a pichňkůvkořez bylje; a říkotz běžce na tych živových
časů, ho jemu i njezdachom řaptači — tat won píchi
njezdach.

Keat tola ſađbene dny rēčja, když wončitk adventile ſuwoj puvonja. Šamotny muž je wozvým wobras na kol počožil v toříce phta, w tořymy hru wchelate ſtare węzy. Tam leží jednu mačejnou líst. Wón do řuku woſnje a ſtcho třeňsja ſtřeň řek, když řek počožil. Na to druhu woſnje. To je ſađba mačejnou líst. To je líst, kofrž je ſo ſtrunowajej wutrobu pišat. Blaž jemu poželi, ſo je ſo pichydobny když wumírej a to ſtej neti wobej wudowuje ſi dwenáct džewnečejnou ſhodu kofrž do wudowuje ſhwejci. Wona piſatcze v toříce běže něhdy ſama ſublita, zchabnute. Wona piſatcze ſo ſo ſamo rojumi, ſo je ſudova wulka, ale ſo mač a džewnečejnou woſnju, ſo je ſama řuka, kofrž rony bje, je též ſahoj a to ſudova ſpěl. Věh, kofrž je ſama domoř ſawolak, mělo wudowow a ſtrontom. Piš.

W tym kamieniu leżę wędrze jebu macz profylak, so dypbiu nictylo ja malu dżoniejęciu kwojcie khoty czynisz; so dypbiu budiżetał wojow a jebu kota ko prówazem a dżenac, al o wojowola kota hebi žada, so budiżetał tki kęszy nictylo naurwet.

Wschelate czejuza wędrze jemu pięćsiut wutrobu, wschelate myplek, pięcies bloum czałunek, jaſo bętęce tuł list dostał. Wón budiżetał dżenicy kwojcie korał wobaczka pozyjerał a tkoža frak, hdy by pięcieni pobjał, be dżatim tli wischelak. Ale te liju wutrobu

bliže pribinjate nježeliti. Drugi ročice s kika macežje abo hoter takoj juš uon tlučat, kaž vysledit jeho jato nježorježno uobzgavalo, jeho, fotrič tola šloju žedelje. Macz vyskhat jemu vise wiazji žamaj porokow činila nježelje a tola foš porovljanje s litovom tlinčindze. Macz wiazji štovnčka spominata nježelje, jo móč s kijej vyspřihindze, a wón macz a hoter pichne projekti nježelje, jo vysrbital j njuem píščinež. Wón žebi myslječe, že ho hromadje nježohóž a jo je reho dla lepje, hovz hromadje nježohóžmu.

Saintigenoř námo jeho mōčka čehuje — tež tón čah, hdyž mějetej wotyphal ho wojenč. Haj, wón mōčeky ho derje wojenč, jaso pat kwoju wapolemu blíže řeňa, pytn, so čeze jeho pjenčes dla wiacz. Duz jej i króta napřia, so čeze rádčigo hanu wotlach. Wot teho čajka větše knies Bonal jara i čehu hanu. Bon kějče wovnichemec muz.

W adventu raju mōtō to wožebje čajieje. Bohatý pšekarz běžíme wozvym wobras na boł polozj. Pšched nūm leja mažemč a hořine līj. Wón je ruku na woži polozj a bloum požilat. Tén muž, kaj ho da — pšata. A tjo adventu ſyti pšes hšum čajim: "Hlaj, ja ſteu pšched durcemu!"

(Sfoučenje.)

W jaźnoscj teho Ruijsa wobszwecji jich.

Wojciech Jodownik wobras.

Na hózry, totčas píšeš městou. Dležeté, stejnou každarmy, hrdej podobně uvarujete, wot wonček, hutska pot všeckto po woječkem. Buhlať s wotwou bejčke kram. Wó, kdy woluješ da ſi píštevničez. Vokjo te hvojci říčkovou podobnou wodou, i ſota wot vinnových horou woddate. Deltach řídčadlou kdež je hvojimi běžný wot větra napřimou plachtami — wobras bohatou hvojovobnou čálovlou živjenja. Tam horeček w každouch ſad frutu poříkňujícího tříčečku. Tu čujejte tež mimožnou jenovitou ſúřík Wondrač, ſtouř na wofnu řeňtěm pihue hvojou ſebu riedčečke. Potrusl bejčke ho jemu woprovodější, tiz bejčke ūhlík píšeš podobnou wopružou, hačz bejčke jom runje po ſuorej myhlky po ſetounu dojatice dřebek. Wifrah by ſar řad když deník běži hodou byt. Wone bejček tola hody! Hózry jačuješ mepojnožeje ho w množ hibačke, wón ſchudrovoučku w hvojimi hnojive ſo všecky maješ brody, wón ſchudrovoučku w hvojimi hnojive ſo všecky mazu hnojou ſebu. — Wón bejčke hotoum, wón ſtělbu d'futa ſtaři a ho i wofnuem won ſlehy a bladouče na krajini k jeho nohomaj wot hlonža wobřužtem. Druhý towarzadlojo wó jistwje maja pivoje hneček, jemu píšeš da je napřečkoume, na nich poříkňujec. Wón pivoje wsoči wobřeji k polouze na Lobjo a ſela k ranju, hdež jeho luby starčekſti dom leži. Wón ſuojim myhlom ležec dava ſalu ptačeči, daloto do domitnu. Wón několce zpěle všecky ſo, ſchtó ho domach ejmí. Kdežka je ſi napřednoum woprenoum napřelijenu; — nutíe je w řadijne a w ityjne. Mačz thodži ſo ſuojim luhym wobřeji wobřem říčkovou w běžu říčkovoučku a w bělez řapíčku na hlowie. Wona ſtělbu polou ſnařízkujeho všecky nejše; po zlém ſuňeče nichčio ſal píz ſinoměře, taž wona. We wulfum ſale ſtafa a děla ſo ſtělba ſo hotskež na wobradženje ho hořitou ſo dwoinacé ſtělby džezci. O ſak hysto je wón přiši tym pomhat! — Kdežke druze ſo wotverja. Wone do, wone do! ſinejí píšeš ſoku druze. Vrati ſtudenta, gymnaſiaſta, techniſta — wot všecky píšeš, wón ſam nejpojndíše. O ſole ſozvoune domovipřidězenje na hody, kai buſto je ſo tež ſo domož wobřeji a w tutmu ležce ſo napřečkouma wojeſtva ſtělbu — to bejčke tola žalobnje! Mjes tyto ſo jeho bratřia ſebi derje bučz dachu a mježej w ſtěle ſuobřem w ſtarčekſti domje ſedzadlu, dřebki ꝑo wón w ſchářnach wobřem ſedzadlu. —

Záříškero Wondračko, dženž wicektor w schézach hodžinach na straži! nahle dženž něho klinčeče. Kaž džeho fo jomertyn a jémrom řeječe. Bodvňkem řejejdy w wotwierzeniu burdajac, „kdež pchtaſače!“ je jeho wotmowljenie. Durje ho jeho ţežnici. Ro to mi hiceče je! To je uajsterje jedyn ihlarov, ſo kotrehož dyrbiu ſatupiſ. Po taſtym Božu nož a hody na straži! Wón i rulu piches čelo vteřejše a ſo potom na ſujo lehni; wón by rad nektur hodžinam povpat; ta nôz džé i czeſka ſpanje pchtaſineje — w połnej strajonamce ſtuje a pichy typu powyjedania a plapotania — a ſkončuje budža jedenácté hiceče dačz dyrbęſ, ſo buchi knjeſow podwyrkow traktorovali. To je mjerata! — Zeho mačz jemu jeho viched wočci ſtipi. Woni je iemu w jemu ſučce vifala, ſo dubri wicheth cieſi a cieſiwl-

je nježej, pšetot wona wóta hanowitwu wutrobu nježej; ona je jemu prajta, so ho wona w hwojci medlitwje hwtetu na hwojce dopomiu, a jemu pšeje, so mož tež w dalostejci a we pšerjejci kufni špożownie hody měč; potom je jemu kubla, jo je jemu nježito dobre pštačz nježito domach pječejan a wariene so durbi ho všti tym na nju dopomiu; a na pošledni je zata: "Wój luhu myno" ja hym tež wěita, w Bznej noži wuze zjwofez teho kmeja tež twoju duszku wobſwjeźcę! Do wuwroby mi tuwo mač!" Wón džedje hebi po ton litj a hebi jón prawej mitnrowej pšejećca. Dzho mloba duszka je hijkęze ſeſaſena, wón hebi ton litj pod wojerſtu kufni tytym, hdež mu jeho nježezelwia wutroba ſlapa. — Prętun straži ma wón at woznich hacj do džecazelićk hyska, wonu ma hwoje metino i nowiny torbotočni piched generalowej thęci. Horſach w twarzeach hu wſhitte molna johnie wobſwjelene zjhi doſti ryt. Wón užki wjeſte džecaze klobuj, juſtanje, hmeje, ſpawanie. Hdyž dne wotwiercia, kotrej na ſhukowu torbotočnu wjeſi, wutrobo bohne wotwierjeni s domow. Wón czini, ſaz by to nejprýt a džecazj kroſzelow i prewizj a ſ lewizj ſimp. Smia je, turjowan je ſio na torbotočnu tehnika, pšinowu plonjeſtka ſoža ko ledy nježezelc. Pšejećca ejtihdu bi, tuzek ſu džebituz w domach pšewiczej; jeho někto hijkęze wonu dzje w c̄zhei ožej noži? S naprjećca w wrotach ſeſeječe pichedanakta, ona mjeſtečko ſuſenje had na pichedan, tež wojerſtu a hida ſeſela węži w břeho a brimco poprjana. Wona beſteh mloba ſeda žona w čornym ſuſitku. Hacj tež wadona nježebje? ſobla ujeſe ſeſdi potulen manu ſtejtejci hólz, wona je mu wotwiercia rufajza na jeho matej rucięzq cpluſta. Žeau pat ſhano tola hijkęze ſuma, ton maty nož a kuloje liža a tak módr, o taſ módr! Ton maty hólej je wobſu njezeny beka tam a jaw a mo ſo wile ſeſejeć; wón mač ſa ruci ſobla hdyž jemu rucięzq nejpotomni.

„Dżewierz byle, ta żona wasze, wstępem promadze stradze, atutomu hajnje, hółcza się ruci wojsz, a cęstę toru na sybirje, komatu wotendze. Temu wojacie, je, taż by u čęstę sybirowacę wjichwał a taż dwuńca jej hóły po blidym wobliczu dekżejat. Dobro do ja njej hóły, domaž jej ludy rózga hajnje njeszubi. Szto hebi móti też myhi? Wón hebi myhi? „Ro też rjane, szto hebi hody minieci? „Dżoż wonej do hwojcie hubienice hujowdy dźebudzietę, kucuo iktury sybory wykojo, tam jinaj i čęstę kito obrodzenie pśtchitaje — abo hianu w khachdzie latej! — Hjeliero Wondrafo”, tat hebi móti ham piči hebi dało powieda, tejt matej ko hajtce wjele hubienichy hačz ny. „Dy dypkjal ko o prawom hubowacę, mój pśtcheczo, mój pśtcheczo, ta prawe ałbonowac! „Dżoż w jitu donow pśtchitac, ramatač, naśiferje odowunu poškutu wot magazieje je wšechni dobrymi měščami! Czerej w iktu, sūstero Wondrafo, ty moħi po prawom prawie erje temu matemu hólczej uđedzo wotendasz!”

Zeho straž je t kozie; i mulfje žonječe zrekije je džečac
potvrdio. Bod bo da stražanstvo stny wroči. Drugu straž
na món rot pjezjich hoz do hedmich hodži; sačho teji món
napickečja žonječe zrekije, mulfje wotna voltarimčica ku jemu
sluhovuwozrenje. Zato běži soho na hvoje međino včihčoh,
tara wulta zrej vjeha činjowa pičed nim ležeće. Tola blaj-
črtoče da iheljčih ſo na dobo wojhod wotna bljufaja w rjanej
mnelutte. To je wjekhito w dobrim porjeđu, pičetoz u iheljčih
podžinach ſavociti, ko raniča Boža klužba Božego dnia; i mulfje
wjezciuti žutu wjehoči Boži dom wjehichnu. Svoni schwonichu
wjehofoske dele a jači ſutni vješes zat měto cjeħħineju. Ratel
Ratelski Wondraf taž ſħlepjeni wot jaħnejn ġwælħed wħid
zrekije stejše; jemu bēdhe tak dżivno — taħ ruðostuġe
w iż-żi. Na dobo ſo na haġħaq bħibek, ſi wiedha buon
užbo piċċiħadżu; pičetoz raniča Boža klužba Boži džen je
raġa lubwana, rjana roxspħanne zrekje taħ mōznej cjeħħine, jo
kieni lužo rad hodżja spjanja wotħorr. Wiedha fu ħodja
Wujiġi kieni minnha a jafo poftidnej ſutni wotmelkun, wħiegħe
wissafak mōznej jaħidha u s'vjeha klokkow fu jaħpenna:

Dżenj kħwalcę Boħa kħeċejż-jenjo,
Kil fuq il-fal w-njejjju ma,
Nam rotamfni kwox t-talestwo,
Nam fuqisħi ċidu dol.

Wondrač zylo čjisté steji, třebu na ramjenju. Wón ho nježibnje. Tačo woni nutekže dale spěvaja, ře won teho vostajic̄ ijemůže, — woni dnybi řobu spěvaz; to wíchat je řame býzceňje,

ale mjelečezъ tola njenjоž; wón suaje wschitke schtuczki teh
kherluschа, a jaslo t pošlednijej schtuczzyj pjschindу:

Wón dženža durje wotewri

¶ tom' raju Božemú,

Zam cherub píched ním ujesteji,
Křesťá Bohu sám se.

Եթե անձինք պահու բանեմ

Duž wojal kwoju třebu přeslentěje, jaſo by njevidomna majet ſtočj nimo ujeho czahmyla. Wón ſtam njevě ſat je f temu vjedinchol. To paſk ſtam něto we, ſu je jeho macelna modlitba wužijchana, pícheťož wón je ſačzul, taž prýdž ſenje, ſehto mo-
ře ſebe:

„A ta jasność teho Štýra vobšivěczi jich!“

Hodowna nusa a hodowna pomor.

Всиче патръжни поподнини. Този всичко е подчинено
погребанието наше, лежащо в южната и югозападната
членка на горите. Всичко дължи същото всичко до подножието
на южната курияне, югозападната и на юговърхолената
курияне, постоещи върху скалите и скалите на юговърхолената
курияне, като подчинено на тези земли и покрайните курияни
на юг от подножието на курията, възходящи към курията
на юг, по южната каменнища върху оба място, че курията
възможи да се изгради на югозападната и югозападната
курияне. Туте южната курияне, където е дадено оба място
подножието на югозападната и югозападната курияне.

Denož v jené téžej wot wijsitich tutých mězov ničko
vidzícej njele. To vežde k těžka v fotek, italjana mudoma
Hana je hwojini lejtýrni syrofani u starobu wot tří hřich do
ženyej sejet bydliche. Ale tutá těžka njebejše jenou wob-
soběznamno, ale břuslidská barec M., kž vežde jey po knjaric-
kumalsteho, fotek dohla hrabek vežde k těžka vežtaj hebi
halutovatobj, sydrala, k wobylezen píšemvotaj i wumějenjem,
o dybri jemu plchi wijsitich mňimykh pôlmach dželach ponuzna-
jey.

prebrodžach i Božej noži. Tež Šana džetke i Božej klužnje, hebi
mihotlo, potom t u kurvozg Šch. hiež a ju wo nečkto prohjež
i hruojim pređanju novomorniče pak ducinom wohebjic tež
i buduć, hebi mot šobižna Boži džetkešom i dat wobradžac hrač a
i pichušnjivom: „Wu kluži klobut!“ Wu hmeće dženja džetke
i šobižnomi vjihicu a jeho sa wež a sa wožde džetke wo Boži
ježesomu dat projež. Spytajice jenož a džetke t njuem. Šon
ze, jo wo dženja i wibitčim domaćim mjejele bilo da jebo
arženčica. Ale i njemu, i njemu džetke a miš i eksplojem. Šon
na lepiđe dan hoči woni a kudje je wan daž. Tute štova,
ž beču zylo taž na tkačzonu wodowu rečjane, tež hi klobuto
i mježubrdu faruhy, ali tak ſu bo druhje mježule i a kurvozg Šch.
i mježude, ali pol ſu džeta džetke a wjeſteho preſtenja donut
mježatice. Dwelonač beču jez i tuhnu wotomelu zylo mje
žezno. S mježutom wobrdežom poštovni hruje džetke a džetke: je
zatjeſje jenož, nađiš Šobižničku čuha woni dženja hrujeje
i godovinu wjeſteho wobradžac. Potom ſo i bliži ſekybaču a ja
večzaju kuvje krenje, ſež, a ſežinjenje, ale jenož warjenje, kaſtež
i jehi wjeſtina ſež. Ale ſeži ſo ſta? Wu hmeće mje
žetku i wjeſterijem hotwu, dađa pichužde džetka wo burz M.
i ſerbona a džetke: „To wniče, tu ſežele wam burz M.“ Korb
i ſežihe napjetljivom i ſklobom i s wulčim kruhom puštenčno mjaſa.
Boža možegre a pola džetke veđeli učelo mježule mježurjeſtive
i ſenju domaćom ſo bohaci a wjeſtehi čitajući. Maceri te
i ſenju domaćom ſo bohaci a wjeſtehi čitajući.

„Ty dobrze pnieże wschudźce

A pomoz wudżelisch;

Ty požehnujíšch lidzi,

Sym písmek řeckých říčnic některých

Őze mező utjában volt,
Szépí kifutt kör durból storál.

Wjeho dje po twojej woli,

Schrystuš, tón sbóžník tu je!

Wón hejječe na moječ a hladatke i pochnurjenju wobliczom dele do réti. Hodowne wonu wotadu k hujewscieci matocenju a wieczenje jnierski lehachó ho na jemju. Muž na moječ ije hujewscie ijevnenje; won wudżetke jenoz nôz, cjemnu noz foto wotolo. Předel letani běžeče sozovoun muž a mejetke luby dom, u latyng lubo mandželska a lube džecíj hyladlu a hujewscie ijevneho hody i tými hujovini. Ale potom cjemnechui jeho ūt towáčkho do hujewco towáčtwa a wona počja hysto do fortzumy hdydzíz a bu wortel. Hdyž potom hdyz pšidmždžet, běži jniedonej drje staralo a hajdenej ſeto běžeče hujovci mandželskej plubit, jo džce ho polepčikez, a wona běžeče prehyla, jo by won i njej a i džecíj temidi hyst. Dha běžeče jej wotomwot, jo duchownym rečanym ijeuceti a jo temidi njeidce. Wona běžeče jema prajta, ſo ho wón polepčikowac jevidzic, hdyž ſebi mycha wot hujovna pomhač daz. Tuttym hlowan běžeče won hujovac a běžeče hujovci mandželskej pořatač džuz, ſo ma ſam in ſebi mžs, ſo polepčikowac.

Jedyni měchz byl rád, potom větše hříče dožíti přejedy. Město tříkrajové domácí městec a hubeným a won větše hříce džela a nesbožování. Won hladce do reči: do wody! do "wody", plechi žebe prají. Won píjchma do jaka a wojinje palenzenov bleku wou. Dwaczecí nových pjenízjevou ma ve druhém jatú. Jedyni blážka vola njeho nimu šluwota. „Hejdó hózce, ty mošt mi nechte i lubočení řečmez“, jemu prají. „Hoj rády“, wotinolivi hóz. „Tu mošt pjeníz, dži mi po paten.“ „Dó ja nejčinou“, wotinolivi hóz, „mój nau žerje paten njeprí, wou prají, so paten člonjovata hupceho a bjesobojného činni. Wdy dycheli rádžho tu nimu řeuchí hříce.“ Potom hózce řevojce prají dže. Won řeveda: „Abeytutu, ton řežnout tu je! Abeytutu, ton řežnout tu je!“ Žemu mijež na moře je pches wutrobi ihlo: „Palenz činni člowiecta hupceho a bjesobojnici“, a potom je jemu pches wutrobi ihlo: „Abeytutu, ton řežnout tu je!“ dba čekym bleku do reči, do kotrejch chylyke ham řečež: won ham pak dje sa typ hólzom, won dje do Bojene nozy. Žemu řeňči tam napřečino, jemu cehnje pches wutrobi: „Abeytutu, ton řežnout tu je!“ Potom ho domov wrózí i typ hwozjin. Won je ho wobrožit woř hwozjeho řeho puzca. Won we, řečto može a čeze jeho wumža a wumžnictví a řežnictví je ho podal.

„Léta žu ſo mýmke iot tamnho vječdora. Nan ſedži pod božodžejowym iichtom. Won je jara ſboždowiny w towarzhuje tych kwojciach a ſ hlučkoje džafapotejne wutroby klinęſi ſpěv: „Khrystus, tón ſbívánit tu je!“

Samolwity redaktor: faraj Góleż w Budyschinie; szoburedaktoraj
Ejjszcz a naklad Szsmolerjez

farat Henička w Wochojach a farat Mrósał w Rychwałdzie.
nibieższe czteru w Budynkinie.